

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

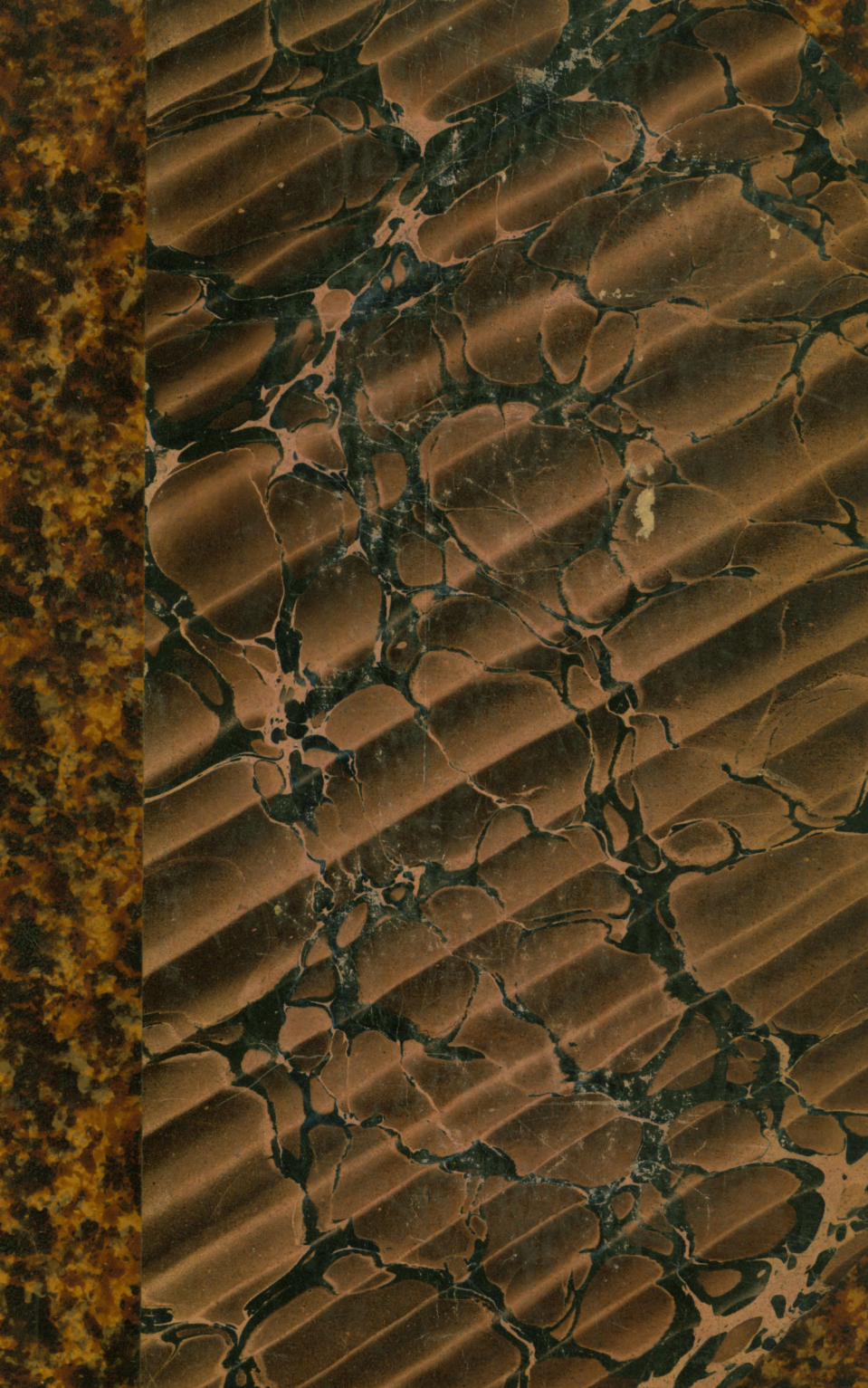
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende

udgiven

af

Høiesterets Protokolsekretærer.

Høiesteretsaaret 1893.

~~~~~  
**37. Aargang.**  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou).

1894.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Ahrensberg, Joh., Gaardejer	170	Busch, H., Sagfører, som executor testamenti i Boet efter Christiane Sophie Elisabeth Lorenzen	370
Aktieselskabet Fabriken „Alliance“	310		
Aktieselskabet Maskinfabriken Thy	390		
Aktieselskabet „Arbejdernes Fællesbageri“	454	Carstensen, Arnold, Proprietær	540
Andelsmejeriet „Sinai“	546	Cato, Chr. J., Lithograph	613
Andersen, Helene, Enke	808	Christensen, Anders Nicolaj, Husmand	381
Anthonisen, Søren, Gaardejer, hans Fallitbo	604	Christensen, Christoffer, Gaardejer	72
Arent, Sagfører	667	Christensen, Lars, Gaardejer	72
Asmussen & Co., Handelsfirma	189	Christensen, N., Gartner	819
Asmussen, H., Grosserer	189	Christensen, P. A., Dampskibsrestauratør	399
Asmussen, O., Grosserer	189	Christiansen, Ane Marie, Enke	457
Benzon, L., Grosserer	189	Christiansen, Niels, Gaardejer og Skræder	172
Birch, E. P., Sagfører og Kæmner, som Befuldægtiget for Thomas Geertsen m. Fl.	370	Christoffersen, Krigsassessor, Graver	77
Borella, N. B., fhv. Kjøbmand	463	Claudi, V., Kjøbmand	307
Brandt, J. H. & Co., Firma	111	Clausen, C. J., Grosserer	137
Breuer, Theodor	277	Clausen, C.	216
Brodersen, Georg, Kammerraad	518	Clausen, Cl. J., Grosserer	817
Buch, P., Vinhandler	279	Clausen, J. D.	216
		Clausen, By- og Herredsfoged	

	Pag.		Pag.
som Skifteforvalter paa		Hansen, Lars, Hotelejer....	530
Anders Pedersen Sø's		Hansen, Lars Peter, Gaard-	
Boes Vegne	238	mand, som Værge for	
Dissing, Christen Sørensen,		Valdby Kirke	210
Gaardejer.....	238	Hansen, Lars Peter, Gaard-	
Dodds, John, Fabrikant	137	ejer	429
Due, Jul., Grosserer.....	726	Hansen, P., Bankkasserer..	550
Ekensteen, C. v., Godsejer..	256	Hansen, Rasmus Christian,	
Emcken, C.....	454	Snedker	425
Erslev, Viggo, Kjøbmand... 310		Hartvigson, H., Grosserer ..	540
Estrup, Finantsminister, paa		Hass, J. G. F., Gaardejer 357,	662
Statskassens Vegne....	270	Haugsted, Adjunkt.....	686
Eyber, Chr., Proprietær	216	Haugsted, Sagfører	636
Fallesen, Kammerherre, The-		Hein, A., Direktør	590
aterchef	792	Henriksen, L., Viktualiehand-	
Fechtenburg, J. H., fhv. Kjøb-		ler	629
mand	766	Henriksen, Thorvald, Over-	
Forretningsudvalget for Ak-		retssagfører	405
tieselskabet „Arbejder-		Henriksen, W., Slagtermester	551, 725
nes Fællesbageri“.....	454	Howitz, G, fhv. Gasværks-	
Frederiksborg Amts Spare-		bestyrer, Etatsraad	726
og Laanekasse.....	819	Indenrigsministeriet.....	170
Garett & Sons, Handels- og		Inspektionen for St. Hans	
Fabrikantfirma	817	Kirke i Odense	77
Geertsen, Thomas	370	Jacobsen, Alfr., Smedemester	399
Generaldirektoratet for Skat-		Jacobsen, Anna Marie	680
tevæsenet	569	Jacobsen, Johan, Lithograf	613
Gjerulff, Th., Enke	397	Jensen, Hans, Gaardejer ..	439
Gjessing, H. J., Grosserer ..	154	Jensen, Henr., Sagfører	279
Hage, A., Hofjægermester,		Jensen, J., fhv. Redaktør ..	227
som Værge for den umynd-		Jensen, J. ..	454
diggjorte Reginald Bilsted	405	Jensen, J. J., Sagfører	279
Hansen, Anders, Gaardejer.	457	Johannsen, E., Smørhandler	278
Hansen, C. K., Firma	610	Johansen, A., Fuldmægtig,	
Hansen, C. K.	798	som executor testamenti	
Hansen, Fr., Redaktør	454	i Enken Mariane Harboes	
Hansen, Hansine Christine .	798	Dødsbo	550
Hansen, Jens Peter, Skoma-		Johansen, Carl, Journalist..	550
ger, hans Konkursbo... 114		Johnsen, Adolph Peter, De-	
Hansen, Jens, Grdmd., som		tailhandler.....	773
Værge for Valdby Kirke	210	Just, Herman, Farver	269
		Jürgensen, R. E., Herreds-	

	Pag.		Pag.
foged, som Skifteforvalter i Gaardejer Christiansens og Hustrus Fællesbo	457	Løhmann, Overretsprokurator, som executor testamenti i Enken Harboes Dødsbo	550
Jønsson, H., Skræder	434	Lind, Chr., Fabrikejer	508
Jørgensen, Henrik, Kommiss	111	Lorentzen, W., Overretssagfører	276
Jørgensen, Julius, Gaardejer	170	Lüders, Fr.	817
Jørgensen, Niels, Parcellist	278	Lyhne, Sagfører	381
Jørgensen & Spreckelsen, Firma	269	Lyngsie, M. C., fhv. Laboratoriearbejder	277
Jørgensen, T. A. B., Skifteforvalter	494	Løvengreen, H. P., Garvermester	766
Karberg, J., Borgmester, som Formand for Nakskov Byraad	261	Mains, J. M., Kjøbmand	434
Kessner, E. J. Th., fhv. Porcellænshandler	793	Mandix, H., Malermester	508
Kjellerup, M., Etatsraadinde	124	Mann, Rich. J. B., Grosserer	463
Kjøbenhavns Magistrat	270	Marineministeriet	30
Klein, Urban, Handelskommis	738	Meyer, Overretsassessor	21
Kley, Bagersvend	518	Michelsen, A. C., Kjøbmand	808
Knox, Byskriver	213	Muus & Co., Firma	154, 572
Kreditforeningen for Landejendomsbesiddere i Nørrejylland	530	Müller, H. C. D., Sognepræst	232
Kundby Sogneraad	439	Mårtens, F. C., Tømrer og Snedker	370
Kurator og Kreditorudvalg i Gaardejer Anthonisens Fallitbo	604	Møller-Holst & Ko, Firma	154
Landsbanken i Reykjavik	572	Møller, Jens Sinius, Garver	114
Larsen, Anna Kirstine	319	Nakskov Byraad	261
Larsen, Jacob, Gaardejer	261	Nellemann, Lars Nikolaj, Gaardejer	457
Larsen, Jens	278	Neumann, Chr., Murmester	256
Larsen, John S.	370	Nielsen, Anders, Gaardejer	72
Larsen, Lars, Gaardmand, som Væge for Valdby Kirke	210	Nielsen, Anders, Kreaturhandler	551, 725
Larsen, Niels, Skovfoged	773	Nielsen, Anton Johan, Høker	680
Larsen, Ole, Gaardejer	72	Nielsen, B. L. A., Grosserer og Detailhandler	276
Lassen, J. M., Oberst, som Chef for Hærens Laboratorieafdeling	277	Nielsen, C. W. E., Urtekræmmer	758
Lawaetz, Proprietær	30	Nielsen, født Esche, E. E., Enke	276
		Nielsen, H., Læderhandler	667
		Nielsen, H. C. A., Proprietær	662
		Nielsen, H. V., Detailhandler	397
		Nielsen, Hans, Gaardejer	170

	Pag.		Pag.
Nielsen, Jens Peter, Gaardejer	279	Secher, V., Redaktør.....	792
Nielsen, L., Husejer eller Partikulier	599	Selchau, Godsejer	89
Nielsen, Mads, Husmand ...	494	Sichelkow, V., Kunstmaler .	259
Nielsen, N. P., Vognmand ..	793	„Sinai“, Andelsmejeri	546
Nielsen, Peder, Gaardejer ..	439	Skiftekommission, Lands-	
Nielsen, Peder, Tømmermester	590	over- samt Hof- og Stads-	
Nisted, Mægler	307	rettens, der behandler	
Nøhr, S. S., Kjøbmand	172	Boet efter afd. Brænde-	
		vinsbrænder Johannesen	278
		Sogneraadet for Skelund og	
Olsen, G. Chr.	454	Visborg Sogne	124
Olsen, Lars, Gaardmand ...	210	Stoffregen, A., Fuldmægtig.	758
Olsen, P. O., Bogbindermester	566	Strandby, Underretssagfører	638
		Støvring, Mette Marie Chri-	
Pedersen, Christiane, født		stensen	238
Geertsen	370	Svendsen, Ole Hansen, fhv.	
Pedersen, Else Marie, Hus-		Parcellist	429
holderske	787	Sæby-Hallenslev Sogneraad	89
Petersen, Emilie	686	Sørensen, C., Bogbindersvend	566
Petersen, H. T., Tømmermester	616	Sørensen, Carl, Kjøbmand ..	546
Petersen, J. F., By- og Her-		Sørensen, S. J., kgl. Vejer	
redsfoged, som Skifte-		og Maaler	213
forvalter i Skomager		Thiesen, P. O.	530
Hansens Konkursbo....	114	Thunberg, J. N., Garver....	114
Petersen, Niels Frederik,		Utzon, H. J., Portner.....	227
Gaardejer	439	Valeur, J. K. V., Sognepræst	232
Petersen, N., Murer	259	Vejle Bank	609
Petersen, P., Kroejer.....	638	Villadsen, P., Slagter	390
Petersen, S., Snedkermester	399	Vogelius, Michael, Student .	276
		Warburg, M. A., Grosserer .	817
Rasmussen, Hans, Gaardejer	425	Weng, Prokurator, som exe-	
Raun, J. C. & Co., Firma ..	610	cutor testamenti i fhv.	
Ravn, Nicolaj, Sagførerfuld-		Gaardejer Jens Peder	
mægtig	357, 629, 662	Rasmussens Dødsbo....	787
Reichel, Carl A., Fabrikant	616	Winther, C., Høiesteretssag-	
Reichel, Chr. A., Bogbinder	616	fører, som executor testa-	
Reimann, Valdemar, Vexel-		menti i Frøken Gold-	
lerer	798	schmidts Bo	569
Sauvlet, Alexander Antoine		Wulff, John C.	277
Jean	319		
Schmidt, Carl, Glarmester..	599		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Alfred, Ann Elizabeth	486	Feldvoss, Frederik	200
Andersen, kaldet Tyr, Frederik	69	Funch, Peter Johan Vilhelm	379
Andersen, Hans	412		
Andersen, Hans	464	Gade, Jens	348
Andersen, kaldet Drejer, Jens	48	Gudmundsdotter, Thorunn . .	230
Andersen, Karen, Christian- sens Enke	17	Håkansson, Nils	2
Andersen, Poul Møller	502	Hagmann, Johanne Christine	51
		Hald, Mette Johanne, født Madsen	659
Backmann, Jens Hansen . . .	322	Hald, Niels Jakobsen	659
Berg, Svenne Samuelson . . .	15	Halvorsen, Peter Theodor . .	818
Bierfreund, født Rasmussen, Adamine Nicoline Chri- stine	578	Hansen, Andreas	678
Bierfreund, Peter Frederik Ludvig	578	Hansen, Carl Alfred	361
Brejll, Anna Marie Magdalene	841	Hansen, Carl Vilhelm	782
Brun eller Marco, George . .	288	Hansen, Bastiansens Hustru, Caroline Amalie	106
Burkely eller Buckley, Maria Elizabeth	316	Hansen, Christian	204
Bygvraa, Marcus Hansen . . .	183	Hansen, Claus Petersen	715
Bøggild, Jens Christian	26	Hansen, Hansine Margrethe	103
		Hansen, Jens Peter	394
Christensen, Christen	28	Hansen, Johan Christian . . .	33
Christensen, Christen	267	Hansen, Juliane, Arbejds- mand Jørgensens Hustru	86
Christensen, Hans Peter	58	Hansen, Mette Abelone	451
Christensen, Jensens Hustru, Maren Kirstine Sophie . . .	554	Hansen, kaldet Sloth, Mikkel Sandager	92
Christensen, Lars	443	Hansen, Oluf Christian	703
Christensen, Niels Christian	805	Hansen Peter	322
Christiansen, Christian	664	Harrigan, Prince Alfred . . .	834
Christiansen, Frederik	745	Hasselberg, Ida Amalie Eli- sabeth	334
Christiansen, Hans	588	Henriksen, Henrik	493
Clausen, Hans	557	Hermansen, Peder Frandsen	206
Clendinen, James	288	Hvam, Anders Christian An- dersen	263
		Hostrup, Johannes Jensen . .	148
Drastrup, Johan Henrik	825	Ibsen, Niels Christian	642
Dunder, Ernst Håkonsson . .	117	Jacobs, Daniel	71
		Jacobsen, Carl Peder	657
Eriksen, Jacob Christian	340	Jacobsen, Christian Nissen . .	163
Eriksen, Jens Hagen	135	Jacobsen, Lars Peter	712
Eyber, C. M.	208		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
James, James Charles	288	Jonsson, Johan	10
Jensen, Anders	45	Jørgensen, Hans	407
Jensen, Anders Hvass	754	Jørgensen, Jørgen Hans . . .	521
Jensen, Andreas	451	Jørgensen, Peder Jensen . . .	45
Jensen, Ane Marie	827	Kappelgaard, Carl Frederik	244
Jensen, Anna	756	Kihl, William Jacob Tage	
Jensen, Carl	674	Carl	523
Jensen, Carl Julius	845	Knudsen, P.	180
Jensen, Christen	409	Kofod, Jørgen Julius	202
Jensen, kaldet Hevring, Jens	11	Krohn, Valdemar Hugo	450
Jensen, Jens Anton	168	Kronemann, Carl Frederik .	706
Jensen, Jens Christian Laurits	653	Krøyer, Jes Martin Emanuel	
Jensen, Jens Peter Frederik	563	Klaumann	26
Jensen, Jens Vinther	65	Larsen, Anders	65
Jensen, Lars Christian	87	Larsen, August Christian . .	845
Jensen, Louis Ferdinand		Larsen, Christen	369
Thorvald	346	Larsen, Julius	843
Jensen, Niels Michael	313	Larsen, Rasmussens Hustru,	
Jensen, Niels Peter	286	Maren Kirstine	254
Jensen, Ole	57	Larsen, Rasmus Magnus . . .	564
Jensen, Peder	655	Larsen, Søren Christopher .	504
Jensen, Peder Johansen Bo-		Lautrup, Emil	482
bjerg	699	Lund, Hansens Hustru,	
Jensen, Peter	682	Andrea Clausine	467
Jensen, Sara Marie, født		Lusty, Otto Sophus	1
Hesselberg	11	Lübcke, Friede Johann	257
Jensen, Viktor Marinus	65	Lütjohan, Hans Asmus	
Jespersen, Rasmus	343	Johannes	552
Joensen, Joen Pauli	769	Lütken, Christian Ludvig . .	708
Johannesson, Andrjes Gud-		Løth, Marinus Andersen . . .	645
mundur	230	Madsen, Carl Vilhelm	601
Johansen, Hans Christian		Madsen, Niels Christian Au-	
Johan Nicolaj	282	gust	432
Johansen, Hans Junius	448	Madsen, Ole Theodor	585
Johansen, Noline Marie		Madsen, Oscar Johannes . . .	580
Catharine	781	Mansa, Jacob Henrik	626
Johansen, Niels	805	Manzing, Thorvald Cornelius	423
Johansen, Ole Peter	60	Mikkelsen, Laurs	674
Johansen, Søren Pedersen . .	63	Moore, Joseph Elliot	288
Johansen, Vilhelm Leopold.	143	Mortensen, Anton	490
Johansson, August	739	Møller, Christen Hansen . . .	672
Johansson, Ida Karoline . . .	374	Møller, Marinus Laurentin . .	461
Johnsson, Anna Johanne		Mørch, Lauritz Poul	690
Olivia	797		

	Pag.		Pag.
Mørck, Christian Jørgen		Pedersen, Christen	280
Frederik	575	Pedersen, kaldet Bælum, Christen	340
Mørck, Lauritz Poul	186	Pedersen, Christen Kjeldsen	145
Mørck, Lorentz Emil	693	Pedersen, Hans	558
Nielsen, Anders	233	Pedersen, Hans Peder	338
Nielsen, Carl Christian	117	Pedersen, Jens	674
Nielsen, Carl Valdemar	166	Pedersen, Jensine Caroline .	777
Nielsen, Dagmar Jacobine		Pedersen, Joseph	749
Vilhelmine Mathea	197	Pedersen, Kirstine Marie . .	140
Nielsen, Hans	197	Pedersen, Madsine	585
Nielsen, Hans Peter, kaldet		Pedersen, Niels Christian . .	823
Møller	588	Pedersen, Ole	247
Nielsen, Jens	427	Pedersen, Ole Peder	478
Nielsen, Jens Christen	142	Pedersen, Peder	697
Nielsen, Jens Peter	24	Persdotter, Martha	414
Nielsen, Johanne	655	Petersen, Anna Helene Emilie	584
Nielsen, Niels	412	Petersen, Frederik Søren . .	837
Nielsen, Niels	587	Petersen, Hans Peter	620
Nielsen, Niels Frederik	636	Petersen, Oluf	627
Nielsen, Niels Jensen	7	Peo, Frands Emilius Ferdinand	147
Nielsen, Niels Peter	394	Pop, Johan Daniel	363
Nielsen, Niels Peter	597	Popp, August	602
Nielsen, Niels Peter Martinus	95	Poulsen, Hans	420
Nielsen, Peder	777	Rasmussen, Hans Peter	443
Nielsen, Peter Christian	95	Rasmussen, Jens	443
Nielsen, Peter	829	Rasmussen, Salomonsens Hu- stru, Ane Kirstine	336
Nielsen, Søren	415	Rex, Emil	331
Nissen, Gravers Lauritz	751	Rode, Helge	580
Nord, Johan August Carlsson	51	Rode, Ove	580
Olesen, Christian	515	Rostrup, Peter Rudolph	845
Olsen, Anders Peter	713	Rundin, Axel Rudolf	160
Olsen, Caroline Sophie	359	Rønnow, Jørgen Julius	418
Olsen, Hans Peter	388	Scherf, Valdemar	571
Olsen, Hans Peter	528	Schrøder, Anders Elizius . . .	498
Olsen, Niels	702	Schuchard, Sophie Mathilde	840
Olsen, Vilhelm Alexander		Schütz, Johan Hendrik	126
Edvard	162	Seiersen, Søren Christian . . .	130
Olsson, Dagmar Elvira	5	Sigurdsson, Jon	151
Pedersen, Anders	187	Simonsen, Christian Thorvald Joachim	7
Pedersen, Anna Christine	745		
Pedersen, Christen	251		

	Pag.		Pag.
Sjöbäck, Nils Hansson.....	338	Sørensen, Jens Peter	117
Sjögren, Hans Persson.....	555	Sørensen, Johannes	404
Steffensen, Alfred Valdemar	100	Sørensen, Martin Valdemar.	307
Stroomann, Friederich Her-		Sørensen, Martin.....	648
mann Paul	633	Sørensen, Niels Christian ..	365
Sunesdatter, Elvira	5		
Sundahl, Niels Henrik	653	Tomsen, Christian Peter	
Svendsen, Georg Johannes		Marinus	249
Valdemar.....	329	Tost, Edvard Søren Sørensen	81
Svensson, Sven Edvald.....	51	Trappehl, August Heinrich.	790
Sørensen, Adolf Kristian			
Martinus	674	Villadsen, Johannes	348
Sørensen, Ane Oline, Thom-			
sens Enke.....	648	Weisberg, Niels Christian...	525
Sørensen, Andreas Peter ...	742	Wentrup, Emil Nicolaj.....	384
Sørensen, Jens Christian ...	480	Wichmann, Friederich Jacob	422
Sørensen, Jens	511	Wiinblad, E. E.	719

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afvisning.	Gejstligheden.
Aktion.	Gjentagelse.
Aktionsomkostninger.	Gjæld.
Angivelse (falsk).	Handel
Appel.	Helligdagsloven.
Arrest (Varetægts-).	Hittegods.
Arv.	Hæleri.
Assurance (Brand-).	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Barnefødsel (uforsvarlig Omgang hermed).	Intervention.
Bedrageri.	Island.
Betleri.	Kaution.
Brandstiftelse.	Kirker.
Drab.	Klasselotteri.
Dyrplageri.	Kompetence.
Ed.	Konfiskation.
Ejendomsret.	Kontrakt.
Embedsmænd.	Leje.
Eneret.	Livsgave.
Erstatning.	Lotteri.
Falsk.	Lønningsvæsen.
Fiskeri.	Løsgænger.
Fogedforretning.	Margarineloven.
Forbrydelse i Embedsforhold.	Medikamenthandel (ulovlig).
Forbud.	Mened og dermed beslægtede For- brydelser.
Fosterfordrivelse.	

Myndighed og Orden (Forbrydelse mod den offentlige).	Straf.
Naadensaar.	Sundhedsvæsen.
Næringsbrug (ulovligt).	Sædeligheden (Forbrydelser mod),
Nødværge.	Testament.
Pant.	Thinglæsningsvæsen.
Politiilhold (Overtrædelse af).	Tilregnelighed.
Presseloven (Ansvar efter).	Tilstaaelse.
Præskription.	Tyendeforhold.
Rettens Pleje.	Tyveri.
Rømning.	Udeblivelsesdomme.
Røveri og Trusler.	Udlæg.
Selvtægt.	Udvisning af Riget.
Skatter og Afgifter.	Underholdningsbidrag.
Skibbrud, Oversvømmelse eller anden større Ulykke (Strfl.'s Kap. 29).	Vanhjæmmel.
Skifte.	Varemærker.
Smugleri.	Veje
Stadfæstelsesdomme.	Vestindien.
	Vidner.
	Vold mod Private.
	Ærefornærmelser.

SAGREGISTER.

Afvisning.	Pag.
En Sag afvist, forsaavidt den angik Overtrædelse af nogle Polititilhold, idet Straffen, som herfor vilde kunne idømmes, ikke naaede summa appellabilis	11.
En Stævning afvist, idet den var forkyndt paa Indstævntes Svigerfaders Bopæl for hans der midlertidigt boende Hustru, medens Indstævnte selv ikke ved Forkyndelsen opholdt sig heri Staden	256.
En alene ifølge Tiltaltes Begjæring indanket Sag afvist, idet den idømte Bøde ikke naaede summa appellabilis	322.
En udtagen Højesteretsstævning afvist, da vedkommende Underdommer ikke var stævnet	357.
I et Tilfælde, hvor Indstævnte i Stævningen til Høiesteret var betegnet som Gaardejer Hans Peter Hansen i Stedet for Lars Peter Hansen, ikke fundet Grund til at afvise Stævningen, da det af dens øvrige Sammenhæng fremgik, at der var sigtet til den i den indankede Dom som Appellantens Modpart ommeldte Lars Peter Hansen, for hvem Stævningen ogsaa var forkyndt	429.
En alene efter Tiltaltes Begjæring indanket Sag angaaende ulovlig Omløben med Varer afvist, da den idømte Bøde i Forbindelse med de konfiskerede Varers Værdi ikke naaede summa appellabilis	642.
En under Paaberaabelse af D. J. 1—6—19 umiddelbart for Høiesteret indanket Sag til Paaanke af en under en Forbudsforretning afsagt Kjendelse, hvorved en af Rekviritus begjært Anstand var nægtet, afvist fra Høiesteret, idet en saadan Anstandskjendelse ikke kunde betragtes som en „Rettens Fornægtelse“	792.

	Pag.
En Sag afvist fra Høiesteret, forsaavidt den angik begaaet Polituorden, idet den Bøde, der vilde kunne idømmes herfor, ikke naaede summa appellabilis	825.
Aktion.	
Under en mod en Person for Mishandling af hans Hustru anlagt Justitssag udtalt, at Bestemmelsen i Strfl.'s § 70 ikke nødvendiggjorde, at der skulde foreligge Resolution fra Justitsministeriets Side, for at den Deel af Tiltaltes Forhold, der laa længere end 10 Aar tilbage i Tiden, ogsaa kunde tages i Betragtning ved Straffens Fastsættelse	251.
Aktionsomkostninger.	
Aktionens Omkostninger for Høiesteret i en alene paa det Offentliges Vegne indanket Sag paalagte det Offentlige	130.
Aktionens Omkostninger paalagte en Underdommer paa Island for det Tidsrum, i hvilket en Justitssag var bleven forhalet ved, at den af ham afsagte Dom to Gange var bleven annulleret af Overretten.....	151.
Aktionens Omkostninger paalagte frifundne Tiltalte 348,	845.
Udtalt under en Justitssag, at det ikke hører til Afgjørelsen ved Dommen at bestemme, hvilke af de af Sagen flydende Udgifter der blive at henregne til Aktionens Omkostninger	777.
Angivelse (falsk).	
Et Fruentimmer anset efter Strflv.s § 225 for falskelig at have sigtet en Person for at have gjort sig skyldig i en Sædelighedsforbrydelse overfor hende	254.
En Person, som mod bedre Vidende havde sigtet to Fruentimmer for at have bestjaalet ham for et Pengebeløb, anset efter § 225	708.
Appel.	
En under Paaberaabelse af D. L. 1—6—19 umiddelbart til Høiesteret indanket Sag angaaende Paaanke af en under en Forbudsforretning afsagt Kjendelse, hvorved en af Requisitus fremsat Anstandsbejæring var forkastet, afvist fra Høiesteret, da en saadan Anstandskjendelse ikke kunde betragtes som en „Rettens Fornægtelse“ ..	792.

Pag.

Arrest (Varetægts-).

Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest efter Lov 5 April 1888.

En herom nedlagt Paastand under en kriminel Sag ikke taget til Følge 348.

Arv.

see under „Skifte“ og „Testament“.

Assurance (Brand).

Efter Omstændighederne, særlig under Hensyn til den Maade, hvorpaa en til Vurdering af Brandskaden afholdt Forretning var foregaaet, antaget, at man ikke kunde forkaste vedkommende for Assurancevigt tiltalte Persons Forklaring om, at han troede, at Forretningen var foreløbig, og at han ved denne kun havde at angive, hvilke Gjenstande han havde været i Besiddelse af før Branden, og til hvilken Værdi han anslog dem, medens det maatte blive Assuranceagentens og Vurderingsmændenes Sag senere at gennemgaa og vurdere det Reddede. Tiltalte derfor ikke antaget at have handlet i svigagtig Hensigt ved at optage forskellige Effekter, som viste sig ikke at være brændte, paa den af ham til Brug under Forretningen udarbejdede Fortegnelse . 620.

Barnefødsel (uforsvarlig Omgang hermed).

Et for Barnefødsel i Dølgmaal tiltalt Fruentimmer anseet efter Strflv.s § 194 359.

I et Tilfælde, hvor et udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer havde født i Dølgmaal, og Barnet, som derefter blev fundet dødt, efter den foretagne Obduktionsforretning maatte antages at have været fuldbaaret, hvorimod det ikke bestemt kunde afgjøres, om det havde aanded efter Fødselen, Moderen anseet efter Strflv.s § 194 . . . 374.

Et ugift Fruentimmer, mod hvis Benægtelse det maatte ansees bevist, at hun havde født i Dølgmaal, anseet efter Strflv.s § 194, uanseet at Barnet ikke senere havde kunnet findes 777.

Bedrageri.

I et Tilfælde, hvor en Tiltalt, som havde formaaet en Anden til at tegne Endossement paa en Vexel ved som Sikkerhed for Vexlens Honorering at overlevere ham et Testament, hvori Tiltaltes Hustru var indsat til at skulle arve 1000 Kr, der enten skulde udlægges i en

nærmere betegnet Panteobligation eller, hvis denne ikke til den Tid existerede, i rede Penge, havde lagt Dølgemaal paa, at den nævnte Panteobligation forud af Testator var givet i Haandpant for et Laan, antaget, at Tiltalte ikke ved at fortie denne Omstændighed havde gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, idet han efter Beskaffenheden af det som Sikkerhed tilbudte Dokument havde været berettiget til at gaa ud fra, at der af Modtageren af samme ikke vilde blive lagt nogen væsentlig Vægt paa, at den i samme ommeldte Panteobligation var pantsat. Overretten havde henført dette Forhold under Strflvs § 257 48.

Frifindelse, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, tillagt en for bedragerligt Forhold tiltalt Formand for et Andelsmejeris Bestyrelse, idet der, forsaavidt han sigtedes for til eget Brug at have faaet udleveret forskellige Gjenstande fra Mejeriet uden Betaling, ikke mod hans Benægtelse var fremskaffet Bevis for, at han, om der end, særlig fra hans Folks Side, var begaaet Uordener i saa Henseende, havde været vidende derom, ligesom Mejeriet heller ikke havde lidt noget Tab derved, idet der, forsaavidt Sigtelsen gik ud paa, at han, uden de øvrige Bestyrelsesmedlemmers Vidende, af et Firma, med hvilket Mejeriet havde Kontrakt om Levering af dets Smørproduktion, havde efter Kontraktens Indgaaelse af Firmaet fordret og ogsaa erholdt udbetalt en „Retourkommission“, maatte gaaes ud fra hans Forklaring om, at han udtrykkelig havde forlangt, at denne Kommission ikke maatte komme Mejeriet til Skade, og det heller ikke var godtgjort, at der derved var paaført det noget Tab, særligt ikke ved, at Firmaet paa Grund heraf beregnede højere Svind af Smørret end kontraheret, og idet et ham paasigtet Forhold ved at have modtaget Provision af en Medtalt, der solgte Foderstoffer til Mejeriet, efter det Oplyste ikke kunde ansees strafbart og heller ikke havde paaført Mejeriet Tab. Den nævnte Medtaltalte frifunden og Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende paalagte det Offentlige 348.

En Person, der vidende om, at hans Svigerfader, for hvem han var Kautionsist, vilde opgive sit Bo til Konkursbehandling, havde af denne modtaget endel Løsørejendomme til delvis Dækning af det Tab, som han vilde komme til at lide ved den indgaaede Kautionsist, ikke herved fundet skyldig i noget strafbart Forhold. Forsaa-

	Pag.
vidt han endvidere var tiltalt for efter Anmodning af en af Svigerfaderens Debitorer at have indbetalt til denne i Stedet for til Skifteretten nogle af Debitor skyldige Beløb, som Svigerfaderen derefter havde forbrugt, udtalt, at Tiltalte maatte frifindes allerede af den Grund, at Svigerfaderen, som maatte antages at have taget sin indgivne Konkursbegjæring tilbage, da Indbetalingerne fandt Sted, endnu, da disse skete, var raadig over sit Bo	502.
To Tiltalte, der efter Overenskomst med et Sogneraad havde taget et Barn i Pleje for en vis aarlig Betaling saaledes, at heri skulde afgaa, hvad Barnets Moder selv maatte kunne betale, og som to Gange havde hævet den fulde Plejeløn hos Sogneraadet, fortiende, at der af Moderen var sendt dem et Pengebeløb, frifundne under den imod dem for Bedrageri rejste Sag, da det fandtes betænkeligt at forkaste de Tiltaltes Forklaringer om, at de havde betragtet de sendte Penge som et, Plejelønnen uvedkommende Laan	659.
En Kommissionair, der af en Forglemmelse vilde have undladt at opføre en ham tildels for personligt Arbejdes Udførelse tilkommende Fordring paa den Fortegnelse over Aktiver og Passiver, som det paahvilede ham, der var kommen under Konkursbehandling, at afgive til Skifteretten, og derefter havde forsøgt til egen Fordel at inkassere bemeldte Beløb, frifunden under en imod ham for Bedrageri (Strflv.s § 260) anlagt Sag, da Tiltaltes Anbringende om at have troet sig berettiget til at inkassere den omhandlede Fordring ikke kunde forkastes	713.
En Person, som ved at give det Udseende af, at han var Bud for en anden, for dennes Regning havde ladet sig nogle Gjenstande udlevere hos en Handlende, anset efter Strflv.s § 251	24.
Strflv.s § 251 endvidere anvendt	338.
En Tiltalt for Pantsætning af et ham efter Lejekontrakt købt Uhr anset efter Strflv.s § 253	249.
En Tiltalt, som i sin Tjeneste hos en Møller svigagtigt havde tilvendt sig og forbrugt Penge, som han modtog i Betaling af Kunder, anset efter Strflv.s § 253	365.
En Tiltalt, der havde afhændet en i et Gjæstgiveri laant og uden Ejerens Tilladelse medtaget Pibe, anset efter Strflv.s § 253	697.
Strflv.s § 253 endvidere anvendt	448, 601.
En Person for Dispositioner over den sammen med en	

	Pag.
fast Ejendom pantsatte Besætning m. m. anset efter Strflv.s § 256, jfr. § 253	558.
En Person, som, for at erholde Alderdomsunderstøttelse, mod bedre Vidende havde angivet ikke at have modtaget Fattighjælp eller ved Dom at være funden skyldig i en Forbrydelse, anset efter Strflv.s §§ 257 og 154 ...	87.
Tvende Tiltalte, som vidende om, at der, efter Rekvisition af en Kreditor, af vedkommende tyske Myndighed var lagt Beslag i en den ene Tiltaltes Datter tilhørende Ejendom i Slesvig, havde bortført nogen Havre samt nogle Faar og Lam for at disponere derover til Fordel for bemeldte Datter, ansete efter Strflv.s § 257, idet de foreliggende Oplysninger ikke fandtes tilstrækkelige til at hjemle Anvendelsen af dens § 253	322.
En Person, som for at skaffe sig Kredit paa en Auktion havde uden Tilladelse fra en Trediemands Side opgivet denne som Kjøber, anset efter Strflv.s § 257	528.
En Tiltalt, som havde solgt en Hest for ærlig og reel samt fri for skjulte Fejl, uagtet han vidste, at den led af en Fejl i det ene Bagben, som medførte Halthed, men saaledes, at Haltheden kunde tabe sig og endog helt forsvinde, naar Dyret holdtes i Bevægelse, anset efter Strflv.s § 257, idet Fejlen efter den Maade, hvorpaa Mønstringen var gaaet for sig, ikke kunde antages at have været synlig, i alt Fald ikke i sit fulde Omfang, og Tiltalte derhos havde erklæret, at det stod ham klart, at Kjøberen ikke var bleven opmærksom paa Fejlen	657.
Strflv.s § 257 endvidere anvendt	633.
Konkurslovens § 168, jfr. Strflv.s § 260, bragt til Anvendelse paa en Hustru, som under en hos Manden afholdt Udlægsforretning til Fyldstgjørelse af en over ham erhvervet Dom i Mandens Fraværelse mod bedre Vidende havde benægtet, at Manden ejede andet end det paa Stedet forefundne Løsøre	87.

Betleri.

Straf idømt 10, 57, 160, 163, 186, 361, 369, 384, 407, 423, 557, 563, 653, 682, 600, 703, 712,	818.
---	------

Brandstiftelse.

I et Tilfælde, hvor en Dreng, som fra et Høloft skulde kaste Hø ned til Køerne, paa Loftet havde afrevet en Tændstik for at lyse op med den og derefter havde kastet den fra sig efter at have spyttet paa den for at

	Pag.
være sikker paa, at den var slukket, antaget, at den Ild, som c. $\frac{3}{4}$ Time efter opdagedes i Høloftet, ikke med Sikkerhed turde anses forårsaget ved Drengens nævnte Adfærd, hvorfor han frifandtes under den mod ham for uagtsom Brandstiftelse anlagte Sag	427.
En Person, der af Lede ved Opholdet paa en Tvangsarbejdsanstalt havde sat Ild paa en Gaard under Omstændigheder, hvorunder han maatte indsee, at Andres Liv udsattes for aabenbar Fare, anset efter Strflv.s § 230.	682.
Tvende Tiltalte, som i Forening havde sat Ild paa to udfor en Gaard værende Halmstakke, ansete efter Strflv.s § 282. Den ene af dem, som udenfor Aftalen tillige havde sat Ild paa et til Gaarden hørende Svinehus, tillige anset efter Strflv.s § 281	394.
Drab.	
Se under „Island“	151.
Dyrplageri.	
En herfor Tiltalt frifunden	130.
Ed.	
Se under „Underholdningsbidrag“	680.
Ejendomsret.	
Et mellem en Udlægshaver og vedkommende Rekvisitus oprettet Dokument, hvorved Sidstnævnte overdrog Udlægshaveren samtlige de udlagte Løsøregjenstande som hans fuldstændige Ejendom, medens Udlægshaveren samtidigt udlejede Gjenstandene til Rekvisitus mod en aarlig Leje saaledes, at han, naar han ved Lejens Betaling havde afgjort Gjælden m. m., hvorfor Udlæget var foretaget, atter skulde være berettiget til at erholde Gjenstandene overdragne til Ejendom, — ikke antaget at have stiftet nogen Ejendomsret for Udlægshaveren i de paagjældende Effekter, der saavel da Udlæget foretoges som senere vare forblevne i Rekvisiti Besiddelse. Derimod antaget, at Udlægshaveren ikke som Følge af det paagjældende Arrangement havde opgivet den ham ifølge Udlæget tilkommende Sikkerhedsret i Effekterne, hvilken heller ikke kunde anses for tabt paa Grund af Bestemmelserne i Konkurslovens § 158, idet Udlægshaveren som Følge af en mellem ham og en Tredie-mand opstaaet Retstvist angaaende Fortrinsretten til	

	Pag.
de paagjældende Effekter havde været forhindret i at bringe det Udlagte ud af Skyldnerens Besiddelse.....	508.
Embedsmænd.	
Inspektøren ved det kgl. Frederiks Hospital antaget at maatte betragtes som Embedsmand.....	482.
Eneret.	
En Lithograph, som ved Lithographering havde benyttet en Fremgangsmaade, paa hvilken en Anden havde erholdt Patent, anseet efter Næringslovens § 75.....	618.
Erstatning.	
En Kommis, der i Anledning af stedfundne Underhandlinger med et Handelsfirma om Indtrædelse i et Interessentskab til Udnyttelse af et Farvepræparat havde forpligtet sig til at hemmeligholde de ham gjorte Meddelelser angaaende Fremstilling og Udnyttelse af det ommeldte Præparat og i modsat Fald yde Firmaet en nærmere bestemt Erstatning, ikke anseet at have overtraadt sin Hemmelighedsholdelsespligt hverken ved en med Fabrikatets Fabrikant i Udlandet efter de ovennævnte Forhandlingers Afbrydelse indledet Korrespondance eller ved de af ham foretagne Meddelelser til tvende andre Personer, idet ingen af disse Meddelelser kunde siges at angaa Præparatets Fremstilling eller Udnyttelse	111.
En under en Sag betræffende Overtrædelse af Varemærkeloven nedlagt Paastand om Tilkjendelse af Erstatning hos Tiltalte ikke tagen til Følge, da Skadens Størrelse ikke var tilstrækkeligt oplyst.....	148.
Se endvidere under „Handel“	154.
En af tre Lossepladsejere fremsat Paastand om hos Statskassen at faa tilkjendt Erstatning for den Værdiforringelse, som et i Henhold til Lov om Svinediphtheritis af 14 Decbr. 1887 § 2 udstedt Forbud mod alt Svinehold paa Lossepladser i Københavns Amt skulde have medført for deres til Losseplads og Svinehold indrettede og indtil Forbudets Udstedelse dertil benyttede Ejendomme paa Amager, — ikke taget til Følge, idet den nævnte Bestemmelse, der begrænder Statens Erstatningspligt til det direkte Tab, ikke kunde antages at sigte til et Tab som det omspurgte.....	170.
Se endvidere under „Handel“	189.

	Pag
I et Tilfælde, hvor Ejeren af en til tvende Søer grændsende Ejendom i sin Tid havde overdraget et til Søernes Udtørring dannet Interessentskab sin Andelsret i bemeldte Søer mod at erholde en vis Del af det udtørrede Areal som sin Ejendom, antaget, at vedkommende Interessentskab ikke ved den med dem i den Anledning afsluttede Overenskomst havde paataget sig Forpligtelse til at sørge for, at dette Areal, efter at være blevet overleveret, vedblivende vedligeholdtes i samme Tørhedsstand, hvorfor den Omstændighed, at en Del af Arealet senere var blevet overflydt med Vand, ikke kunde beføje ham til at søge Erstatning herfor hos dem, der senere vare indtraadte i de oprindelige Interessenters Retsforhold til de paagjældende Søer	216.
En under en Injuriesag nedlagt Paastand om Erstatning i Henhold til Strfl.'s § 303 ikke taget til Følge, idet det Foreliggende ikke indeholdt Beføjelse til at antage, at der ved den paagjældende Bladartikel var bevirket nogen Ødelæggelse eller Forstyrrelse af den Fornærmedes Stilling og Forhold	227.
En efter Strfl.'s § 207 dømt Person tilpligtet at yde Skadelidte Erstatning samt erstatte Vedkommende, hvem det retligt paahvilede at bekoste Skadelidtes Helbredelse, de dertil medgaaede Udgifter	283.
Erstatning for Tort og Kreditspilde ikke tilkjendt i Anledning af en ophævet Føgedforretning	425.
I et Tilfælde, hvor en Skræder havde sagsøgt en Kjøbmand til Betaling af Erstatning i Anledning af formentlig Brud fra dennes Side paa et mellem Parterne bestaaende Kontraktsforhold, antaget, at Kjøbmanden havde havt Føje til ensidigt at hæve det ommeldte Kontraktsforhold	434.
I et Tilfælde, hvor et Sogneraad havde sagsøgt Bestyrelsen for Sognets Fattiggaard til at erstatte en hos Bestyreren af Fattiggaarden forefunden Kasseangel, Bestyrelsen frifundet, idet det ikke af det for Fattiggaarden gjældende Reglement kunde udledes, at det skulde paahvile Bestyrelsen at foretage Kasseeftersyn hos Fattiggaardens Bestyrer, ligesom Bestyrelsen ogsaa havde havt Føje til at tro, at en Forpligtelse hertil ikke var opstaaet som Følge af en før deres Funktionstid indtraadt, fra Reglementets Bestemmelser afvigende Ordning med Hensyn til Fattiggaardens Kassevæsen, for hvilken Ordning Vedbliven Bestyrelsen ikke kunde gjøres ansvarlig	439.

	Pag.
En Person, der under et Angreb fra sin Tjenestekarls Side fandtes at have overskredet Grændserne for den ham tilkommende Nødværgeret, tilpligtet at yde Karlen en Erstatning af 500 Kr. for den ham derved paaførte Læsion.....	504.
Erstatning for Tort og Kreditspilde i Anledning af en ulovmedholdelig afholdt Fogedforretning tilkjendt og dens Størrelse fastsat ved Dommen.....	530.
Se endvidere under „Kontrakt“	599.
En Person, der som Mandatarius for en Domhaver havde ladet gjøre Exekution i nogle paa Rekvisiti Bopæl forefundne Møbler, skjøndt disse opgaves at tilhøre en Trediemand, og uden nærmere Undersøgelse havde ladet de udlagte Effekter bortsælge ved Auktion Dagen efter, tilpligtet, da Møblerne antoges at tilhøre bemeldte Trediemand, at tilsvare Erstatning efter den ved Udlægsforretningen foretagne Vurdering samt for Afsavnet.....	629.
I et Tilfælde, hvor en Interessent i et Firma, der ifølge Opsigelse skulde udtræde af Interessentskabet den 1 Januar 1891, i Oktober 1890 havde omsendt et Cirkulære til Firmaets Agenter og Kunder, hvori han, der efter Udtrædelsen agtede at begynde en lignende Forretning for egen Regning, anmodede dem om at træde i Forbindelse med sig, samt udtalte, at der af det ældre Firma herefter kun vilde blive Navnet tilbage, da Forretningen gik over i fremmede Hænder, hvilken Udtalelse var i Strid med Sandheden, og som derhos i Strid med Interessentskabskontrakten før sin Udtrædelse af Firmaet havde søgt og modtaget Ordre til efter Udtrædelsen fra sin eventuelle Forretning at levere samme Slags Varer, som Firmaet drev Forretning med, tilpligtet at betale den tilbageblivende Interessent Erstatning for det denne derved tilføjede Tab. Erstatningen fastsat af Retten til 10000 Kr.....	726.
Se endvidere under „Leje“	758.
Se endvidere under „Fogedforretning“	793.

Falsk.

Et Fruentimmer, som ved Hjælp af falske Fuldmagter havde hævet et paa en Sparekassebog indstaaende Beløb, anset efter Strfl.'s § 268. Forsaavidt hun derefter, for at skjule sin Forbrydelse overfor Bogens Ejer, havde udrevet et Blad af Bogen og tilført Bogen forskellige Beløb med Tilføjelse af nogle Navne, hvorved

	Pag.
hun sigtede til Funktionærer i Sparekassen, anset herfor efter Strfl.'s § 274, 2det Stk., jfr. § 268.....	17.
En Tiltalt, der havde udfærdiget en Telogramtext. hvori han bad den som Telegrammets Underskriver falskelig anførte Persons Svigerfader om en Pengeforsendelse, anset efter Strfl.'s § 268.....	633.
En Person anset efter Strfl.'s § 270, jfr. § 271, for Forfalskning af Skudsmaalsbog	81.
En Kommis i en Forretning, der i et længere Tidsrum havde gjort sig skyldig i Tyveri af de Varer, der førtes i Forretningen, hvilke han derpaa afhændede til tvende Handlende, idet han i de Breve, der i den Anledning udveksledes mellem dem, optraadte under et opdigtet Navn, ligesom han overfor Postvæsenet kvitterede med dette Navn for de Beløb, han modtog fra disse dels gennem Postoprævning, dels gennem Postanvisninger, idet Postforsendelserne lød paa det opdigtede Navn, anset herfor tillige for Falsk efter Strfl.'s § 275, jfr. §§ 268 og 270	257.
Fiskeri.	
Staten som Ejer af det paa Matr. Nr. 1 F af Refsnæs opførte Fyretablisement antaget berettiget til at udøve den Kystejere ifølge den almindelige Lovgivning tilkommende Ret til at have Aalestade udfor deres Grund, idet Staten ved den til samme fra Ejeren af Refsnæsgaard i sin Tid skete Overdragelse af nævnte Matr. Nr. maatte antages at være bleven Ejer af det hele herunder indbefattede Areal lige ud til Havet, og det ikke var godtgjort, at Retten til at have Aalestade udfor den nævnte Grund var en selvstændig Ejendomsgegenstand, eller at Sælgeren ved den stedfundne Overdragelse havde forbeholdt sin Ejendom den nævnte Ret..	30.
Fogedforretning.	
En til Inddrivelse af paaløbne Tvangsmulfter foretagen Udlægsforretning ophævet, idet den Dom, i Henhold til hvilken de paagældende Tvangsmulfter vare begjærte inddrevne, maatte anses fyldestgjort af Domfældte. Erstatning tilkjendt Sidstnævnte for Afsavnet af de Løsøregjenstande, som ved Udlæget vare blevne udleverede Domhaveren, men derimod ikke for Tort og Kreditspilde.	425.
En af en Kreditforening hos en Debitor foretaget Fogedforretning anset ulovmedholdelig, idet der ved Anven-	

delsen af den til Støtte for samme paaberaabte Bestem- melse i Foreningens Statuter om, at Gjælden skulde være forfalden, naar den pantsatte Ejendom ikke holdtes i vedbørlig Stand og saaledes forringedes, at den maatte tages at have tabt $\frac{1}{10}$ af dens Værdi, kun kunde tages Hensyn til den Forringelse af den pantsatte Ejendoms Værdi, som hidrørte fra Debtors mangelfulde Vedlige- holdelse eller Drift af samme, og der ikke af Kredit- foreningen antoges ført Bevis for, at Ejendommens Værdi ved mangelfuld Vedligeholdelse i Debtors Be- siddelsestid var forringet med $\frac{1}{10}$. Forsaavidt Kredit- foreningen endvidere havde paaberaabt sig, at den efter almindelige Grundsætninger maatte have været beret- tiget til at ansee Laanet forfaldent, fordi Debitor paa svigagtig Maade havde forringet Besætningen, udtalt, at det ikke af det Foreliggende kunde skjønnes, at De- btors Dispositioner over Besætningen havde havt en saadan Karakter. Kreditforeningen derfor tilpligtet at betale Debitor dels Erstatning for den ham ved Foged- forretningens Afholdelse forvoldte Tort og Kreditspilde — hvilken Erstatning blev fastsat umiddelbart ved Dom- men— dels Erstatning for det Tab, han havde lidt ved Ejendommens senere Realisation gennem Tvangsauk- tion, hvilket Tab fastsattes til Differencen mellem det Beløb, hvortil Ejendommen til Auktionsforretning var bleven vurderet, og det Beløb, for hvilket Ejendommen ved Auktionen var bleven udlagt Kreditforeningen til Ejendom	530.
Efter Omstændighederne antaget, at en Vognmand ikke ved et af ham foretaget Fremlaan af en Del af de ham lejede Lokaler eller iøvrigt havde gjort sig skyldig nogen saadan Misligholdelse af Kontrakten, at Udlejeren paa Grund heraf havde været berettiget til at lade ham udsætte af det Lejede. Udsættelsesforretningen derfor annulleret og Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde tilkjendt Lejeren	793.

Forbrydelser i Embedsforhold.

En entlediget Inspektør ved Frederiks Hospital, som i en af ham udgiven Pjece havde paa Grundlag af sit i Embedet erhvervede Kjendskab til en fra Hospitalets Direktør til vedkommende Ministerium afgiven Indberetning offentliggjort forskjellige i denne givne Meddelelser samt derhos meddelt en af Overlægerne ved Hospitalet

	Pag.
en Afskrift af bemeldte Indberetning, anseet efter Strflv.s § 139. Derimod frifunden, forsaavidt han i bemeldte Pjece havde offentliggjort andre Meddelelser Hospitalet vedrørende.....	482.
En fhv. Pakmester ved Statsbanerne anset overbevist om at have tilegnet sig et Beløb, som han havde modtaget af en Rejsende for derfor at løse Billet til denne. For dette Forhold saavel som for at have benyttet sin Stilling ved Banen til at forsende Tøj med samme uden at betale Fragt for Forsendelsen anseet efter Strflv.s § 144, jvfr. § 141.....	511.

Forbud.

Et af Forretningsudvalget for Aktieselskabet „Arbejdernes Fællesbageri“ hos Redaktøren af et Dagblad nedlagt Forbud mod, at der i Bladet optoges nogen Meddelelse, der med eller uden Navns Underskrift krænkede det ommeldte Forretningsudvalgs Privatlivs Fred eller indeholdt ubeføjede, for Forretningsudvalget fornærmelige Udladelser, ophævet, idet de Artikler, som havde givet Anledning til Forbudets Nedlæggelse, dels ikke indeholdt nogen Krænkelse af Forretningsudvalgets Privatlivs Fred, dels ikke efter deres Indhold var af den Beskaffenhed, at Udvalget alene paa Grund af befrygtede Angreb af lignende Art kunde have tilstrækkelig Føje til gennem Forbud at søge et yderligere Værn end det, som den i Straffeloven foreskrevne Straf afgiver	454.
Et nedlagt Forbud, som ikke med tilstrækkelig Tydelighed betegnede de Handlinger, som derved skulde forbydes, men ved Tilføjelsen af Ordet „retstridig“ henskjød Spørgsmaalet herom til senere Afgjørelse, antaget ikke at egne sig til at stadfæstes.....	566.

Fosterfordrivelse.

En Jordemoder, som dels havde givet forskellige frugt-sommelige Fruentimre Anvisning paa, dels bistaadet dem ved Benyttelse af Midler, der kunde have fosterfordrivende Virkning, nemlig Udskylninger og varme Bade, anset efter Strflv.s § 193, 2det Stk., tildels smh. med § 46.....	467.
Et tiltalt Fruentimmer anseet efter Strflv.s § 193, 1ste Stk., jfr. § 46 og § 49 for Forsøg paa Fosterfordrivelse og Meddelagtighed heri. En tiltalt Mandsperson anset efter § 193, 1ste Led, jfr. § 52, 2det Stk., og § 49.....	745.

Gejstligheden.

- I en mellem tvende Præster verserende Sag angaaende Opgjørelse af et Naadensaar i et Landsbykald udtalt, at det maatte antages at følge af de i Danske Lovs anden Bogs trettende Kapitel og Reskript af 18 Oktober 1754 indeholdte Regler, at der til det paagældende Naadensaars Indtægter vilde være at henføre de Indtægter, som efter Lovgivningen vare forfaldne eller fuldt erhvervede i det Tidsrum, over hvilket Naadensaaret strakte sig, og at disse Indtægter da maatte medregnes med deres fulde Beløb uden Hensyn til, hvor lang eller kort Tid der var forløben, siden saadan Indtægt sidst var oppebaaren. I Overensstemmelse hermed maatte det ogsaa for Udgifternes Vedkommende antages, at kun de af disse, som vare forfaldne i det nævnte Tidsrum, kunde henregnes til det paagældende Naadensaars Udgifter, men at de da ogsaa ved Opgjørelsen maatte medtages med deres fulde Beløb uden Hensyn til, naar saadanne Udgifter sidst vare udredede, og uden at nogen Del af Udgifterne kunde føres tilbage til Tiden forud for Naadensaarets Begyndelse, da de endnu ikke vare forfaldne 232.
- Gjentagelse.**
- En Person, som efter tidligere 3 Gange dels at være dømt dels at have vedtaget Bøder for ulovlig Omløben med Varer paany havde gjort sig skyldig i denne Forseelse, kun dømt for 3die Gang begaaet Forseelse, da der ved Indgaaelsen af det sidste Forlig ikke saaes at have foreligget noget om de Tiltalte tidligere ifaldne Bøder 754.
- Gjæld.**
- Opgjørelse af et Forretningsmellemværende mellem en Kjøbmand og en Gaardejer 172.
- I et Tilfælde, hvor en Sagfører efter Anmodning af en umyndiggjort Person var optraadt som varetagende dennes Interesser under et Boes Behandling og derefter hos den Umyndiggjortes Værgе forlangte Salær derfor, saadant ikke tilkjendt ham, idet hans Indblanding ikke var sket efter Samraad med eller blot Billigelse af Værgen, og den Umyndiggjortes egen Anmodning ikke kunde forpligte denne. 405.
- Opgjørelse af et Mellemværende mellem tvende Personer Anledning af en Kjøbmandsforretnings Overtagelse. 808.

	Pag.
I et Tilfælde, hvor en Person, som i Aarene 1867—69 af sin Svoger havde modtaget et Laan, der oprindeligt var tilstaaet rentefrit, men ifølge senere truffen Aftale skulde forrentes, naar saadant forlangtes — hvilket Forlangende først blev stillet i 1882, fra hvilken Tid det derpaa ogsaa var blevet forrentet, indtil det helt indfriedes i 1890 — efter Laanets Indfrielse, da han erfarede, at Svogeren til Folk omtalte, at Renterne i Tidsrummet indtil 1882 vare blevne ham skjænkede eller eftergivne, i et Brev til en Trediemand havde anmodet denne om at gaa hen til Svogeren og bede denne sende en Regning over den Rente og Rentes Rente fra Beløbets Modtagelse indtil dets første Forrentning, idet han tilføjede, at han nu intet hellere ønskede end at betale Svogeren det Beløb, som han mente at have skjænket ham, antaget, at der efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder ikke paa Brevet kunde bygges nogen Forpligtelse for Brevskriveren til at betale Svogeren det Beløb, som bemeldte Rente og Rentes Rente vilde andrage.....	766.
Afgjørelse af, hvorvidt en Person efter den Maade, hvorpaa han overfor et Rhederi var optraadt for at erholde nogle af dette oplagte Varer udleverede og oplagte paa sit Navn, havde paataget sig Forpligtelse til at betale den for Varerne skyldige Fragt	798.

Handel.

En herværende Handlende dømt til at betale nogle af ham hos et amerikansk Firma bestilte Høstriver, uanset at han havde været berettiget til at refusere dem som leverede senere, end han maatte antages at have betinget sig, da han, der havde modtaget saavel Faktura som Konnossement, ikke i rette Tid havde reklameret med Hensyn til Leveringstiden, idet en af ham først ved Fragtkonnossementets Præsentation fremsat Indsigelse maatte blive uden Betydning dels som for sent fremkommen, dels som ikke fremsat for rette Vedkommende	137.
I et Tilfælde, hvor en herværende Handlende havde undladt at levere et af ham til en anden Handlende her i Staden solgt Parti russiske Solsikkekager, som han skulde afskibe efter eget Valg indenfor et Tidsrum af ca. 6 Uger fra St. Petersborg eller Reval, under Anbringende af, at det var blevet ham umuligt at opfylde sin Forpligtelse, da der 6 Dage før Leveringstidens	

Udløb i Rusland var kommet et Regjeringsforbud mod Udførsel af den nævnte Sort Varer, — statureret, at Sælgeren havde misligholdt Kontrakten, idet den nævnte Omstændighed ikke kunde fri ham for at opfylde Kontrakten, naar Forbudet, hvad der skete 3 Dage efter dets Emanation, blev tildels suspenderet, og han ikke havde godtgjort, at det efter den Dag, da Forbudet blev modificeret, havde været ham umuligt at opfylde Kontrakten inden Leveringsfristens Udløb. Sælgeren tilpligtet at erstatte Medkontrahtenten det Tab, denne havde lidt ved at maatte købe Partiet andetsteds

154.

I et Tilfælde, hvor et mellem tvende Handlende afsluttet Salg og Kjøb af et Parti Rapskager bl. a. gik ud paa, at Sælgeren med Hensyn til Leveringen skulde have Valget mellem tvende Fabrikater, dog at han senest den 1 August skulde opgive Kjøberens, hvilket af disse han valgte at levere af, udtalt, at der manglede Føje til at antage, at der i Foderstofhandelen skulde have dannet sig nogen egentlig Handelskoutume, hvorefter Kjøberens i et saadant Tilfælde ikke skulde kunne gjøre Virkningen af Sælgerens Unndladelse med at fremkomme med det nævnte Opgivende gjældende, forinden der fra hans Side havde været rettet en Opfordring til Sælgeren om at opgive. Ihvorvel det nu efter Handelens Indhold nærmest maatte antages, at Sælgeren i det nævnte Tilfælde havde været pligtig til uden saadan Opfordring at opgive vedkommende Fabrikants Navn senest den 1 August, fandtes dog hans Unndladelse heraf ikke at have kunnet berettigge Kjøberens til at nægte at modtage Varerne og fordrø Erstatning for Handelens Misligholdelse, idet Sælgeren, som var ubekjendt med, at Kjøberens den 31 Juli havde afsluttet en Handel med en Trediemand af et lignende Indhold, og saaledes at han til denne skulde opgive Fabrikantens Navn i Løbet af den 1 August, efter det paagjældende Vilkaars Beskaffenhed, og navnlig under Hensyn til nogle i Slutningen af Juli Maaned med ham paa Kjøberens Vegne indledede Forhandlinger om Tilbagekjøb af de paagjældende Varer havde havt god Grund til at gaa ud fra, at hans Kjøber ikke lagde nogen væsentlig Vægt paa, at Fabrikantens Navn blev opgivet netop den 1 August . . .

189.

I et Tilfælde, hvor et Aktieselskab havde sagsøgt en Mand til Betaling af forskellige Varer, som vare leverede

	Pag.
dennes Søn, Bevis ikke antaget tilvejebragt fra Selskabets Side for Rigtigheden af dets Anbringende om, at det havde været en Aftale mellem det og Indstævnte, at Indstævnte og ikke dennes Søn skulde debiteres for de Varer, som leveredes Sønnen. Forsaauidt Selskabets Forretningsfører under Sagen var ført som Vidne, udtalt, at da han ifølge dettes Statuter forestod den daglige Ledelse af Forretningen og saaledes ved Stiftelsen af det paagjældende Kontraktsforhold repræsenterede selve det som Sagsøger optraadte Selskab, og han desuden lønnedes tildels med Tantieme, kunde han ikke anses som habilt Vidne	390.

Helligdagsloven.

En Proprietær, som paa en Søndag i September Maaned hele Dagen havde ladet tærskede Rug fra Stak med Tærskemaskine, ikke funden skyldig i Overtrædelse af Lov 7 April 1876 om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage, idet det paagjældende Arbejde, der blev foretaget i saa betydelig Afstand fra Kirken, at Gudstjenesten ikke derved kunde forstyrres, fandtes at kunne henregnes til de i Lovens § 1 nævnte Markarbejder, i hvilken Henseende bemærkedes, at der efter Tiltaltes Forklaring og de foreliggende Oplysninger maatte gaaes ud fra, at den paagjældende Stak, der stod paa Marken i en Afstand af ca. 30 Alen fra den nærmeste af Gaardens Bygninger, kun foreløbigt var opsat dersteds med den Bestemmelse deraf at aftærskede Sæderug	208.
---	------

Hittegods (ulovlig Omgang med).

En Tiltalt, der havde tilegnet sig en af en anden Person, der var bleven anholdt af Politiet, men med hvem han forinden havde opholdt sig sammen paa en offentlig Plads, dersteds efterladt Portemonnai med Indhold, straffet for ulovlig Omgang med Hittegods efter § 247	690.
Strfl.'s § 247 endvidere anvendt	334.

Hæleri.

Strfl.'s § 238 anvendt 51, 140, 163, 388, 451, 585, 693,	782.
---	------

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

Tiltalte dømte herefter som Tyve	2, 106.
Tiltalte dømte herefter som Hælere	163, 515, 693, 782.

Intervention.

I et Tilfælde, hvor en Person efter gennem Tvangsauktion at være bleven Ejer af en en Trediemand ved Dom tilkjendt Fordring — hvilken Dom af Forringshaveren var appelleret til Høiesteret — havde interverneret under Appellsagen, udtalt, at saadan Intervention ikke kunde ansees utilstedelig	530.
---	------

Island.

En Tiltalt dømt fra Livet for med Overlæg at have dræbt sin Kjæreste	151.
En Fader dømt for Blodskam og Voldtægt mod sin Datter	230.
Se endvidere under „Pant“	572.

Kaution.

En Fabrik, der hos en Øhandler havde Emballage til Gode, dels saadan, som den havde leveret til hans Forgænger i Forretningen, og for hvilken Øhandleren ved Forretningens Overtagelse havde paataget sig at indestaa, dels saadan, som den havde betroet ham selv, anset berettiget til, efterhaanden som han tilbageleverede Emballage, at afskrive Vederlaget derfor paa Fabrikens førstnævnte Tilgodehavende. Øhandlerens Kautionist, som af Fabriken sagsøgtes til at indfri den af ham for Øhandleren paatagne Kaution, derfor dømt til at betale det Beløb, som Øhandleren efter den nævnte Afskrivningsmaade kom til at skyldte Fabriken for den ham personlig betroede Emballage uden Hensyn til, om Kautionisten efter sin Forpligtelses Indhold maatte antages at hæfte ogsaa for den Emballage, som Øhandleren havde overtaget fra sin Forgænger	310.
I et Tilfælde, hvor en Person i Anledning af, at en Bank tilstod en Handlende en Kassekredit i løbende Regning for indtil 16,000 Kr., samtidigt overfor Banken forpligtede sig som Selvskyldnerkautionist for Opfyldelsen af enhver den Handlende herefter paahvilende Forpligtelse, statueret, at den Omstændighed, at Kautionisten maatte have været ubekjendt med, at den Handlende ved Kautionens Indgaaelse alt skyldte Banken i løbende Regning et til den indrømmede Kassekredit svarende Beløb, ikke af Kautionisten kunde paaberaabes som Frigjørelsesgrund, idet han maatte tilregne sig selv ikke at have skaffet sig nærmere Underretning om den Handlendes Gjældsforhold til Banken. Den af Kautionisten overtagne	

Pag.

Forpligtelse antaget at omfatte ogsaa denne ældre Gjæld, idet dette maatte antages at have været Bankens og Hoveddebitors Hensigt med Kautionsdokumentets Oprettelse, i hvis Udtryk der heller ikke fandtes noget, som kunde være til Hinder for at forstaa det paa nævnte Maade. Selv om imidlertid Kautionen kun kunde antages at omfatte de senere ydede Forstrækninger, kunde disse ikke ansees indfrie ved de af Hoveddebitor til Banken efter Kautionens Indgaaelse gjorte Indbetalinger, idet Banken, naar ikke andet var vedtaget, maatte have været berettiget til at afskrive disse paa den ældre Gjæld 604.

Kirker.

I et Tilfælde, hvor en Staten tidligere tilhørende Kirke i Henhold til Lov 4 Maj 1856 var bleven solgt til en Del af Sognets Tiendeydere, deriblandt ogsaa til Ejeren af en Præsteembedet tidligere tilhørende Gaard, hvorfra Tienden erlagdes til Præsten, udtalt, at det ikke kunde antages at skyldes nogen Fejltagelse, at bemeldte Ejendom i sin Tid var bleven medoptaget i Skjødets blandt de Ejendomme, til hvis Ejere Kirken solgtes. Da det derhos ikke kunde antages, at bemeldte Ejendom var gammel Præstegaard og som Følge heraf tiendefri, hvorimod den maatte betragtes som en Annexgaard, hvoraf der svares Tiende, dog saaledes at Præsten i Medfør af D. L. 2—12—3 oppebærer alle dennes Dele, derunder ogsaa Kirketienden, hvilken Omstændighed ikke kunde udelukke dens Ejer fra at erhverve Andel i Kirkens Indtægter i Forhold til Ejendommens tiendeydende Hartkorn, blev en herpaa støttet Paastand fra Ejers Side om at erholde Refusion for den af ham i endel Aar, i hvilke de øvrige Kirkeejere havde oppebaaret deres Andel i Indtægterne ved ikke at indbetale Tienden, erlagte Tiende til Præsten taget til Følge 210.

Klasselotteriet (Overtrædelse af Lov om sammes Ordning).

En Næringsdrivende, som til Folk, der købte for mindst 10 Øre hos ham, gratis uddelte Præmiesedler med paatrykt Nummer, saaledes at Ihændeleveren af Sedlen, hvis det paa samme angivne Nummer udkom i Klasselotteriets Trækninger med mindst 100 Kr., erholdt udliveret som Præmie 1 Pd. Chokolade eller 1 Fl Kognak til 1 Kr., anset skyldig i ulovligt Lottospil 523.

Kompetence.

- I et Tilfælde, hvor 3 Personer i deres Egenskab af Medlemmer af et Sogneraad og i Henhold til et den ene af dem som Medlem af Raadet og dets Delegerede af Raadet overdraget Hverv havde foranstaltet en Brønd med Pumpe gravet paa en en Andenmand tilhørende Lod, hvortil det Offentlige formentes berettiget som Følge af, at et paa Lodden værende Vandsted, ved hvis delvise Udfyldning Brønden tilvejebragtes, skulde være forbeholdt det Offentlige som Branddam, de nævnte Personer frifundne som ikke rette Sagvoldere under en mod dem personlig anlagt Sag, hvis Udfald ogsaa alene beroede paa, hvorvidt der tilkom det Offentlige Ret til at raade over Lodden paa ovennævnte Maade, hvilket Spørgsmaal ikke kunde finde sin Afgjørelse under en Sag, hvori Sogneraadet ikke havde deltaget 72.
- Inspektionen for en Kirke antaget at være rette Sagvolder i en Sag, som af Graveren ved Kirken var anlagt for at erholde Efterbetaling af Lønning 77.
- Antaget, at Forretningsudvalget for Aktieselskabet „Arbejdernes Fællesbageri“ efter den Stilling, det indtog i Selskabets Organisation, maatte overfor nedsættende Udtalelser angaaende Selskabets Drift m. m. kunne betragte saadanne som sig vedrørende og derfor være kompetent til at paatale samme 454.

Konfiskation.

- Antaget, at Konfiskation ikke kunde finde Sted med Hensyn til en Varebeholdning, som en Person, der dømtes for ulovlig Omløben med Varer, havde havt beroende paa sin faste Bopæl paa det Sted, hvor han omløb 267.

Kontrakt.

Den Omstændighed, at en her i Landet indgaaet Kontrakt om et Salg af tvende svenske Ejendomme maatte være uforbindende for Sælgerens Vedkommende, fordi den ikke var oprettet under de i Sverrig foreskrevne Former, ikke antaget at kunne paaberaabes af Medkontrahenten som Støtte for dennes Paastand om heller ikke paa sin Side at være bunden ved Kontrakten allerede af den Grund, at Sælgeren var villig til at vedstaa Handelen. Da imidlertid Sælgeren af de svenske Ejendomme ikke havde den til Sikring af den fulde Ejendomsraadighed efter svensk Lov fornødne „Lagfart“, idet denne var

Pag.

nægtet ham, som dertil behøvede kgl. Bevilling, og han heller ikke havde godtgjort, at en saadan kunde ventes meddelt ham, medens der dog, efter hvad der var oplyst, ikke efter svensk Ret maa bevilges „Lagfart“ paa et senere Kjøb, uden at der har været givet „Lagfart“ paa det foregaaende Kjøb, fandtes der at have været en saadan Mangel ved hans Adkomst, at Medkontrahtenten, der havde været uvidende herom, ikke paa sin Side kunde være forpligtet til at vedstaa Handelen.

540.

I et Tilfælde, hvor det mellem et Mejeri og en Kjøbmand, til hvem Mejeriet havde solgt sin Smørproduktion, maatte antages aftalt, at Betalingen for Smørret skulde erlægges „kontant“, hvad Kjøberens vilde have forstaaet saaledes, at Betalingen skulde erlægges, naar Smørret efter Modtagelsen var blevet undersøgt og Noteringen for den Uge, hvori Smørret leveredes, offentliggjort, statueret, at da der ikke fra Kjøberens Side eller iøvrigt var givet Mejeriet Anledning til at antage, at kontant Betaling skulde forstaaes paa denne Maade, maatte Mejeriet, saavel efter Udtrykkets sædvanlige Betydning som efter hvad der var gaaet forud for Aftalen paa det til dennes Afsluttelse stedfundne Møde, være beføjet til at forstaa Aftalen saaledes, at Betalingen skulde erlægges samtidigt med Smørrets Udlevering paa Mejeriet, selv om dette ikke udtrykkeligt var blevet udtalt. Mejeriets Vægning ved at udlevere Smør, for hvilket der ikke strax erlagdes Betaling, derfor ikke antaget at indeholde noget Kontraktsbrud

546.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører i Anledning af en Haandværkers Tilgodehavende ved et Byggeforetagende havde paa Bygherrens Vegne tilsagt nævnte Haandværker Fyldestgjørelse for hans Fordring i en nærmere angivet Følgeorden næstefter og lige med forskellige andre Fordringer af, hvad der maatte indkomme ved Laan paa en af Bygherren til Sagføreren udstedt Akkommodationsobligation, antaget, at den Omstændighed, at Sagføreren samtidigt i Tilbudet havde udtalt, at den Sikkerhed og Betaling, der tilbødes Haandværkeren, skulde være uden personligt Ansvar for ham, ikke efter Tilbudets øvrige Indhold og Sagførerens Stilling som økonomisk Leder af Byggeforetagendet kunde fritage ham for Ansvar for, at Haandværkeren fik udbetalt, hvad der efter det givne Tilsagn tilkom ham, saavidt det af Sagføreren oppebaarne Byggelaan tilstrakte. Endvidere statueret, at

- Pag.
- Haandværkeren ikke ved sit eget Forhold havde forbrudt den ham ved Tilbudet indrømmede Ret, ligesaa lidt som han ved at meddele Sagførerens en à konto Kvittering for et ham af Laanet udbetalt Beløb kunde ansees afskaaret fra at gjøre Krav paa, hvad der efter rigtig For- deling af Byggelaanet yderligere maatte tilkomme ham 590.
- I et Tilfælde, hvor Bevis antoges ført for, at en Person havde forpligtet sig til paa nærmere Vilkaar at over- drage en Anden sin Ret efter Kjøbekontrakt til at er- holde Skjøde paa en fast Ejendom, Førstnævnte, som ubeføjet havde vægret sig ved at opfylde Handelen, til- pligtet for det Tab, Medkontrahenten maatte have lidt ved at være gaaet glip af det efter hans Formening for ham fordelagtige Ejendomskjøb, at yde en saadan Er- statning, som maatte blive fastsat af uvillige Mænd... 599.
- I et Tilfælde, hvor et Kulfirmas Kullossere en enkelt Dag paa Grund af Regnvejrr havde vægret sig ved at losse, fordi Medlemmerne af Kularbejdernes Fagforening, hvortil de nævnte Kullossere hørte, af Helbredshensyn vægre sig ved at losse Kul paa Regnvejrsdage, antaget, at denne Omstændighed ikke kunde fritage Firmaet for at yde Erstatning, fordi den Firmaet indrømmede Losnings- frist herved var overskredet..... 610.
- I et Tilfælde, hvor en Entreprenør, som under Dagbøde havde forpligtet sig til at aflevere en Bygning inden en bestemt Dag, — dog at han, hvis Arbejdet forsinkedes ved almindelige Striker, almindelige Lockouter, Krig eller Ildsvaade skulde være fritaget for Dagbøder og Erstat- ningsansvar med Hensyn til den herved tabte Tid, — paa Grund af en i Løbet af Sommeren stedfunden Murer- strike først havde afleveret Bygningen flere Maaneder efter den fastsatte Tid, antaget, at det nævnte Forbe- hold i Kontrakten ikke kunde forstaaes som ikkun hjemlende Fritagelse for Ansvar i et til Strikens Va- righed svarende Dageantal, hvorimod der maatte antages at skulle tages Hensyn til den ved Striken tabte Ar- bejdstid, og at der saaledes ikke kunde bortsees fra, at den daglige Arbejdstid paa den Aarstid, da Arbejdet paa Grund af Striken først kunde fuldføres, var kortere end paa den Tid, da Striken fandt Sted. Derimod kunde der i Mangel af Bestemmelse derom i Kontrakten ikke yder- ligere tages Hensyn til den Forsinkelse, som Frosten mulig maatte have kunnet medføre..... 616.

Leje.

- I et Tilfælde, hvor en Person, som havde lejet en Lejlighed dels til Viktualie- og Hørkramhandel, dels til Beboelse, uden Opsigelse var fraflyttet Lejligheden, fordi den havde været saa befængt med Rotter, at den var ganske ubeboelig eller i alt Fald uskikket til Anvendelse til der at drive den ovennævnte Handel, udtalt, at selv om det maatte ansees godtgjort, at den paa-gjældende Lejlighed af nævnte Grund var uskikket til det Brug, hvortil den var lejet, kunde Lejeren dog ikke være berettiget til strax at hæve Lejeforholdet uden endog blot forgjæves at have stillet en Opfordring til Udlejeren om Foretagelse af de til Ondets Afhjælpning nødvendige Reparationer, hvilket Lejeren ikke kunde antages at have gjort 397.
- I et Tilfælde, hvor der i en Lejekontrakt var optaget en Bestemmelse om, at Ejeren, hvis Lejeafgiften ikke betales senest 12 Dage efter Forfaldstid, strax kunde hæve Kontrakten samt skulde være berettiget til hos Lejeren at erholde Erstatning for det Tab, der tilføjedes ham ved sliq Misligholdelse, antaget, at den nævnte Erstatningsforpligtelse var betinget af, at Udeblivelse med Betalingen af Lejen blev medvirkende Aarsag til, at Lejekontrakten hævedes af Ejeren, og at en saadan Erstatningsforpligtelse derfor ikke var tilstede i et Tilfælde, hvor Lejekontrakten forinden saadan Udeblivelse alt var opsagt Lejeren, og denne derhos efter derpaa at være udebleven med Lejen var bleven hensiddende uanfægtet i Lejligheden indtil Lejetidens Udløb..... 399.
- Tilstrækkeligt Bevis anseet ført ved Vidner for, at en endelig mundtlig Overenskomst var indgaaet angaaende et Lejemaal af et Bageri 518.
- I et Tilfælde, hvor der, da en Lejetagers Bo kom under Konkursbehandling, var forfaldet Husleje for det løbende Halvaar, i hvilket Konkursen indtraadte, og hvor Udlejeren derefter lod Boet udsætte af det Lejede, statueret, at den ved Konkursens Indtrædelse forfaldne Husleje-fordring i sin Hæthed, og ikke alene, forsaavidt angik den Deel af samme, som kunde udregnes at svare til det indtil Udsættelsen forløbne Tidsrum, var privilegeret i Henhold til Konkurslovens § 33 Nr. 2a..... 638.
- Et Lejemaal om en ved Kallebodstrand beliggende Grund ikke antaget at omfatte Ret til at benytte en til Stranden førende Kanal, og at der navnlig ikke af den Om-

stændighed, at Grunden, der paa et Kort var betegnet som „Lejerens Sandoplæg“ og var forbeholdt Lejeren til „Oplæg af Sand“, i Kontrakten var benævnet „Bolværkspladsen“, kunde udledes, at Lejeren havde Ret til at lægge til med Fartøjer ved Bolværket for at losse Sand. Udlejeren derfor anseet berettiget til at spærre Adgangen til bemeldte Kanal. Da han imidlertid i Strid med Kontrakten havde nægtet Lejeren Adgang til Forbrug af Vandværkets Vand, tilpligtedes han at betale Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for det Lejeren derved muligen tilføjede Tab fra et ved Parternes Procedure bestemt Tidspunkt og indtil den Dag, paa hvilken han med Forbehold af sin Ret til at paaanke den afsagte Hof- og Stadsretsdom havde erklæret sig villig til at efterkomme denne.....

758.

Efter Omstændighederne, deriblandt Hensynet til en mellem Vognmænd i Kjøbenhavn stedfindende Koutume, antaget, at en Vognmand ved uden Vederlag at have stillet nogle af ham til Vognmandsforretning lejede Lokaler til Disposition for andre Vognmand ikke herved havde gjort sig skyldig i nogen Misligholdelse af den indgaaede Lejekontrakt, der indeholdt udtrykkeligt Forbud mod Fremlaan fra Lejerens Side.....

793.

Livsgave.

I et Tilfælde, hvor der i et Dødsbo forefandtes nogle Aktier, om hvilke det var in confesso, at de, som oprindeligt havde lydt paa Ihændeleveren, senere havde erholdt en i vedkommende Pengeinstituts Bøger noteret Paategning om at tilhøre en bestemt Person, om hvilken Paategning og Notering denne derhos i Afdødes levende Live maatte antages at have erholdt Meddelelse, statueret, at den herefter foreliggende Gaveretshandel vilde være at opretholde i Dødsboet som en Livsgave, idet den foreliggende Paategning med Notering efter sit Indhold gik ud paa strax at overføre Ejendomsretten over Aktierne til Vedkommende, og Ejendomsraadheden over Aktierne ogsaa strax ved den skete Notering var betaget Afdøde, uden at det herimod kunde komme i Betragtning, at Afdøde indtil sin Død havde oppebaaret Udbyttet af Aktierne og — som det maatte antages — af Hensyn hertil beholdt dem i sit Væрге. Tillige udtalt, at der manglede Hjemmel til at frakjende Gavemodtagerinden Retten til at oppebære det fulde

	Pag.
Udbytte af det ved Dødsfaldet endnu ikke udløbne Driftsaar	686.

Lotteri (ulovligt).

See under „Klasselotteriet“.

Lønningsvæsen.

I et Tilfælde, hvor en Graver ved en Kjøbstadskirke havde sagsøgt Inspektionen for Kirken til Udbetaling af det Beløb, som de af ham i en Række af Aar oppebaarne Indtægter havde udgjort mindre end 2000 Kr. aarligt, antåget, at denne Paastand ikke kunde støttes paa den Omstændighed, at Embedets Indtægter i Opslaget havde været angivne til ca. 2000 Kr., idet denne Angivelse maatte betragtes som rent kalkulatorisk. Derimod fandtes den Omstændighed, at det ved hans Beskikkelse var paalagt ham at finde sig i en Omordning af Begravelsesvæsenet, imod at der i saa Fald sikredes ham en Indtægt af mindst 2000 Kr. aarligt, at have givet ham Krav paa fra det Tidspunkt, en saadan Omordning var traadt i Kraft, at erholde bemeldte Minimumsindtægt for sin Embedstid	77.
---	-----

Løsgængerl.

Straf herfor idømt.....	361, 423,	818.
-------------------------	-----------	------

Margarineloven.

En Tiltalt anseet for Overtrædelse af forskellige Bestemmelser i Lov af 1 April 1891	418.
--	------

Medikamenthandel.

En Detailhandler og Grosserer, som fra sin Boutik i detail have forhandlet reen flydende Karbolsyre som Desinfektionsmiddel, anseet efter Fdg. 4 December 1672 § 30, idet bemeldte Vare maatte betragtes som en præpareret Medicinalvare	461.
Se endvidere under „Vestindien“	498.
En Materialist anseet efter Fdg. 4 December 1672 § 30 for at have forhandlet Karbolvand bestaaende af 2 til 5 % reen Karbolsyre blandet med Vand, idet en saadan Blanding under Hensyn til en af Sundhedskollegiet afgiven Erklæring gaaende ud paa, at den kemisk rene Karbolsyre ikke ophører at være reen Karbolsyre derved, at den blandes med Vand, og at den rene Karbol-	

	Pag.
syre som Regel benyttes i fortyndet Tilstand, naar den anvendes til medicinsk eller lægevidenskabeligt Brug, fandtes at maatte betragtes som et blandt de præparerede Medicinalvarer henhørende Lægemediel, hvis Forhandling er Apothekerne forbeholdt.....	636.
Meneed og dermed beslægtede Forbrydelser.	
En for falsk Forklaring for Retten tiltalt Gaardejer frifunden, idet det fandtes betænkeligt at statuere, at han ved Afgivelsen af den paagjældende Forklaring forsætlig var afvegen fra Sandheden.....	45.
En for falsk Edsaflæggelse i en Paternitetssag Tiltalt frifunden.....	490.
En Værtshusholders Hustru, som, da der var indledet offentlig Undersøgelse mod hende og hendes Mand for at have holdt Piger i Beværtningen, som mod Betaling bedrøve Utugt med Gjæsterne, havde opfordret en af disse Piger til, naar hun kom i Forhør og blev adspurgt herom, ikke at fortælle, hvad hun vidste om Forholdet i Huset, anseet efter Strflv.s § 146, jfr. § 52, 2 Led. Ved Overrettens Dom var hun frifunden under Hønsyn til Strflv.s § 147	11.
En Tiltalt anseet efter Strflv.s § 146, jfr. § 52, for at have forledt trende Personer til at afgive falsk Forklaring for Retten	443.
Straf efter Strflv.s § 146 endvidere idømt 45, 92, 443, 552, 805.	
En Person, som for at erholde Alderdomsunderstøttelse efter Lov 9 April 1891 mod bedre Vidende havde angivet ikke at have modtaget Fattighjælp eller ved Dom at være funden skyldig i en Forbrydelse, anseet efter Strflv.s §§ 154 og 257	87.
Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige)	
En Tiltalt anseet efter Strflv.s § 98, jfr. § 100, for Opsætsighed og Trudsler mod Inspektøren paa Kjøbenhavns Ladegaard	346.
Et Fattiglem for Opsætsighed og Vold mod Fattiggaardens Bestyrer anseet efter Strflv.s § 100, jfr. § 102.....	126.
Straf efter Strflv.s § 100 endvidere ikjendt 204, 478, 597, 642, 703, 706, 715, 825,	
Straf efter Strflv.s § 101 ikjendt 204, 597, 703, 706, 825, 841.	
Naadensaar.	
see under „Gejstligheden“.	

Næringsbrug (ulovligt)

- En Tiltalt, der uden Politiets Tilladelse imod Betaling af Deltagerne havde afholdt Gilde med Dands og Beværtning, hvortil Indbydelse var udgaaet ved Lister, som vare baarne omkring i 3 Sogne fra Hus til Hus, anseet for Overtrædelse af Næringslovens § 62 in fine, uanseet om han derved ikke maatte have tilsigtet eller opnaaet nogen Fordel 672.
- En Tiltalt anseet efter Næringslovens §§ 75 og 77 henholdsvis for 8 Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og for 5 Gang begaaet ulovligt Brændevinssalg 206.
- En Detaillist, der havde solgt Drikkevarer, som han var paa det Rene med vilde blive drukket i Butikens umiddelbare Nærhed, anseet for uberettiget Udskjænkning efter Næringslovens § 75 576.
- En Enke, som efter at være indtraadt i nyt Ægteskab, dog uden Formuesfællesskab, havde fortsat Driften af et Hotel i Henhold til et hendes første Mand meddelt Borgerskab, anseet efter Næringslovens §§ 75 og 78... 578.
- En Høker, som regelmæssig i sin Butik af der henstaaende, dertil bestemte Karafler havde udskjænket Snapse af Brændevin eller Kognak til Kunder, som satte Pris derpaa eller forlangte saadant — for hvilke Snapse Vederlag maatte anses ydet gennem Betalingen for de Varer, der indkjøbtes, — anset herved at have gjort sig skyldig i ulovlig Brændevinsudskjænkning. Forsaavidt han endvidere var tiltalt for paa Begjæring af enkelte Kunder og uden derfor at oppebære noget Vederlag at have besørget Brændevinsindkjøb for disse, udtalt, at de foreliggende Oplysninger ikke gave fuld Føje til at ansee dette Forhold fra hans Side som Brændevinshandel. Til lige dømt for ulovlig Beværtning med bajersk Øl 521.
- En Kjøbmand paa Landet anseet for ulovlig Brændevinsudskjænkning ved at have solgt Brændevin, som det efter de foreliggende Oplysninger maatte antages at have staaet ham klart vilde blive fortæret paa Stedet 645.
- En Tiltalt anseet for ulovlig Beværtning efter Næringslovens §§ 75, 77 og 78..... 805.
- En for ulovlig Omløben med Varer Tiltalt dømt efter Frd. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839, da han, paa hvem Reskript 14 Februar 1741 ikke kunde finde Anvendelse, idet han vel var født i Hammerum Herred, men i 4 Aar havde havt fast Bopæl andetsteds, tidligere var dømt for ulovlig Bissekramhandel og derved i Hen-

	Pag.
hold til Frd. 23 April 1845 § 2 havde fortabt Retten til at omføre de deri omhandlede Husflidsarbejder til Salg	267.
En Person dømt for ulovlig Omløben med Varer efter Frd. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839, da han, der tidligere var dømt for ulovlig Bissekramhandel, i Henhold til Frd. 23 April 1845 § 2 havde fortabt Retten til at omføre de deri omhandlede Husflidsarbejder til Salg	280.
Tvende for ulovlig Omløben med Varer tiltalte Personer ansete efter Pl. 27 Novbr. 1839 § 1, jvfr. Fdg. 13 Febr. 1775, idet allerede den Omstændighed, at de tidligere havde været dømte for ulovlig Omløben, maatte medføre, at de vare uberettigede til at omføre Varer til Salg	588.
Fdg. 13 Februar 1775, jvfr. Pl. 27 November 1839 endvidere anvendt	751, 754.
Se endvidere under „Eneret“	

Nødværge.

En Husbond, som under et Angreb fra sin Tjenestekarls Side af Frygt for at blive paaført en Ulykke havde med en tom Trøpægleflaske slaæet efter Karlens Hoved, hvorved der, idet Flasken ved i Slaget at tørne mod Væggen bag Karlens Hoved splintredes og umiddelbart derefter ramte denne i venstre Øje, tilføjedes dette en saadan Beskadigelse, at Synsevnen gik tabt, herved antaget at have overskredet Grændserne for den ham tilkommende Nødværgeret	504.
--	------

Pant.

En Kreditor, hvem Debitor havde givet 3 Prioritets Pantet i den ham tilhørende faste Ejendom, men hvis Obligation som thinglæst i urette Tid maatte staa tilbage for et senere udstedt, men samtidigt med den læst Pantebrev til en Anden med samme Prioritet, anset berettiget til, efterat sidstnævnte Obligation for Pantrettens Vedkommende var blevet afkræftet i Medfør af Konkurslovens § 21, at gjøre sin Panteret gjældende i Debtors Konkursbo efter dens Indhold, saaledes at der vilde være at give ham Fyldestgjørelse af Ejendommens Provenu næstefters de to forud prioriterede Fordringer. Statueret, at en Bygning, som af vedkommende Ejer opføres paa en tidligere pantsat Grund, efter Forholdets	114.
---	------

	Pag
Natur maa ansees indbefattet under Pantet, naar ikke andet særligt er vedtaget	572.
En Sparekasse, der af Debitor havde modtaget som Haandpant en en Gartner tilhørende Kontrabog, tilpligtet at udlevere Bogen til sidstnævnte, da Debitor ved den foretagne Pantsætning maatte antages at have overskredet den ham ved Bogens Overlevering af Gartneren givne Dispositionsret over Bogen	819.
Polititilhold (Overtrædelse heraf).	
Straf herfor ikjendt.....	63, 363, 388, 563, 693, 782, 838.
Presseloven (Ansvar efter).	
Ansvarret for Offentliggjørelse i et Dagblad af en Artikel fundet at maatte paahvile Forfatteren, uanseet at dennes Navn ikke havde været optaget i Bladet, idet det var oplyst, at han havde været navngiven paa det Manuskript, som afleveredes til Trykkeriet, og at det alene skyldtes en Fejltagelse fra dettes Side, at hans Navn ikke var bleven optaget i Bladet, under hvilke Omstændigheder det fandtes tilstrækkeligt, at Fejlen var bleven rettet i det følgende Numer af Bladet	580.
Præskription.	
Statueret, at Arvefordringer sikrede ved tinglæst Skifteextract efter deres Oprindelse og Stiftelsesmaade samt deres hele særegne Beskaffenhed ikke kunne henregnes til de i D. L. 5—14—4 nævnte Gjældsbreve eller med Hensyn til Spørgsmaalet om Forældelse at kunne stilles ved Siden af disse.....	381.
Rettens Pleje.	
Misbilliget, at en Person, som var bleven anholdt den 5 Marts om Eftermiddagen, først den 7 næstefter var bleven stillet for en Dommer.....	525.
En Høiesteretssagfører ex officio mulktet i en civil Sag for først 4½ Aar efter Høiesteretsstævningens Udtagelse at have forelagt Sagen for Høiesteret	590.
Misbilliget, at der i en ved Kriminal- og Politiretten paa kjendt Justitssag, efter at samme var optagen til Paa kjendelse den 8 Juli, ikke saaes at være foretaget noget forinden den 23 September næstefter, da den reassumeredes til yderligere Oplysningers Erhvervelse, hvorpaa den, efterat det nye Forhør var beskrevet den	

5 Oktober, først blev paadømt den 11 November næst-
 efter..... 708.

Rømning.

Tvende ved et Dampskib, respektive som Hovmester og som anden Styrmand ansatte Personer, som for at unddrage sig Følgerne af et af dem i Forening foretaget Forsøg paa at indsmugle Gods i Amerika, hemmelig havde forladt Skibet, frifundne under den mod dem for Rømning anlagte Sag, idet det efter det Foreliggende fandtes betænkeligt at forkaste de Tiltaltes Anbringender om, at de i Skibsførerens Optræden havde seet et stilltende Samtykke til at forlade Skibet, hvorfor de ikke kunde ansees skyldige i Rømning 845.

Røveri og Trudsler.

En for Overtrædelse af Strflv.'s § 245 tiltalt Kommis, som, da en Kone havde købt noget Bomuldstøj og Klæde, men, da hun ikke tillige kunde faa et Schawl til den Pris, hun vilde, vægrede sig ved at modtage de købte Gjenstande, havde sagt til hende, om hun vilde vente i Boutiken et Øjeblik, saa skulde han nok faa hende til at tage det paa en anden Maade, hvorefter han løb ud paa Gaden for at hente Politiet, frifunden 7.

En for Overtrædelse af Strflv.s § 245 tiltalt Handlende, som overfor en Kone, der i hans Boutik havde set paa flere Overstykker og budt paa et Par af dem, men derpaa vægrede sig ved at købe noget af dem, havde sagt, at da hun havde budt paa dem, skulde hun ogsaa betale dem, og derefter, da Konen vilde forlade Boutiken sammen med sin Datter, hindrede denne heri ved at lukke Boutiksdøren, frifunden 7.

En Bestyrer af en Boutik, som, da en Bondekone i Boutiken spurgte paa Prisen paa et Overstykke, men erklærede, forinden hun traf sit Valg, at ville henvende sig til andre Handlende, for at bevæge hende til at købe Overstykket hos ham paastod, at hun havde købt et saadant, og samtidig for at skræmme hende gav sin Kommis Ordre til at hente Politiet, hvad Kommissen dog var paa det Rene med ikke var alvorligt ment, anset efter Strflv.s § 245. Den medtiltalte Kommis anset efter samme §, smh. med § 47, 2det Stk. 7.

Strflv. §§ 245 og 107 bragte til Anvendelse paa en Person, som mod sin Benægtelse fandtes overbevist om under

	Pag.
Foregivende af at være „Opdager“ at have aftvunget en Tjenestepige Penge, idet han truede hende med ellers i Kraft af sin foregivne Stilling at ville lade hende anholde som skyldig i løsagtigt Forhold	33.
En Tiltalt, som havde truet en Person med at ville anmelde et af denne begaaet Tyveri og derefter havde tilbudt at undlade dette, hvis Vedkommende betalte et nærmere angivet Pengebeløb, anseet efter Strflv.s § 245	678.
En Person, som for at opnaa et i Udsigt stillet Kommissionssalær, hvorpaa han imidlertid intet Krav havde, i tvende Breve til en Slagtermesters Hustru havde anmodet denne om at sende Pengene, da han i modsat Fald vilde melde Sagen til Politiet, anseet efter Strflv.s § 245.	708.
I et Tilfælde, hvor en Mandsperson, hvem et Fruentimmer, med hvilket han samlevede, i Strid med Sandheden havde fortalt, at en Læge var Fader til et af hende født Barn, havde med Fruentimmerets Vidende og Villie tilstillet Lægen et Brev, hvori han anmodedes om at give sit Navn til Barnet eller, hvis dette var ham ubehageligt, at forstrække dem med et Pengebidrag, idet tilføjedes, at Sagen, hvis intet Svar modtoges, vilde blive meldt til Øvrigheden, Fruentimmeret anseet efter Strflv.s § 245.	756.
En Tiltalt, som mod sin Benægtelse fandtes overbevist om at have antastet et paa Volden ved Nattetid spadserende Par og under Foregivende af at være Politimand truet dem med Anholdelse, medmindre de betalte ham nogle Penge, anseet efter Strflv.s §§ 245 og 107 .	823.

Selvtægt.

En Sagfører dømt for Selvtægt ved paa sin Mandants Vegne at have sat sig i Besiddelse af nogle denne tilhørende hos en Trediemand beroende Gjenstande, om hvilke han vidste eller i alt Fald maatte have bestemt Formodning, at de vare indbefattede under et hos bemeldte Trediemand foretaget Udlæg	667
---	-----

Skatter og Afgifter.

Antaget, at den en Skatteyder paa Landet paalignede Formue- og Lejlighedsskat paa Grund af Bestemmelsen i Landkommunalloven 6 Juli 1867 § 21, 3 Mb., maatte bortfalde, da han afgik ved Døden inden Udløbet af de 4 første Maaneder af vedkommende Skatteaar, og	
--	--

	Pag.
at navnlig hans Enke, der hensad i uskiftet Bo efter ham, ikke kunde være pligtig til at udrede den, da kunde kunde være skattepligtige, som vare opførte paa Skatteligningen for den paagjældende Termin, hvad ikke var Tilfældet med hende	124.
Den Omstændighed, at en hidtil i Nakskov Landsogn boende Ejer af nogle til Nakskov Kjøbstad hørende Markjorder, af hvilke der i Medfør af Fdg. 18 Oktober 1811 § 7 svarede aarlig Afgift til Kjøbstadens Kæmnerkasse, senere var fraflyttet Landsognet og havde taget Bolig paa bemeldte Markjorder, ikke antaget at kunne i Henhold til Plakat 15 Juli 1831 medføre Fritagelse for ham til fremdeles at svare bemeldte Afgift, idet det tydeligt af Indholdet af § 7 i ovennævnte Fdg. fremgik, at den udenbyes Mand, som købte og bosatte sig paa en af de der omhandlede Kjøbstadsjorder, ikke derved blev at betragte som indenbyes Mand eller blev fritaget for den deri fastsatte Afgift, og Plakaten af 15 Juli 1831 kunde saameget mindre antages at lægge anden Forstaaelse af Betegnelsen „indenbyes Mand“ til Grund, som den gaar ud fra, at Avlen af den i samme omtalte indenbyes Mand indhøstes til Kjøbstaden	261.
I et Tilfælde, hvor det var paalagt en Arving af den ham tillagte Arv at udrede et aarligt Pengebeløb til en Trediemand, saalænge denne levede, antaget, at Arvingen ved Beregningen af den ham paahvilende Arveafgift maatte være berettiget til at bringe i Afdrag i Kapitalen et saa stort Beløb, som det vilde koste at sikre vedkommende Trediemand en aarlig Livrente af tilsvarende Størrelse fra den kgl. Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalt.....	569
Skibbrud, Oversvømmelse eller anden større Ulykke (Strfl.s Kap. 29).	
En for Overtrædelse af Strfl.s § 290 tiltalt Proprietair, der havde bespist sine Folk med Kjødet af nogle selvdøde Kreaturer, uden at han i Forvejen havde erhvervet Dyrlægeattest for deres Sundhed, ikkun straffet i Medfør af vedkommende Kommunes Sundhedsvedtægt efter Lov om Tilvejebringelse af Sundhedsvedtægter af 12 Januar 1858 § 2.....	180.

Skifte.

En Lotterigevinst, som var tilfalden en i uskiftet Bo hen-

	Pag.
siddende Enkemand paa en Lotteriseddel erhvervet af ham af Fælleshoets Midler, antaget at maatte henregnes til Fællesboet, uanset at Beløbet først var oppebaaret efter Skiftets Slutning.....	494.
Smugleri.	
Trende til et Dampskibs Besætning hørende Personer, som i 1892 havde ladet Gods bringe ombord i Dampskibet bestemt til at indsmugles i Amerika, frifundne, da der ikke i den dagjældende Lovgivning fandtes Bestemmelser, som enten ligefrem eller analogisk vilde kunne hjemle Strafs Anvendelse paa et saadant Forhold. Aktionens Omkostninger derimod paalagte dem.....	845.
Stadfæstelsesdomme	259, 257, 463.
Straf.	
Straffen for en Tiltalt, der i en i Henhold til Pl. 23 Maj 1840 § 2 til Høiesteret appelleret Injuriesag blev anset efter Strfls. §§ 216 og 217, bestemt til en Bøde, da Fornærmede i en Høiesteret forelagt Erklæring havde ytret, at han ikke nærede noget Ønske om, at Tiltalte skulde underkastes Fængselsstraf.....	180.
I et Tilfælde, hvor en Person skulde idømmes Bøde dels for begaaet Overtrædelse af Lov om Handel med Margarine af 1 April 1891 dels for ulovligt Næringsbrug, Bøden fastsat under Eet.....	418.
Sundhedsvæsen.	
En Proprietær, der have bespist sine Folk med Kjødet af nogle selvøde Kreaturer, uden at han i Forvejen havde erhvervet Dyrlægeattest for Kjødets Brugbarhed til Menneskeføde, straffet i Medfør af Sundhedsvedtægten for vedkommende Kommune	130.
Sædeligheden (Forbrydelser imod).	
En for Blodskam med sin Fader tiltalt Datter frifunden under Hensyn til, at hun alene af Frygt for Faderen havde indvilliget i Forholdet.....	197.
En for Overtrædelse af Strfls. § 184 tiltalt Redaktør frifunden, da det paagjældende Skrift ikke fandtes at kunne betragtes som utugtigt.....	580.
Et for Overtrædelse af Strfls. § 180 tiltalt Fruentimmer, der paa Frederiksberg havde drevet Erhverv ved Utugt, frifunden, idet den hende af Kjøbenhavns Politi givne	

	Pag.
Advarsel mod at søge Erhverv ved Utugt maatte ansees bortfalden derved, at det senere som Følge af Overtrædelse af denne Advarsel var tilkjendegivet hende, at hun var indskrevet i Politiets Protokol over offentlige Fruentimmer	841.
En Fader og Datter, af hvilke Førstnævnte tidligere ved Høiesterets Dom var dømt for at have plejet legemlig Omgang med Sidstnævnte, om hvem det ved Dommen var antaget, at hun var Barn af Førstnævnte, ansete overbeviste om paany at have plejet legemlig Omgang med hinanden, og begge ansete efter Strfls § 161.....	648.
En Tiltalt, som ved Vold havde tiltvunget sig Samleje med en Pige, anset efter Strfls. § 168, jfr. § 46, idet effusio seminis ikke kunde statueres at have fundet Sted I et Tilfælde, hvor en Mandsperson havde faaet sit Lem indbragt i en Piges Kjønsdele, i hvilke derefter effusio seminis tildels maatte antages at have fundet Sted, Vedkommende straffet for fuldbyrdet Voldtægt, uanset at Lægeerklæringen gik ud paa, at Jomfruhinden var ubeskadiget og intet Tegn paa fuldbyrdet Voldtægt tilstede Strfls. § 168 endvidere anvendt.....	365, 480, 564.
En Husmand, der havde forskaffet sig Samleje med en aandssvag Pige, anset efter Strfls. § 170.....	749.
En Karl, der havde besvangret en 15aarig Pige, med hvem han var forlovet, anset efter Strfls. § 174	777.
Tre Tjenestekarle ansete efter Strfl.'s § 176, jfr. § 168...	117.
En for Blodskam med sin ægtefødte Datter tiltalt Fader anset efter Strfl.'s § 161, idet Samlejet, da Tiltalte havde erkjendt at have havt sit Lem inde i Datterens Kjønsdel, og at effusio seminis herved var foraarsaget, fandtes fuldbyrdet, uanset at begge havde erklæret, at effusio havde fundet Sted udenfor Datterens Kjønsdele	197.
En Fader for uterligt Forhold med sin Datter, medens denne sov, anset efter Strfl.'s § 176, jfr. §§ 170 og 161. For andet uterligt Forhold anset efter § 176, jfr. §§ 161 og 178	197.
En Person, der mod sin Benægtelse fandtes overbevist om at have gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor en 9-aarig Pige, anset efter Strfl.'s § 176, jfr. § 173.....	307.
En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 176, jfr. § 174	564.
Tvende Tiltalte ansete for Overtrædelse af Strfl.'s § 178.	655.
En Person, der havde øvet Utugt med tre Søstre paa Tider, da han vidste, at han ikke var fuldt helbredet for en venerisk Lidelse, for hvilken han havde søgt	

	Pag.
Lægehjælp, og derfor maatte have Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, anset efter Strfl.'s § 181	263.
Strfl.'s § 181 endvidere bragt til Anvendelse	584, 626.
En Værtshusholder og dennes Hustru, der for Fordelens Skyld holdt Piger i Beværtningslokalet, som med de Tiltaltes Vidende og Villie for Betaling drev Utugt med Gjæsterne, ansete efter Strfl.'s § 182, 2det Stykke	11.
Udgivelse i Bogform til Uddeling til tiltrædende Abonnenter paa et Dagblad af et Skrift, som tidligere havde været optaget i Bladet som Feuilleton, anset for en forskjellig ny Offentliggjørelse af Skriftet. Da nu dette Skrift indeholdt dels enkelte Skildringer af vellystigt Samkvem mellem Mand og Kvinde, der maatte betegnes som utugtige, dels helt igjennem indstrøede Bemærkninger om og Hentydninger til utugtige og vellystige Forhold, som vare egnede til at virke æggende paa Læsernes Sandselighed, fandtes Skriftets Offentliggjørelse strafbar efter Strfl.'s § 184, og den som Oversætter af Skriftet angivne Person derfor straffet efter nævnte Paragraf, jfr. § 64, idet han tidligere var dømt for en Del af Skriftets Indhold ved dets Offentliggjørelse som Feuilleton. For Offentliggjørelsen af en anden Artikel i nævnte Blad, som ligeledes antoges at indeholde en Overtrædelse af Strfl.'s § 184, fandtes Ansvar et at maatte paahvile Forfatteren, uanset at hans Navn ikke havde været optaget i det trykte Blad, idet det var oplyst, at han havde været navngiven paa det Manuskript, som afleveredes til Trykkeriet, og at det alene skyldtes en Fejltagelse fra dette sidstes Side, at hans Navn ikke var blevet optaget i det trykte Blad, hvorfor det efter Omstændighederne fandtes tilstrækkeligt, at Fejlen var bleven rettet i det følgende Numer af Bladet	580.
Tvende Tiltalte ansete efter Strfl.'s § 185 for at have behandlet en 15-aarig Pige paa uterlig Maade. De Tiltaltes Husbond for at have paavirket de Tiltalte i saa Henseende anset efter Strfl.'s § 185, jfr. § 52	65.
En Person, der paa en Kirkegaard havde befølt en Kvinde paa uterlig Maade mod hendes Villie, anset efter Strfl.'s § 185	143.
En Mandsperson, som havde behandlet tvende henholdsvis 18 og 19 Aar gamle Bagerlærlinge uterligt, idet han, medens de sov, havde befølt dem paa deres blottede Legemer imellem Benene, dog ikke forsætlig paa de Ved-	

	Pag.
kommendes Kjønsele, hvorved han havde sandelig Tilfredsstillelse, anset efter Strfl.'s § 185, paa Grund af Indholdet af en foreliggende Lægeerklæring sammenholdt med § 39. Forsaavidt lignende Forhold var udvist af ham mod andre voxne Mandspersoner, som det maatte antages ikke mod deres Villie, frifundet	202.
En Mandsperson, der havde trukket en Pige, som han mødte paa en Landevej, hen til Vejgrøften og ved at gribe om hendes ene Ben væltet hende om der, idet han samtidigt rettede Anmodning til hende om at tilstede ham Samleje, anset efter Strfl.'s § 185	247.
En Mandsperson, der havde gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor en 14-aarig Dreng, som havde givet sit Samtykke dertil, anset efter Strfl.'s § 185	422.
En Person, som en Aften paa en Landevej havde tiltvunget sig Kys af en ham ubekjendt Pige og havde begramset hende udenpaa Klæderne, anset efter Strfl.'s § 185	571.

Testament.

I et Tilfælde, hvor en Person, der ved et Testamentes Oprettelse havde fungeret som Testamentsvidne, i Testamentet var indsat som Arving til et Pengebeløb, antaget, at han derved var saaledes interesseret i Testamentets Opretholdelse, at han ikke fyldestgjorde de i Frdg. 21 Maj 1845 § 24 til et gyldigt Testamentsvidne opstillede Fordringer, hvorfor Testamentet, hvis Rigtighed var bleven bestridt, ikke kunde opretholdes som et gyldigt Testament, uden at det i saa Henseende kunde faa nogen Betydning, at Vedkommende efter at være ført som Vidne havde frafaldet Krav paa at erholde Arv efter Testamentet	238.
I et Tilfælde, hvor en Person, efter ved et i Aaret 1877 oprettet Testament at have indsat en Anden til at arve et Beløb, derpaa i et senere Testament af 1887, uden udtrykkelig at tilbagekalde det ældre Testament, havde udtalt Ønsket om, at der ved Fordelingen af hendes Efterladenskaber skulde gaaes frem efter Loven af Exekutor, antaget, at der manglede den fornødne Hjemmel til i det udtalte Ønske at se en Tilkjendegivelse af, at hun havde villet tilbagekalde den ældre Disposition, idet bemeldte Ønske var knyttet til den Udtalelse, at hun ikke tidligere havde oprettet noget Testament, hvilken Udtalelse var i Strid med det virkelige Forhold, hvorfor der maatte gaaes ud fra, at Testatrix enten ikke havde	

	Pag.
erindret det ældre Testament eller havde anset dette, som var givet vedkommende Arving i Hænde, som et Dødsgebrev eller lignende for hende bindende, af det nye Testament uafhængig Villiestilkjendegivelse	370.
I et Tilfælde, hvor en Gaardejer og dennes Hustru i Forøning havde oprettet en testamentarisk Diposition, hvorefter for det Tilfælde, at Hustruen blev den Længstlevende, en af Mandens Slægtninge var indsat til Universalarving, saaledes at Vedkommende strax ved Mandens Død skulde arve hele Boet mod at udbetale bl. a. til Enken et Beløb, som var mindre end det, der kunde tilkomme hende som Boeslod og Arvelod, Testamentet opretholdt trods Enkens paa hendes Umyndighed, da Dispositionen oprettedes, støttede Protest, idet det af hende til Testamentet givne Samtykke, selv om det tildels indeholdt en Disposition i levende Live over den hende ved Mandens Død tilkommende Del af Fællesformuen, maatte anses for gyldigt, eftersom det ifølge Lovgivningen i Almindelighed og særligt ifølge Frd ang. Selvejerbønderes Testationsfrihed af 22 Novbr. 1837 §§ 1 og 6, jfr. ogsaa Frdg. 21 Maj 1845 § 21, sidste Punktum, maatte antages, at Hustruen paa egen Haand havde kunnet samtykke i en saadan Disposition over Fællesformuen. Endvidere udtalt, at forsaavidt den Omstændighed, at Enken strax paa Skiftet havde erklæret, at hun og hendes Mand havde været enige om, at Testamentet ikke skulde gjælde, kunde betragtes som en af hende sket Tilbagekaldelse, kunde der ikke tillægges en saadan nogen Betydning, allerede fordi den først var fremkommen efter Mandens Død	457.
Et i Overværelse af vedkommende Arving oprettet uigjenkaldeligt Testament opretholdt i Kollision med et senere oprettet Testament, der udtrykkelig ophævede alle tidligere Dispositioner	773.

Thinglæsningsvæsen.

I et Tilfælde, hvor et Byraad havde erholdt en Deklaration thinglæst, hvori samme udtalte, at Ejeren af en nærmere betegnet Ejendom ingen Ret havde til nogle i Deklarationen ommeldte Vinduer m. v., men at sammes Anbringelse kun beroede paa en Villighed fra Byraadets Side, antaget, at Retsskriveren, som maatte være pligtig at notere ethvert thinglæst Dokument, med Føje efter Dokumentets Indhold havde

	Pag.
noteret samme paa vedkommende Ejendoms Folium i Skjøde- og Panteregistret under Rubriken „Hæftelser“.	213

Tilregnelighed.

Strfl.'s § 39 bragt til Anvendelse paa et for Tyveri tiltalt Fruentimmer	5.
Strfl.'s § 39 bragt til Anvendelse paa et for Overtrædelse af Strfl.'s § 100 tiltalt Fattiglem	126.
Strfl.'s § 39 bragt til Anvendelse paa en for uterligt Forhold overfor Mandspersoner tiltalt Person, hvis Tilbøjelighed til at behandle Mandspersoner uterligt maatte antages at hidrøre fra en kontrær Sexualitet, der igjen tydede paa en Hjernelidelse. Under Sagen havde Tiltalte erkendt at være istand til at beherske denne sin Tilbøjelighed	202.
En for Fosterfordrivelse tiltalt Jordemoder anset efter Strfl.'s § 193, 2det Stk., jfr. § 39	467.
Strfl.'s § 39 anvendt paa en Tiltalt, der led af periodisk Drikkesyge og i en saadan Periode havde ved Indbrud stjaalet Brændevin	769.

Tilstaaelse.

En af et Fruentimmer afgivet Tilstaaelse om forskellige af hende begaaede Smaarapserier af Penge ikke lagt til Grund for Sagens Paadømmelse, idet Tilstaaelsen ikke var bestyrket, men endog noget svækket ved, hvad der iøvrigt forelaa	104.
En Person, der ved Overretten efter egen Tilstaaelse var dømt for Tyveri, ligeledes dømt derefter for Høiesteret, idet der intet Hensyn toges til hans efter Overrettsdommens Afsigelse afgivne Forklaring om kun at have villet benytte sig af den paagjældende Gjenstand til et bestemt Brug, da denne Forklaring ikke var bestyrket ved det iøvrigt Oplyste	160.

Tyendeforhold.

I et Tilfælde, hvor en Husholderske under en mod Værgen for den paa Grund af Sindssygdum umyndiggjorte Husbond anlagt Sag havde indtalt tilgodehavende Løn, men hvor Værgen havde erklæret paa Grund af Ukjendskab med de stiplede Vilkaar ikke at kunne erkjende Rigtigheden af hendes Paastand uden Bevis, hvilket ikke antoges ført af Husholdersken, Sagen afgjort i Henhold til Tyendelovens § 7	787.
---	------

Tyveri.

Pag.

- En Karl, som ved Indbrud havde taget Havre af Husbondens Beholdning for dermed at fodre dennes Heste, ikke anset skyldig i Tyveri 51.
- Et Fruentimmer, som var sigtet for at have stjaalet et Pengebeløb fra en Pengeskuffe, frifundet af Mangel paa Bevis. Forsaavidt hun derimod havde erkjendt at have tilvendt sig en Del Smaabeløb af en anden Skuffe, ikke antaget Bevis herved tilvejebragt mod hende for at have begaaet disse Tyverier, idet den af hende afgivne Tilstaaelse ikke var bestyrket, men endog noget svækket ved, hvad der iøvrigt forelaa 104.
- Tvende henholdsvis for Tyveri eller Overtrædelse af Strfl.'s 25 Kapitel og for Hæleri eller Delagtighed i Overtrædelse af Strfl.'s nævnte Kapitel tiltalte Personer, der i en et Grevskab tilhørende Kanal havde tilegnet sig Ørreder, som vare blevne staaende paa den stenlagte Bund foran nogle anbragte Stigbord, efterat Vandet var ledet bort derfra, frifundne for Justitiens Tiltale, da Fiskene ikke kunde anses at have været i Nogens Besiddelse eller Nogens Ejendomsret undergivne, idet Grevskabet hverken havde anbragt eller benyttet de i Kanalen værende Indretninger til Fiskefangst..... 340.
- En Tiltalt, der i Tilegnelseshensigt havde tilvendt sig noget værdiløst Jernblik, som han antog for Zink, og havde nedrevet en Zinkplade, der var anbragt som Tag paa et Pissoir, samt nogle til Taget fastgjorte Nødløbsrør, men ikke havde faaet de sidstnævnte Gjenstande bortbragt fra Gjæringsstedet, da han blev forstyrret ved nogle Personers Tilstedekomst, i det Hele straffet alene for Forsøg 329.
- Tvende Personer, der i et Indelukke bestemt til at fange Dyr i og indrettet saaledes, at de deri værende Dyr ikke ved egen Hjælp kunde komme ud, havde skudt og tilegnet sig et Raadyr, ansete for Tyveri 412.
- En Person, der havde tilegnet sig en Pakke, som han saa falde ned af en Vogn, anset efter Strflv.s § 228. Udtalt, at selv efter Tiltaltes senere under Sagen afgivne Forklaring om ikke at have set Pakken falde ned af Vognen, men først at have set den, efter at den var falden ned, vilde han dog være at dømme som Tyv, idet han havde erkjendt at være gaaet ud fra, at den var falden ned af den ommeldte Vogn..... 415.
- En Skipper, der havde optaget og tilvendt sig en Jern-

	Pag.
kjæde, som han vidste var udlagt i Stranden udfor en Ejendom af dennes Ejer og var fastgjort til en paa Strandbunden nedsænket Sten for at benyttes til Forøjning af en Lystbaad, men som ikke var forsynet med nogen Bøje, anset herved at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet der ikke kunde tages Hensyn til hans Anbringende om, at han formenté ikke at have begaaet nogen Ulovlighed. Overretten havde henført Forholdet under Lov 22 Decbr. 1876 og, da Tiltalte ikke havde foretaget den her foreskrevne Anmeldelse om Opfiskningen til Politiet, anset ham efter Lovens § 5, jfr. § 2. 525.	525.
Tilegnelse af en paa en aaben Gang i en Kvistetage hængende Byldt Klæder, anseet som Tyveri, idet Vedkommende, navnlig under Hensyn til Kosternes Beskaffenhed og Mængde, ikke kunde gaae ud fra, at de vare tabte 693.	693.
En Tiltalt som i den Hensigt derved at rejse Penge havde pantsat et en anden tilhørende Uhr, men Dagen efter, da Ejeren truede med at anmelde Sagen, atter indløste Uhret, dømt for Tyveri. Strflv.s § 60, 1 Mb., anvendt. 715.	715.
Straf for simpelt Tyveri endvidere idømt: 1, 2, 5, 15, 24, 28 51, 58, 63, 81, 106, 142, 160, 162, 166, 187, 200, 249, 257, 282, 286, 334, 336, 361, 363, 384, 407, 432, 450, 554, 563, 585, 587, 682, 702, 708, 782, 797, 827, 829, 837, 838, 840, 843.	

Kvalificeret Tyveri.

En Person, som efter foregaaende Aftale med en Anden om at ville i Forening og til fælles Fordel begaa et Tyveri havde deltaget i Udførelsen af dette, medens han ikke havde taget Del i det Indbrud, hvorved der var skaffet Adgang til Gjærningsstedet, om hvilken Omstændighed han først blev vidende ved Tyveriets Udførelse, anseet efter Strflv.s § 229, Nr. 4, uden at det fandtes nødvendigt at citere § 54 602.	602.
En Tiltalt, der, siddende i en Jernbaneventesal, havde observeret, at Portøren hængte Nøglen til Kontoret ind i den op til Ventesalen stødende Entree til Stationsforständerens Lejlighed, straffet efter § 229, Nr. 4 for efterat have sat sig i Besiddelse af bemeldte Nøgle ved at gaa ind i Entreen at have aabnet Kontoret med Nøglen og der begaaet Tyveri 664.	664.
Straf herfor endvidere idømt: 51, 60, 187, 249, 334, 384, 432, 769, 829.	829.

	Pag.
Tyveri efter § 233.	
Straf herefter idømt	100.
Tyveri efter § 234.	
Straf herfor idømt	420.
Tyveri efter § 235.	
Borttagelse af Fødevarer til umiddelbar Fortæring henført under § 235, uanset at der dermed var forbundet natligt Indbrud	313.
Straf efter § 235 endvidere idømt	10, 51, 678.
Udeblivelsesdomme.	
En Appellant dømt til at have tabt Sagen, da han, efter at have betalt de ham tidligere for Udeblivelse idømte 80 Lod Sølv, anden Gang udeblev	725.
Almindelige Udeblivelsesdomme 269, 276, 277, 278, 279, 307, 550, 551,	817.
Udlæg.	
Se under „Ejendomsret“	508.
Se under „Fogedforretning“	580.
Udvisning af Riget.	
Strfv.s § 16, 1ste Mb., anvendt	5, 374.
Strfv.s § 16, 2det Mb., anvendt	338, 414, 739.
Underholdningsbidrag.	
En Person dømt til at svare Underholdningsbidrag til et Barn, der kunde være Frugten af et Samleje, som Barnemoderen paastod at have havt med ham en nærmere angivet Nat, idet hendes Anbringende om, at Samleje havde fundet Sted ved den paagældende Lejlighed fandtes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, da hans Benægtelse deraf saavel efter dens eget Indhold som efter Beskaffenheden af hans Forklaringer i deres Helhed ikke kunde komme i Betragtning ligeoverfor Pigens ogsaa af andre Oplysninger bestyrkede Anbringende	319.
I et Tilfælde, hvor en som Barnefader udlagt Person havde nægtet i Tiden mellem 1 August og 1 November 1891 at have havt Samleje med Barnemoderen, indenfor hvilket Tidspunkt Barnet maatte være avlet, men hvor Barnemoderen paastod, at Samleje havde fundet Sted i September Maaned, Sagen gjort afhængig af, om Indstævnte turde med sin Ed fralægge sig at have havt Samleje med Barnemoderen i September Maaned 1891	680.
En til Udredelse af Underholdningsbidrag til et udenfor	

Ægteskab avlet Barn sagsøgt Handelskommis frifundet, da Barnemoderen til Brug under Sagen havde afgivet en for Høiesteret af Handelskommissen fremlagt Erklæring, hvorefter hun maatte ansees at slutte sig til hans Paastand om Frifindelse 738.

Vanhjemmel.

I et Tilfælde, hvor en Sælger af en fast Ejendom ved de forudgaaende Forhandlinger havde opgivet Ejendommens Areal til 7 Tdr. Land, medens det i Virkeligheden kun androg $6,2\frac{25}{100}$ Tdr. Land, statueret, at det ikke kunde antages, at Parterne havde opfattet denne Arealangivelse som et Vilkaar ved Handelen, da der ikke optoges noget om Arealets Størrelse hverken i Sluttedlen eller i Skjødet. Som Følge heraf antaget, at Sælgeren ikke havde paataget sig nogen Garanti for Arealets Størrelse 429.

Varemærker.

En Grosserer her i Staden, der som Eneforhandler for en Kjøbmand i Aalborg af nogle af denne tilvirkede Akvavitsorter havde forhandlet disse i Flasker forsynede med Etiketter, hvis Lighed med det af Aktieselskabet „de forenede Spritfabrikker“ indregistrerede Varemærke fandtes at være saa stor, at de, uagtet nogen Forskjel i Enkelthederne, let kunde forvexles med dette, og som havde erkjendt at være bekjendt med, at det efterlignede Mærke var indregistreret som Varemærke for Aktieselskabet, anset efter Lov 11 April 1890 § 12, jfr. § 13. Kjøbmanden, som efter Grossererens Anmodning havde ladet de ommeldte Etiketter tilvirke og leveret dem til denne sammen med de Varer, paa hvilke de skulde anbringes, og som ligeledes havde været bekjendt med, at det efterlignede Mærke var indregistreret som Varemærke for Aktieselskabet, derimod frifunden, da hans Forhold ikke fandtes at kunne henføres under de ovennævnte Lovbestemmelser 26.

En Detailhandler, der vidende om, at et herværende Firma falholdt Thee, som det erhvervede fra „Santhalmmissionen“, i Emballage mærket med dette Navn, uberettiget havde anbragt det samme Navn paa Emballagen om en af ham forhandlet, her i Landet indkjøbt Thee af en anden, men ikke ringere Kvalitet end „Santhalmmissionens“, anset med en Bøde efter Varemærkelov

Pag.

11 April 1890 § 12, 2det Mb. Erstatning ikke tilkjendt, da Skadens Størrelse ikke var tilstrækkeligt oplyst ... 148.

Veje.

I et Tilfælde, hvor et Sogneraad havde sagsøgt Ejeren af en Vandmølle til at afholde Udgifterne ved Vedligeholdelsen af en Bro, der som Led af en offentlig Vej fører over det ene af de fra Mølleedammen udgaaede Vandløb, Mølleejeren frifundet, idet Bestemmelsen i Lov 21 Juni 1867 § 5 maatte medføre, at Omkostningerne ved Broens Vedligeholdelse vilde være at afholde paa samme Maade som Udgifterne til Vedligeholdelsen af Vejen, hvortil den hørte, og der ikke fra Sogneraadets Side var godtgjort nogen særlig Hjemmel, hvorefter der skulde paa-hvile Mølleejeren Forpligtelse til, at vedligeholde be-meldte Bro, idet en saadan navnlig ikke fandtes at kunne støttes paa den Omstændighed, at Mølleejeren og hans Forgænger flere Gange havde istandsat Broen 89.

Antaget, at Københavns Kommunalbestyrelse, der havde besluttet, at en Del af Fredericiagade, som tidligere havde hørt til Nyboder, skulde overtages som offentlig Gade og forsynes med ny Brolægning, og efter Arbej-dets Udførelse havde paalignet Marineministeriet som Ejer af Ejendommene paa Gadens ene Side en forholds-vis Andel i Udgifterne dertil, havde havt Hjemmel til denne Fremgangsmaade i §§ 1 og 2 i Lov 14 December 1857 om Gader m. m. i København, idet bemeldte Gade-strækning, forinden den overtoges som offentlig Gade, efter de foreliggende Oplysninger maatte betragtes som en „Private“ tilhørende Gade, og idet Reskr. 12 Maj 1779 ikke havde kunnet være til Hinder for, at de nævnte Bestemmelser i Loven af 1857 bragtes til Anvendelse, da den omhandlede Gadestrækning ikke længere kunde henregnes til de i Reskrift af 1779 omtalte Nybodersgader. Statskassen derfor dømt til at betale det Ministeriet paalignede Beløb 270.

Vestindien.

Tilignelsen af en saakaldet Pensionsbillet i den Hensigt ved Hjælp af denne at tilvende sig den Pension, som vilde være at udbetale efter samme, paa Grund af de foreliggende mangelfulde Oplysninger om den paagjæl-dende Billets Beskaffenhed ikke betragtet som Tyveri, men som Bedrageri, og Tiltalte, da det ikke var lykke-

	Pag
des ham at erholde Beløbet udbetalt, anset efter § 41 i Fdg. 11 April 1840, jfr. § 80.....	71.
En Extraretsdom, hvorved en Person var anset foruden for Tyveri tillige for Falsk efter Fdg. 11 April 1840 § 62 ikke tillagt Gjentagelsesvirkning i Henhold til Anordningen af 6 Januar 1852 § 2.....	71.
4 Tiltalte dømte efter Fdg. 11 April 1840 for simpelt og grovt Tyveri, Forsøg derpaa, Meddelagtighed deri, Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods.....	288.
Et Fruentimmer i Medfør af Fdg. 4 Oktober 1833 § 10, 1 Mb., anset med Livsstraf efter D. L. 6—6—1.....	316.
Et tidligere for 3die Gang begaaet Tyveri straffet Fruentimmer, som derefter havde gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods, anset som for 4 Gang begaaet Hæleri.....	486.
Udtalt, at der ikke ved den senere Lovgivning for Vestindien er sket nogen Indskrænkning i den Apothekerne sammesteds ifølge § 29 i Fdg. 4 Decbr 1672 tilkommende Eneret til Forhandling af Medikamenter og Materialier, som egentlig til Apotheket henhøre; da der imidlertid hertil — afset fra Gifter — kun kunde henregnes saadanne Stoffer, som udelukkende eller dog fortrinsvis bruges som Lægemidler, fandtes en Kjøbmand ved at have forhandlet Maltsukker, Glycerin, Vaseline, Tandpulver, Svovl og Torskelevertran efter de om disse Stoffer foreliggende Oplysninger og under Hensyn til den Vejledning til Bestemmelsen af de under Apothekernes Eneret hørende Medicinalvarer, som findes i den for Danmark udkomne Bekjendtgjørelse af 13 Novbr. 1886 og Adg. 12 s. M., ikke at have gjort Indgreb i nogen Apothekerne tilkommende Eneret. Forsaavidt Vedkommende tillige havde solgt cremor tartari udtalt, at dette Stof ikke i Almindelighed kan anses for en saadan Medicinalvare, og forsaavidt han en kort Tid havde havt til Salg den kemisk rene cremor tartari, den i ovennævnte Bekjendtgjørelse anførte bitartras calicus purus, der maa anses for et Lægemiddel, Ansvar ikke paalagt ham under Hensyn til, at han maatte antages at have staaet og efter det Foreliggende havt Grund til at staa i den Formening, at Stoffet ikke var af den ommeldte særegne Slags.....	498.
En Tiltalt anset for simpelt Tyveri efter Frd. 11 April 1840 § 1 Erstatning nægtet Kjøberen af de stjaalne Koster, s om ikke direkte forurettet ved Forbrydelsen.....	834

	Pag.
Vidner.	
Se under „Testament“	238.
I et Tilfælde, hvor et Aktieselskab under en mod en Person til Betaling af Varer anlagt Sag havde ført dets Forretningsfører som Vidne, udtalt, at da denne ifølge Selskabets Statuter forestod den daglige Ledelse af Forretningen og saaledes ved Stiftelsen af det under Sagen ompurgte Kontraktsforhold repræsenterede selve det som Sagsøger optraadte Selskab, og da han desuden lønnedes tildels med Tantieme, kunde han ikke ansees som habilt Vidne	390.
En Person, som i sin Forretning havde benyttet den samme patenterede Fremgangsmaade som den, i Anledning af hvilken Sag var rejst mod en Anden for Indgreb i Patentrettigheden, antaget paa Grund af egen Interesse at maatte betragtes som villigt Vidne under nævnte Sag	613.

Vold mod Private.

En Mand anseet efter Strfl.s § 202, jfr. § 203, for Mishandling af sin Hustru. Udtalt, at der ikke behøvedes nogen Resolution fra Justitsministeriets Side for ved Straffens Ansættelse at kunne tage Hensyn ogsaa til den Del af det af Tiltalte udviste Forhold, som laa over 10 Aar tilbage i Tiden	251.
Strfl.s. § 202 endvidere anvendt	742, 790.
En Person, der havde kastet et 5aars Barn fra en Have over et 1½ Alen højt Stakit ud paa et Fortoug, hvorved Barnet brækkede sit ene Ben, anset efter Strfl.s § 203	135.
En Tjenestekarl for Vold mod sin Husbond anseet efter Strfl.s. § 203, jfr. Tyendelovens § 26	183.
Strfl.s. § 203 endvidere anvendt 95, 168, 244, 343, 409, 464, 493, 555, 627, 674, 699.	
En Person, som under et Overfald fra sin Tjenestekarls Side havde slaaget efter dennes Hoved med en tom Trepægleflaske, hvorved der, idet Flasken ved i Slaget at tørne mod en Væg splintredes og umiddelbart derefter ramte Karlen i hans venstre Øje, tilføjedes dette en saadan Beskadigelse, at Synsevnen gik tabt, anseet efter Strfl.s. § 204, jfr. § 40, sidste Stykke	504.
En Tiltalt anseet efter Strfl.s. § 207	283.

Ærefornærmelser.

- I et Tilfælde, hvor Forretningsudvalget for Aktieselskabet „Arbejdernes Fællesbageri“ havde paastaet Redaktøren af et Dagblad anset med Straf efter Strflv.s § 220 og efter Injurielovgivningen for 4 i Bladet indrykkede anonyme Artikler, udtalt, at der ikke kunde være Spørgsmaal om, at der skulde foreligge nogen Krænkelser af Forretningsudvalgets Privatlivs Fred. Forsaavidt Søgsmaalet angik Ærefornærmelser, udtalt, at de paatalte Udladelser for en Del ikke vare rettede mod Aktieselskabet eller dets Bestyrelse, men mod Socialisterne eller Socialistførerne, og saaledes ikke kunde være fornærmelige for bemeldte Aktieselskabs Forretningsudvalget, og selv om de øvrige mod Selskabet rettede Udtalelser maatte kunne betragtes som Anker over Udvalget, skjøndt dette ikke var omtalt deri, kunde de i hvert Fald efter deres Beskaffenhed ikke ansees at være af ærefornærmende Indhold — bortset fra den i den indankede Dom som injurierende for Forretningsudvalget antagne Betegnelse af Bageriets Virksomhed som en „Udpressnings- og Ødelæggelsesvirksomhed“, med Hensyn til hvilken der efter den skete Indstævning til Høiesteret ikke var Spørgsmaal om at statuere et for Indstævnte gunstigere Resultat end det i Dommen antagne..... 454.
- En Person, som i Anledning af en Overretsassessors Behandling af en Gjældskommisionssag i et Indlæg var fremkommet med forskjellige ærerørige Sigtelser mod denne, anset efter Strflv.s § 215 21.
- Redaktøren af et Ugeblad for to Bladet indrykkede Artikler, hvori Kongens Foged i Kjøbenhavn ubeføjet sigtedes for Partiskhed i Udførelsen af sit Embede og omtaltes paa fornærmelig Maade, anset efter Strflv.s §§ 216 og 217. Straffen bestemt til en Bøde under Hensyn til en Høiesteret forelagt Erklæring fra Fornærmede..... 180.
- Redaktøren af „Aftenbladet“ anset efter Strflv.s § 216, jfr. § 215, for fornærmelige Udladelser i Bladet mod Justitsministeren 331.
- En Person anset efter Strflv.s §§ 215 og 217 for fornærmelige Udladelser i en Forligsklage. En fhv. Sagførerfuldmægtig, der havde conciperet og renskrevet Klagen og under førstnævnte Persons Underskrift tilføjet „ved N. N. Sølvgade 92“, ikke anset medansvarlig for Ind-

	Pag.
holdet, for hvilket hans Mandant havde erklæret alene at være ansvarlig	662.
Den ansvarhavende Redaktør af Dagbladet „Socialdemokraten“ anset efter Strflv.s § 216, jfr. § 215 for trende Artikler i Bladet indeholdende ærerørig Sigtelser mod Inspektøren for Korsør Arbejdsanstalt.....	719.
Den ansvarhavende Redaktør af Dagbladet „Socialdemokraten“ anset efter Strflv.s § 217 for en i bemeldte Blad indrykket anonym Artikel, hvis Indhold fandtes fornærmeligt for Portneren ved Hellebæk Fabriker, idet denne i Artiklen maatte antages sigtet for paa uretlig Vis at fortrædige Arbejderne og paa forblommet Maade sigtet for at have gjort sig skyldig i et Forhold, der ej kunde taale at omtales i et offentligt Blad. Erstatning ikke tilkjendt den Fornærmede efter hans derom nedlagte Paastand, idet det Foreliggende ikke indeholdt Beføjelse til at antage, at der ved Artiklen var bevirket nogen Forstyrrelse eller Ødelæggelse af hans Stilling og Forhold	227.

Rettelse.

Pag. 563, Linie 3 f. o.: Straffelovens § 253, læs: Straffelovens § 256, jfr. § 253.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdagen den 2 Marts.

Nr. 154.

Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Otto Sophus Lusty (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 Februar 1893: Arrestanten Otto Sophus Lusty bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Lange, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler

Tiltalte Otto Sophus Lusty til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Otto Sophus Lusty for Tyveri anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have den 16 December f. A. frastjaalet Gjæstgiverske Karen Larsen, Henriksens Enke, en Dyne og et Sengetæppe af samlet Værdi 10 Kr., som han efter den 13 s. M. at være taget ind i Bestjaalnes Gjæstgiveri her i Staden tilvendte sig sammesteds fra Sengen i et Gjæsteværelse, som han havde lejet dagvis, og for hvilket han havde betalt forud for et Døgn ad Gangen. — Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, der er født den 30 August 1867 og anset ifølge Faaborg Kjøbstads Extrarets Dom af 3 September f. A. i Medfør af Straffelovens § 228, jfr. § 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 4 November f. A. efter Straffelovens § 230, 1 Mb., med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, nu være at anse efter Straffelovens § 231, 1 Mb., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaned.

Nr. 139. Høiesteretssagfører Asmussen
 contra
 Nils Håkansson (Def. Klubien).

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 14 Januar 1893: Arrestanten Nils Håkansson bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Steinthal, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Nils Håkansson til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Nils Håkansson for Tyveri anlagte Sag sigtes han for at have Natten mellem den 4 og 5 Oktober f. A. mellem Kl. 2 og 3 fra stjaalet Privatvægter Niels Christian Torp, medens denne sad og sov paa Trappen udenfor en Ejendom paa Hjørnet af Kjøbmagergade og Silkegade, et til 15 Kr. vurderet Uhr, der beroede i Torps Vestelomme.

Arrestanten har nægtet at have stjaalet det omhandlede Uhr eller været i Besiddelse af samme, men ved de af Privatvægter Torp, Politibetjentene Nr. 394 Rasmussen, Nr. 473 Nissen og Nr. 324 Andersen samt Renovationskusk Carl Korup og Kvartermand Christian Schønnemann afgivne beedigede Forklaringer maa det anses for tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten, der kort efter det Tidspunkt, da han sigtes for at have begaaet Tyveriet, blev anholdt i Walkendorfsgade, hvor han var løbet op i en Gadedør, ved sin Paagribelse var i Besiddelse af Uhret, og at han paa Vejen til Politistationen kastede det fra sig i sidstnævnte Gade, hvor det kort efter blev fundet. Da Privatvægter Torp derhos har aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort sin Ejendomsret til Uhret, foreligger der et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til med Hensyn til samme at dømme Arrestanten for uhjæmlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Angaaende de nærmere Omstændigheder ved det Arrestanten paasigtede Tyveri har Privatvægter Torp forklaret følgende: Da han den nævnte Nat Kl. ca. 2¹/₂ sad og sov paa det angivne Sted, vaagnede han pludselig med en Fornemmelse, som om hans Uhrkjæde faldt ned paa hans Mave, og da han slog Øjnene op, saa han Arrestanten i en Afstand af højst 2 Alen fra sig. Der var i dette Øjeblik ikke Andre i Nærheden af ham, og da han greb efter sit Uhr, var dette forsvundet, og den Ende af Kjæden, hvorved Uhret havde hængt, hang løst

ned. Arrestanten, der var kommen en Snæs Skridt bort, gav sig nu til at løbe, og Torp forfulgte ham henad Walkendorfs-gade, hvor Politibetjent Nr. 473 Nissen kom til fra den modsatte Ende af Gaden, og hvor Arrestanten løb op i en Gadedør, men kort efter blev anholdt af Politibetjent Nr. 394 Rasmussen, som var kommen tilstede.

Politibetjent Nr. 324 Andersen har derhos forklaret følgende: Da han den ommeldte Nat mellem Kl. 2 og 3 gik paa Kjøbmagergade i Retning mod Amagertorv, saa han Privatvægter Torp sidde og sove paa det ovenfor angivne Sted og mødte derefter noget længere nede i Gaden Arrestanten, der var alene og gik i den modsatte Retning. Da Andersen, der, siden han passerede Vægteren, ikke havde mødt andre Personer end Arrestanten, efterat være naaet til Amagertorv vendte sig om, saa han en Person skraa over Gaden hen til Vægteren, og kort efter saa han en Person fra det Fortoug, hvor Vægteren havde siddet, gaa ud paa Kjørebanen og derefter Vægteren selv gaa derud og hørte Vægteren sige „Hov“ eller noget Lignende. Den anden Person begyndte nu at løbe i Retning mod Posthuset, forfulgt af Vægteren, og nu hørte Andersen Raabet „Stop ham“. Han løb da efter dem, og da de drejede om ad Walkendorfs-gade, fulgte han efter og traf her, foruden Torp og Arrestanten, Politibetjentene Nissen og Rasmussen, hvilken Sidstnævnte havde fat i Arrestanten.

Rigtigheden af disse Forklaringer er tidtels bestyrket ved de af de 2 sidstnævnte Betjente afgivne Forklaringer.

Arrestanten har derhos selv erkjendt, at han ved den ommeldte Tid passerede fra Amagertorv gennem Kjøbmagergade, at han her hørte Raabet „Stop Tyven“, og at han derefter løb om ad Walkendorfs-gade, hvor han blev anholdt, og hans Anbringende om, at han samtidig med, at han hørte det nævnte Raab, saa en Person løbe sig forbi og dreje om ad den sidstnævnte Gade, og at han derfor løb efter ham, er ubestyrket.

Efter det Foranførte findes der med Arrestantens Besiddelse af det omhandlede Uhr at have været forbundet saadanne Omstændigheder, som tilstrækkelig tydeligt vise hen til, at han selv har stjaalet samme, og han, hvis oppgivne Alder af 62 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som er anset ifølge Rettens Dom af 1 November 1862 efter Forordningen 11 April 1840 §§ 1 og 12, første og andet Led, cfr. § 80, med Tughusarbejde i 10 Aar, hvilken Straf ved allerhøjeste Resolution af 22 Maj 1871 blev ham eftergivet for den tilbagestaaende Dels Vedkommende, vil derfor være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. § 23, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Nr. 137. Høiesteretssagfører *Asmussen

contra

Elvira Sunesdatter eller Dagmar Elvira Olsson
(Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 December 1892: Arrestantinden Elvira Sunesdatter eller Dagmar Elvira Olsson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og efter udstaaet Straf bringes ud af Riget. Saa bør hun og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktør og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Leth, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Elvira Sunesdatter eller Dagmar Elvira Olsson for Tyveri. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at hun den 16 Juli d. A. har frastjaalet Dameskræderinde Kristine Christensen et Uhr med Kjæde og et Par Sko, af samlet Værdi 14 Kr, hvilke Gjenstande beroede dels frit fremme, dels i et uafaaet Gjemme i et Værelse i Bestjaalnes Lejlighed, i hvilket Arrestantinden, der syede hos Bestjaalne, i denne Anledning opholdt sig. Arrestantinden har opgivet at være 24 Aar gammel, hvilket Opgivende er skjønnet at stemme med hendes Udseende. Hun har tidligere været anset ved Rettens Dom af 24 Maj 1887 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 6 April 1889 efter Straffe-

lovens § 230, første Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest ved Høiesteretsdom af 9 Juni 1890 efter Straffelovens § 231, andet Led, og § 253 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Der er under Sagen rejst Spørgsmaal om Arrestantindens Tilregnelighed, og hun har i denne Anledning fra den 30 August d. A. til den 22 September været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets sjette Afdeling. Efter hvad der er oplyst, blev Arrestantinden i November 1890 fra Straffeanstalten, hvor hun afsonede den hende senest idømte Straf, som sindssyg indlagt paa ovennævnte Hospitalsafdeling og blev kort efter derfra indlagt paa en Sindssygeanstalt, hvorfra hun udskreves i November 1891; hendes Sygdom, der optraadte som Melankoli og antoges fremkaldt ved Fængselslivet, var da bedret, men ikke fuldt hævet.

Efter hvad der under Sagen er forklaret af ovennævnte Dameskræderinde Christensen — hos hvem Arrestantinden i de sidste 8 Dage før den Dag, hun begik det omhandlede Tyveri, daglig havde siddet og syet og herunder samtalen med Vidnet — har dette Vidne ikke lagt Mærke til noget hos Arrestantinden, som kunde tyde paa Abnormitet i mental Henseende. Ligeledes har den Pantelaaner, hos hvem hun strax efter Tyveriets Begaelse pantsatte det stjaalne Uhr, forklaret, at han ikke mærkede noget paafaldende i hendes Optræden; efter hvad han har udsagt, talte han noget med hende, og hun gjorde herunder detailleret Rede for, hvorledes hun vilde have erhvervet Uhret. Under Forhørene har Arrestantinden efter Forhørsdommerens Erklæring gjort et ganske normalt Indtryk. Overlægen ved Kommunehospitalets sjette Afdeling har i en den 22 September d. A. afgiven Erklæring udtalt, at Arrestantinden da led af en utvivlsom og fuldt udviklet Sindssygdom i Form af stupid Melankoli med stum Passivitet, og at dette Anfald — i Lighed med hendes tidligere Anfald — synes at have udviklet sig under hendes Arrestation. Overlægens Udtalelser gaa videre ud paa, at det — uanset at Arrestantinden efter det Oplyste ikke har været fremtrædende abnorm paa den Tid, da hun begik sin Forbrydelse — turde være tvivlsomt, hvorvidt hendes mentale Tilstand dengang har været ganske normal, i hvilken Henseende han har fremhævet, dels at hendes Sygdom oprindeligt er udviklet paa Grundlag af en let Imbecilitet, dels at det er antageligt, at Helbredelsen efter det tidligere ikke har været fuldstændig. Det kongelige Sundhedskollegium, hvis Erklæring Retten har indhentet, har ikke i de foreliggende Oplysninger fundet tilstrækkeligt Grundlag for at kunne udtale en bestemt Formening om Arrestantindens Tilstand i Tiden mellem hendes Udskrivning af Sindssygeanstalten og hendes Fængsling under nærværende Sag, idet det dog har udtalt, at det Sandsynligste

er, at hun i denne Mellemtid har lidt af en ikke helbredet Rest af sit første Sygdomsanfald. Hvorvidt denne sygelige Tilstand har været svagt udviklet eller har været saa stærk, at den kan have haft Indflydelse paa hendes Tilregnelighed, har Kollegiet erklæret sig ude af Stand til at udtale nogen Mening om.

Medens der efter det saaledes Foreliggende mangler Føje til at antage, at Arrestantinden, dengang hun begik det under Sagen omhandlede Tyveri, skulde have befundet sig i en Tilstand, der udelukkede Tilregnelighed, maa det efter de foreliggende Lægeerklæringer findes betænkeligt at gaa ud fra, at den Sindssygdом, der gjentagne Gange er kommen til Udbrud hos Arrestantinden, ikke ogsaa dengang har været tilstede i en saadan Form, at den maatte bevirke, at hun ikke var i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælssunde Personer. Som Følge heraf vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, denne § sammenholdt med § 39, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Da Arrestantinden, efter hvad der er oplyst, ikke de sidste 5 Aar har havt stadigt Ophold heri Landet, vil hun derhos i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget.

Fredagen den 3 Marts.

Nr. 125. Høiesteretsagfører Lunn

contra

Niels Jensen Nielsen og Christian Thorvald Joachim Simonsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245 og Meddelagtighed deri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 1 September 1892: De Tiltalte, Niels Jensen Nielsen og Christian Thorvald Joachim Simonsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 4 Dage, hvorhos de in solidum ville have at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 December 1892: De Tiltalte Niels Jensen Nielsen og Christian Thorvald Joachim Simonsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Møller for Overretten betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold overfor Boelsmand Hansens Hustru findes efter Beskaffenheden af og Formaalet med den brugte Trusel at maatte henføres under Straffelovens § 245, for Simonsens Vedkommende sammenholdt med § 47, 2det Stk., hvorimod der ikke vil kunne paalægges de Tiltalte Strafansvar for det af dem hver især forøvrigt udviste, i Dommen ommeldte Forhold. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for Nielsen i 3 Maaneder og for Simonsen i 1½ Maaned. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil det have sit Forblivende ved Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Niels Jensen Nielsen og Christian Thorvald Joachim Simonsen bør hensættes i simpelt Fængsel, Nielsen i tre Maaneder og Simonsen i een og en halv Maaned. Saa udrede de og een for begge og begge for een Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, under hvilken de Tiltalte Niels Jensen Nielsen og Christian Thorvald Joachim Simonsen ere sigtede for Overtrædelse af Straffelovens § 245 og Meddelagtighed i samme, er det oplyst, at Tiltalte Nielsen den 6 Maj d. A. om Formiddagen, da

Boelsmand Niels Peter Hansens Hustru, Jensine Jensen, af Espe var tilstede i en Butik paa Odense Overgade, som Tiltalte bestyrer, foreviste hende et Overstykke, som blev prøvet paa hende, og da det passede hende, spurgte hun Tiltalte om Prisen. Tiltalte forlangte da først 28 Kr. for Overstykket, hvis Indkjøbspris efter hans Opgivende er 15 Kr., men slog derpaa af til 25 Kr., og da hun udtalte, at hun vilde se paa saadanne Overstykker hos andre Handlende i Byen, og at det højeste, det maatte koste, var 20 Kr., slog han yderligere af til 23 Kr. Konen gjentog da, at hun vilde henvende sig til andre Handlende, men lovede at komme tilbage, hvis hun ikke andensteds fandt et Stykke, hun syntes bedre om, dog at hun kun vilde give 20 Kr. for Overstykket. Da hun derpaa vilde forlade Butiken, stillede Tiltalte sig ivejen for hende, idet han paastod, at hun havde købt Stykket for 20 Kr., og beordrede sin Kommis, Medtiltalte Simonsen, til at hente Politiet, idet han dog samtidig gjorde Tegn til denne om, at det ikke var alvorlig ment, hvilket denne ogsaa forstod saaledes. Da Simonsen derpaa havde forladt Butiken, tilbød Tiltalte Nielsen Hansens Hustru at ordne Sagen saaledes, at hun købte Overstykket for 18 Kr., og herpaa gik hun ind, idet hun, som hun har forklaret under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør, dels fandt det ubehageligt at blive underkastet Forhør af Politiet i Butiken, dels tænkte, at Politiet, naar Sagen blev urigtig fremstillet af de tvende Tiltalte, kunde paalægge hende, at hun skulde købe Overstykket, medens hun derimod ikke netop tænkte, at hun i den Anledning kunde blive anholdt. Hun betalte derpaa 18 Kr. og fik Overstykket udleveret, men har senere faaet Pengene tilbage og tilbagegivet Overstykket.

Endvidere er det oplyst, at Tiltalte Simonsen en Dag ca. 14 Dage tidligere, da en Kone, som ikke har kunnet opsørges, i Butiken købte en Rest Bomuldstøj og 3 Alen Klæde, der blev fraskaaret et Stykke, men derpaa, da hun ikke kunde faa et Schavl til den Pris, hun vilde give derfor, nægtede at modtage Bomuldstøjet og Klædet, sagde til hende, om hun vilde vente i Butiken et Øjeblik, saa skulde han nok faa hende til at tage det paa en anden Maade, hvorpaa han sprang over Disken og gik ud paa Gaden, efter hans Forklaring i den Hensigt at henvende sig til Politiet for at faa at vide, hvorledes han skulde forholde sig ligeoverfor Konen, men da han kort efter blev kaldt tilbage af Lærningen, der fortalte ham, at Konen imidlertid havde forladt Butiken, opgav han at foretage videre imod hende.

Endelig har Tiltalte Nielsen forklaret, at han i Begyndelsen af Marts 1890, da en Kone fra Landet i Forretningen havde beset flere Overstykker og paa et Par af dem havde budt 15 Kr., men derpaa vægrede sig ved at købe noget af dem, har sagt til hende, at da hun havde budt paa dem, skulde hun

ogsaa betale dem, samt at hun skulde blive tilstede, til de vare betalte. Da Konen derefter hurtigt forlod Butiken, og en Datter, der ledsagede hende, vilde følge hende, hindrede Tiltalte Datteren deri ved at lukke Butiksdøren. Da Moderen imidlertid kort efter kom tilbage med en Politibetjent, lod Tiltalte Datteren uden Indsigelse følge med Moderen.

Det af de Tiltalte mod Boelsmand Hansens Hustru udviste Forhold, ved hvilket efter deres under Reassumptionsforhøret afgivne Forklaring kun var tilsigtet at faa en Forretning gjort, findes ikke, som i den indankede Dom antaget, at kunne betragtes som Anvendelse af Trusler af den i Straffelovens § 245 omhandlede Beskaffenhed, ligesom det under de foreliggende Omstændigheder heller ikke findes at kunne henføres under nogen anden Straffebestemmelse. Da det derhos maa billiges, at der i den indankede Dom for de to andre ovenomhandlede Tilfælde ikke er gjort noget Strafansvar gjældende mod de Tiltalte, ville disse, af hvilke Nielsen ved den indankede Dom er anset efter den citerede Bestemmelse i Straffeloven med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Simonsen efter samme Lovbestemmelse, jfr. § 47, 2det Stykke, med lige Fængsel i 2 Gange 4 Dage, i det Hele være at frifinde, og Dommen vil forsaavidt være at forandre, medens den med Hensyn til Aktionens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte in solidum, vil være at stadfæste.

Nr. 128. Høiesteretssagfører Shaw
 contra
 Johan Jonsson (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Rønne Kjøbstads Politirets Dom af 17 Januar 1893:
 Tiltalte Johan Jonsson bør straffes med simpelt Fængsel i 30 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johan

Jonsson til Høiesteretssagførerne Shaw og Asmussen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Johan Jonsson, som under nærværende Sag tiltales for Tyveri og Betleri, er ved sin egen Tilstaaelse, som stemmer med det forøvrigt under Sagen Oplyste, overbevist om at have gjort sig skyldig heri. I December Maaned f. A. tilegnede han sig i Rønne Fattiggaards Skov 2 Stk. Elletræer. Det ene Stykke, som laa paa Jorden og kun hæftede ved samme med et Stykke Rod, trak han løs, det andet Stykke skar han først ind i med en Sav, som han havde medbragt for at benytte den til at skære Træer over med, og tog begge Stykker med sig hjem. Tiltalte har ligeledes erkjendt i Fattiggaardens Skov at have et Par Gange samlet Brænde uden Tilladelse. De to Elletræer er vurderede til 15 Øre, Bestyreren for Rønne Fattiggaard har frafaldet Erstatning, men begjært Johan Jonsson tiltalt og straffet. Det er endvidere oplyst, at Tiltalte har gaaet omkring og tigget, idet han paa nogle Steder har benyttet sig af et i dette Øjemed forfattet Bøn-skrift.

Tiltalte er født i Voxtorp i Sverrig den 21 December 1844 og findes ej forhen tiltalt eller straffet. Han vil nu være at anse for det begaaede Tyveri efter Straffelovens § 235 og for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og bestemmes Straffen til simpelt Fængsel i 30 Dage.

Mandagen den 6 Marts.

Nr. 126. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jens Jensen, kaldet Hevring, og Hustru Sara Marie, født Hesselberg (Def. Shaw),

der tiltales: Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 182 og af et ham givet Tilhold, Sidstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 182 og for Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 15 November 1892: Tiltalte Værtshusholder Jens Jensen, kaldet Hevring, og dennes Hustru Sara Marie, født Hesselberg, bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i Tredsindstyve Dage samt en Randers Kjøbstads Politikasse tilfaldende Bøde af 80 Kr., Sidstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i Firsindstyve Dage, hvorhos Tiltalte Jens Jensen, kaldet Hevring, bør have sit Borgerskab som Værtshusholder forbrudt. De Tiltalte bør derhos in solidum udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Kancelliraad, Prokurator Bredstrup 15 Kr. og Defensor Prokurator Jacoby 12 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den Tiltalte Jensen idømte Bøde til Politikassen bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte Jens Jensen er sigtet for Overtrædelse af et ham givet Tilhold, vil Sagen være at afvise fra Høiesteret, da den Straf, som herfor kunde idømmes ham, ikke kan naa summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at de Tiltalte ere dømte i Medfør af Straffelovens § 182, 2det Led, jfr. § 23; men desuden findes Tiltalte Jensens Hustru at maatte anses i Henhold til Straffelovens § 146, jfr. § 52, 2det Led, for hendes i Dommen omhandlede Forhold med at opfordre Pigen Mathea Monsson til at fortie, hvad hun vidste om Forholdet i de Tiltaltes Hus. Denne Tiltaltes Straf findes at maatte bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, medens det med Hensyn til den Tiltalte Jensen idømte Straf saa vel som med Hensyn til Aktionens Omkostninger vil have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen mod Jens Jensen, kaldet Hevring, for Overtrædelse af et Tilhold

afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Sara Marie Hesselberg, Jensens Hustru, bestemmes til eet Hundrede Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Høiesteretssagførerne Hansen og Shaw 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltaltes Værtshusholder Jens Jensen, med Tilnavn Hevring, og hans Hustru Sara Marie Hesselberg, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1820 og i Aaret 1830, og som — bortset fra, at Førstnævnte under 7 Maj d. A. for Overtrædelse af det nedennævnte, ham under 3 August 1891 til Politiprotokollen meddelte Tilhold har vedtaget at erlægge en Bøde af 60 Kr. til Randers Kjøbstads Politikasse — ikke findes tidligere tiltalte eller straffede, for Overtrædelse af Straffelovens § 182 samt Sidstnævnte tillige for Forledelse til falsk Forklaring for Retten og Førstnævnte tillige for Overtrædelse af et ham givet Tilhold.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at de i det sidste Par Aar jævnlig have haft Fruentimmer til Huse, som med de Tiltaltes Vidende og Villie for Betaling dreve Utugt med Gjæster, som kom i den af Jensen drevne Beværtning; saadant har navnlig ogsaa været Tilfældet med Pigen Mathea eller Marthea Monsson, som i September d. A. kom i Huset hos de Tiltalte, hvor hun uden at oppebære Pengeløn hjalp med ved de forefaldende Arbejder, derunder ogsaa af og til med Opvartningen, idet det var en Forudsætning for hendes Stilling hos de Tiltalte, at hun var villig til paa den anførte Maade at indlade sig med Gjæsterne.

Begge de Tiltalte have derhos medvirket til at bringe Gjæsterne i Forbindelse med Pigerne ved at vise dem ind til disse, og om Tiltalte Hesselberg er det særligt oplyst, at hun et Par Gange har indrettet fælles Natteleje for Mathea Monsson og en Gjæst i Sovværelset, hvor ogsaa hun og hendes Mand sov. De Tiltalte have ikke haft nogen direkte Indtægt af det anførte Forhold, men have indirekte haft en ikke ringe Fortjeneste ved det forøgede Besøg i Beværtningen ved Salg af Drikkevarer til de Gjæster, som indlod sig med Pigerne.

Da det omtalte Uvæsen kom til Politiets Kundskab, og Indledelsen af en offentlig Undersøgelse kunde forudses, sagde Til-

talte Hesselberg til Mathea, at hun, naar hun kom i Forhør og derom blev adspurgt, ikke maatte fortælle, hvad hun vidste om Forholdet i Huset, og har som Grund til, at hun gav Pigen denne Advarsel, angivet, at „man jo søger at hytte sig, saa længe man kan“. I Overensstemmelse hermed aflagde ogsaa Mathea i det første Forhør, hvor hun gav Møde, og hvor det blev betydet hende, at hun afhørtes som Vidne, en løgnagtig Forklaring; men ligesom det senere er oplyst, at Mathea havde erholdt Advarsel af Politiet i Henhold til Lov 10 April 1874 § 3 og saaledes selv havde paadraget sig Straffeansvar ved sit Forhold i de Tiltaltes Hus, saaledes er det ikke uantageligt, at Tiltalte Hesselberg — selv om hun ikke maatte have haft Kundskab om denne Omstændighed — kan være gaaet ud fra, at Sagen ogsaa gjaldt Pigen, og der findes herefter under Hensyn til Straffelovens § 147 ikke tilstrækkelig Føje til at anse denne Tiltalte, der iøvrigt har forklaret, at hun ikke havde tænkt paa, hvorledes hun vilde have stillet sig, hvis Mathea var bleven af-fordret Ed, med Straf for dette Forhold, hvorimod hun forsaavidt vil være at frifinde. Derimod ville begge de Tiltalte for deres øvrige anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 182, 2det Led, jfr. § 23, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes at maatte bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, for Tiltalte Jensen i 60 Dage og for Tiltalte Hesselberg i 80 Dage.

Forsaavidt Jensen endvidere er tiltalt for Overtrædelse af et ham meddelt Tilhold, er det givet, at han ved at modtage Mathea Monsson i sit Hus og lade hende deltage i Opvarningen, har overtraadt et ham den 3 August 1891 til Politiprotokollen meddelt Tilhold om ikke uden dertil erhvervet Tilladelse af Politiet at benytte anden kvindelig Medhjælp end sin Hustru og sine egne voxne Børn; men da der tillige under 23 December 1890 til Politiprotokollen er meddelt ham Tilhold i Henhold til Lov 10 April 1874 § 12, 1ste Stykke, og der saaledes, idet Mathea som meldt har erholdt Advarsel efter Lovens § 3, af Politimesteren vil kunne dikteres ham Straf efter den strengere Straffebestemmelse i Lovens § 12, 2det Stykke, findes der ikke at kunne idømmes ham særlig Straf for Overtrædelse af det førstnævnte Tilhold i Henhold til Kjøbstadens Politivedtægt. Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte Jensen for Overtrædelse af Tilholdet af 3 August 1891 er idømt en Bøde af 80 Kr. til Politikassen, men som iøvrigt har samme Straffebestemmelser som ovenfor fastsat, og hvis Bestemmelser om, at Tiltalte Jensen skal have sit Borgerskab som Værtshusholder forbrudt, samt om Aktionens Omkostninger billiges, vil herefter med den af Foranførte følgende Forandring være at stadfæste.

Nr. 129. Høiesteretssagfører Hansen
 contra
 Svenne Samuelson Berg (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 12 December 1892: De Tiltalte, Arrestanten Svenne Samuelson Berg, Lars Samuelson Berg og Johanne Berg, født Pedersen, bør hensættes, Nr. 1 til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Nr. 2 i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og Nr. 3 i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Bennetzen, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Zahn, 12 Kr., blive at udrede af Arrestanten, saaledes at de to andre Tiltalte ville have in solidum at deltage med ham i Udredelsen af en Trediedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Januar 1893: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Hindberg og Hastrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Svenne Samuelson Berg til Høiesteretssagførerne Hansen og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag — som i første Instants tillige angik tvende Medtaltte, for hvis Vedkommende den ikke er indanket for Overretten — tiltales Arrestanten Svenne Samuelson Berg for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, som havde tilbragt Natten mellem den 27 og 28 Oktober f. A. hos Boelsmand Chr. Hjort

af Gjesten Mark, da han efter om Morgenen den 28 Oktober at have besøget et Ærinde for denne kom tilbage og ikke traf Hjort hjemme, har tilegnet sig et ham tilhørende Pengebeleb af ca. 7 Kr., som efter Arrestantens Forklaring laa fremme i Sovekammervinduet, samt et ligeledes Hjort tilhørende tokasset Nysølv-Lommeuhr, som hang paa et Pibebrædt i Dagligstuen. De stjaalne Penge forbrugte Arrestanten, hvorimod han betroede Uhret til sin i 1ste Instants medtaltale Broder Lars Samuelson Berg, som efter det Oplyste nedgravede det indsvøbt i et Stykke Voxdug i en Have, hvor det blev fundet og bragt tilstede under Sagen, hvorefter Uhret, der er vurderet til 2—3 Kr., er tilbageleveret Bestjaalne, som i det Hele har frafaldet Krav paa Erstatning. Arrestanten er født i Aaret 1838 og har tidligere ofte været straffet dels for Betleri og Løsgænger, dels for Ejendomsindgreb, senest i Følge Høiesteretsdom af 2 Marts 1882 for 3die Gang begaaet Tyveri i Medfær af Straffelovens § 231 med 1 Aars Forbedringshusarbejde. Han er nu for sit heromhandlede Forhold ved Underretsdommen rettelig anset for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Færdig fra Trykkeriet den 29 Marts 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 2.

Tirsdagen den 7 Marts.

Nr. 120.

Høiesteretssagfører Shaw

contra

Karen Andersen, Christiansens Enke (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kjøbenhavn's Amts søndre Birks Extrarets Dom af 18 Januar 1892: Tiltalte Karen Andersen, Christiansens Enke, bør straffes med 1 Aars Forbedringshusarbejde. Saa betaler hun ogsaa i Erstatning til Peter Alfred Mogensen 285 Kr. Derhos betaler hun samtlige denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Diechmann, og til Defensor, Prokurator Konnerup, 12 Kr. til hver. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 November 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder, og at den idømte Erstatning bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Lange, betaler Tiltalte Karen Andersen, Christiansens Enke, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som findes i det Væsentlige at kunne tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Karen Andersen, Christiansens Enke, til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær værende fra Kjøbenhavns Amts Søndre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Karen Andersen, Christiansens Enke, for Falsk og Bedrageri, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Den 9 November f. A. anmeldte Tjenestekarl Peter Alfred Mogensen for fornævnte Birks Politi, at Tiltalte, der var Husholderske hos hans Fader, Jordbruger Lars Mogensen af Skovlunde Mark, havde gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk, idet hun havde hævet et Beløb af 400 Kr., der tilhørte Anmelderen og indestod paa Kontrabog paa hans Navn i Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn, ved at forevise Kvitteringer eller Fuldmagter, der falskeligen vare underskrevne med hans Navn. Under de i denne Anledning optagne Forhør tilstod Tiltalte, at hun havde hævet de ommeldte Penge, idet hendes Forklaringer i saa Henseende gaa ud paa følgende: Kort Tid efter at hun i Begyndelsen af September 1890 var bleven antagen af Lars Mogensen som Husholderske, i hvilken Stilling hun, med hvem bemeldte Mogensen agtede at gifte sig, havde fri Adgang til Husets Gjemmer og hele Indbo, og til hvem overhovedet hele Husvæsenet var overladt, indsatte Lars Mogensen, efter Sønnen Peter Alfreds Anmodning, en denne tilhørende Sum af 400 Kr. i fornævnte Sparekasse, hvorefter han leverede Tiltalte Kontrabogen til Opbevaring, som hun da nedlagde i en Kommodeskuffe, hvortil hun havde Nøglen som til Husets andre Gjemmer. En Dag i Slutningen af Oktober 1890 anmodede Peter Alfred Tiltalte, som han vidste havde Sparekassebogen i Bevaring, om paa denne at hæve 45 Kr. til ham, ligesom han, da Tiltalte i Sparekassen havde erfaret, at hun for at faa Pengene ud maatte medbringe en Fuldmagt fra Bogens Ejer, skrev og overleverede hende en saadan, lydende

paa 45 Kr. Denne Fuldmagt benyttede hun imidlertid ikke til at faa Pengene udbetalte, hvorimod hun under Angivende af, at hun var berettiget til at hæve 70 Kr. paa Bogen, ved Henvendelse til en hende bekjendt Kone fik dennes henvendte 11-aarige Datter til efter den ægte Fuldmagt at skrive en ganske lige lydende, kun med den Forskjel, at den kom til at lyde paa 70 Kr. istedetfor paa 45 Kr., og efterat de 70 Kr. derpaa ved den nævnte Kone vare blevne hævede, anvendte hun, uden at meddele Peter Alfred noget derom, de ulovligt hævede Penge til egen Fordel, medens de 45 Kr. maa antages at være komne ham ihænde. Tiltalte har vel paastaet, at hun havde Peter Alfreds Bemyndigelse til Forhøjelsen af Fuldmagts-Beløbet fra 45 til 70 Kr.; men da han har benægtet Rigtigheden heraf, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til dette Anbringende, der heller ikke vinder tilstrækkelig Bestyrkelse ved, hvad der iøvrigt under Sagen er fremkommet.

Senere har Peter Alfred givet Tiltalte Fuldmagt til at hæve: den 3 November 1890 30 Kr., som det maa antages i December s. A. 40 Kr., hvilke Beløb, efter at være hævede paa Kontrabogen, ogsaa maa antages at være blevne ham udbetalte, saa at han ialt har oppebaaret 115 Kr. Resten af det paa Bogen indstaaende Beløb har Tiltalte hævet i 4 forskellige Gange nemlig: den 15 November 1890 100 Kr., den 24 s. M. 100 Kr., den 24 December s. A. 50 Kr. og den 9 Januar 1892 10 Kr., ialt 260 Kr. idet hun herved, som af hende erkjendt, benyttede sig af falske Fuldmagter, der efter hendes Opfordring hver Gang bleve skrevne af det tidligere nævnte Pigebarn efter Peter Alfreds første, ubenyttede Fuldmagt, og alle vare forsynede med hans Navn som Underskrift. Forsaavidt Tiltalte senere under et Reassumptionsforhør har forandret sin Forklaring derhen, at hun altid har havt Peter Alfreds Tilladelse til at skrive eller lade skrive de Fuldmagter, hun saaledes benyttede, vil der intet Hensyn kunne tages til dette ganske ubestyrkede Anbringende.

De saaledes urettelig oppebaarne Penge har hun efter sin Forklaring anvendt dels til Bedste for sig selv og sit uægte Barn, dels til en Klædning, som hun under urigtigt Foregivende af at have faaet Pengene dertil hjemmefra forærede Lars Mogensen, og dels til Hjælp i den af hende ledede Husholdning. Endelig vil hun af hine Penge have anvendt et større Beløb til Udbetaling i Smaasummer til Peter Alfred, naar han — hvad ofte skete — plagede hende for Penge. Peter Alfred har imidlertid under Reassumptionsforhøret benægtet at have modtaget Mere i løse Smaabeløb af hende end 20—30 Kr., og overfor denne hans Forklaring har hun under bemeldte Forhør erklæret sig ude af Stand til med nogensomhelst Nøjagtighed at opgive, hvormange Penge han paa denne Maade har faaet af hende

For at skjule denne sin forbryderiske Adfærd har Tiltalte

endvidere — som af hende tilstaaet — i den Peter Alfred tilhørende Sparekassebog, der bærer Nr. 140,885, 6te Afdeling, udrevet et som 2 og 3 pagineret Blad og derefter forandret Sidenummeret paa 1ste Side til 3, hvorhos hun, for at give det Udseende af, at der endnu henstod Penge paa Bogen, har paa dennes Side 4 indført som indsat under 29 September 1890, 400 Kr. og under 29 Oktober s. A. 35 Kr. med Tilføjelse af tvende Navne — Clemmen og Hansen — som hun underskrev efter de Funktionær-Navne, der stode paa det udrevne Blad, men om hvilke det forøvrigt er oplyst, at det første Navn ikke kan sigte til nogen af Sparekassens Funktionærer, medens det andet ikke ligner nogen af de Navnet Hansen bærende Funktionærers Underskrift. Den saaledes af Tiltalte foretagne Forfalskning af Sparekassebogen var imidlertid saa slet udført, at Ingen uden aabenbar Uforsigtighed derved kunde skuffes, og da Peter Alfred og hans Fader i Juni f. A. eftersaa Bogen, førte dette da ogsaa til, at Tiltaltes Forbrydelser bleve opdagede.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil hun, der er født den 23 August 1862 og tidligere har været straffet ved Kriminal- og Politirettens Domme af 22 Marts 1884 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, af 29 September 1885 efter nævnte Lovs §§ 230, 1ste Led, og 253 med lige Straf i 5 Gange 5 Dage og af 29 Oktober 1889 efter samme Lovs §§ 231, 1ste Led, og 253 med 1 Aars Forbedringshusarbejde, nu, idet hun ikke findes at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage hende særskilt Straf for Bedrageri, være at anse efter Straffelovens § 268 og § 274, 2det Punktum, jfr. § 268, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunde bestemmes til 18 Maaneders Forbedringshusarbejde.

Under Sagen har Peter Alfred Mogensen paastaaet sig tillagt i Erstatning hos Tiltalte 285 Kr., svarende til det Beløb, som hun uden Fuldmagt fra ham har hævet, og denne Paastand er ogsaa ved Underrettsdommen bleven taget til Følge. Da der imidlertid ikke i det Foreliggende findes tilstrækkelige Data til med nogen Nøjagtighed at afgjøre, for hvor stort Beløb han i Virkeligheden er bleven besveget af Tiltalte, og Tilvejebringelsen af yderligere Oplysninger i saa Henseende maa anses afskaaret derved, at han under Reassumptionsforhøret har forladt sit tidligere Opholdssted, uden at han senere har kunnet antræffes, findes Erstatningsspørgsmaalet ikke at burde finde sin Afgjørelse under nærværende Sag.

Med de heraf flydende Forandringer vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 268, cfr. § 251, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, være at stadfæste.

Nr. 2. Sagførerfuldmægtig Nicolai Ravn (Selv)

contra

Overretsassessor, Kammerjunker Meyer (Ingen),

betr. Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Januar 1892: De ovennævnte for Citanten, Overretsassessor, Kammerjunker Meyer, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Exam. juris N. Ravn, til Statskassen bøde 300 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 45 Dage, samt derhos betale de Retsgebyrer og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og det Stempelpapir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Prokurator Mundt 30 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet bemærkes, at der efter den skete Indstævning ikke er Spørgsmaal om Skærpelse af den idømte Straf,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse fastsættes til 14 Dage fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Citanten, Overretsassessor, Kammerjunker Meyer, i den ordinære Dommers Forfald den 4 August 1890 beklædte Dommersædet i Kjøbenhavns Gjældskommission og den paa Retslisten under Nr. 3711/1890 opførte Sag Rekvisithandler Chr. H. Foldberg mod Skomagermester K. H. Frej blev paaraabt, fremtraadte for Sidstnævnte den under nærværende Sag Indstævnte Exam. juris N. Ravn, som ved Inkaminationen i Henhold til fremlagt Mandatar-

fuldmagt fra bemeldte Frej havde begjært og erholdt 14 Dages Anstand, idet han angav bl. A. at ville inkaminere et af ham som Indstævntes Mandatarius paastævnet Kontrasøgsmaal. Citanten tilkjendegav da Indstævnte Ravn, at han, da han hverken var Sagfører eller stod i noget af de i D. L. 1—9—14 nævnte Forhold til vedkommende Part, og da den fremlagte Mandatarfuldmagt ikke kunde afhjælpe denne Mangel, ikke kunde admitteres til Møde for Indstævnte eller erholde Adgang til at faa noget tilført Retsprotokollen. Da Indstævnte Frej, som derefter blev paraabt, ikke gav Møde, blev Sagen efter vedkommende Citants Paastand optagen. Ved den i Sagen under 11te s. M. afsagte Dom blev Indstævnte Frej dømt efter Citantens med det fremlagte stemmende Paastand, idet Retten i sin Begrundelse bemærkede, at da bemeldte Ravn ikke ifølge den foran citerede Lovbestemmelse saaes at have havt Berettigelse til at give Møde for den i Sagen Indstævnte, og den Omstændighed, at han i den ham meddelte Fuldmagt benævnedes Mandatarius, ikke kunde afhjælpe hans Mangel paa Berettigelse til at give Møde for vedkommende Part, maatte hans Møde anses som ulovskikket og Indstævnte saaledes blive at betragte som udebleven efter Sagens Inkamination. I et af Indstævnte Ravn under Gjældskommissionssag Nr. 4601/1890 under 21 September f. A. fremlagt og af ham underskrevet Indlæg har han nu i Anledning af det ved den omforklarede Lejlighed Forefaldne om Citanten under nærværende Sag udtalt, at denne paa ulovlig, fornærmelig, retstridig og retskrænkende Maade har afvist ham med en injurierende Erklæring og derved tvunget ham og hans Mandant til at øve Selvforsvar mod Citanten for deres Ære og Ret, at Citanten har brugt en ulovskikket Fremgangsmaade og i flere Henseender bevislig og bevidst har krænket private Rettigheder, hvilket Straffelovens § 141 forbyder Statens Embedsmænd at gjøre, at Citanten paa groveste Maade og under saadanne Forhold, at Indstævnte Ravn ikke uden at angribe Rettens Værdighed kunde retorquere, har krænket hans Ærerettigheder ved at stille ham i Klasse med en straffet navngiven Forbryder, samt at Citanten i Strid med Frd. 23 December 1735 og 6 August 1824 paa vankundig og partisk Maade har forspildt Indstævntes Mandants Ret og givet ham til Pris for en objektiv uretfærdig Dom. Efter meddelt fri Proces har Citanten under nærværende Sag ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt paastaaet de nævnte Ærefornærmelser mortificerede og Indstævnte idømt Straf efter Lovens Strenghed samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Mundt, hvilket denne i alt Fald har paastaaet sig tillagt hos det Offentlige, hvorimod Indstævnte har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Efterat imidlertid Citanten efter den af ham i Anledning af Indstævntes Tilsva-

havte Udsættelse; har indladt Sagen til Dom i Henhold til sit Tidligere, har Indstævnte i Henhold til et af ham i hans Tilsvær taget Forbehold begjært Anstand i 4 Uger for at føre Vidner, idet han paa Citantens Opfordring som Gjenstand for saadan Vidneførsel har angivet de Anbringender, hvis Rigtighed er benægtet i Citantens Deduktionsindlæg, medens Citanten har protesteret mod den begjærte Anstand under Benægtelse af, at de bestridte faktiske Anbringender fra Indstævnte have nogen Interesse for Sagen. Den paatænkte Vidneførsel maa efter Proceduren antages at gaa ud paa at erholde oplyst, hvorvidt der fra Citantens Side under det paagjældende Retsmøde maatte være faldet nogle for Indstævnte formentlig fornærmelige Udtalelser, som i det fornævnte Indlæg af 21 September f. A. refereres saaledes: „at han (o: Citanten) ikke kunde tillade mig (o: Indstævnte) ligesom Guldberg“ (en med offentligt Arbejde straffet Kommissionær), „at smutte ind i Sagen med et Kontrasøgsmaal“, „det er muligt“, tilføjede han (o: Citanten), „at jeg derved forspilder Indstævntes Ret, men jeg gjør det alligevel, bagefter kan De jo klage,“ og da jeg (o: Indstævnte) tillod mig at udbede mig Rettens Kjendelse for, at jeg ikke var berettiget til at fremme Sagen i Henhold til den mig bevilgede Anstand, sværede han (o: Citanten): „Det afgjør Retten ikke, det afgjør jeg.“

Citanten har i sit Deduktionsindlæg erklæret, at det, da den omtalte Kommissionær Guldberg kort forinden havde gjort Forsøg paa i Henhold til en Mandatarfuldmagt at blive admitteret som Fuldmægtig for en Indstævnt, hvilket Forsøg var blevet afvist af Retten, er højst rimeligt, at han i Retsmødet kan have henvist til dette Tilfælde som et Præcedens. Herefter er det uforødet for Indstævnte at føre Bevis for, at Citanten har brugt den ovennævnte Ytring, hvorved Indstævntes Omgangsmaade er bleven sammenstillet med oftnævnte Kommissionærs, og da de øvrige Ytringer af Citanten, hvilke Indstævnte har paaberaabt sig til sit Forsvar, maa anses for irrelevante her under Sagen, idet de, selv om de maatte være brugte, ikke skjønnes at kunne faa nogen Betydning for Bedømmelsen af Indstævntes Strafansvar, vil den af Indstævnte begjærte Anstand til Vidneførsel ikke kunne bevilges, og Sagen vil altsaa være at paadømme i sin foreliggende Stand.

Og da nu Indstævnte iøvrigt Intet har anført, som kunde afgive Føje til Fremsættelsen af de nævnte for Citanten i høj Grad fornærmelige Udtalelser, ville disse overensstemmende med Citantens Paastand være at mortificere og Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 215 blive at anse med en Straf, som findes at burde bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde stor 300 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 45 Dage. Sagens Omkostninger vil Indstævnte derhos have at udrede efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Citantens beskikkede

Sagfører, hvis Sagførelse har været forsvarlig, 30 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 140. Høiesteretssagfører Shaw
 contra
 Jens Peter Nielsen (Def. Nellemann),
 der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Frederikshavn Kjøbstads Extrarets Dom af 19 December 1892: Arrestanten Jens Peter Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale alle af hans Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Hesse 12 Kr., og til Defensor Prokurator Poulsen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Januar 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Nielsen til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Peter Nielsen — der er født i Aaret 1865 og tidligere har været straffet ifølge Vennebjerg Herreds Extraretsdom af 18

April 1884 efter Straffelovens § 253, jfr. § 47, samt for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, ifølge Børglum Herreds Extraretsdom af 13 December 1887 efter §§ 228 og 287 samt for Løsgænger og Betleri med samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 20 Marts 1888 efter §§ 230, 1ste Led, 253 og 225 samt for Løsgænger og Betleri med samme Art af Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Dronninglund Herreds Extraretsdom af 28 November 1888 efter § 231, 1ste Led, og 281, 1ste Stykke, samt for Løsgænger og Betleri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt ifølge Randers Kjøbstads Extraretsdom af 7 November 1891 efter § 282, 1ste Led, og for Betleri med samme Art af Strafarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han ved Hjørring Kjøbstads Extraretsdom af 13 Oktober 1888 i en imod ham for Tyveri anlagt Sag blev fri-funden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, — tiltales under denne Sag for Tyveri og Bedrageri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter den 12 November f. A. at have udstaaet den ham ved den ovennævnte Dom af 7 November 1891 idømte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder havde faaet Arbejde paa Vrejlevkloster, men den 26de s. M. var løben bort derfra og gaaet ind til Hjørring, har samme Dags Aften omtrent Kl. 7 indfundet sig i Kjøbmand Præstmarks Butik sammesteds, og idet han urigtigt gav det Udseende af, at han var sendt af Inspektøren paa Vrejlevkloster, ladet sig paa dennes Regning udlevere to smaa Lamper til 50 Øre Stykket til at anbringe i Lygter. Medens den ene af Lamperne ikke er bragt tilstede under Sagen, blev den anden funden i en Kjøbmands Stald, hvor Arrestanten i beruset Tilstand tilbragte endel af den paafølgende Nat, og denne sidste Lampe er under Sagen udleveret Kjøbmand Præstmark, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning under Sagen.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten den 29 s. M. om Formiddagen, medens to Arbejdsmand, med hvem han var i Følge, var gaaet et Ærinde ind i et Hus i Frederikshavn, og han imidlertid opholdt sig dels udenfor Huset, dels inde i sammes Forstue, har sammesteds tilvendt sig et Par der henstaaende franske Træsko, der vare smukkere og bedre end hans egne, som han, idet han derefter gik bort, lod blive tilbage. Han blev imidlertid kort efter anholdt, iført de stjaalne Træsko, der tilhørte en Murerlærling, som havde sat dem fra sig i Forstuen ved Foden af Trappen, medens han aflagde Besøg hos en paa Kvisten boende Bekjendt, og savnede dem ved sin Bortgang, og de ere, efterat være vurderede til 1 Kr., udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit Forhold i de foranførte Henseender er Arrestanten rettelig ved Underrettsdommen anset dels for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, dels for Bedrageri efter § 251 mod en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Onsdagen den 8 Marts.

Nr. 116.

Advokat Klubien

contra

**Jes Martin Emanuel Klaumann Krøyer og Jens
Christian Bøggild (Def. Nellemann),**

der tiltales for Overtrædelse af § 13 i Lov af 11 April 1890 om Beskyttelse for Varemærker.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 April 1892: Tiltalte Jens Christian Bøggild bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Jes Martin Emanuel Klaumann Krøyer bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 400 Kr. og betale Sagens Omkostninger for sit Vedkommende. For Tiltalte Bøggilds Vedkommende udredes Sagens Omkostninger af det Offentlige. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den af Tiltalte Krøyer efter den indankede Doms Afsigelse afgivne Forklaring om, at han troede, at kun en Del af det under Sagen omhandlede Varemærke var indbefattet under den skete Registrering, efter de foreliggende Oplysninger ikke kan komme i Betragtning, vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde, og idet de Høiesteret iøvrigt forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, være at stadfæste. De Sagførerne for Høiesteret tilkommende Salærer blive at udrede af Tiltalte Krøyer.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jes Martin Emanuel Klaumann Krøyer til Advokaterne Klubien og Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der er anlagt efter Begjæring af Aktieselskabet „de danske Spritfabrikker“, ere Jes Martin Emanuel Klaumann Krøyer og Jens Christian Bøggild — der ere fødte henholdsvis den 17 Juni 1866 og den 25 Oktober 1840 og af hvilke Ingen er funden tidligere straffet — satte under Tiltale for Overtrædelse af § 13 i Lov af 11 April 1890 om Beskyttelse for Varemærker.

Ved de Tiltaltes Forklaringer og det iøvrigt Fremkomne er Følgende oplyst: Tiltalte Krøyer — der har Borgerskab her i Staden som Grosserer — har siden i Oktober Maaned f. A. her i Staden forhandlet forskellige Akvavitsorter, som han har indkjøbt hos Tiltalte Bøggild, der ifølge Kjøbmandsborgerskab driver Handel med Akvavit i Aalborg og har tilsagt Tiltalte Krøyer Eneforhandling her i Staden med de ommeldte Varer, der for Bøggilds Regning ere tilvirkede i en Fabrik i Randers og sælges under Benævnelserne „filtreret, rektificeret, fuselfri Taffel-Akvavit“, „filtreret, rektificeret, fuselfri Kommen-Akvavit“ og „rektificeret, fuselfri Akvavit“. Tiltalte Krøyer har forhandlet de ommeldte Akvaviter — som han har modtaget fra Tiltalte Bøggild paa Foustager og selv ladet aftappe — i Flasker, forsynede med Etiketter, der efter Anmelderens Formening indeholder en ulovlig Efterligning af et Varemærke, som ifølge Anmeldelse af 18 Januar 1890 er paa behørig Maade registreret for ovennævnte Aktieselskab, og er det Benyttelsen af disse Etiketter, som Sigtelsen mod de Tiltalte angaar. De Tiltalte have nærmere forklaret, at Tiltalte Bøggild har ladet de ommeldte Etiketter tilvirke efter Anmodning af Tiltalte Krøyer og efter dennes nærmere Anvisning og leveret dem til Krøyer sammen med de Varer, paa hvilke de skulde anbringes.

De omhandlede Etiketter findes nu i deres Form, Tegning og hele Udstyrelse at frembyde saadanne Ligheder med ovennævnte Aktieselskabs registrerede Varemærke, at det ikke kan betvivles, at de indeholde en forsættlig Efterligning af samme, og Ligheden mellem Etiketterne og det nævnte Varemærke findes

derhos at være saa stor, at de, uagtet nogen Forskjel i Enkelt- heder, let kunne forvexles med dette. Tiltalte Krøyer — der har erkjendt, at han vidste, at det efterlignede Mærke var ind- registreret som Varemærke for oftnævnte Aktieselskab — vil som Følge heraf være at anse efter oftnævnte Lovs § 12, jfr. § 13, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 400 Kr. samt have for sit Vedkom- mende at udrede Sagens Omkostninger.

Derimod skjønnes Tiltalte Bøggilds Forhold, efter hvad derom er oplyst, ikke at kunne henføres under de citerede Lov- bestemmelser. Denne Tiltalte vil derfor være at frifinde, og Sagens Omkostninger ville for hans Vedkommende være at ud- rede af det Offentlige.

Nr. 130.

Advokat Nellemann

contra

Christen Christensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 5 November 1892: Tiltalte, Tømrer Christen Christensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Petersen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Hasselbalch, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justits- raad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efter- kommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen

Christensen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tømmer Christen Christensen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der i afvigte Sommer i 2 à 3 Maaneder har arbejdet hos Tømrmester Friis ved Udførelsen af Bolværksarbejde for Aalborg Byes Havnevæsen paa den saakaldte Vangs Plads, den 18 September d. A., der var en Søndag, om Morgenen har tilegnet sig en Del tidligere brugt Tømmer — hvoriblandt et Stykke af ca. 5 Alens Længde og nogle Planker af 3 à 4 Alens Længde — som han den foregaaende Aften havde lagt til Rette paa Klodserne udenpaa Pælene ved Bolværket paa Arbejdsstedet, hvorfra han hentede det i en Baad og bragte det i Land paa en Eng ved Vejen til Cementfabriken, hvor han foreløbig anbragte det i en Grøft, idet det var hans Hensigt senere hen paa Dagen at hente det hjem for at benytte det ved Ombygningen af et Udhus paa en ham i Forening med en anden Mand tilhørende Ejendom ved Vejgaarden. Det paagjældende Tømmer, hvis Værdi Tiltalte har anslaaet til ca. 3 Kr., har ikke kunnet skaffes tilstede under Sagen, idet det efter Tiltaltes Anbringende var forsvundet, da han senere indfandt sig paa det angivne Sted for at transportere det hjem.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte nogen Tid i Forvejen i flere forskellige Gange har tilvendt sig sammesteds 3 Stykker 7 Tommers Tømmer og 4 Stykker 2 Tommers Planker af en Længde af fra 1 til 2 Alen, der ved en paa hans Bopæl efter hans Anholdelse foretagen Undersøgelse forefandtes sammesteds. Disse Koster, der ere ansatte til en Værdi af 3 Kr., maa antages at være udleverede Havnefogden paa Ejerens, Aalborg Havnevæsens Vegne, og iøvrigt er paa Vedkommendes Vegne Krav paa yderligere Erstatning frafaldet.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han, der er født i Aaret 1857, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligt anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Mandagen den 13 Marts.

Nr. 28. Proprietær Lawaetz (Jensen)

contra

Marineministeriet (den kst. Kammeradvokat),

betr. Retten til at have Aalegaard m. m. udfor Refsnæs Fyr-etablissement.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 September 1891: De Indstævnte, Marineministeriet for det Staten tilhørende Fyretablissement paa Refsnæs, bør for Tiltale af Citanten, Proprietær Lawaetz, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at Staten ved den i den indankede Dom ommeldte, ved Skjødet af 10 December 1861 foregaaede Ejendomsverdragelse er bleven Ejer af det hele under Matr.-Nr. 1 F af Refsnæs indbefattede Areal lige ud til Havet. Da det nu kun er den Kystejerne ifølge den almindelige Lovgivning tilkommende Ret til at sætte Aalegaarde, som Indstævnte paastaaer at være erhvervet for Staten, og da Appellanten ikke har godtgjort, at Retten til Aalestade udfor den ovenomhandlede, til Staten solgte Grund var en selvstændig Ejendoms-gjenstand, ligesaa lidt som hans Formand i Ejendommen ved Skjødningen i 1861 har forbeholdt sin Ejendom Ret til Aalestade dersteds, maa det billiges, at der ved Dommen er tillagt det indstævnte Ministerium Frifindelse, og Dommen vil derfor efter dettes Paastand være at stadfæste.

Appellanten findes efter Omstændighederne at maatte betale Salær for Høiesteret til Kammeradvokaten med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Appellanten til den konstituerede Kammeradvokat 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Proprietær Lawaetz, paastaæet de Indstævnte, Marineministeriet for det Staten tilhørende Fyr-etablissement paa Refsnæs, kjendt uberettigede, og sig selv kjendt berettiget til at have Aalegaard eller Aalestade saavel som Aaleruser udfor den til det nævnte Fyr hørende Grund, hvorhos han har nedlagt forskjellige subsidiære Paastande, og i alle Tilfælde paastaæet sig tilkjendt Sagens Omkostninger, medens de Indstævnte have paastaæet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Fyrmester Jensen paa Refsnæs, der er indstævnet for at varetage sit Tarv under Sagen, har — skjøndt lovlig stævnet — ikke givet Møde.

Ifølge Sagens Oplysninger er Citanten Ejer af Ejendommen Refsnæsgaarden, der omfatter hele den vestlige Del af Halvøen Refsnæs fra Kyst til Kyst med Undtagelse af dennes yderste, vestlige Spids, der tilligemed en til samme førende Vej ved Skjøde af 10 December 1861 af Citantens Formand, Proprietær Barner, blev overdraget til Fyrvæsenet. Fra gammel Tid af har der langs Sydkysten af bemeldte Halvø været en Række Aalegaarde, og saaledes har ogsaa Refsnæsgaarden langs Sydkysten en Række Aalestader, af hvilke dog det vestligste — eller mulig de to vestligste — tidligere tilhørte Sognekaldet, der imidlertid ved Overenskomst, kgl. konfirmeret den 4 Marts 1814, gav Afkald paa sin Ret til at have Aalestade udfor Refsnæsgaards Grund saavel som paa en det ligeledes tilhørende Græsningret sammesteds imod en aarlig Afgift af 12 Tdr. Rug og 40 Lpd. Aal.

Ifølge de afgivne Vidneforklaringer stod dette vestligste Aalestade udfor Fyrets nuværende Grund, indtil det, kort efter at Citanten i 1866 havde faaet Skjøde paa Refsnæsgaarden, af denne blev flyttet hen i Skjellet mellem den nævnte Gaard og Fyrets Grund, og Striden mellem Parterne drejer sig nu om, hvorvidt Retten til at drive Aalefiskeri udfor Fyrets Grund er forbleven ved Refsnæsgaarden, da dennes Ejer i 1861 afhændede den Grund, hvorpaa Fyret ligger, eller ikke.

Det af Proprietær Barner udstedte Skjøde paa Parcellen, der ikke indeholder nogen Bestemmelse om Retten til at drive Aalefiskeri, lyder paa, at Ejeren overdrager Fyretablissementet, „den Parcel af Refsnæsgaards Jorder . . . med en derpaa værende Bygning . . . som hidtil har tilhørt mig, samt det Areal, der indtages af den indgræftede Vej, der fører fra Refsnæsgaarden til Fyretablissementet,“ hvorefter der fortsættes:

„Og da den akkorderede Kjøbesum af 150 Rdl. for Parcellen, 100 Rdl. for Bygningen og 400 Rdl. for Veien . . . er mig kontant betalt, erklærer jeg herved ingen videre Eiendomsret at have til eller udi bemeldte Eiendom med

tilhørende Veiareal, hvorimod denne fri og frelst for Enhvers Krav og Tiltale skal tilhøre Fyrvæsenet med alle de Rettigheder og Forpligtelser, hvormed jeg hidtil har været samme eiende“.

Citanten støtter nu sin Paastand paa, at Parterne ved Salget skulle have været stiltiende enige om, at Aalefiskeriet skulde forblive ved Refsnæsgaards Ejer. Han har i saa Henseende navnlig paaberaabt sig, at den ommeldte Rettighed ikke er bleven særlig tagen i Betragtning ved den Taxation af Parcellen, der gik forud for Afhændelsen til Fyrvæsenet, og at den derfor heller ikke særlig er omtalt i Skjødet, der enkeltvis anfører de i Taxationen omhandlede Poster, efter hvilke Kjøbesummen er beregnet. Men heraf kan det ikke sluttes, at det har været Parternes Mening, at Aalestaderetten ikke skulde følge med Grunden; tvertimod maa der gives de Indstævnte Ret i, at Sælgeren, saafremt det var hans Hensigt at bevare den omhandlede Ret udfor den til Fyrvæsenet afhændede Grund, udtrykkelig burde have taget et dertil sigtende Forbehold ved Afhændelsen, ligesom det havde været hans Sag under Taxationen at fremdrage de Forhold ved Ejendommen, der efter hans Formening vare bestemmende for dens Værdi. Ej heller kan der — som af Citanten forment — udledes noget til Støtte for hans Paastand af den Omstændighed, at der ved Overdragelsen til Fyrvæsenet ikke er lagt nogen Del af den Præstekaldet tilkommende Aaleafgift over paa den afhændede Parcel, og da der iøvrigt intet af Citanten er anført, som kan komme i Betragtning her under Sagen, vil de Indstævntes Paastand om Frifindelse blive at tage til Følge, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Færdig fra Trykkeriet den 6 April 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

87. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 3—4.

Tirsdagen den 14 Marts.

Nr. 122.

Advokat Klubien

contra

Johan Christian Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Pengeafpresning.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 November 1892: Arrestanten Johan Christian Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalek og Tvermoes, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ere uden nogen Betydning for Sagens Paadømmelse,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johan Christian Hansen til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Asmussen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Johan Christian Hansen for Pengeafpresning, hvilket Forhold han er sigtet for at have gjort sig skyldig i overfor Bodil Johanne Olsen under de nærmere Omstændigheder, som fremgaa af det nedenstaaende.

Arrestanten er født den 24 Februar 1860 paa Fyen og er ikke funden forhen straffet heri Landet ifølge Dom. Fra Slutningen af 1884 til Begyndelsen af 1886 var han ansat som Betjent i Kjøbenhavns Politistyrke. Senere har han i nogle Aar opholdt sig i Sverrig, hvor han har ernæret sig som Handelsagent eller Handelsrejsende. I Oktober f. A. blev han ved Dom af Raadhusretten i Gøteborg anset med 5 Maaneders Strafarbejde for Vold og Legemsbeskadigelse, efter hvilken Strafs Udstaaelse han løslodes den 17 Marts d. A. Samme Dag, som han var løsladt, rejste han hertil Byen, hvor han ankom den 18 Marts.

Nævnte Bodil Johanne Olsen — der er 34 Aar gammel og tjener som Husjomfru hos en Familie her i Staden — har afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Fredag Aften den 25 Marts d. A. Kl. lidt over 11, da Vidnet kom hjem fra en Spadseretur, hun havde gjort med sin Forlovede, Jens Madsen, og var ved at lukke sig ind ad Porten i den Ejendom i Store Kongensgade, hvor hendes Herskab bor, kom Arrestanten — hvem hun aldrig havde set før — hen til hende og forlangte i en brøsig Tone under Foregivende af, at han var „Opdager“, at hun skulde opgive ham sit Navn. Hun blev konfus og spurgte, hvad hun da havde gjort; Arrestanten sigtede hende for under Spadsereturen med sin Kjæreste at have udvist nanstændig Adfærd og sagde, at hun skulde anholdes; og da hun fralagde sig dette Paasagn, erklærede han, at det, hun sagde, var Løgn, og at han „selv havde set det“. Hun havde imidlertid faaet aabnet Porten, og Arrestanten trængte hende nu ind i denne og forlangte her, at hun skulde lukke Porten af og tage ham med sig op paa sit Værelse, idet han ytrede, at han havde Ret til at se, hvor hun boede, og stadig truede hende med, at han i modsat Fald vilde anholde hende og bringe hende til Stationen; han sagde, at hun der vilde blive synet af en Læge og faa et Kort udleveret, hvorefter hun saa skulde møde til Lægevisitation to Gange om Ugen, og ytrede, at han „tydeligt kunde se, at hun var saadant et Fruentimmer“. Da hun ytrede, at naar hun kom paa Stationen, fik hun vel nok Lov til at forklare sig, svarede han, at naar han skrev sin Rapport, havde hun Intet at skulle have sagt. Sit Forlangende om, at hun skulde tage ham med op paa sit Værelse, afstod han fra, da hun meddelte ham, at hun delte Værelse med nogen. Hun var ved hele denne Tiltale bleven aldeles ude af sig selv af Skræk, og da hun hørte en Lyd, som om der kom nogen —

hvilken Lyd hun bagefter, da der ingen viste sig, skjønnede maatte være kommen fra Portnerboligen, — gik hun, i den Tanke derved at blive Arrestanten kvit, atter ud paa Gaden, idet hun ytrede til ham noget som, at hun ikke turde staa i Porten med ham. Arrestanten fulgte med ud paa Gaden og blev ved med sin Tiltale. Mens de stod her, kom to Politibetjente forbi, men hun turde ikke henvende sig til dem om Hjælp, da Arrestanten havde sagde hende, at han stod over de almindelige Betjente. Arrestanten forlangte, at hun skulde gaa ind igjen med ham i Ejendommen og vise hende*) et Sted, hvor han kunde staa og notere hendes Navn, og nævnte bl. a., at hun kunde gaa ind med ham i Ejendommens Væskehus. Vidnet — som af Frygt ikke turde lade være at gjøre, som Arrestanten sagde, idet han truede med i modsat Fald strax at bringe hende paa Stationen — var under dette atter gaaet ind i Ejendommen fulgt af Arrestanten, og de vare komne ind i Gaarden, hvor de gik hen til Trappen, der førte op til Vidnets Herskabs Kjøkken. Her satte Arrestanten sig ned og befalede hende i en bydende Tone at sætte sig ved Siden af ham, hvilket hun efter nogen Modstræben ogsaa gjorde. Han begyndte nu at tale om, hvormange Penge hun kunde give ham, for at han skulde lade være at anholde hende. Hun sagde, at hun kun havde 15 Kr. oppe paa sit Værelse, og efter en Del Bemærkninger, som gik ud paa, at det var et meget for lille Beløb, og at han i et andet Tilfælde, som han nærmere beskrev, havde faaet en langt større Sum, paalagde han hende skyndsomt at gaa op og hente disse Penge, idet han først forlangte, at hun skulde overlevere ham sit Uhr, hvilket hun ogsaa gjorde. Hun gik derpaa ad Hovedtrappen op til Hoveddøren til hendes Herskabs Lejlighed paa 2den Sal — til hvilken Dør hun havde Nøgle — og ind i sit Værelse, hvor hun i en Skuffe tog 16 Kr., bestaaende af en Tikroneseddel og Resten Sølvpeng. Hun tænkte et Øjeblik paa at gaa ind til sit Herskab, men turde dog ikke dette, idet hun skammede sig for at sige, hvad der var foregaaet. Efter at have tændt og medtaget et Lys gik hun, medhavende Pengene, igjennem Lejlighedens Entrée og Spisestue over til Kjøkkentrappen og ned ad denne og gav ved Foden af Trappen Pengene til Arrestanten, som derpaa tilbageleverede hende Uhret. Lyset befalede Arrestanten hende strax at slukke, hvilken Befaling hun ogsaa efterkom. Arrestanten forlangte nu at undersøge hende, hvilket han sagde, at han havde Lov til, og sagde, at hun skulde sætte sig ned paa Trappen. Hun nægtede først dette, men da han truede hende med, at han ellers vilde anholde hende, satte hun sig ned. Arrestanten gav sig nu til at beføle

*) skal være: ham.

hende og forlangte at faa legemlig Omgang med hende. Hun bad for sig og begyndte at græde, men han skubbede hende baglænds om, saa at hun kom til at sidde eller ligge op ad flere af Trappetrinnene og forsøgte at pleje legemlig Omgang med hende, hvilket dog ikke fuldt lykkedes ham. Da han atter havde sluppet hende, truede han hende med at ville „lære hende noget andet“, hvis hun understod sig at omtale det Passerede for nogen, og sagde, at hun skulde lukke ham ud af Porten, hvilket hun gjorde. Da hun lukkede ham ud, sagde han, at han vilde træffe hende en anden Aften, eller ogsaa vilde han komme op til hende, til hvilket hun intet svarede.

Vidnet har udsagt, at hun under og efter det saaledes Passerede var aldeles betagen af Skræk og Rædsel, og at hun følte sig som et villieløst Redskab i Arrestantens Haand. Af Skam over sig selv omtalte hun ikke strax det Passerede for nogen; hun var ogsaa efter sin Forklaring stadig betagen af Skræk for Arrestanten, om hvem hun troede, at han vilde kunne tilføje hende stor Ulykke, hvis hun omtalte, hvad der var sket. Den næste Formiddag, da hendes Medtjenende, nedennævnte Kokkepige Elisabeth Marie Larsen, som havde faaet at vide, at hun om Aftenen var hørt i Porten sammen med en Mand, trængte ind paa hende for at faa hende til at meddele, hvad der var foregaaet, fortalte hun dog Kokkepigen derom. Vidnets Forklaring herom er bekræftet ved nævnte Elisabeth Larsens Forklaring, hvorfor ogsaa den ommeldte Meddelelse maa antages at have stemt med Johanne Olsens foranferte Forklaring. Samme Dag tilskrev, efter hvad der er oplyst, Bodil Olsen sin ovennævnte Forlovede, Jens Madsen, et Brev, hvori hun anmodede ham om at komme til hende, da hun havde en magtpaaliggende Meddelelse at gjøre ham om noget, der var foregaaet den foregaaende Aften.

Bodil Johanne Olsens Forklaring gaar videre ud paa, at Søndagen den 27 Marts Kl. mellem 11 og 12 om Formiddagen, da hun og Elisabeth Larsen opholdt sig i deres Herskabs Kjøkken, ringede det paa Kjøkkendøren. Hun lukkede op og saa Arrestanten staa udenfor; hun blev overordentlig bange ved at se ham og vidste i Øjeblikket ikke, hvad hun skulde gjøre. Han kaldte hende ud, idet han vinkede ad hende, og hun gik ud paa Trappegangen og lukkede Døren i efter sig, idet hun dog blev ved at holde i Døren. Han sagde i en brøsig Tone til hende, at hun maatte skaffe ham nogle flere Penge, idet han ellers blev nødt til at anholde hende; han fortalte, at „den Opdager, han ellers gik sammen med“, var gaaet bagefter ham den foregaaende Fredag Aften og havde set, at han havde haft fat i hende og ladet heude gaa, og at han vilde anholde Arrestanten, hvis han ikke fik et større Pengebeløb, som Arrestanten nævnte, Vidnet mener, det var 50 eller 150 Kr. Hun sagde,

at hun ikke ejede saa meget, men tilføjede — i Haab derved at tilfredsstille ham og faa ham til at gaa — at hun vilde prøve paa, om Kokkepigen vilde laane hende 10 Kr. Hun gik derpaa, medens Arrestanten blev ude paa Trappen, ind igjen i Kjøkkenet og bad Kokkepigen om at laane hende 10 Kr. Kokkepigen laante hende dette Beløb i en Tikroneseddel, som hun hentede i sit Kammer og kom tilbage og leverede Vidnet i Kjøkkenet, og Vidnet gik derpaa atter ud paa Trappen og leverede her Sedlen til Arrestanten. Arrestanten ytrede sin Vrede over, at hun ikke havde advaret ham, saa at Kokkepigen — der, for at komme til og fra sit Kammer, var passeret Kjøkkentrappegangen, hvor Arrestanten stod — havde faaet ham at se, og ytrede sig ogsaa misfornøjet med Beløbets Størrelse og spurgte, om hun ikke kunde faa flere Penge af Kokkepigen. Vidnet erklærede at ville se at skaffe 10 Kr. til om Onsdagen derefter, hvilken Dag Arrestanten sagde, at han vilde indfinde sig om Aftenen Kl. 8³/₄ i Ejendommens Port, hvor han paalagde hende at være til anførte Tid med Pengene. Under Samtalen med Arrestanten udtalte hun sig efter sin Forklaring til Arrestanten om den Angst, hun følte for ham.

Den følgende Tirsdag, den 29 Marts, gjorde Johanne Olsen — der imidlertid havde talt om Sagen til de to nedennomtalte Vidnes, Stedets Portner Frederik Ludvig Christensen og dennes Datter Emma Christensen, Politibetjent Olsens Hustru — efter disses og Elisabeth Larsens Tilskyndelse Anmeldelse til Politiet om det Passerede, hvilken Anmeldelse ledede til, at Arrestanten blev anholdt, da han senere samme Dag indfandt sig ved Ejendommen. Til sit Herskab udtalte hun sig først om det Forefaldne, efter at hun havde gjort Anmeldelse til Politiet. Som Grund til, at hun først gjorde dette saa sent, har hun angivet, at hun skammede sig ved at skulle fortælle Nogen om, hvorledes Arrestanten havde behandlet hende, og at hun troede, at hendes Herskab vilde faa mindre gode Tanker om hende, naar de fik at vide den Medfart, der var overgaaet hende.

Af Bodil Johanne Olsens Forklaring skal paa dette Sted endnu nævnes, at Arrestanten — der, efter hvad der er oplyst, taler med stærk svensk Accent, og som Vidnet ogsaa, efter hvad hun har udsagt, fra først af antog for en Svensker — under den ene af disse Samtaler med hende, meddelte hende, at han var fra Fyen, men havde været i Sverrig, som han angav, „som Opdager“.

Arrestanten har under Forhørene nægtet nogensinde at have set eller talt med Bodil Johanne Olsen og har ligeledes nægtet, være sig den 25 eller 27 Marts, at have været i den omhandlede Ejendom.

At Arrestanten har været i den paagældende Ejendom Fredag Aften den 25 Marts og navnlig her har været sammen

med og talt med Johanne Olsen, saaledes som af denne forklaret, er ikke direkte bevidnet af noget andet Vidne. Men ligesom for det Første hendes Forklaring om, at hun ved det ovenangivne Tidspunkt var vendt hjem fra en Spadseretur og befandt sig uden Ledsager ved Ejendommens Port, er bekræftet ved den af hendes Forlovede Jens Madsen afgivne beedigede Forklaring — der bl. A., overensstemmende med hendes Forklaring, gaar ud paa, at han tog Afsked med hende et ganske kort Stykke fra Porten, — saaledes stemme ogsaa flere Punkter i hendes Forklaring om, hvad der ved den omspurgte Lejlighed forefaldt mellem hende og Arrestanten, vel sammen med Iagttagelser, som flere andre Vidner edelig have forklaret at have gjort den ommeldte Aften eller Nat.

Ovennævnte Emma Christensen, Olsens Hustru — der den Gang havde Ophold i et Værelse i Ejendommens Kjælderetage, til hvilket er Indgang fra Porten — har forklaret, at hun den ommeldte Aften ved Ellevetiden vaagnede ved at høre, hvad hun antog for Skjænderi i Porten, idet hun navnlig hørte en højrestet Mandfolkestemme. Hun stod op og aabnede Døren til Porten; hun kunde se, at der i Porten var to Personer, et Mandfolk og et Fruentimmer, men paa Grund af Mørket kunde hun ikke skjelne deres Udseende; paa Stemmen kunde hun imidlertid kjende, at Fruentimmeret var Johanne Olsen. Mandspersonen, hørte hun, talte med svensk Accent, og idet hun aabnede Døren, hørte hun ham sige i en brutal Tone til Johanne, at denne skulde lukke eller laase Porten; hun hørte Johanne svare, at det gjorde hun ikke. Vidnet, der havde hørt, at Johanne Olsen var forlovet, forestillede sig, at det var hendes Forlovede, hun talte med, og lukkede derfor igjen Døren. Efter dette hørte hun Personerne gaa ind i den Del af Porten, som er nærmest Gaden; hun lukkede nu atter Døren op og hørte, at der blev hvasket, men kunde ikke høre, hvad der blev sagt, undtagen at hun hørte Mandfolkestemmen sige, at det gjorde heller ikke noget, de kunde gaa hen paa Trappen. Vidnet lukkede derefter atter sin Dør og hørte ikke mere til de Paa-gjældende, andet end at hun noget efter hørte Porten blive laaset af, uden at hun dog hørte, hvem det var, der den Gang var ved Porten. Det er oplyst, at ovennævnte Jens Madsen ikke taler med svensk Accent.

Kasserer David Mazar de la Gardes Hustru, Camilla Eg-holm, hos hvem Johanne Olsen tjente, har edelig forklaret, at den ommeldte Fredag Aften Kl. mellem 11 og 12, efter Vidnets Udsagn nærmest ved Kl. 11, da hun og hendes Mand befandt sig i deres Soveværelse — hvortil er Dør fra en Entree, fra hvilken ligeledes er Dør til Johannes Kammer — hørte hun Johanne lukke sig ind ad Hoveddøren og passere Entreen. Lidt efter hørte hun atter en Dør gaa ganske svagt, som hun antog

var Døren fra Entreen til Spisestuen — igjennem hvilken Stue der er Adgang til Kjøkkenet, — og nogen Tid efter — hvor længe, har Vidnet ikke kunnet angive nærmere, end at det næppe har været over en halv Time — hørte hun atter en Dør gaa, som hun igjen antog for Spisestuedøren. Vidnets ovennævnte Mand har ogsaa forklaret, at da han den 29 Marts modtog Meddelelse om, hvad der skulde være overgaaet Johanne Olsen den foregaaende Fredag Aften, erindrede han, at hans Hustru, den Aften Johanne Olsen senest havde havt Udgangstilladelse, da de, efter hvad han tror, omtrent ved Midnat vare i deres Soveværelse, ytrede til ham noget om, hvad Johanne vilde ude i Kjøkkenet.

Ingeborg Hoffmeyer — der er en Niece af Fru Mazar de la Garde — har edelig forklaret, at hun de sidste 8 Dage af Marts Maaned delte Soveværelse med Johanne Olsen, og at en Aften i Løbet af disse otte Dage, Kl. mellem 11 og 12, efterat Vidnet var gaaet til Ro, kom Johanne — der den Gang havde havt Udgangstilladelse og været ude — ind i Værelset, tog noget i en af sine Skuffer og gik atter sin Vej. Noget efter, vel omtrent et Kvarterstid efter, kom Johanne tilbage paa Værelset og gik til Ro. Vidnet spurgte hende, om hun var daarlig, hvortil hun svarede ja. Vidnet har ikke bestemtere end anført kunnet angive Dagen, det ommeldte passerede, men hun har udsagt, at det godt kan have været Fredag den 25 Marts, og at den af hende omtalte Aften er den eneste, hvor hun har hørt Johanne saaledes gaa strax igjen ud af Værelset. Og ligesom det efter det foranførte er godtgjort, at Johanne Olsen var ude om Aftenen den 25 Marts, saaledes var, efter hvad der er oplyst, Fredagen den Dag i Ugen, da hun af sit Herskab sædvanligvis havde Tilladelse til at gaa ud om Aftenen. Vidnet har ogsaa udsagt, at hun de nærmest følgende Dage efter den Aften, om hvilken hun har forklaret, lagde Mærke til, at Johanne var forunderlig distræt og forknyt — hvilket, som det vil ses af det nedenanførte, stemmer med, hvad andre Vidner have forklaret om Johanne Olsens Optræden i Dagene nærmest efter den 25 Marts — ligesom hun ogsaa har udsagt, at da hun nogen Tid efter af Fru Mazar de la Garde hørte om det Passerede, tænkte hun sig strax, at dette var foregaaet den Nat, da hun saaledes havde hørt Johanne i Værelset. Af Johanne Olsen er det forklaret, at hun den omhandlede Fredag Nat blev spurgt af Frk. Hoffmeyer, om hun var syg.

Johanne Olsens Forklaring om, hvad der passerede Søndagen den 27 Marts, er for væsentlige Punkters Vedkommende bekræftet af nysnævnte Elisabeth Larsen, hvis edelige Forklaring om, hvad hun iagttog af det, som da foregik, gaar ud paa følgende: Da hun nævnte Dags Formiddag Kl. mellem 11 og 12 sammen med Johanne Olsen befandt sig i Kjøkkenet, blev

der ringet paa Kjøkkendøren, og Johanne lukkede op. Vidnet saa ikke den Gang, hvem der stod udenfor Døren, men hun lagde Mærke til, at Johanne blev helt hvid i Ansigtet. Johanne gik ud paa Trappen og lukkede Døren i efter sig. Vidnet kunde høre, at der blev talt sagte ude paa Kjøkkentrappen; hun kunde ikke opfatte noget af det, der blev sagt, men hun kunde høre, at den, der talte med Johanne, talte med svensk Accent. Da Johanne den foregaaende Dag havde meddelt hende, hvad der var passeret hende Fredag Aften, og herunder havde omtalt, at den paagjældende Mandsperson havde talt svensk, lukkede Vidnet Døren op for at se den Paagjældende. Hun saa, at Johanne stod udenfor Døren og talte med en Mandsperson, hvem Vidnet med Bestemthed har gjenkjendt i Arrestanten; Vidnet lukkede derefter atter Døren. Efter at Johanne havde været nogen Tid — efter Vidnets Skjøn en halv Snes Minutter — ude paa Trappen, kom hun ind i Kjøkkenet, lukkede Døren i og bad indtrængende Vidnet om „for Guds Skyld“ at laane hende 10 Kr. til den Mand, der stod udenfor, da han ellers vilde anholde hende. Vidnet fraraadede Johanne at betale ham Pengene, da han — som hun sagde til Johanne — maatte være en Bedrager; men da Johanne alligevel indtrængende bad Vidnet om at laane hende de 10 Kr. og tilføjede, at hun var saa ulykkelig, gik Vidnet ind derpaa og gik ud paa Gangen — hvor Arrestanten stod paa samme Sted som før, et Par Tru nedenunder Kjøkkentrappen — og ind i sit Værelse og hentede en Tikroneseddel, som hun derefter inde i Kjøkkenet leverede til Johanne. Denne gik strax, med Tikronesedlen i Haanden, ud paa Kjøkkentrappen, hvor hun atter blev lidt ude og talte med Arrestanten, uden at Vidnet dog kunde høre, hvad der blev sagt, indtil Johanne atter aabnede Døren for at gaa ind. Vidnet hørte da Arrestanten sige „saa Onsdag“, hvortil Johanne svarede Ja og lukkede Døren i; hun havde, da hun kom ind, ingen Penge i Haanden, hun sagde, at hun havde givet den Paagjældende de 10 Kr., og at hun havde lovet ham at komme ned i Gaarden om Onsdagen ved Nitiden med 10 Kr. til ham. Da hun saaledes kom ind, var hun, som Vidnet har udtrykt sig, fuldstændig tilintetgjort. Vidnet havde det bestemte Indtryk, at Johanne havde betalt den Paagjældende de 10 Kr., og at hun alene var bevæget hertil, fordi hun troede, at han var Politibetjent, og at han ellers vilde anholde hende. Vidnet fraraadede efter sin Forklaring Johanne at bringe den Paagjældende de 10 Kr. om Onsdagen, men Johanne svarede, at hun ikke turde undlade det, da hun var saa ulykkelig. Hun omtalte ogsaa, at Arrestanten var bleven meget vred over, at Vidnet havde set ham.

At Arrestanten Søndagen den 27 Marts ved foranførte Tid var tilstede i Ejendommen i Store Kongensgade, er yderligere:

godtgjort ved de edelige Forklaringer, der ere afgivne dels af ovennævnte Emma Christensen, Olsens Hustru, dels af dennes Mand Politibetjent Nr. 353 Olsen, der begge have forklaret, at de ved den anførte Tid — som Olsen nærmere har opgivet til Kl. 11³/₄ — saa Arrestanten i Ejendommens Port, som han passerede i Retning af Gaarden, og hvor han tiltalte Olsen, hvem han efter dennes Forklaring bl. A. spurgte, om han (Olsen) ikke kjendte ham, da han ogsaa havde været Betjent heri Byen, hvorhos han tilføjede, at han senere havde været Opdagelsesbetjent i Sverrig. Olsen har yderligere forklaret, at Arrestanten, da han i Porten skiltes fra Vidnet, gik ind i Gaarden og drejede lige om Hjørnet tilvenstre, som om han vilde hen til den ovenomtalte Kjøkkentrappe. Arrestanten har søgt at gjøre gjældende, at han den ommeldte Søndag fra Kl. mellem 10 og 11 Formiddag til længe efter Kl. 12 uafbrudt opholdt sig i en Beværtning i Adelgade; men ved de Forklaringer, som i saa Henseende ere afgivne, er ikke fremkommet noget, der kunde svække Betydningen af de foran omtalte Vidnesbyrd.

Vidnet Elisabeth Larsen har endnu udsagt, at Johanne Olsen saavel om Lørdagen som om Søndagen var overordentlig stærkt betagen af, hvad der var foregaaet, og at det var tydeligt at se, at hun — der til daglig er svag — de nævnte Dage handlede under en meget stærk Frygt for, at den Person, hun var bange for, virkelig var istand til at gjøre hende ulykkelig for hele Livet. Da Johanne, som foran berørt, om Lørdagen fortalte Vidnet om, hvad der var overgaaet hende den foregaaende Aften, opfordrede Vidnet hende, efter sin Forklaring, til at meddele dette til deres Herskab; men Johanne — der var helt ude af sig selv — svarede, at dette turde hun ikke, da de saa vilde komme til at foragte hende. Ligeledes har Fru Mazar de la Garde forklaret, at hun om Lørdagen lagde Mærke til, at Johanne gik taus og ligesom stirrende og aandsfraværende omkring og saa ud til at være i høj Grad nedtrykt, og at hun ligeledes i de følgende Dage var i høj Grad nedtrykt og tungsindig.

Tirsdagen den 29 Marts om Formiddagen var Johanne Olsen tilstede i Stedets Portnerbolig, hvor hun gav en Beretning om det Passerede til Vidnet Emma Christensen, Olsens Hustru, og dennes Fader Portner Christensen, der ligeledes er edelig afhørt under Sagen. Efter hvad disse tre Vidner samt Christensens 14aarige Datter Ellen Sophie Christensen have forklaret, fik Johanne, efter at hun havde endt sin Meddelelse, og medens hun endnu var tilstede i Portnerlejligheden, hvor Samtalen fandt Sted, Øje paa og paaviste for de andre tre Vidner Arrestanten, der netop da gik eller — efter Vidnerne Emmas og Ellens Udsagn — stod paa det modsatte Fortoug, og som Emma og Johanne have udsagt, kiggede op ad Stedet; hun meddelte de

andre Vidner, at dette var den Mand, hun lige havde fortalt om. Vidnet Emma har tillige udtalt, at det gav et Sæt i Johanne, da denne fik Øje paa Arrestanten, og at Vidnet fik det Indtryk, at Johanne blev angst.

Da Johanne Olsen senere samme Dag gjorde Anmeldelse til Politiet, var hun, efter hvad der edelig er forklaret af den Politifunktionær, der tog Forklaring af hende, kjendeligt bange og forknyt for, at Arrestanten senere skulde gjøre hende Fortræd, og nærrede kjendelig Frygt for, at hendes Anmeldelse — som han havde det Indtryk, skete efter Andres Tilskyndelse — kunde føre til, at Arrestanten i Fremtiden foretog sig noget overfor hende.

Efter hvad der er forklaret af Kasserer Mazar de la Garde og dennes Hustru samt af Johanne Olsens ovennævnte Forlovede, Jens Madsen, er Johanne en ærbar og saadru Pige. Efter de foreliggende Oplysninger er hun svagelig og lider navnlig af en Hjertesygdom, der bl. A. ytrer sig i Hjertebanken. Efter Vidnet Kasserer Mazar de la Gardes Udsagn er hun meget godtroende og er — hvad ligeledes er bekræftet af Jens Madsen — frygtsom af sig og lader sig let forskrække.

Om Arrestanten er det, navnlig ved hans egen Forklaring, oplyst, at da han den 18 Marts d. A. ankom her til Staden, var han omtrent blottet for Penge, idet han knapt havde 2 Kr. hos sig. Siden den Dag og indtil sin Anholdelse har han efter sin egen Forklaring ikke fortjent andet end 50 Øre, som han den 26 Marts tjente ved et tilfældigt Arbejde, og vil iøvrigt ikke være kommen i Besiddelse af andre Penge end 8 Kr. 50 Øre, som han kort efter sin Ankomst i 2 Gange laante af en Person, han var truffen sammen med, og 6 Kr., som han senere skaffede sig, dels ved Pantsætning, dels ved Salg af noget Tøj, og hvoraf han fik de sidste 4 Kr. den 25 Marts. Paa den anden Side er det oplyst, at han i Løbet af anførte Tidsrum har færdedes omkring paa forskjellige Beværtninger og her udgivet en Del Penge, og særligt er det oplyst, at han Søndagen den 27 Marts paa en Beværtning var i Besiddelse af en Tikroneseddel, som han der udgav. Til Forklaring af, at han har været i Besiddelse af en Tikroneseddel, har han udsagt, at han, for at gjøre en Anden en Tjeneste, en Dag har tilbyttet sig en saadan for mindre Penge. Da Arrestanten den 29 Marts anholdtes under nærværende Sag, var han aldeles blottet for Penge.

Om Arrestantens Færden den sidstnævnte Dag er der — foruden at han efter det foranførte den nævnte Dags Formiddag af flere Vidner er under de af disse nærmere omforklarede Omstændigheder set staaende paa Fortouget overfor Ejendommen i Store Kongensgade — dels ved forskellige Vidners Forklaringer, dels ved hvad Arrestanten, skjændt modstræbende og efter først at have nægtet overhovedet nogensinde i afvigte Marts Maaned

at have været i nævnte Ejendom, har maattet erkjende, oplyst, at han samme Dags Eftermiddag indfandt sig i oftnævnte Ejendom, hvor det efter de Forklaringer, som ere afgivne dels af Portner Christensen, dels af et andet iøvrigt ikke edfæstet Vidne, sammenholdte med Arrestantens egne Forklaringer om hans Bevægelser i Ejendommen og om de Personer, han der vil være truffen paa, maa antages, at han — hvad han vedblivende har søgt at benægte — er gaaet op ad, men iøvrigt strax uden at komme til at udføre det Ærinde, han maatte have havt, atter er kommen ud fra den tidligere omtalte Kjøkkentrappe.

Arrestanten har vedholdende nægtet, at han har været i den omhandlede Ejendom ved nogen tidligere Lejlighed end den nys omtalte Tirsdag Eftermiddag. Om hvor han har opholdt sig Fredag Aften den 25 Marts mellem Kl. 11 og 12, har han afgivet vakkende Forklaringer, idet han først opgav, at han havde været i en Beværtning i Nyhavn og senere, at han havde opholdt sig i en nærmere betegnet Beværtning i Havnegade; men ikke blot er ved Afhøring af de Personer, af hvilke Arrestanten skulde have været set, intet fremkommet til Bestyrkelse af denne sidste Forklaring, men de Oplysninger, som herved ere fremkomne i Forbindelse med Beskaffenheden af Arrestantens egne Forklaringer paa dette Punkt pege tværtimod med Bestemthed hen paa, at disse Forklaringer ere usande.

Ligesom det nu ved Johanne Olsens edelige Forklaring om, hvad der forefaldt om Formiddagen den 27 Marts, sammenlagt med, hvad der heraf er direkte bevist ved dette Vidne og Elisabeth Larsens overensstemmende Forklaringer, maa anses godtgjort, at Arrestanten nævnte Dag har under de Omstændigheder, som disse to Vidner overensstemmende have forklaret om, indfundet sig hos Johanne Olsen og af hende modtaget 10 Kr., saaledes lade de nævnte to Vidners Forklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Foreliggende — derunder ogsaa Arrestantens løgnagtige Benægtelse af at have havt det ommeldte Møde med Johanne Olsen og hans forsætlige Tilbageholdelse af enhver Forklaring om det der foregaaede — ingen rimelig Tvivl tilbage om, at det er ved Frygt, som Arrestanten ulovligt fremkaldte hos Johanne Olsen, at han har bevæget denne til at give ham det ommeldte Pengebeleb. Dels ved den Sammenhæng, som det da Passerede, efter hvad derom foreligger, er oplyst forudsætter med et tidligere Møde mellem Arrestanten og Johanne Olsen og en tidligere stedfunden Paavirkning af hende fra hans Side, dels ved de iøvrigt foreliggende Oplysninger findes derhos dette Vidnes Forklaring om de Midler, som Arrestanten dels Aftenen den 25 Marts, dels den 27 Marts skal have anvendt overfor hende for at afpresse hende Penge og om, at han ved disse Midler den 25 Marts afpressede hende et Pengebeleb — som hun nærmere har forklaret 16 Kr. — og ved den sidstnævnte

Lejlighed, foruden at afpresse hende det ovenfor omtalte Beløb af 10 Kr., som han da modtog, anvendte de ommeldte ulovlige Trusler for at bevæge hende til at give ham et yderligere Beløb af 10 Kr. en af de nærmest følgende Dage, at være saaledes bestyrket, at den maa blive i det Hele at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse. Som Oplysninger, der saaledes bestyrke Johanne Olsens Forklaring, navnlig ogsaa forsaavidt angaar det den 25 Marts Passerede, maa fremhæves de foran refererede Forklaringer af forskellige Vidner om deres Iagttagelser den paa-gjældende Aften eller Nat; de Oplysninger, som foreligge om Johanne Olsens Adfærd i Mellemtiden mellem den 25 og 27 Marts, samt Vidnet Elisabeth Larsens Forklaring om Johannes Meddelelse til dette Vidne Lørdagen den 26 Marts. Tillige bliver ved Vurderingen af hendes Forklaringes Vægt som Bevis mod Arrestanten at tage i Betragtning dens indre Sammenhæng og Usandsynligheden af, at hun skulde have opspundet eller overhovedet været i Stand til at opspinde denne Forklaring, der blandt meget Andet ogsaa frembyder Enkeltheder, som nødvendigt forudsætter enten Meddelelser fra Arrestanten eller et nøje Kjendskab til Arrestantens Person og Forhold, som det efter alt Foreliggende maa anses givet, at Vidnet ikke har havt.

Paa den anden Side forøges Vægten af de Bevisligheder, der saaledes ere tilvejebragte mod Arrestanten, i høj Grad ved hans bevisligt usandfærdige Nægtelse af overhovedet nogensinde — før, saalidsom paa eller efter den 27 Marts — at have set eller talt med Johanne Olsen, og hans fuldstændige Tilbageholdelse af enhver Forklaring om sit Forhold til hende og om, hvad der er foregaaet imellem dem. Det maa herved fremhæves, at Arrestanten, hvem alle de foreliggende Bevisligheder have været foreholdte, forsætligt og systematisk har afholdt sig fra at afgive enhver Forklaring til Oplysning om det Forefaldne, skjøndt det efter det Foranferte maa anses givet, at han, hvis Johannes Forklaring indeholdt væsentlige Urigtigheder til hans Skade, vilde have været istand til — ligesaavel som han vilde være opfordret til — at gjøre Rede for den sande Sammenhæng, og at der ikke foreligger noget, som kunde antyde eller afgive Tilknnytning for nogen anden mulig Bevæggrund til Arrestantens Fordølgelse af Sammenhængen end den, at Sigtel-erne mod ham ere sande.

I Henhold til Foranferte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 245 og 107 — hvorved bemærkes, at Aktionsordrens Indhold ikke findes at være til Hinder for at henføre hans Forhold ogsaa under sidstnævnte Paragraf — efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Onsdagen den 15 Marts.

Nr. 134. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Peder Jensen Jørgensen og Anders Jensen
(Def. Asmussen),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Assens Kjøbstads Extrarets Dom af 9 August 1892: Tiltalte Peder Jensen Jørgensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod Tiltalte Anders Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger udredes af de Tiltalte hver for sig, med Undtagelse af Salærene til Aktor, Sagfører Janson, og Defensor, Kancelliraad Maaløe, Kr. 15 til hver, som de Tiltalte ville have at udrede, Een for Begge og Begge for Een. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 December 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger for Tiltalte Jørgensens Vedkommende, herunder Halvdelen af de ovennævnte Salærer, udredes af det Offentlige, medens Tiltalte Jensen udreder Omkostningerne for sit Vedkommende, herunder Halvdelen af de ovennævnte Salærer. Der tillægges Prokuratorerne Mundt og Lehmann for Overretten i Salær 20 Kr. hver, hvilke Salærer udredes af det Offentlige og Tiltalte Jensen med Halvdelen hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anders Jensens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens § 146, men Straffen findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Da det findes betænkeligt at statuere, at Peder Jensen Jørgensen ved Afgivelsen af sin Forklaring i det første Retsmøde forsætlig er afvegen fra Sandheden, — hvorved bemærkes, at Intet er fremkommet til Bestyrkelse af Rigtigheden af den af ham efter hans Anholdelse afgivne, men senere tilbagekaldte Forklaring —, maa det have sit Forblivende ved den ham ved Dommen tillagte Frifindelse.

Thi kjendes for Ret:

Anders Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i to Maaneder; iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, hvoraf det Offentlige og Anders Jensen hver udreder Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Assens Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales de Tiltalte Gaardejer Peder Jensen Jørgensen og Smed Anders Jensen, begge af Hesle, der ere fødte henholdsvis den 19 Oktober 1831 og den 12 April 1844 og ikke fundne forhen straffede, for falsk Forklaring for Retten.

Efterat det for Formanden for Assens Byraads Fattigudvalg var bleven anmeldt, at Sølsted-Vedtofte Sogneraad i Aaret 1879 skulde have været virksomt for at tilvejebringe et Ægteskab mellem det i nævnte Kommune forsørgelsesberettigede og under Fattigforsørgelse værende Fruentimmer Dorthea Christine Andersen og Arbejdsmand Claus Clausen, der var forsørgelsesberettiget i Assens og efter Ægteskabets Indgaaelse har modtaget Fattighjælp dersteds, og at Sogneraadet navnlig ved Pengehjælp havde sat de nævnte Personer i Stand til at indgaa Ægteskab, blev der ved Assens Kjøbstads Politiret optaget Forhør til Oplysning herom, og under dette Forhør blev der den 4 Juni afæsket de Tiltalte Forklaring.

Tiltalte Jensen, hos hvem Dorthe Andersen tilligemed et uægte Barn, som hun havde samavlet med Claus Clausen, i 1879 havde været anbragt af Sølsted-Vedtofte Sogneraad, forklarede da bl. A., at ingen paa Sogneraadets Vegne havde opfordret ham til at virke for de nævnte 2 Personers Ægteskab, og at han overhovedet ikke havde søgt at formaa dem til at indgaa Ægteskab. Han benægtede derhos at have — som af Claus Clausen og Dorthea Andersen forklaret — i Anledning af Ægteskabet givet dem en Sengs Klæder og en Kakkelovn, hvorimod han paastod, at Clausen havde afkjøbt ham disse Gjenstande. Under en i samme Retsmøde foranstaltet Konfrontation med Dorthea Andersen erkjendte Tiltalte imidlertid, at denne Forklaring var urigtig, og at han efter Aftale med Sogneraadet havde anvendt en Del af den Betaling, der af dette blev ydet ham for Dorthea, til at indkjøbe en Sengs Klæder og en Kakkelovn

til hende og Clausen. Efter at Tiltalte derpaa var bleven sat under Anholdelse, tilstod han i et samme Dags Eftermiddag afholdt Forhør, at han mod bedre Vidende havde afgivet urigtig Forklaring for Retten, idet Sagens sande Sammenhæng var følgende: Da nogle Medlemmer af Sogneraadet i Begyndelsen af 1879 henvendte sig til ham med Anmodning om at tage Dorthea Andersen og hendes Barn i Kost mod et nærmere bestemt Vederlag, saaledes at han skulde have fuld Betaling for et Aar, hvad enten hun blev hos ham Aaret ud eller ikke, dog at Tiltalte, hvis hun blev gift med Claus Clausen, skulde indestaa for, at hun ikke i Aarets Løb faldt det Offentlige til Byrde, gik Tiltalte ind derpaa, og medens Dorthea opholdt sig hos ham, opfordrede han hende gjentagne Gange til at gifte sig med Clausen. Paa hendes Udtalelse om, at der manglede Penge, svarede Tiltalte, at det blev der nok Raad for, og da Dorthea havde været en Tid hos ham — efter det Oplyste ca. 3 Maaneder — i Løbet af hvilken Tid Tiltalte i 2 Gange fik udbetalt ialt 240 Kr., flyttede hun fra ham og indgik Ægteskab med Clausen, i hvilken Anledning Tiltalte forsynede hende bl. A. med de foran nævnte Gjenstande, som han indkjøbte for en Del af det Vederlag, han havde faaet af Sogneraadet. Om Grunden til, at han afgav falsk Forklaring for Retten, har Tiltalte forklaret, at han alene gjorde dette, fordi han frygtede for at bringe Sogneraadet i Ulejlighed; da han derhos under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør har erkjendt, baade at det ved hans Møde i Retten af Dommeren blev ham betydet, at han afgav Forklaring under Eds Tilbud, og at han ikke mente at have paadraget sig selv noget Ansvar ved det Forhold, hvorom han afhørtes, vil han være at anse efter Straffelovens § 146, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Bred i 2 Gange 5 Dage.

Tiltalte Jørgensen forklarede i det ovennævnte første Retsmøde bl. A., at han, som paa den under Sagen omhandlede Tid var Medlem af Søllested-Vedtofte Sogneraad, ikke havde opfordret Tiltalte Jensen til at søge at bringe et Ægteskab i Stand mellem Dorthea Andersen og Claus Clausen, samt at han ikke var vidende om, at Sogneraadet i dette Øjemed havde givet Tiltalte Jensen Penge. Denne Forklaring fastholdt han under en i samme Retsmøde foranstaltet Konfrontation med Dorthea Andersen, kun at han nu bemærkede, at han ikke kunde huske at have opfordret bemeldte Pige til at gifte sig med Clausen, eller at Sogneraadet havde gjort noget for at bringe Ægteskabet i Stand. Efterat han derpaa var bleven sat under Anholdelse, forklarede han samme Dags Eftermiddag, at han erindrede, at 3 af Sogneraadets Medlemmer i sin Tid henvendte sig til Tiltalte Jensen med Opfordring om at tage Dorthea og hendes Barn i Kost og at søge at faa hende gift med Claus Clausen, hvorimod

han ikke huskede, om han selv var et af disse Medlemmer eller paa anden Maade har havt Del i denne Sag. Efter derpaa at være løsladt har Tiltalte Jensen*) i det Væsentlige fastholdt sin første Forklaring, hvorhos han har erklæret, at han afgav den senere Berigtigelse, fordi han frygtede for at blive belagt med Varetægtsarrest. Under Reassumptionsforhøret har Tiltalte endelig forklaret, at det ikke, da han afhørtes under Hovedforhøret, stod klart for ham, om han gav Møde som Vidne eller som Inkvisit, og da det efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes betænkeligt at forkaste denne Forklaring, vil Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 147, 1ste Stykke, være at frifinde.

Som Følge af det Anførte vil Underrettsdommen, der med Hensyn til de Tiltaltes Strafskyld er kommen til samme Resultat, forsaavidt være at stadfæste.

Nr. 135. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Andersen, kaldet Dreier (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 21 November 1892: Tiltalte, Vinhandler Jens Andersen, kaldet Dreier, bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Sagfører Petersen 15 Kr. og til Defensor Prokurator Hasselbalch 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Januar 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da det i den indankede Dom omhandlede, af Tiltalte til J. P. Nielsen til Sikkerhed leverede Dokument ikkun indeholdt en testamentarisk Disposition over 1000 Kroner, hvilket Beløb skulde udlægges i den i Dokumentet omtalte

*) o: Jensen Jørgensen.

Panteobligation eller i dens Sted i rede Penge, var Tiltalte berettiget til at gaa ud fra, at der ikke fra J. P. Niensens Side vilde blive lagt nogen væsentlig Vægt paa, at den omtalte Panteobligation af Testator var pantsat, og hans Undladelse af at gjøre Nielsen bekjendt hermed — hvilket han efter sin Forklaring ansaa for unødvendigt, fordi han ikke tvivlede om, at Testator nok vilde sørge for at faa Obligationen indløst — vil derfor ikke kunne tilregnes ham som et strafbart Forhold.

Som Følge heraf og da det i Dommen med Føje er antaget, at Tiltalte ikke er overbevist om noget bedrageligt Forhold ligeoverfor Niels Marcussen, vil Tiltalte i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale. Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Jens Andersen, kaldet Dreier, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann for Høiesteret, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Vinhandler Jens Andersen, kaldet Dreier, for bedrageligt Forhold.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der har en Vinhandel i Aalborg, i afvigte Foraar henvendte sig til Husejer J. P. Nielsen med Anmodning om til Bedste for Tiltalte at endossere en Vexel, at J. P. Nielsen, der, i den Tid Tiltalte havde havt Forretningen i Aalborg, havde solgt Sodavand til Tiltalte, men som iøvrigt ikke kjendte noget til denne, først gjentagne Gange afslog Tiltaltes Begjæring, men at J. P. Nielsen, efterat Tiltalte som Sikkerhed for Betaling til ham havde overleveret et den 11 Maj 1891 dateret Dokument, i hvilket Niels Marcussen, med hvis Hustrus Sønnedatter Tiltalte er gift, erklærer, at der efter hans og Hustrus Død forlods skal tillægges Tiltaltes Hustru en Sum af 1000 Kr., der skulde udlægges hende i en den 19 November 1883 af Tiltaltes Hustrus Moder til Niels Marcussen udstedt og den 19 Februar 1884 thinglæst Panteobligation, stor 1000 Kr., eller, hvis denne blev indfriet

eller traadte ud af Kraft, i rede Penge, — endelig gik ind paa at endossere en ham af Tiltalte forelagt den 20 April f. A. dateret, af Tiltalte paa Niels Marcussen trukken 3 Maaneders Vexel paa 1000 Kr., hvilken Tiltalte derefter fik diskonteret i en Bank i Aalborg.

Ved Tiltaltes egen Tilstaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da han, for at formaa J. P. Nielsen til at underskrive Vexlen, overleverede ham det omhandlede Dokument til Sikkerhed, har overfor J. P. Nielsen lagt Dølgmaal paa, at den i Dokumentet omhandlede Panteobligation, i hvilken den Tiltaltes Hustru tilkommende Arv fortrinvis skulde udlægges, allerede ved Obligation af 1 December 1891 af Niels Marcussen var givet i haandfaaet Pant for et Laan af 600 Kr., som Niels Marcussen havde optaget i Hellum-Hindsted Herreders Sparekasse, og som var kommen Tiltalte tilgode, og J. P. Nielsen har endvidere forklaret, at Tiltalte foregav, at Obligationen af 19 November 1883 beroede hos Niels Marcussen, samt erklæret, at han under ingen Omstændigheder vilde have inddadt sig paa at sætte sit Navn paa den omhandlede Vexel til Fordel for Tiltalte, hvis han havde kjendt Sagens rette Sammenhæng. Efter hvad der er oplyst under Sagen, har J. P. Nielsen senere maattet indfri Vexlen, men han har ikke nedlagt Paastand paa Erstatning under nærværende Sag, da han under en særskilt Sag har gjort sit Krav gjældende overfor Tiltalte.

Forsaavidt Tiltalte endvidere under nærværende Sag er sigtet for ogsaa at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold overfor Niels Marcussen dels med Hensyn til den ovenomhandlede Vexel, dels med Hensyn til tvende Beløb, henholdsvis af 600 Kr. og 400 Kr., som han til forskellige Tider har modtaget af Niels Marcussen, efter Tiltaltes Anbringende som Gaver, men efter Niels Marcussens kun som Laan, da kan det mod Tiltaltes Benægtelse ikke anses godtgjort, at han forsaavidt har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, og det maa derfor billiges, at han i de heromhandlede Henseender ved Underrettsdommen er frifunden.

Derimod er Tiltalte, der er født i Aaret 1865, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ovenommeldte Forhold mod J. P. Nielsen ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Torsdagen den 16 Marts.

Nr. 132

Advokat Halkier

contra

Johan August Carlsson Nord og Sven Edvald Svensson og dennes Hustru, **Johanne Christine Haggmann** (Def. Lunn),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og de 2 Sidstnævnte for Hæleri.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 7 Januar 1893: De Tiltalte Nr. 1 Arrestanten Johan August Carlsson Nord, Nr. 2 Husmand Sven Edvald Svensson og Nr. 3 dennes Hustru Johanne Christine Haggmann bør straffes, Nr. 1 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Nr. 2 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Nr. 3 med lige Fængsel i 5 Dage. Arrestanten Nord bør derhos efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Endvidere bør Arrestanten Nord udrede i Erstatning til Gaardejer J. Lund af 4de Vornedgaard i Skarpeskade i Klemensker Sogn 19 Kr. 41 Øre samt alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Sonne 16 Kr. og til Defensor Sagfører J. L. Olsen 14 Kr., dog saaledes, at de Tiltalte Svensson og Hustru Johanne Christine Haggmann in solidum med ham hver især bør udrede $\frac{1}{8}$ af Aktionens Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Svensson findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage, og at samtlige Aktionens Omkostninger blive at udrede solidarisk af alle 3 Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Sven Edvald Svensson bestemmes til fire Gange fem Dage, og at samtlige Aktionens Omkostninger udredes af alle tre Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een. Paa samme Maade betale de Tiltalte i Salarium

for Høiesteret til Advokat Halkier og Høieste-
retssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Born-
holms Amts Ordre af 10 f. M. tiltales under nærværende Sag
Arrestanten Johan August Carlsson Nord for Tyveri og Husmand
Sven Edvald Svensson og Hustru Johanne Christine Hagmann
af Nyker Sogn for Hæleri.

1) Ved Arrestanten Johan August Carlsson Nord's egen Til-
staaelse, hvis Rigtighed vel kun i en ringe Grad har kunnet
kontrolleres af de under Sagen iøvrigt tilvejebragte Oplysninger,
men som ikke staar i Strid med disse Oplysninger, og som derfor
vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for hans
Vedkommende, — er det godtgjort, at Arrestanten under sin
Tjeneste hos Gaardejer J. Lund af Skarpeskade i Klemensker
Sogn har gjort sig skyldig i følgende Tyverier imod sin Husbond:

a) I Tiden efter den 1 November 1891, men før Jul s. A.
har Arrestanten 4 Gange ved Aftentid stjaalet Klid paa Foder-
loen ved Husbondens Kostald, hvortil han havde fri Adgang, og
derefter bragt det Stjaalne hen til Tiltalte Svensson. Klidet, som
Arrestanten kom i en hans Husbond tilhørende Mulepose, havde
efter Arrestantens Forklaring hver Gang udgjort ca. 10 Pund.

b) I Tiden fra Midten af Januar Maaned og indtil i Be-
gyndelsen af Marts Maaned 1892 har Arrestanten i samme Pose
4 Gange stjaalet Blandingssæd (Byg og Havre) af en Dyrge Sæd,
som laa paa Loftet over Husbondens Stuehus, og hver Gang
havde han taget ca. 10 Pund. Disse Tyverier havde Arrestanten
begaaet, naar han var oppe paa Loftet for at hente Sæd til Hus-
bondens egne Heste. Den stjaalne Blandingssæd bragte han hen
til Tiltalte Svensson. Arrestanten har ikke kunnet opgive, om
det andet og det tredie Tyveri vare begaaede, før eller efter at
han den 3 Febrnar f. A. fyldte sit 18de Aar.

c) Da Arrestanten sidste Gang stjal Blandingssæd, benyttede
han Lejligheden til ogsaa at stjæle et Rugbrød, som laa paa
Stuehusloftet.

d) Fra den afaasede Kjælder i Husbondens Stuehus har
Arrestanten 4 Gange stjaalet Flæsk og hver Gang et Stykke
paa ca. 5 Pund. Det første af disse Tyverier skal være begaaet
i Slutningen af Marts Maaned 1892, og 3 andre Tyverier skulle
være begaaede kort efter med nogle Dages Mellemlum hver Gang.
De 2 første Gange, Arrestanten stjal Flæsk, var han, efter hvad
han foregiver, sendt ned i Kjælderen af sin Madmoder i et
Ærinde og havde af hende faaet Nøglen til Kjælderen overleveret.

De 2 sidste Gange havde Arrestanten derimod ved Aftentid skaffet sig Adgang til Kjælderen ved at stige igjennem det ene Vindue dersteds, som han havde aabnet ved at stikke Haanden igjennem en ituslaet Rude og løfte Vindueskrogene af. I Vindueskarmen var der indsat 2 Jærnstænger, men imellem Stængerne var der en Aabning af ca. 10 Tommer. For lettere at komme igjennem Vinduet havde Arrestanten afført sig sin Frakke og Vest. De de 2 første Gange stjaalne Stykker Flæsk havde Arrestanten skjult i Gaardens Karlekammer i Halmen i en der staaende ubenyttet Seng, indtil han saa Lejlighed til at bringe dem hen til Tiltalte Svensson.

e) Fra samme Kjælder har Arrestanten 4 Gange stjaalet Brændevin, og hver Gang en Trepægleflaske fuld. Disse Tyverier skulle ogsaa være begaaede i Slutningen af Marts Maaned f. A., men dog paa andre Tider end Tyverierne af Flæsk. De 2 Gange havde Arrestanten skaffet sig Adgang til Kjælderen ved at krybe igjennem Vinduet paa samme Maade, som ovenfor er angiven, medens han de 2 andre Gange havde aabnet Kjælder døren med den dertil hørende Nøgle, som han uden Tilladelse og uden at have noget andet Ærinde at udføre i Kjælderen havde taget i Gaardens Folkestue, hvor den i Almindelighed hængte, og hvortil Arrestanten havde fri Adgang.

f) I Foraarstiden 1892 har Arrestanten, efter hvad han har forklaret, i Husbondens Høsehus, hvortil han havde fri Adgang, stjaalet 4 Snes Æg, som han tilvendte sig lidt efter lidt, og derefter gjemte i et Halmgulv, indtil han fik samlet en Snes Æg.

g) En Dag i Sommeren 1892 havde Arrestantens Husbond været i Rønne og derfra medbragt en Dunk med Rom, som laa i hans Vogn. Da Arrestanten fik Ordre til at skyde Vognen ind i en Vognport, benyttede han sig af Lejligheden til at fylde en Halvandenpægleflaske, som han havde taget inde i Kjøkkenet, med Rom fra Dunken.

h) I Foraarstiden 1892 har Arrestanten endelig 2 Gange fra sin Husbond stjaalet nykjærnet Smør af et Trug, som stod i Gaardens Kjøkken, hver Gang ca. $\frac{1}{2}$ Pund.

Arrestanten har vedholdende paastaet, at han har bragt samtlige de ovenfor nævnte stjaalne Koster hen til Medtiltalte Svensson og dennes Hustru, hvilken sidste lappede Arrestantens Tøj. Tyverierne af Klid og Blandingssæd har Arrestanten derhos paastaet at være forledet til at begaa af Tiltalte Svensson, idet denne flere Gange havde opfordret ham til at stjæle Klid og Sæd til Tiltaltes Gris og Høns, men Rigtigheden af Arrestantens Forklaring herom har Tiltalte Svensson vedholdende benægtet. Af de stjaalne Føde- og Drikkevarer fortærede Arrestanten, Svensson og undertiden ogsaa Sidstnævntes Hustru strax Noget, efterat de vare bragte hen til Svenssons Hus, men de bleve dog ikke fortærede strax og paa en Gang. Efter Arrestantens Forklaring

levnedes der Noget baade af Rugbrødet, Flæsket, Brændevinen, Æggene og Smørret, og Levningerne beholdt Svensson og Hustru, men Arrestanten havde dog ved senere Lejligheder været med til at nyde af samme i Svenssons Hus. Af Æggene havde Arrestanten, efterat han havde faaet dem kogte hos Svenssons, plejet at tage nogle til sig for at tage dem med sig tilbage til Bestjaalnes Ejendom. Svenssons Forklaring om Anvendelsen af Fødevarerne stemmer vel ikke ganske med Arrestantens, men Svensson har dog indrømmet, at ikke alle Fødevarerne vare bleve fortærede strax, naar Arrestanten kom med dem, men at der var bleven levnet Noget af Brødet, Flæsket, Brændevinen og Rommen, og at han havde beholdt Levningerne, hvoraf Arrestanten Nord dog ved senere Lejligheder havde været med til at nyde.

Bestjaalne Gaardejer Lund har ikke kunnet opgive, hvor meget eller paa hvilke Tider Arrestanten har stjaalet fra ham, men han har havt Indtrykket af, at Arrestanten ialfald havde stjaalet flere Æg end af ham tilstaaet. De Ting, som Arrestanten har tilstaaet at have stjaalet, har Bestjaalne anslaaet til følgende Værdier: Klidet til 6 Øre Pundet, Blandingssæden til 6 Øre Pundet, Rugbrødet til 1 Kr. 25 Øre, Flæsket til 45 Øre Pundet, Brændevinen til 30 Øre Potten, Æggene til 50 à 60 Øre Snesen, Rommen til 1 Kr. 25 Øre Potten og Smørret til 1 Kr. Pundet. Naar Arrestantens egen Forklaring om Omfanget af de af ham begaaede Tyverier lægges til Grund, vil Værdien af det Stjaalne udgjøre ca. 19 Kr. 41 Øre, og dette Beløb har Bestjaalne paa-staaet sig tilkjendt i Erstatning hos Arrestansen, som intet har havt at indvende imod Værdiansættelsen eller Erstatningspaa-standen.

Arrestanten har tilstaaet, at han foruden de ovenfor omtalte Tyverier ved Novembertid 1891 har gjort sig skyldig i et Tyveri af 8 Æg, som han en Dag havde stjaalet i sin Husbonds Hønseshus, og som han og Gaardens 2 Piger samt en Tjeneste-dræng en senere Dag havde fortæret i Forening, efter at Pigerne havde kogt dem. Da Tyveriet af disse Æg, som Bestjaalne har anslaaet til en Værdi af 24 Øre, findes at maatte henføres under Straffelovens § 235, og Bestjaalne har erklæret, at han ikke ønsker Arrestanten tiltalt for sammø, bliver der ikke at ijkjende Arrestanten nogen Straf herfor.

Under Sagen er det endvidere oplyst, at Arrestanten en Gang under sin Husbonds Fraværelse har skaffet sig Adgang til det affaasede Stuehusloft ved at stige igjennem en aabentstaaende Luge paa Husets Gavl, og at han derefter har taget noget Havre paa Loftet, men da Arrestantens Forklaring herom gaar ud paa, at han har taget Havren til at fodre Husbondens egne Heste med, og denne Forklariug ikke er godtgjort at være urigtig,

vil der ikke kunne paalægges Arrestanten nogen Straf herfor under denne Sag.

Da de af Arrestanten begaaede, ovenfor under Litra a til h ommeldte Tyverier efter de foreliggende Omstændigheder ikke findes at kunne henføres under Straffelovens § 235, idet Tyverierne af Klid og Sæd have Naturen af et almindeligt Tyveri, og de stjaalne Føde- og Drikkevarer, selv afset fra, at Værdien af nogle af de hver enkelt Gang stjaalne Fødevarer ikke ligefrem kan kaldes ubetydelig, ikke ere borttagne under saadanne særegne Omstændigheder, at Handlingen kan siges at have en mærkelig ringere Grad af Strafværdighed end Tyveri i Almindelighed — Arrestanten har vel paaskudt, at han er bleven fristet til at stjæle Fødevarer derved, at Kosten paa Gaarden var temmelig daarlig, men hans Anbringender derom er bestridt af hans Husbond og Madmoder, — vil Arrestanten, der er født i Assarum i Sverig den 3 Februar 1874, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 37, forsaavidt angaar de under Litra a og en Del af de under Litra b nævnte Tyverier, og endvidere efter Straffelovens § 229, 4de Stykke, forsaavidt angaar de under Litra d og e nævnte Tyverier, der ere begaaede ved Indstigning igjennem Kjældervinduet, og findes Arrestantens Straf efter anførte Straffebestemmelser, sammenholdte med Straffelovens § 62, at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Arrestanten, som ikke i de 5 sidste Aar har havt stadigt Ophold heri Landet, vil derhos i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter ndstaaet Straffetid at bringes ud af Riget. Endvidere vil Arrestanten være at dømme til at udrede 19 Kr. 41 Øre i Erstatning til Bestjaalne, Gaardejer J. Lund.

2) Tiltalte Husmand Sven Edvald Svensson af Hallegaard's Grund i Nyker har tilstaaet, at han og hans Hustru have taget imod Klid, Blandingssæd, et Rugbrød, Flæsk, Brændevin, Æg, Rom og Smør, som Arrestanten Nord havde bragt hen til dem, skjøndt de vidste eller vare paa det Rene med, at Nord havde stjaalet disse Ting fra sin Husbond, samt at de havde brugt Klidet og Blandingssæden til at fodre deres Gris og Høns med, og at de have deltaget i Fortæringen af Føde- og Drikkevarerne, naar Arrestanten bragte disse Ting hen til dem, og beholdt, hvad der levnedes af Brød, Flæsk, Brændevin og Rom. Tiltalte har derimod, som alt bemærket, vedholdende nægtet, at han havde opfordret Arrestanten til at stjæle Klidet og Blandingssæden, og mod hans Benægtelse heraf er der ikke under Sagen tilvejebragt noget Bevis. Tiltalte Svensson har ikke villet kunne mindes, hvor ofte Arrestanten havde bragt ham Klid, Sæd, Flæsk, Brændevin og Æg, og han har ikke villet indrømme, at det Stjaalne har udgjort saa store Kvanta, som Arrestanten har angivet, men han har dog erkjendt at have modtaget Klid 2

Gange og Sød 2 Gange samt Flæsk, Brændevin og Æg mere end 2 Gange, og hvad det stjaalne Flæsk angaar, da har Tiltalte maattet indrømme, at Arrestantens Forklaring om Størrelsen af Stykkerne ikke var langt fra Sandheden. Med Hensyn til den af Bestjaalne satte Værdi paa Kosterne har Tiltalte erklæret, at den forekommer ham at være noget for høj. Tiltalte Svensson, som er født i Ystad den 2 Oktober 1854, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, vil for det af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 238, og findes hans Straf at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

3) Tiltalte Johanne Christine Hagmann, ovennævnte Svenssons Hustru, har, efter først at have givet en temmelig undvigende Forklaring, i al Almindelighed erklæret, at hun ikke tvivlede om, at hendes Mand's Forklaring under Sagen var rigtig, men paastaet, at hun ikke kunde huske, „hvorledes det var tilgaaet“. Hun har dog maattet indrømme, at Arrestanten Nord flere Gange havde bragt Flæsk og Æg hen til hendes Hjem, og at hun havde tilberedt disse Fødevarer og været med til at spise af dem, skjøndt hun nok tænkte sig, at Arrestanten havde stjaalet dem. Hun har endvidere erkjendt, at Arrestanten en Gang havde bragt et Stykke Brød hen til hendes Hjem, at hun, skjøndt hun tænkte sig, at Brødet, som, efter hvad hun paa- staar, ikke var tjenligt til Menneskeføde, var stjaalet, havde brugt det til at fodre sine Høns med. Endelig har hun ogsaa erkjendt, at hun en Gang har set Arrestanten komme hen til hendes Hjem med Noget i en Mulepose — om det var Klid eller Blandsød, vil hun ikke have faaet Rede paa, da de selv havde begge Dele i deres Hus, og hun ikke havde set Posen blive tømt — og at hun, skjøndt hun formodede, at det var stjaalne Koster, havde brugt deraf til at fodre deres Gris med. Ifølge Tiltalte Svenssons Forklaring skal han og hans Hustru have været lige gode om at tage imod, hvad Arrestanten bragte dem, og hans Hustru ogsaa have vidst fuldkommen Besked med, at det Tilbragte var stjaalet, og hermed stemmer ogsaa Arrestanten Nord's Forklaring, men Tiltalte Johanne Christine Hagmann har desuagtet holdt fast ved sin Forklaring, og denne bliver at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for hendes Vedkommende. Mod de af Bestjaalne satte Værdier paa det Stjaalne har denne Tiltalte Intet havt at indvende. Tiltalte Johanne Christine Hagmann, som er født i Nyker Sogn den 27 Juli*) 1860 og ikke vides at have været tidligere tiltalt eller straffet, findes imidlertid ogsaa efter den af hende selv afgivne Forklaring at have gjort sig skyldig i Hæleri, og den

*) skal være: Juni.

Straf, hun efter Straffelovens § 238 vil være at ikjende, findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 153. Høiesteretssagfører Lunn
 contra
 Ole Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Betleri.

Frederiksborg Birks Politirets Dom af 7 Januar 1893: Arrestanten Ole Jensen bør straffes med 90 Dages Tvangsarbejde i Frederiksborg Amts Tvangsarbejdsanstalt samt tilsvare samtlige med Sagen forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Februar 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Bøcher for Overretten betaler Arrestanten 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ole Jensen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Ole Jensen, der er født den 21 Februar 1845 og oftere har været straffet, navnlig for Ejendomsindgreb, Løsgængeri og Betleri, senest ved nærværende Rets Dom af 5 Maj

1891 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 120 Dage og ved Horns Herreds Politirets Dom af 30 Juli 1892 efter bemeldte Lovs § 3 med simpelt Fængsel i 8 Uger, paany tiltalt for Betleri, og da det ved Arrestantens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er godtgjort, at han den 26 December f. A. har betlet paa forskjellige Steder i Frederiksborg Nyhuse og i Hillerød, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter oftnævnte Lovs § 3. Da derhos den valgte Straf af 90 Dages Tvangsarbejde i Frederiksborg Amts Tvangsarbejdsanstalt findes passende, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 138. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 Hans Peter Christensen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Januar 1893: Arrestanten Hans Peter Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalk og Tvermoes, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Peter Christensen til Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Hans Peter Christensen for Tyveri

anlagte Sag sigtes han for at have i Slutningen af Juni eller i Begyndelsen af Juli f. A. frastjaalet sin daværende Logisvært, Murer Viggo Petersen, en i Entreen i Petersens Lejlighed i Ejendommen Adelgade Nr. 51 frit fremme hængende Frakke.

Arrestanten har erkjendt, at han ved den ommeldte Tid, uden at underrette Petersen eller dennes Hustru, Signe Auber, derom, forlod sit nævnte Logis, og at han, der begav sig til Kjøge, hvor han fik Arbejde i et Bageri, uden deres Tilladelse medtog den omhandlede Frakke og derefter benyttede samme, bl. A. ogsaa under sit Arbejde i Bageriet, indtil han den 13 Oktober f. A. anholdtes i Kjøge i Anledning af nærværende Sad. Derimod har han under Forhørene nægtet at have tilegnet sig Frakken — der i sin nuværende Tilstand er vurderet til 1 Kr. 50 Øre, medens dens Værdi paa det Tidspunkt, da Arrestanten kom i Besiddelse af den, er ansat til 3 Kr. — og har i saa Henseende nærmere forklaret, at Petersens Hustru, tredie Dagen forinden han forlod Logiset, paa hans Anmodning tillod ham at laane Frakken, som han derefter med hendes Vidende benyttede, saalænge han logerede hos hende, og som han ikke, siden han laante den, hængte tilbage paa dens Plads i Entreen, at det, da han uden Tilladelse tog den med til Kjøge, var hans Hensigt at sende den tilbage, naar han havde faaet en ham selv tilhørende pantsat Frakke indløst, og at det alene skyldtes Ligegyldighed, naar han undlod dette, idet han vedblivende indtil sin Anholdelse havde til Hensigt at tilbagelevere den.

Denne Forklaring er imidlertid ubestyrket, og Petersens Hustru har edelig forklaret, at hun ingensinde har tilladt Arrestanten at laane den ommeldte Frakke, saalidt som han har anmodet hende derom, og at hun heller ikke mindes nogensinde at have set ham iført den eller overhovedet i Besiddelse af den. Dertil kommer, at Arrestantens nævnte Forklaring er i Strid med, hvad han tidligere under Sagen har forklaret. I et den 13 Oktober f. A. inden Kjøge Kjøbstads Politiret optaget Forhør paastod han nemlig — efter hvad han selv har erkjendt mod bedre Vidende — at han havde tilbyttet sig Frakken i en Beværtning her i Staden, og nægtede at have logeret i Ejendommen Adelgade 51. Der blev derefter den 15 s. M. paa Politikammeret her i Staden af Politibetjent Nr. 260 Marckmann afæsket ham en Forklaring til en Politirapport. Arrestanten har indrømmet, at han overfor denne Betjent erkjendte at have taget Frakken og at være rejst med den uden Tilladelse, og at han ikke til Betjenten omtalte, at han havde haft Lov til at bruge den. Han har derhos indrømmet, at han, da Rapporten, der lød paa, at han erkjendte at have i Slutningen af Juni f. A. gjort sig skyldig i Tyveri af den omhandlede Frakke, der hang frit fremme i en Kørridor i hans ommeldte Logis, af Marckmann oplæstes for ham, ingen Indvending gjorde

imod samme, og efter Marckmanns Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten vel ikke har erkjendt, men som Marckmann har beediget, havde Arrestanten overfor ham uden noget Forbehold erkjendt sig skyldig i Tyveri af Frakken og yttret, at han jo nu skulde i Forbedringshuset.

Som Følge af det anførte, hvortil endnu kan føjes, at Arrestanten flere Gange tidligere er straffet for Tyveri, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til hans fornævnte Forklaring, hvorimod der ved Paadømmelsen vil være at gaa ud fra, at han uden Tilladelse har sat sig i Besiddelse af Frakken i den Hensigt at tilegne sig samme, og Arrestanten, der er født den 30 September 1860 og anset ifølge Rettens Domme af 15 December 1883, 18 Januar og 18 Juni 1887 samt 8 August 1891, henholdsvis efter Straffelovens §§ 253 og 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, efter dens § 203 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, efter dens § 230, 1 Led, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage og efter dens § 231, 1 Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, vil derfor nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 136.

Høiesteretssagfører Shaw

contra

Ole Peter Johansen (Def. Bagger),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 18 November 1892: Tiltalte, Indsidder Ole Peter Johansen af Sønder-Aldum, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale alle af den Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, med 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, med 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Januar 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ole
Peter Johansen til Høiesteretssagførerne Shaw
og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne
Sag tiltales Indsidders Ole Peter Johansen for Forsøg paa
Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger
maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der den 13 Ok-
tober f. A. tilligemed flere andre Folk havde haft Arbejde ved
et Damptærskværk hos Forpagteren af Urlev Præstegaard og
ved denne Lejlighed havde drukket endel Brændevin, hvoraf han
var blevet noget, om end ikke i høj Grad beruset, har om Aften-
en paa Vejen derfra til sit Hjem i Sønder-Aldum, efter sit
Anbringende pludselig under Paavirkning af den nydte Spiritus,
faaet den Tanke at skaffe sig Adgang til Gaardejer i sidstnævnte
By Simon Laursens Mælkestue, hvor Gaardens Beholdning af
Kjød og Flæsk, efter hvad han vidste, opbevaredes, og der til-
vende sig noget af denne Beholdning, som han da vilde tage
hjem med til sin Hustru under Foregivende af, at han havde
kjøbt det i Urlev. Han gik derfor — som det maa antages Kl.
omtrent 10¹/₂ — hen til den paaejdende Gaard, og da han,
saaledes som han var gaaet ud fra, fandt et af de øverste Vin-
duer i Mælkestuen staaende aabent, afhaspede han, ved at stige
op paa Sökkelen og stikke en Arm ind igjennem det aabne
Vindue, det nedenfor værende Vindue og steg igjennem dette
ind i Mælkestuen, hvorved han, inden han naaede ned paa Gul-
vet, kom til at træde paa Saltekarret, der ham uafvidende stod
lige under Vinduet; han fik imidlertid ikke Tid til nærmere at
undersøge Forholdene eller aabne Karret, idet den ene af Gaar-
dens Piger, — der fra deres ved Siden af Mælkestuen liggende
Kammer havde hørt, at et Vindue i Mælkestuen var blevet
aabnet, og at en Person var sprunget ned paa Saltekarret —
efter først at have kaldt paa Husbonden, gik hen og aabnede
Døren ind til Mælkestuen, hvorpaa Tiltalte skyndsomst fjernede

sig ad samme Vej, ad hvilken han var kommen ind, og løb om bagved Huset. Efter at have staaet lidt der, kom han, der vidste, at den ene af Pigerne var Kjæreste med en Karl ved Navn Christen Laursen, i Tanker om, at det for at undgaa videre Undersøgelse om, hvem der havde været i Mælkestuen, vilde være klogest at give det Udseende af at det var den nævnte Karl, der ad denne Vej havde villet skaffe sig Adgang til Pige-kammeret, og han gik derfor hen til dettes Vindue og foregav, da han blev spurgt om, hvem han var, først af en af Pigerne og derpaa af Simon Laursen, der havde aabnet et Vindue i sit Sovekammer, at han var Christen Laursen, men forføjede sig endelig bort, dog først efter at Simon Laursen havde udskjældt ham for en Tyvekngt og ofordret ham til at gaa sin Vej, og han i den Anledning havde givet et grovt Svar. Tiltalte har forevrigt udsagt, at han, der har nogenlunde stadigt og ordentligt lønnet Arbejde, saa at han er i Stand til fuldstændig at underholde sin af hans Hustru og to Børn bestaaende Familie, er vis paa, at det intet Øjeblik vilde være faldet ham ind at gjøre det ommeldte Forsøg paa Tyveri, naar han ikke den paagjældende Aften havde været paavirket af den i Aftenens Løb nydte Spiritus. Efter Simon Laursens Forklaring havde Tiltalte ved Indbruddet traadt paa noget ovenpaa Saltekarret liggende Kjød samt knust en Gradestok og et Æg, der havde ligget i Vinduet, som han var stegen ind igjennem, men der er ikke nedlagt nogen Paastand om Erstatning i den Anledning.

For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1864, og som — naar undtages, at han i 1888 har ved et Politiretsforlig forpligtet sig til at erlægge en Bøde af 15 Kr. til Politikassen for Overtrædelse af Lov af 4de Februar 1871 § 11, samt at han som Soldat har været straffet een Gang arbitrært for en Disciplinærforseelse og een Gang ifølge Krigsretsdømme med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for at have forført en Pige under 16 Aar til Utugt — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 17 Marts.

Nr. 151. Høiesteretssagfører Shaw
 contra
 Søren Pedersen Johansen (Def. Salomon),
 der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Januar 1893: Arrestanterne Søren Pedersen Johansen og Otto Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Johansen i 15 Maaneder og Larsen i 1 Aar, samt Een for Begge og Begge for Een betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Søren Pedersen Johansens Vedkommende anførte Grunde vil den, forsaavidt den angaar ham, være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør for Søren Pedersen Johansens Vedkommende ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Shaw og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanterne Søren Pedersen Johansen og Otto Larsen for Tyveri og mod Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag ere de ved deres egne Tilstaelsler og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have den 17de Oktober f. A. i Forening frastjaalet Marskandiser Knud Frederik Siegfred Lillegaard en til 3 Kr. vurderet Frakke, der laa frit fremme paa Disken i Bestjaalnes Butik, hvor de i lovligt Ærinde havde indfundet sig, Arrestanten Johansen tillige om at have overtraadt et ham den 18de April 1890 til Kjøbenhavns Politis

Protokol over mistænkelige Personer, under sædvanlig Straffe-trusel givet Tilhold, dels ved mod samme 3 Gange i Tidsrummet fra han modtog Tilholdet, og indtil han den 17de Oktober f. A. anholdtes under nærværende Sag, uden foregaaende Anmeldelse til Politiet at forlade Staden Kjøbenhavns Grund for at tage Ophold andetsteds, dels ved i Tidsrummet fra engang i afvigte Foraar indtil henimod Udgangen af September f. A. — i hvilket Tidsrum han med en Maanedes Afbrydelse boede her i Staden — at undlade at melde sig til bemeldte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, skjøndt det ved Tilholdet bl. a. var paalagt ham hver Mandag at foretage saadan Melding.

Arrestanten Johansen er født den 5 Maj 1864 og bl. a. anset ifølge Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Februar 1883 efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge den kgl. Viborgske Landsoverrets Dom af 31 Marts 1884 efter Straffelovens § 245 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Nykjøbing p. M. Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Februar 1886 i Henhold til Straffelovens § 231, 1 Led, jfr. §§ 240 og 246, og til Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge nærværende Rets Dom af 21 December 1889 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 90 Dage, og senest ifølge Ribe Kjøbstads Politirets Dom af 1 August 1891 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne nu være at anse, Johansen efter Straffelovens § 232 som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne under Eet med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Færdig fra Trykkeriet den 13 April 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokølsekreterere.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 5—6.

Fredagen den 17 Marts.

Nr. 161. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

1) Jens Vinther Jensen, 2) Victor Marinus Jensen
og 3) Anders Larsen (Def. for Nr. 1 og 2 Bagger, for
Nr. 3 Lunn),

der tillaes, de to Førstnævnte for uteerligt Forhold og Sidstnævnte for Delagtighed deri.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 3 November 1892: Tiltalte Victor Marinus Jensen bør straffes med 12 Rottingslag. De Tiltalte Jens Vinther Jensen og Anders Larsen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, hver i to Gange fem Dage. Alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Larsen, 12 Kr., udredes af samtlige Tiltalte Een for alle og Alle for Een, med Undtagelse af Salæret til den beskikkede Defensor, Sagfører Broe, 10 Kr., der udredes af Tiltalte Victor Marinus Jensen alene. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Januar 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Rottingslagenes Antal for Tiltalte Victor Marinus Jensen bestemmes til 15. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Hindberg og Rye, betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 15. Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsentlige kunne tiltrædes, vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges for Anders Larsen til 3 Gange 5 Dage.

Det bemærkes, at den i Dommen nævnte Bestemmelse i Grundlovens § 80, efter hvad der for Høiesteret er oplyst, har været overholdt.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Anders Larsen bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, til Høiesteretssagførerne Asmussen, Bagger og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Jens Vinther Jensen, Tjenestedreng Victor Marinus Jensen og Gaardejer Anders Larsen, der ere fødte, Jens Vinther Jensen 1 April 1874, Victor Marinus Jensen den 25 Februar 1877 og Anders Larsen i Aaret 1870, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, de tvende Førstnævnte for uteerligt Forhold og Sidstnævnte for Delagtighed heri.

Ved de af de Tiltalte Jens Vinther Jensen og Victor Marinus Jensen afgivne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at de ved forskellige Lejligheder have vist et uteerligt Forhold overfor Pigebarnet Jensine Marie Jensen, der efter sin Forklaring er født den 17 April 1877, og som den 1 November 1891 var kommen i Tjeneste hos Tiltalte Anders Larsen paa dennes Ejendom „Katvadgaard“, hvor ogsaa de to andre Tiltalte tjente. Da de Tiltalte Jens Vinther Jensen og Victor Marinus Jensen en Dag ved Paasketid f. A. vare sammen med Jensine i Gaardens Lade, bandt Jens Vinther Jensen et Stykke Reb om hendes højre Ben, hvorefter de begge i Forening kastede Rebet om en Bjælke og hejsede hende op, saa at kun hendes Hoved hvilede paa Halmen i Laden, hvorved hendes Ben og Underkrop bleve blottede, samt holdt hende i denne

Stilling en kort Tid, indtil Husbonden bød dem holde op. Tiltalte Victor Marinus Jensen har derhos i Løbet af sidstafvigte Sommer og Begyndelsen af Efteraaret 4 Gange behandlet Jensine paa den Maade, at han førte sin Haand op til hendes Kjensdele og afrev Haar, de to Gange udførte han dette alene, idet han først kastede hende overende, men de to andre Gange blev han hjulpet af Tiltalte Jens Vinther Jensen, som kastede Pigebarnet overende og holdt paa hende, medens Victor Marinus Jensen udførte Handlingen, og den ene af disse Gange, da Forholdet fandt Sted i Marken, hvor ogsaa Tiltalte Larsen og en Daglejer var til Stede, er det særligt oplyst, at Victor Marinus Jensen først behandlede Jensine paa den anførte Maade med Hjælp af Jens Vinther Jensen og derpaa, da denne havde fjernet sig, sagde til Jensine, som sad i en Grøft, at hvis hun ikke flyttede sig, vilde han gøre det igjen, samt at han derpaa, da hun blev siddende, gjentog Handlingen. Endelig er det oplyst, at Tiltalte Victor Marinus Jensen en Gang i Foraaret 1892, vistnok i April Maaned, har holdt Jensine i Armene, medens en anden Dreng vilde løfte hendes Skjorter op.

Jensine, der efter det Oplyste er en sædelig Pige, satte sig ved de anførte Lejligheder imod de Tiltaltes Fremfærd samt skreg og græd; men naar bortses fra, at en Daglejer en Gang kom hende til Hjælp og jog Tiltalte Victor Marinus Jensen bort med en Pisk, har hun ikke funden nogen Bistand hos sine Omgivelser og navnlig ikke hos sin Husbond, Tiltalte Larsen, der vel nogle Gange sagde til de andre Tiltalte, at de skulde lade være, eller at det ikke gik an, men som i Virkeligheden maa antages at have bifaldet deres Færd og moret sig over den. Denne Tilsidesættelse af hans Pligt som Husbond vil imidlertid ikke kunne paadrage Tiltalte Larsen Strafansvar, hvorimod han er ifalden saadant med Hensyn til følgende Forhold, om hvilket Victor Marinus Jensen, hvis Udsagn i det Væsentlige er bekræftet af Jensine og Jens Vinther Jensen, har forklaret, at Tiltalte Larsen en Dag, da de alle vare sammen i Marken for at luge Roer, tog 2 Kr. frem og bød Victor Marinus Jensen dem med den Ytring, at dem maatte Jensine faa, naar hun vilde vise dem „alt hvad hun havde“, eller — som han efter sin senere Forklaring tror, at Ytringen faldt — naar hun vilde lægge sig ned og lade Victor Marinus Jensen gjøre „det Slemme“ ved sig — hvorved efter Drengens Formening sigtedes til legemlig Omgang — samt at Anders Larsen derefter sagde, at de maatte faa 5 Kr. til Deling, hvis han kunde faa hende til at smide sig ned og vise dem „alt, hvad hun havde“. Der skete dog i Henhold til disse Opfordringer ikke videre, end at Victor Marinus Jensen bød Jensine Pengene uden Resultat, idet hun efter hans Forklaring lo deraf. Tiltalte Larsen har erkjendt, at han ved den anførte Lejlighed har givet Victor

Marinus Jensen Penge, for at han skulde tilbyde Jensine dem, hvis hun vilde vise en uteerlig Adfærd; men han vil ikke kunne huske de nærmere Omstændigheder og har forklaret, at han i alle Tilfælde, hvis de to Børn havde indladt sig paa at drive Utugt, vilde have forhindret det.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Tiltalte Jens Vinther Jensens Tilregnelighed med Hensyn til, at det er oplyst, at han for ca. 8 Aar siden har lidt af epileptiske Krampe-tilfælde; men efter en af vedkommende Distriktslæge efter stedfunden Undersøgelse afgiven Erklæring har Karlen ikke i de sidste 7 Aar mærket noget til saadanne Krampetilfælde og maa anses for fuldt tilregnelig, ligesom Underdommeren har erklæret, at hans Optræden under Forhøret ikke har givet Anledning til at nære nogen Tvivl i saa Henseende.

For deres anførte Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 185, for Tiltalte Victor Marinus Jensens Vedkommende sammenholdt med § 37 og for Tiltalte Anders Larsens Vedkommende sammenholdt med § 52, med Straffe, der findes efter Sagens Omstændigheder at maatte bestemmes for Tiltalte Victor Marinus Jensen under Hensyn til Straffelovens § 21 til 15 Rottingslag og for de to andre Tiltalte til Fængsel paa Vand og Brød, hver især i 2 Gange 5 Dage. Ved Underretsdommen ere de Tiltalte ansete efter Straffelovens § 176, kfr. § 174, for Tiltalte Victor Marinus Jensens Vedkommende sammenholdt med § 37, for Tiltalte Larsens Vedkommende med § 52, 2det Led, idet Straffen for Tiltalte Victor Marinus Jensen er bestemt til 12 Rottingslag og for de to andre Tiltalte til Fængsel paa Vand og Brød som anført, og bemeldte Dom vil herefter med den anførte Forhøjelse af Straffen for Tiltalte Victor Marinus Jensen være at stadfæste.

Det bemærkes, at det ikke af den fremlagte Forhørsudskrift kan ses, hvornaar den de Tiltalte Jens Vinther Jensen og Victor Marinus Jensen overgaaede Anholdelse har fundet Sted, og at det saaledes ikke fremgaar af Sagen, at Bestemmelsen i Grundlovens § 80 om de Anholdtes Fremstilling for Dommeren inden 24 Timer er overholdt, men efter Sagens Oplysninger er der dog Føje til at antage, at dette er sket.

Nr. 149. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Frederik Andersen (Tyr) (Def. Bagger),

der tiltales for Voldtægt.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 23 December 1892: Arrestanten Frederik Andersen, kaldet Tyr, bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, og til Defensor, Overretssagfører Raaschou, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Februar 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Leth, betaler Arrestanten Frederik Andersen (Tyr) 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 5 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Andersen til Høiesteretssagførerne Salomon og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksbog Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Frederik Andersen (Tyr), der er født den 7 November 1847 og mange Gange tidligere straffet, bl. A. ifølge nærværende Rets Dom af 3 Marts 1885 efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tugthusarbejde i 3 Aar og

senest ifølge Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 19 Oktober 1888 efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 4 Aar, aktioneret for Voldtægt, og er han i saa Henseende ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 27 November f. A. Kl. ca. 3 om Eftermiddagen indfandt han sig hos Afbygger Peter Nielsen af Lyngø Overdrev, hvor dennes Tjenestepige Caroline Dorthea Jacobsen var alene hjemme. Arrestanten, der efter sin Forklaring var noget paa-virket af nydte Drikkevarer, gjorde da først nogle Narrestreger med hende, idet han greb efter hende, der hele Tiden søgte at undgaa ham, og sægget af hendes Modstand tog han derefter fat paa hende og kastede hende om paa Gulvet. Han tumlede da nogen Tid med hende, der skreg og stred imod af alle Kræfter, indtil hun ikke kunde mere, og efter at have løftet Klæderne op omkring hende, anbragte han sit Lem i hendes Kjønnsdele og blev liggende nogen Tid ovenpaa hende, hvorefter han rejste sig op og gik bort. Arrestanten har udsagt, at han ikke tror, at der fandt Sædudgydelse Sted, og mener, at han rejste sig op, da det ikke blev til noget. Den nævnte Pige, der er 32 Aar gammel, men meget svagt udviklet i intellektuel Henseende, maa antages at være uberygtet, og Arrestanten har erkjendt, at hun ikke gav ham Anledning til at antage, at hun godvillig vilde indlade sig i Kjønnsforbindelse med ham. Ifølge en af den konstituerede Distriktslæge den 3 December f. A. afgiven Erklæring fandtes der da Spor af den hende overgaaede Vold paa begge hendes Arme, nemlig paa højre Arm nogen Hævelse med Ømhed og en skorpedannet Exkoration paa Albuen, hvorhos Huden paa venstre Underarms udvendige Side var dekoloreret. I Erklæringen udtales endvidere, at Under-søgelsen af Pigens Kjønnsdele tydede paa, at Samleje kunde have fundet Sted, idet Skamlæberne ikke vare tætsluttende og Hymen ikke tilstede; der var nogen Exkoration af de smaa Skamlæbers Slimhinde, hvilket dog ogsaa kunde skyldes et tilstedeværende Slimflod. Som Følge af det Anførte og da Sagens øvrige Oplysninger ikke give tilstrækkelig Føje til at antage, at det stedfundne Samleje er blevet fuldbyrdet, maa det billiges, at Arrestanten ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens 168, jfr. § 46, og da Straffen findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 4 Aar og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil den være at stadfæste.

Mandagen den 20 Marts.

Nr. 143. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Daniel Jacobs (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Frederikssteds Politirets Dom af 14 November 1892: Arrestanten, Daniel Jacobs af Frederiksted, bør hensættes til Tvangsarbejde i 60 Dage, hvorhos han vil have at betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 7 December 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 84 Dage. At efterkommes uuder Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende mangelfulde Oplysninger om Beskaffenheden af den i den indankede Dom omhandlede Billet findes det af Tiltalte udviste, i Dommen fremstillede Forhold ikke at kunne betragtes som Tyveri, hvorimod det maa henføres under Forordning 11 April 1840 § 41, jfr. § 30. Straffen findes dog at maatte bestemmes som ved Dommen sket.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Daniel Jacobs til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Frederiksteds Politiret her til Rettén indankede Sag er Arrestanten Daniel Jacobs tiltalt for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse, som bestyrkes af det øvrige under Sagen Oplyste, godtgjort, at han den 27 Oktober d. A. om Eftermiddagen var gaaet ind i Fattigpensionisten Cathrine Roberts aabentstaaende Værelse, der ligger i den hans Moder tilhørende

Gaard for, som han oftere gjorde, at besøge hende, men da hun opholdt sig i Kjøkkenet, besluttede han at vente paa hende og gav sig som Tidsfordriv til at undersøge Værelset; da han saa en Pose hænge bag et Spejl, tog han den frem, og da han fandt Cathrine Roberts Pensionsbillet i den, tog han Billetten med det Forsæt derpaa at hæve og tilegne sig den hende tilkommende, den 31 s. M. forfaldende Fattigpension D. 1,00. Den sidstnævnte Dag om Morgenen anmodede han i dette Øjemed et Fruentimmer, hvem han mødte udenfor Politikammeret, om at gaa ind og hæve Beløbet, men da hun, der samtykkede deri, derpaa henvendte sig til den Politibetjent, som udbetalte Fattigpensionerne, og foreviste Billetten, fattede denne Mistanke og undlod at udbetale Cathrine Roberts Pension til hende.

Arrestanten, der er født den 12 Oktober 1871, har forhen været straffet ifølge Frederiksteds Politiretsdom af 13 Maj 1891 med 5 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri og ifølge Frederiksteds Bythings Extraretsdom af 17 November 1891 i Henhold til Forordningen af 11 April 1840 §§ 1 og 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 10 Gange 48 Timer. For det af ham begaaede, under nærværende Sag paa-talte Tyveri vil han ifølge Forordningen af 11 April 1840 § 1, sammenholdt med Anordningen af 6 Januar 1852 § 2, Nr. 2 og 3, være at anse med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde fastsættes til Tvangsarbejde i 84 Dage, og vil med den heraf følgende Forandring i Straffetiden den paaankede Dom, hvori Straffetiden var bestemt til 60 Dage, være at stadfæste.

Onsdagen den 22 Marts.

Nr. 14. Gaardejerne Sognefoged Christoffer Christensen,
Lars Christensen og Anders Nielsen (Winther)

contra

Gaardejer Ole Larsen (Asmussen),

betr. Berettigelse til at anbringe en Brønd.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 21 December 1888: De Indstævnte, Gaardejerne, Sognefoged Christoffer Christensen, Lars Christensen og Anders Nielsen, alle af Brøndbyøster, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Ole

Larsen sammesteds, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Oktober 1890: De Indstævnte, Gaardejerne Sognefoged Christoffer Christensen, Lars Christensen og Anders Nielsen af Brøndbyøster, bør Een for Alle og Alle for Een inden en Frist af 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Kjøbenhavns Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 4 Kr. for hver Dag, de sidde Dommen overhørige, gjenopføre det ovenomhandlede Hegn, tilfylde Brønden og fjerne dennes Tilbehør. Saa bør de og Een for Alle og Alle for Een inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Citanten, Gaardejer Ole Larsen af Brøndbyøster, betale en saadan Erstatning for Afsavnet af det ommeldte Grundstykke og for, hvad det vil koste at retablere den før den 28 Maj 1886 bestaaende Tilstand, som bestemmes ved uvillige paa de Indstævntes Bekostning af Retten udmeldte Mænd, dog ikke over 100 Kr., samt Sagens Omkostninger for begge Instantser med 200 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger ere Appellanterne ved den i den indankede Dom omhandlede Lejlighed ikke optraadte som private Personer, men have i Henhold til en af vedkommende Sogneraad fattet Beslutning udført et den ene af dem som Medlem af Raadet og som dettes Delegerede af samme overdraget Hverv, og Sagens Udfald beroer ogsaa alene paa, hvorvidt der tilkommer det Offentlige en Beføjelse til at raade over Lodden Matr.-Nr. 7 d af Brøndbyøster paa den i Dommen fremstillede Maade, hvilket Spørgsmaal imidlertid ikke kan finde sin Afgjørelse under en Sag, hvori Sogneraadet ikke har deltaget. Der maa derfor gives Appellanterne Medhold i, at de ikke ere rette Sagvoldere i nærværende Sag, og deres Paastand om Frifindelse i det Hele for Indstævntes Tiltale maa saaledes tages til Følge.

Sagens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen

betaler Indstævnte Gaardejer Ole Larsen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at de Indstævnte, Gaardejerne Sognefoged Christoffer Christensen, Lars Christensen og Anders Nielsen af Brøndbyøster, i Maj 1886 uberettiget havde ladet nedbryde Hegnet om den Citanten, Gaardejer Ole Larsen, sammesteds tilhørende Lod Matr.-Nr. 7 d af Brøndbyøster og grave en Brønd der samt anbringe Postetræ og andet Tilbehør til samme, har Citanten under nærværende, i 1ste Instants ved Frederiksberg Birks ordinære Ret anlagte Sag paastaaet de Indstævnte kjendte uberettigede til at nedbryde Hegn og grave eller indrette Brønd paa den nævnte Lod samt derhos Een for Alle og Alle for Een tilpligtede dels under fornøden Tvang at gjenopføre Hegnet, tilfylde Brønden og fjerne dens Tilbehør, dels at yde Citanten Erstatning for Afsavnet af Grundstykket og for, hvad det vil koste at retablere den tidligere Tilstand, med 100 Kr. eller efter uvillige, paa deres Bekostning udmeldte Mænds Skjøn, samt at de hver især for deres ovennævnte Handling anses med Straf, særlig efter Straffelovens § 296, ligesom han endelig paastod sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst. Efter at de Indstævntes principale Paastand om Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger ved fornævnte Birkethings Dom af 21 September 1888 var bleven tagen til Følge, dog med Ophævelse af Sagens Omkostninger, har Citanten ved Stævning af 19 November s. A. indanket Sagen her for Retten, hvor han har paastaaet den indankede Dom forandret i Overensstemmelse med hans fornævnte Paastand samt sig tillagt Appellens Omkostninger, medens de Indstævnte have paastaaet Dommen stadfæstet med Tillæg af Sagens Omkostninger for Overretten.

De nærmere Omstændigheder, saaledes som disse efter Proceduren maa lægges til Grund for Paadømmelsen, ere følgende: Ved Skjøde af 14 September 1880 med Tillægspaatægning af 19 Februar 1881 blev Citanten af en tidligere Ejer overdraget det ommeldte Matr.-Nr., i hvilken Henseende det dog i Skjødet hedder, at dette benyttes som offentligt Vandsted, hvad ogsaa stemmede med de virkelige Forhold, idet Vandstedet paa den Tid maa antages at have tjent ikke blot til Gadekjær, men ogsaa til Branddam og i denne Egenskab at have været det Offentliges Tilsyn undergivet i Medfør af Lov 2 Marts 1861 § 34. Den 6 December 1880 tilskrev Brøndbyernes Sogneraad, der

ses at være gaaet ud fra den Forudsætning, at Ejendomsretten over Dammen tilkom Kommunen, Københavns Amtsråd og anmodede om Tilladelse til at udfylde Dammen, imod at der efter Sogneraadets og vedkommende Brandfogeds nærmere Bestemmelse paa et hensigtsmæssigt Sted gravedes en Brønd og i samme anbragtes en Pumpe, samt til derefter at sælge eller bortleje den tilfyldte Grund og lade Indtægten deraf indflyde i Kommunens Kasse. I Skrivelse af 25 Marts 1881 samtykkede Amtsrådet i, at Dammen tilfyldtes, mod at der, som foreslaaet, tilvejebragtes en Brønd med Pumpe, og i den følgende Tid blev der derefter aflæsset Fyld i Dammen, uden at denne dog efter det Oplyste blev fuldstændig kastet til. I 1884 paatænkte Sogneraadet at udleje Lodden, men da Citanten erfarede dette, tilskrev han Sogneraadet, at dette var uberettiget til at udleje Lodden, da denne tilhørte ham, samt at han nu vilde sætte sig i udelukkende Besiddelse af Lodden, hvortil Sogneraadet svarede, at det var villigt til at overlade ham Lodden, saafremt han retmæssigt ved Dokumenter kunde godtgjøre sin Ejendomsret. Citanten foreviste nu sit Skjøde for Sogneraadet, og dette afstod da fra at udleje Lodden, uden at det iøvrigt ses, at Citantens Ejendomsret er bleven udtrykkelig anerkjendt. Citanten indhegnede derpaa Lodden og tog samme i Besiddelse, idet dog, efter hvad der maa gaaes ud fra, den tilbageværende Del af Vandstedet vedblivende er bleven benyttet som Gadekjær. Som det maa antages, først i 1886 skred Sogneraadet til Opfyldelsen af den ovennævnte Betingelse, idet det i et Sogneraadsmøde vedtoges at anbringe en Brøndpost i Brøndbyvester *) og overdroges til Indstævnte Lars Christensen, der den Gang var Medlem af Sogneraadet, at foranstalte dette udført.

Bemeldte Indstævnte og Indstævnte Anders Nielsen, der ogsaa var Sogneraadsmlem, sammenkaldte derefter Bymændene, dog med Undtagelse af Citanten, og paa dette Møde vedtoges det da at anbringe Posten paa den her under Sagen omhandlede Lod, der paa Grund af dens hidtidige Benyttelse som Gadekjær antoges at tilhøre Bylauget, og i Henhold til de saaledes fattede Beslutninger antog Lars Christensen nogle Husmænd til den 28 Maj 1886 at paabegynde Gravningen af en Brønd paa Lodden. Under dette Arbejde indfandt Citanten sig imidlertid og paabød Husmændene at forlade Lodden, ligesom han begyndte at kaste den opgravede Jord ned i Hullet igjen, hvorfor der blev sendt Bud først efter Indstævnte Lars Christensen og senere til de 2 andre Indstævnte, der ogsaa alle kom tilstede, men da Citanten vedblivende modsatte sig, at Ar-

*) Skal være: Brøndbyvester.

bejdet fortsattes, forlode Arbejderne Stedet. Den følgende Dag mødte de imidlertid paany paa Lodden, hvor ogsaa de Indstævnte Lars Christensen og Sognefoged Christoffer Christensen kom tilstede, og gave sig under Citantens Fraværelse, efter først at have fraslaaet en Del Lægter, som af Citanten vare anbragte paa nogle i Skjellet ud mod den til Lodden stødende offentlige Vej staaende Træer, og henlagt dem paa Pladsen, atter ifærd med Arbejdet, saa at dette allerede var vidt fremskredet, da Citanten om Eftermiddagen kom tilstede og paany protesterede mod dets Fortsættelse. Senere er Brønden gravet færdig og Postetræ anbragt i den.

Forsaavidt nu de Indstævnte til Støtte for deres Frifindelsespaastand have gjort gjældende, at de, ved at foranstalte det paagjældende Arbejde udført, udelukkende have handlet i Henhold til det Indstævnte Lars Christensen af Sogneraadet givne Mandat, og at de derfor ikke kunne anses for rette Sagvoldere, kan der allerede af den Grund ikke tages noget Hensyn til dette Anbringende, at Sogneraadet ikke har givet Anvisning paa noget bestemt Sted til Brøndens Anbringelse og altsaa navnlig ikke hertil har udpeget den omspurgte Lod. Efter det Foranførte maa derimod Ansvar for det truffne Valg, ifald et saadant overhovedet er paadraget, paahvile de Bymænd, der have vedtaget at anbringe Brønden saaledes som sket, og da dette Ansvar ifølge Forholdets Natur maa paahvile disse Een for Alle og Alle for Een, og samtlige 3 Indstævnte, som af Citanten uimodsagt anbragt, have medvirket til Beslutningen og sammes Udførelse, kunne de Indstævnte ikke skyde Sagen fra sig. Afgjørelsen vil altsaa bero paa, om de Indstævnte have havt Ret til at anbringe Brønden paa Lodden, der, idet Citantens Skjøde er thinglæst uden Mangelspaategning, ifølge Skjøde- og Panteprotokollernes Udvisende tilhørte ham, og som desuden var indhegnet og benyttedes af ham, og da de ikke have ført nogetsomhelst Bevis for, at der har tilkommet dem en saadan omfattende Raadighedsret over Lodden, ville de Indstævnte være at dømme efter Citantens Paastand, saaledes at de tilpligtes Een for Alle og Alle for Een dels inden en Frist af 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Kjøbenhavns Amts Fattigkasse tiifaldende Bøde af 4 Kr. for hver Dag, de sidde Dommen overhørig, at gjenopføre Hegnet, tilfylde Brønden og fjerne dens Tilbehør, dels at yde Citanten Erstatning for Af-savnet af Grundstykket og for, hvad det vil koste at retablere den tidligere Tilstand, hvilken Erstatning, overensstemmende med de Indstævntes derom nedlagte Paastand, vil blive at fastsætte ved uvillige paa de Indstævntes Bekostning af Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog ikke udover 100 Kr. Derimod vil der efter Omstændighederne ikke kunne paalægges de Indstævnte

noget Strafansvar. Sagens Omkostninger for begge Retter findes de Indstævnte in solidum at burde betale Citanten med 200 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 50. Inspektionen for St. Hans Kirke i Odense
(Shaw efter Ordre)

contra

Graver, Krigsassessor **Christoffersen**
(Asmussen efter Ordre),

betr. Efterbetaling af Lønning.

Odense Kjøbstads ordinære Rets Dom af 20 April 1891: Indstævnte, Kirkeinspektionen for St. Hans Kirke i Odense, bør til Citanten, Krigsassessor, Graver Christoffersen ved samme Kirke, betale 1438 Kr. 56 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra 25 Oktober 1889, til Betaling sker, samt derhos tilsvare Citanten fra 1 Januar 1889 at regne en aarlig Indtægt af mindst 2000 Kr., saa længe han beklæder Stillingen som Graver ved nævnte Kirke. Processens Omkostninger ophæves. Der tillægges de for Parterne beskikkede Sagførere, Sagfører Kjørboe og Prokurator Kramer, hver et Salær paa 100 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 November 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretsprokuratorerne Lassen og Mundt i Salær hver 40 Kr. og Førstnævnte i Godtgjørelse for hafte Udlæg 1 Kr. 95 Øre, hvilke Salærer saavelsom Godtgjørelsen blive at udrede af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil den efter

Kontraappellanten, Krigsassessor Christoffersens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at kunne ophæves, og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 2 Kroner. Høiesterets-sagførerne Shaw og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Gravertjenesten ved St. Hans Kirke i Odense i 1885 ved Dødsfald var bleven vakant, og Citanterne, Inspektionen for St. Hans Kirke i Odense, i Henhold til en Angivelse fra den afdøde Gravers Enke havde opgivet, at den Afdødes Indtægter af bemeldte Tjeneste, hvortil der ikke var henlagt nogen fast Gage, i de sidste 5 Aar gennemsnitlig havde udgjort ca. 2000 Kr., bifaldt Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, efter forudgaaet Brevvexling med Stiftsøvrigheden over Fyens Stift, under 4 August s. A., at den ommeldte Tjeneste søgtes besat ved en fast Ansættelse, dog saaledes at den, der ansattes i Embedet, forpligtedes til, foruden at svare 200 Kr. i Pension til Formandens Enke, at finde sig i en eventuel Forandring i Betalingsmaaden for hans Deltagelse i de kirkelige Handlinger, under Forudsætning af, at der sikredes ham en Indtægt af mindst 2000 Kr. aarlig. Overensstemmende hermed lod Krigsministeriet, gennem hvilket denne Art Tjenester besættes, den omhandlede Tjeneste bekendtgjøres som ledig ved Kundgjørelse for Hæren af 24 August s. A., hvori det bl. A. udtrykkelig anførtes, at de med Tjenesten forbundne uvisse Indtægter ansloges at have udgjort omtrent 2000 Kr. aarlig, og Indstævnte, Graver ved nævnte Kirke, Krigsassessor Christoffersen, blev derpaa ved allerhøjeste Resolution af 28 December s. A. beskikket i den ledige Gravertjeneste, dog, som det i Resolutionen hedder: „med Forpligtelse til, foruden at svare 200 Kr. i aarlig Pension til sin Formands Enke, at finde sig i en eventuel Forandring i Betalingsmaaden for hans Deltagelse i de

kirkelige Handlinger, imod at der i saa Fald sikres ham en Indtægt af Posten af mindst 2000 Kr. aarlig.“

Efter Indstævntes Opgivende have hans aarlige Indtægter imidlertid kun andraget i 1886 1283 Kr. 62 Øre, i 1887, da Begravelsesvæsenet omordnedes, saaledes at det overtoges af Odense Kommune, og der fastsattes bestemte Taxter for hans Deltagelse i de Begravelsesvæsenet vedrørende kirkelige Handlinger, 1141 Kr. 25 Øre og i 1888 1320 Kr. 19 Øre, og efterat Indstævnte i den Anledning forgjæves havde henvendt sig til forskjellige Autoriteter, søgte han, efter meddelt Bevilling til fri Proces, i 1ste Instants ved Odense Bythingsret Citanterne til paa Kirkens Vegne at betale ham det Beløb, som han saaledes i Aarene 1886, 1887 og 1888 havde havt mindre end 2000 Kr. i aarlig Indtægt af Posten som Graver, eller ialt 2254 Kr. 94 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 25 Oktober 1889 samt endvidere til for Aaret 1889 og fremdeles, saalænge Indstævnte beklæder Graverposten, at sikre ham en Indtægt af Posten af mindst 2000 Kr. aarlig, medens han subsidiært paastod Citanterne tilpligtede fra 1 Januar 1887 at betale ham, hvad der mangler i at supplere hans Indtægt til 2000 Kr. Indstævnte erkjendte dog herved, at den aarlige Pension, som det paahvilede ham at udrede til sin Formands Enke, fra 1 Juli 1888 var udredet af St. Hans Kirke, saa at han, hvis hans Paastand toges til Følge, var pligtig at refundere Kirken den udlagte Pension.

Citanterne, der ligeledes procederede efter meddelt Bevilling til fri Proces, paastode sig derimod frifundne for Indstævntes Tiltale i denne Sag. Parterne paastode derhos gjensidig Modparten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, hvilket Salær i ethvert Fald paastodes udredet af det Offentlige. Ved bemeldte Rets Dom af 20 April d. A. bleve Citanterne overensstemmende med Indstævntes subsidiære Paastand, modificeret efter hans anerkjendte Refusionspligt med Hensyn til det af Kirken udlagte Pensionsbeløb, tilpligtede at betale Indstævnte 1438 Kr. 56 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 25 Oktober 1889, til Betaling sker, samt at tilsvare Indstævnte fra 1 Januar 1889 at regne en aarlig Indtægt af mindst 2000 Kr. saalænge han beklæder Stillingen som Graver ved den nævnte Kirke. Sagens Omkostninger bleve derhos ophævede, og der tillagdes de for Parterne beskikkede Sagførere, Sagfører Kjørboe og Prokurator Kramer, hver et Salær paa 100 Kr. at udredes af det Offentlige.

Denne Dom have Citanterne efter meddelt Bevilling til fri Proces indanket her for Retten, hvor de have paastaet, principaliter at de frifundes for Indstævntes Tiltale, subsidiært at det kun paalægges dem at tilsvare ham en passende Erstatning for

det Tab, han virkelig maatte have lidt ved den stedfundne Forandring i Begravelsesvæsenets Ordning, hvorhos de endelig har paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger i begge Instantser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det ved Underrettsdommen fastsatte Salær til Prokurator Kramer og et passende Salær til deres her for Retten beskikkede Sagfører, Prokurator Lassen, og Godtgjørelse til ham for havte Udlæg ialt 1 Kr. 95 Øre, hvilke Salærer og Udlæg i ethvert Fald forventes udredede af det Offentlige. Indstævnte, der ogsaa her for Retten procederer efter meddelt Bevilling til fri Proces, har derimod paastaet Underrettsdommen stadfæstet og Citanterne tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører her for Retten, Prokurator Mundt, hvilket Salær i ethvert Fald paastaaes udredet af det Offentlige.

Da Indstævnte søger en formentlig Ret til en vis Indtægt anerkendt overfor Kirken, maa Citanterne efter den Stilling, de indtage, navnlig ogsaa i Kirkens økonomiske Anliggender, anses berettigede og forpligtede til at modtage Søgsmålet paa Kirkens Vegne, og den af dem rejste Indsigelse, at de ikke skulde være rette Sagvoldere, maa derfor anses for ubeføjet.

Forsaavidt Citanterne dernæst have forment, at Kirkens og deres Frifindelse i ethvert Fald maatte følge af, at de, bortset fra Angivelsen af Formandens formentlige Indtægt, ikke have havt nogen Del i Bestemmelsen af de Vilkaar, hvorpaa Indstævnte er ansat i Tjenesten, da kan der ikke heri gives dem Medhold. Thi da de her i Betragtning kommende Vilkaar under væsentligt Hensyn til Citanternes forommeldte Indtægtsangivelse ere fastsatte af den rette overordnede Øvrighed og tilmed stadfæstede ved den allerhøjeste Resolution, maa disse Vilkaar ogsaa være forbindende for Kirken.

Sagens Udfald vil altsaa afhænge af, hvorvidt de Vilkaar, hvorpaa Indstævnte er ansat, kunne antages at hjemle ham den paastaaede Indtægt.

Der findes nu ikke Grund til at betvivle Rigtigheden af Indstævntes detaillerede Angivelse af sine Indtægter i de paa-gældende Aar, og der er saaledes et væsentligt Misforhold mellem Størrelsen af disse Indtægter og det Beløb, hvortil Formandens aarlige Indtægter ere anslaaede af Citanterne; men det skjønnes dog ikke, at Indstævnte alene herpaa kan begrunde noget Krav paa Erstatning af Differencen, da Citanternes i den ommeldte Kundgjørelse gjængivne Angivelse er rent kalkulatorisk, og det tilmed ikke er nantageligt, at Indstævnte som nylig ansat og under mindre gunstige Tidsforhold kan have havt en noget mindre Indtægt end Formanden. Men derimod findes den kgl. Resolution at hjemle Indstævntes Krav paa at sikres en Indtægt af mindst 2000 Kr. fra den Tid, Omordnin-

gen af Begravelsesvæsenet fandt Sted; thi det er uden Hjemmel, naar Citanterne vil have Resolutionen forstaaet saaledes, at den kun i Tilfælde af en Omordning af alle de Gravervæsenet vedrørende Forretninger sikrede Indstævnte en Indtægt af 2000 Kr. aarligt, og endnu mindre kan Resolutionen forstaaes saaledes, at den kun har villet sikre Indstævnte Godtgjørelse for det Tab, han virkelig maatte lide ved Omordningen, ligesom det endelig er ganske ubeføjet, naar Citanterne i den Omstændighed, at Indstævnte, dengang de faste Taxter for Begravelsesvæsenet vedtoges, har ved sin Underskrift i vedkommende Forhandlingsprotokol erklæret sig tilfreds med disse Taxter, have villet se en Renunciation fra hans Side paa det ham ved hans Ansættelse givne Tilsagn om en aarlig Indtægt af den nævnte Størrelse.

Som Følge heraf, og da det maa anses in confesso, at i alt Fald en delvis Forandring i de Begravelsesvæsenet vedrørende Forhold traadte i Kraft den 1 Januar 1887, maa det Resultat, hvortil Underrettsdommen er kommet, anses velgrundet, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og der vil være at tillægge de beskikkede Sagførere her for Retten. Overretsprokuratorerne Lassen og Mundt, i Salær hver 40 Kr. og Førstnævnte i Godtgjørelse for havte Udlæg 1 Kr. 95 Øre, hvilke Salærer saavel som Godtgjørelsen blive at udrede af det Offentlige. Den befalede Sagførelse ved begge Retter har været lovlig. Her for Retten foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Torsdagen den 23 Marts.

Nr. 160. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Edvard Søren Sørensen Tost (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Falsk samt Overtrædelse af Lov af 10 Maj 1854 § 60, jfr. Lov Nr. 52 af 15 Maj 1875 § 10.

Hobro Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Januar 1893: Arrestanten Edvard Søren Sørensen Tost bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og til Hobro Kjøbstads Politikasøe bøde 10 Kr. I Erstatning til Boelsmand Jens Lassen af Linæa

betaler Arrestanten 44 Kr.; saa udreder han og alle af nærnærende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Schibbye, 12 Kr. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Februar 1893: Forsaavidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Lov 10 Maj 1854 § 60, jfr. Lov 15 Maj 1875 § 10, afvises Sagen fra Overretten. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Edvard Søren Sørensen Tost til Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Edvard Søren Sørensen Tost, der er født den 15 Maj 1870 og tidligere har været anset ifølge Hasle m. fl. Herreders Extrarets Dom af 27 Oktober 1887 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, ifølge Hads Herreds Extrarets Dom af 3 Januar 1888 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, § 230, 2det Stykke, kfr. § 45 og § 235 og Lov 3 Marts 1860 § 3, sammenholdt med Straffelovens §§ 37 og 62, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ifølge Gjording og Malt Herreders Extrarets Dom af 23 Januar 1891 efter Straffelovens § 228, kfr. § 61, 1ste Membrum, med Fængsel

paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, tiltales under denne Sag for Tyveri og Falsk samt Overtrædelse af Lov 10 Maj 1854 § 60, jfr. Lov Nr. 52 af 15 Maj 1875 § 10.

For sit Forhold i sidstnævnte Henseende er Arrestanten ved Underrettsdommen idømt en Bøde til Hobro Kjøbstads Politikasse af 10 Kr., og da denne Bøde ikke udgjør summa appellabilis, vil Sagen, der alene er appelleret efter Arrestantens Begjæring og ikke tillige for det Offentliges Vedkommende, forsaavidt være at afvise. Forøvrigt bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen saaledes foreligger Overretten, kun Spørgsmaal om nedenauførte Forhold, hvori det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er godtgjort, at han har gjort sig skyldig.

Efterat Arrestanten, som en Dag i den sidste Halvdel af April f. A. havde forladt sin Tjeneste paa Grauballegaard, et Par Dage havde været i Besøg hos sin Fader, Gartner Jens Sørensen Blirup i Gartnerboligen ved Gjessinggaard, og derefter taget Ophold i en Hule, som han havde gravet sig i Jorddiget om en ved fornævnte Gaard liggende Skov, begav han sig Natten mellem den 22 og 23 s. M. omtrent ved Midnatstid til sin Faders Bolig, hvor han, efter at have aabnet et paa Klem staaende, med en Snor fastbundet Vindue til Spisekammeret — hvilket Vindue maa antages at være anbragt i en Højde af ca. 2 Alen fra Jorden — staaende paa Jorden, og idet han bøjede sig ind gjennem Vinduesaabningen fra en Hylde i Spisekammeret tilegnede sig nogle Fødevarer, saavel Brød som Sulevarer, hvilke han fortærede paa Stedet, hvorefter han gik igjennem en paa samme Side af Huset værende ikke aflaaet Dør ind i en Gang, hvor han tog en Overfrakke og et Par Støvler, med hvilke han derpaa fjernede sig. Af de stjaalne Koster, som ere vurderede, Overfrakken til 2 Kr., Støvlerne til 4 Kr. og Fødevarerne til 35 Øre, er Overfrakken, som Arrestanten et Par Dage efter kastede fra sig, da han i Nærheden af Gjessinggaard blev antruffen af 2 Mænd, som forgjæves søgte at anholde ham, atter kommen Bestjaalne, Arrestantens Fader, i Hænde, hvorimod Støvlerne ere opslidte af Arrestanten. Bestjaalne har frafaldet ethvert Krav paa Erstatning.

Paa Tilbagevejen fra Huset tilegnede han sig derpaa fra et i Udkanten af Gjessinggaards Have beliggende Materialhus, hvis Dør var uafaaet, nogle Gulerødder og Kartofler, som han senere fortærede, men for Tyveriet af disse, der ere ansatte til en Værdi af 10 Øre, vil Arrestanten ikke være at anse med Straf, da offentlig Paatale af dette Tyveri, der maa henføres under Straffelovens § 235, ikke er begjært af Bestjaalne, Arrestantens Fader, og det maa anses for uforment at opholde Sagen med at indhente Erklæring fra denne om, hvorvidt han ønsker at nedlægge nogen Paastand i saa Henseende.

En Dag i August f. A., som det maa antages den 23de, da Arrestanten, som da var uden Plads, ved at passere gennem Marselisborg Skov, efter hvad han har forklaret, var truffen sammen med en ham ubekjendt Svensker, som navngav sig Carl — om hvem iøvrigt Intet har kunnet oplyses under Sagen — besluttede de i Forening at skaffe sig Penge ved at stjæle hos Boelsmand Jens Lassen af Linaa Mark, idet de vidste, at han boede alene, og mente, at der derfor her var god Lejlighed til Tyveri. Efter ved Aftenstid at være ankomne til Linaa tilbragte de Natten i en i Nærheden af Lassens Ejendom beliggende lille Granplantage, og da de herfra den følgende Dags Formiddag havde iagttaget, at J. Lassen var gaaet i Marken, gik de gennem en uafaaet Dør ind i Brændehuset og herfra, ligeledes gennem uafaaede Døre gennem Kjøkkenet og Sovekammeret til Dagligstuen, hvor de af en uafaaet Standkiste udtog et ca. 9 Alen langt Stykke mørkeblaat Vadmél, af et uafaaet Chatol et Søvlommeuhr og af en uafaaet Dragkisteskuftte en Overfrakke af tykt, sort Tøj, hvorhos de endvidere tilegnede sig nogle Fødevarer, som de fortærede paa Stedet, hvorefter de begave sig tilbage til Plantagen. Herfra drog de saa, efter hvad Arrestanten har forklaret, ad Aarhus til, og efter ved Midnatstid at være ankommen til Riis Skov lagde de sig her til at sove, men da Arrestanten næste Morgen Kl. 4 vaagnede, var Svenskeren borte, og af de stjaalne Koster var kun det omtalte Stykke Vadmél, som Arrestanten havde havt liggende under sit Hoved, tilbage. Af dette har han senere ladet sig sye en Klædning. Kosterne ere vurderede saaledes: Tøjet til 18 Kr., Uhret til 16 Kr. og Overfrakken til 10 Kr., hvilke Beløb Bestjaalne har paaستاet sig tilkjendt i Erstatning, medens han for de stjaalne Fødevarer, hvis Værdi ikke er oplyst, har frafaldet Erstatning.

Efterat Arrestanten, som i nogen Tid havde havt Arbejde paa Louisendal ved Hobro, men nu agtede at forlade denne Tjeneste, den 22 Oktober f. A. om Aftenen havde været paa adskillige Værtshuse i Hobro, vendte han omtrent ved Midnatstid tilbage til Louisendal for at hente sit Tøj, men da han ikke kunde finde dette, som han havde gjemt under noget Hø i Stalden, besluttede han at sætte sig i Besiddelse af noget andet Tøj ved Tyveri i Gaardens 2 Karlekamre, hvilken Beslutning han strax iværksatte med saa meget større Lethed, som samtlige Beboere af Kamrene vare ude den paagjældende Nat med Undertagelse af en enkelt, der vel vaagnede under Arrestantens Ophold i det paagjældende Kammer, men ikke fattede Mistanke. Det lykkedes saaledes Arrestanten at tilegne sig følgende Gjenstande, som maa antages dels at have beroet frit fremme, dels at have henligget i uafaaede Gjemmer i de nævnte Kamre, nemlig en Jakke og 2 Par Benklæder, tilhørende Tjenestekarl

Niels Peter Andersen, en Jakke, en Vest, et Par Benklæder og et Lommetørklæde tilhørende Arbejdskarl Peter Abrahamsen, en Overfrakke og et Lommetørklæde tilhørende Tjenestekarl Niels Knudsen Theodor Nielsen, en Vadsæk tilhørende Arbejdskarl Jacob Jacobsen, og et Par Lædersnøresko og en Klædebørste tilhørende Tjenestekarl Søren Christian Christensen. Han fjernede sig derpaa medtagende samtlige Koster og begav sig til Grauballegaard, hvor han den 25 s. M. blev anholdt. Samtlige Koster, som ere vurderede til ialt 34 Kr. 25 Øre, ere komne tilstede under Sagen og udleverede de Bestjaalne, som have frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Da Arrestanten i November 1891, vistnok den 4 November, af en Fæstemand i Holstebro, til hvem han henvendte sig om Plads, var bleven afvist paa Grund af, at Paategningerne i hans Skudsmaalsbog ikke vare i Orden, skrev han selv paa det Gjæstgiversted i Holstebro, hvor han logerede, i sin Skudsmaalsbog 2 Paategninger saalydende:

„Meldt telgang Als Sudup Skov den $\frac{3}{11}$ Norvenber 1890.
H. Nelsen.

Afang fra Als til Holstebro den $\frac{28}{10}$ Otber. 1891.
H. Nelsen,“

og sigtede han efter sin Forklaring ved Underskriften „H. Nelsen“ til en ham forøvrigt ganske ubekjendt Sognefoged Nielsen, som han under sin Tjeneste paa Romarksgaard paa Als den foregaaende Vinter havde hørt omtale af de andre Folk som Stedets Sognefoged, og ved „Sudup Skov“ til Suderup Skov, en Stedbetegnelse, som han ligeledes havde hørt af de andre Folk. Med den saaledes paategnede Skudsmaalsbog henvendte han sig til en anden Fæstemand i Holstebro, som skaffede ham Tjeneste hos Møller Knudsen paa Tvis Mølle, der senere fik Skudsmaalsbogen udleveret af Fæstemanden. Efterat Knudsen den 23 November s. A. havde afskediget Arrestanten og nogle Dage efter meddelt ham, at hans Bog beroede paa By- og Herredsfogedkontoret i Holstebro, afhentede Arrestanten den sammesteds, idet han samtidig fik den forsynet med Kontorets Paategning om at have meldt Tilgang til Holstebro. Ved ingen af de angivne Lejligheder blev det bemærket, at den ovennævnte Tilførsel var falsk.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten være at ansee dels som for anden Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Led, dels efter § 270, sammenholdt med § 271, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt til samme Art af

Strafarbejde i 1 Aar, og med den angivne Forlængelse af Straffetiden, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Udredelsen af en Erstatning af 44 Kr. til Boelsmand Jens Lassen af Linæa Mark samt af Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Nr. 162.

Advokat Hindenburg

contra

Juliane Hansen, Jørgensens Hustru (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 26 September 1892: Tiltalte Juliane Hansen, Arbejdsmand Frants Jørgensens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt at udrede alle af Sagen og Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Andresen og Holst 12 Kr. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Januar 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Bøcher og Casse for Overretten betaler Tiltalte Juliane Hansen, Arbejdsmand Frants Jørgensens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Juliane Hansen, Jørgensens Hustru, til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Extraretten i Nykjøbing paa Falster hertil indankede, mod Tiltalte Juliane Hansen, Arbejdsmand Frants Jørgensens Hustru, for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun under en Udlægsforretning, der afholdtes den 8 December paa hendes og hendes Mands fælles Bopæl i Nykjøbing til Fyldestgjørelse af et Beløb, som han ved Nykjøbing Bythings Dom af 26de Oktober næstforhen var tilpligtet at betale Murersvend Jørgensen, og som med Omkostninger opgjordes til 8 Kr. 78 Øre, har i Mandens Fraværelse opgivet, at de kun ejede de paa Bopælen tilstedeværende, til 6 Kr. 5 Øre vurderede Løseregjenstande, hvilke hun udtog i Henhold til Konkurslovens § 160, men ingen faste Ejendomme hverken i Nykjøbing eller paa Fæmø, og saaledes forsætlig lagt Skjul paa, at hun og hendes Mand ejede et Hus paa Fæmø med noget deriværende Løsere, fordi hun vilde undgaa, at der gjordes Udlæg i disse Ting. Til sin Undskyldning har hun anført, at hun ansaa Exekutionsforretningen for ulovlig, fordi hendes Mand ikke var tilstede. Som Følge heraf er Tiltalte, der er født den 24de Oktober 1837 og ikke funden forhen tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom rettelig funden skyldig i Overtrædelse af Konkurslovens § 168 og anset efter Straffelovens § 260, og hendes Straf findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Fredagen den 24 Marts.

Nr. 146.

Advokat Halkier

contra

Lars Christian Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Forsøg paa at tilsnige sig Alderdomsunderstøttelse ved Afgivelse af en falsk Erklæring.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 Januar 1893: Tiltalte Lars Christian Jensen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalch og Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Christian Jensen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Lars Christian Jensen for Forsøg paa at tilsnige sig Alderdomsunderstøttelse ved Afgivelse af en falsk Erklæring, og ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er i saa Henseende følgende oplyst:

I September Maaned f. A. indgav Tiltalte, i den Hensigt af Kjøbenhavns Kommune at skaffe sig tilstaaet Alderdomsunderstøttelse i Henhold til Lov 9 April 1891, til Kjøbenhavns Magistrat en af ham den 5 November 1891 med ført Pen underskrevet skriftlig Begjæring herom, i hvilken Begjæring — der var affattet ved Udfyldning af en trykt Blanket — bl. A. indeholdtes, i Form af Svar paa Spørgsmaal, som Blanketten indeholdt, Opgivende om, at han ingensomhelst Fattighjælp havde modtaget i de sidste 10 Aar, og at han ikke nogensinde var ved Dom funden skyldig i nogen Forbrydelse. Begjæringen indeholdt, overensstemmende med ovennævnte Lovs § 3, en Erklæring paa Tro og Love om, at samtlige Besvarelser af de stillede Spørgsmaal vare i Overensstemmelse med Sandheden.

Begge de ovenanførte Opgiverer vare usande, idet Tiltalte i September Maaned 1890 havde modtaget Sygehjælp af Kjøbenhavns Fattigvæsen, og idet han ved nærværende Rets Dom af 11 December 1852 er anset efter Frdn. 11 April 1840 § 1, jfr. §§ 21, 22 og 41, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte har erkjendt, at han, da han afleverede Begjæringen paa vedkommende kommunale Embedsmands Kontor, var sig bevidst, at den indeholdt de nævnte Opgiverer, og at disse vare i Strid med Sandheden, og at han ligeledes vidste, at han ved sin Underskrift paa Begjæringen havde paa Tro og Love erklæret, at Opgivererne vare overensstemmende med Sandheden. Da han afleverede Begjæringen paa nævnte Kontor, blev den her oplæst for ham og han udtrykkelig spurgt, om det, der stod i Begjæringen, var rigtigt, og om det navnlig var

sandt, at han ikke havde faaet Fattigunderstøttelse og ikke været straffet, og han svarede herpaa, mod bedre Vidende, at Opgivenderne herom i Begjæringerne vare sande, samt vedtog i det Hele Indholdet af Begjæringen. Han har udtrykkelig vedgaaet, at han saaledes fordulgte Sandheden, fordi han gik ud fra, at han ingen Understøttelse vilde faa, saafremt det virkelige Forhold oplystes.

Efter ovennævnte Lovs § 2 udelukkede den Tiltalte overgaaede Dom — med Hensyn til hvilken han maa antages ikke at have erholdt Æresoprejsning — ham fra Ret til Alderdomsunderstøttelse. Derimod udelukkes saadan Ret ikke ved den Fattigunderstøttelse, han havde modtaget, idet denne først var ydet ham efter hans tredsindstyvende Aar. Tiltalte opnaaede ikke at faa tilstaaet Alderdomsunderstøttelse, idet den ovenomtalte Dom ad anden Vej blev oplyst. Tiltalte er født den 12 Marts 1830 og er ikke funden straffet ifølge Dom oftere end foran anført. Som Følge af Foranførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 154 og 257, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Mandagen den 27 Marts.

Nr. 12. Sæby-Hallenslev Sogneraad (Jensen)

contra

Godsejer Selchau (Shaw),

btr. Vedligeholdelsen af en Bro.

Løve Herreds ordinære Rets Dom af 20 December 1888: Indstævnte, Godsejer Selchau til Selchausdal, bør for Citanternes, Sæbys-Hallenslev Sogneraads, Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves, og det Citanternes beskikkede Sagfører, Prokurator Drechsel, tillagte Salær udredes af det Offentlige med 100 Kroner.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Juni 1890: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at det Citanternes, Sæby-Hallenslev Sogneraads, beskikkede Sagfører ved Underretten, Prokurator Drechsel, tilkommende Salær

bestemmes til 40 Kr. Sagens Omkostninger for Overretten op-
hæves, og der tillægges Citanternes beskikkede Sagfører ved
samme, Prokurator Mundt, 60 Kr. i Salær, som udredes af det
Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de
Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til
et andet Udfald af Sagen end det i Dommen antagne, vil
denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appel-
lantens at maatte betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. Processens Omkost-
ninger for Høiesteret betaler Appellanten til
Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler Appel-
lantens og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Ind-
stævnte, Godsejer Selchau til Selchausdal, havde nægtet at efter-
komme Holbæk Amts Opfordring om at afhjælpe de af paa-
gjældende Vejinspektør forefundne Mangler ved den saakaldte
„Malebro“, som er en Del af en offentlig Vej, hvor denne gaar
tæt forbi den Indstævnte tilhørende Vandmølle „Strids Mølle“,
anlagde Citanterne, Sæby-Hallenslev Sogneraad, ifølge Paalæg af
nævnte Amt nærværende Sag imod Indstævnte, hvorunder de,
efter erholdt fri Proces, i 1ste Instans paastode Indstævnte til-
pligtet at sætte bemeldte Bro i fuldstændig farbar Stand, even-
tuelt ved at opføre en ny Bro, svarende til en given Beskrivelse.
Og da Indstævnte ved Løve Herreds Rets Dom af 20 December
1888 overensstemmende med hans derom nedlagte Paastand blev
frifunden for Citanternes Tiltale, have de, efter ligeledes at have
faaet fri Proces for Overretten, indanket Sagen for denne, hvor
de ved deres beskikkede Sagføre., Prokurator Mundt, have gjen-
taget deres for Underretten nedlagte Paastand og paastaaet Ind-
stævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger i begge In-
stantser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salærer
til de beskikkede Sagførere, medens Indstævnte procederer til

Underrettsdommens Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Efter Sagens Oplysninger er den omhandlede Vej gennemskaaren af to fra paagjældende Mølleдам udgaaende Vandløb, som ere overbyggede med Broer, nemlig den her under Sagen omhandlede „Malebro“, under hvilken Vandet føres ind til det Hjul, som driver Mølleværket ved Strids-Møllen, og „Slusebroen“, hvorunder det for Møllens Drift overflødige Vand bortføres. Medens Citanterne anse sig forpligtede til at afholde Omkostningerne ved „Slusebroens“ Vedligeholdelse, mene de, at Indstævnte er forpligtet til at vedligeholde „Malebroen“, idet de gjøre gjældende, at det offentlige Vejvæsen ikke kan være forpligtet til at vedligeholde mere end den ene af de ved Vandmøllen værende Broer, nemlig den, som fører over det oprindelige Vandløb, i nærværende Tilfælde formentlig „Slusebroen“, hvorimod det maa være Mølle ejerens Sag at vedligeholde den Bro, hvis Anlæg udelukkende er nødvendiggjort af Hensyn til Vandværkets Drift. Heri kan der imidlertid ikke gives Citanterne Medhold. Aldeles usdt fra, at det i en under Sagen afholdt Skjensforretning er udtalt, at det er sandsynligt, at Strids Mølle har existeret, forinden Vejen med de to omtalte Broer blev anlagt, kan den Omstændighed, at paagjældende Vandløb og som Følge heraf „Malebroens“ Bevarelse alene maatte være nødvendiggjort ved Møllens Tilværelse, ikke i og for sig medføre, at Indstævnte som Ejer af Møllen, uanset Bestemmelserne i Loven 21 Juni 1867 § 5, hvorefter Omkostningerne ved Broers Vedligeholdelse bør afholdes paa samme Maade som de øvrige Udgifter til de paagjældende Veje, skulde være pligtig til at vedligeholde bemeldte Bro.

Sagens Udfald vil derfor bero paa, hvorvidt Citanterne have paavist nogen særlig Hjæmmel til at paalægge Indstævnte Vedligeholdelsespligten. En saadan have Citanterne nu vel villet finde i den Omstændighed, at Ejeren af Strids Mølle formentlig er og i umindelig Tid har været Ejer af „Malebroen“, men det er overflødigt at undersøge, hvorvidt Citanterne imod Indstævntes Benægtelse har godtgjort en saadan Ejendomsret, da denne i ethvert Fald ved det Offentliges Overtagelse af Vejen maa være undergaaet en saadan Forandring, at der ikke deraf, ligeoverfor den foranførte almindelige Regel i Lov 21 Juni 1867 § 5, vilde kunne udledes nogen Forpligtelse for Ejeren af Strids Mølle til Broens Vedligeholdelse.

Forsaavidt Citanterne endelig have paaberaabt sig, at Indstævntes Forgænger i Ejendomsretten over Strids Mølle og Indstævnte selv, siden han i 1868 blev Ejer af samme, flere Gange have istandsat „Malebroen“, maa der gives Underrettsdommen Medhold i, at der efter det Foreliggende ikke derved er statuaret nogen Retstilstand, paa hvis Opretholdelse Citanterne have Krav.

I Henhold til Foranferte vil Citanternes Paastand ikke kunne tages til Følge, hvorimod Underrettsdommen, ved hvilken Indstævnte, som meldt, er frifunden for Citanternes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger i 1ste Instant's ere ophævede, og der er tillagt Citanternes beskikkede Sagfører sammesteds et Salær af 100 Kr. hos det Offentlige, vil være at stadfæste, dog saaledes, at dette Salærs Størrelse nedsættes til 40 Kr. Sagens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves, hvorfor det Citanternes beskikkede Sagfører for samme tilkommende Salær, der bestemmes til 60 Kr., vil være at udrede af det Offentlige. Den befalede Sagførelse i begge Instantser har været lovlig. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Tirsdagen den 28 Marts.

Nr. 123. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Mikkel Sandager Hansen, kaldet Sloth (Def. Halkier),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Hads Herreds Extrarets Dom af 21 Oktober 1892: Mikkel Sandager Hansen (Sloth) bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Terndrup, 12 Kr., og til Defensor, Kancelliraad Hansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 November 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagsførerne Hindberg og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet der efter de foreliggende Oplysninger intet Hensyn kan tages til en efter Dommens Afsigelse af Tiltalte fremsat

Tilbagekaldelse af den af ham under Forhørene gjentagne Gange afgivne, i Dommen omhandlede Tilstaaelse,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Mikkel Sandager Hansen til Høiesterets-sagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltalte Mikkel Sandager Hansen, med Tilnavn Sloth, for falsk Forklaring for Retten.

Under en mod Gjæstgiver Simon Hansen, der driver Gjæstgiveri i Hotel Phœnix i Odder, for Overtrædelse af Lov om den offentlige Fred paa Folkekirkenes Helligdage m. m. af 1 April 1891 § 2 indledet offentlig Undersøgelse, hvorunder denne sigtedes for Søndagen den 11 September d. A. om Eftermiddagen at have solgt Bayersk Øl ud af Huset, forklarede bemeldte Simon Hansen, at det var rigtigt, at der den nævnte Dags Eftermiddag paa Hotellet var solgt 6 halve Flasker Bayersk Øl til en Dragon, som bar Flaskerne bort i en Kurv, han laante hos Simon Hansen, idet han sagde, at Øllet skulde drikkes i Hotellets Have — der ifølge det Oplyste er beliggende ligeoverfor Hotellet paa den anden Side af Gaden — af et Selskab, som var der, og at han ikke godt kunde bære Øllet over Gaden uden i en Kurv. Dragon Karl Thomsen, der i et den 23 September d. A. afholdt Forhør blev afhørt som Vidne, og som forklarede, at han, da han den nævnte Dag købte 6 halve Flasker Bayersk Øl, bad Tiltalte, der var Opvarter paa Hotellet, om at laane ham en Kurv til at bære Øllet i, hvilket denne ogsaa gjorde, benægtede imidlertid bestemt at have udtalt, at Øllet var til et Selskab, som var i Haven, idet han overhovedet ikke havde omtalt, hvem der skulde have Øllet, eller hvor det skulde drikkes. I det samme Forhør afgav Tiltalte, efter at være formanet til at følge Sandheden og advaret mod Mened, en Forklaring, der gik ud paa, at han, da Dragon Thomsen den nævnte Dag ca. Kl. 5 om Eftermiddagen kom ind i Skjænkestuen paa Hotellet og forlangte 6 halve Flasker Bayersk Øl, spurgte Dragonen, om han ikke skulde bringe Øllet over i Haven, men at Dragonen dertil svarede, at han nok selv skulde tage Øllet med sig, idet han dog bad om at laane en Kurv, da

han ikke fandt det passende, at han, der var i Uniform, gik over Gaden med Flaskerne i Haanden, og at han derefter laante Dragonen en Kurv til at bære Flaskerne i. Han forklarede derhos, at han, da han udleverede Øllet, gjorde det i den Tro, at det skulde drikkes i Hotellets Have, da han ellers ikke vilde have solgt Øllet. Dragon Thomsen, der i det samme Retsmøde paany blev afhørt, forklarede i Anledning af den af Tiltalte afgivne Forklaring, at han ikke havde hørt, at Tiltalte havde tilbudt ham at bringe Øllet over i Hotellets Have, og at han heller ikke havde sagt, at han ikke kunde gaa over Gaden med Øllet, men derimod, at han ikke kunde gaa paa Gaden med det, men Tiltalte fastholdt — idet en Konfrontation mellem ham og Dragon Thomsen ikke førte til noget Resultat — sin Forklaring om at have tilbudt at bringe Øllet over i Haven, og i et den 26 September d. A. afholdt Forhør fastholdt han, efter at det var betydet ham, at han alene mødte som Vidne, og efter at Edsformaningstalen var oplæst, fremdeles sin Forklaringes Rigtighed.

Efter at Tiltalte var belagt med Varetægtsarrest, vedgik han imidlertid i et den 28 September afholdt Forhør, at den afgivne Forklaring forsaavidt var urigtig, som Dragon Thomsen ikke havde sagt, at han ikke kunde gaa over Gaden med Øllet i Haanden, men derimod paa Gaden, og i et den 30 September afholdt Forhør tilstod han endvidere, at han meget godt vidste, at de Bayere, Dragon Thomsen den nævnte Dag fik udleverede, vare til Fortæring i Byen og ikke i Gjæstgiveriets Have, idet Thomsen, hvem han, som han stadig har fastholdt, vil have spurgt, om han ikke skulde bringe Øllet over i Haven, havde besvaret dette Spørgsmaal benægtende og derpaa var gaaet med Øllet ud i Byen, hvilket Sidste stod Tiltalte klart.

Tiltalte har derhos forklaret, at han, da han afgav den usande Forklaring, meget godt vidste, at han forklarede falsk, men at han forklarede som sket, fordi han gjerne vilde redde sin Principal for en Mulkt, idet han stolede paa, at han, da der kun var ét Vidne imod Simon Hansen, godt kunde forklare til Gunst for denne, da Sagen efter hans Formening i saa Fald maatte falde bort, fordi det ene Vidnes Forklaring maatte være ligesaa god som det andets, og der ingen yderligere Oplysning kunde faaes, saa at det var umuligt at faa oplyst, hvem der løj, men han har bestemt fastholdt, at han ikke vilde have aflagt Ed paa den af ham afgivne urigtige Forklaring.

Tiltalte er endvidere sigtet for at have afgivet falsk Forklaring ved den 26 September d. A. i Retten at have nægtet at kunde huske nogetsomhelst om, at der en Søndag Eftermiddag — som det maa antages den 19 Juni d. A. — fra Hotel Phenix var til tvende Personer til Fortæring udenfor Huset blevet solgt 30 Flasker Bayerisk Øl, som han selv nedpakkede

i en Kasse og senere bar ud i deres Vogn, men da han har fastholdt, at han, da han afgav denne Forklaring, ikke kunde huske noget om det nævnte Salg, og at han først senere erindrede Sammenhængen med denne Sag, og denne hans Forklaring efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, maa det billiges, at der ved Underrettsdommen ikke er paalagt ham noget Strafansvar for hans heromhandlede Forhold.

Derimod er Tiltalte, der er født i Aaret 1848, og som ikke ses forhen at have været tiltalt eller straffet, for sit førstnævnte Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 146 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 148. Advokat Hindenburg

contra

**Peter Christian Nielsen og Niels Peter Martinus
Nielsen (Def. Hansen),**

der tiltales for Vold.

Aalborg Birks og Fleskum Herreds Extrarets Dom af 19 December 1892: Arrestanterne Peter Chr. Nielsen og Niels Peder Martinus Nielsen bør hver især straffes med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde samt Een for Begge og Begge for En betale i Erstatning til Tjenestekarl Poul Mortensen af Gl. Hasseris 222 Kr. 50 Øre og til Møllersvend Peter Chr. Johannes Pedersen sammesteds 42 Kr. 58 Øre, foruden ligeledes in solidum at udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator A. Bentzen. 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Larsen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Idømte at udredes og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Januar 1893: Arrestanten Niels Peter Martinus Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til den Arrestanten Peter Christian Nielsen idømte Straf samt Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og

Jørgensen, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at Salæret til Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. De idømte Erstatningsbeleb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilket intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Peter Christian Nielsen og Niels Peter Martinus Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 20 April 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 7—8.

Tirsdagen den 28 Marts.

Nr. 148.

Advokat Hindenburg

contra

Peter Christian Nielsen og Niels Peter Martinus Nielsen
(Def. Hansen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Tjenestekarl Peter Christian Nielsen og Tjenestekarl Niels Peter Martinus Nielsen for at have gjort sig skyldige i Vold.

Efter Sagens Oplysninger traf Møllersvend Johannes Petersen afvigte 20 Oktober, da der havde været Marked i Aalborg, om Aftenen henad Midnat paa Vejen derfra til Hasseris sammen med Arrestanten Peter Nielsen, der i Følge med flere andre fra Markedet kommende Personer ligeledes var paa Vejen hjemad til Hasseris, og som gik og fægtede i Luften med en oplukket Lommekniv og efter Petersens Forklaring havde slaaet en Mand omkuld, hvorfor Petersen søgte at tage Kniven fra ham, uden at dette lykkedes, hvorimod han skar sine Fingre paa Kniven, og da Arrestanten vedblev at gaa og og svinge med denne under Trusler om at „slagte“, hvem der rørte ham, og Petersen, efterat de vare gaaede et Stykke længere henad Vejen, udenfor en Gaard fandt en Lægtestump af et Par Alens Længde, tog Petersen samme og brækkede den over samt gav med det ene Stykke Arrestanten nogle, som det maa antages, ikke stærke Slag over Nakken, hvorefter Arrestanten lod til at være bleven noget beroliget, saa at Petersen tog ham under Armen og vilde med det Gode skille ham ved Kniven, der

imidlertid nu ikke var i hans Haand, og heller ikke ved en af den Tilstedeværende foretagne Undersøgelse fandtes paa ham. Medens dette stod paa, gav Arrestanten Niels Nielsen, der fra Aalborg havde været i Følge med Medtiltalte, Møllersvend Petersen et Slag over Ryggen med den nederste Del af en Spansk-rørsstok med en Blyklump til Haandtag, i hvilken Anledning en Bekjendt af Petersen, Tjenestekarl Poul Mortensen — der var kommen til undervejs, og hvem Petersen havde fortalt om sit Forsøg paa at tage Kniven fra Arrestanten Peter Nielsen samt givet det andet Stykke af Lægtestumpen — tog Niels Nielsen om Livet og holdt paa ham, hvorefter begge Arrestanter fjernede sig raskt ad Vejen til Hasseris, medens Petersen og Mortensen, der begge tjente i Gammel Hasseris, ogsaa gik videre dertil.

Om hvad der efter dette Sammenstød passerede, er det nu ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at de under deres fortsatte Gang aftalte med hinanden at ville overfalde Petersen og Mortensen, naar disse naaede til Hasseris, hvorved de brugte Ytringer om, at de skulde slagtes og ikke skulde komme levende i Seng, samt at Arrestanterne til den Ende formaaede en Dreng, der var i Følge med dem og tjente i samme Gaard som Arrestanten Peter Nielsen, til at hente en denne tilhørende Skedekniv i Gaardens Karlekammer, for at bemeldte Arrestant, hvad han særlig har erkjendt, kunde bruge den under Overfaldet. Efterat Drengen havde bragt Kniven, tøvede Arrestanterne noget ved Siden af Vejen og ventede paa Petersen og Mortensen, men gik derpaa efter Opfordring af Peter Nielsen, og idet Niels Nielsen ytrede, at han i Aften vilde gaa i den værste Ild for ham, Petersen og Mortensen imøde, og da de traf sammen med dem, og Sidstnævnte paa et Udraab af Peter Nielsen om, hvor Søren Jensens Karl var, havde svaret „her“, gik Peter Nielsen løs paa Mortensen og skar ham først med Kniven nogle Flænger i hans ene Frakkeærme uden at naa ind til Huden samt bibragte ham derefter et Stik i Underlivet med Kniven. Møllersvend Petersen vilde nu skynde sig til Møllen, hvor han tjente, men blev indhentet af Arrestanterne og fik efter sin Forklaring af Arrestanten Peter Nielsen flere Knivstik i Hovedet, navnlig et ved det ene Øje, hvorhos Arrestanten Niels Nielsen slog ham med den ovennævnte Stok over Nakken, og en Gang, som det maa antages, med Stokkens Blyhaandtag i Baghovedet. Arrestanten Peter Nielsens Forklaring gaar iøvrigt ud paa, at han ved Overfaldet ikke tilsigtede at tilføje Mortensen nogen bestemt Legemsbeskadigelse, men kun vilde give ham et Stik med Kniven, med hvilken han derfor stødte til ham iblinde uden at tænke over Følgerne, hvorhos han har udsagt, at han ved den paa-gjældende Lejlighed var ikke saa lidt beruset; men der er efter

det Foreliggende ikke Grund til at antage, at dette har været Tilfældet i saadan Grad, at det kunde influere paa hans Tilregnelighed.

Ifølge den af en Læge, som tilsaa Poul Mortensen et Par Timer efter Overfaldet, afgivne Erklæring bestod den ham ved dette tilføjede Læsion i et ca. 1½ Centimeter langt, noget gabende og let blødende Saar med lige Rande, hvis Bund dannedes af Muskulvæv, og som ikke skjænedes at være penetrerende, men da Poul Mortensen, hvis Almentilstand, da Lægen først undersøgte og forbandt ham, var god, den 28 Oktober, uden i Mellemtiden at være tilset af Lægen, fremstilledes for denne i hans Bolig i Aalborg, fandtes han, der ifølge sin Forklaring i de forløbne Dage stadig havde befundet sig ret vel, kun at han havde haft moderat Smerte i den paagældende Del af Underlivet, sammesteds at have en betydelig indvendig Abces hidrørende fra Læsionen, hvorfor han nu vilde blive tagen under Kur i et Logis i Aalborg, idet Lægen derhos tilføjede, at han endnu ikke kunde udtale sig om det endelige Resultat, men at Mortensens Liv var i Fare. Mortensen blev derefter to Gange opereret, men efter Lægens seneste Erklæring af 18 November, ifølge hvilken han sidste Gang havde besøgt Mortensen den 9 November, hvorefter denne kun een Gang havde været hos ham, maa det antages, at Mortensen er bleven helbredet, og at han i Fremtiden ikke vil have nogen Skade af Læsionen. Hvad angaar Møllersvend Petersen, som om Eftermiddagen Dagen efter Overfaldet henvendte sig til den nævnte Læge, befandtes han da ifølge dennes Erklæring at have en Læsion paa det ene Øje, hvis Laag vare blodunderløbne og stærkt svulne, saa at Øjet næsten var tillukket, medens Øjæblet var normalt, hvorhos han havde nogle med Blodskorper dækkede Rifter paa de læderede Øjelaag og paa begge Hænder, hvilke Beskadigelser imidlertid af Lægen antoges ikke at ville medføre skadelige Følger. Hverken Petersen, der mødte første Gang i Retten den 25 Oktober, eller Mortensen, der gav Møde første Gang den 8 November uden dog den Gang at være fuldstændig helbredet, ses at have i Retten besværet sig over vedblivende Ulemper af Overfaldet, men begge have under Sagen nedlagt Paastand om hos Arrestanterne at tilkjendes Erstatning for Helbredelsesudgifter, Svie og Smerte samt Beskadigelse af Klædningsstykker, Petersen med 42 Kr. 58 Øre og Mortensen med 222 Kr. 50 Øre, hvilke Paastande, som Arrestanterne ikke have haft noget at erindre imod, ved Underrettsdommen ere tagne saaledes tilfølgende, at Arrestanterne ere tilpligtede in solidum at udrede de paastaede Beløb.

For deres ommeldte Forhold ville Arrestanterne -- der ere fødte, Peter Christian Nielsen i Aaret 1872 og Niels Peter Martinus Nielsen i 1871, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt

eller straffede, naar undtages, at de, Førstnævnte to Gange og Sidstnævnte een Gang ifølge Forlig have erlagt Bøder for Gadeuorden og Slagsmaal — være at anse efter Straffelovens § 203, kfr. § 54, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Peter Christian Nielsen til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og for Niels Peter Martinus Nielsen til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 29' Marts.

Nr. 133.

Advokat Hindenburg

contra

Alfred Valdemar Steffensen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Frederikshavn Kjøbstads Extrarets Dom af 19 September 1892: Tiltalte, Alfred Valdemar Steffensen, bør straffes med 20 Slag Ris og 8 Dages simpelt Fængsel. Tiltalte, Peter Marius Bech, bør straffes med 10 Slag Ris. Steffensen bør betale alle af hans Arrest flydende Omkostninger og i Erstatning til Kjøbmand Fr. Møller 30 Kr. Steffensen og Peter Marius Bech betale in solidum alle øvrige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hesse, 15 Kr⁴ og til Defensor, Prokurator Poulsen, 12 Kr. Erstatningen til Fr. Møller betales inden 15 Dage efter denne Doms lovligt Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 November 1892: Tiltalte, Alfred Valdemar Steffensen, bør straffes med 25 Slag Ris. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger for Underretten bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførererne Rye og Hastrup, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovligt Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde samt under Hensyn til et efter Dommens Afsigelse optaget nyt Forhør

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Alfred Valdemar Steffensen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag — der i første Instans tillige angik Drengen Peter Marius Bech, for hvis Vedkommende den ikke er indanket for Overretten — tiltales Drengen Alfred Valdemar Steffensen, der er født den 6 August 1879 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har begaaet følgende Tyverier:

Efterat Tiltalte en Dag, da han i Selskab med ovennævnte Bech passerede forbi Gaardspladsen til Crome & Goldschmidts Fabrikkers Udsalg i Frederikshavn, var af Bech, der havde været Bydreng i denne Forretning, bleven gjort opmærksom paa et i sammes Lokaler ud til Gaarden anbragt Vindue, om hvilket Bech fortalte ham, at det var skrøbeligt og let at aabne udefra, besluttede Tiltalte den 29 Maj d. A. om Aftenen at skaffe sig Adgang derigjennem til bemeldte Forretnings Lokaler for at begaa Tyveri der. Han gik derfor samme Aften omtrent Kl. 11 ind i den ommeldte Gaard, hvortil der maa antages at have været uhindret Adgang, og efterat være stegen op paa et der-værende Vognskur, der befandt sig under det ommeldte Vindue, aabnede han dette, som det maa antages ved et Ryk, og efter derpaa at være stegen gennem Vinduet ind i et som Bagbod benyttet Rum og derfra at være gaaet ind i den tilstødende Butik stjal han her ud af Pengeskuffen, hvis Plads var ham bekjendt, en Del Een- og Tokronestykker, medens han lod et mindre Beløb blive tilbage i Skuffen for mulig derved at skjule Tyveriet, hvorhos han endvidere tilvendte sig 10 Cigarer, der laa i et Vindue i Bagboden. Han steg derpaa igjen ud af det

aaabne Vindue, som han lukkede til efter sig, og efter derpaa at have talt de stjaalne Penge, der efter hans Forklaring udgjorde lige 30 Kr., begav han sig til sit Hjem paa Bangsbostrand, hvor han skjulte Pengene og Cigarerne i en Groftekant i Nærheden, hvorfra han den næste Morgen atter tog dem til sig og gav Bech nogle af dem, hvorhos han har forbrugt Resten af de stjaalne Penge i Selskab med denne og en anden Dreng.

Tiltalte — hvem Bech allerede forinden dette Tyveri havde givet Ideen om at stjæle Penge i Kjøbmand Mathias Olesens Butik i Frederikshavn, hvorefter de den 24 Maj d. A. om Aftenen havde i Forening gjort et mislykket Forsøg paa Indbrud hos denne, hvorom nærmere nedenfor — besluttede den 11 Juni næstefter om Aftenen, da de ved det ovennævnte Tyveri stjaalne Penge vare opbrugte, paa egen Haand at gjøre Indbrud hos bemeldte Kjøbmand Olesen. I den Anledning gik han samme Aften ved Ellevetiden ind i Olesens Gaard, hvor han steg op paa en Dynge Glasskaar for at komme til et i Bagboden anbragt Vindue, som han først søgte at aabne ved at rykke i det, men da en Rude derved gik itu, derpaa oplukkede ved at aftage de indvendig paasatte Hasper, og efterat være steget gennem Vinduet ind i Bagboden og derfra at være gaaet ind i Butikken, stjal han fra Pengeskuffen sammesteds et Beløb af 7 Kr. samt fra en i Butikken staaende Cigarkasse 7 Cigarer.

Den 18de s. M. ved samme Klokkeslet skaffede Tiltalte sig paany Adgang til Olesens Butik ad samme Vej som forrige Gang, idet han dog denne Gang ikke gjorde noget Forsøg paa at rykke Vinduet op, men strax slog en Rude ud for at kunne faa Haanden ind og aftage Hasperne, og efterat være kommen ind i Butikken og her, da det var noget mærkt, at have udtaget Pengeskuffen og stillet den i Nærheden af Vinduet for bedre at kunne se dens Indhold, tilvendte han sig fra samme 1 Kr. 25 Øre samt endvidere fra Butikken 8 Cigarer og en Haandfuld hvidt Sukker. Ved begge disse Lejligheder, ved hvilke Tiltalte derhos, forinden han forlod Lokalerne, undersøgte Olesens Kontor, men uden at finde Noget, han kunde tilvende sig, lod han i samme Hensigt som ovenfor nævnt nogle Smaabeløb blive tilbage i Pengeskuffen, og ogsaa de ved disse to Tyverier stjaalne Penge har Tiltalte forbrugt.

Endvidere har Tiltalte i Efteraaret 1891, medens han tjente som Bydreng hos Bager Christensen i Frederikshavn, tilvendt sig et paa Kjøkkenbordet i dennes Lejlighed liggende Kronestykke, som Christensen dog ikke har savnet, og hvis Ejerman ikke er funden.

Fornævnte Kjøbmand Olesen har frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte. Derimod er denne efter Paastand af Kjøbmand Frederik Møller som Indehaver af det ovennævnte

Fabriksudsalg ved Underrettsdommen tilpligtet at erstatte ham det ham frastjaalne Pengebeløb med 30 Kr.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, som ovenmeldt, den 24 Maj d. A. om Aftenen i Forening med Bech paa den af ham beskrevne Maade foretog Indbrudsforsøg hos ovennævnte Kjøbmand Olesen, samt at han endvidere har i indværende Aar 3 Gange alene gjort Forsøg paa at stjele ved Indbrud, nemlig to Gange i Maj Maaned hos Kjøbmand Helm i Frederikshavn og den 25 Juni næstefter Kl. ca. 11 Aften i det tidnævnte Fabriksudsalg, men ved alle disse Lejligheder, ved hvilke Tiltalte forsøgte at skaffe sig Adgang til de paagjældende Lokaler gennem Vinduer, blev han forstyrret og tog Flugten, forinden han naaede at faa disse aabnede eller dog at komme ind derigjennem.

Endelig har Tiltalte vedgaaet, at han i Efteraaret 1891 har beholdt og til egen Fordel forbrngt to Beløb paa henholdsvis 3 Kr. 80 Øre og 75 Øre, der vare leverede ham til Bærgelse af Indkjøb for ovennævnte Bager Christensen, men for det af ham saaledes udviste svingagtige Forhold, der maa henføres under Straffelovens § 253, vil der, da den Forurettede ikke har bøjært ham tiltalt herfor, i Medfør af bemeldte Lovs § 254 ikke kunne paalægges ham nogen Straf.

Derimod vil Tiltalte for sit øvrige ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 233, jfr. tildels § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 25 Slag Ris. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger i første Instans vil Underrettsdommen, ved hvis Bestemmelser i saa Henseende det for Tiltaltes Vedkommende vil kunne have sit Forblivende, være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 131.

Advokat Klubien

contra

Hansine Margrethe Hansen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 1 Oktober 1892: Tiltalte Hansine Margrethe Hansen bør straffes med

Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, og Defensor, Sagfører Rasmussen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Januar 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Salomonsen, betaler Tiltalte Hansine Margrethe Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden, forsaavidt hun er sigtet for at have stjaalet ca. 8 Kroner af den i Kjøkkenbordet værende Pengeskuffe. Men efter samtlige Sagens Oplysninger og da navnlig Tiltaltes i Dommen ommeldte først afgivne, men senere tilbagekaldte Tilstaaelse om at have tilvendt sig en Del Smaabeløb i Mælkeudsalget ikke er bestyrket, men tildels endog noget svækket ved, hvad der iøvrigt foreligger, findes det endvidere betænkeligt at ansee hende overbevist at have begaaet sidstnævnte Tyverier. Tiltalte vil derfor i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hansine Margrethe Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger; derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Shaw 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret saavel fra Justitiens Side som efter Domfældtes Begjæring hertil indankede Sag er Tiltalte Hansine Margrethe Hansen aktioneret for Tyveri, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Den 11 August f. A. anmeldte Kjøbmand Bendixens Hustru i Odense, at hun i de sidste 3 Uger jævnlig havde bemærket, at der manglede Penge i hendes afaasede Pengeskuffe, som er anbragt i Kjøkkenbordet i hendes Kjøkken, og at hun navnlig med Bestemthed vidste, at der i Tiden fra Mandag Middag den 8de s. M. indtil den næste Morgen af den deri værende Pengebeholdning var forsvundet ca. 8 Kr. Til en Rapport, der i denne Anledning blev optaget over Tiltalte, som siden den 1 Maj f. A. havde tjent hos Bendixen, tilstod hun nu vel, at hun havde tilvendt sig det ovennævnte Beløb af 8 Kr., ligesom hun ogsaa erkjendte, at hun endvidere 3—4 Gange af den omtalte Pengeskuffe havde tilvendt sig 1 Kr. hver Gang; men da hun under de derpaa over hende i Retten optagne Forhør strax har erklæret denne Tilstaelse for urigtig og vedholdende nægtet sig skyldig i Tyveri af de 8 Kr. eller overhovedet af noget Beløb af denne Pengeskuffes Indhold, og der ikke ved det under Sagen iøvrigt Fremkomne kan anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis imod hende i anførte Henseende, maa det billiges, at hun ved den indankede Dom forsaavidt er bleven frifundet. Derimod har Tiltalte under Forhørene tilstaaet, at hun under sin Tjeneste hos Kjøbmand Bendixen fra Tid til anden i Løbet af et Par Maanedre har tilvendt sig en Del Smaabeløb — 10 eller 25 Ørestykker ad Gangen — af Butikkskuffen i det Mælkeudsalg, som hendes Husmoder drev, og som hun undertiden om Eftermiddagen af en eller anden Grund passede, idet hun aabnede den afaasede Skuffe ved Hjælp af den dertil hørende Nøgle, som enten henlaa paa Disken eller paa en Hylde under denne, ligesom hun ogsaa af og til selv har beholdt de Penge, som hun fik i Betaling af Kunder, hun expederede i Butiken. Tiltalte har erklæret, at hun ikke nærmere kan angive, hvor stort et Beløb hun saaledes i alt har tilvendt sig, men at hun dog ikke tror, at det kan beløbe sig til mere end nogle faa Kroner og navnlig ikke kan have udgjort 10 Kr.

Forsaavidt Tiltalte efter Underrettsdommens Afsigelse under et paa Foranledning af nærværende Ret optaget Reassumtionsforhør ogsaa har tilbagekaldt sin ovenanførte Tilstaelse, findes der efter de foreliggende Oplysninger i Medfør af Ls. 1—15—1 ikke at kunne tages Hensyn hertil, og idet bemeldte Tilstaelse derfor uforandret vil være at lægge til Grund ved Sagens Paakjendelse her for Retten, vil Tiltalte, der er født den 11 December 1871 og ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet,

for sit ovenanførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der ved den indankede Dom findes efter Omstændighederne passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Onsdagen den 5 April.

Nr. 156

Advokat Halkier

contra

Caroline Amalie Hansen, Bastiansens Hustru
(Def. Overretssagfører O. Petersen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Januar 1893: Arrestantinden Caroline Amalie Hansen, Bastiansens Hustru, bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Lassen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Caroline Amalie Hansen, Bastiansens Hustru, til Advokat Halkier og Overretssagfører Otto Petersen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Caroline Amalie Hansen, Bastiansens Hustru, for Tyveri. Med Hensyn til en Paraply, som er vurderet til 4 Kr., og som var i Arrestantindens Besiddelse, da hun den 15 Oktober f. A. anholdtes under nærværende Sag, er det ved de edelige Forklaringer, som ere afgivne af Tjenestepige Charlotte Christense og Hærkræmmer Rasch's Hustru, Karen Kirstine Bjerregaard, godtgjort, at den tilhører sidstnævnte Vidnes Søster, Johanne Margrethe Bjerregaard, Papirhandler Hansens Hustru, der har afagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samme. De Forklaringer, Hansens Hustru og Rasch's Hustru have afgivet, gaa nærmere ud paa, at disse to Vidner den 12 Oktober f. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 4 og 5 gik sammen ned i en Kjælderbutik paa Kjøbmagergade, at Hansens Hustru her lagde den ommeldte Paraply fra sig paa Disken, hvorpaa de begge gik ind i et Lagerrum bagved Butiken for at se paa nogle Varer, og at, da de efter at have opholdt sig i 5 à 10 Minuter i nævnte Lagerrum atter kom ud i Butiken, var Paraplyen forsvunden. Af de to Expeditricer, Emma Emilie Hubner og Thora Augusta Klein, som vare til Stede i Forretningen, og som begge vare inde i det nævnte Lagerrum, medens de to førstnævnte Vidner vare i dette, hvor Hubner expederede dem — hvilke to Expeditricer begge ere edeligt afhørte i Sagen — har Sidstnævnte ogsaa udsagt, at hun saa en Paraply af Udseende som den ommeldte ligge paa Disken i Butiken, hvorfra den kort efter savnedes. Ved de nævnte fire Vidners Forklaringer i Forbindelse med Arrestantindens egen Forklaring er det oplyst, at Arrestantinden, medens de fire Vidner saaledes alle vare inde i i det inderste af de to Lokaler, og ingen var til Stede i Butiken, kom ned i denne, hvor Expeditrice Klein derpaa gik ud og expederede hende. Efter Arrestantinden og Vidnet Kleins Forklaringer forlangte og købte Arrestantinden en Kvast til en Paraply; efter sin Forklaring hentede Klein de Kvaster, hun i Anledning af Arrestantindens Begjæring fremtog, i Baggrunden af Butiken og vendte under dette Ryggen til Arrestantinden; da hun lige derefter solgte Arrestantinden Kvasten, laa efter Vidnets Forklaring den ommeldte Paraply — som Vidnet iøvrigt heller ikke forinden vil have lagt Mærke til — ikke længere paa Disken. Efter Forklaringerne maa det antages, at Arrestantinden strax efter at have købt Kvasten forlod Butiken, og Vidnet Klein har derom forklaret, at hun lagde Mærke til, at Arrestantinden — der havde et stort Shawl paa, under hvilket hun efter Vidnets Mening vilde kunne have haft Paraplyen skjult — gik ligesom sidelønds op ad Butikstrappen. Efter Vidnernes Forklaringer maa det antages, at der ikke i den Tid, Rasch's Hustru og Hansens Hustru vare til Stede i Forretningen, har været andre Fremmede dernede end Arrestantinden. Arre-

stantindens Forklaring om, hvorledes hun er kommen i Besiddelse af den omhandlede Paraply, gaar ud paa, at umiddelbart førend hun gik ned i den ovennævnte Butik, havde hun paa Gaden udenfor denne fundet Paraplyen liggende paa Fortovet ind imod Huset, lige ved Nøggangen til Butiken, at hun tog den op i den Hensigt at beholde og tilegne sig den, og at hun lagde den fra sig i en Barnevogn, hun havde med sig, og strax derpaa gik ned i Butiken for at købe en Kvast, som hun vilde anbringe paa Paraplyen. Ved Vidnerne Kleins og Hubners Forklaringer er det oplyst, at Gassen var tændt i Butiken, da Arrestantinden indfandt sig i denne, og efter Vidnet Kleins Forklaring kunde man fra Gaden se ned i Butiken.

Om et Skjørt, hvoraf Arrestantinden fandtes i Besiddelse ved sin Anholdelse den 15 Oktober f. A. — idet hun havde det med sig i en Pantelaanerbutik, hvor hun nævnte Dags Eftermiddag blev paagreben — er det ved de edelige Forklaringer, som ere afgivne af Kommis Henry Leopold Otto Sass, Expedient Albert Bernhardt Monty og Syerske Olga Alma Eline Monty, godtgjort, at samme har tilhørt Manufakturhandler Poul Christian Holm og beroet til Salg i dennes Butik, Silkegade Nr. 13, Kjælderens. Nævnte Holm har ligeledes edelig gjenkjendt Skjørtet som sin Ejendom og forklaret, at han ikke personligt har solgt samme, og at det, hvis det ikke er solgt i hans Butik af nogen af hans ovennævnte to Expedienter, er frakommet ham uden hans Vidende og Villie. Monty har forklaret, at han ikke har solgt Skjørtet. Sass — der efter sin Forklaring har set Skjørtet ligge i Butiken om ikke den 15 Oktober, saa dog faa Dage forinden — har erklæret, at han ikke mindes at have solgt Skjørtet, men paa den anden Side ikke tør benægte Muligheden af, at han har gjort dette, men at han med Bestemthed ved, at han ikke har solgt det til Arrestantinden den 15 Oktober.

Angaaende sin Hjemmel til det omhandlede Skjørt har Arrestantinden forklaret, at hun er kommet i Besiddelse af det den nævnte Dag — den 15 Oktober — om Formiddagen, idet hun ved nævnte Tidspunkt vil have modtaget Skjørtet tilligemed en Del nye Tørklæder, som hun ligeledes havde hos sig, da hun blev paagreben, af en Kone ved Navn Marie, hvem hun mødte i Pilestræde. Hendes Forklaring herom gaar nærmere ud paa, at nævnte Marie angav at have kjøbt Tingene paa Auktion og spurgte Arrestantinden, om denne enten vilde købe Tingene eller sælge dem for hende. Arrestantinden vilde ikke købe Gjenstandene, men paatog sig at sælge dem for Marie, saaledes at hun skulde svare denne en vis Sum for dem. Om nævnte „Marie“ — hvem Arrestantinden ligeledes har opgivet som Hjemmel til en hel Del andre Koster, som ere fundne i hendes Besiddelse, og som hun er mistænkt for at have erhvervet paa

ulovlig Maade — har Arrestantinden, foruden at give en almindelig Beskrivelse af hendes Udseende, opgivet, at hun har truffet hende i en nærmere betegnet Vadskeanstalt, og at hun ved, at hun gaar paa Auktioner, men at hun iøvrigt ikke kan meddele nogen Oplysning til hendes Udfindelse. Efter gjen- tagne Gange under Forhørene at have erklæret, at hun ikke kjendte hendes Bopæl eller Efternavn, har hun i det sidste over hende afholdte Forhør forklaret, at Efternavnet er Hansen. Sine Handeler med „Marie“ vil hun have gjort, dels paa Gaden, dels i sit Hjem, hvor hun har angivet, at „Marie“ enkelte Gange har indfundet sig. Hun vil ikke have truffet nogen Aftale med „Marie“ om, hvor eller naar de skulde gjøre Regnskab med hinanden. Arrestantinden har været udfolgt, dels til den oven- nævnte Vadskeanstalt, dels til to forskellige Auktionslokaler, udenfor hvilke hun havde opgivet ved forskellige Lejligheder at have set „Marie“, alt paa Tider, hvor de paagældende Lokaler vare under Benyttelse, men har ikke kunnet udpege „Marie“ mellem de Tilstedeværende, ligesom det heller ikke ved For- høring i oftnævnte Vadskeri er lykkedes at faa opspurgt Nogen, paa hvem det Signalement, Arrestantinden har opgivet, kunde passe. Arrestantindens Mand — med hvem hun samlevede — har erklæret, at Arrestantinden aldrig for ham har omtalt, at hun kjendte eller handlede med en Kone ved Navn Marie, eller at hun havde fra en saadan Kone forskellige Gjenstande, af hvilke han vidste hende i Besiddelse, og med Hensyn til hvilke hun under Sagen har opgivet denne Hjemmel.

Ved Vidnerne Sass's, Albert Montys og Holms Forklaringer i Forbindelse med Arrestantindens egen Forklaring er det godt- gjort, at Arrestantinden dels var i Holms Butik den 15 Oktober om Formiddagen mellem Kl. 11 og 12, dels ligeledes havde været der mange Gange i Løbet af den foregaaende halve Sned Dage; — efter Vidnet Sass's Forklaring var hun der i Dagene fra den 8 til den 15 Oktober ialt ca. 10 Gange. Hendes Ærinde var, efter hvad Vidnerne Sass og Holm have forklaret, hver Gang at købe Fjer, som hun fik fyldt i et syet Vaar, hun medbragte, og hvilke hun efter Sass's Forklaring angav at købe i mindre Partier, fordi hun ikke paa en Gang havde Penge til mere; efter Holms Forklaring foregik Paafyldningen paa Lageret, som er paa den anden Side af Gaarden, og Arrestantinden opholdt sig imedens i Butiken, hvor hun efter Vidnet Sass's Forklaring plejede at tage Plads paa en Stol, som stod mellem to Borde, paa hvilke der beroede en Del Shawler og Skjorter, derimellem det her omhandlede Skjørt, som dette Vidne har erklæret at vide ved flere af de Lejligheder, ved hvilke Arrestantinden sad paa nævnte Stol, beroede paa Bordet lige ved Siden af denne. Efter Vidnerne Holms og Albert Montys Forklaringer opholdt Arrestantinden sig særligt ogsaa under sin

Tilstedeværelse i Butiken den 15 Oktober lige ved det Bord, paa hvilket det omtalte Skjært plejede at have sin Plads.

Det kan endnu bemærkes, at Arrestantinden ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af 2 Shawler og, som det er godtgjort mod hendes Benægtelse, nogle faa Dage i Forvejen har været i Besiddelse af og pantsat endnu et Shawl, med Hensyn til hvilke tre Shawler det er bragt til en høj Grad af Sandsynlighed, at de hidrøre fra ovennævnte Holms Butik, medens Arrestantinden ikke har kunnet oplyse nogen Hjemmel til noget af dem, idet hun om de to kun har opgivet, at hun har købt dem af den af hende omtalte „Marie“, og med Hensyn til det 3die er vedbleven sin Benægtelse af at have været i Besiddelse af samme.

Ligesom der efter det foran anførte findes at være tilvejebragt et efter danske Lovs 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestantinden for uhjemlet Besiddelse af den ovenfor omtalte Paraply, som det derhos efter alt Foreliggende maa antages, at hun selv har stjaalet, saaledes findes de i saa Henseende foreliggende Oplysninger heller ikke at efterlade nogen grundet Tvivl om, at hun har gjort sig skyldig i Tyveri af det ovenomhandlede Skjært, hvis Værdi er ansat til 4 Kr.

Forsaavidt Arrestantinden derimod er sigtet for Ulovlighed med Hensyn til en hel Del andre Koster, som det er oplyst have været i hendes Besiddelse, er tilstrækkeligt Bevis ikke tilvejebragt for at fælde hende. Navnlig gjælder dette, forsaavidt Arrestantinden er sigtet for at have frastjaalet ovennævnte Manufakturhandler Holm forskellige andre Gjenstande end det ovenomhandlede Skjært, derimellem de foran omtalte 3 Shawler, samt forsaavidt hun endvidere er sigtet for i Oktober Maaned f. A. at have frastjaalet Manufakturhandler Axel Edvard Darre et Stykke Hvergarn og for den 15 Oktober f. A. at have frastjaalet Detailhandler Niels Peter Olsen en Flaske Hindbærsaft og Hørkræmmer Lauritz Debell en Daase Anschiovis. Arrestantinden er født den 11 Januar 1850 og er senest anset ved Høiesterets Dom af 10 Januar 1877 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved nærværende Rets Dom af 10 November 1883 efter samme Paragraf for femte Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar. Som Følge af det Foranførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for sjette Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Torsdagen den 6 April.

Nr. 29. **Firmaet J. H. Brandt & Co.**
 (Overretssagfører Lützen)
 contra
 Kommis Henrik Jørgensen (Høgsbro),
 betr. Betaling af et Erstatningsbeløb.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 3 Oktober 1890: Indstævnte, Kommis Henrik Jørgensen, bør for Tiltale af Citanter, Firmaet J. H. Brandt & Co., i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at den ovennævnte Erklæring af 15 Juni er skrevet paa ustempet Papir.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Juni 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som findes i det Væsentlige at kunne tiltrædes, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende inden Frederiksberg Birks Ret i 1ste Instans anlagte Sag søgte Citanterne Firmaet J. H. Brandt & Co. Indstævnte Kommis Henrik Jørgensen dømt til at betale som Erstatning for at have overtraadt de Forpligtelser, som han ifølge en af ham afgiven Erklæring af 15 Juni 1889 — der nedenfor skal omtales — har paataget sig, det for saadant Tilfælde deri fastsatte Beløb af 5000 Kr. tilligemed 5 pCt. aarlig Rente af Beløbet

fra Forligsklagens Dato den 30 November 1889. Ved nævnte Rets Dom af 3 Oktober f. A. blev Indstævnte efter sin derom nedlagte Paastand frifunden for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger, som hver af Parterne havde paastaaet sig tilkjendt skadesløst hos Modpartiet, bleve hævede, og denne Dom have Citanterne derefter indanket for nærværende Ret, hvor de have paastaaet Dommen forandret i Overensstemmelse med deres for Underretten nedlagte Paastand samt Indstævnte tilpligtet at udrede Appellens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaar den indankede Dom stadfæstet og sig tilkjendt Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst hos Citanterne.

Det fremgaar af Sagen, at Citanterne, der fra Jean Jessing i Genf havde faaet Tilbud paa en Recept til et Indigo-Farvepræparat og paa Erhvervelse af Eneret til at udnytte dette Præparat overalt udenfor Schweitz, i Sommeren 1889 aabnede Underhandlinger med Indstævnte om Indgaaelse af Interessentskab til dette Præparats Udnyttelse. Da det, for at Indstævnte skulde kunne gøre sig en Forestilling om Foretagendets Værd, var nødvendigt at indvie ham i Sagen, medens den Omstændighed, at han blev bekjendt med denne, indeholdt den Fare, at han, hvis Interessentskabet ikke kom istand, til Skade for Citanterne kunde misbruge, hvad der saaledes var kommet til hans Kundskab, lode Citanterne Indstævnte udfærdige og underskrive den ovenfor omtalte Erklæring, der lyder saaledes:

„Paa Æresord, Tro og Samvittighed forpligter jeg Under tegnede mig til at bevare som ubrødelig Hemmelighed, samt imod en kontant Erstatning til J. H. Brandt & Co. af fem Tusinde Kr. ifald jeg selv eller ved nogen Anden gjør Brug af de mig gjorte Meddelelser angaaende Fremstilling og Udnyttelse af Jean Jessings Indigo-Præparation.

Kjøbenhavn, den 15 Juni 1889.“

I September Maaned 1889 endte Forhandlingerne angaaende det paatænkte Interessentskab mellem Parterne uden at have ført til noget Resultat, og Citanterne erfarede under de Forhandlinger, de yderligere indledede med Jean Jessing om Erhvervelse af Recepten m. m., at en anden dansk Mand hos ham havde gjort Forespørgsler angaaende Præparatet og Forsøg paa at erhverve Recepten og Patentretten for sig. Da Citanterne vare sig bevidste, at de ikke til nogen Anden end til Indstævnte havde omtalt deres Hensigt at erhverve den omtalte Recept, anlagde de derefter nærværende Sag mod Indstævnte, der saaledes efter deres Mening maatte have brudt den af ham paatagne Forpligtelse og følgelig maatte være ifalden Erstatningsansvaret.

Det er nu oplyst og af Indstævnte erkjendt, at han, efterat Forhandlingerne om Interessentskabet med Citanterne var endt uden Resultat, uden deres Vidende har korresponderet med Jean Jessing angaaende Præparatet og Muligheden af sammes rentable Anbringelse her i Landet, og at Indstævnte fra Jean Jessing har erholdt Prøver, alt i den Hensigt at erhverve Recepten til Præparatet og Patentet for sig selv, idet han ved denne Korrespondance har benyttet en Trediemands Hjælp som Oversætter af Breve, saaledes at denne derigjennem erfarede, at Indstævnte søgte fra en Mand i Udlandet at erhverve Recept paa et Indigo-Farvningspræparat, hvorhos det endvidere paa denne Maade er oplyst, at Indstævnte til endnu en Trediemand har fortalt, at han havde staaet i Underhandling med Citanterne om Indgaaelse af et Interessentskab med Hensyn til Fremstilling og Udnyttelse af et Farvepræparat, og at Recepten til dettes Tilberedning skulde kjøbes af en Udlænding.

Naar nu Citanterne have anbragt, at Meningen med den omtalte Erklæring var den at sikre Citanterne, at Indstævnte, hvis Interessentskabet ikke kom istand, i enhver Relation forholdt sig, som om han Intet kjendte angaaende det omtalte Farvepræparat, og at Indstævnte saaledes maatte ifalde Erstatningsansvaret allerede derved, at han bag Citanternes Ryg henvendte sig til Jean Jessing med Forespørgsler angaaende Præparatet, kan der ikke gives Citanterne Medhold heri, idet Pligten til Hemmeligholdelse — hvilket Omfang man end vil give denne — i det Hele ikke kunde brydes ved Meddelelser til Jean Jessing, om hvem Indstævnte vidste, at han iforvejen var inde i Sagens samtlige Details.

Forsaavidt Citanterne dernæst have forment, at den Omstændighed, at Indstævnte har ladet Andre erfare, at han havde staaet i Underhandling med Citanterne om Indgaaelse af Interessentskab til Udnyttelse af et Farvepræparat, hvortil Recepten skulde kjøbes i Udlandet, og at han selv havde indledet Underhandlinger med en Udlænding for at erhverve denne Recept, i ethvert Fald maatte indeholde et Brud paa den ham ifølge Erklæringen paahvilende Pligt, idet Muligheden derved var aabnet for Trediemand til at indlede Underhandlinger med Jean Jessing til Skade for de af Citanterne alt med ham indledede, kan der, endog afset fra, at de to foran omtalte Trediemænd som Vidner begge have forklaret, at ligesom Jean Jessings Navn eller Adresse ikke blev nævnet for dem, saaledes vare de heller ikke ad anden Vej blevne bekjendte dermed, ikke gives Citanternes Opfattelse af Forholdet Medhold, idet Indstævnte ikke ved sin ovenbeskrevne Adfærd har røbet nogen ham gjort Meddelelse angaaende Fremstillingen og Udnyttelsen af det omtalte Præparat, hvilket han ved den omtalte Erklæring alene kan antages at have forpligtet sig til at hemmeligholde.

Da nu Citanterne ikke mod Indstævntes Benægtelse have godtgjort, at Indstævnte paa anden Maade har brudt den ham efter hans oftomtalte Erklæring paahvilende Forpligtelse, maa det billiges, at der ved den indankede Dom er tillagt ham Fri-findelse for Citanternes Tiltale, og denne Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophæves. Der foreligger ingen Stempel-overtrædelse her for Retten.

Nr. 3. Garver Jens Sinius Møller (Asmussen)

contra

By- og Herredsfoged i Nexø J. F. Petersen som Skifteforvalter i Skomager Jens Peter Hansens Konkursbo paa bemeldte Boes Vegne (Ingen) og Garver J. N. Thunberg (Ingen),

ang. Dækning af en Panteobligation i et Konkursbo.

Aakirkeby Kjøbstads Skifterets Kjendelse af 9 April 1892: Den af Garver J. S. Møller nedlagte Paastand om at nyde Udlæg næstefter Østifternes Kreditforenings og Aakirkeby Sparekasses Fordringer af den pantsatte Ejendoms Provenue, forsaavidt det kan tilstrække, kan ikke tages til Følge, hvorimod han bør nyde Dækning, saavidt Boet kan tilstrække, ved at konkurrere blandt de upriviligerede Fordringshavere.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juli 1892: Den paaankede Skiftekjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, er der ved den af Fallenten til Appellanten den 12 Oktober 1888 for 900 Kroner udstedte, den 11 Januar næstefter thinglæste Obligation givet Appellanten 3die Prioritets Panteret i Boets faste Ejendom næstefter 2300 Kroner, og vel maatte denne Obligation som thinglæst i urette Tid i Tilfælde af Sammenstød med den samtidig læste Obligation, der af Fallenten var udstedt den 8 Januar 1889, og som gav samme Prioritet, staa

tilbage for denne, men efterat sidstnævnte Obligation under den af Boet anlagte Sag for Panterettens Vedkommende var afkræftet i Medfør af Konkurslovens § 21, forelaa der ikke mere nogen Hindring for, at Appellanten kunde gjøredn ham ved hans Obligation tilsagte, i og for sig gyldige Panteret gjældende i Boet efter dens Indhold. Som Følge heraf vil Appellantens Paastand om for sin ovennævnte Fordring med Rente 4 pCt. aarlig fra 1 November 1888 at erholde Udlæg i Provenuet af den pantsatte Ejendom næstefter Østifternes Kreditforenings og Aakirkebyes Sparekasses i Dommen nævnte Fordringer være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten Garver Jens Sinius Møller bør være berettiget til i det indstævnte Konkursbo for sin ovennævnte Fordring at erholde Udlæg næstefter Østifternes Kreditforenings og Aakirkebyes Sparekasses Fordringer i Provenuet af den pantsatte Ejendom, saavidt dette tilstrækker, og iøvrigt blandt de simple Fordringer. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler det indstævnte Bo 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Skomager og Læderhandler af Aakirkeby Jens Peter Hansen den 12 Oktober 1888 for en Gjæld, stor 900 Kr. med Renter, til Citanten, Garver Jens Sinius Møller af Svaneke havde udstedt Panteobligation, hvorved han gav denne 3die Prioritets Panteret næstefter 2300 Kr. i den ham tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 383 af Aakirkeby Markjorder, udstedte han den 8 Januar 1889 for en Gjæld stor 953 Kr. 21 Øre med Renter Panteobligation til Indstævnte Garver J. N. Thunberg af Nexø med oprykkende Prioritet i samme Ejendom næstefter to Obligationer, tilsammen lydende paa 2300 Kr: — nemlig 1800 Kr. til Østifternes Kreditforening og 500 Kr. til Aakirkeby Sparekasse —, saaledes at der altsaa kom til at foreligge en Dobbeltpætsætning af bemeldte Ejendom. De tvende Panteobligationer bleve begge thinglæste den 11 Januar 1889, og idet herefter

Thunbergs Obligation var bleven læst inden den i D. L. 5—7—7 jfr. 5—3—28 foreskrevne Frist, medens dette ikke var Tilfældet med Citantens Obligation, var Retsstillingen, hvad der er in confesso under Sagen, den, at Thunbergs Panteret maatte gaa forud for den af Citanten erhvervede Panteret.

Den 5 Marts 1889 blev Skomager Hansens Bo taget under Konkursbehandling af Aakirkebyes Skifteret, og ifølge en under Boets Behandling tagen Beslutning blev der anlagt Sag mod Thunberg, der efter fornævnte Obligation havde anmeldt et Resttilgodehavende paa 853 Kr. 21 Øre i Boet, til Afkræftelse af den af ham erhvervede Panteret med det Udfald, at Panteretten, efter hvad der maa antages i Henhold til Konkurslovens § 21, annulleredes i Forhold til Boet.

Citanten gjorde derefter gjældende i Boet, at da Thunbergs Panteret saaledes var bortfalden, maatte han være fortrinsberettiget til at erholde Dækning af Pantet næstefter de forud prioriterede 2300 Kr., og da Pantet ved Tvangsauktionen udbragtes til 3050 Kr., nedlagde han i Overensstemmelse dermed Paastand paa at erholde Udlæg for sin Fordring 900 Kr. med Renter 4 pCt. p. a. fra 1 Novbr. 1888, til Betaling sker, af Provenuet for den pantsatte Ejendom, saavidt tilstrække kunde, og forøvrigt mellem de simple Fordringer.

Herimod protesterede Thunberg som Kreditor i Boet under Paaberaabelse af, at det ved Afkræftelsen af hans Panteret indvundne Beløb maatte komme hele Boet tilgode, og ved Skifterettens Kjendelse af 9 April d. A. blev der givet denne Protest Medhold, idet det ved samme decideredes, at Citantens foranførte Paastand om fortrinsvis Dækning af den pantsatte Ejendoms Provenue ikke kunde tages til Følge, men at han burde nyde Dækning, saavidt tilstrække kunde, ved at konkurrere blandt de upriviligerede Fordringshavere.

Denne Kjendelse har Citanten nu indanket her til Retten, efter Stævning til Byfoged Petersen af Nexø som Skifteforvalter i Boet og til Garver Thunberg, og har han her gjentaget sin for Skifteretten nedlagte Paastand, hvorhos han har paastaet sig Appellens Omkostninger tilkjendte hos de Indstævnte in solidum. Begge disse have, skjøndt lovlig varslede, ikke givet Møde for Overretten, saa at Sagen vil være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Skifteretsakten.

Det skjønnes da ikke rettere, end at det Resultat, hvortil Skifteretten er kommen, maa anses for velbegrundet.

Som det fremgaar af Foranstaaende maatte Citantens Fordring, efterat Thunbergs Obligation var bleven thinglæst i rette Tid, ikke alene vige for de i Citantens Obligation ommeldte 2300 Kr., men ogsaa for Beløbet af Thunbergs Fordring. I dette Forhold vil nu den af Boet opnaaede Afkræftelse af Thunbergs Obligation ikke kunne medføre nogen Forandring, da det

følger af Forholdets Natur, at de ved Afkræftelsen vundne Fordele maa komme Boet som saadant og ikke en enkelt Kreditor tilgode, og Citanten maa saaledes finde sig i, at det til Thunbergs Fordring svarende Beløb af Pantets Provenue forlods tilfalder Boet.

Da der herefter, som det fremgaar af det Foranferte, ikke bliver Noget tilovers af Provenuet til Dækning af Citantens Fordring, vil Skifterettens Kjendelse være at stadfæste. Appellens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Mandagen den 10 April.

Nr. 118.

Advokat Klubien

contra

**Carl Christian Nielsen, Ernst Håkonsson Dunder
og Jens Peter Sørensen (Def. Hindenburg),**

der tiltales: Nr. 1 for Voldtægt eller Forsøg paa denne Forbrydelse eller ialtfald for uteerligt Forhold, Nr. 2 for Forsøg paa Voldtægt og Nr. 3 for Meddelagtighed i Forsøg paa Voldtægt eller ialtfald uteerligt Forhold.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 20 April 1892: Arrestanten Carl Christian Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Arrestanten Ernst Håkonsson Dunder med lige Arbejde i 1 Aar og efter udstaaet Straf udbringes af Riget, og Tiltalte Jens Peter Sørensen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. De ville derhos have at udrede in solidum en Erstatning af 100 Kr. til Pigen Inger Kirstine Jørgensen, ligesom de ogsaa in solidum ville have at udrede denne Sags Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Prokurator K. E. Jørgensen og til Defensor, Prokurator N. P. Møller, 20 Kr. til hver. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1892: Arrestanterne Carl Christian Nielsen og Ernst Håkonsson Dunder samt Tiltalte Jens Peter Sørensen bør straffes

med Forbedringshusarbejde, Arrestanterne hver i 18 Maaneder og Tiltalte i 8 Maaneder, hvorhos Arrestanten Dunder efter udstaaet Straf bør udbringes af Riget. I Henseende til Bestemmelserne om Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Salomonsen og Bøcher for Overretten betale Arrestanterne og Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 50 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte Oplysninger findes der at mangle tilstrækkelig Føje til at ansee Tiltalte Dunder skyldig i Forsøg paa Voldtægt, hvorimod hans i den indankede Dom omhandlede Forhold i Kostalden imod Inger Jørgensen ligesaa vel som det af de to andre Tiltalte udviste, i Dommen fremstillede Forhold — paa hvis Bedømmelse de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse — maa henføres under Straffelovens § 176, jfr. § 168. Straffen bliver for Tiltalte Dunder at bestemme til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, for de 2 andre Tiltalte som ved Overretsdommen fastsat. Dennes Bestemmelser angaaende Dunders Udbringelse af Riget samt om Erstatningen og Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Ernst Håkonsson Dunder bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Carl Christian Nielsen, Ernst Håkonsson Dunder og Jens Peter Sørensen een for alle og alle for een til Advokaterne Klubien og Hindenburg 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Carl Christian Nielsen, der er født den 14 Juni 1873 og ikke funden tidligere straffet, for Voldtægt eller for Forsøg paa denne Forbrydelse eller i alt Fald for uteerligt Forhold, Arrestanten Ernst Håkonsson Dunder,

der er født i Sverig i 1869 og ikke funden tidligere straffet her i Landet, for Forsøg paa Voldtægt, og Tiltalte Jens Peter Sørensen, der er født den 9 Juli 1871 og ikke funden tidligere straffet, for Meddelagtighed i Forsøg paa Voldtægt eller i alt Fald uteerligt Forhold. Pigen Inger Kirstine Jørgensen, der er født i 1865, og hvis Aandsevner ere meget ringe udviklede, saa at hun i Almindelighed anses for halvfjøllet, har forklaret, at Arrestanten Carl Christian Nielsen, da han den 14 Februar d. A. om Aftenen omtrent Kl. 8 traf hende paa Vejen fra Ballerup til den Gaard paa Ballerup Mark, hvor hun tjener, meddelte hende, at Arrestanten Ernst Håkonsson Dunder, der tjente paa en Gaardejer Vilhelm Sørensen tilhørende Nabogaard, og med hvem hun nogen Tid i Forvejen var bleven bekendt, ønskede at tale med hende. Hun fulgte da med Arrestanten Nielsen hen til denne Gaard og blev her ført ad en Dør fra den udenfor Gaarden værende Mødding ind i Kostalden og gjen-nem denne til det ved Siden af samme liggende Karlekammer, hvor Arrestanten Dunder befandt sig. Efterat denne derpaa i nogen Tid havde talt med hende om, at de skulde giftes til førstkommende Maj, opnaaede han, der en Gang tidligere havde havt Samleje med hende, efter nogen Vægning atter Samleje med hende. Han gik derefter bort, idet han indespærrede hende ved at aflaae enten den fra Kostalden til Karlekammeret førende Dør eller Døren fra Møddingen til Kostalden, og Arrestanten Nielsen kom derpaa ind til hende, trak hende, uagtet hendes Modstand, hen til den i Karlekammeret staaende Seng, løftede hendes Klæder op, befalte hende navnlig ogsaa paa Kjøn-sdelene og forsøgte ved Vold at opnaa Samleje med hende, hvilket ikke lykkedes ham, da hun stadig gjorde Modstand imod ham. Medens Arrestanten Nielsen saaledes tumlede med hende, hørte hun, ifølge hendes Forklaring under et paa Overret-tens Foranledning optaget Reassumptionsforhør, Gaardens Ejer Vilhelm Sørensen komme ind i Kostalden, og uagtet hun ellers jævnlig skreg højt, tav hun dog nu stille, idet hun som Grund hertil har angivet, at Arrestanten Nielsen lovede at slippe hende ud, naar Gaardejeren var gaaet, og forestillede hende, at denne vilde blive vred, naar han opdagede hendes Tilstedeværelse i Karlekammeret. Arrestanten Nielsen vedblev imidlertid at stride med hende, og under deres Tumlen kom Tiltalte Jens Peter Sørensen, der er en Søn af Gaardejeren, tilstede i Karlekammeret. Denne lagde sig da, medens Arrestanten Nielsen holdt hende nede i Sengen, op i denne, tog hendes Klæder op og befalte hende, hvorhos han, efter hendes Forklaring under Reassumptionsforhøret, lagde sig ovenpaa hende og fremtog sit mandlige Lem, som han forsøgte at føre op i hendes Kjønsele, hvad dog paa Grund af hendes stadige Modstand ikke lykkedes ham. Sam-tidig spurgte Tiltalte Arrestanten Nielsen om, hvem af dem der

skulde have Samleje med hende, og efterat de havde talt noget sammen herom, ytrede Tiltalte tilsidst, at Arrestanten først kunde „gaa paa hende“, hvorpaa Tiltalte forlod Kammeret. Arrestanten Nielsen aflaaesede derpaa Døren indefra og forsøgte paany ved Vold at tvinge hende til Samleje, idet han nemlig klemte hende saa haardt om Brystet, at hun var nærved at kvæles, og det lykkedes ham da, uagtet hun gjorde al mulig Modstand, skreg og bad for sig, tilsidst at opnaa Samleje med hende, hvis Kræfter vare udtømte af den langvarige Modstand. Arrestanten forlod nu Værelset, og hun gik derefter ud i Kostalden, hvor Arrestanten Dunder greb hende, og idet han fremkom med en Ytring gaaende ud paa, at han snart skulde forskaffe sig Samleje med hende, kastede han hende om i den i Kostalden værende Fodergang og der lagde sig ovenpaa hende, fremdrog sit mandlige Lem og søgte at tiltvinge sig Samleje med hende, hvad dog ikke lykkedes ham paa Grund af hendes Modstand. Efterat hun var kommen op, tog Arrestanten Nielsen og Tiltalte fat paa hende og tumlede med hende, idet Arrestanten Nielsen trykkede hende op i en Krog, hvor han og Tiltalte gennem hendes aabne Benklæder befølte hende paa Kjønsdelene, hvorhos Tiltalte ytrede, at de skulde faa hende ind paa Sengen, „for saa gik det bedre“. Da hun imidlertid stadig satte sig til Modværge, stødte Tiltalte hende ud ad den til Møddingen førende Dør, hvorved hun faldt om, og hun begav sig derpaa til den Gaard, hvor hun tjente, og hvor hun maa antages at være ankommen omtrent Kl. 11¹/₂ om Natten, hvorefter hun den 16 Februar d. A. gjorde Anmeldelse om det Passerede.

Ifølge en under Sagen fremlagt Lægeerklæring af 18 Februar fandtes nogen Ømhed paa Pigen's højre Bryst samt en Hævelse ved Indgangen til Moderskeden, der kunde tyde paa nogen Vold før det stedfundne Samleje, og ifølge en under 5 Marts d. A. afgiven Lægeerklæring klagede Pigen over Smarter i venstre nederste Halvdel af Underlivet, hvilke efter Lægens Formening maa hidrøre fra den hende overgaaede Vold. De nævnte Lidelser maa antages at have fortaget sig, og Pigen er ikke bleven besvangret ved de omtalte Samlejer.

Fornævnte Gaardejer Vilhelm Sørensen har under Reassumptionsforhøret forklaret, at han den nævnte Aften indtil Kl. 10 jævnlige færdedes i Kostalden og den til samme stødende Foderlo samt i Hestestalden, der ligger paa den anden Side af Foderloen, men at han ikke har bemærket, at der var nogen i Karlekammeret, og bemeldte Gaardejers Hustru har udsagt, at hun flere Gange om Aftenen var ude i Gaarden, ud til hvilken Kostalden og Karlekammeret vende, uden at høre andet fra disse Rum end Tale og Latter.

Saa vel begge Arrestanterne som Tiltalte have vedblivende benægtet, at de have handlet efter nogen tidligere eller selve

den paagjældende Aften truffen Aftale, om der end har været nogen Aftale mellem dem om, at de ved Lejlighed skulde faa Inger Jørgensen, med hvis aandelige Tilstand de vare bekendte, op paa Gaarden, og ligeledes have de alle bestemt benægtet udefra at have aflaaet Døren fra Møddingen til Kostalden eller Døren fra denne til Karlekammeret, hvorimod Arrestanten Nielsen har indrømmet, at han, da Tiltalte havde forladt Karlekammeret, indefra satte en Lænke for Døren til dette, ligesom ogsaa Døren til Møddingen maa antages indefra at have være aflukket med en Stang. Iøvrigt gaar deres Forklaringer nærmere ud paa Følgende:

Tiltalte har forklaret, at han, da Inger Jørgensen opholdt sig i Karlekammeret hos Arrestanten Dunder, erfarede dette af Arrestanten Nielsen, og at han da udtalte, at de saa fik Fest iaften, samt at han, der derefter var fraværende fra Gaarden, omtrent Kl. 10 kom ind i Karlekammeret, hvor Inger og Arrestanten Nielsen tumlede i Sengen.

Ifølge hans Forklaring under Reassumptionsforhøret vil han strax have givet Inger Lejlighed til at forlade Kammeret, men da hun ikke desto mindre forblev derinde, og han saaledes troede, at hun „vilde have Sjøv“, lagde han sig op i Sengen til hende, der holdtes nede af Arrestanten Nielsen og behandlede hende paa den af hende omforklarede uteerlige Maade, uagtet hun forbød ham det, dog at han bestemt har benægtet at have lagt sig ovenpaa hende og fremtaget sit mandlige Lem, ligesom han overhovedet har benægtet ved den nævnte Lejlighed at have villet tiltvinge sig Samleje med hende, hvorimod han har indrømmet at have spurgt Arrestanten Nielsen om, hvem der først skulde have Samleje med hende og at have overladt dette til Arrestanten samt derpaa at have forladt Værelset. Efter hans Udsagn var Inger ikke den Gang villig til at tilstaa Arrestanten Nielsen Samleje. Efterat have forladt Værelset hørte han, at hun gjorde Modstand mod Arrestanten Nielsen og skreg: Lad være, samt at hun sparkede paa Døren, men han hørte hende dog ogsaa samtidig le.

Med Hensyn til det i Stalden Passerede har Tiltalte udsagt, at det utvivlsomt var Arrestanten Dunders Hensigt at tiltvinge sig Samleje med Inger, samt at Arrestanten Nielsen behandlede hende som af hende forklaret. Efterat han tidligere med Hensyn til sit eget Forhold overfor Inger havde indrømmet Rigtigheden af hendes Forklaring, idet han dog vedblivende benægtede at have havt til Hensigt at tiltvinge sig Samleje med hende, har han under Reassumptionsforhøret udsagt, at han ikke har behandlet Inger uteerligt i Kostalden.

Arrestanten Dunder har forklaret, at han, efter at have havt Samleje med Inger Jørgensen, var tilstede i Karlekammeret, da Arrestanten Nielsen kom derind, og at han fra Karlekammer-

døren saa, at Arrestanten Nielsen tog hende om Livet, lagde hende op i Sengen og tog hende op under Klæderne samt tumlede med hende, uagtet hun skreg og bad for sig, ligesom han er overbevist om, at hun i alt Fald ikke den Gang vilde tilstaa Arrestanten Nielsen Samleje. Da Tiltalte kom ind i Kammeret, opholdt Arrestanten sig i Kostalden og saa ikke, hvad der passerede, men han hørte, at hun skreg og hvinede, hvormed hun ogsaa vedblev, efterat Tiltalte havde forladt Kammeret, og Arrestanten tror ikke efter den Modstand, han hørte, at hun gjorde, at hun har været villig til at tilstaa Arrestanten Nielsen Samleje.

Angaaende Oprinet i Stalden har Arrestanten efter forskellige Udflugter erkjendt, at han kastede Inger Jørgensen omkuld og, idet han brugte den af hende omforklarede Ytring, med oprnappede Benklæder og det mandlige Lem fremdraget lagde sig oven paa hende, medens han dog vedblivende har benægtet at have havt til Hensigt at tiltvinge sig Samleje med hende. Han har derhos udtalt, at saavel Arrestanten Nielsen som Tiltalte ved den nævnte Lejlighed begramsede hendes Krop.

Hvad endelig angaar Arrestanten Nielsen, da har han næst at udsige, at Inger Jørgensen kunde have kommet ud, da Tiltalte kom ind i Karlekammeret, samt at han ikke har set noget til, at Tiltalte der lagde sig ovenpaa Inger og fremtog sit mandlige Lem, efter længere Tids Benægtelse i det Væsentlige indrømmet Rigtigheden af Inger Jørgensens, Tiltaltes og Arrestanten Dunders Forklaringer om det uteerlige Forhold, han udviste overfor Inger indtil det Tidspunkt, da Tiltalte forlod Karlekammeret, idet han dog har benægtet at have udtalt sig til Inger, da Gaardejeren indfandt sig i Stalden, som af hende forklaret. Han har imidlertid vedblivende fastholdt, at det først var, da Tiltalte spurgte ham om, hvem der skulde have Samleje med Inger, at han fattede den Hensigt at tiltvinge sig saadant med Vold, samt at Inger, efterat de vare blevne alene, strax frivillig tilstod ham saadant, idet han dog har udsagt, at han ikke ved, om hendes Indrømmelse skyldtes hendes Træthed og Udmattelse, ligesom han intet af Betydning har kunnet anføre til Støtte for, at Samlejet skulde være ham tilstaaet frivilligt. Arrestanten har derhos vedblivende benægtet i Stalden at have behandlet Inger uteerligt eller at have tilsigtet at forskaffe sig Samleje med hende, dog har han efter først i længere Tid at have benægtet i det Hele at have rørt ved Inger i Stalden, tilsidst indrømmet at have trykket hende op i Krogen i Stalden.

Den af Inger Jørgensen, der ikke kan anses for uberygtet, afgivne Forklaring vil nu dels paa Grund af det om hendes Aandsevner oplyste, dels fordi den paa adskillige Punkter er vaklende og lidende af Uoverensstemmelser, kun kunne faa

Betydning, forsaavidt den stemmer med de af Arrestanterne og Tiltalte afgivne Forklaringer.

Hvad angaar Arrestanten Nielsen, findes det, selv om det maa antages, at Inger Jørgensen, efterat de vare blevne alene i Karlekammeret, har gjort Modstand imod hans Bestræbelser for at forskaffe sig Samleje, efter det Oplyste ikke uantageligt, at Arrestanten ikke har anset denne Modstand for alvorlig ment, og det findes derfor betænkeligt at statuere, at han har gjort sig skyldig i Voldtægt, ligesom det heller ikke efter det Foreliggende tør antages, at han i Stalden har gjort sig skyldig i Forsøg paa denne Forbrydelse. Derimod vil bemeldte Arrestant, da han har indrømmet, at Inger Jørgensen gjorde Modstand imod det af ham tidligere udviste uteerlige Forhold i Karlekammeret, samt da det findes tilstrækkelig godtgjort, at han ogsaa i Stalden har gjort sig skyldig i saadant Forhold, herfor være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

For det i Kostalden udviste Forhold vil Arrestanten Dunder — hvis Forklaring om ikke ved denne Lejlighed at have havt til Hensigt at tiltvinge sig Samleje med Pigen efter alt det Foreliggende findes at maatte forkastes — være at anse efter Straffelovens § 168, 2det Led, jfr. § 46, hvorimod det ikke iøvrigt findes tilstrækkeligt godtgjort, at han har udvist noget strafbart Forhold. Den Straf, som Arrestanten har forskyldt, findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han, der først i Aaret 1891 er ankommet her til Landet, i Henhold til Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Landet.

Da det endelig findes betænkeligt at antage, at Tiltalte paa noget Punkt har havt til Hensigt at tiltvinge sig Samleje med Inger Jørgensen, medens der paa den anden Side ikke kan tages noget Hensyn til hans ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af hans Tilstaaelse om ogsaa i Stalden at have gjort sig skyldig i uteerligt Forhold overfor hende, findes Tiltalte at maatte ansees efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Ved Underrettsdommen er Arrestanterne Nielsen og Dunder ansete efter Straffelovens § 168, for Arrestanten Dunders Vedkommende kfr. § 46, med Forbedringshusarbejde henholdsvis i 2 og 1 Aar, hvorhos Arrestanten Dunder efter Straffelovens § 16 er dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, medens Tiltalte er anset efter Straffelovens § 176 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; bemeldte Dom vil derfor dels være at forandre, dels at stadfæste.

Nr. 52. **Sogneraadet for Skelund og
Visborg Sogne (Hansen)**

contra

Etatsraadinde M. Kjellerup (Nellemann),

betr. et Skattespørgsmaal.

Hellum-Hindsted Herreders Fogedrets Kjendelse af 19 September 1891: Den af Rekvisita, Enkefru Etatsraadinde Magdalene Kjellerup af Visborggaard, nedlagte Protest mod Udpantningsforretningens Fremme kan ikke tages til Følge.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Maj 1892: Den paaankede Udpantningsforretning ophæves. Processens Omkostninger for Overretten betale de Indstævnte, Sogneraadet for Skelund og Visborg Sogne, paa Kommunens Vegne til Citantinden, Enkefru Etatsraadinde M. Kjellerup, skadesløst. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten i Medfør af Udpantningslovens § 13 have at betale Indstævnte skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Sogneraadet for Skelund og Visborg Sogne, til Indstævnte, Etatsraadinde Kjellerup, skadesløst. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 19 September 1891 blev der i Henhold til en af Herredsfogden i Hellum-Hindsted Herreder efter Begjæring af de Indstævnte,

Sogneraadet for Skelund og Visborg Sogne, den 30 August s. A. afsagt Udpantningskjendelse gjort Udpantning for den Godsejer, Etatsraad Kjellerup, der den 27 April 1891 var afgaaet ved Døden, for det første Halvaar af 1891 paalignede Formue- og Lejlighedsskat til Visborg Sogn, stor 762 Kr., samt for de ved Udpantningsforretningen foranledigede Omkostninger, der under Forretningen opgjordes til 13 Kr. 98 Øre, i et hans Enke, Citantinden, Etatsraadinde M. Kjellerup til Visborggaard, der hensidder i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, tilhørende kontant Beløb af 775 Kr. 98 Øre, der derefter midlertidig indsattes til Forrentning i Aalborg Byes og Omegns Sparekasse.

Citantinden — der, under Paaberaabelse af, at den ommeldte Skat i Medfør af Bestemmelserne i Lov om Landkommunernes Styrelse m. v. af 6 Juli 1867 § 21, 3die Punktum, var bortfalden, fordi hendes Mand var død inden Udløbet af Skatteaarets 4 første Maaneder, havde protesteret imod Forretningens Fremme, men hvis Protest var bleven forkastet ved en af Fogden under Forretningen afsagt Kjendelse — har derpaa indanket bemeldte Udpantningsforretning og den ommeldte derunder afsagte Fogedkjendelse for Overretten, hvor hun har paa-staaet Forretningen og Kjendelsen ophævede, hvorimod de Indstævnte have procederet til deres Stadfæstelse.

Der maa nu gives Citantinden Medhold i, at den af hende paaberaabte Omstændighed, at hendes Mand er død inden Udløbet af de 4 første Maaneder af Skatteaaret 1891, paa Grund af Bestemmelserne i det af hende citerede Lovbud, der maa anses at indeholde en almindelig Regel om Varigheden af det faste Ophold i en Kommune, der kan begrunde Skattepligt til samme, maa medføre, at den hendes Mand for Aaret 1891 paalignede Formue- og Lejlighedsskat maa bortfalde ved hans Død, saa at Citantinden ikke, fordi hun nu er Indehaver af det fælles Bo, kan være pligtig at udrede samme, thi vel have de Indstævnte villet gjøre gjældende, at det ommeldte Skattebidrag maatte betragtes som et hende og hendes Mand i Forening efter deres fælles økonomiske Stilling paahvilende Bidrag, som hun efter Omstændighederne maatte være pligtig at betale, uanset at det udtrykkelig kun fremtæder som paalignet hendes Mand, men da der efter Landkommunallovens §§ 20, 21 og 23 ikke kan blive Spørgsmaal om Forpligtelse til at svare Formue- og Lejlighedsskat til en Kommune for andre end dem, der ere opførte paa Kommunens Skatteligning for den paagjældende Skatte-termin, vil der ikke kunne tages Hensyn til dette Anbringende. Idet Citantindens Vægning ved at betale den heromhandlede Skat saaledes maa anses for beføjet, vil hendes Protest mod Udpantningsforretningen være at tage til Følge. Den paaankede Udpantningsforretning vil derfor være at ophæve, hvorhos de Indstævnte i Medfør af Udpantningslovens § 13 ville paa Kom-

munens Vegne have at betale Citantinden Processens Omkostninger for Overretten skalesløst. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Tirsdagen den 11 April.

Nr. 157. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Johan Hendrik Schütz (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Hjemslev-Gjern Herreders Extrarets Dom af 4 November 1892: Tiltalte Johan Henrik Schütz, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, samt betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. og til Defensor Cancelliraad, Prokurator Bagger, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Januar 1893: Tiltalte Johan Hendrik Schütz bør for Aktor Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger findes der ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte har manglet al Bevidsthed, da han imod Fattiggaardsbestyreren udviste det i den indankede Dom fremstillede Forhold, hvorimod der ved Bestemmelsen af Straffen for dette Forhold, der maa henføres under Straffelovens § 100, jfr. § 102, bliver at tage Hensyn til § 39. Straffen vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Johan Hendrik Schütz bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands-

overrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Johan Hendrik Schütz for Overtrædelse af Straffelovens § 100. Johannes Pedersen, der af Laasby Sogneraad er ansat som Bestyrer af Laasby Kommunes Fattiggaard og ifølge den i saa Henseende oprettede Kontrakt samt Reglementet for Fattiggaarden er at anse for de sammesteds indlagte Lemmers nærmeste Foresatte, har forklaret, at da han og Tiltalte, som i henved en Maanedstid har været Lem paa Gaarden, samt en omtrent 14 Aar gammel Dreng afvigte 23 August vare beskjæftigede med at hjemkjøre Korn fra Gaardens Mark, og Tiltalte under Arbejdet havde vist sig uvillig og skjedesløs og navnlig havde væltet to Gange med den belæssede Vogn paa jævn Vej, irettesatte og udskjældte han i den Anledning Tiltalte samt paa lagde ham at gaa op paa Kornloftet for at hjælpe til der med at aftage Kornet, men dette nægtede Tiltalte paa det Bestemteste, og da Pedersen skubbede til ham for at faa ham afsted, blev han vred og sparkede efter Pedersen, der blev ramt paa Armen og derpaa gav Tiltalte et Slag med den flade Haand paa Siden af Hovedet, hvorover Tiltalte blev helt rasende og foruden at bruge de groveste Skjældsord mod Pedersen med knyttet Næve slog denne i Ansigtet og ramte ham under det ene Øje, der blev helt underløbet med Blod. Denne Forklaring, der i alt væsentlig stemmer med, hvad den nævnte Dreng har forklaret til en Politirapport, dog at han har tilføjet, at Pedersen skubbede til Tiltalte saaledes, at denne faldt omkuld, hvad Pedersen ikke har kunnet modsige — erkjendte Tiltalte i det første den 30 August optagne Forhør for rigtig i dens Helhed, idet han dog strax efter endvidere udsagde, at han ikke vidste af, at han sparkede efter Pedersen og blev vred, fordi denne slog ham, og derefter handlede i Hidsighed; og i et senere Forhør har han benægtet at have sparket Pedersen, førend denne slog ham, samt forklaret, at han ikke ved, om han, foruden at slaa Pedersen i Øjet, tillige sparkede ham. Ifølge en den 28 August optagen Politirapport var Pedersens Øje da endnu helt blaat, men det maa iøvrigt antages, at han ikke har havt videre Men af det ham af Tiltalte tilføjede Slag.

Tiltalte blev, efterat det Ovenanførte var passeret, af Pedersen med to Tilstedekomnes Hjælp indsat i Fattiggaardens Arrest, men undveg strax derfra ved at brække Vinduet op og

gik derefter ude paa Gaardspladsen raabende og skrigende samt udstødende Skjældsord og Trusler mod Pedersen og vedblev hermed til langt ud paa Natten, da han endelig faldt i Ro og gik tilsæns. Ligesom Tiltalte saavel efter Pedersens som Andres Forklaringer ved den ommeldte Lejlighed teede sig som en Rasende, saaledes fremgaar det af Sagens Oplysninger, at han, efterat have anstiftet en hans daværende Husbonds Gaard den 8 Januar 1891 overgaaet Ildsvaade, er bleven anset for utilregnelig med Hensyn til denne Gjerning, for hvilken han end ikke blev sat under Tiltale. Han var i Anledning af den ommeldte Ildspaaættelse i ca. 3 Maaneder fra den 22 Februar 1891 indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, og i en den 20 Maj næstefter afgiven Erklæring har Overlægen bl. A. udtalt, at Tiltalte er lidet udviklet i aandelig Henseende og lider af epileptoide Anfald, der ikke som sædvanlig have Form af Kramper, men som, naar de ere fuldt udviklede, ytre sig som Anfald af Raseri og i alle Tilfælde ere karakteriserede ved Bevidsthedstab, at han, der sandsynligvis havde haft et saadant Anfald i en tidligere Tjeneste ved en Lejlighed, hvor hans Medtjenere fandt Anledning til at binde ham, havde haft et lignende Anfald ved den forommeldte Ildebrand og ligeledes under Opholdet paa Sindssygeanstalten, hvor han desuden havde haft et bestemt og rimeligvis hyppigere mindre Anfald, og at den store Pirrelighed, som vides at være ejendommelig for ham findes ganske almindelig hos Personer, der have Epilepsi.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 27 April 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 9.

Tirsdagen den 11 April.

Nr. 157.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Johan Hendrik Schütz (Def. Halkier).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Vel har nu Forhørsdommeren under nærværende Sag erklæret, at Tiltalte ikke ved sin Optræden i Retten har givet Anledning til Formodning om, at han ikke var sin Forstand fuldstændig mægtig, da han har svaret klart og tydeligt paa de til ham rettede Spørgsmaal og har kunnet give nøjagtig Forklaring om, hvad der er foregaaet, som i alt Væsentligt stemmer overens med de herom iøvrigt fremkomne Oplysninger, hvorhos Fattiggaardsbestyreren i et den 30 September f. A. afholdt Forhør har erklæret, at Tiltaltes Opførsel paa Fattiggaarden ikke senere har givet Anledning til Klage; men efter hvad der — som foran anført — er oplyst dels om Tiltaltes Adfærd under eller umiddelbart efter hans ommeldte Sammenstød med Bestyreren og indtil ud paa den efterfølgende Nat, dels om hans Forhold ved tidligere Lejligheder, ved hvilke han maa antages pludselig at være bleven overfalden af Raseri, samt med særligt Hensyn til, at dæslige Tilfælde ifølge den ovenommeldte af Overlægen ved Sindssygeanstalten afgivne Erklæring ere let udsatte for at miskjendes, findes det dog betænkeligt at gaa ud fra, at Tiltalte under Sammenstødet med Bestyreren, og navnlig da han bibragte denne Slaget i Ansigtet, har været sig selv saaledes mægtig, at hans nysnævnte Forhold kan paadrage ham Straf. Som Følge

heraf vil Tiltalte, der er født i Aaret 1871 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Onsdagen den 12 April.

Nr. 168.

Advokat Nellemann

contra

Søren Christian Seiersen (Def. Hansen).

der tiltales for det i Straffelovens § 290 ommeldte Forhold, for Dyrplageri samt for Overtrædelse af den under 28 Septbr. 1888 approberede Sundhedsvedtægt for Vestervig-Agger Kommune.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 13 Oktober 1892: Tiltalte Proprietær Søren Christian Seiersen af Bubbøl i Vestervig Sogn bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage og udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførererne Abildhauge og Johnsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Januar 1893: Tiltalte Søren Christian Seiersen bør til Hassing og Refs Herreders Politikasse bøde 100 Kr., men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hastrup og Jørgensen, 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsentlige kunne tiltrædes, vil den være at stadfæste. Salærerne for Høiesteret findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Mågt at stande. Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Proprietær Søren Christian Seiersen af Bubbel for det i Straffelovens § 290 ommeldte Forhold, for Dyrplageri samt for Overtrædelse af den under 28 September 1888 approberede Sundhedsvedtægt for Vestervig-Agger Kommune. Den 16 Januar 1891 slagtede Tiltalte en ham tilhørende Kø, der i længere Tid havde været syg, navnlig lidt af en Betændelse i det ene Knæled, hvoraf der flød Materie, samt hostet stærkt, hvorhos den i de sidste 14 Dage, før den blev slagtet, ikke kunde rejse sig. Den Dag, den skulde slagtes, blev den paa en Slæde fra Stalden slæbt ind i Laden, hvor Slagtingen foregik, og flere Vidner have forklaret, at om den end ikke var død forinden Slagtingen, var den i alt Fald lige paa det sidste. Ved Slagtingen viste det sig, at den var befængt med Tuberkler, idét der navnlig paa Lungerne fandtes talrige lysegule Knopper, fyldte med Materie, af hvilke Tiltalte ifølge et Vidnes Forklaring under selve Slagtingen afpillede en Del, der fandtes paa Lungerne. Da Tiltalte forlangte, at Folkene paa Bubbel skulde spise ikke alene Kjødet, men ogsaa Indvoldene og Blodet, og disse nægtede dette, forinden der forelaa en Attest fra en Dyrslæge om, at Kjødet var brugelig til Menneskeføde, fraskar Tiltalte et Stykke af Lungen, der var særlig angrebet af Sygdommen, og tog den næste Dag med det andet Stykke af Lungen samt nogle udskaarne Stykker af de indvendige Dele af Koen til en Dyrslæge i Hurup, der i en den 17 Januar 1891 dateret Erklæring udtalte, at han, efter at have undersøgt den ham foreviste Del af Lungen samt Lever, Hjærte, Nyre og Stykker af Kjødet, ikke fandt, at der kunde være noget til Hinder for at anvende Kjødet til Menneskeføde. Da Tiltalte havde erhvervet denne Attest, foreviste han den for Folkene paa hans ovennævnte Gaard og forlangte, at de nu skulde spise Kjødet af Koen, men en af Karlene, der havde sat sig i Besiddelse af det fraskaarne Stykke af Lungen, bragte den 18 Januar dette til Dyrslægen,

der i en samme Dag udstedt Erklæring udtalte, at det ommeldte Stykke Lunge indeholdt talrige spredte smaa Tuberkelsvulster, men at Kjødet ikke af den Grund kunde kasseres som Menneskeføde, saafremt der ikke fandtes andre tuberkuløse Svulster i Bryst eller Bughulen, hvorhos han bemærkede, at den af ham Dagen forud afgivne Attest kun gjaldt Kjødet, men ikke Blodet og Indvoldene, som efter den sidst foretagne Undersøgelse bestemt burde kasseres. Endelig maa det antages, at bemeldte Dyrslæge den 20 Januar 1891 paa Tiltaltes Opfordring kom tilstede paa Bubbøl og foreholdt Folkene, at der ikke var nogen Fare ved at spise Kjødet. Det maa antages, at Tiltalte, efterat han var blevet gjort bekendt med Dyrslægens Erklæring af 18 Januar, ikke længere har forlangt, at Folkene skulde spise af de Blodpølser, der vare tilberedte af Koens Blod, men derimod forlangte han fremdeles, at Folkene skulde spise Kjødet, der var blevet nedsaltet. Da Folkene imidlertid fremdeles vægrede sig ved at spise dette, maa det antages, at Tiltaltes daværende Husholderske undlod at benytte det, og han befalede hende da heller ikke at gjøre det, men efterat han ved Majdagstid 1891 havde faaet en ny Tjenestepige, paalagde han hende at bruge Kjødet, der saa daarligt ud og var sejt, tillavet som Frikadeller i Forbindelse med Kjødet af nogle selvdøde Smaagrise og Spædekalve; men da Folkene fremdeles vægrede sig ved at spise det, forærede han i November Maaned 1891 Resten af Kjødet til hans daværende Rægter, for at denne kunde benytte det i sit Hjem, men det viste sig at være fordærvet og raaddent og blev derfor nedgravet.

Ifølge det Oplyste er der i det sidste Par Aar paa Tiltaltes Gaard død forskjellige Smaagrise og Kalve, hvis Kjød Tiltalte derefter benyttede til Føde for Folkene paa Gaarden uden i Forvejen at have ladet det undersøge af en Dyrslæge. Med Hensyn til en af disse Grise, der døde kort før Julen 1890, og med hvis Kjød Folkene bleve bespiste Juleaften, har nogle Vidner forklaret, at Tiltalte til dem havde udsagt, at den var død af Tuberkler, hvad Tiltalte dog ikke har villet erkjende. Endelig er det oplyst, at i Begyndelsen af Aaret 1890, i alt Fald førend den 1 Maj, døde paa Bubbøl en Griseso — som nogle Vidner have forment af Mælkefeber, hvorom dog intet nærmere har kunnet konstateres — og at Tiltalte, der lod Indvoldene nedgrave og Bugflæsket koge til Svineføde, benyttede det øvrige Flæsk, der blev nedsaltet, til Føde for Folkene paa Bubbøl, ligeledes uden i Forvejen at have erhvervet Attest fra en Dyrslæge om Kjødets Uskadelighed.

Endvidere er det lagt Tiltalte til Last, at han i Efteraaret 1891 har givet sine Folk Brød, der var tilvirket af Rug, Byg og Havre, som han opfejede paa Gulvene i Laden og derefter

selv malede og bagte uden i Forvejen at have rensat det tilstrækkeligt, hvorfor Brødet var fuldt af Smaaasten, Sand og Hakkelse.

Det kgl. Sundhedskollegium har i en under Sagen afgiven Erklæring udtalt, at Kjødet af den ovenomhandlede Ko maa anses for sundhedsfarligt, naar det anvendes til Menneskeføde, da Dyret før Døden led af Suppuration i Knæet, desuden havde udbredt Tuberkulose og dertil synes at være død, før Slagtningen udførtes. Kollegiet har derhos udtalt, at Kjød af selvdøde Dyr ordentligvis ikke bør benyttes til Menneskeføde, og at Kjødet af de under Sagen omhandlede selvdøde Dyr maa det anses for sundhedsfarligt at anvende til saadan Føde, da i alt Fald nogle af Dyrene utvivlsomt have lidt af Sygdom, før Døden indtraf. Endelig har Kollegiet bemærket, at naar der i de foreliggende Tilfælde ikke er konstateret skadelige Følger af den efter Kollegiets Formening sundhedsfarlige Benyttelse af Dele af Dyr af den i Sagens Akter ommeldte Beskaffenhed til Menneskeføde, kan dette væsentlig antages at skyldes, at Folkene enten ikke have nydt synderligt af de ommeldte Dyrs Kjød og Indvolde eller have forladt Tjenesten, før de skadelige Følger kunde gjøre sig gjældende.

Medens Tiltalte, der iøvrigt ikke har villet erkjende, at det Korn, der har været benyttet til Brød, ikke har været tilbørlig rensat, selv under Forudsætning af, at dette ikke har været Tilfældet, ikke kan anses derved at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne paadrage ham Strafansvar, vil han — idet der ikke vil kunne tillægges den af ham hos Dyr lægen i Hurup indhentede Erklæring angaaende den omhandlede Ko nogen Betydning, da denne, som Tiltalte maatte indse, hvilede paa urigtige Forudsætninger — derimod for hans øvrige heromhandlede Forhold i Medfør af den ovenansførte Sundhedsvedtægts § 6 — hvor det bl. A. forbydes, at Kjød af syge eller selvdøde Kreaturer benyttes til Menneskeføde, medmindre der fra en autoriseret Dyr læge foreligger Attest om Kjødets Uskadelighed — være at anse efter Lov 12 Januar 1858 § 2, og det findes navnlig ikke, at Tiltaltes Forhold i den heromhandlede Henseende, særlig med Hensyn til den ovenommeldte Ko, vil kunne paadrage ham Straf efter Straffelovens § 290.

Med Hensyn til den mod Tiltalte rejste Sigtelse for Dyrplageri er det oplyst, at Tiltalte en Gang i Vinteren 1890—91 med en tyk Stok flere Gange har slaaet en Ko, hvorved denne blev tvungen til 4 Gange at løbe igjennem det foran for Køerne ved Krybben værende Rum i Stalden, og at Koen, der skulde kælve ca. 2 Maaneder senere, kastede Kalven et Par Timer efter, at denne Behandling var overgaaet den, ifølge Tiltaltes daværende Røgters Formening som Følge af den nævnte Behandling. Tiltalte har ikke turdet benægte, at han kan have slaaet Koen, og at denne kan være fareet gjennem Aabningen foran Krybben,

men han har benægtet at have mishandlet Koen. Det er derhos lagt Tiltalte til Last, at han en Dag i Begyndelsen af Juli Maaned f. A., da han paa Grund af Røgterens Sygdom tildels selv passede Kreaturerne, befalede Avlskarlen, der var ifærd med at harve, at binde 2 Kalve, der ikke vilde lade sig trække, ved Harven for paa denne Maade at lære dem at lade sig trække. Karlen udførte ogsaa denne Befaling, idet han en efter en bandt Kalvene ved Harven; men da disse vare tøjrede saaledes, at Rebet var anbragt i en Jærngrime, som Kalvene havde om Hovedet, og som var indrettet saaledes, at den Del af Grimen, som indesluttede Mulen, gik gennem en Jærnring, medførte dette, da Karlen kjørte frem, og Kalvene stræbte imod, at Tøjret snærede om Mulen. Den ene Kalv faldt, medens den saaledes blev trukket frem, flere Gange omkuld, men Karlen har forklaret, at han, hver Gang den faldt, holdt stille og rejste den op igjen, og da Tøjret sprang, blev den hurtig fri for videre Behandling. Den anden Kalv blev derefter bundet bag ved Harven og trukket 2 Gange frem og tilbage over Marken, der var ca. 336 Alen bred, idet Karlen dog, da han saa, at Grimen snærede om Mulen, bandt den om Kalvens Hals, paa hvilken Haarene bleve slidte af paa et ubetydeligt Stykke. Endvidere er det lagt Tiltalte til Last, at han i Vinteren 1890—91 i et Tidsrum af ca. 8 Dage ikke skal have sørget for, at Kreaturerne fik tilstrækkeligt Vand, idet der i et udenfor Gaarden værende Vandhul, til hvilke Kreaturerne bleve slupne ud, ikke fandtes tilstrækkeligt Vand, og det Vand, der fandtes, var af mudret Beskaffenhed. Tiltalte har ikke villet erkjende, at der ikke var tilstrækkeligt Vand, og har forklaret, at naar dette blev noget mudret, skyldtes det alene den Omstændighed, at der blev slaaet 20 Kreaturer ud ad Gangen; iøvrigt maa det antages, at den ommeldte Vanding kun fandt Sted i et ganske kort Tidsrum, medens Vandledningen paa Gaarden blev istandsat. Endelig er det lagt Tiltalte til Last, at han en Dag i Aaret 1891, da en Hest, med hvilken han pløjede, og som ved denne Lejlighed gik i Bløde i en Grøft og faldt om, ikke kunde rejse sig, for at faa den dertil, efter at have løsnet Skaglerne, tog Tømmen og slog den dermed, saaledes at de Staalfjedre, der fandtes paa Tømmen, ramte den, ligesom han ogsaa sparkede den. Tiltalte har forklaret, at den ommeldte Hest ikke selv vilde hjælpe til for at komme op, at det tilsidst blev nødvendigt at lade den slæbe op ved Hjælp af en anden Hest. Det kan imidlertid ikke antages, at Tiltalte ved noget af de heromhandlede Forhold har udvist en saadan Adfærd, at han vil kunne anses efter Straffelovens § 297.

Den af Tiltalte, der er født i Aaret 1842, og som ikke ses forhen at have været tiltalt eller straffet, efter det ovenanførte i Medfør af Lov 12 Januar 1858 § 2 forskyldte

Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde til Hassing-Refs Herreders Politikasse af 100 Kr.

Nr. 144.

Advokat Klubien

contra

Jens Hagen Eriksen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 26 September 1892: Tiltalte Jens Hagen Eriksen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Diebmann og Prokurator Konnerup, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Januar 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Juel, betaler Tiltalte, Jens Hagen Eriksen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, men Straffen findes at kunne bestemmes, som ved Underretsdommen sket, til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Birkethingsdommen, iøvrigt Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Hagen Eriksen

til Advokaterne Klubien og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Jens Hagen Eriksen, der er født den 13 Oktober 1865 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og er det ved hans egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da Tiltalte, der var Bestyrer af en Beværtning paa Hjørnet af Frederiksvej og Søndre Fasanvej, den 5 August f. A. bemærkede, at den 5aarige Richard Leopold Svendsen, der var løbet ind i den til Beværtningen hørende Have, drak noget Øl, som en Gjæst havde efterladt paa et Bord sammesteds, greb han i Harme herover bemeldte Dreng med den ene Haand i Nakken og med den anden om det ene Laar og kastede ham fra Haven over et ca. 1½ Alen højt Stakit ud paa det udenfor værende asfaltbelagte Fortoug paa Frederiksvej, hvorefter han gik ind i Beværtningen uden at bekymre sig om Drengens Skjæbne.

Ved Tiltaltes Handlemaade tilføjedes der Drengen. ifølge en under 11 August f. A. udstedt Lægeerklæring, et Brud af venstre Skinneben paa dettes nedre Del, med betydelig Blodudtrædning i Omfanget og misfarvede Pletter i Huden som efter en Kontusion. Ifølge en af Stadslægen i Frederiksberg den 6 September f. A. udstedt Erklæring bemærkedes der da efter Bruddet kun en ringe Benvulst nedenfor Midten af Skinnebenet; Knæ- og Fodled vare godt bevægelige, og der var ingen kjendelig Forkortning af Benet, og ifølge en af samme Læge den 28 November f. A. udstedt Erklæring var Benet da godt helet; Drengen gik uden Halten, og baade Knæ- og Fodled vare bevægelige paa naturlig Maade, saa at han maatte anses for at være fuldstændig helbredet.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203, men medens Straffen ved Dommen er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes den at burde bestemmes til lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 13 April.

Nr. 4. Grosserer **C. J. Clausen** (Selv)

contra

Fabrikant **John Dodds** i Ohio (Ingen),

betr. Betaling for leverede Varer.

Sø- og Handelsrettens Dom af 14 Juli 1892: Indstævnte Grosserer Cl. J. Clausen bør til Sagsøgeren Fabrikant John Dodds i Ohio betale D. 173 med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 17 December f. A., til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 60 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den skete Indstævning er der for Høiesteret alene Spørgsmaal om, hvorvidt den indankede Dom kan forandres til Fordel for Appellanten. Denne har for Høiesteret anbragt, at det beroer paa en Misforstaaelse, naar det i Dommen siges, at han har undladt at efterkomme Indstævntes Opfordring om at udlevere det ham tilstillede Konnossement, idet saadan Opfordring ingensinde skal være stillet til ham, og dette ej heller skal være gjort gjældende af Indstævnte for Sø- og Handelsretten. Selv om imidlertid dette maatte forholde sig som anbragt, findes Appellanten dog af de i Dommen iøvrigt anførte Grunde med Rette at være anset pligtig til at betale de omhandlede River. Dommen bliver derfor at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for bemeldte Ret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat en Hr. Schultz som Agent for Sagsøgeren, Fabrikant John Dodds i Ohio, havde henvendt sig til Indstævnte, Grosserer Cl. J. Clausen hersteds, for at faa denne til at købe Høstriver af Sagsøgerens Fabrikat, affattede Indstævnte den 8 September 1890 en til Sagsøgeren stilet Skrivelse, saalydende: „I Henhold til Overenskomst med Deres Hr. . . . Schultz beder jeg Dem sende mig med Thingvalla Dampskibene direkte fra New York til Kjøbenhavn 5 Taylor River Nr. 4 W. W. 26 Tænder og 5 Hollingsworth River Nr. 4 W. W. 27 Tænder, adresserede til mig selv, at assureres fra New York til Kjøbenhavn; Prisen for begge (Slags) River at være D. 18.50 Stykket, betalbar 1 November ved Accept (by acceptance), leverede frit New York“, hvilken Skrivelse derhos maa antages at være bleven sendt Sagsøgeren gennem Agenten. Der passerede derefter Intet mellem Parterne, før Indstævnte modtog først et Brev fra Sagsøgeren af 7 Februar 1891 om, at han havde antaget et Firma i New York til sine Exportagenter, — hvilket blev efterfulgt af en Skrivelse fra nævnte Firma af 3 Marts, hvori dette meddelte, at dets Rejsende, fornævnte Hr. Schultz, om kort Tid afsejlede til Evropa og vilde besøge Indstævnte, — og dernæst et Brev fra Sagsøgeren af 21 Februar 1891, hvori han meddelte, at han havde tilstillet sit Speditørfirma i New York, der var forskjelligt fra det nysomtalte, 5 Taylor og 5 Hollingsworth River at aflades pr. Thingvallalinien til Indstævnte, og fremsendte to Fakturaer paa disse River samt tilføjede, at, saasnart han modtog Konnossementet fra Speditørfirmaet, skulde han tilstille Indstævnte samme, hvilket ogsaa skete strax, efterat det var blevet udfærdiget den 6 Marts 1891. De 2 Fakturaer, der vare daterede den 20 Februar 1891, og hvori det var anført, at Riverne med Tilbehør afsendtes i 3 Kasser, 1 Box, 4 Kurve og 10 Bundter, der tilsammen, Bundterne dog ikke medregnede, udgjorde 109 Kubikfod, lød ligeledes paa, at Riverne, der opgaves at have en Værdi af D. 185, skulde assurerede tilstilles Indstævnte via Thingvallalinien. Ifølge Konnossementet vare Riverne imidlertid ikke blevene afskibede med et af Thingvallaselskabets Skibe, men derimod med et den saakaldte „Baltic Linie tilhørende Dampskib, og, skjøndt de med Tilbehør ogsaa i Konnossementet ligesom i Fakturaerne opgaves at være afsendte i 3 Kasser, 1 Box, 4 Kurve og 10 Bundter, udgjorde deres Rumfang ifølge samme dog 203 Kubikfod; Konnossementet lød iøvrigt paa C. J. Clausen eller til hvem, han maatte overdrage samme. Ved Modtagelsen af Brevet af 21 Februar 1891 med Fakturaerne og af det ham derpaa tilsendte Konnossement foretog Indstævnte sig intet, men, da derpaa Fragtkonnossementet blev præsenteret ham — hvilket maa antages først at være sket den 21 April 1891 — nægtede han overfor Baltic

Liniers Expeditør her at betale Fragtregningen: 103 Kr. 15 Øre og at indløse samme uden iøvrigt at foretage nogetsomhelst, ligesom han, efter hvad der under Proceduren uimodsagt er anført af Sagsøgeren, senere, efterat denne havde opfordret ham til at udlevere det ham tilsendte Konnossement, har undladt at gjøre dette uden derfor at angive nogen Grund.

Under nærværende Sag har Sagsøgeren derfor paastaet Indstævnte dømt til at betale ham Fakturabeløbet for Riverne D. 185 med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 17 December 1891 foruden Omkostningerne. Indstævnte har principalt paastaet sig frifunden med Tillæg af Omkostninger, idet han har gjort gjældende, at han kun vil have bestilt Riverne mod Tilsagn fra Agenten om, at han skulde faa Eneagentur for saadanne River for Danmark og Sydsverrig, — hvad dog mod Sagsøgerens Benægtelse ikke er bevist, — at Sagsøgeren ikke har opfyldt Betingelsen om Rivernes Afsendelse med Thingvallalinien — hvad dog ikke i og for sig og alene kunde fritage ham for at modtage Riverne —, og at Riverne ere ankomne hertil meget senere end af ham betinget. Men, om det end maa erkjendes, at Indstævnte var berettiget til at vægre sig ved at modtage og betale Riverne, fordi disse ikke vare blevne leverede til den Tid, som maatte siges at være betinget ved Brevet af 8 September 1890, findes dette dog at maatte blive uden Betydning under Hensyn til, at Indstævnte som anført ikke blot undlod at reklamere, da han modtog Fakturaerne og Konnossement paa de bestilte River, og da derpaa Fragtkonnossementet præsenteredes ham, — idet hans Vægning overfor Skibets Expeditør ved at betale Fragtregningen ikke kunde betragtes som Reklamation overfor Sagsøgeren, og der ikke kan tages Hensyn til hans Anbringende om at have villet afvente Agent Schultzes den 3 Marts 1891 annoncerede Ankomst —, men endog senere undlod at efterkomme Sagsøgerens Opfordring til ham om at udlevere det ham tilstillede Konnossement, og Indstævnte vil derfor ikke kunne fritages for at betale Riverne. Men, da Indstævnte, som ogsaa af Sagsøgeren erkjendt, ikke bør lide noget Tab ved, at Riverne ere blevne sendte med Baltic Linien istedetfor, som betinget, med Thingvallalinien, og da Sagsøgeren overfor Indstævntes Anbringende om, at han, hvis Afsendelsen var sket med Thingvallalinien, vilde være sluppen med at betale, beregnet efter Fakturaernes Opgivende af Rumfanget, 57 Kr. 95 Øre i Fragt eller 45 Kr. 20 Øre = D. 12 mindre end de som anført fordrede 103 Kr. 15 Øre, ikke har godtgjort, at dette er urigtigt, idet han vel har oplyst, at begge Liniers Fragtsats var den samme, men ikke har oplyst, hvad han ligeledes burde, at ogsaa Thingvallalinien vilde have beregnet Rumfanget højere end i Fakturaerne sket og særlig lige saa højt som Balticliniens Konnossement, findes

der, som af Indstævnte subsidiært paastaet, at burde fragaa D. 12 i de paastævnte 185 og Indstævnte altsaa kun at burde dømmes til at betale D. 173 med Renter som paastaet. Sagens Omkostninger findes Indstævnte dog at burde betale med 60 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 177.

Advokat Nellesmann

contra

Kirstine Marie Pedersen (Def. Klubien),

der tiltales for Hæleri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 21 Januar 1893: Arrestantinden Nielsine Petrea Christine Christensen og Tiltalte Kirstine Marie Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage og derhos in solidum udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bentzen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Hasselbalch, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Februar 1893: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte Kirstine Marie Pedersen og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførererne Hastrup og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Kirstine Marie Pedersen til Advokaterne Nellesmann og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag — der i første Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten — tiltales Kirstine Marie Pedersen for Hæleri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun — der den 26 Oktober f. A. om Morgenen havde af den i 1ste Instants medtiltalte Nielsine Petrea Christine Christensen, som paa den Tid boede hos hende, faaet at vide, at bemeldte Nielsine Christensen samme Morgen efterat have tilbragt Natten forud hos en Handelsrejsende paa et Gjæstgiveri i Aalborg, havde inden sin Bortgang derfra frastjaalet den Handelsrejsende 30 Kr. — har, uagtet hun saaledes vidste, at disse Penge vare erhvervede ved Tyveri, dels heraf modtaget omtrent 5 Kr. til dermed at betale en Kulregning, som hun i Øjeblikket var ude af Stand til selv at betale, dels gaaet ind paa at gjemme Resten af de stjaalne Penge for Nielsine, samt at hun, da Bestjaalne senere paa Dagen indfandt sig paa hendes og Nielsines Bopæl og forlangte sine Penge tilbage, har fraraadet Nielsine at udlevere de Penge, der da endnu vare i Behold, og urigtig foregivet for Bestjaalne, at Nielsine skyldte hende Penge for Kost og Logis m. m. og havde givet hende de 30 Kr. i Afbetaling paa bemeldte Gjæld, medens hun i Virkeligheden Intet havde tilgode hos Nielsine. Bestjaalne, der har erholdt 25 Kr. af det stjaalne Beløb udbetalt, har frafaldet Krav paa videre Erstatning under Sagen. Tiltalte, der er født i Aaret 1867 og tidligere har været straffet ifølge Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Februar 1886 efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos hun i Aaret 1890 har været under Undersøgelse som mistænkt for Tyveri og Brandstiftelse eller Delagtighed deri, uden at der dog blev dekretet Aktion imod hende — er for sit ovennævnte Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset som for anden Gang begaaet Hæleri efter fornævnte Lovs § 238, jfr. § 241, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 166.

Advokat Halkier

contra

Jens Christen Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 28 November 1892: Arrestanten Jens Christen Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Stürup, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Februar 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forhøjes til 18 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Casse, betaler Arrestanten Jens Christen Nielsen 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Christen Nielsen til Advokaterne Halkier og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Extraret hertil indankede mod Arrestanten Jens Christen Nielsen for Tyveri anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder følgende: Efterat Forvalteren paa „Lykkesholm“, Henrik Andreasen, en Dag i Aaret 1891 havde benyttet en ham tilhørende Salonbøsse til at skyde Rotter med, satte han Bøssen fra sig udenfor Hestestalden eller op imod en i Nærheden af den værende Mødding, men da han efter nogen Tids Forløb atter vilde hente den, var den forsvunden.

Arrestanten har nu efter forskellige Udflugter erkjendt, at han har sat sig i Besiddelse af den savnede Bøsse og i August Maaned f. A. til egen Fordel afhændede den til en Bøsemager i Odense, hvilket sidste er tilstrækkelig bestyrket ved det Foreliggende, men han har anbragt, at Bøssen, da han tog den, laa langt ude paa den omtalte Mødding tildels skjult i Gjødningsen, samt at han troede, at den var henkastet der som værdiløs og særlig var uvidende om, at den tilhørte Forvalter Andreasen. Til disse efter det Oplyste i og for sig højst usandsynlige Anbringender kan der imidlertid saa meget mindre tages Hensyn, som hans Forklaringer, som antydet, i det Hele have været vaklende og baaret et umiskjendeligt Præg af at gaa ud paa Sandhedens Fordølgelse, hvorimod der maa anses at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har stjaalet Bøssen. Denne, der er bragt tilstede under Sagen, er vurderet til 7 Kr. Arrestanten er født den 1 Juli 1857 og har oftere været straffet bl. A. ifølge Kjøbenhavns Garnisons Krigsretsdøm af 13 December 1880 efter almindelig borgerlig Straffelovs § 229 Nr. 4 og § 270, jfr. § 46, med 25 Rottingslag og strængt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt i Medfør af Parolbefaling af 3 August 1846 § 2 Nr. 1 og 2 med Nedsættelse i de Meniges anden Klasse, ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraretsdøm af 9 Juli 1886 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og senest ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdøm af 11 Juni 1887 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 155: Høiesteretssagfører Bagger

contra

Vilhelm Leopold Johansen (Def. Nellemann),

der tiltales for utæerligt Forhold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Døm af 31 Januar 1893: Tiltalte Vilhelm Leopold Johansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale

Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Nyegaard, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Vilhelm Leopold Johansen til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Vilhelm Leopold Johansen for uteerligt Forhold, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses godtgjort, at han den 1 December f. A. har udvist saadant Forhold overfor Pigen Caroline Laurine Hansen, som han tilfældigt passerede forbi paa Assistents Kirkegaard, og hvem han ikke kjendte, idet han greb hende om Livet med sin ene Haand og stak sin anden Haand op under hendes Skjorter og befølte hende paa hendes Legeme, dog udenpaa Benklæderne. Nævnte Pige var efter det Oplyste 21 Aar gammel og maa antages at være uberygtet. Efter hvad der er oplyst, var Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed noget beruset, men maa dog antages at have været i fuldt tilregnelig Tilstand. Tiltalte er født den 1 December 1885 og er tidligere anset ved Høiesterets Dom af 6 Marts 1875 efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Han er ikke funden senere straffet ifølge Dom. Som Følge af Foranførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 185 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 4 Maj 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 10—11.

Torsdagen den 13 April.

Nr. 173.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Christen Kjeldsen Pedersen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 30 Januar 1893: Arrestanten Christen Kjeldsen Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Petersen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Bentzen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Februar 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte

Christen Kjeldsen Pedersen til Høiesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christen Kjeldsen Pedersen — der er født i Aaret 1846 og som tidligere har været anset ifølge Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Oktober 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Overrettens Dom af 11 Juli 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, § 228 sammenholdt med § 64, samt § 238, jfr. § 241 og § 46, med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage — tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 5 Oktober f. A. tog til Aalborg, efterat han i Hobro havde afsonet den ham ved den sidstnævnte Dom ikjendte Straf, derefter har i 4 forskellige Gange stjaalet hver Gang en Flaske Petroleum fra Petroleumsaftapper J. Jacobsens Vogn, medens denne om Morgenen mellem Kl. 7 og 7½ under Kuskens midlertidige Fraværelse holdt udenfor Detaillist Jensens Butik i Lille Nygade i Aalborg. Arrestanten, der de tre første Gange bragte de stjaalne Flasker med Petroleum til et Fruentimmer i Aalborg, hos hvem han havde Tilhold, og som har forbrugt Petroleum, maatte sidste Gang, nemlig om Morgenen den 29 December f. A., tilbagelevere den da stjaalne Flaske, idet Kusken, der havde bemærket, at der i de foregaaende 2 à 3 Maaneder jævnlig var taget Flasker med Petroleum fra Vognen, medens den holdt paa det ommeldte Sted, og som derfor den nævnte Morgen havde begivet sig hen til et Sted, hvorfra han kunde holde Øje med Vognen, derfra saa Arrestanten begaa Tyveriet, hvorefter han forfulgte ham og efterat have indhentet ham tvang ham til at sætte Flasken, som Arrestanten havde sat fra sig i en Gang, tilbage i Vognen. Hver Flaske indeholdt en Pot Petroleum, der af Kusken er ansat til en Værdi af 12 Øre, medens selve Flaskerne, der vare dels hvide, dels grønne, efter Kuskens Udsagn kostede henholdsvis 27 Øre og 11½ Øre pr. Stk., men Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning. For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 167. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Frands Emilius Ferdinand Peo (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Baag Herreds Extrarets Dom af 16 December 1892: Tiltalte Frands Emilius Ferdinand Peo bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fire Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Maaløe, og Defensor, Prokurator Kramer, henholdsvis 10 Kr. og 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Februar 1893: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Nissen, betaler Tiltalte Frands Emilius Ferdinand Peo 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frands Emilius Ferdinand Peo til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Om Tiltalte Frands Emilius Ferdinand Peo, der under nærværende fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag er aktioneret for Tyveri, er det ved hans egen, ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han den 29 Oktober f. A. om Aftenen, da han efter hertil erholdt Tilladelse kjørte bag i Vognen med Kjøbmand og Handelsrejsende Jens Peter Jensen af Svendborg fra Helnæs ad Brødegaard til, har sat sig i Besiddelse af en nævnte Jensen tilhørende, imellem denne og Kusken paa Vognen henstillet, til 1 Kr. 50 Øre vurderet Kjøreepisk, med hvilken han, efterat have ladet sig glide ned af Vognen, i Mørket undslap,

uagtet han strax blev eftersøgt af Ejeren og en anden paa Vognen værende Person. Efter det Oplyste maa Tiltalte antages ved bemeldte Lejlighed at have været noget beruset, men dog ikke i saadan Grad, at han ikke var fuldt tilregnelig, og forsaavidt Tiltalte har villet gjøre gjældende, at han kun tog Pisken efter en pludselig Indskydelse uden at forbinde nogen videre Hensigt hermed, findes der ikke at kunne tages Hensyn til dette Anbringende, idet Tiltalte, der strax samme Aften solgte Pisken og indtil sin Anholdelse den 14 November f. A. intet har foretaget, for at Pisken kunde blive tilbageleveret til Ejeren, hvorom han iøvrigt vil have fattet Beslutning, ikke kan antages at have taget Pisken i andet Øjemed end for at tilegne sig den. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 22 Juni 1862 og tidligere, foruden i fornævnte Herreds Politiret den 1 Oktober 1884 og den 22 Juli f. A. at have vedtaget Bøder af henholdsvis 20 Kr. og 10 Kr. for Gadeuorden, ved Odense Herreds Extraretsdom af 13 November 1880 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 er idømt Forbedringshusarbeide i 8 Maaneder, hvilken Straf han den 22de s. M. begyndte at udstaa — nu for sit her omhandlede Forhold ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228, og da Straffen findes efter Omstændighederne passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Fredagen den 14 April.

Nr. 170.

Advokat Hindenburg

contra

Johannes Jensen Høstrup (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 278, 2det Stykke, jfr. Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890.

Randers Kjøbstads Politirets Dom af 10 Januar 1893: Tiltalte, Detaillist Johannes Jensen Høstrup, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Februar 1893
Tiltalte Johannes Jensen Høstrup bør til Randers Kjøbstads

Politikasse bøde 200 Kr. samt udrede Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Bøden findes at burde forhøjes til 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til tre Hundrede Kroner. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johannes Jensen Høstrup til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Detaillist Johannes Jensen Høstrup for Overtrædelse af Straffelovens § 278, 2det Stykke, sammenholdt med Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890.

I en Skrivelse til Politimesteren i Randers af 13 August f. A. har en Overretssagfører i Kjøbenhavn for Firmaet „Asiatisk Thekompagni“ sammesteds saavel paa dettes egne som paa Santhalmissionens Vegne anholdt om, at der af det Offentlige maatte blive anlagt Sag imod Tiltalte i Anledning af, at der i den af ham under Navnet „The- og Kaffehandelen Nørrejyland“ i Randers drevne Detailhandel uberettiget forhandles The i Pakker med følgende paatrykte Betegnelse: „Santhal-Missionen, Indien. Ren Indisk The direkte fra Thehaverne. Dansk-Indisk The-Compagni“.

Under de derefter optagne Forhør har Tiltalte ogsaa indrømmet siden Maj Maaned f. A. saavel at have forhandlet The i Pakker med den nævnte Etikette, uagtet han vidste, at Theen, som han modtog fra en Kjøbmand i Odense, ikke hidrørte fra Santhalmissionens Theplantager, som at have forsynet de paagjældende

Pakker med den angivne Betegnelse i den bevidste Henseende derved at give det Udseende af, at Theen hidrørte fra Missionens Plantager, men han vil ikke have lagt an paa nøjagtig at efterligne Indpakningen af den af „Asiatisk Thekompagni“ i Handelen bragte Vare, hvis Paaskrift, der er trykt med andre Typer, lyder saaledes: „Santhal-Missionen, Bengal Indien. Ren Indisk The Direkte fra vore egne Thehaver, Asiatisk The-Compagni Kjøbenhavn K“, idet han navnlig ogsaa paa de af ham forhandlede Pakker har udeladt det nævnte Firmas registrerede Varemærke: en Thebusk, hvori ses Bogstaverne A. T. C.

Tiltalte har endvidere forklaret, at den af ham saaledes forhandlede The, for hvilken han forlangte samme Pris som den, der beregnedes af Asiatisk Thekompagni, nemlig 2 Kr. 40 Øre pr. Pd., var mindst ligesaa god som Santhalmissionens, og Rigtigheden af denne hans Forklaring bestyrkes ved et af tvende Kjøbmænd afgivet Skjøn, hvorefter den af Tiltalte forhandlede The vel er af en anden, men ikke af en ringere Kvalitet end den af Asiatisk Thekompagni forhandlede.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Santhalmissionen i sine Thehaver i Indien producerer The, samt at Missionen til Firmaet „Asiatisk The-Compagni“ i Kjøbenhavn har overdraget Eneudsalget af den saaledes producerede The, og Tiltalte har ogsaa vedgaaet, at det var ham bekjendt, at Santhalmissionen drev Forretning med The gennem det nævnte Firma. Medens det nu ikke skjønnes at kunne paadrage Tiltalte noget Ansvar, at han paa Emballagen af den af ham forhandlede The har anbragt det fingerede Firmanavn „Dansk Indisk The-Compagni“, idet denne Betegnelse er væsentlig forskjellig fra Firmaet „Asiatisk The-Compagni“, maa han derimod ved, som meldt, paa Emballagen at anbringe Santhalmissionens Navn i den Hensigt at bibringe Publikum den Anskuelse, at Theen stammede fra Missionens Thehaver, anses at have krænket den Missionen tilkommende Ret til at modsætte sig, at dens Navn af Uvedkommende benyttes ved Falholdelse af Varer, uden at det kan komme i Betragtning, at — efter hvad Tiltalte har anbragt — baade han selv og en i hans Forretning fungerende Expeditrice ved Udleveringen i Reglen have gjort Kunderne opmærksomme paa, at der ikke indeholdes for, at Theen var fra Santhalmissionen, og da der fra denne maa anses at foreligge fornøden Begjæring om Sagens Forfølgning, vil Tiltalte ikke kunne undgaa Strafansvar i den heromhandlede Henseende.

Der er under Sagen tillige nedlagt Paastand paa, at Tiltalte tilpligtes at udrede en Erstatning af 2000 Kr., mod hvilken Paastand Tiltalte har protesteret, idet han har gjort gjældende, at han kun har solgt ca. 30 Pd. The emballeret paa den ovenangivne Maade, hvorpaa hans Fortjeneste har andraget højst 15 Kr., men selv om denne Paastand, der nærmest kun er

nedlagt paa Asiatisk Thekompagnies Vegne, ogsaa maatte kunne betragtes som tillige nedlagt for Santhalmissionens Vedkommende, vil Paastanden dog alt af den Grund ikke kunne tages til Følge under nærværende Sag, at der savnes tilstrækkelige Data til at bestemme Størrelsen af den Skade, der ved Tiltaltes uberettigede Salg af The i Randers maatte være tilføjet Santhalmissionen.

Herefter vil Tiltalte, der er født i Aaret 1862, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit ovennævnte Forhold være at anse efter Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890 § 12, 2det Stykke, med en Bøde til Randers Kjøbstads Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 200 Kr.

Nr. 174. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jon Sigurdsson (Def. Hansen),

der tiltales for med Overlæg at have begaaet Manddrab.

Thingø Syssels Extrarets Dom af 3 September 1892: Anklagede, Tjenestekarl Jon Sigurdsson fra Myri i Bardardalur, bør straffes paa Livet. Ligeledes bør han betale samtlige af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder 6 Kr. i Salær til sin beskikkede Defensor, Repstyrer Thorarinsson paa Sandholar. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 24 Oktober 1892: Den paaankede Extraretsdom bør, forsaavidt den idømte Straf angaar, ved Magt at stande. Anklagede Jon Sigurdsson betaler samtlige de før 12 Oktober f. A. i Sagen paaløbne Omkostninger, ligeledes de fra 3 September d. A. paaløbne og paaløbende Omkostninger, derunder 6 Kr. i Salær til Thorbergur Thorarinsson, og Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Pall Einarsson og Cand. jur. Hannes Thorsteinsson, 10 Kr. til hver. Underdommeren, Sysselmand Benedikt Sveinsson betaler alle de fra 12 Oktober 1891 til 3 September d. A. af Sagen flydende Omkostninger. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilket intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jon Sigurdsson til Høiesteretssagførerne Asmussen og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne Sag er Anklagede, Tjenestekarl Jon Sigurdsson fra Myri i Bardardalur, anklaget for Søndagen den 13 September f. A. at have med Overlæg dræbt Pigen Gudfinna Jonsdatter fra Svartarkot, som var frugtsommelig ved ham, og efterat han havde tilstaaet denne Forbrydelse blev han ved Thingø Syssels Extraretsdom afsagt 3 September d. A. af vedkommende Herredsdommer og med 4 tilkaldte og edfæstede Meddomsmænd, dømt til at straffes paa Livet og til at udrede alle lovlige Sagens Omkostninger, derunder 6 Kr. i Salær for Underretten. Denne Dom er bleven appelleret til Overretten i Henhold til Frdn. 24 Januar 1838 § 15.

Foranledningen til Forbrydelsen og de nærmere Omstændigheder ved samme ere ifølge fremkomne Oplysninger følgende. Anklagede og Gudfinna Jonsdatter vare Tyende paa samme Gaard, Svartarkot i Bardardalur, fra i Foraaret 1889 til Foraaret 1891, da han flyttede til Myri i samme Bygd. I den Tid, de levede sammen i Svartarkot, blev det til en Slags Kjærlighedsforstaaelse imellem dem for det meste paa Grund af en ivrig Efterstræben fra Gudfinnas Side, uden dog at man kan se, at de har været ligefrem forlovede. Det kom dog saa vidt, at ved Paasketiden det sidste Aar, som de opholdt sig sammen i Svartarkot, kom han paa den Tanke at antage sig hende, men i Anledning heraf og paa den Tid blev hun frugtsommelig ved ham. Men efter den Tid begyndte Anklagedes Velvillie til Gudfinna efterhaanden at aftage, uden at hun gav nogensomhelst Anledning dertil, og uden at Anklagede har kunnet anføre nogen væsentlig eller naturlig Aarsag derfor; han har blot anført det, at de har været af forskjellig Karakter, og han har været bange for, at hans Forældre ikke vilde synes om dette Parti. Anklagede siger, at han senere i en Samtale med Gudfinna har

berørt det, om hun ikke skulde være tilbøjelig til at give sit Samtykke til, at de ikke mere tænkte paa Ægteskabssamliv, men hun har været aldeles utilbøjelig deril; hun har da paa-staaet, at han har lovet hende Ægteskab, som han dog aldrig har gjort med klare Ord, og det har græmmet ham. Derefter begyndte det at foresvæve Anklagedes Tanker paa en eller anden Maade at gjøre sig fri for Gudfinna, men dertil kunde han ikke hitte paa noget andet Raad end at skille Gudfinna ved Livet. Denne Tanke, at tage Gudfinna af Dage, opstod hos Anklagede 3 Uger eller 14 Dage, inden han udøvede Forbrydelsen, den blev efterhaanden stærkere og stærkere, indtil den blev til hans faste Forsæt. Han begav sig til Svartarkot Lørdagen 12 September f. A., tildels for at udføre dette Forsæt; han blev der da Natten over og Søndag Morgen den 13 s. M. havde han en Samtale med Gudfinna der paa Gaarden, og i den Hensigt at udføre sit Forsæt fik han hende til at love at møde ham den samme Dag efter Kl. 2 et Steds paa Strækningen fra Græsgangshusene paa Vidirker og til Ullarfoss i Svartaa ved selve Aaen. Søndag Morgen tog Anklagede afsted fra Svartarkot, og senere hen paa Dagen efter Middag fik Gudfinna Jonsdatter Tilladelse hos sin Husmoder til for en kort Tid at begive sig bort fra Hjemmet. Da hun ikke kom hjem igjen, blev der søgt efter hende, og endelig 16de s. M. fandt man hende død i Svartaa i saa grundt Vand, at det ikke overskyllede hendes Legeme. Efter vedkommende Læges Anskuelse, som har obduceret Liget og undersøgt det, er Gudfinna død af Kvælning, og antager han, at hun er død, forinden hun kom i Vandet. Anklagede har nu ogsaa uden Vægning tilstaaet, at han, da han ifølge Aftale mødte Gudfinna til den bestemte Tid og Sted ved Svartaa, har uden at sige et Ord overfaldet hende, hvor hun sad paa Aabredten, holdt sin Vante og sit Lommetørklæde for hendes Næse og Mund, ligget ovenpaa hende og saaledes holdt hende for Næse og Mund, indtil hun kvaltes, men derpaa trak han Liget ud i Aaen, hvor det siden blev fundet.

Ifølge Anklagedes Forklaring og andre Sagens Omstændigheder er der ingen Tvivl om, at han har paa den foran beskrevne Maade forsætlig og med Overlæg ombragt Pigen Gudfinna Jonsdatter, og der er ingen Omstændigheder fremkomne i denne Sag, der kunne fritage Anklagede for den for en saadan Forbrydelse lovbestemte Straf. Underdommeren har derfor rigtig henført Anklagedes Forbrydelse, som er over den kriminelle Lavalder og ikke før er bleven straffet for nogen Forbrydelse, under den almindelige Straffelov 25 Juni 1869 § 191 og dømt ham til at straffes paa Livet, og bør den paaankede Dom forsaavidt at stadfæstes.

Angaaende Sagens Behandling for Underretten bør det bemærkes, at Herredsdommeren to Gange har afsagt Dom i denne,

den 12 Oktober f. A. og 14 Januar d. A., men disse Domme ere blevne annullerede, den første paa Grund af, at Underdommeren havde forsemt at tilkalde Meddomsmænd til Sagens Paadømmelse, men den sidste, fordi de tilkaldte Meddomsmænd ikke vare edfæstede, og dette har bevirket, at Sagen er bleven forhalet meget mere end nødvendigt. Der skjønnes dog ikke at være Grund til at paalægge Dommeren yderligere Ansvar derfor, end at han betaler alle de af Sagen flydende Omkostninger fra den Tid, den første Gang blev paadømt for Underretten 12 Oktober f. A. og indtil den nu sidst blev paadømt 3 September d. A.

Tirsdagen den 18 April.

Nr. 40. **Handelsfirmaet O. Møller-Holst**
 & Co.'s Eftflg. ved dets Indehaver, Grosserer
 H. J. Gjessing (Arntzen)

contra

Handelsfirmaet B. Muus & Co. (Shaw)

betr. Erstatnings Udredelse i Anledning af en misligholdt Handel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 22 September 1892: Indstævnte, Handelsfirmaet O. Møller-Holst & Co.'s Eftfl. ved dets eneste Indehaver, Grosserer H. J. Gjessing, bør til Sagsøgerne, Handelsfirmaet B. Muus & Co., betale de paastævnte 3247 Kr. 47 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 4 November f. A., til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 150 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de under Sagen fremlagte, ovennævnte to Sluttedler af 24 Juni og 6 Juli f. A. mellem Firmaet Chr. Th. Lund & Co. og Hr. Selezky, ikke ere stemplede.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at den Omstændighed, at det i samme ommeldte Udførselsforbud af 9 Oktober 1891 maatte gjøre det umuligt for Appellanten at opfylde den med Indstævnte den 27 Juni s. A. indgaaede

Kontrakt, ikke kan medføre Appellantens Frigjørelse ogsaa for det Tilfælde, at Forbudet igjen bortfaldt inden Leveringstidens Udløb, og efter en Høiesteret forelagt Skrivelse fra det danske Generalkonsulat i St. Petersborg af 25 Oktober 1892 maa det antages, at den i Dommen ommeldte Modifikation i Forbudet, hvorved dette i alt Fald delvis suspenderedes, er truffen allerede den 12 Oktober 1891 og ikke, som af Appellanten anbragt, først den 14de s. M. Selv om nu denne Modifikation i Forbudet har havt det i Dommen refererede Indhold, hvad dog efter de foreliggende Oplysninger og navnlig den nævnte Skrivelse fra Generalkonsulatet maa anses for usikkert, findes det ikke af Appellanten, hvem Bevisbyrden i saa Henseende paahviler, ved det Foreliggende godtgjort, at der efter bemeldte Modifikation i Forbudet forelaa nogen Umulighed for Kontraktens Opfyldelse fra hans Side ved Afskibning fra Reval eller St. Petersborg af de omkontraherede Solsikkekager inden Leveringsfristens Udløb den 15 Oktober 1891. Allerede af denne Grund maa det derfor billiges, at han ved Dommen er tilpligtet for Handelens Misligholdelse at betale Indstævnte den af denne paastaaede Erstatning, mod hvis Størrelse der ingen Indsigelse er gjort. Som Følge heraf vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at burde godtgjøre Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Handelsfirmaet O. Møller-Holst & Co.'s Efterfølger, til Indstævnte, Handelsfirmaet B. Muus & Co., med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Handelsfirmaet B. Muus & Co. paa Grund af, at Handelsfirmaet O. Møller-Holst & Co.'s Efterfølger har undladt at levere et af samme ifjor til Sagsøgerne solgt Parti Solsikkekager, indstævnet det nævnte Firma ved dets eneste Indehaver, Grosserer H. J. Gjessing, til at godtgjøre dem

Forskjellen mellem det Beløb, som Sagsøgerne havde skullet betale Indstævnte for Partiet, og det Beløb, for hvilket de havde maattet indkjøbe det andetsteds, nemlig 3638 Rmk. 62 Pf. eller 3247 Kr. 47 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens og Forligsklagens Dato, den 4 November f. A., hvorhos Sagsøgerne have fordret sig Sagens Omkostninger tilkjendt skadesløst. Indstævnte har derimod uden at bestride, at Sagsøgerne have havt det nævnte Tab ved at indkjøbe Partiet andetsteds, paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, men han har dog derhos ladet Sagen anmelde for Handelsfirmaet Asmussen & Co. ved dettes Indehaver, Grosserer O. Asmussen, idet han for det Tilfælde, at han maatte blive dømt under Sagen, har erklæret at ville søge Regres hos denne Sidste, af hvem han først skulde have havt Partiet leveret, hvad ikke var sket, saavel for det paastævnte Beløb af 3247 Kr. 47 Øre som for den Avance af 1336 Rmk. 50 Pf., som han var gaaet glip af overfor Sagsøgerne ved paa Grund af Grosserer O. Asmussens Undladelse af at levere ham Partiet ikke at have kunnet levere dette til Sagsøgerne, og har Grosserer O. Asmussen som Følge af den saaledes skete Anmeldelse ladet give Møde under Sagen som Intervenient, idet han har sluttet sig til og suppleret Indstævntes Procedure i samme.

Under Sagen er der fremkommet Følgende: Den 27 Juni f. A. købte Sagsøgerne af Indstævnte en Sejlerladning paa 200 à 250 Tons prima tynde firkantede Saratow Solsikkekager til en Pris af 118 Rmk. pr. 1000 Kilos cif, en god dansk Havn nordligst Aarhus, at aflade med et 1ste Klasses Skib fra Reval eller St. Petersborg, saaledes at Konnossementerne skulde tegnes mellem 1 September og 15 Oktober f. A. ny Stil, og at Betalingen blev at præstere ved Bankrembours 3 Maaneder eller a vista ÷ 1 pCt. imod endosseret Konnossement og Police, samt at Vægten garanteredes udlosset. Indstævnte havde allerede den 7 April f. A. afsluttet en Handel med Grosserer O. Asmussen, hvorved denne til en Pris af 112 Rmk. pr. 1000 Kilos havde til Indstævnte solgt en Sejlerladning paa 200 til 250 Tons aldeles tilsvarende Saratow Solsikkekager cif, god dansk Havn, at aflade med et 1ste Klasses Skib fra Reval eller St. Petersborg, saaledes at Konnossementerne bleve at tegne mellem 1 September og 15 Oktober f. A. ny Stil, og var det med den saaledes paa aldeles lignende Vilkaar, Prisen fra regnet, købte Ladning, at Indstævnte agtede at opfylde den den 27 Juni f. A. med Sagsøgerne indgaaede Handel. Efter hvad Grosserer O. Asmussen som Intervenient har anbragt, afkjøbte han derhos, for bl. A. at kunne opfylde den saaledes af ham den 7 April f. A. sluttede Handel, den 21 August f. A. det herværende Firma Chr. T. Lund & Co. for en Pris af 111½ Rmk. netto, frit ombord St. Petersborg, dets Ret ifølge to omtrent

enslydende Slutsedler af 24 Juni og 6 Juli f. A. til af Hr. Selezky i St. Petersborg at faa leveret ifølge hver af dem 500 Tons tynde firkantede Solsikkekager for 109 Rmk. pr. 1000 Kilos fob St. Petersborg, hvilke Kager skulde modtages og være til Disposition fra den 1 August til den sidste September 1891 gammel Stil, o: indtil 11 Oktober ny Stil. Grosserer Asmussen har i Forbindelse dermed endvidere anbragt, at ligesom han af det saaledes af ham overtagne Parti Solsikkekager fra Hr. Selezky i St. Petersborg i Begyndelsen af Oktober f. A. endnu havde det fornødne Kvantum disponibelt til Levering til Indstævnte — i hvilken Henseende han har paaberaabt sig, at der endnu ved Begyndelsen af November f. A. blev faktureret 270 Tons deraf af Hr. Selezky for hans Regning til Aarhus, hvorefter han efter Sagsøgenes, af ham dog modsagte, Anbringende skal have solgt disse den 9 Oktober f. A. for 122½ Rmk. pr. 1000 Kilos cif — saaledes havde han ogsaa truffet de fornødne Skridt til Afskibningen til Indstævnte, idet han den 9 Oktober f. A. havde skaffet sig Tilbud om et passende, da i St. Petersborg henliggende ladeklart Skib, som han dog kun antog under Forbehold af, at han kunde faa Solsikkekagerne afskibede.

Efter hvad der dernæst er givet, blev der den 10 Oktober f. A., ny Stil, i de russiske Blade offentliggjort en det russiske Toldvæsen Dagen forud meddelt Regjeringsbekjendtgjørelse, hvorved det fastsattes, at Oliekager bleve at henregne til Klid, og at det i en kejserlig Ukas af 28de Juli f. A., ny Stil, § 4 indeholdte Forbud mod Klidudførsel derfor ogsaa skulde komme til Anvendelse mod Oliekager. Imidlertid blev der faa Dage efter truffet den Modifikation i den nævnte Bekjendtgjørelse, at det skulde være tilladt fra St. Petersborg og fra Havnene i de russiske Østersøprovinser at udføre de Oliekager, der allerede vare solgte til Udlandet inden bemeldte Bekjendtgjørelse, navnlig saaledes, at Skibe, der i St. Petersborg inden den 9 Oktober, ny Stil, havde paabegyndt Indladning af Oliekager, uhindret kunde vedblive med Indladningen, naar Kagerne inden den 13 Oktober vare tilstede i de derværende Magasiner, og at de Oliekager kunde udføres fra Rigas, Libaus og Revals Havne, som ankom dertil forsynede med Fragtbreve, der vare udleverede inden den 10 Oktober, ny Stil, dog at Udførslen, efter hvad der er uomtvistet, ubetinget skulde afsluttes den 27 Oktober, men medens denne Modifikation efter Sagsøgenes Fremstilling, i hvilken Henseende de have paaberaabt sig forskjellige private Telegrammer og Bladmeddelelser, allerede indtraadte og blev bekjendt den 12 Oktober, indtraadte den ifølge Indstævntes og Grosserer Asmussens Fremstilling først den 14 Oktober og kom først til sikker og officiel Kundskab her den 15 Oktober langt hen paa Dagen.

Den 12 Oktober f. A. tilskrev Sagsøgerne Indstævnte, at

da der ifølge modtagen Privatdepeche fra St. Petersborg var givet Forlængelse for Afskibningen af Oliekager, var der altsaa Intet til Hinder for Afskibningen af den af ham den 27 Juni f. A. solgte Ladning Saratower Kager, men at det, da Fristen sikkert var meget kort, var nødvendigt, at Afskibningen skete med et ladeklart Skib, og at de bad sig dettes Navn opgivet. Den 13 s. M. svarede Indstævnte derpaa, at han havde forespurgt hos sin Sælger, Grosserer Asmussen, som havde meddelt, at det ham Lørdag den 10 s. M. tilbudte Skib, der laa ladeklart i St. Petersborg, hed „Vega“, hvad Indstævnte bad bemærket, og gjensvarede Sagsøgerne samme Dag, at de havde bemærket sig, at den af dem købte Ladning Solsikkekager aflededes med det nævnte Skib „Vega“, men at de bad opgivet dets Størrelse og Kaptajns Navn, samt naar det var tilladet, hvorhos de tilføjede, at Ladningen skulde til Vejle, og hvorledes de aabnede Rembours. Endnu samme Dag havde Indstævnte imidlertid yderligere tilskrevet Sagsøgerne, at han havde modtaget et Brev fra Grosserer Asmussen af 12 Oktober, hvori denne skrev, at han, som allerede mundtlig meddelt, maatte annullere Handelen af 7 April paa Grund af Udførselsforbudet og derfor havde undladt endelig at fragte det tilbudte Skib. Den 14 Oktober svarede Sagsøgerne, at de maatte benægte Indstævntes og dennes Sælgers Ret til at annullere Handelen, særlig da Afdelfristen nu var forlænget, idet Sagsøgerne derhos, efterat have fremsat forskjellige yderligere Bemærkninger desangaaende, tilføjede, at de, for at imødekomme Indstævnte, indrømmede ham Ret til at afskibe Ladningen i Løbet af hele den Frist, der var bleven given til Udførselsforbudets Ikrafttræden, o: indtil den 27 Oktober, men gjorde ham ansvarlig, hvis der ikke inden da skete behørig Afskibning. Den 15 Oktober tilskrev Indstævnte derpaa uden videre Bemærkning Sagsøgerne, at Grosserer Asmussen ifølge Brev af samme Dag fastholdt Annulationen, da Udførselsforbudet havde været udstedt, hvad Sagsøgerne ligeledes den 15de besvarede derhen, at Grosserer Asmussens Opfattelse var dem uvedkommende, idet de kun havde med Indstævnte at gjøre og holdt sig til ham, hvorpaa Indstævnte endnu den 15 Oktober tilskrev Sagsøgerne, at, da han næppe kunde faa sin Sælger til at levere Ladningen, maatte han imødesee, hvad Sagsøgerne vilde foretage sig, men henstillede at afvente, hvad de nærmeste Dage vilde bringe, da det jo dog endnu var muligt, at Grosserer Asmussen præsterede Lasten. Den 20 Oktober udbade Sagsøgerne sig, idet de refererede Tilbud, som vare dem gjorte, og en telefonisk Samtale, som de vilde have havt med Grosserer Asmussen, men som denne har benægtet, snart at faa endeligt Svar. Den 26 s. M. tilskrev Indstævnte Sagsøgerne, at Grosserer Asmussen i et Brev af 24de overfor ham havde fastholdt sin Annulation af Handelen om Solsikkekagerne, hvad

Sagsøgerne samme Dag paany besvarede derhen, at de gjorde Indstævnte ansvarlig for Følgerne af, at han ikke opfyldte Handelen af 27 Juni s. A., idet de tilføjede, at de nu maatte indkøbe en anden Ladning for hans Regning, og indkøbte de derpaa den 27 Oktober en Ladning til en Pris af 134 Rmk. pr. 1000 Kilos cif samt anlagde, da Indstævnte efter modtagen Meddelelse derom vægrede sig ved at betale den derved fremkomne, ovenanførte Difference af 3247 Kr. 47 Øre, nærværende Sag.

Til Begrundelse af den nedlagte Frifindelsespaastand har Indstævnte, støttet som omtalt deri af Grosserer Asmussen, paaberaabt sig, at, da Afskibningen af de omhandlede Solsikkekager var bleven umulig ved Udførselsforbudet af 9 Oktober, havde det været baade nødvendigt og berettiget som sket at annullere Handelen derom, og at Handelen, efterat den saaledes en Gang med Føje var bleven annulleret, ikke kunde fordres kaldt til Live igjen, fordi Udførselsforbudet delvis og midlertidig blev suspenderet, samt at, selv om Handelen kunde antages derved midlertidig at være levet op paany, kunde den saaledes stedfundne Suspension dog ikke blive af Betydning, fordi den i Virkeligheden først var indtraadt den 14de (ikke den 12te) Oktober og først var bleven sikkert bekjendt her hen paa Dagen den 15 Oktober, saa at det havde været umuligt baade samme Dag og, hvis man endog tog Hensyn til den af Sagsøgerne den 14de indrømmede Forlængelse af Leveringsfristen til den 27 Oktober, da ligeledes indtil denne sidste Dag at skaffe ladet Sejlskib til Solsikkekagerens Indladning, og har Grosserer Asmussen i Forbindelse dermed gjort gjældende, at den af Sagsøgerne givne Forlængelse af Fristen i Virkeligheden indeholdt Oprettelsen af en ny Kontrakt, som Sælgeren ikke var forpligtet til at gaa ind paa.

Forsaaaviddt Sagsøgerne nu have anført, at Indstævnte allerede af den Grund maa blive at dømme, at han i sin Tid har meddelt dem, at Kagerne allerede vare afskibede, kan der ikke gives dem Medhold deri, idet en saadan Meddelelse ikke, som paastaaet, kan siges indeholdt særlig i Indstævntes ene, ovenfor citerede Brev af 13 Oktober f. A., og ejheller kan der gives dem Medhold i, at Indstævnte skulde være afskaaren fra overhovedet at paaberaabe sig Udførselsforbudet og en derved indtraadt Umulighed for Opfyldelsen af Handelen som Annullationsgrund, fordi der ikke var optaget noget Forbehold derom ved Handelens Afslutning.

Indstævntes Frifindelsespaastand findes imidlertid desuagtet ikke at kunne tages til Følge. Dels maa der nemlig gives Sagsøgerne Medhold i, at, da Indstævnte ifølge Handelen var berettiget til at levere Kagerne, naar han vilde, i Løbet af Tiden fra den 1 September til den 15 Oktober, maa han ogsaa bære

Følgerne af, at han ved at udsætte Leveringen indtil henimod Udløbet af det nævnte Tidsrum maatte paa Grund af det imidlertid udstedte Udførselsforbud være bleven afskaaren fra at skaffe Leveringen tilveje, og det saameget mere som det, efter hvad der af Sagsøgerne under den mundtlige Procedure uimodsaagt er anført, ligefra Udstedelsen af Rug- og Klidudførselsforbudet af 28 Juli f. A. havde været Gjenstand for almindelig Omtale, at det kunde befrygtes efterfulgt af et Forbud mod Udførsel af Oliekager, hvorfor det ogsaa er uforment at komme ind paa, hvorvidt Indstævnte virkelig ved Forbudet var bleven afskaaren fra at levere Kagerne — og dels maatte Indstævnte, uanset den som Følge af Forbudet skete Annulation af Handelen, siges at være pligtig dog at levere Kagerne, efterat Forbudet var suspenderet inden Leveringsfristens Udløb, idet han derhos under de givne Omstændigheder, hvad heller ikke er benægtet af Indstævnte selv, maatte være pligtig at benytte sig af den af Sagsøgerne indrømmede Forlængelse af Leveringsfristen, og det ialtfald derefter, selv naar man gaar ud fra, at Forbudet først blev suspenderet den 14 Oktober, ikke kan antages, at det skulde have været umuligt for ham at tilvejebringe Leveringen i rette Tid, eller at dette dog vilde have været forbundet med saadanne Opofrelser fra hans Side, som ikke kunde fordres. Idet Sagsøgerne Paastand saaledes vil være at tage til Følge, findes Indstævnte at burde betale dem Sagens Omkostninger med 150 Kr. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at de under Sagen fremlagte, ovennævnte to Sluttedler af 24 Juni og 6 Juli f. A. mellem Firmaet Chr. Th. Lund & Co. og Hr. Selezky ikke ere stemplede. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 141.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Axel Rudolf Rundin (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 15 December 1892: Arrestanterne Axel Rudolf Rundin og Vilhelm Andreas Emilius Lusty bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshusarbejde i et Aar og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og

Brød i fem Gange fem Dage, hvorhos de Een for Begge og Begge for Een bør udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Januar 1893: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Meyer, betaler Arrestanten Axel Rudolph Rundin 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte anbragt, at det, allerede inden han tilvendte sig de i Dommen omhandlede Sko, var hans Beslutning, saasart han havde anskaffet sig andet Fodtøj, at tilbagelevere dem, men til denne Forklaring, som ikke er bestyrket ved de Høiesteret forelagte Oplysninger, vil der ikke kunne tages Hensyn. Det maa derfor billiges, at Tiltalte for det af ham udviste, i Dommen fremstillede Forhold, foruden at ansees efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, endvidere er dømt efter Straffelovens § 231, 1ste Membrum, hvorimod der ikke findes Anvendelse for den tillige i Dommen paaberaabte § 238, sammenholdt med § 241. Ved den Tiltalte idømte Straf vil det kunne have sit Forblivende.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Axel Rudolf Rundin til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede mod Arrestanten Axel Rudolph Rundin for Tyveri og Betleri anlagte Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtalt, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret til Overretten, er det ved Arrestantens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse

bevist, at Arrestanten og Medtiltalte Natten mellem den 15 og 16 November f. A., umiddelbart førend de i Forening undvege fra Frederiksberg Fattiggaard, hvor de vare indlagte, hver stjal et til 1 Kr. vurderet Par Snøresko, som stode i Fattiggaardens Spisestue og tilhørte Fattiglem August Martin Hansen, at de efter Undvigelsen indbyrdes byttede de to Par stjaalne Sko, og at Arrestanten den 16de s. M. betlede i Kjøbenhavns Omegn, indtil han blev anholdt samme Dags Eftermiddag. Arrestanten er født den 19 Februar 1868 og foruden at være straffet i sin militære Tjeneste anset ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 September 1889 efter Straffelovens § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Arts-Skipperinge Herreders Extrarets Dom af 22 Novembr 1890 ifølge samme Lovs § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage og ved Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 7 Marts 1891 efter Straffelovens § 230 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han oftere er anset for Overtrædelse af den sidst anførte Lovbestemmelse, senest ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 August f. A. med Tvangsarbejde i 60 Dage. I Henhold til det Anførte vil han nu være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Membrum, ifølge dens § 241 efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3. Straffen findes at kunne bestemmes under Eet til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 172. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Vilhelm Alexander Edvard Olsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 7 Januar 1893: Arrestanten Emil Corfitz Johansen og Tiltalte Vilhelm Alexander Edvard Olsen bør straffes: Arrestanten med 25 Rottingslag og Tiltalte med simpelt Fængsel i 40 Dage og 25 Slag Ris samt Een for Begge og Begge for Een betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Vilhelm Alexander Edvard Olsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Emil Corfitz Johansen og Tiltalte Vilhelm Alexander Edvard Olsen, der ere fødte henholdsvis den 10 December 1876 og den 13 December 1879, og af hvilke — Tiltalte er straffet 7 Gange for Tyveri og Forsøg paa denne Forbrydelse, senest: ifølge Rettens Dom af 22 November f. A. efter Straffelovens § 233 med 2 Gange 25 Slag Ris, fordelt paa 2 Dage, ved egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere overbeviste at have i December Maaned f. A. forøvet 3 Tyverier, ved hvilke de fra Pengeskuffer i 3 Butiker stjal kontante Penge til samlet Beløb ca. 40 Kr. ville de være at anse . . . Tiltalte efter Straffelovens § 233 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 40 Dage og 25 Slag Ris.

Onsdagen den 19 April.

Nr. 158.

Høiesteretssagfører Shaw

contra

Christian Nissen Jacobsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri og Betleri.

Møens Herreds Extrarets Dom af 12 December 1892: Arrestanten Christian Nissen Jacobsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede Aktionsomkost-

ningerne og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Scheel, 16 Kr., og til Defensor, Sagfører Lindhard, ligeledes 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Februar 1893: Arrestanten Christian Nissen Jacobsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt til Arbejdsmand Håkon Svensson Strömbeck betale i Erstatning 6 Kr., der vil være at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Salomonsen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Nissen Jacobsen til Høiesteretssagførerne Shaw og Salomon 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Møens Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Christian Nissen Jacobsen tiltalt for Tyveri eller Hæleri samt for Betleri, og er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Ved sin Anholdelse den 29 Juni f. A. fandtes Arrestanten i Besiddelse af et Par Fjedersko, som han havde paa, og om hvilke han forklarede, at han havde købt dem i Ringsted, idet han, efter først at have paastaet, at Købet fandt Sted i Efteraaret 1891, senere foregav, at det var sket i Marts Maaned f. A. Det har imidlertid under Sagen vist sig, at disse Opgivender ere urigtige, idet Arbejdsmand Håkon Svensson Strömbeck har gjenkjendt dem som sig tilhørende og forklaret, at de ere ham frastjaalne paa Masnedø i Begyndelsen af Juni Maaned f. A., hvorhos tvende Arbejdsmand, der samtidig arbejdede paa Masnedø, have med tilstrækkelig Sikkerhed

gjenkjendt Skoene som Strömbecks. Da Sidstnævnte har aflagt Tilhjemlingsed — hvis Gyldighed maa anses uanfægtet af, at han i Henhold til Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 24 Januar 1891 i Medfør af Straffelovens § 203 har været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — og da Vidnerne Forklaring om, at Skoene have været i Strömbecks Besiddelse, ligeledes er beediget, vil Arrestanten, der netop paa den med Hensyn til Skoenes Forsvinden omfklarede Tid forlod Masnedø, hvor ogsaa han havde arbejdet, i Medfør af Frdn. 8 September 1841 § 6, jfr. D. L. 6—17—10 og 11, være at dømme for uhjemlet Besiddelse af Skoene, uanset at han stadig har fastholdt, at disse ere hans lovlige Ejendom, dog at det efter det Foreliggende ikke kan statueres, at han har gjort sig skyldig i mere end Hæleri. Skoene, der i den Stand, hvori de bleve stjaalne, ere ansatte til en Værdi af 10 Kr., ere tilbageleverede Strömbeck, der har nedlagt Paastand paa en Erstatning af 6 Kr. for Skoenes Forringelse, og da det maa anses givet, at Arrestanten har benyttet Skoene i længere Tid, vil der efter Omstændighederne være at paalægge ham at udrede den nævnte Erstatning til Skadelidte.

Hvad angaar Arrestantens Forhold til de øvrige under Sagen omhandlede henholdsvis fra Tømmer Hans Hansen i Dame og fra Gaardejer Niels Jacob Jørgensen i Raabymagle ved Tyveri bortkomne Effekter, nemlig en Frakke og et Gulduhr, da er der ikke overfor Arrestantens vedholdende Benægtelse af at have været i Besiddelse af disse Gjenstande tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for Benægtelsens Usandfærdighed.

Derimod foreligger der ved beedigede Vidneforklaringer fyldestgørende Bevis for, at Arrestanten, uanset han ogsaa har benægtet dette, har gjort sig skyldig i Betleri paa flere Steder paa Møen i Løbet af Juni Maaned f. A.

Ligesom Arrestanten ifølge Ovenanførte har benægtet Rig-tigheden af enhver af de mod ham rettede Sigtelser, saaledes har han ogsaa givet sig en Række opdigtede Navne, men efterat Arrestanten har været fremstillet i Politiretten i Helsingør, hvor han, som nedenfor anført, tidligere er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød, er det bevist, at hans rette Navn er som ovennævnt Christian Nissen Jacobsen, at han er født den 19 Januar 1848, og at han tidligere er straffet som følger: 1) i Henhold til Hobro Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Juli 1886 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, 2) i Henhold til Randers Kjøbstads Politirets Dom af 14 Februar 1887 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med 3 Dages simpelt Fængsel, 3) i Henhold til Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 19 November 1887 efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, jfr. § 229 Nr. 4, med 1 Aars Forbedringshusarbejde, 4) i Henhold til Rougsø m. flere Herreders

Extrarets Dom af 5 April 1889 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde, 5) i Henhold til Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Maj 1891 efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, som for 4de Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og 6) i Henhold til Dom afsagt inden Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 12 November 1891 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage, hvorhos han efter eget Opgivende i den førstnævnte Sag allerede i 1868 var straffet paa Als for Tyveri med 14 Dages Fængsel. I Henhold til Ovenanførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, 1ste Led, som for 5te Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, men findes den ved Underrettsdommen i Medfør af disse Bestemmelser valgte Straf af 8 Maaneders Forbedringshusarbejde at burde forhøjes til lige Arbejde i 18 Maaneder, hvorhos der i Henhold til Ovenstaaende vil være at paalægge Arrestanten at yde ommeldte Strömbeck en Erstatning af 6 Kr.

Nr. 163. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Carl Valdemar Nielsen (Def. Shaw),
 der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 Februar 1893: Arrestanterne Carl Valdemar Nielsen og Jens Peter Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Nielsen i 18 Maaneder og Pedersen i 8 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nyegaard og Casse, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Nielsen, dog saaledes, at Arrestanten Pedersen deraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Valdemar Niensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høieste-
retssagførerne Salomon og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende mod Arrestanterne Carl Valdemar Nielsen og Jens Peter
Pedersen for Tyveri anlagte Sag er det ved deres egne Til-
staaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de den 9de f. M.
i Forening have frastjaalet Jernhandler Frederik Carl Christian
Schmidt 19 Pd. gammelt Brød af Værdi 76 Øre, der beroede i
en aaben Kasse i Bestjaalnes Butik, hvortil der var uhindret
Adgang, og at Arrestanten Nielsen endvidere samme Dag i 3
Gange har fra Gaarde her i Staden, hvortil der var uhindret
Adgang, stjaalet en Vicevært Niels Peter Andersen tilhørende
Zinkspand af Værdi 2 Kr., en Zinkspand af Værdi 1 Kr., hvis
Ejer det ikke er lykkedes at udfinde, og et Formand Peter
Storm tilhørende Zinknedløbsrør af Værdi 50 Øre, som han
frabrød i et Pissoir, hvor det var anbragt. Arrestanten Nielsen
er født den 26 November 1869 og — foruden før sit 15de Aar
3 Gange at være straffet for Tyveri — blandt Andet anset:
ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 27
Februar 1889 efter Straffelovens § 228, andet Led, Lov 10 Maj
1854 § 60 og Lov 6 Marts 1869 § 7 med Fængsel paa Vand
og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Frederiksberg Birks Extrarets
Dom af 8 Marts f. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke,
jfr. § 54, med lige Straf, og senest ifølge nærværende Rets Dom
af 28 Juni f. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, kfr. §
54, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Som Følge af
det Anførte ville Arrestanterne nu være at anse: Nielsen efter
Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter
Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder . . .

Nr. 171. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Jens Anton Jensen (Def. Salomon),

der tiltales for Vold.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 15 December 1892: Jens Anton Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Til Gaardejer Jens Christophersen betaler Tiltalte i Erstatning 75 Kr. 50 Øre. Saa udreder han og alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Larsen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Broe, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Januar 1893: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hastrup og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Anton Jensen til Høiesteretssagførererne Shaw og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Jens Anton Jensen af Volsted for Vold, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende nærmere

Omstændigheder. Da Gaardejer Jens Christophersen af Volsted den 2 November f. A. var til Folkemarked i Aalborg, blev han i et dersteds værende Værtshus overfaldet af Tiltalte, der tildelte ham et Slag i Hovedet, som det maa antages med Haanden, uden at der imidlertid den Gang passerede videre; men efterat Christophersen samme Dags Eftermiddag var rejst med Jernbanen til Ellidshøj Station, hvor han udenfor Stationen paa Vejen til Volsted blev antastet af en Karl fra Flamsted, som vilde have ham til at give en Omgang i Kroen, kom Tiltalte tilstede og maa antages paa dette Tidspunkt at have tilføjet Christophersen et Næveslag i Ansigtet; da en Gaardmandssøn fra Horsens derpaa lagde sig imellem, slap Christophersen fra Tiltalte og løb tilligemed en Tjenestekarl, som havde ledsaget ham fra Aalborg, ad en Sidevej til et Hus paa Heden, hvor han vilde søge Tilflugt. De fandt imidlertid Huset lukket og bløve strax derefter indhentede af Tiltalte, som nu med et Skovleskæft, han tog op fra Jorden ved Huset, slog løs paa Christophersen, hvor han kunde træffe ham, medens denne, forfulgt af Tiltalte, flygtede omkring Huset og derfra ud i Heden. Omtrent 50 Favne fra Huset vendte Christophersen sig om og tog for sig med Armene, og Tiltalte slog ham da med Skovleskæftet over disse, hvorved der tilføjedes Christophersen det nedenfor beskrevne Benbrud paa venstre Arm. Da Christophersen nu efter sin Forklaring ansaa sig i yderste Fare og ikke fik nogensomhelst Hjælp af sin ovennævnte Ledsager, slog han med et Tandhjul, som han havde købt i Aalborg og førte med sig i en Strikke, Tiltalte i Hovedet, saaledes at denne faldt til Jorden, og Christophersen fandt saa Lejlighed til at slippe bort. Tiltalte har forklaret, at han paa Grund af, at han ved den paagældende Lejlighed var beruset, ikke har nogen tydelig Erindring om det Passerede, men han har dog erkjendt, at han, efterat have indhentet Christophersen, har slaaet denne med Skovleskæftet, og forsaavidt han har anført, at Christophersen, da de traf sammen ved Huset, efter hvad der forekommer ham, først tildelte ham en Lussing, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til dette Anbringende, som er ubestyrket og i Strid med det Oplyste.

Angaaende Tiltaltes formentlige Motiv til Overfaldet har Christophersen forklaret, at han havde paalagt Tiltalte at holde sig borte fra hans Gaard, hvor Tiltalte i Løbet af Sommeren stadig indfandt sig og tilbragte Natten hos Christophersens Pige. Tiltalte har selv forklaret, at han var vred paa Christophersen, fordi denne — efter hvad der var ham meddelt — skulde have kaldt ham en „Horeknokkel“, og Christophersen har derefter indrømmet, at det nok kan være, at han har brugt dette Udtryk eller et lignende overfor Tiltalte.

Ved den Dagen efter Overfaldet stedfundne Lægeundersøgelse af Christophersen fandtes — foruden en blaalig Farvning af

Huden over højre Øje som efter et stærkt Slag — paa venstre Underarm et Brud af Albuebenet en Haandsbred over Haandleddet, hvilket Brud efter Lægens Formening sandsynligt nok kunde være en Følge af et Slag med et Skovlskaft. Bruddet vilde, efter Lægens Erklæring, heles i Løbet af ca. 5 Uger og efterlade i den første Tid Stivhed af Arm og Haand, som dog efterhaanden vilde svinde. Christophersen, som efter sin Forklaring til en Politirapport den 12 December f. A., var i det Væsentlige helbredet, skjendt endnu langt fra fuldt arbejdsdygtig, har paastaet Tiltalte tilpligtet at betale ham Erstatning for Næringstab med 1 Kr. 50 Øre pr. Dag i 37 Dage, samt Godtgørelse for Lidelser efter Rettens Skjøn. og denne Paastand er ved Underretsdommen tagen til Følge, saaledes at Erstatningen i det Hele er bestemt til 75 Kr. 50 Øre. For sit anførte Forhold er Tiltalte, som er født i Aaret 1871 og tidligere ifølge Overrettens Dom af 30 December 1889 for Tyveri har været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 21 April.

Nr. 24. Gaardejerne Hans Nielsen, Julius
Jørgensen og Joh. Ahrensberg (Høgsbro)

contra

Indenrigsministeriet (den kst. Kammeradvokat),

betr. et Erstatningspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 April 1891: De Indstævnte, Indenrigsministeriet, bør for Tiltale af Citanterne, Gaardejerne Hans Nielsen, Julius Jørgensen og Joh. Ahrensberg, alle af Sundbyester, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, maa det billiges, at Appellanternes i Dommen nævnte Paastande om Erstatning for formentlig Værdiforringelse af deres Ejendomme ere forkastede, og da de af dem for Høiesteret fremsatte subsidiaire Paastande om Erstatning, fordi enkelte Dele af deres Bygninger skulle som Følge af Forbudet være blevne overflødige, af samme Grunde maa forkastes, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Lov af 14 December 1887 om Foranstaltninger mod den saakaldte Svinedifteritis § 2 bestemmes det bl. A., at Indenrigsministeriet skal være bemyndiget til paa Lossepladser for Affald at forbyde Svinehold mod Erstatning af Statskassen for det derved forarsagede direkte Tab for Private, og i Henhold til denne Bestemmelse blev ved en samme Dag udfærdiget Bekjendtgjørelse fra Indenrigsministeriet alt Svinehold forbudt paa de Lossepladser for Affald, der allerede forefandtes eller fremtidig maatte blive indrettede paa Staden Kjøbenhavns Grund samt i Kjøbenhavns Amts søndre, nordre og Amager Birk. Citanterne, Gaardejerne Hans Nielsen, Julius Jørgensen og Joh. Ahrensberg, alle af Sundbyøster, have nu under nærværende Sag, som i Henhold til allerhøjeste Ordre af 16 Maj f. A. er anlagt af dem i Forening, paastaaet de Indstævnte, Indenrigsministeriet, paa Statskassens Vegne tilpligtede at erstatte dem den Værdiforringelse, som det ommeldte Forbud skal have medført for de dem tilhørende, til Losseplads og Svinehold indrettede og indtil Forbudets Udstedelse dertil benyttede Ejendomme paa Amager, saaledes som denne Forringelse er fastsat ved et efter deres Foranledning affholdt retsligt Skjøn, nemlig for Hans Nielsens Ejendom til 2000 Kr., for Julius Jørgensens Ejendom til 4000 Kr. og for Joh. Ahrensbergs Ejendom til 7000 Kr. Citanterne have

derhos paastaet sig tillagt Renter af de respektive Beløb 5 pCt. p. a. fra Skjønstævningens Dato den 18 Oktober 1888 til Betaling sker og denne Sags Omkostninger skadesløst. De Indstævnte have paastaet sig frifundne for Citanternes Tiltale i denne Sag og dem tilpligtede in solidum at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Det findes nu ikke, at den citerede Lovbestemmelse, der ikke kan opfattes som en Anvendelse af Grundlovens § 82, kan hjemle Citanterne den paastaaede Erstatning. Idet bemeldte Lovbestemmelse udtrykkeligt begrænder Statens Erstatningspligt til det direkte Tab, Forbudet medfører for de Private, maa den herved antages navnlig at sigte til det Tab, Forbudet medfører for de Private paa Grund af bestaaende Forpligtelsesforhold, og det kan ingenlunde antages at være Lovens Mening ganske i Almindelighed at sikre Private, der, som Citanterne, i den Tanke at drive Svinehold med Dagrenovation fra Huse i Kjøbenhavn, have i Byens Nærhed erhvervet og indrettet Ejendomme dyrere, end de ellers vilde have gjort, mod de skadelige Følger af en saadan Spekulation, hvis heldige Udfald — efter hvad der fra første Færd maatte staa dem klart — beroede paa en Mangfoldighed af dem ganske uafhængige Faktorer og navnlig da paa, om de efter de paagjældende Kontraktsforholds Udløb overhovedet vilde kunne opnaa ved ny Kontrakt at faa Dagrenovation fra Kjøbenhavn leveret eller ialtfald faa den leveret paa samme Vilkaar, at Svinehold med Fordel kunde drives af dem. De Indstævnte ville derfor være at frifinde for Citanternes Tiltale i denne Sag, hvis Omkostninger efter Omstændighederne ville være at op hæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 26 April.

Nr. 19. **Kjøbmand S. S. Nøhr**
(Overretssagfører Lützen)

contra

Gaardejer og Skrædder Niels Christiansen
(Klubien efter Ordre),

betr. Opgjørelse af et Mellemværende.

Hjørring Kjøbstads Gjæsterets Dom af 9 Juni 1891:
Indstævnte, Kjøbmand S. S. Nøhr af Hjørring, tør til Citanter,

Gaardejer og Skrædder Niels Christiansen af Gaardsholt pr. Flauenskjold, betale 1371 Kr. 02 Øre med 5 pCt. Rente p. a. heraf fra 24 Januar f. A., til Betaling sker, hvorhos han under en Hjørring Amtsfattigkasse tilfaldende Bøde 4 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, bør til Citanten udlevere og tiltransportere det ovenfor /i Indstævntes Væрге værende Gjældsbevis, udstedt af Bager Christensen i Flauenskjold 28 Januar 1887, men bør han foreøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at en af Citanten underskrevet Paategning af 1887 paa ovennævnte Gjældsbevis, ikke er stemplet.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 November 1891: Citanten, Kjøbmand S. S. Nøhr, bør til Indstævnte, Gaardejer og Skrædder Niels Christiansen, betale 1302 Kr. 67 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 24 Januar f. A., til Betaling sker, samt under en Mulkt til Hjørring Kjøbstads Kæmnerkasse af 4 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, til Indstævnte udlevere og tiltransportere det ovenommeldte af Bager Christensen den 28 Januar 1887 udstedte Gjældsbevis. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er at bemærke, og idet der ikke i Sagens Oplysninger findes tilstrækkelig Hjemmel for efter Appellantens subsidiære Paastand for Høiesteret at gjøre Sagens Udfald helt eller delvis afhængigt af Partseed, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Gjældsbevets Tilbagelevering bestemmes til 14 Dage fra denne

Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner. Advokat Klubien tillægges der i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Indstævnte, Gaardejer og Skrædder Niels Christiansen af Gaardsholt i Voer Sogn, i 1ste Instants ved en Gjæsteret paastaaet Citanten, Kjøbmand S. S. Nøhr, tidligere af Flauenskjold, nu i Hjørring, tilpligtet, dels under en daglig Mulkt at udlevere ham et i Citantens Besiddelse værende, af Bager Christensen til Indstævnte den 28 Januar 1887 udstedt Gjældsbevis, oprindeligt stort 2000 Kr., dels at betale ham et Beløb af 3479 Kr. 96 Øre, som denne formentlig skylder ham ifølge en under Sagen fremlagt specificeret Regning, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Gjæsteretsstævningens Dato den 24 Januar f. A., til Betaling sker, idet han dog erklærede, at han var villig til uden Kontrasøgemaal at afkorte i det paastævnte Beløb, hvad Citanten efter rigtig Regnskab havde tilgode hos ham i Modregning, og idet han, efterat Citanten under Sagen har fremsat Modfordringer til et Beløb af 2857 Kr. 54 Øre, har erkjendt at være Citanten Modfordringer skyldig til et Beløb af 1908 Kr. 94 Øre, har han herefter nedsat sin Paastand til 1571 Kr. 2 Øre. Ved Gjæsteretsdommen er Citanten tilpligtet at betale Indstævnte 1371 Kr. 2 Øre med Renter som paastaaet, samt under en daglig Mulkt af 4 Kr. til Hjørring Amts Fattigkasse at udlevere og tiltransportere Indstævnte det ovennævnte Gjældsbevis, og Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han, idet han ligesom i 1ste Instants har gjort gjældende, at hans Modkrav paa Indstævnte overstiger, hvad han skylder denne, har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale under denne Sag. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Ifølge det Oplyste have Parterne i flere Aar staaet i Forretningsforbindelse med hinanden, idet Indstævnte dels har præsteret Kjørsler og leveret Svin, Smør, Æg og andre Produkter til Citanten, for hvilke Ydelser han har debiteret Citanten paa den af ham under Sagen fremlagte specificerede Regning, paa hvilken tillige forskellige Beløb, som Citanten har oppebaaret som Renter og Afdrag paa det ovennævnte af Bager Christensen til Indstævnte udstedte Gjældsbevis, samt et Beløb af 200 Kr.

i Erstatning for Mishandling og Beskadigelse af et Par Indstævnte tilhørende Heste, ere opførte, medens Citanten paa den anden Side har leveret Indstævnte en stor Del Varer. Ifølge Indstævntes Opgjørelse paa den nævnte Regning skulde det Beløb, der herefter tilkommer ham for de af ham præsterede Ydelser, som anført, udgjøre ialt 3479 Kr. 96 Øre, men heri fragaar, saaledes som Sagen, der ikke er kontrapaaanket, foreligger for Overretten, det nysanførte Beløb af 200 Kr. for Beskadigelse af Indstævntes Heste, idet Citanten med Hensyn til denne Post er frifunden ved Underretsdommen, og det Beløb, hvorom der herefter bliver Spørgsmaal under Sagen, udgjør saaledes 3279 Kr. 96 Øre. Med Hensyn til det af Indstævnte paa den fremlagte Regning opførte Beløb har Citanten erkjendt at skyldte et stort Antal Poster til Beløb af ialt 1205 Kr. 78 Øre, hvorhos han har anerkjendt paa Posterne 2, 5, 7 og 14, der ere opførte med ialt 1289 Kr. 18 Øre, at skyldte 852 Kr. 83 Øre, medens han har nægtet at skyldte de under Posterne 6, 13 og 18 opførte Beløb af 785 Kr., saaledes at det Beløb, han herefter har erkjendt at skyldte Indstævnte, ialt udgjør 2058 Kr. 61 Øre, og det Beløb, han har nægtet at skyldte paa de nævnte Poster, ialt udgjøre 1221 Kr. 35 Øre. Af de Beløb, som Citanten ifølge det ovenanførte har nægtet at skyldte, hidrøre de under Posterne 13 og 18 opførte Beløb af 476 Kr. og 255 Kr. fra Fragtkjørsel, henholdsvis 28 Ture à 17 Kr. i Tiden fra 1 Maj til 1 November 1887 og 15 Ture ligeledes à 17 Kr. i Tiden fra 1 November 1887 til April 1888, hvorhos Post 5 — paa hvilken Post i Forbindelse med Post 7, der angaar Husleje for Tiden fra Maj 1886 til Maj 1887, og som er opført med et Beløb af 150 Kr., Citanten har erkjendt at skyldte et Beløb af ialt 720 Kr. — angaar Fragtkjørsel for 62 Ture à 16 Kr. i Tiden fra 1 Maj 1886 til 1 Maj 1887, for hvilke der er debiteret Citanten ialt 992 Kr., og da Citanten senere har erkjendt at være det under Post 7 opførte Huslejebeløb skyldig, bliver herefter det Beløb, som Citanten har erkjendt at skyldte for Fragtkjørsel under Post 5, 570 Kr. Med Hensyn til den ommeldte Fragtkjørsel har Indstævnte anbragt, at der i sin Tid imellem og Citanten blev afsluttet en Akkord, hvorefter Indstævnte for Citanten skulde besørge Fragtkjørsel fra Flauenskjold enten til Aalborg eller til Frederikshavn med Svin, Varer m. m. mindst 1 Gang om Ugen og om fornødent efter Citantens Ordre oftere for en Betaling af 16 Kr. for hver Tur for Tiden indtil 1 Maj 1887 og senere for 17 Kr. pr. Tur, foruden hver Gang 3 Kr. til Kusken, hvilket sidste Tillægsbeløb er betalt og derfor udenfor Parternes Mellemværende. Forsaavidt nu Citanten har benægtet at skyldte for saa stort et Antal Ture, som af Indstævnte opført paa Regningen i Tiden fra 1 Maj 1886 til 1 Maj 1887, og at skyldte de under Posterne 13 og 18 for Ture

udførte i Tiden fra 1 M^ej 1887 til April 1888 opførte Beløb, vil der imidlertid overfor de af de af Indstævnte førte Vidner afgivne edelige Forklaringer, der gaa ud paa, at Indstævnte i Tiden fra 1 Maj 1886 til 1 November 1886 har præsteret Kjørsler for Citanten 1 Gang ugentlig, og i Aaret fra 1 November 1886 til 1 November 1887 mange Gange 2 Gange ugentlig, samt at han i Tiden fra 1 November 1887 til April 1888 mindst har præsteret 15 Ture, ikke kunne tillægges Citantens Benægtelse af, at der overhovedet skulde tilkomme Indstævnte noget Beløb for Kjørsler i Tiden fra 1 Maj 1887 til April 1888 eller den almindelige Benægtelse af, at der skulde skyldes for saa stort et Antal Ture som opført i Tidsrummet fra 1 Maj 1886 til 1 Maj 1887, nogen Betydning, og Citanten vil derfor, idet der iøvrigt ikke er fremsat nogen Indsigelse mod de for de enkelte Kjørsler beregnede Beløb, have at tilsvare Indstævnte de heromhandlede Poster paa Regningen med de paa denne opførte Beløb.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 Maj 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 12.

Onsdagen den 26 April.

Nr. 19.

Kjøbmand S. S. Nøhr
(Overretssagfører Lützen)

contra

Gaardejer og Skrædder Niels Christiansen
(Klubien efter Ordre).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Med Hensyn til det af Indstævnte paa Regningen under Post 6 for en Gris opførte Beløb af 54 Kr., har Citanten, der har erkjendt, at han har kjøbt mange Grise af Indstævnte, anbragt, at denne ligesom mange andre Grise er betalt kontant, idet han kun een eneste Gang har kjøbt en Gris af Indstævnte, som ikke blev betalt kontant, nemlig den under Post 2 opførte Gris, for hvilken der blev akkorderet en Betaling af 48 Kr. 83 Øre og ikke, som af Indstævnte opført paa Regningen, 50 Kr. 58 Øre. Med Hensyn til det af Indstævnte under Post 14 for leverede Gjæs opførte Beløb af 96 Kr. 60 Øre, har Citanten endelig gjort gjældende, at den akkorderede Kjøbesum ikkun var 84 Kr., og da Indstævnte med Hensyn til de heromhandlede 3 Poster ikke har godtgjort, at den under Post 6 ommeldte Gris er solgt paa Kredit, — hvilket ikke uden videre kan forudsættes, idet Indstævnte ikke har modsagt Citantens ovenanførte Anbringende om, at han af Indstævnte har kjøbt mange andre Grise, som han har betalt kontant ved Modtagelsen — vil Citanten ikke kunne tilpligtes at betale Indstævnte det for denne opførte Beløb af 54 Kr., ligesom han, da Indstævnte ikke har godtgjort, at den akkorderede Kjøbesum for den under Post 2 opførte Gris og de under Post 14 opførte Gjæs har været

højere end af Citanten angivet, kun vil kunne tilpligtes at betale Indstævnte disse Poster med de af ham angivne Beløb, saaledes at der herefter paa Indstævntes Regning vil være at fradrage de ommeldte 54 Kr. samt Differenserne paa de tvende sidstnævnte Poster, 1 Kr. 75 Øre og 12 Kr. 60 Øre, eller ialt 68 Kr. 35 Øre, hvorefter Indstævntes Fordring bliver ialt 3211 Kr. 61 Øre.

Hvad Citantens Modfordringer angaar, da har denne fremlagt dels en Udskrift af sine Handelsbøger for Tiden fra 1 Januar 1885 til 30 December 1889, paa hvilken Indstævnte er debiteret 2919 Kr. 96 Øre og krediteret 2803 Kr. 62 Øre, dels en notarialiter bekræftet Udskrift af de nævnte Bøger for samme Tidsrum, paa hvilken Indstævnte er debiteret 2857 Kr. 54 Øre og krediteret 2743 Kr. 62 Øre, saaledes at der efter den sidstnævnte Udskrift fremkommer en Saldo i Citantens Fæver af 113 Kr. 92 Øre, og Citanten har i Henhold hertil, idet han har forbeholdt sig under en ny Sag at indbetale dette Beløb, paa- staaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale under nærværende Sag. Endelig har Indstævnte efter Citantens Provokation fremlagt tvende saakaldte Kontrabøger, som angaa Tiden fra 11 Januar 1886 til 1 April 1889, og hvorefter der den sidstnævnte Dag skulde tilkomme Citanten en Saldo af 395 Kr. 91 Øre.

Af de Indstævnte i de saakaldte Kontrabøger debiterede Varer m. m. har han imidlertid benægtet at skyldte et betydeligt Antal nærmere angivne Poster til Beløb af ialt 948 Kr. 60 Øre, og idet han har lagt det ham paa den notarialiter attesterede Udskrift af Citantens Handelsbøger debiterede Beløb af 2857 Kr. 54 Øre til Grund, har han paa staaet de ommeldte 948 Kr. 60 Øre afdragne i samme, saaledes at det Beløb, han herefter bliver at debitere til Citanten, udgjør det ovenommeldte Beløb af 1908 Kr. 94 Øre.

Efter det Oplyste maa det antages, at de saakaldte Kontrabøger ikke ere førte samtidig med de i samme omhandlede Varers Udlevering, men at de for større Tidsrum ad Gangen ere udskrevne af Citantens Handelsbøger, saaledes Posterne for et saa betydeligt Tidsrum som Tiden fra 9 November 1886 til 24 April 1888 under Eet i Slutningen af April eller i Maj Maaned 1888, og der vil derfor ikkun kunne tillægges dem Betydning som almindelige Regninger, saaledes at Indstævnte, der, efter hvad han har anbragt, ikke har modtaget Regnskab af Citanten siden Maj 1884, forinden de nævnte Kontrabøger overleveredes ham, hvilket, som han har paa staaet, først skete i Efteraaret 1889, ikke ved Modtagelsen af disse kan anses afskaaret fra at fremsætte sine Indsigelser mod de i samme indførte Poster. Idet derhos Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har ført noget Bevis for, at Indstævnte har modtaget de paa de af ham fremdragne Poster ommeldte Varer, og han

ikke har protesteret imod, at de ommeldte Poster i Kontrabøgerne — der ligesom den notarialiter bekræftede Udskrift af Citantens Handelsbøger maa anses for en Afskrift af disse, uden at der enten fra Citantens eller Indstævntes Side er gjort noget Forsøg paa at oplyse, hvorfra Uoverensstemmelserne mellem samme hidrøre — fradrages det Indstævnte i den nævnte Udskrift debiterede Beløb, men han kun har protesteret mod de af Indstævnte fremsatte Benægtelser af at skyldte de ommeldte Beløb, vil Indstævnte, da Citanten ikke har godtgjort, at han inden den i D. L. 5—14—50 fastsatte Frist har leveret Indstævnte Regnskab, og der som Følge heraf ikke vil kunne tillægges de af Citanten førte Handelsbøger nogen særlig Beviskraft, ikke kunne tilpligtes at betale Citanten de ommeldte af ham bestridte Poster til Beløb af 948 Kr. 60 Øre, saaledes at Citantens Modfordringer herefter ikkun kunne antages at udgjøre 1908 Kr. 94 Øre, og han vil herefter være at tilpligte at betale Indstævnte Forskjellen mellem dette Beløb og de Indstævnte efter det Foranferte tilkommende 3211 Kr. 61 Øre eller 1302 Kr. 67 Øre med Renter heraf som paastaet.

Hvad endelig Indstævntes Paastand om Udlevering af det ovenommeldte til ham af Bager Christensen udstedte Gjældsbevis angaar, har Indstævnte anbragt, at dette i Aaret 1887, da han optog et Laan i Landbosparekassens Filial i Flauenskjold, der skulde forrentes og afdrages med 250 Kr. i hver Juni og December Termin, blev overgivet Citanten, for at denne, der da var Medbestyrer af bemeldte Sparekasse, paa det nævnte Gjældsbevis, der ligeledes blev afdraget med 250 Kr. i hver Termin, skulde ved Forfaldstid opkræve Afdrag og Renter hos Bager Christensen og derefter indbetale de indkasserede Beløb som Afdrag og Renter paa Indstævntes Gjæld til Sparekassen, hvorimod Citanten har anbragt, at det ommeldte Gjældsbevis — der er forsynet med en Paategning af — — 1887, hvori det hedder, at dette til Sikkerhed for 1050 Kr. i haandfaaet Pant transporteret til D'Herrer Brødrene Nøhr — er overdraget ham i Haandpant til Sikkerhed dels for hans eget Tilgodehavende hos Indstævnte, dels for et en Trediemand tilkommende Beløb, som han skulde betale, og at han, da han ikke er dækket for sit Tilgodehavende, idet der efter hans Opgjørelse udkommer en Saldo i hans Fævor, er berettiget til fremdeles at beholde det som Haandpant. Men da det efter det Ovenanferte maa antages, at der udkommer en Saldo i Indstævntes Fævor, og at denne ikke længer er Citanten noget Beløb skyldig, og Citanten end ikke har paastaet, at den ommeldte Trediemand endnu har noget tilgode hos Indstævnte, vil Citanten — selv efter det af ham om Grunden til Gjældsbevets Overlevering og Transport til hans Firma Anbragte — ikke længere kunne anses berettiget til at tilbageholde samme, og han vil derfor under en Mulkt af 4 Kr. til Hjerring Kjøbstads

Kæmnerkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder nærværende Dom overhørig, være at tilpligte at tilbagelevere og tiltransportere Indstævnte samme. Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse end den i Underrettsdommen ommeldte at have fundet Sted.

Torsdagen den 27 April.

Nr. 159.

Advokat Nellemann

contra

P. Knudsen (Def. Hansen)

for fornærmelige Udladelser mod Kongens Foged i Kjøbenhavn.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Februar 1893: De ovennævnte for Citanten, Kongens Foged i Kjøbenhavn C. C. Birch, fornærmelige Udtalelser bør være døde og magtesløse. Indstævnte Landsthingsmand P. Knudsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa bør Indstævnte og til Statskassen betale det Retsgebyr og Skriversalær, som skulde have været erlagt, samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været benificeret, samt i Salær til Prokurator Gottschalck 60 Kr. De idømte Omkostninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens §§ 216 og 217, men under Hensyn til en af Domhaveren afgiven, efter hans Begjæring Høiesteret forelagt Erklæring, ifølge hvilken han ikke nærer noget Ønske om, at Tiltalte skal underkastes Fængselsstraf, findes Straffen at kunne bestemmes til en Bøde af 800 Kroner, subsidiært simpelt

Fængsel i 3 Maaneder. I Henseende til Mortifikationen og Sagens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Landstingsmand P. Knudsen bør til Statskassen bøde otte Hundrede Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse hensesættes i simpelt Fængsel i tre Maaneder. I Henseende til Mortifikationen og Sagens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under Overskriften „Toppunktet af Forbudsgalskaben“ findes i Dagbladet Social-Demokraten Nr. 123 for 26 Maj 1891 en anonym Artikel, i hvilken det meddeles, at Kongens Foged heri Staden den 23 Maj s. A. havde nedlagt et Forbud, om hvilket det udtales, „at det vistnok maa betragtes som Toppunktet af Forbudsgalskaben“. Bemeldte Forbud, der var nedlagt mod en Bogbindersvend dels personlig, dels i Egenskab af Formand for Bogbindersvendenes Fagforening efter Rekvisition af en Bogbindermester, gøres dernæst til Gjenstand for nærmere Omtale, og det udtales da:

„Det ses heraf, at den københavnske Foged ikke mangler Opfindsomhed, men vi tvivler dog om, at han formaar at drive det videre med sine Forbud, end han nu har drevet det.

Saaledes ser det ud, naar det gjælder Arbejderne, men den samme Maalestok anvendes ikke, naar det gjælder Arbejdskjøberne.“

Derefter omtales i Artiklen to Forbudsforretninger, som angives at være rekvirerede af Snedkersvendenes Fagforening mod Oldermændene for Snedkerlauget og af en Murersvend mod Oldermændene for Murerlauget, men at være nægtede Fremme af Kongens Foged, og det udtales da:

„Disse Kjendsgjæringer tyde paa, at der ogsaa oppe hos Fogden gjælder een Slags Ret for Kapitalister og en anden for Arbejdere.

Men den Tid kommer vel nok, da Magthaverne har løbet Linen ud, og da det lykkes Arbejderne at gjøre Principet „Lige Ret for Alle“ gjældende i tilbørlig Grad.“

I en i samme Dagblad Nr. 124 for 27 Maj s. A. indeholdt ligeledes anonym Artikel med Overskriften „Et stoppet Forbud“ gives en Meddelelse om, at Fogden i Kjøge havde nægtet at nedlægge et nærmere angivet Forbud for Redaktøren af „Kjøge Avis“, og det udtales i den Anledning:

„Fogden i Kjøge har altsaa havt lidt mere Respekt for Grundloven, end hans Kollega i Kjøbenhavn plejer at lægge for Dagen.“

Da Citanten, Kongens Foged i Kjøbenhavn C. C. Birch, har anset de foran fremhævede Udtalelser i disse Artikler for fornærmelige for sig, har han under nærværende Sag efter meddelt Bevilling til fri Proces nedlagt Paastand om, at de nævnte Udtalelser mortificeres, samt at Indstævnte, der paa de paa-gjældende Numre af Social-Demokraten angives som Redaktør, anses med Straf efter Lovens Strenghed og tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorhos den for Citanten beskikkede Sagfører, Prokurator Gottschalck, har paastaaet sig tilkjendt Salær. Indstævnte har paastaaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Da Indstævnte, der har erkjendt, at Ansvar for bemeldte Artikler paahviler ham, ikke har godtgjort, at de nævnte Udtalelser, der alle maa anses at angaa Citanten, i nogen Maade ere befejede, og da der maa gives Citanten Medhold i, at de ere af en for ham fornærmelig Karakter, ville de være at mortificere, hvorhos Indstævnte vil være at anse efter Straffelovens § 216, jfr. § 215, og efter dens § 217 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 3 Maaneder samt have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Prokurator Gottschalck, hvis Sagførelse har været lovlig, 60 Kr.

Mandagen den 1 Maj.

Nr. 165. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Marcus Hansen Bygvraa (Def. Klubien),

der tiltales for Vold.

Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 19 December 1892: Tiltalte, Marcus Hansen Bygvraa, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Saa bør han og at udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Bennetzen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Januar 1893: Tiltalte, Marcus Hansen Bygvraa, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at en senere afgiven Lægeerklæring gaar ud paa, at den i Dommen nævnte Betændelse i Marts Maaned var svunden saa betydeligt uden operativ Behandling, at Resten af samme sikkert kunde ventes i Løbet af nogen Tid at ville svinde af sig selv uden at efterlade skadelige Følger,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Marcus Hansen Bygvraa til Høiesterets-sagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Marcus Hansen Bygvraa for Vold.

Medens Tiltalte, der dengang tjente paa Rolles Mølle, den 6 Oktober f. A. om Aftenen omtrent Kl. 11, efter at der havde været Høstgilde paa Gaarden, stod i dennes søndre Port sammen med en sammesteds tjenende Dreng, kom deres Husbond, Landinspektør Balslev, som da gjorde en Runde i Gaarden og Stalden for at se, om Folkene vare gaaede i Seng, og Alt var i Orden, hen til dem og sagde, at nu skulde de gaa i Seng. Da Tiltalte paa en studs og opsætsig Maade nægtede at adlyde denne Ordre og derhos gjentog sin Nægtelse, da Husbonden atter befalede dem strax at gaa i Seng, idet Tiltalte navnlig ytrede, at „det maatte de vel selv om“, eller Lignende, tog Balslev, idet han ytrede: „Hvad siger Du, din Slubbert, jeg skal lære Dig at gaa i din Seng“, fat i Tiltalte for at faa ham ud af Porten og ind i Gaarden. Om hvad der derefter passerede, har Balslev afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at Tiltalte i det samme, formentlig med begge Hænder, greb fat i Balslev og derpaa, da denne nu bukkede sig ned for at sætte en Lygte, som han havde i sin Haand, fra sig, tilføjede ham et Slag over det venstre Øje med en haard Gjenstand, formentlig en lukket Lommekniv, som Tiltalte havde i sin Haand, hvilket Slag dog blev afbødet noget af en blød Hat, som Balslev havde paa, at Tiltalte, da Balslev efterat have faaet Lygten sat fra sig, nu tog fat paa Tiltalte med begge Hænder og satte ham op mod Muren, atter med den samme Gjenstand i Haanden bibragte ham et Slag i Ansigtet, at Tiltalte, medens Balslev derpaa med sin Næve slog Tiltalte et Par Gange i Ansigtet, vedblivende slog efter Balslevs Ansigt, hvilket han ogsaa ramte et Par Gange, ligesom han, da det tilsidst lykkedes Balslev at faa Tiltalte trukken ud af Porten, strax, da dette var sket, atter tilføjede Balslev et Slag i Ansigtet, hvilket sidste denne dog, efter hvad han senere har udsagt, ikke ganske nøje erindrer, samt at Tiltalte, da Balslev derpaa greb efter og ogsaa fik fat i en lige indenfor Porten staaende Gjenstand, som viste sig at være et Skjære til en Plov, løb ud af Gaarden, hvorefter Balslev strax smed Plovskjæret uden at forfølge Tiltalte. Balslev har udtalt som sin Overbevisning, at Tiltalte under hele Sammenstødet har havt en lukket Kniv i sin Haand. Tiltalte har nu ogsaa erkjendt, at han under det nævnte Sammenstød har brugt en eenbladet Kniv, der var afrundet i den ene Ende og havde skarpe Kanter i den anden, idet han flere Gange har slaaet Balslev i Ansigtet eller Hovedet med den lukkede Kniv, som han holdt saaledes i sin Haand, at de skarpe Kanter vendte nedad. Derimod har han benægtet Rigtigheden af Balslevs ovenanferte Forklaring, forsaavidt den gaar ud paa, at Tiltalte var den, der slog først, og paastaat, at Balslev strax efter at have taget ham i Brystet rendte ham ind

mod Væggen og efterat have skilt sig ved Lygten slog ham ind i Ansigtet, samt at Tiltalte først da tog fat paa Balslev og slog ham som ovenfor anført. Denne Forklaring, som Tiltalte vedholdende har fastholdt, findes, idet der ikke i den heromhandlede Henseende foreligger andre Oplysninger end Balslevs og Tiltaltes Forklaringer, at maatte lægges til Grund ved Sagens Paakjendelse, men iøvrigt bemærkes, at efter nogle under Sagen afhørte Deponenters Udsagn, hvis Rigtighed i det Væsentlige maa anses erkjendte af Tiltalte, havde denne ved tidligere Lejligheder brugt Ytringer, der tydede hen paa, at han var tilsinds at bruge Kniven mod sin Husbond, hvis han skulde blive tilrettevist af denne. Den 7 Oktober f. A. blev Balslev undersøgt af en Læge, og ifølge en af denne afgiven Erklæring af s. D., fandtes der da paa ham følgende Læsioner: Venstre Øjes øverste Øjelaag var hævet og misfarvet af underløbet Blod, Partiet af Panden over venstre Øje var hævet og ømt, og ca. $\frac{3}{4}$ " over dette Øje fandtes to smaa parallele, langagtige Hudsaar, mellem hvilke der var en Afstand af ca. $\frac{1}{2}$ Centimeter. Paa to andre Steder, nemlig dels ca. $1\frac{1}{2}$ " over Øjet længere ind mod Midtlinien, dels til Højre for Midtlinien tæt op mod Haargrænsen, fandtes paa hvert Sted to lignende parallele langagtige Hudsaar. Det udtaltes tillige i Erklæringen, at Balslev endnu, da Undersøgelsen fandt Sted, led af Kvalme og Smerte i Panden, men at det antoges, at Læsionerne ikke vilde efterlade skadelige Følger for Fremtiden. Ifølge en Erklæring af 23 s. M. fra samme Læge viste det sig ved en denne Dag foretagen Undersøgelse, at alle Hudsaarene vare lægte, men at der paa det Sted paa Panden, hvor det øverste Saar havde været, fandtes en lille haard, noget øm Svulst omtrent af en halv Nøds Størrelse, og i en senere Erklæring af 29 November f. A. fra Lægen, der denne Dag atter havde undersøgt Balslev, udtaltes det, at bemeldte Svulst, der da var bleven noget blødere og fluktuerende, stadig var lidt øm for Tryk, og at Balslev ofte havde lidt jagende Smerte fra Svulsten, straalende ned mod Øjet, ligesom han i længere Tid efter Slaget havde lidt af Kvalme, som ikke usandsynlig stod i Forbindelse med Slaget, men dog nu var forbi, hvorhos det tilføjedes, at det, medens Læsionen fra først af saa meget ubetydelig ud, nu havde vist sig, at en Spids af Knivskaftet maatte være trængt i Dybden og have læderet Benhinden og sandsynligvis Benet, idet der var opstaaet en Betændelse mellem Benhinde og Ben, samt at det sikkert vilde blive nødvendigt, at Balslev underkastede sig en operativ Behandling, der, foruden at medføre Ulempe, Smerte og Tidsspilde, vilde efterlade et Ar, og at det var umuligt efter saa kort Tids Forløb bestemt at udtale, at Beskadigelsen ikke vilde føre værre Følger med sig. Ifølge senere indhentet Oplysning var Operationen, der iøvrigt kun vilde bestaa i Udførelsen af et Snit,

endnu ikke foretagen den 16 December f. A., hvorhos Lægen da antog, at Behandlingen ikke vilde medføre videre Følger, hvorfor der dog ikke ubetinget kunde indestaaes. Landinspektør Balslev har ikke under Sagen nedlagt Paastand om at tilkjendes Erstatning hos Tiltalte, men har forbeholdt sig sin Ret til at gjøre et saadant Krav gjældende under en privat Sag. For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1870 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. Tyendelovens § 26, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 182.

Advokat Klubien

contra

Lauritz Poul Mørck (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 1 Februar 1893: Arrestanten Lauritz Poul Mørck bør hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Marts 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lange og Casse for Overretten betaler Arrestanten Lauritz Poul Mørck 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte Lauritz Poul Mørck til Advokaterne Klubien og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Lauritz Poul Mørck, der er født den 23 September 1841 og mange Gange tidligere straffet, bl. A. ifølge Høiesterets Dom af 26 November 1888 efter Straffelovens § 232, første Stykke, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og senest ifølge Høiesterets Dom af 1 Februar f. A., efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 120 Dage, tiltalt for Betleri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han efter den 22 Januar d. A. at have forladt Fattiggården i Roskilde, hvor han var anbragt af Fattigvæsenet, har i den følgende Tid betlet forskellige Steder i Lejre Herred, indtil han den 24 s. M. blev anholdt i Kornerup. For dette Forhold er Arrestanten i Underrettsdommen rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Straf af Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage.

Nr. 169.

Advokat Klubien

contra

Anders Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 7 Januar 1893: Arrestanten Anders Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og betale i Erstatning til Husmand Hans Peter Hansen af Ejby ved Kjøge 1 Kr. 50 Øre og til Husmand Mads Jensens Enke, Birthe Hansen af Skovsbogaards Mark, 10 Kr. 16 Øre samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Hude og Sagfører J. P. Nielsen, henholdsvis 30 og 20 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter

denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Februar 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande I Salær til Prokuratorerne Casse og Salomonsen for Overretten betaler Arrestanten Anders Pedersen 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte Anders Pedersen til Advoka-
terne Klubien og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Ramsø-Thune Herreders Extraret hertil indankede
Sag tiltales Arrestanten Anders Pedersen for Tyveri, og er det
ved hans egen med det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige stem-
mende Tilstaaelse bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende
Tyverier: En Dag i August f. A. tilvendte han sig fra Husmand
Hans Peter Hansens Beboelseslejlighed i Ejby, til hvilken den
sædvanlige Indgangsdør den Gang var afaaset, men hvortil han
begav sig gennem den uafsaasede Lo og derfra gennem lige-
ledes uafsaasede Døre, en Pakke Tøj, af Værdi tilsammen 3 Kr.
75 Øre og 27 Øre i Penge, hvilket alt beroede paa et Bord i
Lejligheden, Pengene særligt i en der staaende Stivelseseske.
Dernæst har Arrestanten i 3 forskellige Gange, nemlig om
Eftermiddagen den 30 August f. A., den 19 eller 20 September
f. A. og den 28 s. M. frastjaalet Husmand Mads Jensens Enke,
Birthe Hansen paa Skovsbogaards Mark, 1ste Gang ca. 2 Kr.
16 Øre, 2den Gang ca. 22 Kr. og sidste Gang en Skjorte, et
Par Underbenklæder, der vare leverede hende til Vadsk af nogle
Karle, samt en Kniv, tilsammen af Værdi 1 Kr. 10 Øre, hvilke
samtlige Gjenstande han tilvendte sig i Bestjaalnes Beboelses-
lejlighed, hvor de beroede, Pengene dels i 2 Blikæsker i et

uafaaaset Madskab og i en i en Spaankurv paa et Bord helliggende Portemonnæ dels i en Papæske i en aabentstaaende Klædekiste og de øvrige Gjenstande aabenlyst paa et Bord. Ved Førøvelsen af samtlige disse Tyverier skaffede Arrestanten i den Hensigt at stjæle sig Adgang til bemeldte Lejlighed, som var afaaaset med en Hængelaas, ved med Vold at bringe Krampen, hvori Hængelaasen var anbragt, ud af sit Leje og saaledes aabne Døren. Arrestanten er født den 17 Oktober 1841 og forhen anset bl. A. ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 27 Juni 1885 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 10 August s. A. efter samme Lovs § 230, 1ste og 2det Led, jfr. § 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 Juni 1887 efter samme Lovs § 231, 1ste Led, ligeledes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, medens han ved Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 7 Februar 1889 under en mod ham for Tyveri anlagt Sag blev frifunden i Henhold til Straffelovens § 64, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, og er Arrestanten endelig senest straffet ifølge sidstnævnte Herreders Politirets Dom af 8 Maj 1891 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2, med 24 Dages Tvangsarbejde. I Medfør af det Foranførte vil Arrestanten nu blive at dømme efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Led, for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri, og den ved Underrettsdommen valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 3 Aar findes passende.

Onsdagen den 3 Maj.

Nr. 38. Grosserer L. Benzon (Rée)

contra

Handelsfirmaet **Asmussen & Co.** ved dets Indehaver
Grosserer **O. Asmussen** samt Grosserer **H. Asmussen**
(Arntzen for begge de Indstævnte)

betr. Erstatnings Udredelse for en misligholdt Handel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 28 Januar 1892: De Indstævnte, Handelsfirmaet **Asmussen & Co.**, bør for Tiltale af Sagsøgeren, Grosserer L. Benzon, i denne Sag fri at være. Omkostningerne hæves.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at efter den indankede Doms Af-sigelse er Grosserer H. Asmussen udtraadt af Firmaet Asmussen & Co., og Søgsmålet er for Høiesteret rettet mod det nævnte Firma ved dets nuværende Indehaver Grosserer O. Asmussen og tillige mod Grosserer H. Asmussen.

Efter de Høiesteret foreliggende, efter Dommens Af-sigelse tilveiebragte Oplysninger mangler der Føje til at antage, at der i Foderstofhandelen skulde have dannet sig en Handelskoutume af det i Dommen angivne Indhold. Om det end derhos efter Indholdet af Skrivelsen fra de Indstævnte af 17 Januar 1891 nærmest maa antages, at de uden Opfordring fra Appellantens Side maatte være pligtige til senest den 1 August at opgive Fabrikantens Navn, findes dog deres Undladelse heraf ikke at kunne berettige Appellanten til at nægte at modtage Varerne og fordre Erstatning for Handelens Misligholdelse, i hvilken Henseende fremhæves, at de Indstævnte — der efter det Oplyste ikke havde faaet nogen Underretning om den mellem Appellanten og en Trediemand den 31 Juli indgaaede Kontrakt — efter det paa-gjældende Vilkaars Beskaffenhed og navnlig paa Grund af de Forhandlinger, der i de sidste Dage af Juli Maaned fra Appellantens Side, som i Dommen omtalt, vare indledede med de Indstævnte om et Tilbagekjøb af Varerne, havde god Grund til at gaa ud fra, at Appellanten ikke lagde nogen væsentlig Vægt paa, at Fabrikantens Navn blev opgivet netop den 1 August. Ifølge det Anførte maa det have sit Forblivende ved den de Indstævnte ved Dommen tillagte Frifindelse.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Om-stændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer L. Benzon, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skrivelse af 17 Januar 1891 stadfæstede de Indstævnte, Handels-

firmaet Asmussen & Co. at have solgt til Sagsøgeren, Grosserer L. Benzon ca. 4000 Centner Rapskager af Dilgers eller Zanders Fabrikat efter deres eget Valg — dog at de opgave Fabrikantens Navn senest den 1 August s. A. — gode, sunde Varer af de nævnte Fabrikanters sædvanlige Fabrikat, til en Pris af 565 Pf. pr. 100 Pd. fob Stettin, at aftage efter Sagsøgerens Lejlighed med ca. 2000 Centner i September og ca. 2000 Centner i Oktober 1891, saaledes at Betalingen erlagdes kontant mod endoseret Konnossement og Vægtattest, og at Reducering skete efter noteret à vista Kurs.

Grosserer C. J. Due, gennem hvem som Mellemand den omtalte Handel var bleven indledet, henvendte sig, efter hvad der er oplyst under en af ham som Vidne afgiven Forklaring, en af de sidste Dage i Juli Maaned efter Aftale med Sagsøgeren, for hvem han havde omtalt, at de Indstævnte vistnok endnu ikke da havde indkøbt de omhandlede Rapskager, til disse og tilbød dem paa hans Vegne at købe Partiet tilbage, hvad de dog udtalte, at de ikke troede at ville gjøre undtagen til en af dem nævnt Pris, som langtfra naaede, hvad Sagsøgeren fordrede, saa at dette Tilbud ikke hidførte noget Resultat, hvad han strax meddelte Sagsøgeren. Under Samtalen med de Indstævnte havde han ifølge sin Forklaring ikke — hvad Sagsøgeren vil have anmodet ham om at gjøre — spurgt dem om, fra hvilken Fabrikant de vilde levere Kagerne, men havde de selv omtalt, at det rimeligvis blev af Dilgers Fabrikat, medens han dog forstod dem saaledes, at Kagerne ikke vare kjøbte. Den 1 August, hvilket var en Lørdag, henvendte Grosserer Due sig dog paany, men da uden Aftale med Sagsøgeren, til de Indstævnte om at tilbagekjøbe Partiet, men fik atter det Indtryk, at de ikke vare Kjøbere af det til en Pris, som der kunde være Tale om.

Allerede den 31 Juli havde Sagsøgeren imidlertid afsluttet en Handel med Grosserer Adolph C. Levysohn, der fastsloges i en Skrivelse fra denne til ham af s. D., hvorved nævnte Levysohn stadfæstede af Sagsøgeren at have kjøbt ca. 4000 Centner Rapskager ordret paa de samme Vilkaar, som indeholdtes i ovennævnte Stadfæstelsesskrivelse af 17 Januar 1891, kun at Sagsøgeren havde Valget mellem Dilgers og Zanders Fabrikat, dog at han skulde opgive Levysohn Fabrikantens Navn i Løbet af den 1 August, og at Prisen sattes til 640 Pf. pr. 100 Pd. fob Stettin.

Den 3 August stillede Grosserer Levysohn Sagsøgeren en Skrivelse, hvori han udtalte, at, da han endnu ikke den nævnte Dag fra Sagsøgeren havde modtaget den saaledes betingede Opgivelse af Fabrikantens Navn, annullerede han Handelen om de 4000 Centner Rapskager, idet han senere forbeholdt sig at fremkomme med Erstatningskrav for Kontraksbrudet, hvorom der dog, efter hvad der foreligger, ikke er blevet Spørgsmaal.

Ved samme Dag at tilstille de Indstævnte en Afskrift af denne Skrivelse, gjorde Sagsøgeren — der ikke rejste nogen Indsigelse mod samme overfor Grosserer Levysohn — dens Indhold igjen i alle Punkter gjældende overfor dem, idet han beklagede, at de ikke rettidig havde opgivet ham Fabrikatet og det saa meget mere, som han sidst i Juli ved Hr. C. J. Due havde erindret dem om, at Fabrikatet skulde opgives ham senest den 1 August, og tilføjede han, at han nu kun havde at gjøre dem ansvarlig for sin Avance paa Partiet, 75 Pf. pr. Centner, samt for øvrige Følger af deres Misligholdelse. I Svar derpaa af 4 August erklærede de Indstævnte, at Hr. Due aldrig havde spurgt dem om, af hvilket Mærke Rapskager de vilde levere Sagsøgeren, men tvertimod endnu den 1ste s. M. paa Foranledning af denne havde spurgt dem, om de vilde købe Partiet tilbage, hvad der kun daarlig harmonerede med Meddelelsen om, at det allerede den 31 Juli skulde være solgt til en Anden; de Indstævnte tilføjede derhos, at de vilde levere af Dilgers Fabrikat. Samme Dag tilstillede Sagsøgeren de Indstævnte en ny Skrivelse, hvori han fremhævede, at Hr. Due ikke paa Foranledning af ham den 1 August havde rettet den omtalte Forespørgsel til de Indstævnte, medens Hr. Due vel i Slutningen af Juli, nemlig den 28 Juli, havde havt Tilladelse af ham til at sælge Partiet tilbage til de Indstævnte paa visse Betingelser, men allerede Dagen efter havde meddelt ham, at det ikke var lykkedes; Sagsøgeren fastholdt i Forbindelse dermed ganske sin Skrivelse af 3 August og bad, idet han tilbød at forevise sin Slutseddel af 31 Juli, sig krediteret hos de Indstævnte for sin bevislige Avance af 3000 Rmk. à 89,15 = 2674 Kr. 50 Øre, idet han tilføjede, at der derimod, efter hvad der nu var oplyst, ikke blev Tale om yderligere Erstatningskrav.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 18 Maj 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 13—14.

Onsdagen den 3 Maj.

Nr. 38. Grosserer L. Benzon (Rée)

contra

Handelsfirmaet Asmussen & Co. ved dets Indehaver
Grosserer O. Asmussen samt Grosserer H. Asmussen
(Arntzen for begge de Indstævnte).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I Svar af 5 August paa nysnævnte Skrivelse benægtede de Indstævnte imidlertid bestemt, at Hr. Due havde forespurgt hos dem den 28 Juli eller overhovedet før efter den 29 Juli om Tilbagekjøb af Kagerne, idet de atter fremhævede, at det, hvis de ikke tog Fejl, først var sket Lørdag den 1 August, ligesom de ogsaa bestemt benægtede, at han havde forespurgt om, hvilket Mærke de vilde levere Sagsøgeren. De udtalte, at de derfor fremdeles havde svært ved at tro, at han netop saa godt som den sidste Dag havde solgt Kagerne til en Pris, der maatte kaldes ualmindelig høj, og maatte fordre Bevis derfor. De tilføjede, at de ikke anerkjendte hans Erstatningskrav, men paany tilbød at levere af Dilgers Fabrikat og betragtede dette som antaget, hvis de ikke hørte fra ham til næste Dags Middag. I Skrivelse af samme Dag svarede Sagsøgeren derpaa kun, at han fastholdt sit Tidligere med Tilføjende, at det var ham uvedkommende, hvad Hr. Due maatte have talt med de Indstævnte uden hans Minde, hvorhos han for at levere det fordrede Bevis lod Slutsedlen af 31 Juli forevise og fremsendte Kopi af samme. Den 7 August tilskrev Sagsøgeren derhos de Indstævnte, at, da han ikke, efterat have sendt dem det omtalte Bevis for Rigtigheden af sin Fordring paa 2674 Kr. 50 Øre, havde hørt fra

dem, opfattede han dette saaledes, at de nu anerkjendte Fordringen og havde krediteret ham for den — men endnu samme Dag svarede de Indstævnte derpaa, at de allerede den 5 August havde tilskrevet Sagsøgeren, at de ikke vilde anerkjende nævnte hans Fordring, og samtidig havde tilbudt at levere ham Kagerne af Dilgers Fabrikat, hvad de havde antaget, at han var enig i, da de ikke havde faaet afslaaende Svar inden den 6te Kl. 12, hvorhos de endnu en Gang tilbød at levere Kagerne af Dilgers Fabrikat med Tilføjende, at de ventede Meddelelse, om Sagsøgeren nu var enig deri, da de ellers annullerede Forretningen. Sagsøgeren svarede ligeledes den 7 August derpaa med at fastholde sine tidligere Skrivelser, idet han fremhævede, at hans Skrivelse af 5te s. M. var bleven overleveret til dem inden Kl. 2¹/₂ den nævnte Dag; han foreslog dem derhos at lade Kjøbenhavns Bedømmelses- og Voldgiftsudvalg for Foderstoffer afgjøre, hvorvidt de skulde honorere det af ham fremsatte Erstatningskrav, eller han skulde modtage Kagerne af Dilgers Fabrikat, idet han udbad sig omgaaende Bekræftelse af, at de Indstævnte samtykkede i denne Ordning, for at han (henholdsvis hans Kjøber) kunde, hvis Udvalget skulde tvinge ham til at tage Kagerne, faa behørig Tid til Salg af dem. Den 8 August svarede de Indstævnte endelig derpaa, at den dem foreviste Slutteddel af 31 Juli ikke var tilstrækkeligt Bevis for Rigtigheden af Sagsøgerens Paastand om det for ham opstaaede Tab, og at de fremfor alt ikke kunde være enige med ham i, at han kunde være berettiget til at annullere Forretningen, fordi de ikke den 1 August opgave ham, hvilket Mærke de vilde levere, idet de tværtimod ansaa det for at have været hans Pligt at rette en Forespørgsel derom til dem; da derhos Sagsøgerens Skrivelse af 7 August ikke indeholdt nogen Erklæring om, at han vilde modtage de af dem paany tilbudte Kager af Dilgers Fabrikat, kunde de ikke længere holde sig bundne ved dette Tilbud, og de afsloge derhos at lade Sagen forelægge for det nævnte Bedømmelses- og Voldgiftsudvalg. Sagsøgeren anlagde derpaa nærværende Sag, hvorunder han har paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham de ovenanførte 3000 Rmk. til Kurs 89,15 eller 2674 Kr. 50 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Klagens og Stævningens Dato den 19 August f. A. og Sagens Omkostninger, idet han har fremhævet, at Prisen paa Rapskager baade af Dilgers og af Zanders Fabrikat saavel den 1ste som den 3die og 8 August f. A. hersteds var endog højere end Rmk. 6,40 Pf. pr. 100 Pd. fob Stettin, hvorhos han dog susidiært har nedlagt en nærmere specificeret Paastand om Erstatningens Bestemmelse ved Skjøn.

De Indstævnte have derimod paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger, og have de i saa Henseende særlig støttet sig til et af dem under Sagen erhvervet Responsum fra

Grosserersocietetets Komité af 2 November f. A. Efterat nemlig de Indstævnte — ved at forelægge bemeldte Komité Indholdet af den ovenanførte Stadfæstelsesskrivelse af 17 Januar f. A. og ved at meddele, at Sagsøgeren den 31 Juli havde solgt det deri omhandlede Parti videre til en Trediemand, og at denne, da han ikke den 3 August havde faaet Fabrikantens Navn opgivet, havde annulleret Handelen overfor Sagsøgeren, der derpaa havde ladet Annulationen gaa videre til de Indstævnte, som havde undladt at foretage saadan Opgivelse, hvorom der heller ikke var blevet rettet nogen Opfordring til dem — havde, uden at omtale de af Grosserer Due til de Indstævnte rettede Spørgsmaal, stillet den Forespørgsel til Komiteen, om det ikke maatte siges at være Handelskoutume, at Sagsøgeren havde været uberettiget til at indgaa den annullerede Handel, førend der fra hans Side var rettet Paakrav eller givet Varsel til de Indstævnte, der derhos samtidig henviste til tvende tidligere Responsa af Komiteen af 12 Juni 1869 og 21 Oktober 1882 i tvende lignende Tilfælde, som formentlig gik i denne Retning — havde Komiteen under 2 November f. A. svaret, at Kjøberen ifølge Handelskoutume maa anses uberettiget til at annullere en saadan Handel uden forinden forgjæves at have opfordret Sælgeren til at opgive Fabrikantens Navn.

Forsaavidt Sagsøgeren nu ikke har villet erkjende, at der ialtfald i Foderstofhandelen i Virkeligheden bestaar en saadan Koutume som den i det saaledes paaberaabte Responsum omtalte, kan der ikke tages noget Hensyn dertil saa lidt som til, at han ialtfald vil have været ubekjendt dermed, da han ikke har oplyst noget, der kunde tjene til at afkræfte det Bevisdatum, der indeholdes i Responset, saa lidt som han har godtgjort sit Anbringende om, at nævnte Responsum skal staa i Strid med, hvad Grosserersocietetets Komité ved andre Lejligheder, særlig i et Responsum af 27 Januar 1883, har udtalt. Og vel maa det dernæst, som af Sagsøgeren anført, erkjendes, at det ikke ved et saadant Responsum kan afgjøres, hverken hvilken Virkning det i det enkelte Tilfælde i forskellige Retninger vil kunne faa, at Kjøberen ikke maatte have iagttaget den ham ifølge den omtalte Koutume paahvilende Opfordringspligt, eller om denne Pligt overhovedet kan antages at være tilsidesat af ham i det enkelte Tilfælde efter de med dette forbundne Omstændigheder, hvad imidlertid heller ikke kan antages at have været tilsigtet ved Responset af 2 November 1891. Men, ligesom det ikke, som af Sagsøgeren forment, er givet, at den omhandlede Opfordringspligt kun paahviler Kjøberen for at forebygge de uheldige Følger for Sælgeren, der ellers kunde indtræde paa Grund af en undskyldelig Forglemmelse fra hans Side af den af ham overtagne Opgivelsesforpligtelse, saaledes kan der heller ikke gives Sagsøgeren Medhold i, at den ham paahvilende Opfordringspligt

maa siges i det foreliggende Tilfælde at være fyldestgjort derved, at hele Handelen med dens nærmere Indhold var bleven bragt paa fornøden Maade i de Indstævntes Erindring ved den paa Sagsøgerens Vegne af Grosserer Due i Tiden fra den 29de til den 31 Juli f. A. stedfundne Henvendelse til de Indstævnte om Tilbagekjøb af det omhandlede Parti Rapskager, idet det fuldt saa vel lader sig paastaa, at de Indstævnte derefter med Føje kunde antage, at det ikke var af Interesse for Sagsøgeren at faa opgivet selve den 1 August, af hvilket Fabrikat de vilde levere Kagerne, hvorfor Sagsøgeren ogsaa, naar han derefter den 31 Juli solgte Partiet videre til en Trediemand, saaledes at han ogsaa selv overfor denne netop den 1 August skulde opgive Fabrikantens Navn, var dobbelt opfordret til udtrykkelig at opfordre de Indstævnte, der endnu den Dag maa antages intet at have vidst om den stedfundne Handel, til at opfylde deres Opgivelsespligt. Det skal i Forbindelse dermed bemærkes, at det maa blive uden Betydning, at de Indstævnte paa det Tidspunkt, da de vare pligtige at opgive, af hvilket Fabrikat de vilde levere, ikke maatte have været i Besiddelse deraf, hvad de ikke have paastaaet, da Partiet som anført først skulde leveres i September og Oktober Maaneder.

Naar Sagsøgeren endvidere har forment, at de Indstævnte maa siges i ethvert Fald at have afskaaret sig fra at kunne støtte noget paa, at han havde undladt at opfordre dem til at fremkomme med det omhandlede Opgivende, eftersom de ikke med et Ord havde paaberaabt sig denne Undladelse i deres ovenfor omtalte Breve af 4de, 5te og 7 August f. A., hvori de kun benægtede, at Sagsøgeren virkelig havde solgt Partiet videre den 31 Juli, særlig til den opgivne Pris, og opfordrede ham til at vedstaa Handelen, men først fremkom med denne Indsigelse i deres Brev af 8de s. M., da kan der ikke heller deri gives ham Medhold, da han i sin Skrivelse af 3 August, hvad han maa antages at have fastholdt i sin Skrivelse af 4de s. M., selv havde anbragt, at han virkelig inden den 1 August havde opfordret de Indstævnte til at efterkomme deres Opgivelsespligt, hvad de derfor maatte være berettigede til at indskrænke sig til, som sket, at benægte i deres Skrivelse af 4de og 5 August, i hvilken sidste de dog tillige udtrykkelig paastod, at der ikke paahvilede dem nogen Erstatningspligt.

Selv om det dernæst maatte med Føje kunne gjøres gjældende, at Sagsøgeren, uanset hans Undladelse af overensstemmende med den tidnævnte Handelskoutume at opfordre de Indstævnte til at fremkomme med Opgivelsen af Fabrikantens Navn den 1 August f. A., maatte være berettiget til, som sket, at træde tilbage fra Handelen, blot fordi han ikke havde modtaget saadan Opgivelse, hvad det ikke findes fornødent at komme ind paa, da de Indstævnte ikke fra deres Side have fordret Handelen

opfyldt eller støttet noget Krav paa Sagsøgerens Tilbagetræden derfra, findes det ialtfald at maatte blive en Følge af Sagsøgerens Undladelse af at iagttage den omhandlede Handelskoutume, at han ikke kan gjøre noget Erstatningskrav gjældende mod de Indstævnte paa Grund af den manglende Opgivelse fra deres Side.

Og forsaavidt Sagsøgeren endelig har anført, at, naar de Indstævnte ikke vilde anerkjende hans den 3die og 4 August f. A. fremsatte Erstatningskrav, maatte de selv fremdeles være bundne ved Handelen og kunde ikke være berettigede til, som ved deres Skrivelse af 8 August f. A. sket, fra deres Side at annullere den, af hvilken Annullation ialtfald det af ham her under Sagen rejste Erstatningskrav maatte blive en Følge, da kan der heller ikke gives ham Medhold i denne Betragtning, eftersom han selv fuldstændig havde annulleret Handelen forinden ved sine Skrivelser af 3die og 4 August og følgende Dage, og de Indstævntes derefter overflødige Annullation saaledes maatte blive uden Følger for dem. Idet de Indstævnte herefter ville blive at frifinde, findes Sagens Omkostninger dog efter Omstændighederne at burde hæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 4 Maj.

Nr. 183.

Advokat Hindenburg

contra

**Hans Nielsen og Dagmar Jacobine Vilhelmine
Mathea Nielsen (Def. Lunn),**

der tiltales for Blodskam, Førstnævnte tillige for uteerligt Forhold.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 9 November 1892: Dagmar Jacobine Vilhelmine Mathea Nielsen bør for Aktors Tiltale under denne Sag fri at være. Arrestanten Hans Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i fem Aar og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Februar 1893: Arrestanten Hans Nielsen og Tiltalte Dagmar Jacobine Vilhelmine Mathea Nielsen bør straffes, Arrestanten

med Forbedringshusarbejde i 6 Aar, Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salarer og Salærer til Prokuratorerne Steinthal og Leth for Overretten, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten, dog saaledes at Tiltalte heraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes det betænkeligt at paalægge Tiltalte Dagmar Nielsen Straf for det Forhold, for hvilket hun ved den indankede Dom er funden strafskyldig.

Tiltalte Hans Nielsen er ved Dommen rettelig anset med Straf efter de for hans Vedkommende anførte Straffebestemmelser, men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 6 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Dagmar Jacobine Vilhelmine Mathea Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Hans Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i sex Aar; saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Nielsen, der er født den 18 September 1842 og anset ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 21 Juli 1879 efter Straffelovens § 202 med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvilken Straf ved kgl. Reskript af 25 August s. A. formildedes til en Bøde af 20 Kr., og Tiltalte Dagmar Jacobine Vilhelmine Mathea Nielsen, der er født den 20 Februar 1875 og ikke findes forhen straffet, tiltales under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret af det Offentlige indankede Sag for Blodskam, Arrestanten tillige for uteerligt Forhold.

Ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, medens Tiltalte og den under 31 December 1873 fødte Anna Augusta Frederikke Hansine Nielsen, begge Børn af Arrestanten og hans endnu levende

Hustru, til hvem han ægteviedes den 17de April 1874, vare i en Alder, Tiltalte af mellem 12 og 15 Aar og Anna af mellem 10 og 15 Aar, dels mange Gange har behandlet disse Pigebørn paa uteerlig Maade, deels hyppigt har søgt kjønslig Tilfredsstillelse ved at indbringe sit mandlige Lem i Børnenes Kjønsedele. Med Hensyn til de sidstnævnte Tilfælde har Arrestanten yderligere forklaret, at der ikke har fundet nogen effusio seminis Sted i Pigebørnenes Kjønsedele, idet han iagttog at trække sig tilbage i saa betimelig Tid, at Sædafgang først fandt Sted udenpaa Børnenes Legeme.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten, medens Anna i Marts 1890 havde Natteleje paa en Sofa i Arrestantens Hjem, en Nat har lagt sig afklædt op til hende; Pigen maa efter det Oplyste antages at have sovet saa haardt, at hun ikke mærkede Arrestantens Tilstedeværelse, førend denne ved sin Hustrus Mellemkomst blev bevæget til at staa op, og Arrestanten vil ikke ved denne Lejlighed have tilstræbt anden kjønslig Tilfredsstillelse end den, som han allerede fandt i at ligge hos den afklædte sovende Pige.

Endelig have Arrestanten og Tiltalte overensstemmende forklaret at have en Gang i November 1891 gjort sig skyldige i følgende Forhold: Da Arrestanten, som var alene hjemme med Tiltalte, forlangte, at denne skulde lægge sig paa Gulvet, efterkom hun dette Forlangende, uagtet hun forstod, hvad det betød, og Arrestanten blottede derefter Tiltalte, der ikke modsatte sig hans Færd, og sig selv og førte sit Lem ind i hendes Kjønsedele, hvorfra han dog efter kort Tids Forløb trak det tilbage. Saavel Arrestanten som Tiltalte forklare, at der heller ikke ved denne Lejlighed fandt nogen effusio seminis Sted i Tiltaltes Kjønsedele, medens det, da deres Forklaringer om, hvorvidt Arrestantens Sæd afgik udenfor disse, ere vaklende, maa anses for uoplyst, om dette er sket. Som Følge af det Anførte og med Bemærkning, at der i de foran beskrevne Tilfælde, i hvilken Arrestanten har indbragt sit Lem i Døtrenes Kjønsedele og i umiddelbar Continuation heraf har haft Sædafgang, maa anses at være fuldbyrdet legemlig Omgang mellem de Paagjældende uanset Arrestantens Formening om, at effusio seminis alene har fundet Sted udenpaa Børnenes Legeme, ville Arrestanten og Tiltalte være at ansee, Arrestanten efter Straffelovens § 161 og efter dens § 176, jfr. §§ 161, 170 og 173, Tiltalte, der kun vil kunne ifalde Strafansvar for det af hende den 1 November 1891 udviste Forhold, efter Straffelovens § 176, jfr. § 161, disse §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, efter Omstændighederne, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 6 Aar og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Nr. 184. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Frederik Feldvoss (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Hobro Kjøbstads Extrarets Dom af 10 Februar 1893: Arrestanten Frederik Feldvoss bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han og alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schibbye, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Andersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Marts 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hastrup, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Feldvoss til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Frederik Feldvoss for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 11 November f. A. havde faaet Arbejde i Kjøbmand og Væver Springborgs Væveri i Hobro, og som i denne Tjeneste havde uhindret Adgang saavel til Væverstuen som til et tilstødende Pakrum, har, medens han arbejdede hos Springborg, tilvendt sig i Tiden fra 12 December næstefter til 30te s. M. ved 5 forskjellige

Løjligheder, naar han var alene paa Væverstuen, dels fra denne, hvor der henlaa en Del saakaldte Kjæder eller Pakker med Tvist, 2 saadanne Kjæder, dels fra Pakrummet, hvori der henstod Kasser med Tvistspoler, ca. 130 Pd. af disse Spoler, samt endvidere fra Væverstuen 2 Sække og 2 Kasser, hvori han transporterede Tvisten og Spolerne bort fra Væveriet. Arrestanten har nærmere forklaret, at det var hans Agt, naar Springborg i en nær Fremtid ophørte med sit Væveri, selv at etablere et saadant, og at han, der til den Ende havde afkjøbt Springborg 2 Væve og en Spolemaskine for 450 Kr., hvoraf kun de 221 Kr. vare betalte, og som derfor nok kunde indse, at han ikke vilde have Midler til Indkjøb af de Materialier, han skulde bruge i sin paatænkte Forretning, besluttede sig til at skaffe sig disse Materialier ved Tyveri, og han har erkjendt, at han, saafremt de ovenmeldte Tyverier ikke vare blevne opdagede, havde havt til Hensigt yderligere at stjæle ca. 30 Pd. Tvistspoler. De stjaalne Koster havde Arrestanten efterhaanden bragt ud til sin Moder i Glæsborg paa ca. 50 Pd. Tvistspoler nær, der ved hans Anholdelse fandtes i hans Besiddelse, men samtlige Koster ere bragte tilstede under Sagen, og efterat være vurderede til ca. 200 Kr., udleverede til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. Arrestanten, der er født i Aaret 1868, har tidligere været anset ifølge Overrettens Dom af 27 August 1883 efter Straffelovens § 235, jfr. § 37, med simpelt Fængsel i 4 Dage, ifølge Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 28 September 1886, 28 December s. A. og 16 Juni 1888 henholdsvis efter Straffelovens § 253, jfr. § 254, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 3 Dage, efter bemeldte Lovs § 229, Nr. 1, og § 247 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og efter samme Lovs § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt endelig ifølge Jerlev Herreds Extraretsdom af 11 September 1889 efter Straffelovens § 231, 1ste Panktum, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han ved Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 23 Juli 1888 var fundet skyldig i et Forhold, der henførtes under § 253, men for hvilket der, idet det var udvist, forinden den nærmest foregaaende Dom overgik ham, ikke fandtes Føje til at idømme ham særlig Straf. For sit ovenanførte Forhold er Arrestanten derfor ved Underrettsdommen rettelig anset for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 190. Høiesteretssagfører Lunn
 contra
 Jørgen Julius Kofod (Def. Salomon),

der tiltales for uteerligt Forhold.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Marts 1893:
 Jørgen Julius Kofod bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne J. Olsen og Petersen, 15 Kr. til hver. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er, forsaavidt det ikke er udøvet med de Paagjældendes Samtykke, rettelig henført under Straffelovens § 185, men idet der ved Straffens Bestemmelse efter Indholdet af den afgivne Lægeerklæring maa tages Hensyn til Straffelovens § 39, findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Jørgen Julius Kofod bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i otte Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Bythingsdommen fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jørgen Julius Kofod, født i Rønne den 11 Juli 1857 og ej forhen tiltalt og straffet, tiltales under nærværende Sag for uteerligt Forhold og er ved sin egen Tilstaaelse, som stemmer med det forevrigt under Sagen Oplyste, overbevist om at have gjort sig skyldig heri. Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte, som i Aaret 1888 i Allinge traf den 28aarige Murersvend Laurits Peter Funch, hvem han meddelte, at han ikke kunde lide Fruentimmer, men derimod holdt meget af Mandfolk, ved 2

forskjellige Lejligheder kyssede og omfavnede denne og følte ham paa Benene, dog uden paa Klæderne. Den 19aarige Hans Andreas Alfred Petersen, som var Lærling hos en Bager her i Byen, hos hvem Tiltalte samtidig var Svend, og som sov i samme Værelse som Tiltalte, befølte han første Gang i November Maaned 1891 og siden i December 1891 og i Januar 1892, i det Hele mindst 6 Gange. Petersen sov, da Tiltalte begyndte, og vaagnede ved, at Tiltalte befølte ham paa hans blottede Legeme imellem Benene. Den 18aarige Bagersvend Friederich August Franz Ringe, som ligeledes var hos ovennævnte Bager, har Tiltalte ligeledes befølt og strøget paa Laarene, idet han begyndte herpaa, medens Ringe sov. Paa lignende Maade har Tiltalte behandlet særdeles mange, efter hans eget Opgivende over 100 Personer. Nogle af de af Tiltalte saaledes behandlede Personer have forklaret, at Tiltalte har taget fat i deres Kjønsele, men herimod har Tiltalte anført, at han ikke tør benægte at have berørt Vedkommendes Kjønsele, men at dette i saa Fald har været tilfældigt, og at det har ligget udenfor hans Formaal.

Tiltaltes Forklaring gaar forøvrigt ud paa, at han fra sine Drengaar har havt Lyst til at se og berøre nøgne Mandfolk af sin egen Alder og derunder, samt at han, naar han har berørt Mandfolk, ikke har gjort andet end at stryge dem med sine Hænder, helst paa den bare Krop paa Indersiden af Laarene, og at han ikke har havt nogen særlig Lyst til at berøre deres Kjønsele. Virkningen af Berøringen har for ham været, at han kom i en erigeret Tilstand og Stemning i kjønslig Henseende, ganske som om han havde Samleje, men at der dog ikke har fundet Sædukladelse Sted. Han har forklaret, at han var uvidende om, at hans saaledes udviste Forhold var strafbart, og at flere Personer, med hvem han har talt derom, have bestyrket ham heri. Ifølge en af Distriktslæge, fungerende Fysikus, Hansen efter Dommerens Begjæring under Sagen afgiven Erklæring, er Tiltalte i legemlig Henseende vel udviklet, ogsaa med Hensyn til Kjønsele, og af absolut mandligt Præg, og Lægen formener, at hans Lyst til at behandle Mandspersoner paa den under Sagen omhandlede Maade, beror paa, at han lider af en kontrær Sexualitet, en Sindsabnormitet eller Mani, der maa betragtes som medfødt og uhelbredelig, og som, sammenholdt med, at han er skelejet og kun ringe Synsstyrke, i Forbindelse med, at han har en Broder, som er lam, tyder paa en Hjernelidelse. Men Lægen formener dog, at han ikke ganske kan frakjendes Tilregnelighed. Da den af Tiltalte anbragte Uvidenhed om Strafbarheden af hans Forhold i Henhold til Straffelovens § 42 ikke udelukker Anvendelsen af Straf, og da Tiltalte har erkjendt, at hans Lidenskab ikke er stærkere, end at han kan beherske den, kan Retten ikke skjønne rettere,

end at Tiltalte maa anses for fuld tilregnelig i det Forhold, hvorfor han er sat under Tiltale. Han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 185, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Fredagen den 5 Maj.

Nr. 192.

Advokat Halkier

contra

Christian Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 og af Lov 3 Marts 1860.

Nakskov Kjøbstads Extrarets Dom af 29 November 1892: Tiltalte, Arbejdsmand Christian Hansen (Danielsen) bør hensættes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Zwick og Fasting, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Marts 1893: Tiltalte Christian Hansen (Danielsen) bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Med Hensyn til Bestemmelsen om Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalck og Juel, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Deel af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte Christian Hansen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nakskov Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Christian Hansen (Danielsen) aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 samt af Lov 3 Marts 1860, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 1 November f. A. forlod Tiltalte sin Tjeneste paa Gaarden „Nøisomhed“ for at tiltræde en ny Tjeneste i Vesterbo og begav sig da til Nakskov, hvor han traf en Husmand med et Kjøretøj fra „Nøisomhed“. Tiltalte sprang uden Tilladelse op paa Vognen, og medens Husmanden kort efter aflæssede et Klædeskab, som han skulde aflevere i Kjøbstaden, greb Tiltalte Tøjlerne og kjørte med Vognen til Gjæstgivergaarden „Harmonien“. Da Husmanden her traf ham, slog han denne med Piskeskafte i Ansigtet, uden at dette dog har efterladt videre Spor, hvorpaa Husmanden hentede Politiet. Mod de tvende Politibetjente, der derefter anholdt Tiltalte, gjorde denne, uagtet han kjendte Betjentene, der desuden begge vare iførte Uniformskappe og Uniformshue, Modstand, idet han efter at være fulgt et lille Stykke med dem pludselig greb fat i den ene Betjents Arm, saa at de ikke kunde komme videre, hvorfor Betjentene maatte forlange Assistance for at faa ham bunden. Paa Vejen til Arresten udskjældte Tiltalte derhos den ene Betjent for Skurk, Laban, Pjalt og lignende. For dette sit Forhold vil Tiltalte, der vel var en Del beruset, men efter det Oplyste dog ikke i højere Grad, end at han vidste, hvad han gjorde, være at ansee efter Straffelovens §§ 100 og 101. Derimod findes Tiltalte ikke at have paadraget sig Ansvar efter Lov 3 Marts 1860 — — — — —

I Henhold til Foranstaaende vil Tiltalte, der er født den 11 September 1863 og ofte tidligere har været straffet nemlig: 1) i Militærtjenesten, foruden 7 Gange for disciplinære Forseelser, ved Krigsretsdom af 17 Juni 1886 for Drukkenskab og Mishandling af en Kammerat m. v., med 5 Dages mørk Arrest paa indskrænket Kost, 2) ved Nakskov Kjøbstads Extrarets Dom af 13 April 1887 i Medfør af Straffelovens §§ 228, 251 og 268, jfr. § 54, og Lov 3 Marts 1860 § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, 3) ved Sammes Politirets Dom af 6 Januar 1888 i Medfør af Lov 3 Marts 1860 § 3, med 60 Dages Tvangsarbejde, 4) ved samme Rets Dom af 23

Marts 1888 i Medfør af samme Lovs §§ 1 og 2, med 90 Dages Tvangsarbejde, 5) ved Maribo Kjøbstads Politirets Dom af 24 December 1888 i Medfør af samme Lovs § 3, med 60 Dages Tvangsarbejde, 6) ved Nakskov Kjøbstads Politirets Dom af 25 November 1891 i Medfør af samme Lovs §§ 1 og 2 med 90 Dages Tvangsarbejde, 7) ved Musse Herreds Politirets Dom af 12 Januar 1891 i Medfør af samme Lovs § 3 med 90 Dages Tvangsarbejde og 8) ved Fuglse Herreds Extrarets Dom af 24 Marts 1892 i Medfør af Straffelovens §§ 203 og 47, jfr. Lov 10 Maj 1854 § 26, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, — nu i Henhold til de ovennævnte Bestemmelser i Straffeloven være at hensætte i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bliver derfor Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 100, jfr. § 98, 2det Stykke, og 101, samt Lov 3 Marts 1860 § 2, er anset med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, at forandre i saa Henseende.

Nr. 181.

Advokat Halkier

contra

Peder Frands Hermansen (Def. Nellemann),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Nysted Birks Politirets Dom af 21 December 1892: Tiltalte, Høker Peder Frands Hermansen, ogsaa kaldet Peder Frandsen, af Godsted, bør bøde 600 Kr. til Maribo Amts Fattigkasse og udrede de af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Februar 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Salomonsen og Nyegaard for Overretten betaler Tiltalte, Høker Peder Frands Hermansen, ogsaa kaldet Peder Frandsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

• I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til et efter Dommens Afsigelse optaget

nyt Forhør vil Dommen være at stadfæste, do : es
at Bøden findes at kunne nedsættes til 400 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes
til fire Hundrede Kroner. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte Peder Frands Hermansen til
Advokaterne Halkier og Nellesmann 40 Kroner
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte,
Høker Peder Frands Hermansen, ogsaa kaldet Peder Frandsen,
der er født den 20 December 1825 og anset gjentagende for
Overtrædelse af Næringslovgivningen, deriblandt 4 Gange for
ulovligt Brændevinsudsalg, senest ved Nysted Birks Politirets
Dom af 27 Marts 1889 efter Lov 29 December 1857 §§ 75 og
77, jfr. § 62, med en Bøde af 300 Kr. til Maribo Amts Fattig-
kasse, og ved nærværende Rets Dom af 18 April 1890 som for
6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter samme Lovs
§ 75, med en Bøde af 100 Kr. til samme Fattigkasse, hvorhos
han endelig ved Forlig i Nysted Birks Politiret den 21 Maj
1891 for ulovlig Værtshushold vedtog at erlægge en Bøde af
100 Kr. til bemeldte Fattigkasse, saaledes at Bøden i Gjen-
tagelsestilfælde have samme Virkning, som om den var
ham paalagt ved Dom — er under nærværende i 1ste Instants
ved Nysted Birks Politiret den 21 December f. A. paakjendte
og derpaa hertil indankede Sag anset efter fornævnte Lovs § 75
og 77, med en Maribo Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af
600 Kr.

Da det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste
er tilstrækkelig godtgjort, at han, der ikkun har Næringsbevis
som Høker, siden han sidst blev mulkteret for Overtrædelse af
Næringsloven, har fra sin Butik i Godsted drevet Handel med
mange forskellige ikke under Høkerhandel henhørende Varer,
derunder ogsaa med Brændevin, ligesom at der fra hans Butik
er blevet solgt bayersk Øl paa Flasker til Fortæring umiddelbart
udenfor Butiken, og saaledes, at der med hans Vidende adskil-
lige Gange af hans Hustru er blevet leveret Kunderne Prop-
trækkere til dermed at oprække Flaskerne, der ikke bleve
betalte, og som derpaa ganske kort efter Udleveringen bleve til-
bageleverede i Butiken — vil Tiltalte nu, idet det bifaldes, at
Forliget af 21 Maj 1891 ikke i den indankede Dom er tillagt

Gjntagelsesvirkning i Henseende til den under paagjældende Sag omhandlede Brændevinsudskjænkning, være at anse for 5te Gang begaaet ulovligt Brændevinsudsalg og som for 8de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter de i Politiretsdommen citerede Lovbestemmelser. Da derhos den valgte Straf findes passende og Bøden rettelig er tillagt Amtsfattigkassen, vil bemeldte Dom i det Hele kunne stadfæstes.

Mandagen den 8 Maj.

Nr. 145.

Advokat Nellemann

contra

C. M. Eyber (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Helligdagsloven af 7 April 1876 § 1.

Hillerslev-Hundborg Herreders Politirets Dom af 28 September 1892: Tiltalte Proprietær Eyber bør til Hillerslev-Hundborg-Herreders Politikasse erlægge en Bøde af 90 Kr. samt de af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden trede Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 December 1892: Tiltalte Proprietær Eyber bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Hindberg, 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og de Høiesteret foreliggende Oplysninger maa der gaaes ud fra, at den paagjældende Stak, der stod paa Marken i en Afstand af circa 30 Alen fra den nærmeste af Gaardens Bygninger, kun foreløbigt var opsat dersteds med den Bestemmelse deraf at aftærskse Sæderug. Idet herefter den i den indankede Dom ommeldte Tærskning findes med Føje at kunne betragtes som et Markarbejde, maa det billiges, at Tiltalte ved Dommen er frifunden for det Offentliges Tiltale.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Nullemann og Høiesterets-sagfører Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Proprietær Eyber for Overtrædelse af Lov om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage af 7 April 1876 § 1.

Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte Søndagen den 18 September d. A. paa den ham tilhørende Ejendom Skaarupgaard ved et — som det maa antages ikke ham selv tilhørende — Damptærskværk har ladet aftærsk Rug, som stod i Stak paa Marken, og at det nævnte Arbejde, hvorved var beskjæftiget 16 Arbejdere, vedvarede fra Kl. 7 Morgen til Kl. 10 Aften med de fornødne Ophold til Spise- og Hviletid. Tiltalte, hvis Gaard maa antages at være beliggende i saa betydelig Afstand fra Kirken, at Gudstjenesten ikke kan være bleven forstyrret ved den med det nævnte Arbejde forbundne Larm, har imidlertid gjort gjældende, at han ikke ved sit anførte Forhold har gjort sig skyldig i nogen Lovovertrædelse, da Tærskning af Sæd fra Stak efter hans Formening falder ind under de i ovennævnte Lovs § 1, andet Stykke, nævnte Markarbejder. Heri findes der nu ogsaa at maatte gives Tiltalte Medhold, og det skjønnes navnlig ikke, at den Omstændighed, at Kornet foreløbig var paa Marken opsat i Stak, kan medføre, at Tærskningen — hvormed det efter Tiltaltes Anbringende hastede, da han skulde have Rug til Udsæd saa hurtig som muligt — ikke skulde kunne betragtes som Markarbejde. Tiltalte vil herefter være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Tirsdagen den 9 Maj.

Nr. 27. Gaardmændene Lars Larsen, Jens Hansen og Lars Peter Hansen som Værger for Valdby Kirke (Grüner)

contra

Gaardmand Lars Olsen (Nellemann efter Ordre),

betr. Sidstnævntes Ret til Refusion af en erlagt Kirketiende.

Kronborg vestre Birks ordinære Rets Dom af 19 Marts 1889: De Indstævnte, Gaardmand Chr. Madsen i Valdby, Parcellist Chr. Larsen paa Valdby Overdrev og Smed Christen Hansen af Bannebjerg som Værger for Valdby Kirke, bør til Citanten, Gaardmand Lars Olsen af Valdby, at betale 253 Kr. 6 Øre, med Renter heraf à 5 pCt. p. a. fra den 7 August 1888, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 April 1891: Citanterne, Gaardmændene Lars Larsen af Valdby, Jens Hansen af Aggebo og Lars Peter Hansen af Bannebjerg, bør som Værger for Valdby Kirke betale til Indstævnte, Gaardmand Lars Olsen af Valdby, 240 Kr. 41 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 9 August 1888, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Appellanterne for Høiesteret have gjort gjældende, at den i den indankede Dom omhandlede Ejendom i Valdby var en gammel Præstegaard, der som saadan var tiendefri, bemærkes, at de Høiesteret forelagte Oplysninger ikke berettiger til at antage saadant, hvorimod den maa betragtes som en Annexgaard, hvoraf der svares Tiende, saaledes dog at Præsten i Medfør af Danske Lov 2—12—3 oppebærer alle dennes Dele, derunder ogsaa Kirketienden. Idet den sidstanførte Omstændighed imidlertid ikke kunde udelukke Gaardens Ejer fra at erhverve Andel i Kirkens Indtægter i Forhold til Ejendommens tiendeydende Hartkorn, og idet de i Dommen anførte Grunde, forsaavidt den efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Prøvelse, iøvrigt i det Væsentlige tiltrædes, samt da de Høiesteret

forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes befalede Sagsfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Nellemann 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skjøde af 1 Juli 1873, thinglæst den 15de s. M., overdrog Statskassen til et Interessentskab af de i Skjødet nævnte Tiendeydere den Statskassen hidtil tilhørende Valdby Kirke paa Kronborg Distrikt i Frederiksborg Amt med tilhørende Kirketiende og øvrige Indtægter for en Kjøbesum af 2500 Rdl. eller nu 5000 Kr., for hvilket Beløb der skulde udstedes Panteobligation til Statskassen, og for hvilken Gjæld Kjøberne skulde være solidarisk ansvarlige. Iblant de i Skjødet som Interessenter nævnte Tiendeydere fandtes Besidderen af Ejendommen Matr.-Nr. 3 a i Valdby, Annexgaarden kaldet, Ole Nielsens Enke. Denne Ejendom er senere ved Skjøde af 29 August 1881, thinglæst den 13 September s. A., af Ole Nielsens Enkes Arvinger overdraget til Indstævnte Gaardmand Lars Olsen af Valdby. Af den nævnte Ejendom svares der ingen Tiende til Kirken, idet Helsing-Valdby Præsteembede er beneficeret med samtlige tre Tiender, Konge-, Kirke- og Præstetiende af Ejendommen, hvilke Tiender udredes med 6 Td. 3 Skp. $\frac{1}{2}$ Fdk. af hver af Kornsorterne Rug og Byg, at betale efter det paagjældende Aars Kapitelstaxt. Da de øvrige Kirkeejere, som skulde svare Tiende til Kirken, maa antages i Tidsrummet fra 1881—1887 ikke at have svaret nogen saadan paa Grund af, at Kirkens Indtægter oversteg dens Udgifter, medens Indstævnte har svaret Kirketiende til Præsteembedet, har Indstævnte forment, at der maa tilkomme ham Refusion for den af ham i det nævnte Tidsrum ydede Kirketiende, idet det nemlig oprindelig skal have været Meningens og ogsaa ved en Generalforsamling af 4 December 1886 er

vedtaget, at Kirkeejernes Rettigheder og Pligter skulle rette sig efter deres Tiendeydelser, og da Værgerne for Kirken have vægret sig ved at udrede saadan Refusion til Indstævnte, søgte denne under nærværende i første Instants ved Kronborg vestre Birks Ret anlagte Sag de daværende Kirkeværger til at erstatte ham som Medejer af Kirken den af ham i de nævnte Aar betalte Kirketiende, der forventes at burde i Henhold til Ls. 2—23—4 ansættes til $\frac{1}{3}$ af den hele erlagte Tiendeafgift 957 Kr. 31 Øre — altsaa 319 Kr. 10 Øre. Subsidiært paastod Indstævnte Vederlaget fastsat i Henhold til Lov af 20 November 1868, i hvilken Henseende han har anført, at efter denne Lov udrede Tiendeyderne til Valdby Kirke 5 Skp. Byg pr. Td. Hartkorn, og at den af ham erlagte Kirketiende, naar Hensyn tages til den ham tilhørende Ejendoms Hartkorn 5 Td. 3 Skp. 3 Fdk. $2\frac{3}{4}$ Alb., da for de omhandlede Aar vilde andrage 253 Kr. 6 Øre. Indstævnte paastod sig derhos tilkjennt Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 9 August 1888 af det Beløb, som maatte blive tilkjennt ham, og Sagens Omkostninger.

De daværende Kirkeværger paastode sig frifundne for Indstævntes Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, men ved den inden den nævnte Ret den 19 Marts 1889 afsagte Dom bleve de i Overensstemmelse med Indstævntes subsidiære Paastand dømte til at betale ham 253 Kr. 6 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 7 August 1888 til Betaling sker, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom have de nuværende Værger for Valdby Kirke, Citanterne Gaardmændene Lars Larsen af Valdby, Jens Hansen af Aggebo og Lars Peter Hansen af Bannebjerg, ifølge Stævning af 10 Maj 1889 indanket her for Retten, hvor de have paastaaet Underretsdommen forandret saaledes, at de frifindes for Indstævntes Tiltale, hvorhos de have paastaaet sig tilkjennt Sagens Omkostninger for begge Retter. Indstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet og sig tilkjennt hos Citanterne in solidum Sagens Omkostninger her for Retten.

Den af Kirkeværgerne nedlagte Frifindelsespaastand støttedes for Underretten paa, at Ole Nielsens Enke af en Fejltagelse i fornævnte Skjøde skulde være bleven optagen paa Listen over dem, til hvem Kirken var bleven solgt, og at Indstævnte derfor ikke er bleven Medejer af denne, samt at han, da han intet Bidrag yder eller nogensinde har ydet til Kirkens Kasse, heller ikke kan fordre Andel i Kirkens Indtægter, og at han i alt Fald kun kan forlange Andel i Overskudet, saafremt et saadant maatte fremkomme, uagtet samtlige Kirkeejere ikke yde Tiende til Kirken. Foruden de nævnte Frifindelsesgrunde have Citanterne her for Retten fremsat forskellige andre, men da Citanterne, som have erhvervet Bevilling til her for Retten at fremsætte

nye Bevisligheder, ikke have erholdt Bevilling til her for Retten at fremkomme med nye Indsigelser, vil der imod Indstævntes Protest ikke kunne tages Hensyn til de først her for Retten fremsatte Indsigelser.

Citanterne have nu ikke ligeoverfor Indstævntes Benægtelse godtgjort, at det skyldes en Fejltagelse, at Ole Niensens Enke er bleven opført mellem dem, til hvem Kirken solgtes, og der findes at maatte gives Indstævnte Medhold i, at naar de øvrige Kirkeejere erholde Udbytte af deres Medejendomsret derigjennem, at de blive fritagne for at svare Kirketiende, saa maa en lignende Fordel tilkomme Indstævnte, og denne maa derfor være berettiget til at erholde Refusion for den af ham i Aarene 1881—1887 udredede Kirketiende. Størrelsen af denne Tiende vil, saaledes som Sagen foreligger nærværende Ret til Paa-kjendelse, være at fastsætte i Overensstemmelse med den nævnte Lov af 20 November 1868, og da Citanterne uimodsagt her for Retten have fremhævet, at Kirketienden i Kronborg Distrikt, hvortil den omhandlede Ejendom hører, efter bemeldte Lov maa ansættes til $4\frac{3}{4}$ Skp. Byg — og ikke som af Indstævnte formant 5 Skp. Byg — pr. Tønde Hartkorn, hvilket ogsaa er antaget i den indankede Dom, og at der herefter kun tilkommer Indstævnte 240 Kr. 41 Øre, vil dette Beløb være at tilkjende ham med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 9 August 1888. Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 10 Maj.

Nr. 72. Kongelig Vejer og Maaler S. J. Sørensen
(Jensen)

contra

Byskriver Knox (Lunn efter Ordre),

betr. Udslettelse af en paa en Ejendoms Folio som Hæftelse
noteret Deklaration.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
20 Juni 1892: Indstævnte, Byskriver Knox af Svendborg, bør
for Tiltale af Citanten, kgl. Vejer og Maaler S. J. Sørensen

sammesteds, fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Juel i Salær 30 Kr., som udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at kunne ophæves, og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner. Høiesteretssagfører Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Svendborg Byraad i Aarene 1877 og 1882 havde overdraget Citanten kgl. Vejer og Maaler S. J. Sørensen af Svendborg nogle Grundstykker ved Svendborg Havn til Opførelse af en Vejerbod m. m., udstedte Byraadet den 12 Maj 1888 en Deklaration, hvori det udtalte, at Anbringelsen af 2 Vinduer og en mindre Aabning, som Citanten havde indrettet i den søndre Gavl af den af ham paa Ejendommen opførte Bygning, samt Anbringelse af en Tagrende sammesteds og den Kjørsel, der finder Sted til og fra hans Ejendom over en Syd for denne liggende, Havnen tilhørende Grund, ikkun beror paa en ren Villighed indtil Videre fra Byraadets Side, saa at dette til enhver Tid kan forlange de førstnævnte Indretninger borttagne og Kjørselen standset, og saa at der hverken fra Citantens eller efterfølgende Ejeres Side kan støttes nogen retlig Adkomst i Henhold til Hævd eller i anden Maade paa den indtil videre bestaaende faktiske Tilstand. Denne Deklaration blev derefter paa Byraadets Begjæring den 4 Juni s. A. læst inden Svendborg Kjøbstads Bythingsret og noteret som Hæftelse paa de paa-

gjældende Grundstykkers Folio i Skjøde- og Panteregistret, Matr. Nr. 688 af Svendborg Kjøbstads Bygrund.

Under nærværende Sag har Citanten nu paastaet denne Notering annulleret og Indstævnte Byskriver Knox i Svendborg tilpligtet under Tvangsbøde at udslette Noteringen af Ejendommens Folio i bemeldte Register og idemt Sagens Omkostninger, idet han har anbragt, at selve Deklarationens Indhold udviser, at Spørgsmaalet, om Byraadet er berettiget til at fordre de deri omhandlede Indretninger borttagne fra Citantens Ejendom, henstaar uafgjort, og at Retsskriveren derfor har manglet Beføjelse til alene paa Byraadets Begjæring at notere den paastaaede Forpligtelse som Hæftelse paa Ejendommens Folio. Indstævnte har efter erhvervet Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Juel, paastaet sig frifunden og Citanten paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Juel, hvilket denne i ethvert Fald har paastaet sig tillagt hos det Offentlige.

Som Sagen foreligger, er selve Thinglæsningen af Deklarationen ikke bestridt, hvorimod Striden drejer sig om Beføjelsen af den skete Notering i Skjøde- og Panteregistret.

Da Retsskriveren imidlertid i Medfør af Frdn. 28 Marts 1845 § 1, jfr. § 11, maa anses forpligtet til paa vedkommende Ejendoms Folio i Registeret at notere ethvert thinglæst Dokument, der, saaledes som det her foreliggende, kan have Indflydelse paa Ejerens Ret til at raade over Ejendommen, og da der derhos maa gives Indstævnte Medhold i, at han ikke kan være berettiget til paa Citantens ensidige Forlangende at udslette den skete Notering, uden at det mellem Byraadet og Citanten opstaaede Stridsspørgsmaal har fundet sin Afgjørelse, findes Indstævntes Paastand om Frifindelse at maatte tages til Følge, hvorimod Sagens Omkostninger ville være at ophæve. Det Prokurator Juel, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salær, der bestemmes til 30 Kr., vil være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 17 Maj.

Nr. 16. Proprietær Chr. Eyber (Bagger)

contra

Brødrene C. Clausen og J. D. Clausen (Nellemann)

betr. et Erstatningsspørgsmaal.

Hassing-Refs Herreders ordinære Rets Dom af 9 August 1888: Citanten, Proprietær Christen Eyber til Ørumgaard, bør anses ejendomsberettiget til den under Sagen omhandlede Holm, „Tagholm“ kaldet, og bør de Indstævnte C. Clausen og J. D. Clausen af Ladegaardshusene i Merløse Sogn ved Holbæk inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en daglig Mulkt af 5 Kr. til Thisted Amtsfattigkasse borføre det af dem opførte og ligeledes under Sagen omhandlede Træskur. For Tab af Græsning og Høslet samt af Muslingedyndet udrede de Indstævnte til Citanten Erstatning med et saadant Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog saaledes at samme ikke overstiger 7500 Kr., og at deri afgaar Værdien af det Rørskjær, der har dannet sig paa Citantens Søareal, forsaavidt det influerer paa Græsningsarealet og det Areal, der er benyttet til Høslet. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juni 1889: I Henseende til den Indstævnte, Proprietær Chr. Eyber, tilkjendte Ejendomsberettigelse til den under Sagen omhandlede Holm „Tagholm“ kaldet, samt det Citanterne, Brødrene C. og J. D. Clausen, givne Paalæg om at borføre det af dem opførte, ligeledes under Sagen omhandlede, Træskur, bør Underretsdømmen ved Magt at stande. Iøvrigt bør Citanterne for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det givne Paalæg at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den skete Indstævning og de nedlagte Paastande foreligger Sagen ikke Høiesteret til Paakjendelse, forsaavidt angaar den i den indankede Dom omhandlede Holm „Tagholm“ og det derpaa opførte Træskur. I Henhold til de i Dømmen under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde, der findes i det Væsentlige at kunne tiltrædes, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen

Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Overrettsdommen efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at tilsvare de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Proprietær Eyber, til de Indstævnte, Brødrene C. Clausen og J. D. Clausen, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat der i Slutningen af April 1867 i Henhold til en derom indgiven Rekvision var bleven nedsat en Landvæsenskommission med det Hverv at medvirke til Afgjørelse af eller eventuelt paakjende forskellige Spørgsmaal vedrørende en paatænkt Udtørring af Flade og Ørum Søer — blandt hvilke Spørgsmaal i Rekvitionen var nævnt under 1ste Post: Paa hvilken Maade, i hvilken Udstrækning og paa hvilke Betingelser m. m. Entreprenøren for Udtørringen maatte udlede Vandet fra de nævnte Søer gennem et nærmere betegnet Vandløb til Limfjorden — sammentraadte Kommissionen den 27 Maj næstefter i et Møde, hvortil, som det maa antages, de i Sagen interesserede Lodsejere vare indvarslede, og i hvilket en Ingeniør, der mødte som Befuldmægtiget for Rekvirenten, fremlagde en af en Tegning af Sluse- og Maskinværker, som agtedes benyttet ved Udtørringen, ledsaget Plan for det paatænkte Foretagende. Under de ved denne Plan foranledigede Forhandlinger lod den nævnte Ingeniør tilføre Forhandlingsprotokollen en af 41 Lodsejere, der havde Jorder, som grændsede til Søerne, underskrevet, den 18 Marts 1866 dateret Erklæring, hvorved de havde samtykket i en eventuel Udtørring paa visse nærmere angivne Vilkaar, deriblandt, at det hele Udtørringsarbejde, der skulde foretages uden nogen Udgift for dem, skulde ledes, fremmes og bringes til Ende i den kortest mulige Tid, efterat det var paabegyndt, som Forhold og Omstændigheder tillode, og at Udstederne forbeholdt sig af Søbunden hver en Strækning langs deres Ejendomme af en nærmere angiven

Bredde — fra 60—100 Alen — hvilke Strækninger, efterat være tørlagte, skulde overdrages dem behørigt indgrøftede og indhegnede, medens derefter Entreprenøren eller andre Vedkommende skulde være ejendomsberettigede til deres øvrige Andele af Søerne. I et paafølgende Møde, der afholdtes den 26 Juni 1867, lod Ingeniøren tilføre Protokollen Erklæringer fra flere andre Lodsejere, hvorved de havde samtykket i Udtørringen dels paa samme eller lignende Vilkaar som nysanført, dels paa andre Betingelser, i hvilken sidste Henseende han navnlig ogsaa oplyste, at der mellem Entreprenøren S. Lykke — der tillige var Rekvirent af den paagældende Landvæsenskommissionsforretning — og L. Eyber som Bestyrer og Værge for de umyndige Ejere af Gl. Ørumgaard paa disses Vegne var indgaaet følgende, den 6 December 1866 dateret Overenskomst, angaaende den omhandlede Udtørring:

- „1. Al den Ejendom, som ved Udtørringen af Søen kan tilfalde Gl. Ørumgaard ud for dens Grændse af Ejendom til Søen tilfalder udelt og uden Udgift bemeldte Gl. Ørumgaard.
2. Betræffende den i Søen værende, Gl. Ørumgaard nærmest liggende Holm, som jeg (o: L. Eyber) paa vedkommende Ejeres Vegne paastaar tilhører Gl. Ørumgaard, indrømmes, at den, efterat Udtørringen er fuldendt, ligeledes uden Udgift tilfalder Ejeren med den Størrelse, den har havt efter ældre Udskiftningskort, og at der udlægges fri Færdsel tillands eller vands — ligesom Hr. Lykke i Mellemtiden fraskriver sig al Brug eller Ejendomsret til bemeldte Holm.“

Forretningen afsluttedes ved en af Landvæsenskommissionen den 13 Juli 1867 afsagt Kjendelse, i hvilken det med Hensyn til den ovenfor nævnte 1ste Post af de i Rekvisionen anførte, Kommissionens Bestemmelse undergivne Forhandlingsgjenstande, hedder, at de Spørgsmaal, der i saa Henseende vare opstaede, vare blevne afgjorte ved Overenskomster mellem de Paagældende, hvorved det vilde have sit Forblivende. Efterat derpaa de Indsigelser eller Gjenstande for Tvist eller Tvivl, der under Forretningen vare fremkomne i andre Retninger, navnlig med Hensyn til en under Planen hørende projekteret Landgrøft, i Kjendelsen vare fremdragne og, forsaavidt Kommissionen dertil ansaa sig kompetent, paakjendte, og efter at det derhos bl. A. var fremhævet, at der af Rekvirentens ovennævnte Befuldmægtigede var afgivet den Erklæring, at de af ham under Forretningen overtagne Forpligtelser skulde gjælde ikke blot for ham selv, men ogsaa for de eventuelle Interessenter i Udtørringen og ikke alene overfor de nuværende Lodsejere, men ogsaa overfor

efterfølgende Ejere og Besiddere af deres Ejendomme, hvilken Forpligtelse, som det i Kjendelsen hedder, tillagdes Kraft og Gyldighed, blev ved Kjendelsen den fornævnte Ingeniør eller det eventuelle Interessentskab kjendt berettiget til at lade den omhandlede Udtørring foretage og udføre efter den under Forretningen fremlagte Plan og Tegning, bl. A. saaledes, at Arbejdet skulde „paabegyndes, ledes, fremmes og bringes til Ende i den muligst korte Tid, som Forhold og Omstændigheder tillade“, og at Arbejdets Udførelse skulde ske overensstemmende med de mellem Entreprenørerne og Lodsejerne truffne Overenskomster og gjorte Indrømmelser, hvorved bemærkes, at den i de nysnævnte under Citationstegn anførte Ord givne Bestemmelse angaaende Arbejdets Udførelse ifølge en Bemærkning i Kjendelsens Præmisser var optagen i Henhold til den ovennævnte Erklæring af 18 Marts 1866, idet de Lodsejere, der havde underskrevet eller tiltraadt denne Erklæring, som det fremgaar af det Ovenanførte, havde knyttet et saadant Vilkaar til deres Samtykke til Udtørringen.

Efter hvad der maa anses in confesso under Sagen, blev der senere, da det paagjældende Selskab efterat have paabegyndt Udtørringen ønskede at grave en Landvandskanal nord om Søen gennem Ørumgaards Tilliggende, mellem Selskabet og Værgen for Ejerne af denne Gaard afsluttet en, som det maa antages, mundtlig Overenskomst, som bl. A. gik ud paa, at der foruden den Søgrund, der tilkom Ejerne af Gaarden ifølge den ovennævnte Overenskomst af 6 December 1866, endvidere skulde udlægges dem ligesaa mange Kv.-Alen Grund, som Kanalen og halvt saa mange, som den til Kanalen hørende Dæmning indtog, og at Selskabet, der skulde vedligeholde Kanalen og Dæmningen samt erstatte den Skade, som Vandet maatte anrette paa Ørumgaards Søareal ved at strømme over det satte Overløb, til Brug for Gaardens Ejere skulde lægge en Kjørebros over Kanalen samt en Rørledning under samme, hvilken Bro og Ledning ligeledes skulde vedligeholdes af Selskabet.

Det er endvidere in confesso, at der i Henhold til denne Overenskomst blev gravet en Kanal samt anbragt en Bro og Rørledning som forudsat, og at det Ørumgaard efter de to ommeldte Overenskomster tilkommende Søareal blev, efterat samme var bleven, ialtfald i det Væsentlige, tørlagt, udlagt til Benyttelse og Ejendom for Ørumgaard efter Skjel, der vare betegnede ved Grøfter i Arealet, gravede af Selskabet. Det saaledes udlagte Areal, saavel som den i Post 2 i Overenskomsten af 6 December 1866 omhandlede Holm, Tagholm kaldet, der helt omslutes af det nysnævnte Søareal, ere afsatte paa et under Sagen fremlagt Kort, og Arealet, Tagholm derunder indbefattet, udgjør ifølge en fremlagt Attest fra en Landmaaler henved 15 Tdr. Land.

Ved et den 14 December 1883 udstedt, den 20de s. M. thinglæst, Skjøde overdroge de daværende Ejere af Flade og Ørum Søer denne Ejendom med derpaa opførte Bygninger, Møller m. m. til Citanterne, Brødrene C. Clausen og J. D. Clausen af Ladegaardshusene ved Holbæk, og hedder det i Skjødets Post 3, at Kjøberne ere pligtige til at underkaste sig og overholde de Bestemmelser, som ifølge de i Aaret 1867 afholdte Landvæsenskommissionsmøder paahvile Besidderne af de udtørrede Søer, forsaavidt de ikke allerede maatte være opfyldte eller traadt ud af Kraft. Indstævnte, nuværende Ejer af Ørumgaard, Proprietær Chr. Eyber, har nu under nærværende Sag — under Paaberaabelse af, at Citanterne, siden de i 1883 erhvervede Søerne, have ladet Vandstanden i dem blive saa høj, at den Del af Ørumgaards Søreal, der har størst Værdi, nemlig den laveste, er sat under stadig Vand, medens det tørlagte Areal nu kun bestaar af den med Grus og Sand belagte tidligere Søstrand og den nærmest omkring Tagholm liggende stenede Strandkant, og at der derved er blevet paaført ham Tab, dels af Græsning og Høslet i Søparten, dels ved, at der ikke længere er landfast Adgang til et paa Tagholm forefundet Lag Muslingedynd, som han havde begyndt at paakjøre Gaardens Jorder, dels endelig ved, at den under fornævnte Kanal anbragte Rørledning paa Grund af den højere Vandstand i Søen ikke paa samme Maade som tidligere kan benyttes til Dræning af Dele af Gaardens Tilliggende — paastaaet Citanterne tilpligtede enten under Dagmulkt at sætte det Ørumgaard tillagte Søreal i sin tidligere Tilstand af Tørhed og Kultur, samt fra Efteraaret 1883, indtil dette er sket, at betale Indstævnte en aarlig Erstatning af 400 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn, eller at betale Indstævnte en Erstatning en Gang for alle for det ham i de ovenanferte Retninger paaførte Tab af 10,000 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn. Da Citanterne derhos, efterat Gaardejer Peder Chr. Erichsen af Hannerup ved et i August 1884 udstedt, den 19 Februar 1885 thinglæst Skjøde havde overdraget dem den ovennævnte Holm, Tagholm, skyldsats under Matr. Nr. 13 i Hannerup — dog med udtrykkelig Bemærkning om, at han ikke havde thinglæst Adkomst til Ejendommen — have villet tilvende sig Ejendomsraadigheden over denne Holm, og i Efteraaret uden Indstævntes Tilladelse have ladet opføre et Træskur, hvilket dog, efter hvad han har anført, ikke er bleven lagt paa selve Holmen, men syd for denne paa Ørumgaards endnu tørværende Søreal, har han endvidere paastaaet sig overfor Citanterne kjendt ejendomsberettiget til den nævnte Holm samt Citanterne under Dagmulkt tilpligtede at bortføre det ommeldte Træskur. Ved Underrettsdommen ere Indstævntes sidstnævnte Paastande tagne til Følge, saaledes at Dagmulkten, der er tillagt Thisted Amts Fattigkasse, er bestemt til 5 Kr., og Citanterne

ere derhos tilpligtede at betale Indstævnte i Erstatning for Tab af Græsning og Høset paa det Ørumgaard tillagte Søareal samt for den Skade, der er ham paaført ved, at Muslingedyndet paa Tagholm ikke længere kan benyttes, et saadant Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog saaledes at samme ikke overstiger 7500 Kr., og at deri fragaar Værdien af det Rørskjær, der har dannet sig paa Indstævntes Søareal, forsaavidt det influerer paa Græsningsarealet og det Areal, der er benyttet til Høset. Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instans have paastaaet sig frifundne for Indstævntes Tiltale, medens denne procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for den af Indstævnte nedlagte Erstatningspaastand har han fornemmelig paaberaabt sig, at Citanterne — der ifølge Landvæsenskommissionens Kjendelse af 13 Juli 1867 og den ovenfor anførte Passus i deres Skjøde paa Søerne, formentlig ere pligtige at holde sig den under Landvæsenskommissionsforretningen fremlagte Plan for Udtørringen efterrettelige, samt at fremme og tilendebringe denne i den kortest mulige Tid, som Forhold og Omstændigheder tillade, ligesom de endvidere ifølge Kjendelsen og Skjødet ere pligtige at overholde de ovenfor ommeldte med Lodsejerne indgaaede Overenskomster, hvilke efter Indstævntes Formening hjemle Lodsejerne Berettigelse til at forlange de dem efter Overenskomsterne tilkommende Arealer af Søgrunden udlagte og holdte i den tørrest mulige Tilstand — i Strid med de dem saaledes formentlig paaahvilende Forpligtelser have undladt at vedligeholde og holde igang de Maskiner, der vare nødvendige til Bevarelse af den Tilstand af Tørhed, hvori Søerne befandt sig ved Citanternes Overtagelse af Ejendommen i 1883, paa hvilket Tidspunkt Udtørringen, efter hvad Indstævnte har anført, næsten var tilendebragt. Indstævnte har i saa Henseende nærmere anbragt, at der i Overensstemmelse med Plan og Tegning for Udtørringen — der iøvrigt ikke ere fremlagte under Sagen — skulde holdes 3 Turbiner med tilhørende Pumpeværker igang, men at Citanterne af de 3 oprindeligt virkende Turbiner have fjernet den ene og kun drevet de to andre, der i den forslidte Tilstand, hvori de befinde sig, have tabt betydelig i deres Nyttedevirning, en kort Tid om Foraaret, hvorhos de endvidere have benyttet en Del af det Vand, der skulde anvendes til at drive Turbinerne, i andet Øjemed, nemlig til Aalefiskeri. Medens den oprindelige Plan, efter hvad Indstævnte yderligere har anført, var baseret paa ved Pumpeværker at hæve Vandet af Søerne og føre det bort, saaledes at Vandstanden blev sænket under daglig Vandstand i Limfjorden, have Citanterne, foruden ved som anført ikke at holde Pumpeværkerne igang, endvidere ved Anbringelse og Benyttelse af en Sluse, der er udenfor Planen, givet tilkjende, at de i det Væsentlige kun ville fjerne

det Vand af Søerne, som paa naturlig Maade kan finde Afløb derfra. Med Hensyn til Virkningen af den af Citanterne saaledes benyttede Fremgangsmaade paa det Indstævnte udlagte Søareal har han henvist til et af ham optaget Thingsvidne, hvorunder navnlig to Vidner i Oktober 1886 edelig have forklaret, at der dengang stod to Alen Vand over en Vej, som Ejeren af Ørumgaard, efterat have faaet det ham tilkommende Søareal udlagt, havde anlagt paa samme langs den østlige Skjelgrøft, samt at der stod indtil 3 Alen Vand paa Steder i det ommeldte Søareal, hvor der tidligere har været slaaet Hø.

Citanterne maa anses at have erkjendt, at den nuværende Vandstand i Søerne er højere end den, der forefandtes, da de erhvervede Ejendommen; men de have anført — hvad Indstævnte ikke har modsagt — at Vandstanden dog er 5 Fod under Søernes oprindelige Niveau, og at flere Hundreder Tønder Land ere tørlagte, og de have gjort gjældende, at der ikke er paalagt Besidderne af Søerne — hvilke ikke kunne tørlægges i den Forstand, at alt Vandet bortledes af dem — nogen Forpligtelse til at holde en vis Vandstandshøjde i disse. Citanterne have dog indrømmet, at det ved Foretagendets Begyndelse var Hensigten fuldstændig at tørlægge Søerne, og at tidligere Selskaber ogsaa have arbejdet med dette Formaal for Øje; men idet disse Bestræbelser medførte aldeles uforholdsmæssige Bekostninger, da det viste sig, at Søerne, efterat Vandet var udpumpet, ikke holdt sig tørre, men efterhaanden atter fyldtes, og havde til Følge, at de paagjældende Selskaber bleve opløste, efterat have lidt store Tab, have Citanterne forment, at Foretagendet efter den saaledes indvundne Erfaring ved det, som alt er udført, forsaavidt maa betragtes som bragt til Ende, som der ikke uden Anvendelse af Udgifter, der aldrig vilde kunne indvindes, vilde kunne tilvejebringes en Vandstand, der er synderlig lavere end den, der nu forefindes. Indstævnte har nu ogsaa paa sin Side erkjendt, at Udtørringsforetagendet, saaledes som det fra Begyndelsen af var paatænkt, efter hans Opfattelse ikke kan betale sig, og efter alt, hvad der foreligger, maa der gaaes ud fra, at Udtørringen af Søerne, saaledes som den var tilsigtet i den oprindelige Plan, har maattet opgives som uigjennemførlig uden aldeles uforholdsmæssige Bekostninger. Det følger imidlertid af Forholdets Natur, at Indstævnte under de saaledes forhaandenværende Forhold ikke paa den Omstændighed alene, at Planen ikke er bleven udført, kan støtte et Krav paa Erstatning for Tabet af Fordele, som han derved er gaaet glip af, idet et saadant Krav kun vilde være beføjet, naar — hvad senere vil blive undersøgt — de paagjældende Fordele maatte anses at være særligt tilsagte eller garanterede af dem, der i sin Tid begyndte paa Foretagendet.

Ejheller vil Indstævntes Erstatningskrav kunne støttes paa

den i Landvæsenskommissionens Kjendelse indeholdte Bestemmelse om, at Arbejdet skulde „ledes, fremmes og bringes til Ende i den muligt korte Tid, som Forhold og Omstændigheder tillade“. Som det fremgaar af, hvad der ovenfor er anført, er denne Passus optagen i Kjendelsen i Henhold til Indholdet af den under Forretningen fremlagte Erklæring af 18 Marts 1866 fra flere Lodsejere, idet Kjendelsen med Hensyn til Forholdet overfor Lodsejerne i det Hele henholdt sig til de med disse indgaaede Overenskomster, men den nysnævnte Erklæring er ikke underskrevet eller tiltraadt af de daværende Ejere af Ørumgaard, og Indstævnte kan følgelig ikke paa samme støtte noget Krav overfor Besidderne af Søen. Selv afset herfra vilde iøvrigt, efter hvad der ovenfor er anført, den her omhandlede Bestemmelse i Kjendelsen ikke kunne hjemle Indstævntes Fordring, idet der maa gives Citanterne Medhold i, at der ved Bedømmelsen af, hvad „Forhold og Omstændigheder tillade“, ved et Foretagende som det heromhandlede maa tages Hensyn til, hvad der økonomisk viser sig gennemførligt. Der bliver herefter kun tilbage at afgjøre, om Citanterne have paadraget sig Erstatningsansvar overfor Indstævnte ved Misligholdelse af den ovennævnte med Værgen for Ørumgaards daværende Ejere indgaaede Overenskomst af 6 December 1866 eller den senere indgaaede mundtlige Overenskomst angaaende Gravning af en Landvandskanal gennem Gaardens Tilliggende. I saa Henseende bemærkes, at der ikke af det ovenfor angivne Indhold af den førstnævnte Overenskomsts Post 1 kan udledes et Løfte fra den daværende Entreprenør for Udtørringen om, at det Ørumgaard efter Overenskomsten tilkommende Søareal skulde udlægges Gaarden og senere holdes i tør Tilstand, og der er saameget mindre Føje til at antage, at et saadant Løfte skulde være givet, som der ved den heromhandlede Overenskomst — i Modsætning til de Overenskomster, der bleve indgaaede med andre Lodsejere — forbeholdtes Ejerne af Gaarden hele dennes hidtilværende Søareal, saa at Ejerne, der ikke skulde deltage i Udgifterne ved Udtørringen, havde Udsigt til, hvis denne lykkedes, at opnaa en betydelig Fordel. Hertil kommer endnu, at det ved den i Overenskomsts Post 2 optagne Bestemmelse om, at der, efterat Udtørringen var fuldendt, vilde være at udlægge „fri Færdsel tillands eller vands“ fra Ørumgaard til Tagholm, synes forudsat, at muligen ikke hele det paagjældende Søareal vilde blive tørlagt. Hvad dernæst den senere indgaaede mundtlige Overenskomst angaar, da mangler der, efter hvad der er oplyst om dennes Indhold, Føje til at antage, at der skulde tilkomme Ejeren af Gaarden nogen anden eller videregaaende Ret med Hensyn til det Søareal, der skulde udlægges efter denne Overenskomst, end den, der tilkommer ham med Hensyn til det i Overenskomsten af 6 December 1866 ommeldte Areal. Idet der saaledes efter

det Anførte mangler Hjemmel for den af Indstævnte nedlagte Erstatningspaastand, ville Citanterne være at frifinde for hans Tiltale under denne Del af Sagen.

Hvad dernæst den omhandlede Ø, Tagholm, angaar, da have Citanterne, der paastaa, at Øen tilhører dem, til Støtte herfor paaberaabt sig, at Gaardejer Peder Chr. Erichsen af Hannerup, der, som ovenfor meldt, i August 1884 tilskjødede dem Øen, vel ikke havde thinglæst Adkomst til den, men dog i Amtstuens Bøger stod indtegnet som Ejer og havde betalt Skatter af Øen, der hører under Hannerup By, hvor Erichsen boer, og ikke under Ørum By, hvortil Ørumgaard hører. Citanterne have derhos villet gjøre gjældende, at Øen i hvert Fald er i deres faktiske Besiddelse, idet de efter deres Anbringende, efterat have købt den af Erichsen, toge den i Besiddelse, hvad de navnlig ville have givet tilkjende ved Opførelsen af det under Sagen omhandlede Træskur, som de paastaa er beliggende paa selve Øen. Med Hensyn til, at Skuret ifølge et af Indstævnte fremlagt Situationskort, hvorpaa det er afsat, og som er forsynet med en Attest fra en Landinspektør om dets Beliggenhed paa det paa Kortet angivne Sted, skal ligge, ikke paa selve Tagholm, men lidt Syd for denne, paa det til Ørumgaard i sin Tid udlagte tidligere Søareal, have Citanterne, under Paaberaabelse af, at de ikke have været stævnedes til Kortets Optagelse, benægtet dets Rigtighed i den nysangivne Retning.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 1 Juni 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 15.

Onsdagen den 17 Maj.

Nr. 16. Proprietær Chr. Eyber (Bagger)

contra

Brødrene C. Clausen og J. D. Clausen (Nellemann).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Forsaavidt nu Indstævnte har villet støtte sin formentlige Ret til Øen derpaa, at tidligere Ejere af Ørumgaard have ejet hele Hannerup By som Gods, og at Ejendommene sammesteds efterhaanden ere blevne solgte til Fæsterne, uden at imidlertid nogen af disse har faaet Skjøde paa Tagholm, bemærkes, at det vel af et i Udskrift af vedkommende Panteprotokol fremlagt Skjøde af 20 Juni 1801 med en vedhæftet Jordebog af 15 Marts 1799 paa Ørumgaard med tilhørende Bøndergods til en tidligere Ejer fremgaar, at der dengang under Godset hørte 9 Gaarde i Hannerup By, hvilke Ejendomme, efter hvad der i saa Henseende er oplyst, maa antages at have udgjort alt Byens Hartkorn efter den gamle Matrikul; men da Tagholm, der i den nye Matrikul, som meldt, er skyldsæt under Matr.-Nr. 13 i Hannerup med Hartkorn 1 Fdkr. 1¼ Alb., ikke var skyldsæt i den gamle Matrikul, kan det ikke med nogen Sikkerhed sluttes, at Øen, der ikke særlig er nævnt i Skjødet, har været indbefattet under den ved samme stedfundne Overdragelse.

Derimod maa det anses godtgjort, at Tagholm, efterat Udtørringen af Søerne var bleven paabegyndt, har været i Ørumgaards Ejers Besiddelse; ligesom nemlig Tagholm, som alt anført, paa alle Sider er omsluttet af det Søreal, der af de daværende Besiddere af Søen blev udlagt i indgræftet Tilstand til Benyttelse og Ejendom for Ørumgaard, og som derefter, efter

hvad der maa anses in confesso, paa forskjellig Maade blev kultiveret og benyttet af Gaardens Ejere, saaledes have under det ovennævnte af Indstævnte optagne Thingsvidne 2 Vidner edelig forklaret, at Ørumgaards Ejere hvert Aar, siden Udtørringen af Søerne paabegyndtes, har benyttet Øen til Græsning om Sommeren, hvorhos Vidnerne have tilføjet, at det ikke er dem vitterligt, at nogen Anden i dette Tidsrum har havt Brugsret til Øen. Det er nu ikke godtgjort, at ovennævnte Peder Christian Erichsen eller hans Forgjængere i Besiddelsen af hans Ejendom, før Øen saaledes er bleven inddraget under Ørumgaard, har udøvet nogen særlig Ejendomsraadighed over den, i hvilken Henseende bemærkes, dels, at det af en under Sagen fremlagt Extrakt-Udskrift af Journalen for Matrikularbejdet i Refs Herred, hvilken Udskrift omfatter Tiden fra Juli 1814 til August 1823, fremgaar, at der i dette Tidsrum var Strid om Ejendomsretten til Øen mellem Ejeren af Ørumgaard og Hartkornsejerne af Hannerup By, hvilke sidste paastode, at Øen tilhørte dem i Fællesskab, saa at det ikke kan antages, at nogen enkelt af Bymændene i Hannerup dengang har havt udelukkende Raadighed over den, dels at Erichsen vel ses under den ovennævnte Landvæsenskommissionsforretning at have forbeholdt sig Tagholm, hvilket Forbehold han støttede paa, at Øen ligger i Søen udfor hans Ejendom, men at det af Post 2 i den ovennævnte Overenskomst af 6 December 1866 fremgaar, at Ejerne af Ørumgaard ligeledes paa deres Side paastode at være Ejere af Øen, hvorhos tilføjes, at denne Tvist ikke blev afgjort ved Landvæsenskommissionens Kjendelse, idet Kommissionen ikke ansaa sig kompetent hertil. Herefter, samt idet der ikke kan udledes noget Bevis for, at Øen har tilhørt Erichsen, af den Omstændighed, at han i Amtstuens Bøger var bleven indført som Ejer af den, og at han betalte Skatter af dens Hartkorn — i hvilken Henseende iøvrigt bemærkes, at i den nye Matrikul er Ejeren af Matr.-Nr. 13 anført som „uvis“ og Brugeren som „ubestemt“ — vil der ikke kunne tillægges det af ham til Citanterne udstedte Skjøde nogen Betydning ved Afgjørelsen af det foreliggende Spørgsmaal. Selv om det derhos kunde antages, at Citanterne, som af dem anbragt, efterat de havde faaet Øen tilskjødet af Erichsen, have sat sig i Besiddelse af den og fremdeles beholdt den i deres Besiddelse — hvad dog ikke er godtgjort, idet Citanterne navnlig ikke mod Indstævntes Benægtelse samt det ovennævnte Korts Udvisende have bevist, at det af dem opførte Træskur er beliggende paa Tagholm — saa vilde denne Besiddelsestagelse dog ikke overfor Indstævnte, der efter det Anførte dengang, som det maa antages, i flere Aar havde havt Ejendomsbesiddelse af Øen, kunne hjemle dem nogen Beføjelse til fremdeles at beholde den.

I Henhold til det Anførte maa det billiges, at Indstævnte

ved Underrettsdommen overfor Citanterne er kjendt ejendomsberettiget til den omhandlede Holm, og at Citanterne ere tilpligtede under Dagmulkt at bortføre det tidnævnte Skur — der, som det fremgaar af det Anførte, er beliggende enten paa Tagholm eller paa det Indstævnte tilhørende Søareal — og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse af Dagmulkts Størrelse ligeledes billiges, vil derfor forsaavidt være at stadfæste, saaledes at Fristen for Bortførelsen af Skuret, der i Dommen er bestemt til 4 Uger, vil være at fastsætte til den ved Overrettsdomme sædvanlige Exekutionstermin af 8 Uger. Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 18 Maj.

Nr. 92. Forhenværende Redaktør J. Jensen
(Høgsbro)

contra

Portner H. J. Utzon (Nellemann efter Ordre),

betr. trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 December 1892: Den ommeldte for Citannten, Portner ved Hellebæk Fabriker H. J. Utzon, fornærmelige Udladelse bør dødt og magtesløs at være, og bør Indstævnte, Redaktør J. Jensen, til Statskassen bødt 200 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa betaler Indstævnte Citannten i Erstatning 300 Kr. og i Sagsomkostninger 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Appellanten for den i Dommen som strafbar betegnedes Udladelse — for hvilken der for Høiesteret alene er Spørgsmaal om at dømme Appellanten — er

anset efter Straffelovens § 217, og ved den idømte Straf, som der efter den skete Indstævning ikke er Spørgsmaal om at forhøje, saavel som ved den givne Mortifikation findes det at maatte have sit Forblivende. Derimod skjønes de foreliggende Oplysninger ikke at indeholde Beføjelse til at gaa ud fra, at der ved den omhandlede Ærefornærmelse er bevirket nogen Forstyrrelse af Indstævntes Stilling og Forhold, og den ved Dommen i Medfør af Straffelovens § 303 ikjendte Erstatning maa derfor bortfalde. Med den heraf følgende Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den idømte Erstatning bortfalder, hvorhos Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner og Indstævnte 2 Kroner. Advokat Nellemann tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Portner ved Hellebæk Fabrikker H. J. Utzon, anbragt, at der i Dagbladet „Socialdemokraten“ for den 18 August f. A., Nr. 195, for hvilket Indstævnte, Redaktør J. Jensen bærer Ansvar som Redaktør, under Overskriften: „Nyt Besøg paa Hellebæk Fabrikker“ fandtes en ikke underskreven Artikel, der i Kontinuation med 2 tidligere Artikler i Bladet for den 28de og 29 Maj f. A. skildrede Bestyrelsens Optræden imod Arbejderne paa Fabrikerne, og at et Afsnit i samme, der fører Overskriften „Reglementet“, efterat have skildret, hvorledes Mestrene og den nye Bestyrer optræde despotisk og hensynsløst mod Arbejderne, slutter med følgende Stykke: „Det gamle Ord: „Som Herren er, saa følge hans

Svende“ slaar naturligvis ogsaa til her. Adskillige af Mestrene følger troligt i deres Overordnedes Fodspor . . . Selv en Mand som Portneren nægter sig ikke den Fornøjelse at gjøre sine Foresatte tilpas ved paa alle Maader at fortrædige Arbejderne og navnlig Arbejderskerne. Men da hans Meriter ikke godt kan offentliggjøres i et Blad, skal vi ikke gaa i Detailler med den Herre“.

Da Citanten har følt sig fornærmet ved det citerede Stykke, har han under nærværende Sag paastaet Indstævnte, Redaktør J. Jensen, anset med Straf efter Straffelovens §§ 215—217, samt tilpligtet at betale Citanten i Erstatning et Beløb af 2000 Kr., samt Sagens Omkostninger skadesløst, hvorhos han har paastaet det omhandlede Stykke mortificeret. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han har anført, at den omhandlede Artikel ej er fornærmelig for Citanten, og at hans Udsagn om Citanten i ethvert Fald kun indeholder Sandhed.

Medens der nu maa gives Indstævnte Medhold i, at kun det omhandlede Afsnits sidste Stykke, der begynder med „Selv Portneren“ o. s. v., er fornærmeligt for Citanten, idet den øvrige Del af det citerede Stykke ej angaar denne, findes Citanten derimod i det nævnte Stykke, der maa forstaaes med den forudgaaende Del af Artiklen for Øje, saavel sigtet for paa uretellig Vis at fortrædige Arbejderne som paa forblommet Maade sigtet for at have gjort sig skyldig i Forhold, der ej kunne taale at omtales i et offentlig Blad. Og da Indstævnte intet har oplyst, der kunde give ham Føje til at fremkomme med disse Sigtelser, vil han være at anse efter Straffelovens § 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde paa 200 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage, samt i Henhold til Straffelovens § 303 være at tilpligte at betale Citanten i Erstatning for den Forstyrrelse af dennes Stilling og Forhold, som Sigtelserne maa antages at forvolde, et Beløb af 300 Kr., hvorhos han vil have at godtgjøre Citanten Sagens Omkostninger med 100 Kr. Den ommeldte Udladelse fra: „Selv Portneren“ o. s. v. vil endelig være at mortificere. Stempelovertrædelse foreligger ej.

Nr. 195.

Advokat Nellemann

contra

Andrjes Gudmundur Johannesson og Thorunn Gudmundsdotter (Def. Asmussen for den Førstnævnte og Bagger for den Sidstnævnte),

der tiltales: Førstnævnte for Blodskam og Voldtægt og Sidstnævnte for Blodskam.

Øfjördssyssels Extrarets Dom af 31 August 1892: Tiltalte, Andrjes Gudmundur Johannesson, som nu opholder sig i Fængslet paa Akureyri, bør straffes med 9 Aars Tugthusarbejde samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. Den Tiltalte, Thorunn Gudmundsdotter paa Saurbær, bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være.

Den islandske Landsoverrets Dom af 19 December 1892: Tiltalte Andrjes Gudmundur Johannesson bør straffes med 10 Aars Tugthusarbejde samt udrede alle af denne Sag samt af hans Arrest flydende Omkostninger, deri Salær til Defensor for Underretten, Amtskriver Bjørn Arnason, 6 Kr., og Salærer til Aktor og Defensor for Overretten Sagfører Pall Einarsson og Cand. jur. Hannes Thorsteinsson, 10 Kr. til hver især. (Den) Tiltalte, Thorunn Gudmundsdotter, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Dommen at fuldbyrde under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 8 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Andrjes Gudmundur Johannesson til Advokat Nellemann og Høiesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Nærværende Sag er anlagt for Blodskam og Voldtægt mod den Tiltalte Andrjes Gudmundur Johannesson, som tidligere har været Bonde paa Argerdi i Øfjordssyssel, samt mod hans Datter, den medtiltalte Thorunn Gudmundsdotter, for Blodskam, og blev Dom afsagt i Sagen inden Øfjordssyssels Extraret den 31 August d. A. af vedkommende Sysselmand samt tiltagne Meddomsmænd med det Udfald, at den Tiltalte skulde straffes med 9 Aars Tugthusarbejde i Henhold til den almindelige Straffelovs § 169, 1ste Membrum, og § 162, sammenholdt med § 63, samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, hvorimod Medtiltalte blev frikendt for Justitiens Tiltale i denne Sag. Bemeldte Dom er ifølge Tiltalte Andrjes Gudmundur Johannessons Begjæring og paa Justitiens Vegne for begge de Tiltaltes Vedkommende indanket til Overretten.

Sagens Omstændigheder ere følgende. Den 20 Maj d. A. fødte den Tiltalte Thorunn Gudmundsdotter — som den Gang var Tjenestepige paa Saurbær i Øfjordssyssel, er født den 1 September 1872 og er ugift — et Pigebarn, og udlagde hun som Fader til Barnet sin egen Fader, den Tiltalte, som dengang var Tjenestekarl paa Ulfa i Øfjordssyssel og er født den 25 Marts 1845. Under den i Anledning heraf foretagne Undersøgelse har den Tiltalte Thorunn Gudmundsdotter vedblivende forklaret, at Barnet er avlet ved den Lejlighed, at hendes Fader en Aften i den 17de Sommeruge f. A. voldtog hende ude ved Faarefold-Højene i Nærheden af Argerdi, hvor hun den Gang var ifærd med at drive Faar sammen, og havde legemlig Omgang med hende mod hendes Villie, skjøndt hun gjorde saa megen Modstand, som hun var i Stand til. Ifølge hendes Forklaring have de, Faderen og Datteren, alene denne ene Gang haft legemlig Omgang med hinanden, ligesom hun ogsaa tidligere ikke skal have haft Samleje med nogen Mandsperson eller iøvrigt har været berygtet for usædeligt Forhold. Den Tiltalte (hendes Fader) tilstod uden Tøven, at han var Fader til det Barn, som hans Datter har født, men han har yderligere forklaret, at han har 3 Gange plejet Samleje med Datteren; den første Gang skal det være sket i den 7de Sommeruge ifjor ude ved Argerdis Lamme-Fold, hvor han skal have voldtaget Datteren, saaledes som hun har forklaret, at Tilfældet har været i den 17de Sommeruge; dernæst skal han have haft Samleje med hende i den 17de Sommeruge s. A. en Nat i deres Seng i Folkestuen paa Argerdi, hvor han den Gang boede med sin Kone; han og Datteren sov begge i den samme Seng, hver i sin Ende af den, tilligemed 2 af Tiltaltes øvrige Børn; i Nattens Løb flyttede den Tiltalte over i den Ende af Sengen, hvor hans Datter laa, og plejede legemlig Omgang med hende, hvilket skete, uden at hun var aldeles villig dertil, men iøvrigt uden nogen væsentlig Mod-

stand fra hendes Side, der ikke behøvede at gjøre videre end at skrive for at vække Folkene, som sov i den samme Folketue; endelig har Tiltalte forklaret, at han for tredje Gang har voldtaget Datteren senere om Efteraaret i Fadeburet paa Gaarden Argerdi, ved hvilken Lejlighed hun ifølge hans Forklaring skal have gjort saa megen Modstand, som hun var istand til, for at forhindre, at han fik sin Villie med hende. De Tiltalte have hver for sig fastholdt deres Forklaringer, saaledes at Forhørsdommeren ikke har været istand til at tilvejebringe yderligere Overensstemmelse i denne Henseende. Og da der ikke er nogen Sandsynlighed for, at yderligere Forhør vilde give et andet Resultat, vil man ved Dommens Afsigelse have at tage de af de Tiltalte hver for sig afgivne Forklaring til Følge som (deres) egen Tilstaaelse i Henhold til N. L. 1—15—1.

I Henhold hertil bifaldes, at Underdommeren har frikjendt den Tiltalte Thorunn Gudmundsdotter i Sagen samt henført den Tiltalte Andries Gudmundur Johannessons Forbrydelse under Bestemmelserne i den almindelige Straffelovs § 169, 1. Stk., og § 162, sammenholdt med § 63, men Straffen synes passende fastsat til 10 Aars Tugthusarbejde. Forøvrigt vil den indankede Dom være at stadfæste.

Nr. 1. Sognepræst H. C. D. Müller
(Klubien efter Ordre)

contra

Sognepræst J. K. V. Valeur (Ingen),

betr. et Naadensaarsspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Juni 1891: Kontracitanten, Sognepræst K. Valeur af Ledøje, bør for Hovedcitanten, Sognepræst H. C. D. Müller af Herfølge, hans Tiltale i Hovedsøgsmaalet fri at være, hvorimod Hovedcitanten bør til Kontracitanten betale 720 Kr. 44 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 9 Maj 1889, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Prokurator Wolff 200 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med de i Danske Lovs anden Bogs trettende Kapitel om Naadensaaret givne Forskrifter vilde det ikke være stemmende, om de Indtægter, som i Kalenderaarene 1886 og 1887 have været forbundne med det i den indankede Dom omhandlede Embede, skulde, som af Indstævnte paastaet, fordeles saaledes mellem Appellanten og Indstævnte, at der til Naadensaaret kun henførtes de Indtægter, som helt eller delvis kunne siges at vedrøre Tiden fra 12 August 1886 til 11 August 1887, medens den Del af Indtægterne, som helt eller delvis vedrører Tiden fra 1 Januar 1886 til 11 August s. A. skulde tilfalde Appellanten som fortjent Løn, og den Del af Indtægterne, som vedrører Tiden fra 12 August 1887 til 31 December s. A., tilfalde Indstævnte ligeledes som fortjent Løn. Derimod maa det, idet der ikke i nærværende Tilfælde er nogen Anvendelse for den i Reskript af 26 Oktober 1798 med Hensyn til en særlig Indtægt givne specielle Regel, antages at følge af de i Lovens fornævnte Kapitel og Reskript af 18 Oktober 1754 indeholdte Regler, at der til det omhandlede Naadensaars Indtægter vilde være at henføre de Indtægter, som efter Lovgivningen vare forfaldne eller fuldt erhvervede i Tiden fra 12 August 1886 til 11 August 1887, og at disse Indtægter da maatte medregnes med deres fulde Beløb uden Hensyn til, hvor lang eller kort Tid der var forløben, siden saadan Indtægt sidst var oppebaaren. I Overensstemmelse hermed maa det ogsaa antages at følge af de i Lovgivningen indeholdte Regler, at kun de Udgifter, som ere forfaldne i Tiden fra 12 August 1886 til 11 August 1887, kunne henregnes til det omtalte Naadensaars Udgifter, men at disse Udgifter da ogsaa ved Opgjørelsen af Naadensaaret maa medtages med deres fulde Beløb uden Hensyn til, hvornaar saadanne Udgifter sidst ere udredede, og uden at nogen Del af Udgifterne kan føres tilbage til Tiden forud for Naadensaarets Begyndelse, da de ikke vare forfaldne til Betaling.

Som Følge af det Anførte maa de i Dommen ommeldte Udgifter til Formandspension og Pens, der forfaldt til Udbetaling i Naadensaaret, efter at Tienden for 1886 var oppebaaret i Februar Maaned 1887, blive at fordele ved Naadensaarsopgjørelsen med deres fulde Beløb 3106 Kroner 5 Øre, men uden at noget andet Beløb end det saaledes forfaldne bliver at medregne; og da Parterne ere enige om, at Fordelingen skal ske med en Halvdel paa hver, vil alt-saa Appellanten have at udrede 1553 Kroner 2½ Øre som sin Del af bemeldte Udgifter, men intet videre, hvoraf

følger, efter hvad der er uomtvistet under Sagen, at Appellanten ved Opgjørelsen af Naadensaaret endnu har tilgode hos Indstævnte de under Sagen paastaaede 1177 Kroner 22 Øre. Dette Beløb vil derfor efter Appellantens principale Paastand for Høiesteret være at tilkjende ham med Rente deraf fra den 20 Februar 1889.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter og det Appellantens beskikkede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær ligesom det hans beskikkede Sagfører for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ved den indankede Dom tillagte Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Sognepræst Valeur, bør til Appellanten, Sognepræst Müller, betale 1177 Kroner 22 Øre med Rente heraf 5 pCt. aarligt fra den 20 Februar 1889, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Klubien 300 Kroner, som tilligemed det Overretsprokurator Wolff ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom tilkjendte Salarium udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende her for Retten som vedtaget Værneting som Hoved- og Kontrasøgemaal procederede Sag paastaar Hovedcitanten Sognepræst H. C. D. Müller at Herfølge efter meddelt Bevilling til fri Proces Kontracitanten Sognepræst K. Valeur af Ledøje som hans Eftermand i Præsteembedet for Ledøje og Smørum Sogne dømt til som resterende Vederlag for Naadensaaret 12 August 1886 til 11 August 1887 for bemeldte Embede at betale ham 1177 Kr. 22 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato den 20 Februar 1889, indtil Betaling sker, samt til at udrede Sagens Omkostninger saavel i Hoved- som i Kontrasøgemalet efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Hovedcitantens beskikkede Sagfører, hvilket i alt Fald er begjært udredet af det Offentlige.

Kontracitanten, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces, men som har ladet møde ved privat engageret Sagfører, paa-

staar derimod Hovedcitanten dømt til at tilbagebetale ham 720 Kr. 44 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 9 Maj 1889, hvilket Beløb Kontracitanten formener at have udredet for meget for det omhandlede Naadensaar, hvorhos han paastaar Hovedcitanten dømt til at betale ham Sagens Omkostninger i begge Søgemaal skadesløst eller med noget tilstrækkeligt.

Medens Parterne ere enige om, hvorledes Indtægterne for de to Kalendersaar 1886 og 1887, i hvilke det omhandlede Naadensaar er forløbet, skulle opgjøres imellem dem og ogsaa ere enige, forsaavidt angaar Fordelingen af Udgifterne med Undtagelse af den Embedet paahvilende Formandspension og Pensafgift til Universitetet, drejer Striden sig om, i hvilket Forhold de to nævnte Udgifter store respektive 2940 Kr. og 166 Kr. 5 Øre aarlig skulle udredes af hver af dem, idet Hovedcitanten formener, at han ved Opgjørelsen mellem Parterne kun bør debiteres ialt for Halvdelen af de nævnte Udgifters aarlige Beløb eller med 1553 Kr. 2½ Øre, hvorefter han har det af ham paastaaede Beløb tilgode hos Kontracitanten, hvorimod denne gjør gjældende, at Hovedcitanten foruden at debiteres med 1553 Kr. 2½ Øre for Tiden 12 August 1886 til 11 August 1887 endvidere bør debiteres for hele Udgiften paa de to omhandlede Konti for Tiden fra 1 Januar 1886 til 12 August s. A. med 1897 Kr. 67 Øre, hvorefter der efter Opgjørelse af Parternes hele Mellemværende tilkommer Kontracitanten hos Hovedcitanten det af Kontracitanten paastaaede Beløb.

Hovedcitanten hævder, at Formandspensionen, der er Embedets Hovedudgift, i Henhold til den i D. L. 2—13—5 og 14 givne Regel om, at Byrderne skulle deles i samme Forhold som Indtægterne, jfr. ogsaa D. L. 2—13—13, maa bæres af Parterne i samme Forhold som det, hvori de nyde Embedets Hovedindtægt: Tienden, og da denne in casu efter D. L. 2—13—2 oppebæres af Parterne hver med Halvdelen for 1886, medens Tienden for 1887 helt tilfalder Kontracitanten alene, formener Hovedcitanten ogsaa kun at burde bære Halvdelen af Formandspensionen for 1886 og intet mere. Det samme paastaar Hovedcitanten at burde gjælde med Hensyn til den Pensafgift, der fra gammel Tid svares af det omhandlede Embede til Universitetet, og som han formener at maatte anses som en Tienden paahvilende Byrde, idet den efter Hovedcitantens Formening — hvilken han dog ej nærmere begrunder — skal være traadt i Stedet for den af vedkommende Professor ved Universitetet, hvem Embedets Indtægter i sin Tid vare tillagte, oppebaarne Tiende fra Embedet. Hovedcitanten har dernæst henvist til, at den i Reskript 18 Oktober 1754 for gejstlige Embeder i Kjøbenhavn givne Regel for Indtægterne, hvorefter Forfaldstiden skal være afgjørende for, hvorvidt vedkommende Indtægt skal

henregnes til Naadensaaret eller ikke, ogsaa maa antages at komme til Anvendelse forsaavidt angaar Udgifterne, hvoraf vil følge, at den af ham paastaaede Fordeling af de to omhandlede Udgifter maa anerkjendes, idet disse først forfalde, efterat Kapitelstaxten er sat i Februar, og derfor kun kunne komme én Gang til Deling med de Beløb, hvormed de paa det angivne Tidspunkt forfalde til Udbetaling i Naadensaaret. Endelig har Hovedcitanten anført, at forsaavidt han skulde deltage i Udredelsen af de to omhandlede Udgifter paa den af Kontracitanten paastaaede Maade, vilde han kun faa en aldeles forsvindende Indtægt af Embedet i de to Kalenderaar, i hvilke Naadensaaret er forløbet, saaledes at det Misforhold, som Hovedcitanten indrømmer, at der ogsaa efter hans Opgjørelsesmaade er mellem hans og Kontracitantens Indtægt af Embedet i de to Aar til Kontracitantens Fordel, bliver aldeles uforholdsmæssigt.

Kontracitanten gjør derimod gjældende, at Hovedreglen for Delingen af Indtægterne, der vedrøre Naadensaaret, er som udtalt i D. L. 2—13—6 og 13 den lige Deling, af hvilken Regel de i D. L. 2—13—1 til 3 givne positive Bestemmelser om Delingen af Avlen og Tienden i Landsbykald kun er en Anvendelse, hvilket han formener ogsaa fremgaar af disses Kilde Chr. III's Kirkeordonans af 1537, i hvilken det bestemmes, at Præsternes Enker og efterladte Børn skulle opholdes i Kaldet et helt Aar efter Præstens Død og derfor skulle have „en Sinde efter Mandens Død enten Vintersæden eller Sommersæden og tage Halvdelen af Tienden“. Men deraf følger ogsaa efter Kontracitantens Formening, at Udgifterne, der vedrøre Naadensaaret, i nærværende Tilfælde altsaa Tiden fra 12 August 1886 til 11 August 1887, forsaavidt de ikke paahvile særskilte Indtægter og derfor i Henhold til D. L. 2—13—5 og 14 skulle udredes af disse, hvilket efter Kontracitantens Formening ej er Tilfældet med de to omhandlede Udgifter, i Mangel af anden Regel maa deles lige i Overensstemmelse med, hvad der i D. L. 2—13—13 er bestemt om Udgiften til Kapellanholdet, hvorimod Udgifterne for de øvrige Dele af de to Kalenderaar, hvori Naadensaaret løber, maa bæres af Formanden og Eftermanden hver især for den Tid, i hvilken han har siddet i Embedet. At en Opgjørelse af Naadensaaret maa tage hele det Tidsrum, hvori Naadensaaret løber, fra Dato til Dato i de to Kalenderaar med i Betragtning, finder Kontracitanten ogsaa bestyrket ved Reskripterne af 26 Oktober 1798, 2 og 18 Oktober 1754, af hvilke det første ligefrem udtaler dette for Kapitalrenters Vedkommende, og det sidste, naar det bestemmer, „at al den Indkomst, som er forfalden forud, førend den forrige Præst dør eller afgaar, hører den afgaaede til, omendskjøndt Betalingen ikke falder førend efter hans Død eller hans Afgang saasom Indkomsterne saavel da som siden i Naadensaarets De-

ling skal regnes ikke efter Betalings- men efter Forfaldsterminen“, just maa forstaas som sigtende til det Tidsrum, for hvilket vedkommende Indtægt løber. Kontracitanten har endelig benægtet, at der efter hans Opgjørelse er noget Misforhold tilstede i Henseende til, hvad de to Parter oppebære af Embedets Indtægter i de to omhandlede Kalenderaar, samt bemærket, at om saa var, kunde det i ethvert Fald ej forandre Lovgivningens Regler.

Først skal bemærkes, at de under Sagen omhandlede to Udgifter ej kunne betragtes som hvilende paa særskilte Indtægter af Embedet, af hvilke de i Henhold til D. L. 2—13—14 skulle udredes i det Forhold, som hver af Parterne oppebærer disse, hvorimod de maa betragtes som paahvilende alle Embedets Indtægter under Et. I Mangel af positiv Bestemmelse følger det da af Sagens Natur, at de omhandlede to Udgifter maa komme til Deling, forsaavidt angaar det Tidsrum, i hvilket de løbe fra Naadensaarets Begyndelse til dets Slutning i de to vedkommende Kalenderaar, medens de øvrige Tidsdele af disse ere Opgjørelsen for Naadensaaret uvedkommende, hvorimod der ej kan tages Hensyn til det Tidspunkt, hvori de forfalde til Udbetaling, idet det er uden Betydning, om de komme til Udbetaling kun een Gang aarlig eller kvartaliter eller maanedlig.

Det maa dernæst i Henhold til D. L. 2—13—6, 11 medio og 13 in f. anses at være den almindelige Regel, at Indtægterne for Naadensaarets Vedkommende deles lige, medmindre særlige Forhold saaledes som med Hensyn til Tienden og Avlingen i D. L. 2—13—1 til 3 have medført anden Delingsmaade, og tilsvarende Regel maa i Mangel af anden Bestemmelse saavel efter Sagens Natur som efter Analogien af D. L. 2—13—13 komme til Anvendelse paa de omhandlede Udgifter, saaledes at disse deles lige, i hvilken Henseende bemærkes, at der ganske savnes Hjemmel til at lade Formandspensionen komme til Deling efter det Forhold, hvori en enkelt om end den største Indtægt af Embedet, nemlig Tienden, oppebæres efter D. L. 2—13—1 til 3.

Som Følge af Ovenstaaende vil der være at give Dom efter Kontracitantens Paastand, imod hvilken Hovedcitanten øvrigt ej har fremsat nogen speciel Indsigelse, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. I Salær tillægges der Hovedcitantens beskikkede Sagfører, Prokurator Wolff, hvis Sagførelse har været lovlig, 200 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ej.

Nr. 45. Mette Marie Christensen Støvring
(Hindenburg)

contra

Skifteforvalteren i Hillerslev og Hundborg Herreder, By- og Herredsfoged **Clausen** paa **Anders Pedersen Sø's** Boes Vegne (Ingen) samt Gaardejer **Chresten Sørensen Dissing** som Værge for **Valdemar Larsen Støvring** og **Ole Peter Larsen Støvring** m. Fl. (Klubien efter Ordre),

betr. Gyldigheden af et Testament.

Hillerslev-Hundborg Herreders Skifterets Kjendelse af 23 Oktober 1890: Det af afdøde **Anders Pedersen Sø** den 15 April d. A. oprettede Testament bør tillægges Gyldighed og Afdødes Bo at overdrages den ved Testamentet indsatte Universalarving **Mette Marie Christensen Støvring** til fri Raadighed.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 August 1891: De af Indstævnte **Mette Marie Christensen Støvring** i Boet efter afdøde Husmand **Anders Christian Pedersen** med Tilnavnet **Sø** og tidligere afdøde Hustru **Karen Marie Madsen Støvring** nedlagte Paastande om, at det under Sagen omhandlede, med den førstnævnte Afdødes Navn underskrevne, den 15 April f. A. daterede Testament godkjendes, og at hun i Henhold til samme anerkjendes som Universalarving i det ovennævnte Bo, ialfald imod at hun til Skifteretten, der behandler Boet, indbetaler de 100 Kr., der ved Testamentet vare tillagte Gaardmand **Jens Boesen**, kunne ikke tages til Følge, hvorimod Boet efter de nævnte Afdøde efter Reglerne i det imellem disse i Marts 1883 oprettede reciproke Testament vil være at dele imellem deres Intestatarvinger. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for Citanterne, Gaardejer **Christen Sørensen Dissing** som Værge for **Valdemar Larsen Støvring** og **Ole Peter Larsen Støvring** samt **Mads Christian Larsen Støvring** med Kurator, fornævnte **Christen Sørensen Dissing**, her for Retten beskikkede Sagfører, Overretssagfører **Hastrup**, i Salær 40 Kr. samt i Godtgjærelse for havte Udlæg 2 Kr. 85 Øre og den for Indstævnte **Mette Marie Christensen Støvring** sammesteds beskikkede Sagfører, Overretssagfører **Rye**, i Salær 40 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, var det ene Testamentvidne, der ved det omstridte Testament var indsat

som Arving af 100 Kroner, herved saaledes interesseret i dettes Opretholdelse, at han ikke fyldestgjorde Fordringerne i Forordning 21 Maj 1845 § 24 til et gyldigt Testamentvidne, og denne Mangel er ikke bortfalden ved, at han ifølge en Høiesteret forelagt Erklæring har efter sit Vidnesbyrds Afgivelse frafaldet Krav paa Arv efter Testamentet. Da saaledes de i det nysnævnte Lovbud foreskrevne Former ikke ere iagttagne, kan Testamentet, hvis Rigtighed er bestridt, ikke tages for gyldigt, hvorfor Dommen, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes, efter Paastand af de for Høiesteret mødende Indstævnte vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det bemeldte Indstævntes beskikkede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden 10 Kroner. Advokat Klubien tillægges der i Salarium for Høiesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Husmand Christian Pedersen med Tilnavn Sø af Tilsted — der ved sin Hustru Karen Marie Madsen Støvring's Død var i Hensindhold til et imellem Ægtefællerne, der ikke havde Livsarvinger, i Marts 1883 oprettet reciprok Testament bleven Ejer af deres hele Fællesbo, der dog, dersom han afgik ved Døden uden at have været i andet Ægteskab eller uden at have disponeret over det, der ved hans Død maatte forefindes ifølge Bestemmelserne i det reciproke Testament, skulde efter hans Død deles imellem hans og Hustrus Arvinger efter Loven — den 16 April f. A. var afgaaet ved Døden, blev der for Skifteretten produceret et „Tilsted den 15 April 1890“ dateret „Anders Pedersen Sø m. f. P.“ underskrevet Testament, hvori det var bestemt, at Mette Marie Christensen Støvring, der ved Testamentets Oprettelse tjente Testator, skulde arve dennes Hus med Besætning og 1000 Kr. af en hos Morten Christensen af Næstrup indestaaende Kapital, stor 4000 Kr., at Resten af bemeldte Kapital, efter Fradrag af 300 Kr., som skulde anvendes til Gravgelændere

om Grave paa Tilsted Kirkegaard, skulde deles mellem Mads Christensen Støvring, der ogsaa ved Testamentets Oprettelse tjente Testator, Husmand Chr. Brogaard Andersen af Tilsted, samt Gaardmændene Jens Bolsen og Anders Chr. Thøgersen af Tilsted, saaledes at Støvring fik 1500 Kr., Andersen 1000 Kr. og de to andre Personer hver 100 Kr., at en hos ovenmeldte Bolsen indestaaende Kapital, stor 1050 Kr., skulde deles mellem 5 andre i Testamentet navngivne Personer saaledes, at hver af dem fik 210 Kr., samt at fornævnte Mette Marie Christensen Støvring, forsaavidt der efter Testators Død skulde, foruden det, hvorover der paa den ovennævnte Maade var disponeret, findes enten Penge eller Værdipapirer, ogsaa skulde arve alt saadant, og i Henhold til dette Testament — der var forsynet med en af Lærer A. N. Penderup af Tilsted og den i Testamentet ovenmeldte Jens Bolsen underskrevet, samme Dag Testamentet skal være oprettet, dateret Paategning, hvorved de attesterede, at ovenstaaende Disposition, der var underskrevet med paaholdt Pen, i Et og Alt var sket af Anders Pedersen Sø med Forstandens og Frihedens fulde og uhindrede Brug — blev den Afdødes Bo overdraget Mette Marie Christensen Støvring, for at hun som Universalarving kunde holde privat Skifte med de i Testamentet indsatte Legatarer.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 8 Juni 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 16—17.

Torsdagen den 18 Maj.

Nr. 45. Mette Marie Christensen Støvring
(Hindenburg)

contra

Skifteforvalteren i Hillerslev og Hundborg Herreder, By- og Herredsfoged Clausen paa Anders Pedersen Sø's Boes Vegne (Ingen) samt Gaardejer Chresten Sørensen Dissing som Værge for Valdemar Larsen Støvring og Ole Peter Larsen Støvring m. Fl. (Klubien efter Ordre).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den 31 Maj f. A. tilskreve imidlertid Gaardmand Peder Østergaard af Føving, der er gift med en Søster til Anders Sø's tidligere afdøde Hustru, ovenmeldte Karen Marie Madsen Støvring, og Husmand Poul Chr. Madsen af Skallerup, der er Broder til tidnævnte Karen Marie Madsen og tillige født Værge for hendes anden Broder, afdøde Gaardmand Laust Madsens to umyndige Børn, Skifteretten et Brev, hvori de, næst at gjøre opmærksom paa, at den ene af de to Mænd, der havde underskrevet Paategningen under Anders Sø's ovennævnte Testament, var indsat til Arving i Testamentet og saaledes ikke var uvilligt Vidne, nægtede at anerkjende Gyldigheden af Testamentet, idet de navnlig ikke vilde erkjende, at Testator, da han oprettede Testamentet, var sin Fornuft fuldkommen mægtig, og paa Grund heraf lod Skifteretten Karen Marie Madsen Støvrings Intestatarvinger samt den i Testamentet indsatte Universalarving og de deri indsatte Legatarer indkalde til et Møde i Skifteretten den 17 Juni f. A. Paa dette Møde blev der af en Sagfører, som mødte for fornævnte Østergaard og Poul Chr. Madsen paa disses

og Laust Madsens to umyndige Børns Vegne, nedlagt Paastand om, at Testamentet af 15 April skulde tilsidesættes og Anders Sø's og tidligere afdøde Hustrues Bo i Overensstemmelse med det mellem bemeldte Ægtefæller i Marts 1883 oprettede reciproke Testament deles mellem Ægtefællernes Arvinger efter Loven, og da den i Testamentet indsatte Universalarving, Mette Marie Christensen Støvring, der derefter forlangte Boet udsat, dels for at hun kunde indlede Underhandlinger med de Arvinger, der protesterede imod Testamentets Gyldighed, dels for eventuelt at foretage Skridt til at producere Thingsvidne til Oplysning om Testamentets Lovlighed, ikke inden den 15 Juli havde foretaget noget Skridt til at legalisere Testamentet, blev Anders Sø's og tidligere afdøde Hustrues Bo sidstnævnte Dag taget under offentlig Skiftebehandling. Under den derpaa for Skifteretten stedfundne Procedure fastholdt den ovennævnte Sagfører paa Østergaards, Poul Chr. Madsens og Laust Madsens to umyndige Børns Vegne sin Protest imod Gyldigheden af Testamentet af 15 April og sin Paastand om, at Anders Sø's og tidligere afdøde Hustrus Bo skulde deles imellem deres Arvinger efter Loven, hvorimod den ved Testamentet indsatte Universalarving Mette Marie Christensen Støvring, efterat have fremlagt Udskrift af et efter hendes Foranstaltning til Bevis for Testamentets Gyldighed optaget Thingsvidne, principaliter gjorde Paastand paa, at Testamentet i sin Helhed godkjendtes, og at hun i enhver Henseende blev Boets Universalarving, medens hun in subsidium paastod sig anerkjendt som Universalarving, imod at hun til Skifteretten til Udlodning mellem Anders Sø's og tidligere afdøde Hustrues Intestatarvinger indbetalte de 100 Kr., der ved Testamentet vare tillagte Jens Balsen. Ved den afsagte Skifteretskendelse blev der tillagt Testamentet af 15 April Gyldighed og Anders Sø's og tidligere afdøde Hustrus Bo overdraget den i Testamentet indsatte Universalarving Mette Marie Christensen Støvring til fri Raadighed, men Sagen er derefter af Gaardejer Christen Sørensen Dissing som Værge for Valdemar Larsen Støvring og Ole Peter Larsen Støvring, der maa antages at være de to umyndige Intestatarvinger efter Karen Marie Madsen Støvring, for hvilke der blev givet Møde for Skifteretten, samt af Mads Christian Larsen Støvring, der maa antages at være deres Broder, med Kurator fornævnte Christen Sørensen Dissing, Alle af Skallerup, efter Stævning til ommeldte Mette Marie Christensen Støvring og de øvrige i Testamentet indsatte Arvinger, samt idet Citanterne tillige have stævnet Gaardejer Peter Østergaard af Føving og Husmand Chr. Madsen af Skallerup, der, som meldt, havde givet Møde for Skifteretten, for Navns Nævnelser Skyld og for at varetage deres mulige Interesser, indanket her for Retten, hvor de have nedlagt Paastand om, at de af Indstævnte Mette Marie Christensen Støvring for Skifteretten nedlagte Paastande

forkastes, og at Anders Sø's og tidligere afdøde Hustrues Bo derimod deles efter Reglerne i det ældre reciproke Testament. Indstævnte Mette Marie Christensen Støvring har derimod paa-
 staaet den paaankede Skifteretskjendelse stadfæstet, ialfald imod at hun til Skifteretten indbetaler de Jens Balsen ved Testamentet tillagte 100 Kr. De øvrige Indstævnte have ikke givet Møde her for Retten.

Vel have nu Lærer Penderup og Jens Balsen, der, som meldt, have underskrevet Paategningen under Testamentet af 15 April f. A., under det efter Indstævnte Mette Marie Christensen Støvrings Foranstaltning optagne Thingsvidne beediget, at de, der Begge havde kjendt Anders Sø i en længere Aarrække, den 14 April f. A. vare særlig tilkaldte for at paaføre ham oprette Testament, at Testamentet, der blev skrevet af Penderup efter Anders Sø's Diktat, efter af Penderup at være oplæst for Anders Sø, blev underskrevet af denne med ført Haand, idet Penderup førte Pennen, medens Anders Sø holdt ved den, samt at Anders Sø, der efter Vidnernes Udsagn laa paa sit Sygeleje og havde været syg i nogle Dage, da han oprettede Testamentet, var ved sin fulde Bevidsthed og sin Fornufts fulde Brug eller, som Balsen har udtrykt sig, ved sin Fornufts fulde og fri Brug; men da Balsen dog, efter hvad der maa anses for at være in confesso, ikke efter Loven havde nogen Arveret efter Anders Sø eller efter dennes tidligere afdøde Hustru, efter det Ovenanførte ved Testamentet er indsat til Arving af 100 Kr. og saaledes er direkte interesseret i Testamentets Opretholdelse, vil der i Medfør af Fr. 21 Maj 1845 § 24 ikke kunne tillægges hans Forklaring nogen Betydning, og da Penderups enestaaende Vidnesbyrd efter fornævnte Lovbud ikke imod Citanternes Benægtelse kan afgive Bevis for Testamentets Rigtighed og navnlig ikke for, at Anders Sø, der, da han oprettede Testamentet, efter Vidnernes Forklaringer skal have været syg i nogle Dage, og som efter Sagens andre Oplysninger døde Dagen derefter, ved Testamentets Oprettelse var sin Fornuft fuldkommen mægtig, vil Testamentet ikke imod Citanternes Protest kunne have nogen Retsgyldighed, og Indstævnte Mette Marie Christensen Støvrings Paastande om dets Opretholdelse, ialfald imod at hun til Skifteretten indbetaler de 100 Kr., der ved Testamentet ere tillagte Jens Balsen, vil derfor ikke kunne tages til Følge, hvorimod Anders Sø's og tidligere afdøde Hustrues Bo i Overensstemmelse med Citanternes Paastand vil være at dele mellem Ægtefællernes Intestatarvinger efter Reglerne i det af bemeldte Ægtefæller i Marts 1883 oprettede reciproke Testament.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Citanterne her for Retten beskikkede Sagfører i Salær 40 Kr. samt i Godtgjærelse for havte Udlæg 2 Kr. 85 Øre og

den for Indstævnte Mette Marie Christensen sammesteds beskikkede Sagfører i Salær 40 Kr., hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige. Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de for Overretten fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 189. Høiesteretssagfører Bagger
contra
Carl Frederik Kappelgaard (Def. Salomon),
der tiltales for Vold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 Marts 1893: Arrestanten Carl Frederik Kappelgaard bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Steinthal, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Frederik Kappelgaard til Høiesteretssagførerne Bagger og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Carl Frederik Kappelgaard for Vold anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Op-

lyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Om Aftenen den 17 December f. A. kom Arrestanten i en Beværtning i Ejendommen Dannebrogsgade Nr. 42 i Samtale med to ham ubekjendte Murersvende, Harald Christian Nielsen og Carl Vilhelm Nielsen, med hvilken Sidstnævnte han kom i Ordstrid i Anledning af et Væddemaal, de indgik. Efter at Ordstriden var bilagt, forlod Harald Nielsen et Øjeblik Lokalet, og da Carl Nielsen under hans Fraværelse gjorde en drillende Bemærkning til Arrestanten om hans Overfrakke, som han havde afført sig, gav Arrestanten, der ved Ordstriden var kommen i en irriteret Stemning, et skarpt Svar og brugte i dette om de to Murersvende Udtrykket „saadanne Lømler“. Dette Udtryk paatalte Harald Nielsen, der i det Samme kom tilbage, og Arrestanten henvendte da til Murersvenden en Ytring, hvormed det var hans Mening at udæske en af dem, ligegyldigt hvem, til Slagsmaal paa Næverne i Ejendommens Gaard. Han afførte sig derpaa sin Jakke og Vest og begav sig gennem en Korridor ud i det til Beværtningen hørende Kjøkken, hvorfra der ad Kjøkkentrappen var Udgang til Gaarden. Harald Nielsen fulgte efter ham ud i Korridoren, men gjorde, efter sin Forklaring, en Bemærkning om, at der jo ikke var Grund til Slagsmaal, hvilken Bemærkning Arrestanten imidlertid ikke vil have hørt. Da Arrestanten, der udtvandede Harald Niensens Holdning, som om han modtog Udfordringen, kom ud i Kjøkkenet — hvor der maa antages at have brændt en lille halvt nedskruet Kjøkkenlampe, der imidlertid kun gav et meget svagt Lys — fik han her, idet han famlede i Mørket, fat i en Haandøxe, der laa paa en Huggeblok eller et Øltræ lige ved den Dør, man skulde passere for fra Kjøkkenet at komme ud paa Kjøkkentrappen. Øxen vejede $3\frac{1}{8}$ Pd. og var forsynet med et Skaft af $9\frac{1}{2}$ Tommes Længde, dens Eg var $6\frac{1}{2}$ Tomme lang og dens Bane 3 Tommer lang og ca. $1\frac{1}{4}$ Tommer bred. Arrestanten, der efter sin Forklaring, som ikke tør forkastes, ikke forud vil have vidst, at der laa nogen Øxe i Kjøkkenet, og paa Grund af Mørket ikke vil have kunnet se, at det var en Øxe, han fik fat paa, mærkede imidlertid, at det var en Gjenstand, han kunde bruge som Vaaben mod Harald Nielsen, og i den ophidsede Tilstand, hvori han befandt sig, bestemte han sig pludselig til at benytte denne Gjenstand som Vaaben mod ham, uden at tænke over de Følger, dette kunde medføre. Han vendte sig derfor om mod Nielsen, der endnu befandt sig i Korridoren, og idet han greb fat i ham med venstre Haand, tilføjede han ham med fuld Kraft flere Slag med Øxen, som han holdt i sin højre Haand. Paa Grund af Mørket kunde han kun lige skimte Nielsen, hvem han, medens han tilføjede ham Slagene, maa antages at have trukket ind i Kjøkkenet. Han holdt Haanden noget hævet for at ramme ham paa den øverste Del af Kroppen, men vil ikke

have sigtet efter nogen bestemt Del af hans Legeme. Han har ikke kunnet give nogen bestemt Forklaring om, hvorledes han holdt paa Øxen, da han tilføjede ham Slagene. Hans Forklaring i saa Henseende, der ikke tør forkastes, gaar ud paa, at han ikke holdt i Øxens Skaft, men formentlig har holdt Banen inde i Haanden og ramt Nielsen med Eggen. Sidstnævnte gjorde den Modstand mod Arrestanten, som han formaaede, og tilsidst lykkedes det ham at kaste Arrestanten over mod et Komfur, hvorefter denne rev sig løs, kastede Øxen, som han efter sin Forklaring vedblivende ikke vidste, hvad var for en Gjenstand, fra sig og løb ud i Gaarden, hvor han skjulte sig, indtil der blev stille i Beværgningen. Ved en samme Aften foretagen Lægeundersøgelse af Overfaldne fandtes i Isseregionen 3 ca. 2 Tommer lange Saar med glatte Saarrande og længere bagtil i Haarbunden et lignende ca. 1 Tomme langt Saar, der var noget dybere, men dog ikke var trængt saa dybt ind, at Benet var afficeret. Endvidere fandtes paa Overfaldnes Næse et overfladisk Saar, paa højre Underarm et svullent Parti som Følge af et Slag og paa en af Overfaldnes Fingre en Hudafskrabning.

Som Følge af de nævnte Læsioner, der alle maa antages at hidrøre fra den Overfaldne overgaaede Vold, og af hvilke de 4 førstnævnte maa antages at være bibragte ham med Øxens Eg, var Overfaldne uarbejdsdygtig indtil den 13de Januar d. A., og først ved Maanedens Udgang vare Saarene fuldstændig lægte. Læsionerne kunne imidlertid ikke antages at ville medføre skadelige Følger for Overfaldnes fremtidige Helbred. Arrestanten er født den 31 Oktober 1850 og bl. A. anset: ifølge Rettens Dom af 3 December 1872 efter Straffelovens § 248 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Københavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 23 August 1876 efter Straffelovens § 100, cfr. § 98, med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ifølge nærværende Rets Dom af 1 December 1877 efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og senest ifølge nærværende Rets Dom af 6 Februar f. A. efter Straffelovens § 178 med simpelt Fængsel i 6 Uger. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Onsdagen den 24 Maj.

Nr. 176. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Ole Pedersen (Def. Shaw),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller i alt Fald uteerligt Forhold.

Hørsholm Birks Extrarets Dom af 12 November 1892: Arrestanten Ole Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, og Defensor, Overretssagfører Raaschou, med 12 Kr. til hver, foruden Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Januar 1893: Tiltalte Ole Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Meyer, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ole Pedersen til Høiesterets-sagførerne Bagger og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Hørsholm Birks Extraret hertil indankede, mod Tiltalte Ole Pedersen for Forsøg paa Voldtægt eller ialt-

faldt uteerligt Forhold anlagte Sag er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at han den 19 September f. A. om Eftermiddagen, da han paa den gennem Rude Skov førende Landevej traf den ham hidtil ubekjendte Pige Anna Petersen, 26 Aar gammel, Datter af en Gaardejer i Sandbjerg, har anmodet hende om Samleje og trods hendes Vægring ført hende hen i Vejgrøften, hvor han gjentog Anmodningen med Tilbud om Betaling og tog fat i hendes Ben, saa at hun faldt om, men sluttelig opgav sin Hensigt og forlod Stedet. Efter Pigens edelige Forklaring væltede han hende i Grøften om paa Ryggen, lagde sig ovenpaa hende og befølte hende paa det blotte Legeme ved at stikke en Haand indenfor hendes Klæder. Dette har Tiltalte benægtet med Tilføjende, at han kun prøvede at faa Samleje med Pigen med hendes gode Villie, hvilket han efter hendes Adfærd ved deres Sammentræf paa Vejen vil have troet at kunne opnaa. Der er imidlertid ikke fremkommet Nogetsomhelst til Bestyrkelse for, at Pigen skulde have givet ham Anledning til denne Tro, hvorved bemærkes, at hun efter Sagens Oplysninger maa antages at være en sædelig Pige. Tiltalte, der er født den 11 December 1849 og ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 23 December 1870 anset efter Straffelovens § 168, jfr. § 46 og § 176, jfr. § 174, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 21 November 1874 for Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 13 Januar 1876 for Vold med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, samt ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 26 April 1879 for Tyveri og Falsk med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos han i 1885 har været arresteret som sigtet for Forsøg paa Voldtægt og for Røveri, uden at Aktion da paafulgte, er for det her under Sagen omhandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 185, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, findes passende at kunne nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Nr. 199. Høiesteretssagfører Bagger
contra

Christian Peter Marinus Tomsen (Klubien),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 1 April 1893: Arrestanten Christian Peter Marinus Tomsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretten Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Peter Marinus Tomsen til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Christian Peter Marinus Tomsen for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Arrestanten har i December f. A. frastjaalet Artist Georg Jackson en til 6 Kr. vurderet Vinterfrakke, der hang frit fremme i et Restaurationslokale her i Staden, hvor Arrestanten var tilstede som Gjæst, samt et i en af Frakkens Lommer beroende Par Handsker af Værdi 50 Øre. I Tidsrummet fra Midten til Udgangen af Januar d. A. har han endvidere i 4 Gange frastjaalet sin Principal, Grosserer Ole Peter Jespersen, en Del til ialt 16 Kr. 70 Øre vurderede Kurve, der beroede i et af Bestjaalne til Lager benyttet Rum i Ejendommen Gl. Kongevej Nr. 47. Medens han begik de 3 første af de nævnte Tyverier til Tider, hvor der var uhindret Adgang til Lagerrummet, begik han det sidste Tyveri, ved hvilket han

stjal Kurve til samlet Værdi 9 Kr., om Eftermiddagen den 31 Januar d. A. paa en Tid, da Rummet var aflaaet, og skaffede han sig ved denne Lejlighed Adgang til samme ved Hjælp af en falsk Nøgle. De ved det sidstnævnte Tyveri stjaalne Kurve bragte Arrestanten dog, efter forgjæves at have forsøgt at sælge dem, tilbage til Lageret, og paa samme Maade forholdt han sig med en af de ved et af de tidligere Tyverier stjaalne Kurve, af Værdi 1 Kr. 50 Øre.

Arrestanten har endelig den 12 Januar d. A. svigagtigt pantsat et til 16 Kr. vurderet Uhr, som han havde lejet af Uhrhandler Hans Otto Pedersen bl. A. paa Vilkaar, at det skulde være hans Ejendom, naar han i Leje havde betalt et nærmere bestemt Beløb, hvilket Vilkaar ikke var opfyldt, da Pantsætningen fandt Sted. Arrestanten er født den 13 December 1870 og — foruden 3 Gange at være straffet for Tyveri før sit 18de Aar — anset ifølge Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 23 November 1886 efter Straffelovens § 281, sammenholdt med § 37, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ifølge nærværende Rets Dom af 27 April 1889 efter Straffelovens § 228 og efter Analogien af dens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Københavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 28 August 1889 efter Straffelovens § 177, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge nærværende Rets Dom af 12 Juli 1890 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og i Medfør af dens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ifølge nærværende Rets Dom af 9 Maj 1891 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stykke, og i Medfør af dens § 241, 1ste Stykke, efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, efter dens § 253 og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri samt efter dens § 253, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Torsdagen den 25 Maj.

Nr. 196.

Advokat Klubien

contra

Christen Pedersen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 6 Februar 1893: Tiltalte, Husmand Christen Pedersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 (to) Gange 5 Dage. Saa udreder han og alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Marts 1893: Tiltalte Christen Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hastrup og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom under Henviisning til Straffelovens § 70 ommeldte Undladelse af at indhente Justitsministeriets Resolution ikke har kunnet være til Hinder for, at der ved Bedømmelsen af den Tiltalte paasigtede Forbrydelse, Mishandling af hans Hustru, ogsaa tages Hensyn til den Del af hans Forhold mod hende, som ligger over 10 Aar tilbage i Tiden, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Pedersen til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Husmand Christen Pedersen, der er født i Aaret 1837, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 202. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der allerede, da han for 26 à 27 Aar siden indtraadte i Ægteskab med sin nuværende Hustru, med hvem han, indtil nærværende Sag blev rejst, levede sammen, var forfalden til Drik — jevnlig saa at sige i hele dette Tidsrum, naar han har været paavirket af Spiritus, har mishandlet sin nævnte Hustru, Maren Jensen, idet han navnlig ofte har tilføjet hende Slag med knyttet Næve i Ansigtet eller Hovedet, saaledes at hun deraf er kommen til at bløde, sparket hende op ad Benene med sine Træsko, kradset hende med sine Negle paa Halsen, saa at der er kommet blodige Mærker deraf, flere Gange rusket hende i Haaret og revet Haartotter ud, samt rykket hende i og ved Ørerne, og at han endvidere idelig har ndskjældt hende for det Værste, samt truet hende tildels med Kniv og erklæret at ville slaa hende ihjel, paa en saadan Maade, at hun maatte frygte, at han, hvad han dog aldrig for Alvor vil have tænkt paa, vilde iværksætte sin Trusel, idet han særlig ogsaa en enkelt Gang har kastet en Kniv med den spidse Ende efter hende, der dog ikke ramte, men huggede sig fast i Bræddegulvet.

Da der ikke overensstemmende med Straffelovens § 70 ses at være indhentet Resolution fra Justitsministeriet angaaende Paatalen, forsaavidt angaar den Del af Tiltaltes ommeldte Forhold, der ligger længere end 10 Aar tilbage i Tiden, bliver der forsaavidt ikke Spørgsmaal om at idømme Tiltalte særlig Straf.

Angaaende hans Forhold i den seneste Tid er iøvrigt følgende nærmere oplyst: Den 19 November f. A., da Tiltalte i beruset Tilstand vilde gribe fat i et lille Barn, der var i hans Hus, hvad Hustruen forhindrede ham i, sparkede han i Vrede herover Sidstnævnte med sine Træsko dels paa Ydersiden af højre Knæ, som derved misfarvedes af underløbet Blod, og dels imellem Benene helt op i Skrævet, hvorhos han kastede først en Ildtang og derefter en Stol efter hende uden dog at ramme og tilføjede hende et Slag med knyttet Næve i Panden. I en den 24 November f. A. udstedt Erklæring udtaler vedkommende Distriktslæge, at der paa Hustruens Pande fandtes en lille, næsten lægt Hudafskrabning, hvorhos Partiet deromkring fra højre Øjenbryn til henimod Haargrænsen var svullent og ømt, og at denne Læsion vel kan antages at hidrøre fra det ommeldte Slag, der maa være ført med betydelig Kraft.

I Begyndelsen af November Maaned f. A., da Tiltaltes Hustru for at undgaa Kjævlery med Tiltalte, der da var beruset, vilde forlade den Stue, hvori denne opholdt sig, kastede han en

Træske efter hende, saaledes at hun kun undgik at blive ramt ved hurtigt at trække Døren til, men Slaget var saa stærkt, at Træsken efterlod et Mærke i Døren.

En Gang i Slutningen af Februar Maaned f. A., medens Tiltaltes og Hustrues Datter laa i Barselseng hjemme hos Forældrene, greb han under en Ordstrid, skjøndt han da efter sin egen Forklaring ikke var mere beruset, end at han meget vel vidste, hvad han sagde og gjorde, sin Hustru saa haardt i Struben, at hun var ved at kvæles. Idet hun uvilkaarlig snappede efter Vejret, kom hun til at bide Tiltalte i Fingeren og herefter, samt idet en 14aarig Søn kom Moderen tilhjælp ved at slaa Faderen i Hovedet med en Stok, slap Tiltalte sit Tag.

Der har under Sagen været opkastet Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed, og Tiltalte har som Følge heraf været underkastet Undersøgelse af Distriktslægen, der imidlertid i en den 9 December f. A. udstedt Erklæring udtaler, at Tiltalte ved Undersøgelsen intet Tegn har frembudt til Alkoholisme eller nogen anden Tilregneligheds afficerende Sygdom, hvorfor han maa antages for Tiden at være i Besiddelse af fuld Tilregnelighed; Distriktslægen tilføjer dog, at det ikke er usandsynligt, at en Læsion af Baghovedet, som Tiltalte for ca. 25 Aar siden vil have paadraget sig, muligen kan bevirke, at han ved Nydelsen af Spiritus lettere end Andre kommer i en Tilregneligheds formindskende Grad af Beruselse. Naar imidlertid hensees til, at Tiltalte ved ingen af de ovenfor nævnte Lejligheder, ved hvilke han har mishandlet sin Hustru, kan antages at have været mere beruset, end at han meget vel har vidst, hvad han foretog sig, hvorved bemærkes, at han ogsaa ses at have afgivet, som det maa antages, i det Væsentlige korrekte, tildels detaillerede Forklaringer angaaende de tilføjede Mishandlingers Karakter, findes der ikke tilstrækkelig Føje til, som ved Underrettsdommen sket, at statuere, at Tiltalte kun har været i Besiddelse af ufuldstændig Tilregnelighed. For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 202 — dog at der ved Straffens Bestemmelse tillige bliver at tage Hensyn til § 203 — med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Nr. 175. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Maren Kirstine Larsen, Rasmussens Hustru (Def. Lunn),

der tiltales for falsk Angivelse.

Nyborg Kjøbstads Extrarets Dom af 23 November 1892: Tiltalte Arbejdsmand Hans Andreas Rasmussens Hustru, Maren Kirstine, født Larsen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Qvist, og til Defensor, Prokurator Clausen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Februar 1893: Tiltalte Maren Kirstine Larsen, Arbejdsmand Rasmussens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Nyegaard, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til en efter dennes Afsigelse af det kongelige Sundhedskollegium afgiven Erklæring angaaende Tiltaltes Tilregnelighed vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Maren Kirstine Larsen, Rasmussens Hustru, til Høiesteretssagførerne Hansen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nyborg Kjøbstads Extraret hertil indankede mod Tiltalte Maren Kirstine Larsen, Arbejdsmand Rasmussens Hustru, for falsk Angivelse anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder følgende: Den 20 Oktober f. A. anmeldte Tiltalte ved sin Mand for Politiet i Nyborg, at en Slagter den foregaaende Dag havde gjort Forsøg paa at voldtage Tiltalte, og den 22de næstefter udpegede hun for Politiet Slagter Niels Petersen af Revsøre som den Skyldige. Der blev i den Anledning indledet Undersøgelse mod denne, der nægtede sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, og da Tiltalte for Retten fastholdt Rigtigheden af sin Angivelse, idet hun nærmere forklarede, at Petersen i hendes Hjem havde grebet fat i hende, tilstoppet hendes Mund med et Lommeterklæde, lagt hende paa en Seng og ført et Slagterstaal op i hendes Kjønsele, blev Petersen sidstnævnte Dag underkastet Varetægtsfængsel. Der opstod imidlertid Mistanke om, at Anmeldelsen var falsk, og efterat Petersen som Følge heraf den 24de næstefter atter var bleven løsladt, og Undersøgelsen rettet mod Tiltalte, tilstod hun, at der ikke laa andet til Grund for Anmeldelsen, end at Petersen den 19 Oktober f. A. havde været i hendes Hjem, og spurgt om en Mands Adresse, og at hendes Sigtelse mod ham for Voldtægtsforsøg eller uteerligt Forhold var falsk og fremsat af hende mod bedre Vidende i den Hensigt at bevæge Petersen, hvem hun kjendte som en ganske velstaaende Mand, til at betale hende Penge for paa den Maade at faa Sagen neddyttet og Anmeldelsen tilbagetogen. Denne Tilstaaelse har hun vel senere tilbagekaldt, men derpaa har hun atter frafaldet Tilbagekaldelsen, idet hendes seneste Forklaring under et paa Foranledning herfra optaget Reassumptionsforhør dog gaar ud paa, at hun ikke kan gjøre Rede for Motiverne til sin Handlemaade, og efter det Foreliggende er der ingen Grund til at betvivle Rigtigheden af hendes Tilstaaelse om, at Anmeldelsen er falsk og fremsat af hende mod bedre Vidende. Da Tiltalte foretog den falske Angivelse, var hun frugtsommelig i 6te Maaned, og hendes mentale Tilstand har været gjort til Gjenstand for Undersøgelse, men ifølge den fremlagte Lægeerklæring og det iøvrigt Oplyste maa hun antages at have været fuldt tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der er født den 14 August 1870 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 225 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken hun er anset efter samme Lovbestemmelse, sammenholdt med § 23, kfr. § 168 og § 176, sammenholdt med § 46, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, være at forandre.

Nr. 152. Murmester **Chr. Neumann**
 som Mandatarius for Snedkermester **Chr. Dahl** (Høgsbro)
 contra
 Godsejer **C. von Ekensten** (Ingen),

betr. Betaling af et Pengebeløb.

Kjøbenhavns Gjæsterets Dom af 10 Februar 1893:
 Denne Sag afvises.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at det maa ansees uomtvistet for Gjæsteretten, at det var paa Indstævntes Svigerfaders Bopæl, at Gjæsteretsstævningen blev forkyndt, samt at Indstævnte ved Forkyndelsen ikke opholdt sig her i Staden, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande.
 Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Murmester Chr. Neumann af Frederiksberg, som Mandatarius for Snedkermester Chr. Dahl søgt Indstævnte, Godsejer C. von Ekensten, til Betaling af 1383 Kr. 04 Øre, som Citanten vil have betalt i Rente af en Panteobligation til Vexellererne Rubin & Bing, med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 30 December f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. Indstævnte har paa-staaet Sagen afvist, idet han har benægtet at have Bolig her i Landet, hvorimod han vil holde Dug og Disk paa Lillø pr. Hør i Svellig, hvilken Ejendom han efter sit Anbringende bestyrer for sin Svoger. Efter Stævningsmændenes Paategning paa Stævningen er denne forkyndt paa den i samme opgivne Bopæl Vesterbrogade Nr. 41 for Indstævntes Hustru. Indstævnte har imidlertid gjort gjældende, at det ikke er ham, men hans Svigerfader, der bor i bemeldte Ejendom, og at hans Hustru kun havde midlertidigt Ophold hos hendes Fader, da Stævningen blev forkyndt, og da Citanten nu ikke har godtgjort, at disse

Anbringender ere urigtige, og at Indstævnte, der fra tidligere Tid har været bosat i Sverrig, ved Sagens Anlæg i Virkeligheden var flyttet her til Staden, kan det ikke anses oplyst, at Sagen med Rette er anlagt ved nærværende Ret som Indstævntes Hjemting, og Sagen vil derfor efter Indstævntes Paastand, der ikke som af Citanten forment kan anses for sent fremsat, være at afvise. Forsaavidt Indstævnte har paastaet sig tilkjendt Kost og Tæring, vil denne Paastand som for sent fremsat ikke mod Citantens Protest kunne tages tilfølge. Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 193. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Friede Johann Lübcke (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Marts 1893: Arrestanten Friede Johann Lübcke bør straffes med Forbedringshusarbejde i otte Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Seidelin, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Friede Johann Lübcke til Høiesteretssagførerne Hansen og Shaw 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Friede Johann Lübcke, der er født den 2 Juli 1874 og ikke funden forhen straffet, tiltales under denne Sag for Tyveri og Falsk. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han i Tiden fra den 1 Marts 1891 indtil sin Anholdelse i 1892 har i mange forskellige Gange frastjaalet Harald Valdemar Mansfeld-Büllner, i hvis Tjeneste han var, ca. 200 Flasker af en af hans nævnte Principal fabrikeret Bitteressens, dels en Del Ormefrø, Rhabarberrod og forskellige andre tørre Ingredienser, som benyttedes ved Tilvirkningen af den nævnte Bitteressens, dels en Del Propper, Lak, Etiketter og trykte Brugsanvisninger m. v., alt tilsammen af Værdi ca. 70 Kr.; heraf maa efter Arrestantens Forklaring Gjenstande af samlet Værdi ca. 50 Kr. antages stjaalne forinden den 2 Juli 1892 og Resten efter den Tid. Det Stjaalne beroede i Bestjaalnes Forretningslokaler paa Steder, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang. De stjaalne Materialier brugte Arrestanten hovedsagelig til dermed at tilberede en Bitteressens af lignende Beskaffenhed som den, der som berørt fabrikeredes af hans Principal, og som denne forhandlede under Navn af „Brama Livselixir“; de stjaalne Propper og Lak samt Etiketter og Brugsanvisninger m. v. brugte han henholdsvis ved Aftapningen paa Flasker af den af ham saaledes tilberedte Bitter og til at anbringe paa Flaskerne samt indsvæbe disse i — alt paa samme Maade, som det skete i hans Principals Forretning, saaledes at Produktet kom til at se ud, som om det hidrørte fra denne. Saavel den Bitter, som han saaledes tilvirkede, som de Flasker med Bitter, han stjal fra sin Principal, som endelig ogsaa en Del Flasker med Bitter, af hvilke han var — tildels paa ulovlig Maade, i hvilken Henseende hans Forhold imidlertid ikke foreligger til Paakjendelse — kommen i Besiddelse forinden den 1 Marts 1891, afsatte han i alt væsentligt — navnlig naar bortses fra en Del Flasker, som han endnu havde i sin Besiddelse ved sin Anholdelse i December 1892 — dels til Christian Mouritz Rasmussen, der drev Kjøbmandsforretning i Horsens under Firma Th. Wolffs Efterfølger, dels til Cand. pharm. Chr. Bestle, som var Indehaver af „E. Mehls Fabrik i Aarhus“. Fakturaprisen for, hvad Arrestanten saaledes efterhaanden solgte, har efter det Oplyste udgjort tilsammen mellem 900 og 1000 Kr.

Overfor de nævnte to Personer — med hvem Arrestanten var traadt i Forbindelse ved Brev, og med hvem han overhovedet ikke kom i personlig Berøring — optraadte han for at undgaa Opdagelse under det opdigtede Navn „Karl Knudsen“, med hvilket han har underskrevet et stort Antal Breve, som han henholdsvis i Tiden fra December 1890 til November 1892 har rettet til „Th. Wolffs Efterfølger“ og i Tiden fra Oktober 1891 til Oktober 1892 til „E. Mehls Fabrik“. Medens nogle

af disse Breve — af hvilke en stor Del ere komne tilstede under Sagen — ikke efter deres Indhold kunne betragtes som Dokumenter i den Forstand, hvori dette Ord er brugt i Straffelovens § 268 ff., indeholdt Størstedelen af dem dels Tilbud om Levering til nærmere angiven Pris af Varer, som Underskriveren angaves at have til Disposition, eller som allerede samtidigt angaves at være eller ville blive afsendte til Adressaten, dels Akcept af modtagne Bestillinger, dels Kvittering for tilsendte Pengebeløb eller for Modtagelsen af tilbagesendte tomme Flasker m. v., ligesom endelig et af Brevene til E. Mehls Fabrik bl. A. gik ud paa, at Underskriveren paatog sig Agentering med Hensyn til en i denne Fabrik tilvirket Bitter og begjærede sig tilsendt et mindre Parti af denne tilligemed Cirkulærer m. v.

Betalingen for de Varer, Arrestanten solgte til de ovennævnte to Personer, oppebar han dels ved Postopkrævning, dels igjennem Postanvisninger, og for de Beløb, han saaledes hævdede hos Postvæsenet, kvitterede han overfor dette med Underskriften „Karl Knudsen“, paa hvilket Navn de paagjældende Postforsendelser lød. Som Følge af Foranførte vil Arrestanten være at ause efter Straffelovens § 228 og § 275, jfr. §§ 268 og 270, samtlige disse §§ tildels sammenholdte med § 37, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i otte Maaneder.

Tirsdagen den 30 Maj.

Nr. 188. Kunstmaler, Straahattefabrikant V*
 Sichelkow (Ingen)

contra

Murer N. Petersen (Asmussen efter Ordre).

Odense Bythings Dom af 16 Maj 1892: Indstævnte, Kunstmaler, Straahattefabrikant W. Sichelkow i Odense, bør til Citanten, Murer N. Petersen i Kjøbenhavn, betale 690 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 28 Januar 1891 til Betaling sker, men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Kramer et Salær paa 50 Kr., der udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at Overenskomst af 7 Juli 1887, Deklaration af 6 August s. A. og Gjældsbevis af 15 September 1887 ikke ses at være skrevet paa Stempelpapir. Det Idømte

at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 December 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Kunstmaler, nu Straahattefabrikant V. Sichelkow af Odense, til Indstævnte, Murer N. Petersen heraf Staden, med 30 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Kontracitanten Murer N. Petersen, efterat Hovedcitanten Kunstmaler, Straahattefabrikant Sichelkow havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 December 1892 paaankes til Høiesteretsaaret 1894, har ifølge dertil meddelt Anticipationsbevilling og Bevilling til fri Proces kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedcitanten, skjøndt lovlig varslet, ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Høiesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, hvorhos Hovedcitanten bliver at tilpligte at betale Processens Omkostninger for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager derunder Salær til Kontracitantens befalede Sagfører.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Hovedcitanten til Høiesteretssagfører Asmussen 80 Kroner. Saa betaler han og det Retsgebyr, der skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stempede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Høiesteret for Kontracitantens Vedkommende havde været beneficeret. Endelig betaler han til Justitskassen 10 Kroner.

Onsdagen den 31 Maj.

Nr. 9. Gaardejer Jacob Larsen (Salomon)

contra

Nakskov Byraad ved dets Formand, Borgmester
J. Karberg (Jensen),

betr. et Afgiftsspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 December 1888: De Indstævnte, Nakskov Byraad, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Jacob Larsen af Nakskov, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Af Indholdet af § 7 i Forordning 18 Oktober 1811 fremgaar det tydeligt, at den udenbyes Mand, som købte og bosatte sig paa en af de der omhandlede Kjøbstadsjorder, ikke derved blev at betragte som indenbyes Mand eller blev fritaget for den deri fastsatte Afgift, og Plakat 15 Juli 1831 kan saameget mindre antages at lægge en anden Forstaaelse af Betegnelsen »indenbyes Mand« til Grund, som den gaar ud fra, at Avlen af den deri omtalte indenbyes Mand indhøstes til Kjøbstaden.

Som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved den det indstævnte Byraad ved den indankede Dom tillagte Frifindelse.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte betale Indstævnte med 150 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Gaardejer Jacob Larsen, til Indstævnte med 150 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende her ved Retten som vedtaget Værnething imod de Indstævnte, Nakskov Byraad, anlagte Sag har Citanten,

Gaardejer Jacob Larsen af Nakskov, paastaet Nakskov Kommune kjendt uberettiget til at opkræve Bygafgift af den ham tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 10 f, 30, 33 a, 33 h og 10 c af bemeldte Kjøbstads Markjorder samt tilpligtet at tilbagebetale ham de for Aarene 1884 og 1885 ham under Udpantningstvang afkrævede og af ham under Reservation betalte Afgifter til Beløb 139 Kr. 79 Øre, tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 31 Maj f. A. til Retaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte have paastaet sig frifundne for Citantens Tiltale og sig tilkjendt Sagens Omkostninger.

Det er under Sagen in confesso, at de nævnte Jorder, som ifølge Skjæder af 10 Juni 1875 og 30 December 1878 tilhøre Citanten, høre til de i Frdn. 18 Oktober 1811 § 7 omhandlede Jorder, og at Citanten, der før Maj 1884 boede i Nakskov Landsogn, og som indrømmer den Gang at have været pligtig at svare Bygafgift af Jorderne til Nakskov Kommune, siden Maj 1884 har boet paa bemeldte Jorder, hvor han har opført komplette til et Agerbrug med Beboelse hørende Bygninger, og det er fremdeles in confesso, at Citanten for Tiden svarer Formue- og Lejlighedsskat samt Hartkornsskat og Husskat til Nakskov Kommune, og at han er indlemmet i Kjøbstadens Brandkorps.

Striden mellem Parterne drejer sig, om Pl. 15 Juli 1831 kan siges at være anvendelig i det foreliggende Tilfælde, hvilket paastaas af Citanten, der derfor formener, at han ikke kan være pligtig til for Tiden efter Maj 1884 at svare Bygafgift til den oftnævnte Kommune, medens de Indstævnte gjøre gjældende, at Citanten ikke kan betegnes som „indenbyes Mand“, idet han ikke har Bopæl paa den egentlige Kjøbstadsgrund, Nakskov Kjøbstads Bygrund, men bor paa de udenfor den egentlige Kjøbstadsgrund til Byen hørende Jorder.

Heri findes der nu ogsaa at maatte gives de Indstævnte Medhold. Ligesom nemlig Frdn. 18 Oktober 1811, ved hvis § 7 den omhandlede Afgift paabødes, tydeligt hviler paa Forudsætningen om, at de paagjældende Markjorder den Gang vare ubeboede, saa at Forordningen under Begrebet „indenbyes Mand“ eller „Byens Borgere og Indvaanere“ ikke kan have tænkt sig indbefattet Andre end dem, der bo paa den egentlige Kjøbstads Grund, saaledes pege ogsaa forskjellige af Forordningens enkelte Bestemmelser, jfr. §§ 2 og 3, hen paa, at det ingenlunde har været Lovgiverens Hensigt at betragte den „udenbyes Mand“, som i Henhold til den ved Forordningen dertil aabnede Adgang maatte bebygge og bebo nogen Del af Markjorderne, som en „indenbyes Mand“. Efter denne Forordningens Forstaaelse af den nævnte Betegnelse, hvilken Forstaaelse uanset en senere Tids muligt forandrede Opfattelse maa blive at lægge til Grund

ved nærværende Sags Afgjørelse, maa den i oftnævnte Frdms. § 7 givne Forskrift derfor forstaaes saaledes, at den deromhandlede Afgift bliver at svare i alle Tilfælde, i hvilke Salg af de paagjældende Jorder sker til andre end dem, der bo paa den egentlige Kjøbstadsgrund, og da der nu ingen Anledning er til at antage, at den senere Pl. af 15 Juli 1831 skulde have brugt Betegnelsen „indenbyes Mand“ paa en fra hin oprindelige Bestemmelse afvigende Maade, vil den ved bemeldte Plakat hjemlede Fritagelse for nævnte Afgift ikke kunne komme den udenfor Nakskov Kjøbstads egentlige Bygrund boende Citant tilgode. Som Følge heraf ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at opheve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 200.

Advokat Halkier

contra

Anders Christian Andersen Hvam (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181 samt Voldtægt eller Forsøg derpaa.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Marts 1893: Arrestanten Anders Christian Andersen Hvam bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hasselbalch, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Petersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 April 1893: Arrestanten Anders Christian Andersen Hvam bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførererne Hastrup og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Voldtægt eller Forsøg derpaa, maa det i Henhold til de i den indankede Dom i

saa Henseende anførte Grunde billiges, at han ikke er funden skyldig til Straf.

Derimod vil han for at have øvet Utugt med de i Dommen nævnte 3 Søstre paa Tider, da han vidste, at han ikke var fuldstændig helbredet for den veneriske Lidelse, for hvilken han havde søgt Lægehjælp, og derfor maatte have Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, være at ansee efter Straffelovens § 181. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Christian Andersen Hvam til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten, Handelsrejsende Anders Christian Andersen Hvam, for Overtrædelse af Straffelovens § 181 samt for Voldtægt eller Forsøg herpaa. Efter Sagens Oplysninger havde Arrestanten efter i April Maaned 1891 at have søgt Lægehjælp for en venerisk Lidelse, der hurtig fortog sig, den 14 September s. A. paany givet sig under Lægebehandling for en kjønslig Affektion, der hurtig viste sig at være en indureret Chancre med omtrent samtidig optrædende syfilitiske Initialsymptomer, for hvilken Sygdom han maa antages at have været under Lægebehandling til den 31 August 1892, paa hvilken Dag han ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring af hans Læge neppe var fuldstændig helbredet og derfor af Lægen beordredes til at bruge varme Bade og nogen Tid endnu Medicin, hvorhos Lægen i Erklæringen har udtalt, at Arrestanten — som den 19 Maj havde forlovet sig med en ung Pige Emilie Aasted, og som efter sin Forklaring i den Anledning lod sig grundig undersøge af Lægen og paa sin Forespørgsel desangaaende af denne fik det Raad ikke at kysse sin Kjæreste paa Munden — ved sin Meddelelse til Lægen om sin Forlovelse, efter hvad denne med Bestemthed tør sige, har paany af ham faaet udtrykkelig Advarsel med Hensyn til Smitteoverførelse paa Kjæresten ved Kys og Paamindelse om Betænkelighederne ved for tidligt Ægteskab.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han kort efter Forlovelsen er traadt i utugtig Forbindelse med sin fornævnte Forlovede, med hvem han oftere har havt Samleje, dels under hendes Ophold i Aalborg i Tiden indtil Juli Maaned f. A., da hun kom i Huset hos Arrestantens Broder paa en Landejendom i Nærheden af Hjerring, dels i September Maaned s. A. under et Besøg, han aflagde paa denne Gaard, og endelig paany i Aalborg, hvortil hun i Oktober Maaned var vendt tilbage, sidste Gang ved Juletid f. A., samt at han tre Gange i September Maaned s. A. i Aalborg har havt Samleje med sin Forlovedes Søster Dagmar, der er født i Aaret 1874, og en Gang med en tredje Søster Anna Aasted, født i Aaret 1875, ligeledes i Aalborg i December Maaned s. A., hvilket sidste Samleje iøvrigt maa antages ikke at være blevet helt fuldbyrdet.

Medens der ikke for Sidstnævntes Vedkommende er konstateret nogen Sygdom, ere derimod de 2 andre Søstre, Emilie og Dagmar, ved den foretagne Lægeundersøgelse befundne at være lidende af venerisk Sygdom, idet der navnlig hos Emilie fandtes Symptomer paa konstitutionel Syfilis, medens Dagmar led af sekundære syfilitiske Tilfælde. I en den 12 Marts d. A. udstedt, i Extrarettet fremlagt Lægeerklæring udtales det, at ingen af de 2 fornævnte Kvinder endnu var helbredet, og at deres Helbredelse antagelig først vilde kunne ventes om mindst en Maaned, samt at det endnu en lang Tid vilde være umuligt at have nogen Mening om, hvorvidt Tilbagefald kunde befrygtes efter eventuel Helbredelse.

Idet saavel Emilie som Dagmar Aasted have nægtet at have staaet i utugtigt Forhold til andre end Arrestanten, maa der efter Sagens Oplysninger gaaes ud fra, at denne — der iøvrigt den 2 Januar d. A. paany underkastede sig Lægebehandling for venerisk Syge og ligeledes under sin Arrestation gjentagne Gange har været under Kur herfor, og som maa antages overfor Søstrene at have fordulgt, at han var lidende af bemeldte Sygdom — har paaført disse den ovenomhandlede veneriske Sygdom og saaledes paadraget sig Strafansvar efter Straffelovens § 181, saa meget mere som han har erkjendt, at han, da han i September og December f. A. havde legemlig Omgang med sin Forlovede og dennes Søster Dagmar, var vidende om, at han endnu ikke var fuldstændig helbredet for den veneriske Sygdom, hvorfor han var bleven behandlet af den ovenommeldte Læge.

Forsaavidt Arrestanten dernæst er sigtet for Voldtægt og Forsøg derpaa, refererer denne Sigtelse sig til hans Forhold overfor Dagmar og Anna Aasted. Førstnævnte har i saa Henseende forklaret, at Arrestanten, med hvem hun som anført i September Maaned f. A. 3 Gange har havt Samleje, nemlig 1ste Gang en Middagsstund i den nye Plantage ved Skovbakken,

2den Gang ved Aftenstid paa en Bænk i Anlægget Carolinelund og 3die Gang ved Middagstid i den fornævnte Plantage, kun har opnaaet dette ved at anvende Magt imod hende, idet hun hver Gang vil have gjort al den Modstand, hun formaaede, og kun have undladt at raabe om Hjælp af Skamfølelse. Rigtigheden af denne Forklaring har Arrestanten imidlertid vedholdende benægtet, hvorhos han har fastholdt, at Dagmar Aasted, der stadig var villig til at lade sig kysse og kjærtegne af ham, frivillig har indrømmet ham Samleje ved de nævnte Lejligheder. Det maa nu ogsaa ved Arrestantens og Dagmar Aastedes samstemmende Forklaringer anses godtgjort, at Arrestanten, da hun en Gang ifjor Sommer besøgte ham paa hans Værelse, ved hvilken Lejlighed han skubbede hende, der havde taget Plads paa hans Seng, over i denne og løftede hendes Klæder op, paa hendes bestemte Anmodning om at lade være undlod at pleje legemlig Omgang med hende, samt at han en Aften, efterat han de ommeldte tre Gange havde bedrevet Utugt med hende, da han ude i det militære Anlæg havde taget Plads med hende paa en Bænk og efterat have taget hende om Livet vilde lægge hende ned paa denne, afstod fra at pleje Omgang med hende, da hun bestemt erklærede, at hun ikke længere vilde være Legetøj for ham. Ligesom det ved de nævnte Lejligheder Passerede bestyrker Arrestantens Anbringende om, at han overhovedet ikke overfor en virkelig alvorlig Modstand har villet tiltvinge sig Samleje med Dagmar Aasted, saaledes maa det ogsaa efter samtlige foreliggende Omstændigheder antages, at hun de tre Gange, Arrestanten har bedrevet Utugt med hende, ikke har været aldeles uvillig til at fejle ham, hvorved bemærkes, at hun stadig har været villig til at følges med Arrestanten paa tildels ensomme Spadsereture, til hvilke hun endog undertiden har afbentet ham.

Hvad angaar Forholdet til Anna Aasted har Arrestanten vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med hendes Forklaring, at han den 22de December f. A., da Anna efter hans Opfordring var fulgt med ham op paa hans Værelse paa Hotel Dania i Aalborg og havde taget Plads paa en Chaiselongue, satte eller lagde sig hos hende paa denne, kyssede hende og i den Hensigt at opnaa Samleje med hende tog hendes Klæder op, lagde sig ovenpaa hende, og da hun, efter først at have gjort nogle Indsigelser, faldt tilføje, indførte sit mandlige Lem i hendes Kjønnsdele, men da Anna, der hidtil ingen Modstand havde gjort, nu blev bange og erklærede, at han ikke maatte, strax rejste sig op og afstod fra at fuldbyrde Samlejet. Anna Aasted har nu vel gjort gjældende, at han først rejste sig, efterat hun gjentagne Gange havde skubbet ham fra sig, men hertil vil der imod Arrestantens Benægtelse ikke kunne tages noget Hensyn. Det maa herefter billiges, at Arrestanten ved Underrettsdommen ikke er funden at have paadraget sig Strafansvar for Voldtægt eller Forsøg derpaa.

For sit øvrige ovenfor ommeldte Forhold vil han, der er født i Aaret 1868, og som, bortset fra, at han under Aftjenelsen af sin Værnepligt har været straffet for Tjenesteforseelser 8 Gange arbitrært og en Gang ifølge Krigsretsdom ved 10 Regiment af 30 April 1890 med mørk Arrest i 5 Dage, iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 181 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 1 Juni.

Nr. 197. Høiesteretsadvokat Hansen

contra

Christen Christensen (Def. Nellemann),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Odense Herreds Politirets Dom af 10 November 1892: Tiltalte, Uldhandler Christen Christensen, bør til Odense Herreds Politikasse bøde 20 Kr. og derhos betale Sagens Omkostninger. Samtlige under Sagen ommeldte Varer, af Værdi 44 Kr. 90 Øre og 123 Kr., bør være konfiskerede, de under førstnævnte Værdiansættelse indbefattede Varer til Fordel for Anholderen, Gendarmkorporal Jensen. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Marts 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den skete Konfiskation af den til 123 Kr. vurderede Varebeholdning bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Petersen, betaler Tiltalte Uldvarehandler Christen Christensen af Odense 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes og Dommen iøvrigt at efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Christensen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Uldvarehandler Christen Christensen af Odense for uberettiget Omløben med Varer anlagte, i første Instants inden Odense Herreds Politiret paakjendte Sag er det oplyst, at Tiltalte den 12 Oktober f. A. blev antruffen i Svendstrup, omførende til Forhandling en Pakke indeholdende uldne og linnede Beklædningsgjenstande, vurderede til 44 Kr. 90 Øre. Om disse Varer forklarede Tiltalte, at han dels kort forinden sin Anholdelse havde indkjøbt dem hos Detaillister, Kjøbmænd og Producenter i Hammerum og Lysgaard Herreder under et Ophold hos sin i Bording boende Fader, dels havde taget dem af en i hans Bolig i Odense værende Beholdning af Varer, som han tidligere i de nævnte Herreder havde indkjøbt, hvilken Beholdning under Sagen er vurderet til 123 Kr. Da Tiltalte ved Odense Kjøbstads Politirets Dom af 23 Februar 1891 har for ulovlig Omløben med Varer været anset efter Frdn. 13 Februar 1775 og Plakat 27 November 1839 med en Bøde til Kjøbstadens Politikasse af 10 Kr., har han ifølge Frdn. 23 April 1845 § 2 forbrudt Retten til i Henhold til Næringsloven af 29 December 1857 § 37 at omføre til Forhandling de i nævnte Paragraf omtalte Husflidsprodukter, og da han, der vel er født i Hammerum Herred og opdragen sammesteds hos sin endnu derboende Fader, men i de sidste Aar har havt fast Bopæl i Odense, i al Fald forsaavidt angaar det Tidspunkt, der kommer i Betragtning under nærværende Sag, ikke kan antages at være „Indvaaner“ i nævnte Herred — i hvilken Henseende det ikke kan tillægges Betydning, at han var forsynet med et den 3 Oktober 1892 af Hammerum Herreds Kontor udfærdiget Pas — har han ikke heller i Reskript af 14 Februar 1741 havt Hjemmel til at omløbe med de omhandlede Varer, selv om disse, som han har anbragt, maatte være at anse som saadanne Varer, til hvis

Omførsel de i Reskriptet nævnte Herreders Indvaanere ere berettigede.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 31 December 1871 og ikkun funden tidligere tiltalt eller straffet som foranført, ved den indankede Dom er anset for anden Gang begaaet Overtrædelse af Frdn. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839 med en Straf, der passende findes bestemt til 20 Kr., som tilfalde Herredets Politikkasse, ligesom det endvidere billiges, at de omfærte Varer til Beløb 44 Kr. 90 Øre ved Dommen ere konfiskerede til Fordel for Anholderen. Derimod findes Konfiskationen ikke at burde udstrækkes til den i Tiltaltes faste Bolig i Odense forefundne Varebeholdning, og denne, der ved Dommen ligeledes er konfiskeret, vil derfor være at udlevere til Tiltalte.

Tirsdagen den 6 Juni.

Nr. 97. Farver Herman Just (Ingen)

contra

Firmaet Jørgensen & Spreckelsen ved dets Indehavere,
A. Spreckelsen og P. H. Jørgensen (Høgsbro).

Høiesterets Dom.

Appellanten Farver Herman Just, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til de Indstævnte, som have ladet møde, 200 Kroner.

Torsdagen den 8 Juni.

Nr. 6. **Kjøbenhavns Magistrat (Shaw)**

contra

Konseilspræsident og Finantsminister **Estrup** paa Statskassens Vegne (den kst. Kammeradvokat),

betr. Spørgsmaal om Statskassens Forpligtelse til at deltage i Udgifterne ved Brolægningen af en Del af Nyboder.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 December 1888: Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Vegne, bør for Tiltale af Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, derunder en af Marineministeriet under 9 Maj 1859 over den største Del af de til Nyboder hørende Grunde, deriblandt ogsaa den under Sagen omhandlede Gadestrækning, erhvervet Ejendomsdom, og særligt under Hensyn til de derefter fra Finantsministeriets Side foretagne Dispositioner over en Del af Grundene findes bemeldte Gadestrækning at maatte, forinden den af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse blev overtaget som offentlig Gade, betragtes som en Private tilhørende Gade i den Forstand, hvori dette Udtryk bruges i Loven 14 December 1857 § 1. Da derhos Reskriptet 12 Maj 1779 ikke findes at kunne have været Kommunalbestyrelsen til Hinder for at bringe den nævnte Lovs §§ 1 og 2 til Anvendelse paa den omtalte Gadestrækning, efterat denne paa Grund af de forandrede Forhold ikke længere kunde henregnes til de i Reskriptets Post 2 omhandlede Nybodersgader, hvis Brolægningssvæsen henlaa under Søetaten, vil allerede som Følge af det Anførte Appellantens Paastand om at tilkjendes det paastævnte Beløb med Renter være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Finantsministeriet, bør paa Statskassens Vegne til Appellanten, Kjøbenhavns Magistrat, betale 6732 Kroner 51 Øre med

Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 12 August 1882, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kjøbenhavns Kommunes Budget for Aaret 1881 blev det i Henhold til Loven af 14 December 1857 indeholdende nogle Forskrifter om Gader, Veje og Vandløb i Kjøbenhavn § 1 bestemt, at den Del af Fredericiagade, som tidligere under Navnene Bjørnegade og Nellikegade havde hørt til Nyboder og strækker sig fra Borgergade til 46 Alen forbi Ny Kronprinsessegade — efter at den søndre Side af Gaden var bleven bortsolgt fra Nyboder og overgaaet i privat Eje — skulde overtages af Kommunen som offentlig og forsynes med fuldstændig ny Brolægning. Efter at dette var sket, bleve de derved medgaaede Udgifter ved en Beslutning af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse fordelt mellem Kommunen og Ejerne af de tilstødende Ejendomme, hvorved der paa Nyboder, som vedblivende ejer den nordre Side af Gadestrækningen, faldt et Beløb af 6732 Kr. 51 Øre. Ved herom at meddele Marineministeriet Underretning anmodede Kjøbenhavns Magistrat i en Skrivelse af 6 Maj 1882 Ministeriet i Henhold til den fornævnte Lov af 14 December 1857 § 5 om inden 3 Maaneder at indbetale Beløbet, men herpaa svarede Ministeriet, at det fandt Betalingspørgsmaalet tvivlsomt og derfor ansaa det rettest, at dette fik sin Afgjørelse ved Domstolene, saafremt Magistraten fastholdt sin Fordring. Magistraten har derefter som Citanter anlagt nærværende Sag mod Indstævnte Finantsministeren paa Statskassens Vegne og herunder paastaet samme tilpligtet at betale de foranførte 6732 Kr. 51 Øre med Renter 5 pCt. aarlig og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte, der har givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger hos Citanterne, derunder Salær til Kammeradvokaten, idet Indstævnte har forment, at den af Citanterne paaberaabte Lov af 14 December 1857 ikke kan faa Anvendelse paa de til Nyboder hørende Gader.

Forsaavidt nu Citanterne have forment, at Statens eller Nyboders Forpligtelse til at betale det omhandlede Beløb alt er bleven anerkjendt derved, at Marineministeriet i et lignende Tilfælde, nemlig da Kamelgade, efter ved Kommunens Budget for 1880 at være erklæret for offentlig, var bleven brolagt, er gaaet ind paa at betale det Nyboder herfor paalignede Beløb, da kan der ikke heri gives Citanterne Medhold, idet den Omstændighed,

at Ministeriet har betalt det for bemeldte Gades Brolægning fordrede Beløb, ikke i og for sig indeholder en Anerkjendelse af, at Fordringen har været berettiget, og naar Citanterne endvidere have paaberaabt sig, at Marineministeriet, da Citanterne, ved at meddele Samme Underretning om den ved Budgettet tagne Beslutning angaaende Fredericiagade, i Skrivelse af 26 Februar 1881 forespurgte, om Ministeriet ønskede, at den i Henhold til Loven af 14 December 1857 udnævnte Taxationskommission skulde opfordres til at afgjøre, hvorvidt der vilde være at yde Staten nogen Erstatning for den paagjældende Gadestrækning, under 19 Marts næstefter ikkun svarede, at Ministeriet ikke vilde tage noget Forbehold om Erstatning til Staten for Gaden, men ikke fremsatte nogen Indsigelse mod den tagne Beslutning om at bringe Loven af 1857 til Anvendelse paa Fredericiagaden og brolægge den ved Kommunens Foranstaltning, da kan der heller ikke heri antages at ligge nogen Anerkjendelse af Citanternes Berettigelse til den trufne Foranstaltning og det deraf udsprungne Krav, som nu gjøres gjældende.

Søgsmaalets Afgjørelse maa derfor bero paa, om Loven af 14 December 1857 afgiver fornøden Hjemmel for Kommunalbestyrelsens Fremgangsmaade. Naar Indstævnte herimod har indvendt, at Nyboder udgjør en egen selvstændig Kommune, der ikke har noget med Kjøbenhavns Kommune at gjøre, og paa hvilken derfor heller ikke de for Kjøbenhavn givne Love kunne blive anvendelige, da findes denne Opfattelse af Nyboders Stilling ikke tilstrækkelig begrundet. De af Indstævnte paaberaabte Særegenheder ved Nyboders Forhold forklares naturligvis ved den Omstændighed, at Nyboder som en samlet Ejendom tilhører Staten, i Forbindelse med den ejendommelige Brug, som Staten gjør af denne Ejendom, uden at det er nødvendigt at opfatte Nyboder som en selvstændig Kommune, hvad der strider imod den Anvendelse paa Nyboder, som i Almindelighed er gjort af den for Kjøbenhavn gjældende Lovgivning, jfr. saaledes ogsaa det nedenfor nævnte Reskript af 12 Maj 1779, som anser Forordningen om Brolægningsvæsenet i Kjøbenhavn for ligefrem anvendelig paa Nyboder.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 15 Juni 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 18.

Torsdagen den 8 Juni.

Nr. 6. Kjøbenhavns Magistrat (Shaw)

contra

Konseilspræsident og Finantsminister Estrup paa Statskassens
Vegne (den kst. Kammeradvokat).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Naar de for Kjøbenhavn givne Love ikke udtrykkeligt undtage Nyboder, maa de antages at angaa ogsaa denne Bydel, saafremt da ikke særlige for denne gjældende Bestemmelser udelukke dem derfra. Dette maa imidlertid antages at være Tilfældet med Hensyn til Bestyrelsen af de til Nyboder hørende Gader og deres Brolægning.

Ved Forordning 20 August 1777 angaaende Stenbrolægningen med anden dertil hørende Indretning paa Gaderne o. s. v. i Kjøbenhavn blev der, efterat Kongen havde forordnet en særegen Kommission til at besørge de herhenhørende Forretninger, givet nærmere Røgler for Gadernes Brolægning og foreskrevet, at den dertil medgaaede Udgift skulde lignedes paa Hus- og Gaardejerne i Forhold til Enhvers Andel i Stenbroen. Da der i Henhold til denne Forordning blev afkrævet Sæetaten Brolægningsafgift af Nyboder, gjorde Admiralitets- og Kommissariatkollegiet desangaaende Indstilling til Kongen, som under 21 December 1778 resolverede, at Sæetaten maatte fritages for den aarlige Udgift, som Brolægnings-Kommissionen havde paastaet, imod selv at besørge Nyboders Brolægning ligesom tilforn og svare sin Andel, naar de fælles Gader, som løbe i lige Linie med Nyboders, af Ny skulde oplægges. Der blev derefter foretaget en Opmaaling af de til Nyboder hørende Gader, der løbe

i lige Linie med Byens Gader, eller hvori der fandtes Particulaires Huse paa den ene Side, for hvis Vedkommende Bestemmelserne for den nyanordnede Brolægning maatte komme til Anvendelse, og der udgik derefter under 12 Maj 1779 et allerhøjeste Reskript til Brolægningskommissionen i Kjøbenhavn angaaende, som det hedder, nogen Forandring i Forordningen af 20 August 1777 om Brolægningen, saavidt Nyboder angaar, hvori foreskrives, at det skal have sit Forblivende ved berørte Forordning, saavidt angaar den Del af Nyboders Stenbro, som med Andres har Sammenhæng eller Fællesskab udi efterskrevne Gader, nemlig Store Kongensgade, Borgergade, Adelgade, Rigensgade, Hoppenslænge, Kaninlænge, Bryggerlænge, Hjortelænge, Klærkegade, Balsamgade og Salviegade, for tilsammen 3880 Kv.-Favne, saa at Sæetaten for disse Kv.-Favne Stenbro svarer til Brolægningskassen den efter bemeldte Forordning for hvert Aar fastsatte Afgift lige med andre udi Stadens Stenbro Lodtagne, da Kommissionen har at besørge samme 3880 Kv.-Favne Stenbro paa forordnet Maade oplagte og vedligeholdte, men at Sæetaten derimod skal være befriet for den øvrige Del af Nyboders Gader eller Stenbro fra at erlægge nogen Afgift til den forordnede nye Brolægning, imod at Staten selv der besørger Brolægningen og dens Vedligeholdelse med hvad dertil hører, fremdeles som tilforn. Da Staten senere bortsolgte et Kvarter af Nyboder, foranledigede Indenrigsministeriet en allerhøjeste Resolution af 18 Juli 1854, der er bekjendtgjort ved Raadstueplakat af 15 September s. A., ved hvilken det bestemtes, at der af de i Reskriptet af 1779 anførte Fællesgade-Arealer, for hvilke der svaredes aarlig Afgift til Brolægningskassen, maatte udgaa Marinens Andel i Bryggerlængen og Store Kongensgade samt en Del af dens Andel i Borgergade, medens Nygade, der hidtil havde været vedligeholdt af Marinen, fremtidig maatte betragtes som Fællesgade for 152 Kv.-Favne, saa at det Areal, af hvilket Nyboder skulde svare Brolægningsafgift, i det Hele blev nedsat til 3412 Kv.-Favne, samt at der med Brolægningen i Pindsvinegade, hvoraf der hidtil ikke havde været svaret Brolægningsafgift, fremtidig blev at forholde efter Forordning 20 August 1777 og senere dertil sig sluttende Bestemmelser, da den nemlig ved Bort salg helt var udgaaet af Nyboders Terræn.

Medens der saaledes i 1854 erhvervedes en kgl. Resolution for Forandringer i det ved de tidligere Bestemmelser fastsatte Forhold mellem Nyboder og Kjøbenhavns Kommune med Hensyn til Brolægningen i Nyboders Gader, have Citanterne forment, at saadant ikke efter Emanationen af Loven af 14 December 1857 er nødvendigt, da denne Lov antages at indeholde Hjemmel for Kommunalbestyrelsen til selv at erklære en Nyboders Gade for offentlig og derigjennem inddrage den under sin Forsorg. Denne Antagelse kan imidlertid ikke bifaldes.

Den ved Reskriptet af 12 Maj 1779 givne Ordning af Forholdet med Hensyn til Nybodersgadernes Vedligeholdelse kan ikke antages at være undergaaet nogen Forandring ved Loven af 14 December 1857. Gaderne i Nyboder maa nemlig efter bemeldte Reskript anses at være offentlige ligesaavel som de Gader, Forordningen af 20 August 1777 iøvrigt angik, idet det kun er med Hensyn til den Myndighed, under hvilken Forsorgen for deres Vedligeholdelse er henlagt, at der er etableret en Forskjel mellem Nyboder og den øvrige Del af Kjøbenhavn, og forsaavidt Citanterne imod en saadan Opfattelse af Nyboders Gader have henvist til, at de af Marinen kunne nedlægges, ligesom enkelte Gader allerede ere nedlagte og bortsolgte som Byggegrunde, da er denne Indvending ikke afgjørende, da det Samme efter Omstændighederne ogsaa kan ske med Hensyn til de under Kommunens Forsorg hørende Gader. Der kan derfor ikke blive Spørgsmaal om at erklære de i Nyboder værende Gader for offentlige paa den Maade, som i Loven af 14 December 1857 § 1 er foreskrevet med Hensyn til de Private tilhørende Gader og Veje, og som Følge heraf kunne heller ikke de øvrige i bemeldte Lov givne Forskrifter komme til Anvendelse paa Nybodersgaderne.

Naar Citanterne have forment, et det skulde følge af Forskrifterne i Reskriptet af 12 Maj 1779, at Gader, der bleve fælles for Nyboder og Byen, derved at Grunde ved Gaden bortsolgte til Private, skulde indgaa under Byens almindelige Brolægningsvæsen, og at dette saaledes maatte være Tilfældet med den her under Sagen omhandlede Gadestrækning, saa at Søetaten derfor efter selve Reskriptet var pligtig at betale det fordrede Beløb, da vil denne Forstaaelse af bemeldte Reskript — selv om den maatte være rigtig — ikke kunne faa Betydning for nærværende Sag, da Reskriptet af 1779 nemlig i alt Fald kun foreskriver, at Søetaten af dens Andel i de fælles Gader skal svare aarlig Brolægningsafgift, men der her ikke er Spørgsmaal om saadan Afgift, men om et Bidrag en Gang for alle til den første Istandsættelse af den paagjældende Gadestrækning. Og da nu denne Strækning, som det fremgaar af det Foranferte, hører til de Gader, som Reskriptet af 1779 har henlagt under Søetatens Bestyrelse med Hensyn til Brolægning og Vedligeholdelse, kan Kommunalbestyrelsen ikke ensidigt forandre dette Forhold, og Indstævnte vil derfor være at frifinde for Citanternes Tiltale. Sagens Omkostninger ville være at ophæve, og der bliver saaledes ikke Spørgsmaal om at tillægge den konstituerede Kammeradvokat Salær. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 12 Juni.

Nr. 54. Grosserer og Detailhandler **B. L. A. Nielsen** (Ingen)

contra

Enken **E. E. Nielsen**, født **Esche**, og hendes Lavværge, Overretssagfører **L. Simonsen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten Grosserer og Detailhandler **B. L. A. Nielsen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 60. Overretssagfører **W. Lorentzen** (Ingen)

contra

Student **Michael Vogelius** med Kurator, Korpslæge **L. S. Vogelius** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten Overretssagfører **W. Lorentzen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 65. Forhenværende Laboriearbejder
M. C. Lyngsie (Ingen)

contra

Chefen for Hærens Laborieafdeling Oberst J. M.
Lassen paa egne og det ham undergivne Befalingspersonales
Vegne (Hindenburg efter Ordre).

Høiesterets Dom.

Appellanten forhenværende Laboriearbejder M. C. Lyngsie, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Salarium til Advokat Hindenburg for Høiesteret betaler Appellanten 100 Kroner. Endelig betaler han det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stempede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Høiesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret.

Nr. 69. John C. Wulff (Ingen)

contra

Theodor Bræuer i Wien (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten John C. Wulff, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades ham

med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 70. Smørhandler **E. Johannesen** (Ingen)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, der behandler Boet efter afdøde Brændevinsbrænder **P. Johannesen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten Smørhandler **E. Johannesen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 71. **Jens Larsen** (Ingen)

contra

Parcellist Niels Jørgensen (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten **Jens Larsen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham

med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 83. Sagfører J. J. Jensen (Ingen)

contra

Sagfører **Henr. Jensen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten Sagfører J. J. Jensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 86. Vinhandler P. Buch (Ingen)

contra

Gaardejer **Jens Peter Nielsen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten Vinhandler P. Buch, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering,

at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 202. Advokat Nellemann
 contra
 Christen Pedersen (Def. Salomon),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Holbæk Kjøbstads Politirets Dom af 15 Februar 1892: Tiltalte, Uldvarehandler Christen Pedersen, bør til Holbæk Kjøbstads Politikasse bøde 100 Kr. samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, og bør de anholdte Varer være forbrudte til Fordel for Anmelderen. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Juli 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 160 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Kalko, betaler Tiltalte, Christen Pedersen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved bemærkes, at selv om Tiltalte havde kunnet ansees hjemmehørende i noget af de i Reskriptet 14 Februar 1741 ommeldte Herreder, vilde dette dog ikke have kunnet føre til hans Frifindelse,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Pedersen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holbæk Kjøbstads Politiret hertil indankede mod Tiltalte Christen Pedersen for ulovlig Omløben med Varer anlagte Sag er det oplyst, at Tiltalte, der er født den 4 Oktober 1859 og tidligere for samme Forseelse har været anset ifølge Hasle m. fl. Herreders Politirets Dom af 16 Februar 1880, Nørhald m. fl. Herreders Politirets Dom af 19 Januar 1881, Hasle m. fl. Herreders Politirets Dom af 12 November s. A. samt denne Rets Domme af 24 September 1889 og 29 August 1890 med de anholdte Varers Konfiskation og Bøder af henholdsvis 10 Kr., 20 Kr., 20 Kr., 50 Kr. og 80 Kr., den 30 Januar d. A. paa Holbæk Politistation erkjendte at medføre til Forhandling en i hans Besiddelse forefunden og af Politiet i Bevaring tagen Pakke strikkede og vævede Beklædningsgjenstande, under Sagen vurderede til ialt 148 Kr. 50 Øre, hvilken Forklaring han i et samme Dag i Politiretten afholdt Forhør godkjendte med Tilføjende, at disse Varer udgjorde en Del af et større Parti, som han før afvigte Jul paa en Omvandring i Jylland havde købt af forskellige tilfældigt trufne Personer og derefter havde omført til Salg paa Landet, navnlig i Holbæk Amt. I et senere Forhør har han forandret denne Forklaring derhen, at de af Politiet anholdte Varer, hvilke han nu opgav at have afkjøbt en sjællandsk Omløber, ikke af ham vare omførte til Salg, men alene bestemte til Foræringer og derfor holdte afsondrede fra Tiltaltes andre til Forhandling omførte Varer; men til denne af Intet bestyrkede delvise Tilbagekaldelse af hans i Retten afgivne Tilstaaelse kan der i Medfør af Lovens 1—15—1 ikke tages Hensyn.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der i Følge de af ham overgaaede Domme i Medfør af Frdn. 23 April 1845 § 2 har forbrudt Retten til i Henhold til Næringslovens § 37 at omføre til Forhandling de deri omhandlede Husfidsprodukter og efter det Oplyste ikke kan ansees hjemmehørende i noget af de i Reskriptet 14 Februar 1741 ommeldte Herreder, ved den indankede Dom er anset efter Frdn. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839, men Straffen, der er bestemt til en Holbæk Kjøbstads Politikasse tilfaldende Bøde af 100 Kr., findes at maatte bestemmes til en samme Kasse tilfaldende Bøde af 160 Kr. Med denne Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser om de anholdte Varers Konfiskation til Fordel for Anmelderen billiges, være at stadfæste.

Nr. 214.

Advokat Nellemann

contra

Hans Christian Johan Nicolai Johansen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 19 April 1893: Arrestanten Hans Christian Johan Nicolai Johansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og samtlige Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Kier, 12 Kr., og til Defensor, Kammerraad Esmann, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Maj 1893: Arrestanten Hans Christian Johan Nicolai Johansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Christian Johan Nicolai Johansen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Hans Christian Johan Nicolai Johansen, som er født i Aaret 1859 og tidligere straffet: ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 Juni 1886 for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; ifølge samme Rets Dom af 17 August s. A. for samme Forbrydelse efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage; ifølge samme Rets Dom af 20 November s. A. for samme Forbrydelse efter Straffelovens § 231, 1ste

Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ifølge samme Rets Dom af 28 December 1889 for samme Forbrydelse efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ifølge samme Rets Dom af 24 Marts 1891 for samme Forbrydelse efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, tiltales under denne Sag paany for Tyveri.

Det maa ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, som, umiddelbart efter at han den 25 Marts d. A. efter Udtaaelsen af den sidstnævnte Straf var bleven løsladt fra Horsens Straffeanstalt, begav sig til Aarhus, der samme Dag har set Lejlighed til at frastjæle Maskinarbejder Sofus Valdemar Baastrup, medens denne sov paa en Chaiselorgue i en Beværtning, som Arrestanten besøgte, et Sølvcylinderuhr af Værdi 10 Kr., et Par Fjedersko af Værdi 4 Kr., en Lommekniv af Værdi 50 Øre, samt en næsten værdiløs Portemonnæ indeholdende 94 Øre. Efter Arrestantens Forklaring stod Fjederskoene paa Gulvet foran Bestjaalne, og Uhret samt Portemonnæen laa ved Siden af ham paa Chaiselonguen, medens Arrestanten, som ved den paagjældende Lejlighed var noget beruset, ikke vil kunne huske, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Lommekniven, men dog har erkjendt, at det efter det Foreliggende maa formodes, at han ogsaa har frastjaalet Baastrup denne. Samtlige Koster ere komne tilstede under Sagen og tilbageleverede Bestjaalne, som ikke har paastaaet sig tilkjendt Erstatning. For sit anførte Forhold vil Arrestanten være at ansee for simpelt Tyveri 6te Gang begaaet efter Straffelovens § 232 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Tirsdagen den 13 Juni.

Nr. 198.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 207.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 12 December 1892: Tiltalte, Arbejdsmand Anders Nielsen, kaldet Anders

Christoffersen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage samt udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjerboe, og Defensor, Prokurator Kramer, 15 Kr. til hver. I Erstatning til Boelsmand Eiler Hansen udreder Tiltalte 256 Kr. 78 Øre og til Johanne M. Madsen 200 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 April 1893: Tiltalte Anders Nielsen, kaldet Christoffersen, bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage samt i Erstatning til Boelsmand Eiler Hansen betale 148 Kr. 58 Øre. I Henseende til den Enken Johanne Marie Madsen tillagte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Seidelin og Mundt for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 207, men Straffen findes efter de foreliggende Omstændigheder at burde forhøjes til simpelt Fængsel i 1 Maaned, hvorhos den Eiler Hansen tilkjendte Erstatning bliver at fastsætte til 201 Kroner 8 Øre.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til een Maaned, og den Eiler Hansen tillagte Erstatning forhøjes til 201 Kroner 8 Øre. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Nielsen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Anders Nielsen, kaldet Christoffersen, der er

født den 6 Februar 1838 og ikke funden tidligere straffet efter Dom, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 207. Ifølge de afgivne Vidneforklaringer og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende: Da Boelsmand Eiler Hansen af Stær-mose den 19 Juni f. A. Kl. 8¹/₂ Aften kjørte paa Landevejen fra Odense til sit Hjem med sin Enspændervogn, paa hvis forreste Agestol, foruden Hansen, sad dennes ca. 77aarige Moder, Enken Johanne Marie Madsen, født Eilersdatter, medens der paa Vognens bagerste Sæde sad Hansens Broder og 5 Børn, mødte han mellem Ejendommene Nr. 222 og 230 paa Heden en til Odense kommende Omnibus, paa hvilken Tiltalte var Kusk, og som, ligesom Eiler Hansens Vogn, kjørte i jævnt Trav. Medens Eiler Hansen drejede saa langt af tilhøjre, at hans Vogns højre Hjul endog maa antages at være komne op i en ved Vejen liggende Grusbunke, vedblev Tiltalte, uagtet der var rigelig Plads til at kjøre til Side, idet Vejens Bredde det paagjældende Sted fra Grusbunken til den modsatte Vejgrøft var godt 9 Alen, at kjøre lige ud eller gjorde i det Højeste en ubetydelig Drejning med Omnibussen tilhøjre. Da Vognene passerede hinanden, fik Omnibussens Baghjul fat i Enspänder-vognens Forhjul, hvorved der reves et Stykke af dette, og Vognen drejede paatværs af Vejen. Samtidig sprang Eiler Hansens Hest, der var bleven sky, frem og rev Hammeltojet i Stykker, og da Eiler Hansen ved Hjælp af Tømmen søgte at holde Hesten tilbage, trak den den forreste Agestol ud af Vognen, hvorved Eiler Hansen og Johanne Marie Madsen faldt til Jorden, og Sidstnævntes højre Skinneben brækkedes, hvorhos hun fik forskellige mindre Skrammer og Kontusioner. Ifølge en under 12 September f. A. afgiven Attest fra Stadslægen i Odense var Bruddet paa Johanne Marie Madsens Skinneben den Gang lægt, ligesom hun da kunde støtte lidt paa Benet, og i en den 9 December f. A. afgiven Erklæring udtaler Stadslægen, at hun endnu ikke er kommen sig helt, idet hun kun ved Hjælp af 2 Krykker eller ved at klynge sig til et andet Menneske kan støtte lidt paa Benet og til Nød paa denne Maade slæbe sig over et Stuegulv, samt at der næppe er nogen Udsigt til, at hun nogensinde vil gjenvinde den fulde Brug af sit Ben. Me-dens Johanne Marie Madsen forinden Benbruddet styrede Huset for Eiler Hansen, har denne efter Bruddet maattet antage en Pige, som han stadig senere har maattet beholde, idet Moderen, ifølge det tildels under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør Oplyste maa antages at være bleven ude af Stand til fremtidigt at udføre sin tidligere Gjærning i Eiler Hansens Hus. Tiltalte har vedblivende under Forhøret udsagt, at han, da Sammenstødet mellem Vognene skete, var saa be-ruset, at han aldeles ikke kan erindre noget af det passerede; men efter samtlige Vidners Forklaring maa det antages, at han,

om han end den paagjældende Dag havde nydt en Del Drikkevarer, har været fuldt tilregnelig.

Da Tiltalte efter alt det Oplyste ved sin i høj Grad uagtsomme Kjørsel maa anses som Aarsag i den Johanne Marie Madsen paaførte Skade, der findes at være af den i Straffelovens § 204 omhandlede Beskaffenhed, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 207, men Straffen, der ved Dommen er fastsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til simpelt Fængsel i samme Tid. Tiltalte vil derhos, som i den indankede Dom bestemt, have at erstatte Eiler Hansen, der ifølge de under Reassumptionsforhøret tilvejebragte Oplysninger har været retlig forpligtet til at bekoste Udgifterne ved Moderens Helbredelse, de til denne medgaaede Udgifter, nemlig til Instrumentmager og Apothek 2 Kr. 58 Øre, til Læge 40 Kr., til en Droske 1 Kr. og til Moderens Ophold i Odense under hendes Sygeleje i 15 Uger 1 Kr. daglig = 105 Kr., ialt 148 Kr. 58 Øre, medens der ikke under nærværende Sag kan blive Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte at udrede til Eiler Hansen den af denne yderligere fordrede og i den indankede Dom til 108 Kr. 20 Øre fastsatte Erstatning for Transport og Reparation af Vognen, for Beskadigelse af en Klædning og for Udgifter til en Pige under Moderens Sygdom. Medens Dommen i de anførte Henseender vil være at forandre, vil den være at stadfæste, forsaavidt angaar dens Bestemmelser om en Erstatning i Henhold til Straffelovens § 301 af 200 Kr. til Johanne Marie Madsen.

Nr. 211. Høiesteretssagfører Asmussen
 contra
 Niels Peter Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 Maj 1893: Arrestanten Niels Peter Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Peter Jensen til Høieretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Niels Peter Jensen for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han om Eftermiddagen den 13 Januar d. A., medens Skibskaptajn Hans Peter Thomasson i noget beruset Tilstand opholdt sig i et Beværtningslokale her i Staden, hvor Arrestanten gik til Haande, har tilvendt sig en Tikroneseddel, som han, da han sammen med Værtinden gik ind i et til Beværtningslokalet stødende Soveværelse for at søge efter Thomassons Tegnebog, som denne, der umiddelbart forinden havde været derinde, havde savnet, fandt liggende sammesteds paa Gulvet ved Siden af en Stol, og som han gik ud fra, at Thomasson, hvis Tegnebog samtidig af Værtinden fandtes liggende paa Gulvet i Soveværelset, havde tabt eller forlagt, hvad han i Virkeligheden ogsaa maa antages at have gjort.

Arrestanten er født den 19 August 1860 og anset ifølge Rettens Domme af 12 Maj 1883, 29 August 1885 og 19 Juni 1886, henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter dens § 230, 1ste Mbr., med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage og efter dens § 231, 1ste Mbr., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ifølge Rettens Dom af 1 November 1890 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 18 Dage. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Onsdagen den 14 Juni.

Nr. 191. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

- 1) George Brun eller Marco, 2) James Clendinen,
3) James Charles James eller Charles James og
4) Joseph Elliot Moore (Def. Shaw),

der tiltales: Nr. 1 for Tyveri og Forsøg paa denne Forbrydelse samt ulovlig Omgang med Hittegods, Nr. 2 for Tyveri, Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods, Nr. 3 og 4 for Hæleri og Meddelagtighed i Tyveri.

Christiansted Bythings kriminelle Extrarets Dom af 22 November 1892: Arrestanterne I George Brun alias Marco og II James Clendinen bør hensættes til Tugthusarbejde, Førstnævnte i otte og Sidstnævnte i syv Aar; af de Tiltalte bør hensættes til Forbedringshusarbejde III James Charles James og IV Joseph Elliot Moore, Førstnævnte i et Aar og Sidstnævnte i otte Maaneder, og i Fængsel paa Vand og Brød V Sara Therese George og VI John William alias Son Son, hver især i 10 Gange 48 Timer. I Erstatning til Planter Arendrup af „Grove Place“ betale Arrestanterne Een for Begge og Begge for Een D. 121.07, deraf solidarisk med de 4 andre Tiltalte D. 98. Arrestanterne ville derhos Een for Begge og Begge for Een have at udrede de med Aktionen forbundne Omkostninger, dog at enhver af de øvrige Tiltalte solidarisk med dem tilsvare Omkostningerne for sit Vedkommende. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 1 Februar 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten III James Charles James eller Charles James fastsættes til 2 Aar og for Arrestanten IV Joseph Elliot Moore til 1 Aar. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 22 Juni 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 19.

Onsdagen den 14 Juni.

Nr. 191. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

1) George Brun eller Marco, 2) James Clendinen,
3) James Charles James eller Charles James og 4) Joseph
Elliot Moore.

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for George Brun eller Marco, James Clendinen, James Charles James og Joseph Elliot Moores Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil Dommen, forsaavidt disse Tiltalte angaar, være at stadfæste. Salærerne for Høiesteret ville de Tiltalte have at udrede paa nedennævnte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler George Brun og James Clendinen Een for Begge og Begge for Een til Høiesteretssagførerne Asmussen og Shaw 30 vestindiske Daler til hver, hvorhos James Charles James og Joseph Elliot Moore in solidum med dem og med hinanden deraf udrede en Fjerdedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instans ved Christiansteds Bythings Extraret paadømte Sag ere Arrestanterne I George Brun alias Marco (Markoe), II James Clendinen, III James Charles James eller Charles James og IV Joseph Elliot Moore samt de Tiltalte V Sarah Theresa George og VI John William alias Son Son aktionerede, I for Tyveri og Forsøg paa denne Forbrydelse samt ulovlig Omgang med Hittegods, II for Tyveri, Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods, III og IV for Hæleri og Meddelagtighed i Tyveri og V og VI for Hæleri.

Arrestanterne I George Brun alias Markoe
og II James Clendinen.

I Slutningen af September 1891 havde disse to Arrestanter forladt Plantagen „Grove Place“, hvor de tjente som Arbejdere, og derefter flakket om i over $\frac{1}{2}$ Aar, idet de de første Par Maaneder toge Ophold i ubeboede Ruiner paa Plantagerne „Salmonhill“ og „Solitude“ paa Øens Østende og derefter sloge sig ned i dens vestlige Del, hvor de indrettede sig Hytter i Sukkerrørsmarkerne, først paa Plantagen „Mount Pleasant“ og senere paa Plantagen „Bethlehem“; i Begyndelsen af April 1892 toge de Tjeneste hos Richard Haynes paa Plantagen „Sionfarms“ Land, hvor de anholdtes den 12te i s. M. Ved deres egen med det øvrige Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at de i det nævnte Tidsrum have forøvet en større Mængde Forbrydelser mod Ejendomsretten, navnlig Tyverier, der her anføres i den Orden, hvori de ere anførte i Underrettsdommen

1) Forinden Arrestanten George Brun kom i Ledtog med Clendinen, havde han en Nat i August 1891 forøvet Tyveri hos Cornelius King, der beboede det ene af de to Værelser i Vaaningshuset paa Plantagen „Castle Nugent“; det andet, som var ubeboet, benyttedes af Mrs. Mikkelsen som Opbevaringssted af forskellige Ting, og havde begge Værelser en særskilt Udgangsør. Arrestanten, der vidste, at Cornelius King var fraværende, skaffede sig Adgang til hans med en Hængelaas aflaaede Værelse ved med et kraftigt Ryk i Hængelaasen at rive den ud af den i Dørstolpen siddende Krampe, som i Midten var brækket over, men hvis Ender igjen vare bøjede sammen. Fra Værelset tilegnede han sig 1 Gryde, 1 Haandklæde og 1 Stykke uldent Tøj, tilsammen af Værdi 50 Cts., og ere disse Gjenstande ikke komne tilstede. Paa Grund af Lukkets mindre solide Beskaffenhed maa det billiges, at dette Tyveri ikke i Underrettsdommen er anset som kvalificeret ved Indbrud.

2) Umiddelbart derefter skaffede Arrestanten Brun sig Adgang til Mrs. Mikkelsens ubeboede Værelse ved Siden af ved

at stikke Haanden ind under Yderdøren, der var afaaset indvendig, og rykke den stærkt til sig, hvorved den gik op. Arrestanten har Intet kunnet forklare om Lökkets Beskaffenhed, men ifølge Mrs. Mikkelsens Udsagn havde Døren indvendig været aflukket med en Laas, og havde hun den paafølgende Dag fundet Laasen ituslaaet, idet dens Tunge var afbrækket og var falden ind i Laasen, ligesom ogsaa en jernbeslaaet Rille i Dørstolpen, hvori Laasens Tunge havde siddet, var udreven, og fandtes Laasen ogsaa senere ved Undersøgelsen i denne Tilstand. Fra Værelset tilegnede Arrestanten sig 1 Pude, 1 Vandglas, 1 Sukkerdaase med noget Sukker og 1 Bylt indeholdende Fruentimmerklæder, alt til Værdi af D. 3.60, og er Intet deraf kommet tilstede.

3) En Nat, formentlig i Begyndelsen af Oktober 1891, tilegnede Arrestanterne Brun og Clendinen sig i Forening 3 til D. 21 anslaaede, Planter Arendrup tilhørende Faar fra Plantagen „Grove Place“s Faarefold, som kun var lukket ved en Laage forsynet med en udvendig Krog, som de aftog. Saavidt det kan ses af Forhøret, laa Faarefolden i Plantagens Gaard, der helt eller tildels var indhegnet, men maa det antages, at Adgangen til denne, saaledes som almindeligt ved Øens Plantagegaarde, ikke har været forbundet med nogen Vanskelighed. Arrestanten Clendinen slagtede strax Faarene udenfor Plantagens Gaard, og blev Kjødets dels fortæret af dem begge og dels bragt til Arrestanten IV Moores Værelse paa Plantagen „Paradise“, hvor denne og de andre Medtiltalte fik Dele deraf.

4) Medens Arrestanten Clendinen, som anført, slagtede de under Nr. 3 nævnte Faar, tilegnede Arrestanten Brun sig fra et Kalkunhus i Plantagen „Grove Place“s Gaard 6 Kalkuner og 1 Høne, anslaaede til en Værdi af D. 18. 20 Cts., som han senere fortærede sammen med Clendinen. Bestjaalne Planter Arendrup har paastaaet, at Døren til Kalkunhuset var afaaset, og at Arrestanten havde skaffet sig Adgang til det ved at frabryde Dørens nederste Hængsel, der sad noget løst, men i Mangel af nærmere Oplysning er ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste Arrestantens Forklaring, ifølge hvilken Døren ikke havde været afaaset, men kun forsynet med et løst nedhængende Overfald.

5) En Aften, formentlig i Oktober 1891, tilegnede de to Arrestanter sig 1 Blikspand og 1 Jerngryde til samlet Værdi af 30 Cts., som tilhørte Patrick Levy og henlaa i et aabent Vagthus paa Plantagen „Boetzberg“. De nævnte Gjenstande ere komne tilstede og udleverede til Bestjaalne.

6) En Nat i Begyndelsen af November 1891 tilegnede de to Arrestanter sig fra en aaben Vandmølle paa Plantagen „Cliftonhill“ 3 Stykker Sejl til Værdi D. 2, som de skar fra Møllevingerne. Af en Del af Sejlene lavede de sig Klæder, og

Resten efterlode de paa Plantagen „Solitude“, hvor det senere er fundet og udleveret til Ejeren, Planter Hoffmann.

7) Umiddelbart derefter begav de sig ad en aaben Sten-trappe over Muren ind i Plantagen „Cliftonhill“s aabne Gaard, hvor de tilegnede sig 1 Stykke 15 Yards langt, til 45 Cts. vurderet Reb, som hang udspændt, ligesom de endvidere tilegnede sig 2 til D. 3 vurderede Kalkuner, der sad under aaben Himmel. Kalkunerne fortærede Arrestanterne, medens Rebet senere blev fundet paa Plantagen „Solitude“ og er blevet udleveret til Ejeren, Planter Hoffmann.

8) En Nat i November 1891, da det var dem bekjendt, at Cornelius King ikke var hjemme, skaffede begge Arrestanter sig Adgang til hans ovenfor under Nr. 1 omtalte Værelse paa Plantagen „Castle Nugent“, idet det, efterat først Arrestanten Brun havde gjort et forgjæves Forsøg derpaa, lykkedes Arrestanten Clendinen med en svær Træstok at udrykke den i Dørstolpen siddende Krampe, hvori en afaaset Hængelaas var anbragt. Fra Værelset tilegnede de sig 1 Demijohn, 1 Gryde, 1 Jernstang, 1 Sæk, 1 Kurv, 1 Kniv, 1 Potte uden Bund med noget Salt i, 1 lille Lampe, 1 Par blaa Benklæder, 1 gammel Trøje samt 2 Sukkerøxer, til samlet Værdi af D. 2.90. De to Sukkerøxer kastede de strax bort, da de vare mærkede med Plantagens Navn; de andre Gjenstande ere dels brugte, dels gaaet tabte med Undtagelse af Demijohnen og Gryden samt Lampen, hvilken sidste de senere forærede til IV Arrestanten Moore, og ere disse Sager udleverede til Bestjaalne.

9) En Nat, ligeledes i November 1891, begav de to Arrestanter sig til Frederiksted, hvor de fra et Fiskenet, der var henlagt til Tørring paa Stranden Nord for Byen og tilhørte Fiskeren Henry Lehmann, afskar 2 Stykker Reb, hvert 1 Favnlængde og tilsammen vurderede til 12 Cts. Rebene, der ere komne tilstede, maa antages at være udleverede til Ejeren.

10) Medens Arrestanterne opholdt sig i Ruinerne paa Plantagen „Salmonhill“, altsaa i Oktober og Begyndelsen af November 1891, tilegnede de sig i Løbet af 4 til 5 Uger ialt omtrent 20, til D. 4 Stykket vurderede Faar fra Faarefolden paa Plantagen „Boetzberg“, som tilhører Planter Frørup; de forøvede altid disse Tyverier om Natten og toge 1 til 2 Faar ad Gangen. Faarefolden, der var i Nærheden af Vaaningshuset, var frit tilgængelig for Enhver, idet den vel var omgivet af en ca. 2 Alen høj Mur, men kun var lukket ved en Laage, forsynet med en udvendig Krog, som Arrestanterne aftog. Kjødet af Faarene havde de dels fortæret, dels kastet bort.

11) Ved to forskellige Lejligheder havde de i Forening ved Nattetid i Slutningen af November 1891 stjaalet hver 1 Faar fra Faarefolden paa Plantagen „Gordon Valley“, og skaffede de sig Adgang til Folden, der er indhegnet med Tremmeværk og

forsynet med en Laage ligeledes af Tremmer, ved at stikke Haanden ind mellem disse og aftage en indvendig Krog. Faarene, som af Ejeren, Kaptajn Pentheny, ere anslaaede til en Værdi af D. 5 Stykket, havde de fortæret.

12) Ligeledes en Gang i November 1891 tilegnede Arrestanterne sig om Natten fra „Coakleybay“s Faarefold et Faar, formentlig af Værdi D. 5, som de imidlertid, efterat have baaret det et kort Stykke, atter lod gaa, da det var for tungt for dem, og de derhos opdagede, at det var med Lam; og maa det, da Ejeren af Plantagen, Planter David de Léon, ikke vil have mistet et saadant Faar, antages, at det af sig selv er vendt tilbage til Faarefolden, der var omgivet af en Bræddevæg med en Laage, som ikke var afaaset, men holdtes lukket ved, at en Sten var væltet for.

13) En Gang i December 1891 skaffede de sig Adgang til den ubeboede Hovedbygning paa Plantagen „Pearl“ ved udenfra at skyde et 4 Alen over Jorden værende Vindue op; af et derliggende gammelt Gulvtæppe, der er ansat til en Værdi af D. 1, skar de et Stykke, som de ved deres Bortgang toge med sig.

14) Fra Buskene ved „Fairplane“, der hører til Plantagen „Bethlehem“, havde Arrestanterne en Gang tilegnet sig nogle Stokke af Værdi 10 Cts., hvoraf de lavede Fiskeredskaber, som senere ere gaaede tilgrunde.

15) En Nat tilegnede Arrestanterne sig en stor Kniv og to Tøffelbunde, henholdsvis af Værdi 40 Cts. og 5 Cts., hvilke Gjenstande laa paa en Bænk udenfor Centralsukkerfabrikens Saftstation paa „Fairplane“; Ejeren af disse Sager, hvoraf Tøffelbundene senere fandtes i Medtiltalte III James Charles James Besiddelse, er ikke udfunden.

16) En Nat kort før Jul 1891 tilegnede Arrestanten Brun sig alene — Arrestanten Clendinen kunde paa Grund af Sygdom ikke være med — fra et aabent Kjøkken ved den foranævnte Saftstation paa „Fairplane“ 2 Sække med Kul til Værdi D. 1.20, som tilhørte Victoria Canton. Kullene gjemte Arrestanten i en nærliggende Sukkerrørsmark, hvorfra de efter hans Anmodning den næste Dag afhentedes af de Medtiltalte Arrestanterne III James Charles James og IV Joseph Elliot Moore i Førstnævntes Hestekarre og bragtes til James Hus paa Plantagen „Paradise“, hvor de deltes mellem de nævnte tre Arrestanter og Arrestanten Clendinen.

17) Ligeledes havde Arrestanten Brun en Gang, uden at Arrestanten Clendinen var med eller kjendte noget dertil, tilegnet sig et til 50 Cts. anslaaet Stykke Tøj, som laa paa Stranden ved Plantagen „Coakleybay“, og hvis Ejer ikke er udfunden.

18) I det aabne og ubeboede Garveri paa Plantagen

„Petronella“ tilegnede begge Arrestanter i Forening sig en Nat i November 1891 et mindre Stykke Læder, vurderet til 80 Cts., og

19) tilegnede de sig endvidere sammesteds Natten mellem den 9de og 10de December 1891 2 halve Huder Læder, vurderet til D. 9, et Stykke Garveriværktøj af Værdi D. 2 og en Rebtømme til 19 Cts. Af det i dette og i det foregaaende Nummer omhandlede Læder lavede de Sandaler, hvoraf 3 Par ere bragte tilstede og ere tilligemed Garveriværktøjet, der ogsaa er bragt tilveje i beskadiget Stand, udleverede til Bestjaalne, Planter Hanson; Rebtømmen, der tilhørte Formanden for Garveriet, Elias James, havde Arrestanterne brugt til Sandalerne.

20) En Nat ved Juletid 1891 tilegnede Arrestanterne sig fra en Tønde, der henstod i Plantagen „Negrobay“s aabne Gaard, noget Kjøbmand George Flynn tilhørende Salt af Værdi 2 Cts., som de forbrugte.

21) I Faarefolden paa Plantagen „Grove Place“ (jfr. det om denne under Nr. 3 Bemærkede) havde Arrestanterne i Tiden fra Jul 1891 til henimod Marts 1892 ved 4 forskellige Tyverier om Natten tilegnet sig 11 Faar, der af Ejeren, Planter Arendrup, ere anslaaede til en Værdi af D. 7 Stykket. Kjødet af disse blev dels fortæret af dem selv, dels bragt til de Medtiltalte, Arrestanterne III James og IV Moores Huse paa Plantagen „Paradise“, hvor samtlige under Sagen Tiltalte toge Del i Fortæringen af det.

22) I Julenatten 1891 tilegnede Arrestanterne sig fra Faarefolden paa Plantagen „Fredensborg“ et til D. 5 anslaaet Faar, som de fortærede. Folden var omgivet af en ca. 2½ Fod høj Bræddevæg, hvis Laage indvendig kun var tilkroget, og var Folden efter det Oplyste let tilgængelig.

23) En Nat, kort efter at det forannævnte Tyveri var foretaget, gik Arrestanterne ind i et aabent Kjøkken, som ligger i en særskilt ubeboet Længe omtrent 40 Fod fra Vaaningshuset paa Plantagen „Fredensborg“, og tilegnede de sig der 2 Jerngryder, 1 Kasserolle, 1 Thekjedel, 1 Terrin, 3 Par Kopper, 1 Opøseske, 2 Spisesker, 1 Fad, 1 Komfur, 1 Stegepande, 1 Lærredsdragt, bestaaende af Jakke og Benklæder, tilsammen af Værdi D. 8.60, og tilhørende Forvalter Beathy, samt endvidere 2 Chemiser, 2 Underliv, 1 hvidt Skjørt, 1 Stykke Shirting, indeholdende 7 Yards, noget Brodeertøj og noget Dækketøj, tilhørende Ann Elizabeth Harrigan og ialt vurderet til D. 3.90. Af samtlige disse Sager ere 1 Jerngryde, Kasserollen, Thekjedlen og Terrinen ved Undersøgelsen fundne hos Medtiltalte III James; Thekopperne, Fadet og Spiseskeerne havde Arrestanterne bragt til de Medtiltalte IV Moore og V Sarah Theresa George, uden at de dog senere ere komne tilstede, og havde de ligeledes givet dem de 2 Underliv, hvoraf det ene er fundet; Lærredstøjet og de

to Chemiser havde de opslidt, og af Skjørtet og Shirtinget havde de lavet sig Undertøj; de øvrige Sager ere blevne borte for dem.

24) Umiddelbart efterat have begaaet det sidstnævnte Tyveri i Køkkenet paa Plantagen „Fredensborg“, skaffede de sig Adgang til et ved Siden af samme beliggende afaaset, men ubeboet Værelse ved med et Stykke Jern, som de havde fundet i Køkkenet, at udrive en i Dørstolpen siddende Krampe, hvori en Hængelaas var anbragt. Fra dette Værelse tilegnede de sig 1 Sukkerøxe af Værdi 50 Cts., som de senere efterlode i en Sukkerrørsmark, og 1 Gryde med Salt vurderet til 42 Cts., som de kastede bort efterat have brugt Saltet.

25) En Nat kort efter Nytaar 1892 stjal Arrestanterne fra Faarefolden paa Plantagen „Bethlehem“ 3 til D. 16,50 vurderede Faar, som de derefter fortærede sammen med Arrestanterne III James og IV Moore. Faarefolden var omgivet af en ca. 2 $\frac{1}{2}$ Alen høj Bræddevæg og var lukket ved en indvendig tilkroget Laage, men Krogen sad saa højt oppe, at Arrestanterne, ved at række Haanden over Laagen, kunde naa at tage den af.

26) Kort efter tilegnede de sig en Nat et til D. 3 vurderet Faar fra Faarefolden paa Plantagen „Windsor“, som tilhører Planter Raphael; Faarefolden, der ligger i Plantagens Gaard i nogen Afstand fra Negerbyen, var omgivet med et ca. 2 Alen højt Tremmевærk, forsynet med en Laage, der var lukket ved en indvendig Krog, som Arrestanten Clendinen løftede af ved at række Haanden over Tremmевærket.

27) Ad den under Nr. 7 omtalte Stentrappe gik Arrestanterne en Nat i Januar 1892 atter ind i Plantagen „Cliftonhill“s aabne Gaard, hvor de tilegnede sig 2 til D. 5 vurderede Gjæs, som laa paa Jorden, og som de fortærede.

28) En Nat, ligeledes i Januar 1892, gik de ind i en aaben Vandmølle udenfor Plantagen „Annashope“, der tilhører Planter Hagemann, og skar 3 til D. 3 vurderede Sejl fra Møllevingerne, ligesom de ogsaa tilegnede sig et til 25 Cts vurderet Stykke Reb, som laa i Møllen. De stjaalne Sager bragte de til Medtiltalte IV Arrestanten Moore, hvem de gav fri Raadighed over Sejlene, og som derefter skar dem i Stykker. Efterat Arrestanten Brun senere Natten mellem den 19de og 20 Maj 1892 var brudt ud af Varetægtsarresten, havde han den paafølgende Nat indfundet sig hos Moore paa Plantagen „Paradise“ og hentet Sejlene og Rebet, som det var hans Hensigt at benytte ved en paatænkt Flugt fra Øen, og ere de senere fundne paa Plantagen „Longford“s Strand og udleverede til Bestjaalne.

29) Natten mellem den 9de og 10de Januar 1892 skaffede Arrestanterne sig Adgang til et afaaset Kalkunhus paa Plantagen „Negrobay“, hvorfra de tilegnede sig 6 Kalkuner og 1 Høne, der af Bestjaalne, Kjøbmand George Flynn, ere ansatte

til en Værdi af D. 9.40. Kalkunhuset, som laa 25 Fod fra Vaaningshuset op mod Gaardens Indhegning, men udenfor denne, bestod tildels af Bræddevægge og maa efter det Oplyste antages at have været et forsvarligt Indelukke. Arrestanten Brun havde med Hænderne brudt to Brædder ud af Væggen, hvorpaa begge Arrestanter krøb ind gjennem den derved tilvejebragte Aabning.

30) Ved samme Lejlighed tilegnede Arrestanten Clendinen sig endvidere fra et i Plantagegaarden værende aabent Hønseshus 6 til 14 Cts. vurderede Hønsesæg, i hvilket Tyveri Arrestanten Brun paa Grund af sin samtidige Tilstedeværelse paa Gjærningsstedet maa anses meddelagtig.

31) Efterat Arrestanterne en Nat i Begyndelsen af Aaret 1892 vare gaaede ind i Plantagen „Grove Place“s Gaard (jfr. foran Nr. 3), krøb de under Porten ind i Studestalden og gik derfra gjennem en aabentstaaende Dør ind i Hestestalden, hvor de tilegnede sig 6 Grimer, dels af Reb, dels af Læder, forsynede med Jernringe, hvilke Grimer af Ejeren, Planter Arendrup, ere ansatte til en Værdi af D. 6; de gik derpaa atter ud af Stalden, ad samme Vej som de vare komne ind, men da Arrestanten Brun opdagede, at han havde glemte to af Grimerne i Hestestalden, krøb han, for at spare sig den længere Vej gjennem Studestalden, nu over en ca. 7 Fod høj Stakitport, som var anbragt mellem de to Stalde, og kom paa denne Maade atter ind i Hestestalden, hvor han afhentede de to Grimer. Arrestanten Clendinen var ikke tilstede, da Arrestanten Brun anden Gang gik i Hestestalden, og var derfor ubekjendt med, hvorledes han den Gang skaffede sig Adgang til den. Af Grimerne og Jernringene er en Del, som er vurderet til D. 1. 13 Cts., kommet tilstede og udleveret til Bestjaalne.

32) En Nat i Slutningen af 1891 eller Begyndelsen af 1892 begave de to Arrestanter sig atter (jfr. ovenfor Nr. 13) til den ubeboede Hovedbygning paa Plantagen „Pearl“, hvortil de skaffede sig Adgang gjennem en Dør, som bestod af to ved en Hængelaas aflaaede Halvdøre. Efterat Arrestanten Brun først havde gjort et forgjæves Forsøg paa at bryde Hængelaasen af, lykkedes det Arrestanten Clendinen ved Hjælp af en tyk Stok, som han stak gjennem Hængelaasens Øje, at rykke Krampen, hvori den var anbragt, ud. Fra det allerede under Nr. 13 omtalte, til D. 1 vurderede gamle Gulvtæppe skar Arrestanterne to større Stykker, som de overgav Medtiltalte IV Arrestanten Moore i Forvaring, men afhentede Arrestanten Brun dem igjen efter sin Undvigelse fra Arresten, og ere de senere fundne paa Plantagen „Longford“s Strand og udleverede til Bestjaalne.

33) En Nat i Begyndelsen af 1892 gik Arrestanten Brun alene — Arrestanten Clendinen var syg — ind i Vognskuret paa Plantagen „Mount Pleasant“, hvis Port bestod af 2 Halvdøre, der vare uafaaede og kun holdtes sammen ved en mod

dem udvendig opstillet Stang, og tilegnede han sig her 2 Stykker Baglæder, som han skar af to Vogne, 1 Hovedtøj, 2 Kjoreliner og 1 Compte, til samlet Værdi D. 2. 10 Cts.; endvidere skar han 2 store til 30 Cts. vurderede Stykker af Vognens Betræk, ligesom han ogsaa tilegnede sig et Lærredsovertræk værd 80 Cts. fra den ene Vogn. Af disse Sager er det ene Stykke Baglæder, Compten, Kjorelinerne og Hovedtøjet fundne hos Medtaltalte III James og udleverede til Bestjaalne, Forvalter Brady; af det andet Stykke Baglæder og de to Stykker Vognbetræk lavede Arrestanten Huer til sig selv og Clendinen og af Overtrækket to Skjorter, en til sig selv og en til Clendinen, der var vidende om Tyveriet.

34) Efter Forøvelsen af fornævnte Tyveri gik Arrestanten Brun ind i Plantagen „Mount Pleasant“s Hestestald, der var forsynet med en Tremmedør, som indvendig var lukket ved en Krog, hvilken Arrestanten tog af ved at stikke Haanden ind mellem Tremmerne. Det havde været hans Hensigt at stjæle Sadler, men da han ingen fandt, tilegnede han sig derfra en til 10 Cts. vurderet Rebgrime, som han senere gav til Medtaltalte III Arrestanten James, uden at den dog er funden hos denne.

35) Natten mellem den 12te og 13 Februar forøvede de to Arrestanter i Forening Tyveri paa Plantagen „Diamond & Ruby“. De skaffede sig Adgang til Hestestalden, der ligger ca. 200 Fod fra Vaaningshuset, ved at stikke Haanden ind mellem Tremmerne paa den omtrent 3 Alen høje Dør og aftage de to indvendige Kroge, hvormed Døren var tillukket. Fra Stalden tilegnede de sig 2 Sadler med tilhørende Dækkener og Stigbøjler m. m., hvoraf den ene, som var ny, var vurderet til D. 23, den anden, som var brugt, til D. 7; endvidere 2 Ridebidsler med Tømmer, værd D. 2.50, 1 Par Comptejern med vedhængende Læderstykker, 1 Rebgrime og 1 Lærredsovertræk til en Phaeton, tilsammen vurderet til D. 4.25, ligesom de ogsaa fra en i en aaben Port staaende Phaeton skar Baglæderet og den indvendige Tøjbeklædning, der ere anslaaede til henholdsvis D. 3 og D. 2. Fremdeles tilegnede de sig fra den paa Plantagen liggende aabne Vandmølle 2 Stykker til 20 Cts. vurderede Sejl, som de skar fra Mølevingerne. Af samtlige disse Gjenstande tabte de ved deres Bortgang det ene Saddeldækken og Baglæderet, som Dagen efter blev fundne af Bestjaalne, Planter Schmiegelow; af den ovennævnte Tøjbeklædning lavede de Huer; Rebgrimen og Lærredsovertrækket ere gaede tabt for dem; de øvrige Ting gavede de Medtaltalte III Arrestanten James og IV Arrestanten Moore i Forvaring, idet den Sidstnævnte dog købte den brugte Sadel af Arrestanten Clendinen for D. 1, og fandtes Arrestanterne James og Moore ved den hos dem foretagne Undersøgelse i Besiddelse af de fleste af disse Ting.

36) Natten mellem den 7de og 8 Marts 1892 forøvede de

tvende Arrestanter Indbrud i Kjøbmand George Flynns Butik paa Plantagen „Negrobay“, som var i samme Bygning som Beboelseslejligheden og kun adskilt fra Soveværelserne ved et Kjøkken, et Spisekammer og en Spisestue, mellem hvilke Rum alle Døre vare lukkede og den ene afaaset. Det er oplyst, at Folk til Stadighed, og saaledes ogsaa den paagældende Nat, sov i Beboelseslejligheden, og at dette var begge Arrestanter bekendt. Arrestanterne skaffede sig Adgang til Butiken gennem et 6 Fod over Jorden værende Vindue ved med et Stykke Jern at frabryde det nederste Hængsel paa den ene Vinduesskodde, som Clendinen derpaa trak saa stærkt udad med begge Hænder, at Brun kunde faa Haanden ind gennem den derved fremkomne Aabning og overskjære et Reb, hvormed Skodden indvendig var fastbunden, hvorpaa han aftog den indvendige Krog til den anden Skodde. Efterat være kommen ind i Butiken søgte Arrestanten Clendinen strax efter Penge og fandt i Pengeskuffen, som han opbrød, 15 Cts., i en anden aaben Skuffe 7 Cts. og andre Steder i Butiken D. 2.77, som han tilegnede sig. Medens Clendinen var beskæftiget hermed, fyldte Arrestanten Brun 6 Sække dels med Fødevarer, vurderede til D. 99.23, og dels med en Mængde andre Ting som Knive, Svovlstikker, Flipper, Knapper, Fingerringe, Cigarer, Lys m. m. til en samlet Værdi af D. 10.59, og bleve de stjaalne Koster — da Medtiltalte III Arrestanten James, der havde lovet dem at møde paa Stedet med sin Hestekarre for at bringe Tyvekosterne bort, ikke havde indfunden sig — af Arrestanterne bragt til en nærliggende Sukkerrørsmark og derfra den paafølgende Nat til deres da-værende Opholdssted i Plantagen „Bethlehem“s Rørmark. De stjaalne Penge havde Arrestanterne forbrugt; Fødevarerne fortærede de dels selv, dels gave de en Del deraf, ligesom ogsaa en Del af de øvrige stjaalne Sager, til de andre Medtiltalte, og fandtes ved Undersøgelsen af III Arrestanten James og IV Arrestanten Moores Værelser paa Plantagen „Paradise“ nogle Levninger af Tyvekosterne, som udleveredes til Ejeren.

37 & 38) Natten mellem den 27de og 28 Marts 1892 begav Arrestanterne sig til Plantagen „Bülowsminde“ for at forøve Tyveri i det beboede Vaaningshus. De gjorde først Forsøg paa at trænge ind i Huset gennem et paa dets østlige Side 4 til 5 Alen fra Jorden værende Vindue, udenfor hvilket fandtes en Balkon med en Trappe, idet de skød det ydre Glasvindue op, hvorpaa de med en medbragt Jernstang prøvede paa at opbryde et indenfor anbragt ved en Smæklaas lukket Jalousivindue, men opgav de dette Forsøg af Frygt for den derved foraarsagede Støj, og prøvede de derefter ligeledes forgjæves en paa den anden Side af Huset værende tillaaet Dør, der førte til Kjælderen, men da denne Dør var forsvarlig lukket, indsaa Arrestanterne strax det Haabløse i at komme ind ad denne Vej.

De skaffede sig derpaa Adgang gjennem Vaaningshusets Hovedindgang, for hvilken der kun fandtes en Jalousidør, der indvendig var lukket ved en gammel og daarlig, paa Midten bøjet Krog, idet de kun behøvede at udøve et om end ret kraftigt Tryk paa Døren for at faa Krogen af, der næste Dag viste sig at være ubeskadiget. De kom først ind i et Galleri, hvorfra de tilegnede sig 3 Flasker Rom og 1 Flaske Sukkereddike af Værdi D. 1.31, som de senere have drukket, og gik derfra ind i Værelserne, deriblandt ogsaa i Værelset ved Siden af det, hvori Ejeren, Planter Armstrong og hans Hustru, sov, og tilegnede de sig følgende Sager: 2 Uniformsfrakker til Værdi D. 8, et Sæt nyt sort Herretøj til D. 13, 1 Sæt brugt sort Tøj til 50 Cts., 2 Veste til 50 Cts. samt 1 Manchetskjorte, 1 Par Underbenklæder, 1 Lagen, 2 Vidskestykker eller Haandklæder og 1 lille Æske, tilsammen vurderet til 90 Cts., hvilke Sager de derefter gave de Medtaltte III James og IV Moore i Forvaring, hos hvem de ved Husundersøgelsen ere fundne og udleverede til Planter Armstrong. Endvidere tilegnede de sig 1 Cedertræeskasse, 1 Par lange Ridestøvler, 1 Bog og 1 Uniformshue til samlet Værdi af D. 8, hvilke Gjenstande de imidlertid kastede bort i Gaarden, hvor de bleve fundne af Ejeren, og fremdeles følgende Ting, som ikke ere komne tilstede: 1 Hjelms-hat til 50 Cts., som de senere kastede bort, 4 til 5 Lagener til D. 3, hvoraf de forfærdigede sig Klæder, 2 Par Underbenklæder, 1 Manchetskjorte, 1 Natskjorte, 2 Undertrøjer, 1 Par Sokker og 2 Damekjoler, tilsammen anslaaet til en Værdi af D. 3.35, som de dels havde brugt, dels bortkastet eller tabt, 4 til 40 Cts. vurderede Lommeterklæder, som Arrestanten Brun først havde givet til Medtaltte V Sarah Theresa George, men senere igjen frataget hende, uden at han ved, hvad der er blevet af dem, samt 1 Borddug til 50 Cts., 1 Regnslag til D. 5 og nogle til D. 1 vurderede Uniformeknapper, som Arrestanterne ville have efterladt i en af Plantagen „Diamond & Ruby“s Rørmarker. Endelig drak Arrestanterne paa Stedet noget til 25 Cts. vurderet Kognak, ligesom Arrestanten Brun drak noget af en halv Flaske Vin til Værdi 50 Cts. og kastede Resten bort.

39) Samme Dag da Arrestanten Brun første Gang blev anholdt, havde han fra Richard Haynes paa Plantagen „Sionfarm“s Land, hos hvem han arbejdede i nogle Dage, stjaalet 1 Gryde, nogle Yams og 1 Sæk, ialt vurderet til 91 Cts. Gryden og Sækken ere komne tilstede og ere udleverede til Bestjaalne.

40) Efterat samme Arrestant var undvegen fra Varetægts-arresten Natten mellem den 19de og 20 Maj 1892, tilegnede han sig 10 til 10 Cts. vurderede Kokosnødder fra de ved Vejen staaende, Plantagen „Sionfarm“ tilhørende Kokospalmer; og

41) om Aftenen, før han atter Natten mellem den 27de og 28de s. M. blev paagreben, havde han forsøgt at sætte sig i Besiddelse af en paa Plantagen „Longford“s Strand liggende, Fiskeren Christian Williams tilhørende, til D. 35 vurderet Baad, som han allerede havde faaet sat i Vandet, men da han blev overrasket af to Fiskere, som kom tilstede, blev han bange og løb sin Vej. Arrestanten har forklaret, at han, forsaavidt han overhovedet havde tænkt paa, hvad han vilde gjøre med Baaden, ikke havde havt i Sinde at tilegne sig den, men kun at benytte den for at komme bort fra Øen, og foreligger der ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Forklaring i saa Henseende.

42) Endvidere havde de to Arrestanter under deres Omflakken paa Øen oftere tilegnet sig Frugter, Sukkerrør, Kjøkkenurter m. m. til Fortæring, uden at de have været i Stand til at opgive, hvor det var, og hvem de tilhørte. De have derhos erkjendt, at de havde paatænkt at bryde ind i Vaaningshuset paa Plantagen „Canegarden“, i Kjøbmand Heyligers Butik i Byen Christiansted og i St. Thomæ Banks Filial sammesteds, alle tre Steder for at søge efter Penge; men ved Ankomsten i Nærheden af Plantagen „Canegarden“ opgav de deres Forehavende, fordi de skræmmedes af Hunde, forinden de endnu havde foretaget noget Skridt til Iværksættelsen, hvortil de havde villet benytte et medtaget Instrument; og hvad de to andre Steder angaar, havde de end ikke indfundet sig i Byen Christiansted for at iværksætte de paatænkte Planer, og have de bestemt benægtet, at nogle Huller, som ere fundne i en Vinduesskodde i Kjøbmand Heyligers Butik, ere borede af dem.

43) Endnu bemærkes, at medens de to Arrestanter en Gang i Oktober 1891 paa Grund af Forfølgelse vare blevne skilte ad, brød Arrestanten Clendinen en Nat ind i Cornelius Kings aflaaede Værelse paa Plantagen „Castle Nugent“ (jfr. ovenfor Nr. 1 og Nr. 8), da han vidste, at King ikke var hjemme. Han fik Værelset aabnet ved at udrive den til Hængelaasen hørende Krampe med en tyk Stok, og tilegnede han sig en brun Trøje af Værdi D. 1 og en Dunk til 15 Cts., hvilken sidste er kommen tilstede og er udleveret til Bestjaalne, medens Trøjen, som han senere gav til Arrestanten Brun, er opslidt af denne, og er det oplyst, at Brun havde været vidende om, at den var frastjaalet Cornelius King ved Indbrudstyveri.

Ligesom de to Arrestanter ikke have paadraget sig Strafansvar for de under Nr. 42 ommeldte paatænkte Tyverier, da disses Iværksættelse ikke, selv ikke for Plantagen „Canegarden“s Vedkommende, kan siges at være paabegyndt, saaledes ville de heller ikke kunne straffes for de Tyverier, der ere omtalte under Nr. 14 og Nr. 20, og Arrestanten Brun ligeledes ikke for det under Nr. 40 anførte, da disse ifølge deres Beskaffenhed og det

Stjaalnes Art og Værdi maa henføres under Frdn. 11 April 1840 § 30, og Tiltale ikke kan antages at være paastaet af de Bestjaalne; og maa det samme statueres med Hensyn til de under Nr. 42 nævnte Tyverier af Frugter, Sukkerrør o. s. v., for hvis Vedkommende endog al Oplysning om de Bestjaalne mangler.

Derimod vil Arrestanten George Brun alias Marco (Markoe), der er født den 6 December 1872 og forhen ifølge Christiansteds Extrarets Dom af 13 Januar 1890 har været straffet med 1 Aars Forbedringshusarbejde i Henhold til Frdn. 11 April 1840 § 6, 2det Led, og § 22, jfr. med §§ 29 og 78, for sit øvrige under nærværende Sag paatalte Forhold være at anse som følger: efter den nævnte Frdn. § 13, jfr. med § 1, for de under Nr. 1, Nr. 3 til 7, Nr. 9 til 12, Nr. 16, Nr. 18 og Nr. 19, Nr. 21 til 23, Nr. 25 til 28, Nr. 33 til 35 og Nr. 39 omhandlede Tyverier; efter § 13, jfr. § 1, kfr. § 21, for hans under Nr. 30 omtalte Forhold; efter § 13, jfr. § 1, og § 14, jfr. § 12 Mbr. 1, for de under Nr. 31 nævnte Tyverier; efter § 13, jfr. § 1, og efter § 14, jfr. § 12 Mbr. 2, sammenholdt med § 80, for det under Nr. 37 og Nr. 38 beskrevne Tyveri; efter § 14, jfr. § 12 Mbr. 1, for de under Nr. 2, Nr. 8, Nr. 13, Nr. 24, Nr. 29 og Nr. 32 anførte Tyverier og efter § 14, jfr. § 12 Mbr. 2, for det under Nr. 36 omhandlede naturlige Indbrudstyveri i beboet Hus. Endvidere vil han for hans under Nr. 15 og Nr. 17 omhandlede ulovlige Omgang med Hittegods være at straffe i Henhold til Frdn. § 58, sammenholdt med § 79 og § 25; for hans under Nr. 41 omtalte Forsøg paa Brugstyveri efter Frdn.s § 40, sammenholdt med § 80, og endelig for hans efterfølgende Meddelagtighed i det under Nr. 43 nævnte Tyveri efter Frdn.s § 22, idet den Omstændighed, at han ikke særlig er aktioneret for Hæleri, ikke kan være til Hinder for, at han drages til Ansvar for dette Forhold, for hvilket han ikke ses at være dømt i 1ste Instans. Den af ham forskyldte Straf findes i Underrettsdommen passende at være bestemt til Tugthusarbejde i 8 Aar.

Arrestanten James Clendinen, der ses at være døbt den 6 December 1873 — hans Fødselsdag har ikke kunnet oplyses — har forhen været straffet ifølge Christiansteds Politiretsdom af 28 Marts 1885 for Tyveri med 20 Slag Ris, ifølge Høiesterets Dom af 19 November 1888 for Indbrudstyveri m. m. med 50 Slag Ris og ifølge Christiansteds Extraretsdom af 13 Januar 1890 i Henhold til Frdn. 11 April 1840 § 1 og § 22, jfr. med § 29 og § 78, med 25 Rottingslag, hvilken sidstnævnte Dom ikke, hvad heller ikke er antaget i 1ste Instans, kan have Gjentakelsesvirkning, da Sagen, naar henses til Forbrydelsernes Beskaffenhed og den idømte Strafs Størrelse, for hans Vedkommende kunde have været paadømt ved Politiretten, jfr. Anordn.

6 Januar 1852 § 2 Nr. 3. Han vil nu være at anse efter Frdn. 11 April 1840 § 1 for de ovenfor under Nr. 3, Nr. 5 til 7, Nr. 9 til 12, Nr. 18 og Nr. 19, Nr. 21 til 23, Nr. 25 til 28, Nr. 30, Nr. 31 og Nr. 35 anførte Tyverier; efter § 1 og efter § 12 Mbr. 2, sammenholdt med § 80, for det under Nr. 37 og Nr. 38 omtalte Tyveri; efter § 12 Mbr. 1 for de under Nr. 8, Nr. 13, Nr. 24, Nr. 29, Nr. 32 og Nr. 43 nævnte Tyverier samt efter § 12 Mbr. 2 for det under Nr. 36 omhandlede natlige Indbrudstyveri i beboet Hus; og vil han fremdeles for hans under Nr. 15 anførte Forhold være at anse efter Frdn.s § 58 og for hans under Nr. 4, Nr. 16 og Nr. 33 omhandlede hæleriske Virksomhed efter sammes § 22. I Henhold til de anførte Straffebestemmelser, sammenholdte med Anord. 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3, vil han, uanset at nogle af Forbrydserne maa antages at være begaaede forinden hans fyldte 18de Aar, nu være at anse med en Straf, der i Overensstemmelse med, hvad der i Underrettsdommen er antaget passende, fastsættes til Tugthusarbejde i 7 Aar.

III Arrestanten James Charles James og IV Arrestanten Joseph Elliot Moore

af Plantagen „Paradise“ ere ifølge deres egen, med det øvrige Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviste om i større Omfang at have deltaget i Fortæringen af de Faar, som Arrestanterne Brun og Clendinen havde stjaalet, navnlig fra Plantagen „Grove Place“ (jfr. ovenfor Nr. 3 og Nr. 21), idet disse Sidstnævnte dels havde foræret dem en Del af Kjødet og dels havde trakteret dem dermed saavel paa Plantagen „Paradise“, som og naar de modtog Besøg af dem i deres Skjulesteder i Sukkerrørsmarkerne, ligesom Arrestanterne James og Moore ogsaa have erkjendt, at de desuden flere Gange, naar de under saadanne Besøg ikke traf Brun og Clendinen, paa egen Haand havde tilegnet sig saavel af Faarekjødet som af andre spiselige Ting, som de forefandt der, men findes dette sidstnævnte Forhold dog ikke at kunne tilregnes dem som Tyveri, da det vel kan antages, at de havde Bruns og Clendinens stiltiende Samtykke dertil, og Aktionsordren derhos ikke skjønnes at omfatte deres Forhold i denne Henseende.

Endvidere have de to Arrestanter tilstaaet, at de dels i Foræring, men fornemmelig til Forvaring havde modtaget en Mængde af de andre Sager, som Arrestanterne Brun og Clendinen ulovlig havde tilegnet sig. Det er saaledes oplyst, at Arrestanten James Charles James foruden en Fiskeruse, der var lavet af stjaalne Sukkerrør, havde modtaget de under Nr. 9 ommeldte Reb fra det ved Frederiksted liggende Fiskenet og de under Nr. 15 omhandlede Tøffelbunde, ligesom han ogsaa i

sin Hestekarre havde afhentet de i Nr. 16 nævnte to Sække Kul og faaet en Andel af dem; endvidere havde han faaet 2 Par Sandaler, som vare forfærdigede af det i Garveriet paa Plantagen „Petronella“ stjaalne Læder (Nr. 18 og Nr. 19); og havde han fremdeles modtaget af de paa Plantagen „Fredensborg“ stjaalne Ting (Nr. 23) 1 Jernkasserolle, 1 Thekjedel, 1 Jerngryde og 1 Terrin; nogle Grimer med Jernringe hidrørende fra det under Nr. 31 anførte Tyveri paa Plantagen „Grove Place“; af det paa Plantagen „Mount Pleasant“ Stjaalne (Nr. 33) 1 Par Comptejern, 2 Sæt Kjøreliner, 1 Hovedtøj og Baglæderet af 1 Phaeton samt den paa samme Plantage stjaalne under Nr. 34 omtalte Grime; af det paa Plantagen „Diamond & Ruby“ Stjaalne (Nr. 35) 1 ny Sattel med Tilbehør, 1 Compté, 1 Par Stigbøjler af Nysølv, 1 Ridebid af Nysølv, 1 Rumperem, 1 Par Stiglæder, 1 Par Sattelgjorde og noget Traad, ligesom ogsaa en Hue, der var lavet af det sammesteds stjaalne Vognbetræk; fremdeles en Del af de i Butiken paa Plantagen „Negrobay“ (Nr. 36) stjaalne Fødevarer og andre Sager, og endelig en Del Klædningsstykker og 1 lille Kasse, hidrørende fra Tyveriet paa Plantagen „Bülowsminde“ (Nr. 38).

Med Hensyn til Arrestanten Joseph Elliot Moore er det oplyst, at han havde hjulpet forrige Arrestant med Bortbringelsen af de under Nr. 16 ommeldte 2 Sække Kul og faaet sin Andel deraf, at han af de under Nr. 23 anførte fra Plantagen „Fredensborg“ stjaalne Gjenstande havde modtaget 3 Par Thekopper, 1 Fad, 2 Spiseskeer og 2 Underliv; endvidere de fra Plantagen „Annashope“ stjaalne Sejl og Røb (Nr. 28) og de fra Plantagen „Pearl“ stjaalne Tæppestykker (Nr. 13 og 32), hvilke Gjenstande Arrestanten Brun senere dog atter fratog ham; fremdeles havde han af Arrestanten Clendinen kjøbt en paa Plantagen „Diamond & Ruby“ stjaalen brugt Sattel (Nr. 35) for D. 1, hvoraf han havde betalt 20 Cts., og endelig havde han faaet en Del af de i Butiken paa Plantagen „Negrobay“ (Nr. 36) stjaalne Sager, navnlig Spisevarer, og modtaget nogle Klædningsstykker hidrørende fra Tyveriet paa Plantagen „Bülowsminde“ (Nr. 38). Med Hensyn til den i hans Besiddelse fundne Lampe af ubetydelig Værdi, som var stjaalen ved det under Nr. 8 nævnte Tyveri, og som han havde faaet af Arrestanten Brun, har han afgivet den Forklaring, som der ikke foreligger tilstrækkelig Grund til at forkaste, at Brun havde sagt ham, at den lovlig tilhørte ham.

Begge Arrestanter have tilstaaet, at de havde været vidende om, at Brun og Clendinen ulovlig havde tilegnet sig baade Faarekjødet, og hvad de ellers havde modtaget af dem til Gave og til Forvaring. De have derhos erkjendt, at de, skjøndt ingen udtrykkelig Aftale i saa Henseende havde fundet Sted, ved deres Villighed til altid at modtage og gjemme de Tyvekoster, som bragtes dem, kunne have medvirket til, at Arrestanterne Brun

og Clendinen, saaledes som ogsaa af disse paastaet, have stjaalet Ting, som de, fordi de ikke vare lette at skjule, ellers ikke vilde have tilegnet sig. Hvad særlig Sadlerne (jfr. ovenfor Nr. 35) angaar, maa det vel antages, at de ikke ligefrem havde opfordret til Tyveriet af dem, men de have dog indrømmet, at de, ved paa given Anledning at erklære sig villige til at købe et Par Sadler, ifald Brun og Clendinen kunde skaffe dem tilveje, hvad de godt vidste kun kunde ske ved Tyveri, havde foranlediget de to sidstnævnte Arrestanter, saaledes som ogsaa af disse forklaret, til at stjæle dem paa Plantagen „Diamond & Ruby“. Derimod maa det efter det Oplyste antages, at Arrestanterne James og Moore ikke forud havde været vidende om, hvor og hvorledes, om ved Indbrud eller paa anden Maade, Tyverierne bleve forøvede, naar dog undtages det under Nr. 36 omtalte Tyveri i Butiken paa Plantagen „Negrobay“, om hvilket Arrestanterne Brun og Clendinen i Forvejen havde givet dem Underretning. Om Arrestanten Moore er det oplyst, at han dog havde fraraadet dette Tyveri, og foreligger der ej heller tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Forklaring om, at han, da han senere modtog nogle af de ved samme stjaalne Koster, havde været uvidende om, at det havde været forbundet med Indbrud. Derimod har Arrestanten James Charles James indrømmet, at han forud havde givet Arrestanterne Brun og Clendinen Løfte om den paagjældende Nat, til hvilken Tyveriet var berammet, at ville give Møde paa Plantagen „Negrobay“ med sin Hestekarre for at være dem behjælpelig med at transportere Tyvekosterne bort fra Gjæringsstedet, hvilket Løfte han dog ikke holdt og heller ikke havde havt i Sinde at holde; og har han ligesledes indrømmet, at det var Mening, at han for den saaledes lovede Hjælp skulde have en Andel i Udbyttet af Tyveriet; endvidere har han under et efter Overrettens Kjendelse optaget Reassumtionsforhør erkjendt, at han kunde tænke sig, at Butiken sandsynligvis var aflaaet om Natten, saa at der kun ved Indbrud kunde begaaes Tyveri i den, ligesom han ogsaa havde hørt, at Butikens Bestyrerinde Julia Heyliger plejede at sove om Natten i Vaaningshuset, hvori Butiken er beliggende; men har han dog paastaet, at han paa den Tid, da han lovede sin Medvirksomhed til Tyveriet, ikke vil have gjort sig nogen Tanke om den Maade, hvorpaa Tyveriet skulde udføres.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 29 Juni 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 20—21.

Onsdagen den 14 Juni.

Nr. 191. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

1) George Brun eller Marco, 2) James Clendinen,
3) James Charles James eller Charles James og 4) Joseph
Elliot Moore.

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Arrestanten har derhos vel tilstaaet, at han, da han senere fik en Del af de ved Tyveriet stjaalne Sager, hørte af Arrestanten Brun, at de vare erhvervede ved Indbrud i Butiken, men vil han dog heller ikke i Modtagelsesøjeblikket have gjort sig nogen klar Forestilling herom. Ligesom det imidlertid er ganske uantageligt, at han, naar Arrestanten Brun samtidig med at give ham en Del af Tyvekosterne — som ogsaa af Brun udsagt — havde meddelt ham, at de vare erhvervede ved Indbrudstyveri, ikke tilfulde skulde have forstaaet dette, saaledes er det vel ogsaa højst usandsynligt, at han paa den Tid, da han gav sit Løfte om Medhjælp til det natlige Tyveri mod Andel i Udbyttet, ikke skulde have været paa det Rene med, at det vilde blive iværksat ved Indbrud i et beboet Sted, eftersom han baade var vidende om, at Butiken sandsynligvis var afaaset, og at Folk plejede at sove i samme Hus; men kan det dog mod hans Benægtelse ikke med fuldstændig Sikkerhed anses godtgjort, at han paa det nævnte Tidspunkt havde havt sin Opmærksomhed henvendt paa de Omstændigheder, som gjorde Tyveriet til et kvalificeret, og vil hans Forhold saaledes kun kunne tilregnes ham som foregaaende Medhjælp til et simpelt Tyveri.

Efter det Anførte vil Arrestanten James Charles James, der er født den 8 Februar 1855 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, for sin hæleriske Meddelagtighed i de foranførte Tyverier, i hvis Udbytte han har faaet Del, være at anse efter Frdn. 11 April 1840 § 22, og vil han efter det ovenfor Fremhævede ikke kunne undgaa tillige at anses efter Frdn.s § 24, jfr. § 1; for sin foregaaende Medvirkning til Tyveriet af de under Nr. 35 ommeldte Sadler og til Tyveriet i Butiken paa Plantagen „Negrobay“ (Nr. 36) vil han være at straffe efter Frdn.s § 21, sammenholdt med § 1, hvorimod han ikke særlig vil være at drage til Ansvar for Opbevaringen af de under Nr. 15 omtalte fundne Tøffelbunde, dog ikke fordi dette, saaledes som i Underretsdommen antaget, ligger udenfor Aktionsordren, men fordi hans hernævnte Forhold, der maa henføres under Bestemmelserne i Frdn.s § 77, kfr. §§ 22 og 58, paa Grund af Gjenstandens ubetydelige Værdi, og fordi Paatale ikke er paa-
 staaet, efter Grundsætningen i Frdn.s § 30 ikke findes strafbart. Paa Grund af samtlige foreliggende Omstændigheder, derunder ogsaa at Arrestanten er betydelig ældre end Tyveriernes egentlige Gjærningsmænd, findes hans Straf ikke at burde fastsættes lavere end til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og vil Underretsdommen, der har bestemt Straffen til 1 Aar, saaledes være at forandre.

Arrestanten Joseph Elliot Moore, der er født den 4 Januar 1868 og forhen kun har været straffet to Gange med 12 Dages Tvangsarbejde henholdsvis for Opsætsighed og Dyrplageri, vil ligesom foregaaende Arrestant for sin hæleriske Meddelagtighed i en Del af Tyverierne være at anse efter Frdn. 11 April 1840 § 22 og efter § 24, jfr. med § 1, og vil han derhos for sin foregaaende Medvirkning til Tyveriet af de under Nr. 35 omtalte Sadler være at anse efter Frdn.s § 21, sammenholdt med § 1. Denne Arrestants Straf er i Underretsdommen fastsat til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, men findes Straffetiden at burde forlænges til 1 Aar.

Samtlige Skadelidte have under Sagen frafaldet Erstatningskrav undtagen Planter Arendrup af Plantagen „Grove Place“, der har nedlagt Paastand paa, at de ved Tyverierne Nr. 3 og 21 stjaalne 14 Faar erstattes ham med D. 91*), de under Nr. 4 nævnte Kalkuner m. m. med D. 18.20 og de under Nr. 31 ommeldte Grimer med D. 4.87, idet nemlig i disses Værdi D. 6 fragaar D. 1.13, som de til ham udleverede Rester ere ansatte til, og have samtlige Tiltalte Intet havt at erindre herimod.

*) skal være: D. 98.

Det maa derfor billiges, at Arrestanterne I George Brun og II James Clendinen ved Underrettsdommen ere tilpligtede Een for Begge og Begge for Een at betale det paastaede Erstatningsbeløb D. 121.07, saaledes at de 4 andre Medtiltalte udrede D. 98 deraf solidarisk med dem

Mandagen den 19 Juni.

Nr. 102. Kjøbmand V. Claudi (Ingen)

contra

Mægler Nisted (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten Kjøbmand V. Claudi, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 207. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Martin Valdemar Sørensen (Def. Overretssagf. Lützen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Rudkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Oktober 1892: Tiltalte, Arrestanten Martin Valdemar Sørensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor,

Sagfører Harder og Prokurator Stürup, 10 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 April 1893: Tiltalte Martin Valdemar Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagfører Harder og Prokurator Stürup for Underretten, 10 Kr. til hver, og til Prokuratorerne Leth og Lassen for Overretten, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de under Sagen fremkomne Oplysninger, hvoraf det væsentlige er fremstillet i den indankede Dom, maa det anses godtgjort, at Tiltalte ligeoverfor den i Dommen nævnte 9-aarige Pige har gjort sig skyldig i et uterligt Forhold, som maa paadrage ham Straf efter Straffelovens § 176, jfr. § 173. Da den ved Dommen ikjendte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, vil den kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Martin Valdemar Sørensen til Høiesteretssagfører Shaw og Overretssagfører Lützen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Rudkjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Martin Valdemar Sørensen, der er født den 25 September 1869 og ikke tidligere funden straffet, aktioneret for at have gjort sig skyldig i uterligt Forhold, og er under Sagen oplyst Følgende:

Efterat Tiltalte den 16 September f. A. havde været paa Session i Rudkjøbing, har han, efter hvad Øhandler Niels Hansens Hustru har forklaret at have erfaret af sin 4 Aar gamle Søn Sigurd, om Eftermiddagen ført dette Barn ind i en Slippe mellem 2 Huse og knappet dets Tøj op. Rægter Carl Nielsens Hustru Anna Nielsen har edelig forklaret, at hun, da hun hørte et Barn græde i Slippen, løb derhen og saa Tiltalte staa med

Barnet, som han med den ene Haand holdt fast paa Ryggen, medens han havde den anden Haand i dets Benklæder, som var opknappede. Drengen skreg, og da Tiltalte saa hende, løb han sin Vej. Endvidere har Tjenestepigen Hanne Sophie Olsen ifølge sin beedigede Forklaring set Tiltalte føre Drengen ind i Slippen, hvorefter hun hørte Barnet skribe og saa Tiltalte løbe ud, ligesom hun saa, at Barnets Benklæder vare opknappede.

Samme Eftermiddag kom Tiltalte, efter hvad Tjenestepigen Mette Marie Schmidt edelig har forklaret, løbende efter hende, da hun gik til Marken, og greb han fat bag i hende, hvorhos han, der havde sit Lem trukket ud af Buxerne, spurgte hende, saavidt hun kunde forstaa det, om hun vilde have nogle Piller. Hun stødte ham fra sig, men han vedblev at løbe efter hende, indtil han mærkede, at han ikke kunde naa hende, hvorpaa han vendte om.

Endelig har Tiltalte, ifølge hvad Mads Christensens 9aarige Datter Hansine Christine Christensen har forklaret, samme Eftermiddag mødt hende, da hun gik til Skolen, hvor hun skulde være Kl. 4. Han tog hende da med sig ned ad Spangevej, hvor han satte sig med hende paa Skjødets, knappede hendes Buxer op og anbragte sin Finger i hendes Kjønnsdele, hvorhos han slog hende. Herom foreligger der forsaavidt Vidnesbyrd fra anden Side, som Arbejdsmand Anders Larsen ifølge sin beedigede Forklaring saa Tiltalte sidde ved Vejen og holde paa Skjødets nævnte Pigebarn, hvis Klæder vare løftede op foran, og som han tillige slog, hvorimod han ej har set, at Tiltalte havde sin Finger oppe i Barnets Kjønnsdel, der iøvrigt efter en afgivet Lægeerklæring heller ikke ved den stedfundne Undersøgelse viste sig læderet. Da Anders Larsen derpaa begav sig hen til det Sted, hvor Tiltalte sad, flygtede denne, men blev stoppet af en fra den modsatte Side kommende Arbejdsmand Niels Poulsen. Sidstnævnte har under Ed forklaret, at han saa, at Tiltalte satte sig ned ved Vejen med en lille Pige, og at denne noget efter gav Angstskrig fra sig, ligesom Anders Larsens Hustru, ifølge sin beedigede Forklaring, har set, at Tiltalte gik ned ad Spangevejen med Pigebarnet, satte sig ned ved Vejen og tog hende paa Skjødets, samt at han slog hende. Anders Larsen og Barnets Fader, der ligeledes kom tilstede, have endelig edelig forklaret, at Tiltalte tilbød dem først 100 og derpaa 200 Kr., hvis de vilde lade ham undslippe, hvilket de imidlertid ikke vilde indlade sig paa, hvorimod de afleverede ham til Politiet. Skjøndt Tiltalte har fastholdt, at han den ommeldte Dag har været saa beruset, at han hverken kan bekræfte eller benægte Rigtigheden af de mod ham fremførte Sigtelser, maa det dog, efter hvad der saaledes foreligger, anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, i alt Fald ved den sidstommeldte Lejlighed, har gjort sig skyldig i uterligt Forhold, og da de af Vidnerne, der have talt med Tiltalte,

have udtalt, at Tiltalte vel var noget beruset, men ej i en saadan Grad, at han ej vidste, hvad han gjorde, ligesom han, ifølge hvad Underdommeren har ladet tilføre Protokollen ved Anholdelsen, klart opfattede de til ham rettede Spørgsmaal, vil han være at anse efter Straffelovens § 185 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 35. Kjøbmand Viggo Erslev (Shaw)

contra

Aktieselskabet Fabriken „Alliance“ ved dets Bestyrelse
E. A. Blad, P. T. Hüttemeier og A. Spreckelsen
(Ingen),

betr. en Kautionsforpligtelse.

Sorø Kjøbstads Gjæsterets Dom af 3 Marts 1892: Indstævnte, Kjøbmand Viggo Erslev i Sorø, bør til Citanten, Fabriken „Alliance“ i Kjøbenhavn, betale 84 Kr. 12 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 19 Februar f. A., til Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 August 1892: Indstævnte, Kjøbmand Viggo Erslev i Sorø, bør til Citanterne, Fabriken „Alliance“ i Kjøbenhavn, betale 515 Kr. 02 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra 19 Februar 1891, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. Til Justitskassen

betaler Appellanten, Kjøbmand Viggo Erslev, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Sorø Kjøbstads Ret gjæsteretsvis procederede Sag søgte Citanterne, Fabriken „Alliance“ i Kjøbenhavn, Indstævnte, Kjøbmand Viggo Erslev i Sorø, til at betale 515 Kr. 2 Øre, som han i Egenskab af Kautionist og Selvskyldner for Carl Sonne forhen af Sorø skulde være skyldig for Emballage i Henhold til Kautionsbevis af 28 December 1889, tilligemed Renter 5 pCt. p. a. af Beløbet fra Stævningens Dato den 19 Februar 1891, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget tilstrækkeligt.

Indstævnte paastod sig frifunden for Citanternes Tiltale i denne Sag og sig hos dem tillagt Sagens Omkostninger.

Ved fornævnte Rets Dom af 3 Marts d. A. er Sagen afgjort derhen, at Indstævnte er tilpligtet at betale Citanterne 84 Kr. 12 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 19 Februar f. A., til Betaling sker, men iøvrigt er frifunden for Citanternes Tiltale i denne Sag, hvis Omkostninger derhos ere ophævede.

Denne Dom have Citanterne derefter ved Stævning af 26 April d. A. indanket her for Retten, hvor de have gjentaget deres for Underretten nedlagte Paastand og paastaet Dommen forandret overensstemmende dermed, idet de derhos have paastaet sig Appellens Omkostninger tillagte hos Indstævnte.

Indstævnte har, skjøndt han findes lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten, og Sagen vil derfor i Medfør af L. 1—4—30 og Frdn. 3 Juni 1796 § 2 være at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder navnlig Underretsakten. Det ses deraf, at det ovennævnte af Indstævnte i Forbindelse med en ustævnt Trediemand den 28 December 1889 udstedte Kautionsbevis er saalydende:

„Undertegnede og Kjøbmand V. Erslev af Sorø indestaar herved solidarisk som Kautionister og Selvskyldnere for hvad der af Fabriken „Alliance“ i Kjøbenhavn maatte blive betroet Gjæstgiver Carl Sonne i Sorø af Emballage (Ølkasser og Ølflasker), dog ikkun til et Beløb af 2500 Kr., skriver To Tusinde og Fem Hundrede Kroner.

Sorø, den 28 December 1889.

Viggo Erslev.

Den 31 December f. A. blev der derpaa mellem Citanterne og Gjæstgiver Sonne oprettet en Kontrakt, i hvis § 1 det hedder:

„Da jeg, Carl Sonne, fra den 1 Januar 1890 overtager den af Ølhandler H. P. Jensen hidtil førte Forretning i Sorø og Ringsted, udlaaner Fabriken „Alliance“ til mig

a) den lukkede Ølvogn, som Jensen hidtil har afbenyttet, og til hvis Reparation jeg faar udbetalt 50 Kr.,

b) den Emballage af Kasser og Flasker, som er nødvendig.

Jeg overtager derhos Jensens Forpligtelse med Hensyn til de i Forretningen værende Kasser og Flasker. Ved Kontraktforholdets Ophør afleveres Vognen med Tilbehør og Emballage i god og forsvarlig Stand.“

Af en af Citanterne fremlagt specificeret Opgjørelse, hvis Rigtighed ikke er modsagt af Indstævnte, fremgaar det endvidere, at de af Formanden ikke tilbageleverede Kasser og Flasker, som Sonne ved Kontrakten overtog at tilsvare, under 24 Januar 1890 af Citanterne ere debiterede Sonne med 1232 Kr. 54 Øre, at de Kasser og Flasker, i hvilke Citanterne fra den 4 Januar til den 9 August 1890 have leveret Sonne Varer, ere denne debiterede med ialt 15,686 Kr., samt at der ved Ophøret af Forretningsforbindelsen mellem Sonne og Citanterne i August 1890 af Sonne var tilbageleveret saa mange Kasser og Flasker, at hans hele Skyld for disse Gjenstande, der efter det Anførte havde udgjort ialt 16,918 Kr. 54 Øre, herved var nedbragt til de paastævnte 515 Kr. 2 Øre. Indstævnte har nu gjort gjældende, at den Forpligtelse, Sonne ifølge den citerede Bestemmelse i Kontrakten mellem ham og Citanterne havde paataget sig med Hensyn til de hans Forgjænger i Forretningen af Fabriken betroede og ikke tilbageleverede Kasser og Flasker, maa være hans Kautionsforpligtelse uvedkommende, og at han følgelig, da Sonne ifølge Opgjørelsens Udvisende har tilbageleveret flere Kasser og Flasker, end der af Citanterne har været tilsendt ham, ikke kan være pligtig at betale det paastævnte Beløb.

Selv om det nu efter Kautionsbevisets Indhold maatte antages, at Indstævnte ikke hæfter for den ovenomtalte Emballage til Beløb 1232 Kr. 54 Øre, som Sonne ved Kontrakten af 31 December 1889 paatog sig at svare til, findes Citanterne i ethvert Fald at have været berettigede til, efterhaanden som Sonne tilbageleverede dem Emballage, at afskrive Vederlaget for denne paa hint Tilgodehavende og til, da dette udgjør en af de ældste Poster i Mellemværendet mellem Sonne og Citanterne, at anse det for dækket af Sonne. Da denne herefter af den øvrige ham tilstillede Emballage til Beløb 15,686 Kr., for hvilken det i ethvert Fald er givet, at Indstævnte hæfter, ikkun har returneret Emballage til Beløb 15,170 Kr. 98 Øre, vil Indstævnte være at dømme til at betale Citanterne efter deres Paastand Differencen 515 Kr. 2 Øre med Renter som paastaaet, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen være at forandre.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 203.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Michael Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Hjørring Kjøbstads og Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 1 April 1893: Arrestanten Niels Michael Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, 12 Kr., og Defensor, Sagfører Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 April 1893: Arrestanten Niels Michael Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Maaned.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til een Maaned. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Michael Jensen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Michael Jensen, der er født i Aaret 1862, og som tidligere gjentagne Gange har været straffet baade ved civil og militær Jurisdiktion, deriblandt ifølge Børglum Herreds Extra-rets Dom af 28 April 1881 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage i Medfør af Straffelovens § 228, ifølge 10de Regiments Krigsretsdøm af 6 November 1885 efter Lov af 7 Maj 1881 §§ 81 og 84 samt § 195, jfr. § 91 Nr. 4, samt efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og sidst ifølge Høiesterets Dom af 23 Marts 1891 efter Straffelovens § 231 for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, som den 13 Marts d. A. havde forladt sin Tjeneste hos Gaardejer Jens Nielsen i Sønder Vinstrup, men som var vendt tilbage og havde tilbragt den paafølgende Nat i dennes Gaard paa Høranen i Kostalden, hvor han, uden at være bleven bemærket af Gaardens Folk, forblev til den 14de s. M. om Eftermiddagen, derpaa efterat have drevet noget omkring i Hjørring samme Aften omtrent Kl. 8 vendte tilbage til Jens Nielsens Gaard udelukkende for at søge at skaffe sig noget at spise, idet han, der var blottet for Subsistensmidler, og som i over et Døgn intet havde nydt, følte sig overordentlig sulten, i hvilken Hensigt han aabnede Vinduet til Spisekammeret, der stod paa Klem og kun var lukket ved en Snor, fastgjort mellem Hasperne og Krogene, idet han tog fat i Vinduet og rykkede Snoren itu; da han imidlertid opdagede, at der var Lys i Stuehusets Vinduer, fjernede han sig og gik ud i Laden, hvor han lagde sig i noget Halm, hvorefter han ved Midnatstid paany gik henimod Spisekammervinduet, men da der nu var sat Skodder for samme indvendig fra, afstod han fra at forsøge at skaffe sig Adgang til Spisekammeret. Han drev nu om for at skaffe sig Mad andetsteds, og da han paa det af Landpostbud Peder Høyer beboede, noget fra Jens Nielsens Gaard beliggende Hus bemærkede et lille firkantet Vindue, aftog han i den Tanke, at det var Vinduet til Spisekammeret, samme, der sad ganske løst, hvorefter han stak Hovedet ind ad Vinduesaabningen, idet han samtidig afrev en Tændstik for at orientere sig. Da han imidlertid saa, at det paagjældende Rum ikke var noget Spisekammer, opgav han videre Indtrængen og satte atter Vinduet paa dets Plads.

Han begav sig herefter, som det maa antages omtrent Kl. 1 om Natten, til det nærmest liggende Hus, der beboes af Snekker Jens Pedersen, og da han paa Nordsiden af samme bemærkede et Vindue, som han antog var et Spisekammervindue, hvilket stod paa Klem, aabnede han dette, der var fastbundet

til Vinduesposten paa den indvendige Side med en Strikke, ved, idet han stak sin Haand ind mellem Karmen og Vinduet, at tage fat i dette og derved støde Strikken itu. Efter ved Lyset af en afreven Tændstik at have overbevist sig om, at Rummet var et Spisekammer, steg han op i Vinduet, der efter det Oplyste indvendig maaler 16 Tommer i Firkant, medens der fra dets nederste Kant til Jorden er en Afstand af 38 Tommer, og idet han med det venstre Ben hvilede i Vindueskarmen, satte han højre Fod paa Kammerets Gulv og støttede Hænderne paa et i Nærheden af Vinduet staaende Bord, hvorfra han derpaa tilegnede sig et Stykke hjemmebagt Rugbrød, som maa antages at have vejte omtrent 5 Pd., et lille Stykke syltet Flæsk og et lille Stykke Ost. Med disse Sager i sine Hænder gik han derpaa ud igjennem Vinduet og hen til den østre Side af det fornævnte, af Postbud Høyer beboede Hus, hvor han siddende paa Jorden fortærede Flæsket, Osten og, som det maa antages, omtrent 1 Pd. af Brødet, idet han med sin Lommekniv skar Skiver af samme, hvorefter han henlagde Resten af Brødet paa en Stige ved Huset, hvor det Dagen efter blev fundet. De stjaalne Fødevarer ere ansatte, Brødet til en Værdi af 6 Øre pr. Pd. og Flæsket og Osten til en samlet Værdi af omtrent 15 Øre. Efter Udførelsen af Tyveriet tilbragte Arrestanten Resten af Natten i en nærliggende Lade og den følgende Dag i Hjørring, hvor han om Aftenen meldte sig til en Politibetjent som skyldig i det begaaede Tyveri, hvorom der da allerede var sket Anmeldelse til Politiet. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

Idet det af Arrestanten overfor Snedker Jens Pedersen saaledes begaaede Tyveri, for hvilket denne har begjært ham tiltalt og straffet, efter Omstændighederne findes at maatte henføres under Straffelovens § 235, vil Arrestanten — hvis ovenommeldte Forhold overfor Gaardejer Jens Nielsen og Postbud Høyer, der kun vilde kunne anses som Forsøg paa den i Straffelovens § 235 omhandlede Forbrydelse, ikke vil være at tilregne ham til Straf, da disse have frafaldet Tiltale mod ham — være at anse efter bemeldte § 235 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Tirsdagen den 20 Juni.

Nr. 210.

Advokat Hindenburg

contra

Maria Elizabeth Burkely, ogsaa kaldet **Buckly**
(Def. Nellemann),

der tiltales for Drab.

Christiansteds Bythings kriminelle Extrarets Dom af 3 Marts 1893: Arrestantinden Maria Elizabeth Burkely, kaldet Buckley, bør have sit Liv forbrudt. Saa udreder hun ogsaa samtlige de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 29 Marts 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Maria Elizabeth Burkely til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instans er paadømt den 3 Marts d. A. ved Christiansteds Jurisdiktions Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd og derefter indanket hertil, er Arrestantinden Maria Elizabeth Burkely, kaldet Buckley — der er født den 28 Oktober 1866 og forhen har været straffet ifølge Christiansteds Politirets Dom af 23 April 1880 med 25 Slag Ris for Ildspaesættelse og ifølge samme Rets Domme af 27 Januar 1883 og 11 Juni 1887 med 36 Dages Tvangsarbejde henholdsvis for Ulydighed og Uorden under Markarbejdet og for

Meddelagtighed i svingagtig Omgang med Hittegods samt derhos tvende Gange har vedtaget at betale Bøder for Slagsmaal og Arbejdsforsømmelse — sat under Tiltale for at have dræbt Maria Civil, og er det ved Arrestantindens egen Tilstaaelse, der i alt Væsentligt stemmer med de afgivne Vidneforklaringer, oplyst at være tilgaaet dermed paa følgende Maade.

Arrestantinden, der var Arbejderske paa Plantagen „Little Princess“, havde i de sidste Maaneder ført Samliv med Plantagens Opsynsmand, der tidligere havde samlevet med Maria Civil, og havde dette foranlediget Uvenskab og gjentagne Skjænderier mellem de to Fruentimmere. Medens Arrestantinden om Formiddagen den 21 December f. A. arbejdede i en af Plantagens Marker, gik Maria Civil forbi ad en Markvej, der fra Byen Christiansted fører til Plantagen, for at bringe Frokost til sin Ægtefælle, der arbejdede i Plantagens Kogehus, og da Arrestantinden, der i Øjeblikket særlig var opbragt over, at Maria Civil Dagen i Forvejen havde slaaet efter hendes Moder med en Stok, opdagede hende, raabte hun ud til hende og opfordrede hende til, naar hun kom tilbage, at lægge Vejen om ad Landevejen, i Nærheden af hvilken Arrestantinden arbejdede, idet hun foregav at ville tale med hende, og lovede Maria Civil dette. Lidt efter laante Arrestantinden en Kniv af en anden Arbejder under Foregivende at ville rense sin Hakke, men i Virkeligheden for, som hun har udtrykt sig, „at give Maria Civil et føleligt Mærke“ med den, af hvilken Grund hun ogsaa nægtede at aflevere Kniven, da dens Ejer senere forlangte den igjen. Da Maria Civil omtrent en halv Time efter kom tilbage ad Landevejen og tilraabte Arrestantinden: „Saa, her er jeg“, opstod der Skjænderi mellem hende og Arrestantinden, der stod i en Afstand af ca. 35 Alen fra Vejen, idet Arrestantinden navnlig bebrejdede hende hendes Adfærd mod hendes Moder Dagen i Forvejen, og gik hun derefter ud til hende paa Landevejen med sin Hakke og den fornævnte Kniv, som hun bar skjult paa Ryggen i en Snor, for at Maria Civil ikke skulde se den. Da Maria Civil nu under det paa Vejen fortsatte Skjænderi efter Arrestantindens Forklaring paa en haanende Maade førte sin Finger tæt forbi hendes Ansigt, blev Arrestantinden vred og slog med sin Hakke en Bylt Tøj, hvori en Sukkerøxe var indsvøbt, ned fra Maria Civils Hoved, hvorpaa de, efterat Arrestantinden havde kastet sin Hakke, kom i Haandgemæng, idet de gjensidig greb fat i hinandens Struber med venstre Haand, og da Maria Civil derpaa stødte sit Knæ op i Maven paa Arrestantinden, trak denne Kniven frem og stødte gjentagne Gange med den efter Maria Civil, der værgede sig med højre Haand, idet hun samtidig søgte at tage den fornævnte Sukkerøxe op fra Jorden, og efterat Arrestantinden først havde tilføjet hende et Par Saar af ringere Betydning i

den venstre Tinding og i venste Haand, stødte hun med stor Kraft Kniven ind i hendes venstre Bryst og tilføjede hende et Saar, saa at hun faldt om og afgik ved Døden, som det maa antages, strax efter.

Den ommeldte Kniv, som er kommen tilstede under Sagen, bestaar af et $4\frac{1}{4}$ Tomme langt Skaft med et $5\frac{1}{4}$ Tomme langt og fra $1\frac{3}{16}$ til $1\frac{5}{16}$ Tomme bredt og skarpt Blad, som ender i en temmelig skarp trekantet Spids.

Af det af de obducerende Læger afgivne visum repertum fremgaar, at den Afdøde havde erholdt følgende Læsioner: i venstre Tinding lige ud for venstre ydre Øjenkrog et ca. 1 Tomme langt, let gabende, men kun gennem Huden gaaende Snitsaar; endvidere paa Dorsalsiden af venstre Haand et ca. 2 Tommer langt noget gabende Snitsaar gennem Huden uden nogen Beskadigelse af Sener eller andre Bløddele og endelig ca. $\frac{1}{2}$ til $\frac{3}{4}$ Tomme over venstre Papil et ca. $\frac{3}{4}$ Tomme langt Snitsaar, der gennem mamma og gennem 5te Ribben, der derved spaltedes, var trængt ind i Hjerteposen og derfra ind gennem venstre Hjerteepids, saa at dennes spaltede Dele kun forbandtes ved en næsten traadfin Bro, og gaar Lægernes Erklæring ud paa, at Maria Civil var død ved Forblødning som Følge af det sidstnævnte Saar, at Læsionen var tilføjet hende med et stærkt og skjærende Instrument (Kniv), som var ført med megen Kraft, og at Læsionen var absolut dødelig.

Arrestantinden har som anført tilstaaet, at hendes Hensigt med at opfordre Maria Civil til ved den paagældende Lejlighed at vende tilbage fra Plantagen „Little Princess“ ad Landevejen, havde været at komme i Skjænderi med hende, og at hun havde laant Kniven af en anden Arbejder i det Øiemed at tilføje Maria Civil et føleligt Mærke med den, ligesom hun ogsaa har erkjendt, at hun under Skjænderiet havde begivet sig ud paa Landevejen til hende med det Forsæt at bruge Kniven mod hende, og at hun havde skjult den paa sin Ryg, for at Maria Civil ikke strax skulde se den og træffe sine Forberedelser derefter; men samtidig har hun paastaaet, at det, om hun end i sin Vrede over Maria Civils Opførsel i de forløbne Maaneder nu og da paa en ubestemt Maade havde tænkt paa at hævne sig paa hende, dog aldrig var faldet hende ind at ville berøve hende Livet, og at hun heller ikke, den Gang da hun bibragte hende det dødelige Saar, havde havt til Hensigt at dræbe hende, saalidt som hun enten den Gang hun laante Kniven og bestemte sig til at bruge den, eller den Gang hun stak Maria Civil med den, vilde have tænkt paa, at hun ved at udføre sin Beslutning udsatte hendes Liv for Fare; og har hun derhos under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget Forhør forklaret, at hun, da hun stak efter hende med Kniven, ikke havde tænkt paa at sigte efter nogen bestemt Del af hendes Legeme og saaledes heller ikke efter hendes

venstre Bryst, men kun havde havt til Hensigt at ramme hende og give hende et føleligt Mærke.

Da Arrestantinden havde foresat sig og forberedt sig paa at udøve personlig Vold mod Maria Civil under den Strid, som hun søgte med denne, og under det paafølgende Sammenstød mellem dem, i hvilket Maria Civil iøvrigt maa antages at have havt nogen Medskyld, maa hun anses som skyldig i at have dræbt hende under en overlagt Voldsgjerning, der vel ikke kan antages at have været forbunden med bestemt Drabsforsæt, men dog var forøvet under saadanne Omstændigheder, at hun burde have forudset, at den let kunde foraarsage Maria Civils Død, og er hun derfor ved Underretsdommen rettelig anset efter Frdn. 4 Oktober 1833 § 10, 1ste Led, med den i Lovens 6—6—1 foreskrevne Livsstraf.

Nr. 36.

Anna Kirstine Larsen
(Salomon efter Ordre)

contra

Alexander Antoine Jean eller **Jens Sauvlet** (Ingen),

betr. Sidstnævntes Forpligtelse til at udrede Alimentationsbidrag til et af Appellantinden født Barn.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 August 1892: Naar Indklagede, Alexander Antoine Jens Sauvlet, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Tjenestepige Anna Kirstine Larsen, til en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 19 Februar 1892 fødte Barn Ernst Alexandré Larsen, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men træster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han betale Bidrag til Barnets Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse.

Høiesterets Dom.

Efterat Appellantinden under en kriminel Undersøgelse mod Indstævnte angaaende Overtrædelse af Straffelovens § 181 havde gjentaget sit under nærværende Sags Behandling i forrige Instants fremsatte Anbringende om, at hun nogle Gange i Maj og Juni 1891 havde havt Samleje med Ind-

stævnte, og at dette navnlig var sket Natten mellem den 24de og 25de Maj paa Indstævntes Bopæl, og hun herom havde afgivet en nærmere Forklaring, der blandt andet gik ud paa, at de bemeldte Nat begge havde klædt sig af, paa-stod Indstævnte først, at der ved denne Lejlighed intet Samleje fandt Sted, og nægtede, at de vare afklædte, men havde forøvrigt intet mod hendes Forklaring om denne Sammenkomst at erindre; senere udsagde han, at han kun var sikker paa, at der ikke bemeldte Nat fandt Samleje Sted, men om de havde været afklædte eller ikke, bevarede han ikke nogen Erindring om; og endelig erklærede han, at naar han har hævdet, at der ved den nævnte og to andre af Appellantinden nærmere omforklarede Sammenkomster ikke fandt Samleje Sted, er det ikke, fordi han tydeligt erindrer Situationen, men fordi det er hans Overbevisning, at hvis der havde fundet Samleje Sted, maatte han have bevaret det klart i Erindringen.

Ligesom nu Indstævnte herefter ikke kan ansees med tilstrækkelig Bestemthed at have benægtet Appellantindens Anbringende om, at de fornævnte Nat ikke blot havde været ene sammen paa hans Bopæl, men endog her begge havde klædt sig af — i hvilken Situation det, især naar hensees til deres hidtilværende saavel som senere utugtige Forhold til hinanden, er ganske uantageligt, at han skulde have afholdt sig fra paany at pleje legemlig Omgang med hende — saaledes findes ogsaa selve Nægtelsen af dette Samleje saavel efter dens eget Indhold som efter Beskaffenheden af Indstævntes Forklaringer i deres Helhed ikke at kunne komme i Betragtning ligeoverfor Appellantindens ogsaa af andre Oplysninger bestyrkede Anbringende om, at Samleje ved denne Lejlighed foregik mellem dem. Dette Anbringende bliver derfor at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, og da det af Appellantinden den 19 Februar 1892 fødte Drengbarn kan være Frugten af et den nævnte Nat foregaaet Samleje, maa Indstævnte overensstemmende med hendes principale Paastand for Høiesteret dømmes til at betale Alimentationsbidrag til Barnet.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve og det Appellantindens befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salær tilligemed den af ham paa-staaede Godtgjørelse for havt Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte Alexander Antoine Jean eller Jens Sauvlet bør til det af Appellantinden Anna

Kirstine Larsen den 19 Februar 1892 fødte Barn Ernst Alexandré Larsens Underhold og Opdragelse betale Bidrag fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Høiesteretssagfører Salomon tillægges der i Salarium for Høiesteret 100 Kroner og i Godtgjørelse for Udlæg 4 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ifølge Bøggjering af Overpræsidenten i Kjøbenhavn anlagte Sag paastaar Klagerinden, Tjenestepige Anna Kirstine Larsen, Indklagede, Alexander Antoine Jens Sauvlet, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 19 Februar 1892 fødte Barn Ernst Alexandré Larsen at betale Bidrag til dette Barns Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse.

Indklagede, der procederer til Frifindelse, har erkjendt at have havt Samleje med Klagerinden og har ikke turdet benægte, at saadant har fundet Sted den 24 April og den 1 September 1891, men har benægtet at have havt Samleje med hende i den mellemliggende Tid.

Da Barnet ikke kan være avlet den 1 September 1891 eller senere, og da det efter en af det kongelige Sundhedskollegium under Sagen afgiven Erklæring heller ikke kan antages at være avlet den 24 April samme Aar, samt da Klagerinden ikke har ført Bevis for Sigtelsens Rigtighed eller skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af Danske Lovs 6—13—5 være at gjøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden til en saadan Tid, at han kan være Fader til Barnet, hvorimod han i modsat Tilfælde vil være at dømme efter hendes i Forordningen 14 Oktober 1763, Pl. 6 December 1839 og Lov 12 April 1892 § 1 hjemlede Paastande.

Onsdagen den 21 Juni.

Nr. 121.

Advokat Hindenburg

contra

Peter Hansen og Jens Hansen Backmann
(Def. Bagger),

der tildales for at have paa ulovlig Maade sat sig i Besiddelse af Gjenstande, tilhørende Konkursboet efter afdøde Ferdinand Frederik Carl Mertz i Ørsted i Slesvig, og bragt disse Gjenstande over Grændsen saavel som for Overtrædelse af Bekjendtgjørelse af 21 August 1877, jfr. Lov 29 December 1857 § 12.

Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 20 Juni 1892: De Tiltalte, Peter Hansen og Jens Hansen Backmann, bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 8 Dage samt hver især erlægge en Bøde af 8 Kr. til Hjarup-Vamdrup Sognekommunes Kasse. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Sørensen, 15 Kr. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Oktober 1892: Tiltalte Jens Hansen Backmann bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. I Henseende til de de Tiltalte iøvrigt idømte Straffe samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Overretten, Overretssagfører Rye, i Salær 20 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. De idømte Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt de Tiltalte ere sigtede for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekjendtgjørelse af 21 August 1877, jfr. Lov 29 December 1857 § 12, vil Sagen være at afvise fra Høiesteret, da de dem idømte Bøder ikke have summa appellabilis, og Dommen alene efter deres Begjæring er indanket for Høiesteret.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa det billiges, at begge de Tiltalte ere ansete skyldige i

det dem paasigtede svigagtige Forhold, men idet de foreliggende Oplysninger ikke findes tilstrækkelige til at hjemle Anvendelsen af Straffelovens § 253, vil Forholdet være at henføre under sammes § 257. Straffen vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage for hver.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Bekjendtgjørelse af 21 August 1877, jfr. Lov 29 December 1857 § 12, afvises Sagen. Peter Hansen og Jens Hansen Backmann bør hensættes i simpelt Fængsel hver i fjorten Dage. Saa udrede de og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høieste-retssagfører Bagger 50 Kroner til hver samt til Førstnævnte i Godtgjørelse for havt Udlæg 6 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere Gaardejer Peter Hansen af Give og Slagter Jens Hansen Backmann af Vamdrup satte under Tiltale for at have paa ulovlig Maade sat sig i Besiddelse af Gjenstande tilhørende Konkursboet efter afdøde Ferdinand Frederik Carl Mertz i Ørsted i Slesvig og bragt disse Gjenstande over Grændsen saavel som for Overtrædelse af Bekjendtgjørelse af 21 August 1877, kfr. Lov 29 December 1857 § 12.

Efter Sagens Oplysninger blev der, efter at den ovennævnte Mertz, der ejede en Gaard i Ørsted i Hertugdømmet Slesvig, i Slutningen af Oktober f. A. var afgaaet ved Døden, under 14 November næstefter af Amtsretten i Haderslev ifølge Begjæring af en anden Gaardejer i Slesvig — der havde et Tilgodehavende hos den Afdøde paa 3000 Reichsmark, for hvilket han havde Pant i dennes ommeldte Ejendom med Tilbehør, og som mente denne Sikkerhed truet ved Dispositioner af Mertz Enke, som hensad i uskiftet Bo efter Manden — afsagt et Dekret, der gik ud paa, at den pantsatte Ejendom belagdes med Beslag til Fordel for Kreditor, samt at en navngiven Trediemand udnævntes til Bestyrer af Ejendommen, og efter at derpaa den følgende Dag en Retsembudsmand i Henhold til dette Dekret havde

indfundet sig paa Ejendommen for at overlevere denne til den udnævnte Bestyrer, der medfulgte, og Embedsmanden her havde gjort Enken og Tiltalte Peter Hansen, der er hendes Fader og da var tilstede paa Ejendommen, bekendt med Hensigten med hans Nærværelse samt kundgjort for dem, at Ejendommen nu var undergoven bemeldte Trediemands Bestyrelse, blev saavel den faste Ejendom, som hvad derpaa forefandtes dels af Inventarie- og Besætningsdele, bl. A. to Faarekreaturer, som stode paa Marken og maa antages at have bestaaet af et Faar og et Lam, dels af Afgrøde, hvorunder navnlig et Parti Havre, der beroede i Hestestalden, i Tiltalte Hansens Nærværelse overleveret til den ommeldte Bestyrer, hvorhos Enken saavel som Tiltalte Hansen bleve gjorte opmærksomme paa Straffebestemmelserne vedrørende Bortflytning af registreret Gods. Da Tiltalte Hansen imidlertid ønskede at tage Datteren og hendes Børn hjem til sig, og den ovennævnte Retsembudsmand paa Tiltaltes Forespørgsel, om han turde føre det paa Gaarden værende Indbo bort, havde svaret, at det stod ham frit for, da Indboet ikke hørte til Besætningen og Inventariet, begyndte Tiltalte strax efter Flytningen, der dog, da Datteren nylig havde overstaaet en Barselseng, og derfor var for svag til at flyttes, trak ud, saa at den først tilendebragtes den 24de s. M. Den 23de om Aftenen, da Tiltalte Hansen — der med Samtykke af Tiltalte Backmann, med hvem Hansen først i den Anledning havde gjort Bekjendtskab, havde paa dennes Bopæl i Vamdrup anbragt det hidtil overførte Flyttegods — atter havde bragt et Læs Flyttegods ind til Backmann, hvorefter han strax vilde tage tilbage til Ørsted for at flytte Resten, og Backmann var fulgt med ham for at være ham behjælpelig hermed, standsede de undervejs paa denne Side Grændsen udenfor Gaardmand Hans Hansen paa Bastrup Mark, hvor Tiltalte Backmann, medens Tiltalte Hansen blev siddende paa Vognen udenfor, gik ind og sagde til Hans Hansen, der ved tidligere Lejligheder i hans Paaher havde ytret, at han trængte til noget Halm, at han nu kunde faa saadant hos den Mand, der holdt udenfor, men at han saa maatte kjøre efter det strax, da Manden havde flyttet i flere Dage og rejste næste Morgen, hvorhos Backmann tillige henvendte sig til Hans Hansens Lejer, Husmand Knud Thomsen, med Spøgsmaal, om denne ikke kunde hente ham et Par Faar ovre paa den anden Side af Grændsen, idet han tilføjede, at Thomsen kunde følge med Hans Hansen, der skulde over efter et Læs Halm, og efter at de nævnte Mænd begge vare gaaede ind paa Tiltalte Backmanns Forslag, kjørte denne sammen med Tiltalte Hansen til Gaarden i Ørsted. Kort efter kom ogsaa Hans Hansen — der af Backmann havde faaet at vide, at Tiltalte Hansen var Fader til en Kone i Ørsted, men uden at erfare hans Navn — ledsaget af Knud Thomsen kjørende med sin Befordring til Gaarden, og

da det her blev meddelt ham, at det ikke var Halm, men Havre, han kunde faa, erklærede han sig ogsaa villig til at kjøbe denne. Tiltalte Hansen har nu under Forhørene erkjendt, at han derefter paaviste Hans Hansen den ovennævnte i Hestestalden beroende Havre som den, Hans Hansen kunde faa, med en Ytring om, at det kaldte denne vel god Halm, eller noget Lignende, samt at han, medens Hans Hansen læsede Havren paa sin Vogn, kom tilstede et Par Gange og den ene Gang spurgte, om det svandt noget, ligesom han, da Hans Hansen efter endt Paalæsning kjørte bort med Havren, fulgte et lille Stykke med for at passe paa, at Vognen ikke væltede; og Hans Hansen kjørte derefter den ommeldte Havre, der, efter hvad han antager, udgjorde ca. 120 Neg, hjem til sin Gaard. Hvad derhos angaar de Faar, til hvis Bortbringelse fra Gaarden Tiltalte Backmann, som berørt, havde antaget Knud Thomsen, og hvorved var sigtet til det ovenfor nævnte, med den øvrige Ejendom til den ovennævnte Bestyrer overleverede Faar og Lam, blev disse, som det maa antages, efter Hans Hansens Bortkjørsel med Havren tagne i Besiddelse af Knud Thomsen, efterat denne havde faaet anvist, hvor de stode paa Marken, hvilken Anvisning, efter Thomsens Forklaring, uden at han dog, da det dengang var mærkt, har turdet gjøre Ed derpaa, blev given af Tiltalte Hansen, idet denne i Overværrelse af Tiltalte Backmann og paa dennes Spørgsmaal om, hvor Dyrene stode, paapegede den Retning, hvori de stode, medens Tiltalte Hansen under Forhøret har erklæret ikke at kunne mindes at have paavist Thomsen dette, men derimod har erkjendt, at han forinden havde paavist dette for Medtiltalte; og Knud Thomsen trak derefter Dyrene bort fra Gaarden, idet han, efter sin Forklaring, efter Tiltalte Backmanns Anvisning, da han kom tæt til Grændsen, forlod Landevejen og ferte Dyrene over Markerne ind over Grændsen, hvorefter han, som det var ham paalagt af Backmann, bragte dem til dennes Bopæl. Iøvrigt fremgaar det af Sagens Oplysninger, at den tidtommeldte Bestyrer ikke havde Ophold paa Gaarden, da de nævnte Bortførelser fra samme fandt Sted. Efterat derpaa Enken tidlig den næste Morgen var af en Nabo kjørt til Vamdrup, og de Tiltalte, der lidt senere fulgte efter med de sidste Læs Flyttegods, undervejs vare naaede til den ovennævnte Hans Hansens Gaard, og Tiltalte Backmann var gaaet derind, udtalte han til Hans Hansen paa dennes Spørgsmaal om, hvad han skulde give for Havren, at det maatte han selv afgjøre med Manden, men at denne forresten havde ment at skulle have 20 Kr. derfor — i hvilken Henseende Tiltalte Hansen har erkjendt, at han, da Hans Hansen var kjørt bort fra Gaarden i Ørsted med Havren, havde ytret til Medtiltalte, at det Læs Havre vist var 20 Kr. værd —, og da Hans Hansen ved den nævnte Lejlighed, med Bemærkning, at han fandt dette

for meget, leverede Backmann 10 Kr. med Anmodning til denne om at lægge ud, saafremt Tiltalte Hansen forlangte mere for Havren, medtog Backmann dette Beløb, hvorhos de aftalte, at Hans Hansen skulde komme til Vamdrup om Eftermiddagen og afgjøre det nærmere med Tiltalte Hansen, og det saaledes modtagne Beløb leverede Backmann, efter igjen at have sluttet sig til Medtiltalte paa Vejen til Vamdrup, med den Ytring: „Der er 10 Kr. fra Hans Rasmussen“ — hvorved han sigtede til Hans Hansen, der almindeligt kaldes Rasmussen — „og skal De have mere, kan De faa det af ham i Eftermiddag“, til Tiltalte Hansen, der tog imod Pengene uden at ytre noget dertil. Hans Hansen, der om Eftermiddagen indfandt sig i Vamdrup, hvorfra Tiltalte Hansen med Familie da stod i Begreb med at afrejse med Jernbanetoget, og der traf sammen med begge de Tiltalte, har forøvrigt ikke erlagt yderligere Betaling for Havren, idet Tiltalte Hansen ved denne Lejlighed, efter Hans Hansens Forklaring, paa dennes Spørgsmaal, om Backmann havde gjort Redelighed for ham, svarede bekræftende, med Tilføjende, at det jo hellere maatte blive derved, medens Tiltalte Hansen har forklaret, at han besvarede Hans Hansens Spørgsmaal derhen, at denne ikke var ham noget skyldig, da Tiltalte intet havde havt at sælge. Af de ovenmeldte to Faarekreaturer beholdt Tiltalte Backmann Faaret uden Betaling, efter sin Forklaring som Vederlag for de Tjenester, han havde ydet Tiltalte Hansen, hvorhos han ved den ovenberørte Lejlighed forinden Tiltalte Hansens Afrejse fra Vamdrup afkjøbte ham Lammet for 10 Kr., som han strax betalte.

Den ommeldte Havre er, som det maa antages, i urørt Tilstand, efterat nærværende Sag i Slutningen af forrige Aar var paabegyndt, den 6 Januar d. A. ført tilbage til Gaarden i Ørsted af Hans Hansen, der efter det her for Retten Oplyste maa antages at have faaet de derfor betalte 10 Kr. tilbagebetalt af Tiltalte Hansen. Faaret, hvis Værdi Tiltalte Backmann har ansat til 14 à 15 Kr., samt Lammet ere derimod slagtede, og deres Kjød solgt af Backmann, men om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

Tiltalte Backmann har erkjendt, at Medtiltalte, forinden de den nævnte Aften begave sig til Gaarden i Ørsted, for ham havde omtalt, at Retten efter Svingersønnens Død havde skrevet hos denne ifølge Begjæring af en Pantekreditor, og at Tiltalte Hansen derfor ikke turde føre Hestene, Vognene og Seletøjet bort fra Gaarden, men om, hvad der iøvrigt forinden Bortførelsen af de ovenmeldte Gjenstande er bleven talt mellem de Tiltalte desangaaende, har intet sikkert kunnet oplyses, idet de Tiltalte have afgivet indbyrdes modstridende Forklaringer herom. Medens nemlig Backmanns Forklaring gaar ud paa, at Medtiltalte angaaende de ommeldte Faarekreaturer havde udtalt, at han ikke

vidste, om disse ogsaa vare skrevne, idet han forgjæves havde hos Amtsretten forlangt en Seddel paa, hvad der var skrevet, og at han ikke vilde forære Tyskerne disse Kreaturer, men vilde overlade Backmann Faaret for hans Ulejlighed, samt havde omtalt, at han havde saa meget Halm at sælge, og paa Spørgsmaal af Backmann, der vidste, at Hans Hansen trængte til Halm, om denne kunde faa noget, havde svaret bejaende, hvortil Tiltalte Backmann har føjet, at han ikke havde gjort sig nogen Tanke om, at han kunde komme i Forlegenhed ved at modtage Faaret som Vederlag for den Hjælp, han havde ydet Medtaltalte, eller ved at købe Lammet, har Tiltalte Hansen — efter hvis Forklaring det navnlig skal være Tiltalte Backmann, der har forledet ham til at lade de omhandlede Gjenstande bortføre fra Gaarden, hvilket Forholds Urigtighed, efter hvad han under Forhøret har erkjendt, allerede da Bortførelserne fandt Sted, stod ham klart — nærmere forklaret, at Backmann havde opfordret ham til at bortføre baade Hestene og Kreaturerne fra Gaarden, hvad han imidlertid havde vægret sig ved under Henvisning til, at begge Dele vare skrevne, samt at Backmann, der havde spurgt, om der ikke var Faar paa Gaarden, hvortil Tiltalte Hansen havde svaret, at der var to, dertil havde ytret, at de skulde væk, hvorhos Tiltalte Hansen, der ifølge sin Forklaring havde meddelt Backmann, at ogsaa Faaret og Lammet vare skrevne, har benægtet at have udtrykkelig tilbudt denne Faaret, medens han dog har erkjendt, at han, der saa Faaret og Lammet paa Backmanns Bopæl, da han den 24de om Morgenen kom dertil, nok har tænkt sig, at denne skulde beholde Faaret for sin Ulejlighed, samt at Backmann vel nok vilde købe Lammet, og endvidere har han, der ogsaa vil have gjort Backmann bekendt med, at Gaardens Avl var skreven, benægtet at have udtalt sig angaaende Halmen som af Backmann forklaret, eller at det var efter Aftale med ham, at denne, som ovenmeldt, var inde hos Hans Hansen og tilbød ham Halmen, hvorimod det, efter hans Forklaring, først var undervejs fra dennes Gaard til Gaarden i Ørsted, at han af Backmann fik at vide, at Hans Hansen vilde komme derhen efter Fourage, og at han dertil svarede, at de jo ikke havde noget at sælge, idet han derhos gjorde Backmann opmærksom paa, hvad Hans Hansen vel skulde svare, naar han blev spurgt om, hvor han havde Fouragen fra. Iøvrigt har Tiltalte Hansen udsagt, at han i Anledning af Svigersønnens Død har havt Udgifter til Beløb af flere Hundrede Kroner.

Vel har nu denne Tiltalte efter Sagens Indankning for Overretten i en af hans Defensor sammesteds fremlagt Skrivelse fra ham paa flere Punkter ændret sine ovenanførte i Retten afgivne Forklaringer, idet han navnlig har villet give det Udseende af, at han kun har været en i det Væsentlige uvirksom Tilsku

ved Havrens Bortførelse fra Gaarden og har været ubekjendt med, at Faaret og Lammet vare bortførte derfra, forinden han, som berørt, den 24de om Morgenen saa dem paa Medtaltets Bopæl, samt at han kun har betragtet de stedfundne Bortførelser som et uskyldigt Puds, der blev spillet Tyskerne, og alene har modtaget de to ovenmeldte, ham henholdsvis af Hans Hansen og af Backmann ydede Beløb af hver 10 Kr. som Gaver til hans Datter og hendes Smaabørn, der trængte til, hvad de kunde faa; men til disse Anbringender, der, som meldt, tildels ere i Strid med hans i Retten afgivne Forklaringer, vil der efter Omstændighederne intet Hensyn kunne tages.

Ligesom det nu efter det Ovenanførte maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Hansen, skjøndt han vidste, at den ommeldte Havre og det ommeldte Faar og Lam vare indbefattede under det paa Ejendommen i Ørsted til Fordel for den ovennævnte Kreditor lagte Beslag, har ladet disse Gjenstande bortføre fra Ejendommen i den Hensigt egenmægtig at disponere over dem, saaledes kan det efter alt Foreliggende ikke være Tvivl underkastet, at Tiltalte Backmann, da han deltog i Bortførelsen af de ommeldte Gjenstande, hvilket han efter det Anførte tildels gjorde i den Hensigt selv at faa Del deri, hvad han ogsaa fik, maatte, efter hvad der var ham bekjendt om den skete Beslaglæggelse af Ejendommen i Ørsted, i alt Fald gaa ud fra som det Sandsynlige, at disse Gjenstande, og særlig Faaret og Lammet, vare indbefattede under Beslaget, og for deres Forhold i denne Henseende — for hvilket de Tiltalte, forsaavidt det efter det Anførte er begaaet i Udlandet, ere i Medfør af Straffelovens § 6 satte under Tiltale i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 5 April d. A. — ville de — der begge ere fødte i Aaret 1843, og som, naar undtages, at Backmann ifølge et i 1888 inden Retten indgaaet Forlig har erlagt en Bøde for Fornærmelser mod en Jernbanebetjent, ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — være at anse efter Straffelovens § 253, for Tiltalte Backmanns Vedkommende jfr. § 47, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage for hver af dem. Endvidere ville de Tiltalte for deres Forhold ved, som meldt, at lade Faaret og Lammet føre herind i Landet — hvorved de maa anses at have overtraadt det i Indenrigsministeriets Bekjendtgørelse af 21 August 1877, jfr. Bekjendtgørelse af 22 Maj 1882, indeholdte Forbud imod uden dertil erholdt Dispensation at indføre bl. A. saadanne Kreaturer her til Landet fra Tydskland — være at anse efter Lov om smitsomme Sygdomme hos Husdyr af 29 December 1857 § 12, jfr. § 9, med Bøder til vedkommende Kommunes Fattigvæsen, der findes passende at kunne bestemmes til 8 Kr. for hver. Ved Underrettsdommen er Straffen for Tiltalte Backmann i førstnævnte

Henseende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, medens Dommen iøvrigt saavel for hans som for Tiltalte Hansens Vedkommende har samme Straffebestemmelser som foranført, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes, forsaavidt angaar den Backmann idømte Fængselsstraf, være at forandre, men iøvrigt være at stadfæste.

Nr. 204. Høiesteretssagfører Salomon
contra
Georg Johannes Valdemar Svendsen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 April 1893: Arrestanten Georg Johannes Valdemar Svendsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes i dets Helhed at maatte paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 230, 1ste Led, sammenholdt med § 46. Straffen vil være at bestemme, som ved Dommen sket, til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Georg Johannes Valdemar Svendsen til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Georg Johannes Valdemar Svendsen for Tyveri anlagte Sag er det ved, hvad han selv har erkjendt, i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han den 20 Maj f. A. i Forening med Arbejdsmand Ole Lauritz Christensen, for hvis Vedkommende Forholdet er paa-dømt ved Rettens Dom af 13 August f. A., har paa en Gaardsplads her i Staden, hvortil der var uhindret Adgang, i 2 Gange sat sig i Besiddelse dels af noget værdiløst Jernblik, der be-roede frit fremme, og som Arrestanten og Christensen antog for at være Zink — under hvilken Forudsætning det vilde have haft en Værdi af ca. 1 Kr. 50 Øre — dels af en Zinkplade, der var anbragt som Tag paa et Pissoir, og nogle til Taget fastgjorte Stykker Zink-Nedlebsrør, hvilke Zinkgjenstande, der ere vurderede til ialt 1 Kr. 50 Øre, de dog ikke fik bortbragte fra Gaardsplassen, idet de forinden bleve forstyrrede ved, at nogle Personer aabnede et Vindue. Arrestanten har erkjendt, at det var hans og Christensens Hensigt at gjøre de ommeldte Gjenstande, der tilhørte Fotograf Peter Hermann Stratbøcker, i Penge, men paastaet, at han gik ud fra, at Christensen var berettiget hertil, i hvilken Henseende han har anført, at Christensen havde udtalt til ham, at han arbejdede i den nævnte Gaard, hvor der den Gang foretoges Nedrivningsarbejde, samt ytret: „Jeg har noget Zink liggende her, som jeg vil tage og sælge“. Til Arrestantens nævnte Foregivende, der er ubestyrket og derhos i Strid med Sagens øvrige Oplysninger, navnlig med den af Arbejdsmand Christensen afgivne Forklaring, findes der imidlertid efter dets Beskaffenhed ikke at kunne tages noget Hensyn, og Arrestantens ommeldte Forhold vil derfor være at tilregne ham henholdsvis som Forsøg paa Tyveri og som fuld-byrdet Tyveri. Arrestanten er født den 11 April 1866 og bl. A. anset ifølge Rettens Dom af 23 Maj 1891 efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 og 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ifølge Dom, afsagt inden Rettens første Afdeling for offentlige Politisager den 22 August f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 24 Dage.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 230, 1 Mmb., jfr. tildels § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 23 Juni.

Nr. 124. Høiesteretssagfører Shaw
 contra
 Redaktør **Emil Rex** (Def. Salomon),

der tiltales for fornærmelige Udladelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 December 1892: De i de ovenfor omhandlede tvende Artikler indeholdte for Citanten, Justitsminister Nellemann, fornærmelige Udladelser bør være døde og magtesløse, og bør Indstævnte, Redaktør Emil Rex, straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke havde været beneficeret for Citantens Vedkommende, og i Salær til Prokurator Mundt og Sagfører Seidelin, henholdsvis 200 Kr. og 30 Kr., samt som Godtgjørelse til dem for Udlæg, henholdsvis 2 Kr. 48 Øre og 48 Øre. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Redaktør Emil Rex til Høiesteretssagførerne Shaw og Salomon 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I „Aftenbladet“ for den 4de og 5te April f. A. fandtes under Overskriften „Sat udenfor Lov og Ret. Skandaløse Forhold“ tvende anonyme Artikler, i hvilke Lehnsbaron Hermann Løvenskjolds Umyndiggjørelse gjøres til Gjenstand for Omtale, og hvis væsentlige Indhold, forsaavidt nærværende Sag angaar,

gjengives i det Følgende, tildels med de i Artiklerne brugte Ord og Vendinger.

For omtrent 12 Aar siden, siges der, har Baron Løvenskjolds Slægt faaet ham umyndiggjort under Foregivende af, at han var sindssyg. Hans Gods er sat under Bestyrelse af en Værgen og tre Administratorer, der herfor oppebære omtrent 24,000 Kr. aarlig. En anden Slægting faar aarlig 16,000 Kr. af Baroniets Indtægter. „De tre Administratorer ere udnævnte af deres intime Ven Justitsminister Nellemann“. Af Baroniets Indtægter, nogle hundrede tusind Kroner aarlig, faar Baron selv kun ca. 4000 Kr. Efter i 12 lange Aar Gang efter Gang at have gjort en Række af forgjæves Forsøg paa at faa Umyndighedsdekretet hævet, har Baron nu ved en i Vejle — trods Protest af Værgen, „der havde pekuniær Interesse i, at Baron holdes i Umyndighedstilstand“ — foretagen Vidneførsel faaet konstateret, at han ikke er og aldrig har været sindssyg. Derefter har han i det Øjemed at faa Umyndiggjørelsen annulleret hos vedkommende Skifteret ved Fremsendelsen af Thingsvidnet begjært sig en Værgen beskikket ad hoc, men da Hr. Nellemann skal „have paalagt alle Øvrigheder intetsselst at foretage med Hensyn til Lehnsbaronen uden først at have hørt Justitsministerens Mening om Sagen“, har Skifteretten spurgt Ministeren, hvad den skulde svare, og skjøndt Nægtelsen er „praktisk ensbetydende med at sætte Lehnsbaronen ganske udenfor de retlig beskyttede Personers Kreds“, skjøndt der „dog i visse Retninger endnu er en Slags Lov og Ret i Landet“, skjøndt man „ikke skulde tænke sig Muligheden af, at et saadant beskedent Andragende kunde blive nægtet“, skjøndt det er „en Skandale, en oprørende Skandale, om der ikke skaffes den forurettede Mand hans Ret tilbage“, har Ministeriet ikke desto mindre svaret, at Andragendet ikke bør efterkommes: Dette er „ensbetydende med, at Justitsministeren ikke engang ønsker, at der skal gives Lehnsbaron Løvenskjold Løvenborg Lejlighed til at føre yderligere Bevis udover det allerede producerede“ for, at det er med Urette, at han er umyndiggjort. Harmonien mellem Justitsministerens Svar og Værgen, Kammerjunker M.'s Protest mod, at der blev ført Vidner til Oplysning om Baronens Sindstilstand — er slaaende. „Da Hr. Justitsminister Nellemann har Magten, kan han naturligvis gjøre, hvad han vil“. „Men et kan Hr. Nellemann ikke hindre, at Skandalen Gang efter Gang bliver bragt frem for Offentligheden og sat i et tilstrækkeligt Lys, Publikum skal i alt Fald have at se, under hvilke Retstilstande det er, vi lever, og hvorledes Justitsministeren røgter sit Embede“. „I 12 samfulde Aar“ har Værgen ikke været til at bevæge til at aflægge Regnskab for Bestyrelsen af Lehnsbaronens store Formue. „Den offentlige Mening maa kræve, at der gjøres en Ende paa en saa stor Skandale som

den“, der er fremdragen i Artiklen. „Hr. Nellesmann og de øvrige Herrer, der har været med til at lave denne Suppedas, kan være forvissede om, at vi ikke skal lægge Fingrene imellem, naar vi atter dypper Pennen, for at gaa videre i Texten. Vi har nu besluttet, at Offentligheden tilbunds skal kjende denne Sag, for at det kan ses, hvad der kan gaa i Svang i dette for-dømte Land, hvor Retten er en Karrikatur“.

I Anledning af Indholdet af disse Artikler paastaar Citanten, Justitsminister Nellesmann, efter erhvervet Bevilling til fri Proces Indstævnte, Redaktør Emil Rex som ansvarhavende Redaktør af „Aftenbladet“, anset efter Injurielovgivningens Strænghed, de for ham fornærmelige Udladelser, særlig de ovenfor ved Understregning fremhævede, mortificerede og Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, samt i Godtgjørelse til denne for havte Udlæg 2 Kr. 48 Øre. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Forsaavidt Indstævnte i første Række har støttet sin Paa-stand om Frifindelse paa, at Artiklerne ikke indeholde noget for Citanten Fornærmeligt, er det overflødigt at komme nærmere ind paa, hvad han i denne Henseende har anbragt, eftersom det er indlysende, at Artiklerne helt igjennem sigte Justitsministeren for ved Behandlingen af den paagjældende Sag at have gjort sig skyldig i grove Pligtbrud, hvilke endog insinueres at være fremkaldte ved lave Bevæggrunde, nemlig for at tilvende personlige Venner ublu Fordele paa den Umyndiggjortes Bekostning. I anden Række har Indstævnte paaberaabt sig, at den i Artiklerne indeholdte Kritik har været beføjet, og i denne Henseende navnlig villet gjøre gjældende, at de Grunde, der have medført Baron Løvenskjolds Umyndiggjørelse ved Meerløse-Tudse Herreders Skifterets Dekret af 3 April 1878, nemlig Ødselhed og Afsindighed, ikke have været eller i alt Fald ikke længere ere tilstede, saa at det har været uforsvarligt trods Løvenskjolds gjentagne Anmodninger om Umyndighedsdekretets Ophævelse at opretholde dette saavel som at nægte ham Beskikkelsen af en anden Værg. Det er imidlertid saa langt fra, at Indstævnte har godtgjort Berettigelsen af sin Kritik, at det tvertimod af de foreliggende Oplysninger fremgaar, ikke blot, at Artiklerne paa væsentlige Punkter indeholde Opdigtelser og forvanskede Fremstillinger eller Overdrivelser af de faktiske Forhold saasom med Hensyn til Angivelserne af Baroniets Indtægter og de Beløb, som aarligen ere tillagte Administratorerne og den Umyndiggjorte, med Hensyn til Værgens foregivne Undladelse af at aflægge Regnskab, men navnlig ogsaa, at Indstævnte har savnet al Føje til at sigte Citanten for at have gjort sig skyldig i Pligtstridighed ved at opretholde Umyndighedsdekretet og ikke at

tage Hensyn til den Umyndiggjortes forskjellige Andragender. De af Overlægen paa St. Hans Hospital for Sindssyge den 16 Juli 1878 og den 18 April f. A. afgivne Erklæringer gaa nemlig ud paa, at Løvenskjold lider af en uhelbredelig Sindssygdom, og ligesom Rigtigheden af, at han befinder sig i en sindssyg Tilstand, i væsentlig Grad bestyrkes ved de af andre Læger senere afgivne Erklæringer, saaledes er der ikke fra Indstævntes Side fremkommet Noget, der formaar at svække Vægten af de ovennævnte sagkyndige Udtalelser.

I Henhold til det Anførte vil Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Indstævnte anses efter Straffelovens § 216, jfr. § 215, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Nr. 216. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Ida Amalie Elisabeth Hasselberg (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Maj 1893: Arrestantinden Ida Amalie Elisabeth Hasselberg bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ida Amalie Elisabeth Hasselberg til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Ida Amalie Elisabeth Hasselberg for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods, og er hun ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

En Eftermiddag i December Maaned f. A. har Arrestantinden i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et Værelse paa 1ste Sal i Ejendommen Vestervoldgade Nr. 113 ved med falsk Nøgle at aabne den aflaaede Indgangsdør til Værelset og har stjaalet 3 Bøger og en Bakke, hvilke Gjenstande beroede dels frit fremme, dels i en uafaaet Kommodeskuffe. Det Stjaalne, der er vurderet til 10 Kr., tilbørte Elvira Vilhelmine Petrine Røhl. Arrestantinden har endvidere i Tiden fra Efteraaret 1892 og til ind i Februar Maaned d. A. i mange Gange frastjaalet forskellige Personer ca. 17 Kr. i røde Penge samt Beklædningsgjenstande, Bøger, en Lotteriseddel m. v., af Værdi ialt ca. 58 Kr. Det Stjaalne beroede paa Steder, til hvilke Arrestantinden havde uhindret Adgang, for Størstedelen frit fremme, i intet Tilfælde i noget aflaaet Gjemme. Arrestantinden havde i de fleste Tilfælde indfundet sig de paagjældende Steder for at søge Lejlighed til at begaa Tyveri. Endelig har Arrestantinden undladt at oplyse samt tilegnet sig et kontant Beløb af 99 Øre, som hun en Dag i Efteraaret 1892 fandt liggende i en værdiløs Portemonnæ i en af Gangene i Ørstedspark. Arrestantinden, hvis opgivne Alder af 19 Aar er skjønnet stemmende med hendes Udseende, er anset ved Rettens Domme af 1 November 1890, 5 Maj 1891 og 17 Oktober s. A., henholdsvis efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, efter samme Lovbestemmelser med samme Straf og dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, jfr. §§ 37 og 21, lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Iøvrigt er Arrestantinden ikke funden straffet her i Landet. Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 og 247, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Mandagen den 26 Juni.

Nr. 219. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Ane Kirstine Rasmussen, Salomonsens forladte Hustru
(Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Marts 1893: De Tiltalte, Ane Kirstine Salomonsen, født Rasmussen, Dorothea Johanne Frederikke Hassenkam, Christiane Hansen, født Andersen, Maren Nielsen og Theodor Marius Snoer bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og de 4 andre Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød, Hassenkam i 3 Gange 5 Dage, Snoer og Christiane Hansen hver især i 2 Gange 5 Dage og Maren Nielsen i 5 Dage. Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Stürup, 15 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 12 Kr., udredes af samtlige Tiltalte, En for Alle og Alle for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Maj 1893: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger for Underretten udredes af Tiltalte Ane Kirstine Rasmussen, Salomonsens forladte Hustru, for hendes Vedkommende, derunder en Femtedel af Salærene. I Salær til Prokuratorerne Gottschalck og Juel for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 6 Juli 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 22.

Mandagen den 26 Juni.

Nr. 219. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Ane Kirstine Rasmussen, Salomonsens forladte Hustru
(Def. Halkier).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at maatte forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ane Kirstine Rasmussen, Salomonsens Hustru, til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede

Sag, der i 1. Instans tillige angik 4 Medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Ane Kirstine Rasmussen, Salomonsens forladte Hustru, for Tyveri, og er det ogsaa ved hendes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at hun i Tidsrummet fra omtrent midt i April f. A. til først i Oktober s. A., medens hun med nogle Afbrydelser arbejdede som Dagarbejderske i „Svendborg Svineslagteri“, har, naar hun dersteds var beskæftiget med at sortere Varer til Salg, heraf i mange forskjellige Gange frastjaalet Slagteriet Smaakjød, Mørbrader og Flommer, hvilke Gjenstande, hvis Værdi hun har opgivet til ialt ca. 20 Kroner, hun i Almindelighed hjembragte til Fortæring, men ogsaa enkelte Gange solgte. Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født den 18 Juli 1866 og tidligere anset ved Svendborg Kjøbstads Extrarets Domme af 27 Juni 1885 og 7 August 1886, henholdsvis efter Straffelovens §§ 228 og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230, § 251, tildels sammenholdt med § 46, og § 256 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage samt senest ved Øster og Vester Herreders Extrarets Dom af 5 September 1887 ifølge Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 215.

Advokat Halkier

contra

Nils Hansson Sjöbäck (Def. Klubien),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Maj 1893: Arrestanten Nils Hansson Sjöbäck bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og efter udstaaet Straf bringes ud af Riget. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Nils Hansson Sjöbäck til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Nils Hansson Sjöbäck for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 16. Arrestanten, hvis opgivne Alder af 43 Aar er skjønned stemmende med hans Udseende, er bl. A. anset ifølge Rettens Domme af 19 Juli og 15 November 1890 henholdsvis efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og efter dens § 251 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Ved den sidstnævnte Dom blev han tillige dømt til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget, og han er senere 4 Gange anset efter Straffelovens § 16, andet Led, senest ifølge Rettens Dom af 3 September f. A. med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved hvilken Dom han derhos dømtes til efter udstaaet Straf paany at bringes ud af Riget.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han, der i Henhold til sidstnævnte Dom den 6 Marts d. A. blev udbragt af Riget efter den 4de s. M. at være til Kjøbenhavns Polities Protokol over bortsendte Personer advaret om Virkningen af en ulovlig Tilbagevenden, den 7de f. M. uden Tilladelse er vendt tilbage her til Staden, hvor han derefter opholdt sig, indtil han den følgende Dag blev anholdt under nærværende Sag, og at han, samme Dag han blev anholdt, svigagtig har tilvendt sig en Vadsæk og nogle i samme beroende Beklædningsgjenstande m. m. af samlet Værdi 20 Kr., hvilken Vadsæk med Indhold han ved usandfærdigen at foregive, at den tilhørte ham, skaffede sig udleveret af Petronella Andersson, Dahlgreens Hustru, hvem Ejeren, Arbejdsmand Oluf Bengtsson, havde betroet den i Forvaring, da han den foregaaende Dag i Selskab med Arrestanten havde indfundet sig hos hende for at leje Logis. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 251 og efter dens § 16, andet Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde

i 15 Maaneder, hvorhos han i Medfør af den sidstnævnte Lovbestemmelse vil være at dømme til efter udstaaet Straf paany at bringes ud af Riget.

Tirsdagen den 27 Juni.

Nr. 205. Overretssagfører Lützen

contra

Jacob Christian Eriksen og Christen Pedersen,
kaldet Bælum (Def. Bagger),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri eller Overtrædelse af Straffelovens 25de Kapitel, Sidstnævnte for Hæleri eller Delagtighed i Overtrædelse af Straffelovens 25de Kapitel.

Fleskum Herreds Extrarets Dom af 26 Januar 1893: De Tiltalte, Jacob Christian Eriksen og Christen Pedersen, kaldet Bælum, bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage samt betale i Erstatning til Besidderen af Grevskabet Lindenberg, Førstnævnte 150 Kr. og Sidstnævnte 50 Kr. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Knud Petersen, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Hasselbalch, 12 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Marts 1893: De Tiltalte, Jacob Christian Eriksen og Christen Pedersen, ogsaa kaldet Bælum, bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 12 Kr., Defensor sammesteds 10 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, hver 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger have de ved den

under Sagen omhandlede Kanal anbragte Stigbord gjort det muligt i alt væsentligt at bortlede Vandet fra Kanalens foranliggende stenlagte Bund, hvilket medførte, at de der staaende Fisks Undvigen hindredes eller dog vanskeliggjordes, saa at de lettelig kunde optages med Hænderne. Men ligesom de saaledes tilstedeværende Indretninger ikke af Ejeren vare anbragte til Fiskefangst, saaledes maa de antages heller ikke fra Ejers Side at være benyttede hertil, og de Fisk, som Tiltalte Eriksen paa den i Dommen anførte Maade har tilegnet sig fra Kanalbunden, kunne derfor ikke anses at have været i Nogens Besiddelse eller Nogens Ejendomsret undergivne. Som Følge heraf maa det billiges, at der under nærværende Sag er tillagt denne Tiltalte Frifindelse for Justitiens Tiltale, og at det samme er antaget for den Medtiltaltes Vedkommende.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Overretssagfører Lützen og Høiesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Jacob Christian Eriksen og Fragtmænd Christen Pedersen, ogsaa kaldet Bælum, Førstnævnte for Tyveri eller Overtrædelse af Straffelovens 25de Kapitel og Sidstnævnte for Hæleri eller Delagtighed i Overtrædelse af Straffelovens 25de Kapitel.

Den 30 September f. A. anmeldte Godsforvalteren for Grevskabet Lindenberg til Politimesteren i Fleskum Herred, at Tiltalte Eriksen havde tilvendt sig Ørreder fra et Grevskabet tilhørende Vandløb, idet han i Anmeldelsen gav følgende Beskrivelse af de stedlige Forhold:

„Fra Gudumlund Kanal, hvor denne passerer Gudumlund Fabriks Avlsgaard, udgaar der en mindre Kanal, som løber imellem nævnte Gaards Beboelses- og Udhusbygninger, altsaa fuldstændig paa Fabrikens Grund, og da sidstnævnte Kanal tilige danner Bagløbet for Fabrikmøllen, er dette Vandløb af en fuldstændig privat Karakter og udelukkende, ogsaa hvad Bredderne angaar, Grevskabet Lindenberg tilhørende. For at benytte Vandet som Drivkraft for Gaardens Tærskværk og andre Maskiner er Vandet i Kanalen opstemmet ved en Sluse, foran eller

nedenfor hvilken Bunden er belagt med Sten, og paa dette Sted findes i Almindelighed altid Ørreder staaende. Naar nu Slusen lukkes, og Vandets Løb derved standses, varer det ikke længe, inden Vandet over nævnte Sten er løbet ud, og da Ørreden, som ifølge sin Natur i Almindelighed staar imod Strømmen, paa Grund heraf ikke følger med det udløbne Vand, bliver Resultatet, at de foran Slusen staaende Ørreder, naar Vandet er løbet ud, ligge omtrent paa tør Bund eller i Fordybninger imellem Stenene, ude af Stand til at undfly, og de kan da tages med Hænderne“, hvorefter det hedder, at Tiltalte Eriksen en nærmere angiven Morgen Kl. 4 à 5 havde lukket Slusen i det omhandlede Vandløb og derefter, da Vandet nedenfor Slusen af Mangel paa Tiløb snart var udløbet, bemægtiget sig de tilbageblevne Ørreder. Anmelderen henstillede derfor til Politimesteren, om denne maatte finde Anledning til at gjøre det Passerede, der formentes kun at være et enkelt Led af en lang Række lignende Handlinger, til Gjenstand for en kriminel Undersøgelse samt begjærede i benægtende Fald paa Lehnbesidderens Vegne, at Tiltalte Eriksen maatte blive indkaldt for en Politiret, hvor Anmelderen da vilde paastaa ham dømt for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen.

Der blev herefter indledet en kriminel Undersøgelse i Anledning af den skete Anmeldelse, og under denne Undersøgelse er det af Tiltalte Eriksen vedgaaet, at han i omtrent 2½ Aar indtil afvigte Efteraar har, naar Vandet — formentlig af Folkene paa Møllen eller Avlsgaarden — har været opstemmet i den ovennævnte mindre Kanal, og Lejlighed iøvrigt gaves, taget de Ørreder, som have ligget paa sammes tørlagte Bund, saaledes at han kunde tage dem med Hænderne, ligesom han ogsaa adskillige Gange selv har opstemmet Vandet i Kanalen den Hensigt derved at fange Ørreder, hvad ogsaa i Almindelighed, navnlig om Søndag Morgen, er lykkedes ham. Tiltalte solgte de af ham saaledes tagne Fisk til Medtiltalte Petersen for 35 à 45 Øre pr. Pd., og han har anslaaet den Fortjeneste, han paa denne Maade har havt, til 150 à 200 Kr. Ligeledes har Tiltalte Pedersen vedgaaet, at han, skjøndt han vidste, hvorledes Eriksen var kommen til de Ørreder, som denne faldt ham, har kjøbt disse, saaledes som af Eriksen omforklaret, og han har erklæret, at han vel ikke har gjort sig selv nøje Rede for Størrelsen af den Fortjeneste, han har havt derved, men at han nok vil tro, at den kan være løben op til imellem 50 og 100 Kr.

Efter det paagjældende Vandløbs Beskaffenhed, og idet der, ogsaa naar Slusen i samme er lukket, er frit Afløb for Vandet i den Del af Vandløbet, hvori de under Sagen omhandlede Fisk ere tagne, kunde disse ikke, da Tiltalte Eriksen tilegnede sig samme, anses at have været i Grevskabets Besiddelse eller dets Ejendomsret undergivet, og ligesom denne Tiltaltes Forhold

derfor ikke kan betragtes som Tyveri eller henføres under nogen Bestemmelse i Straffelovens 25de Kapitel, saaledes kan Tiltalte Pedersen ej heller ved under de ovennævnte Omstændigheder at afkjøbe Eriksen de paagjældende Fisk have paadraget sig Strafansvar enten for Hæleri eller efter Straffelovens 25de Kapitel, hvorimod det af dem udviste Forhold efter Bestemmelsen i Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 60 kun vil kunne paatales under en af den Forurettede imod dem anlagt privat Politisag. Som Følge heraf ville de Tiltalte være at finde for Justitiens Tiltale i denne Sag.

Nr. 217. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Rasmus Jespersen (Def. Nellemann),

per tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Januar 1893: Tiltalte Rasmus Jespersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage og udrede i Erstatning til Jøppe Mortensen 35 Kr. samt afholde de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, og Defensor, Prokurator Kramer, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Maj 1893: Tiltalte Rasmus Jespersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Wolff for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, men under Hensyn til den Anledning, som den Skadelidtes Optræden kan have givet til den mod ham udøvede Vold, findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Jespersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fjorten Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Rasmus Jespersen, som er født den 14 Maj 1836 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 203, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte, som havde Tjeneste paa Bøgebjerg paa Hinds-
holm, den 14 November f. A. opholdt sig i Odense for at ind-
fordre Husleje af Ejendommen Store Parcelvej Nr. 15 sammesteds,
for hvilken han var Vicevært, besøgte han, som efter sit Anbrin-
gende i Løbet af Dagen havde nydt en Del Spiritus, om Eftermid-
dagen omtrent Kl. 5 den i bemeldte Ejendom boende Madam Clausen.
Efterat han en kort Tid havde opholdt sig her, blev det ham
meddelt, at en hos Madam Clausen logerende Arbejdsmand
Jeppe Mortensen opholdt sig udenfor. Madam Clausen, som
frygtede for, at Tiltalte vilde afkræve Mortensen Penge, søgte
nu at advare ham imod at komme ind, men denne, som slog
paa, at han havde Penge hos sig og ikke var bange for Tiltalte,
som han benævnedes „Flødeskjæget“, gik desuagtet ind i Stuen,
hvor Tiltalte befandt sig. Da Tiltalte nu affordrede ham et
Beløb af 3 Kr. 75 Øre, som han mente at have tilgode for

ydet Laan, og Mortensen kun vilde indrømme at være et Beløb af 1 Kr. 75 Øre skyldig, udviklede der sig af denne Uenighed et Skjænderi, hvorunder Parterne udskjældte hinanden, og som endte med, at Tiltalte, da Mortensen nægtede paa Opfordring at forlade Stuen, satte ham udenfor Døren. Paa Gangen udenfor Døren udskjældte Mortensen Tiltalte med forskellige Skjældsord, og i Forbitrelse herover bemægtigede Tiltalte sig da en Ildskovl, med hvilken han, efterat have aabnet Døren til Gangen, slog efter Mortensen, hvorved han tilføjede denne paa højre Side af Panden lige ovenfor Haargrændsen et ca. $1\frac{1}{4}$ Tomme langt, forfra bagtil løbende Saar med lige afskaarne Rande, gaaende gennem Hud og underliggende Bløddede ind til Benhinden, hvilket Saar maa antages frembragt derved, at Tiltalte har grebet Skovlen foroven i Skaftet og ført et Slag fra oven ned mod Mortensens Hoved, formodentlig saaledes at denne er bleven ramt af den ombøjede skarpe Kant af Skovlbladet. Den paagjældende Jernskovl, som vejede 85 Kvint, beskrives som en almindelig Skovl af Længde 21 Tommer forsynet med et mindre Blad og en Jernkugle i Enden af Skaftet. Tiltalte har angivet, at han, som nok mærkede, at han ramte Mortensen, men paa Grund af Mørket ikke kunde se, hvor han ramte, ikke tænkte paa at ramme Mortensen noget bestemt Sted. Under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumtionsforhør har Tiltalte erkjendt, at Mortensen kun skyldte ham 2 Kr. 75 Øre, medens denne har fastholdt, at Beløbet, som han skyldte, androg 1 Kr. 75 Øre. Paa Grund af det ham tilføjede Saar, som i Løbet af kortere Tid heledes, maa Mortensen antages at have været uarbejdsdygtig i 8 Dage, men kan Læsionen iøvrigt ikke antages at have efterladt skadelige Følger for hans fremtidige Helbred.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, som i Dommen er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 212.

Advokat Klubien

contra

Louis Ferdinand Thorvald Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 98 og 100.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 Maj 1893: Arrestanten Louis Ferdinand Thorvald Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretten Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Louis Ferdinand Thorvald Jensen til Advokaterne Klubien og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Louis Ferdinand Thorvald Jensen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 98 og 100. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Arrestanten, der var indlagt paa Kjøbenhavns Tvangs- og Arbejdsanstalt paa Ladegaarden og der blev anvendt til Udearbejde, vilde den 2 Marts d. A. opsøge sin Broder, der ligeledes var indlagt paa Ladegaarden, og begav sig i denne Anledning ind i dennes indre Gaard, idet han antog, at Broderen opholdt sig i en her liggende Bygning. Ved Indgangen til denne traf han Opsynsmand ved Anstalten Adolf Sørensen, der var iført Uniform, og som forbød Arrestanten Adgang til Bygningen, da det ikke var tilladt de ved Udearbejde beskjæftigede at indfinde sig her, noget Arrestanten imidlertid har paastaet, at han ikke tidligere var bekendt med. Da Arrestanten vilde gaa ind i

Bygningen trods Opsynsmandens Forbud, tog denne fat i ham for at føre ham bort, men Arrestanten greb Opsynsmanden foran i Tøjet samt skubbede til ham for at frigjøre sig for hans Tag, og efter Opsynsmandens Forklaring, som Arrestanten har erklæret meget mulig at være rigtig, truede Arrestanten ham endvidere med at slaa ham, hvis han ikke gav Slip paa ham. Opsynsmanden slap ogsaa sit Tag i Arrestanten, og da Kvartermester ved Anstalten Asmus Christian Petersen, der iført Uniform nu kom tilstede og befalede Arrestanten at forføje sig bort, adlød han ogsaa. Da Arrestanten, der, efter at det omhandlede var passeret, havde stillet til Gadefejning, men som var bleven beordret til at blive hjemme, noget senere blev hentet af Kvartermesteren og med denne var paa Vejen til Anstaltens Inspektørs Kontor, udtalte han til Kvartermesteren, at han nok vilde vide Besked med, hvorfor de jagede ssadan frem og tilbage med ham, og lod, idet han samtidig knyttede og paa truende Maade hævede Haanden, en Ytring falde om, at hvis de vilde spille Komædie med ham, skulde han nok ogsaa spille Komædie. Anstaltens Inspektør Alexander Christian Øst, paa hvis Kontor Arrestanten derpaa blev ført ind, beordrede nu, at Arrestanten paa Grund af den af ham udviste Opførsel skulde hensættes i Kaschotten. Hertil fremkom Arrestanten med en Ytring, gaaende ud paa, at de ikke skulde faa ham i Kaschot, før skulde han gaa i Tugthuset, og da Inspektøren og Kvartermesteren, der imidlertid sammen med Arrestanten vare komne ud gaa Gangen udenfor Kontoret, greb fat i Arrestanten for at føre ham i Kaschotten, fremtog han af sin Trøjelomme en aaben Kniv — som han efter sin Forklaring stadig gik med her, og hvis Blad var 3 Tommer langt, $\frac{3}{8}$ Tomme bredt ved Skaftet og meget tilspidset, medens Skaftet var 3 Tommer langt — og hævede den paa truende Maade mod dem, idet han lod falde en Ytring gaaende ud paa, at den, der nu rørte ham, skulde han vise noget andet. Inspektøren og Kvartermesteren slap da deres Tag i Arrestanten, og denne gik ud i en Port, i hvilken den omtalte Gang udmunder. Da Inspektøren her atter greb fat i ham for at forhindre ham i at forlade Porten, hævede han paany Kniven, som han holdt i Haanden, og ytrede: „at han skulde flytte dem, hvis de ikke rubbede sig“ eller noget lignende. Arrestanten begav sig derpaa ud i den indre Gaard, hvorfra han blev hentet over i Vagtlokalet; fra dette blev han senere samme Dag af Politiet bragt paa Politistationen.

Inspektør Øst og Kvartermester Petersen have forklaret, at de fik det Indtryk, at Arrestanten vilde have gjort Alvor af sine Trusler om at bruge Kniven mod dem, dersom de havde gjort yderligere Forsøg paa at føre ham til Kaschotten, og at det var af Frygt herfor, at de undlod dette og gav Slip paa ham. Arrestanten har ogsaa erkjendt, at de af hans Opræden

maatte faa dette Indtryk, men han har fastholdt, at han, der var i en ophidset Sindsstemning, ikke har havt til Hensigt at bruge Kniven enten mod Inspektøren eller nogen anden af Anstaltens Funktionærer, og at han kun har villet skræmme dem fra at føre ham i Kaschotten.

Arrestanten er født den 15 September 1866 og anset bl. A. ved Rettens Dom af 10 September 1887 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 46, disse §§ sammenholdte med § 64, samt efter § 230, 1ste Mb., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Dom af 20 December 1890 efter Straffelovens § 177, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Rettens Dom af 26 November f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 98 og 100, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Fredagen den 30 Juni.

Nr. 147. Overretssagfører Otto Petersen

contra

Jens Gade (Def. Shaw) og Johannes Villadsen
(Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Holstebro Kjøbstads og Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 12 Juli 1892: Tiltalte Møller Johannes Villadsen af Vinderup Mølle bør for det Offentliges Tiltale under denne Sag fri at være. Tiltalte Proprietær Jens Gade bør hensættes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder samt tilsvare alle af denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, med Undtagelse af Omkostningerne ved Medtiltalte Villadsens Arrest og Defension, samt udrede $\frac{2}{3}$ af Salæret til Aktor, Sagfører Falbe-Hansen, med 20 Kr. Udgifterne ved Møller Johannes Villadsens Arrest samt $\frac{1}{3}$ af Salæret til Aktor, 10 Kr., og hele Salæret til Villadsens beskikkede Defensorer, Sagfører Aggerholm 25 Kr. og Overretssagfører Diechmann i Kjøbenhavn 20 Kr., ville være

at udrede af det Offentlige. Mejeriet „Skovlund“s Ret til at gjøre Erstatningskrav gjældende mod Tiltalte Jens Gade under et særskilt Søgmaal vil være at forbeholde. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1892: Tiltalte Jens Gade bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han deltager i Udredelsen af Aktionens Omkostninger, saaledes som i Underrettsdommen og nedenfor nærmere er bestemt. I Henseende til den Tiltalte Johannes Villadsen tillagte Frifindelse samt Aktionens Omkostninger for Underretten bør Underrettsdommen ved Magt. at stande, dog saaledes at Salæret til Aktor for Underretten bestemmes til 40 Kr. Af Aktionens Omkostninger for Overretten, hvorunder der tillægges Aktor og den sammesteds for Tiltalte Villadsen beskikkede Defensor, Overretssagførerne Rye og Hastrup, i Salær, den Første 50 Kr. og den sidste 30 Kr., udredes de to Trediedele af Tiltalte Gade og den ene Trediedel af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Overretssagfører Otto Petersen og Høiesteretssagførerne Shaw og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 120 Kroner, hvoraf Tiltalte Gade udreder de to Trediedele og det Offentlige en Trediedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Jens Gade og Møller Johannes Villadsen for Bedrageri.

Den 5 Juli f. A. anmeldte to Medlemmer af Bestyrelsen for Mejeriet „Skovlund“ i Sal til Politiet, at der, medens Mejeriet indtil den 1 Maj s. A. blev drevet som Andelsmejeri, var blevet begaaet store Misligheder sammesteds derved, at der daglig

derfra var blevet afhentet Mælk og Kul m. m. i uvejet og umaalt Stand til Bestyrelsens Formand, Tiltalte Gades tæt op til Mejeriet beliggende Gaard, hvor det var blevet forbrugt, og at Interessenterne i Mejeriet antog, at de derved vare blevne bedragne. Under den i denne Anledning indledede Undersøgelse maa det nu ogsaa anses tilstrækkelig godtgjort, at der i den Tid, hvori den nævnte Tiltalte — som det maa antages siden den 1 Maj 1888 — var Formand i Mejeriets Bestyrelse, jævnlig er af hans Folk efter Ordre enten af ham eller — hvad der maa antages som oftest at have været Tilfældet — af hans Hustru til Brug i deres Hus fra Mejeriet hentet forskellige Ting, navnlig Kul, Fløde, Smør, Kjørnemælk og skummet Mælk samt undertiden ogsaa Olie og Salt, uden at det saaledes afhentede, der snart blev udleveret af Mejeriets Folk, snart uden videre blev taget af Tiltaltes Folk, altid først blev vejet eller maalt, samt at der ogsaa enkelte Gange er efter Budsendelse fra Tiltaltes Gaard fra Mejeriet udleveret Koste. Tiltalte Gade har imidlertid paastaet, at han ikke med sit Vidende har faaet noget udleveret fra Mejeriet, uden at det er blevet betalt, eller havt nogensomhelst Fordel paa Mejeriets Bekostning, at Mejeribestyrelsen paa Tiltaltes Spørgsmaal desangaaende ogsaa har forsikret ham, at alt, hvad han havde faaet, var betalt, samt at hans Folk, naar de havde faaet udleveret Ting fra Mejeriet, uden at disse vare blevne vejede eller maalte, havde handlet paa egen Haand, idet han vel ikke bestemt havde paalagt dem at sørge for, at alt blev vejet og maalt, men havde stølet paa, at Mejeribestyrelsen passede dette, og ligesom det ikke imod Tiltaltes Benægtelse er godtgjort, at han har været vidende om de saaledes — som det maa antages — i stort Omfang begaaede Uordener, saaledes er det ej heller godtgjort, at Mejeriet i Virkeligheden har lidt Tab ved de heromhandlede, til Tiltaltes Folk udleverede Gjenstande. I sidstnævnte Henseende bemærkes, at Mejeriets Bøger og Regnskaber, som det paahvilede Mejeribestyrelsen at føre, maa antages i det Hele at have været saamangelfuldt og upaalideligt førte, at intet har kunnet udledes af samme i den heromhandlede Henseende, men at Mejeribestyrelsen har forklaret, at han har staaet i den Formening, at alt, hvad Tiltalte havde faaet, var blevet noteret, og altid, naar han fik at vide, at Tiltaltes Folk havde været paa Mejeriet og faaet noget, som ikke var blevet vejet, har noteret Tiltalte for større Beløb, end denne kunde have faaet for, og at der vel ikke i Regnskaberne var opført noget Beløb for Koste, Olie, Salt og lignende Ting, som i ubetydelige Partier var blevet leveret Gade, men at disse Ting dog ere blevne betalte, idet Betalingen blev opført i Regnskaberne som leveret Kul, ligesom en Pige, der en Tid var ansat som Mejerske ved Mejeriet, har forklaret, at hun i Begyndelsen af sin Tjenestetid meddelte Mejeribestyrelsen,

hvad hun havde udleveret Tiltaltes Folk af Smør, Mælk og Fløde, medens hun senere selv noterede, hvad der heraf blev udleveret, som Smør. Det kan herefter ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Gade har besvæget eller tilsigtet at besvige Mejeriet ved at lade sig de ovennævnte, forskellige Ting udlevere fra samme.

Under Undersøgelsen i Sagen er det endvidere oplyst, at Tiltalte Gade — efter at der, som det maa antages i Avgust Maaned 1888, var imellem ham som Formand i Mejeriets Bestyrelse og en lokal Agent for Firmaet Cansfield & Adamson i Newcastle on Tyne indgaaet en Kontrakt, hvorefter det nævnte Firma skulde modtage det af Mejeriet producerede Smør — der skulde være 1ste Klasses Varer — til en Pris af 2 og 4 Øre over Topnotering for henholdsvis Vinter- og Sommersmør og med et Svind af ikke over 1 Pd. pr. Drittel „under almindelige Forhold“, hvorved efter Agentens Forklaring forstaaes, at Smørret skulde være ordentlig behandlet og ikke indeholde for megen Lage — har, som det maa antages henimod Slutningen af September s. A., henvendt sig til Agenten med Anmodning om, at denne vilde hos Firmaet forskaffe ham en Provision — saakaldet Returkommission — af 1 Kr. eller 75 Øre pr. Drittel af det leverede Smør, hvorefter Agenten i den Anledning tilskrev Firmaet, der kort efter ved et Telegram meddelte Agenten, at det vilde beholde Mejeriet som Kunde paa de tidligere vedtagne Betingelser og med Provision til Tiltalte, uden dog nærmere at angive dennes Størrelse. Firmaet, til hvilket Mejeriet derefter i noget over to Aar indtil i Begyndelsen af Aaret 1891 solgte sit Smør, betalte nu, efterhaanden som det modtog dette, Tiltalte Gade en Provision, der blev beregnet fra Begyndelsen af Mejeriets Levering af Smør til Firmaet og maa antages at have udgjort 1 Kr. for de første 60 à 80 Dritler og 75 Øre for hver af de øvrige og tilsendt Tiltalte direkte fra Firmaet uden at blive noteret paa dettes Opgjørelser til Mejeriet, og Tiltalte har forklaret, at han antager, at han paa denne Maade i det Hele har oppebaaret omtrent 60 Pd. Sterling eller henimod 1100 Kr. Iøvrigt gaar Tiltaltes Forklaring ud paa, at den ham saaledes af Firmaet tilstaaede Provision formentlig ingen skadelig Indflydelse havde havt paa den Mejeriet for Smørret betalte Pris, idet det havde været Aftalen, at Provisionen skulde betales af Firmaets egen Lomme, hvilket Firmaets forommeldte Agent ogsaa har bekræftet, idet han har forklaret, at Gade, da han i den heromhandlede Anledning henvendte sig til ham, bestemt gjentagne Gange udtalte, at der ikke paa Grund af Provisionen maatte tilføjes Mejeriet nogensomhelst Skade, enten i den ene eller i den anden Retning, og at det derfor havde været under Forudsætning af, at Firmaet skulde udrede Provision af sin egen Lomme, at Ordningen var kommen i Stand, og vel maa det

efter Sagens Oplysninger antages, at Firmaet ved sine Afregninger med Mejeriet i Almindelighed har beregnet sig en Godtgjørelse for Svind paa Smørret, der langt oversteg den Godtgjørelse for Svind, som Firmaet efter det Anførte ifølge Overenskomsten skulde være berettiget til under almindelige Forhold at beregne sig, hvorfor det ligger nær, at det ommeldte Firma ved sine Opgjørelser af Svindets Størrelse, der ikke kunde kontrolleres af Mejeriet, (saa) har søgt at skaffe sig Dækning for den Provision, det hemmelig, og uden at de øvrige Medlemmer af Mejeriets Bestyrelse bleve bekendte dermed, lod tilflyde Tiltalte, men da Firmaet, som meldt, kun havde forpligtet sig til ikke at beregne udover 1 Pd. pr. Drittel som Svind, saafremt det leverede Smør var 1ste Klasses Varer — hvilket langt fra kan antages at have været Tilfældet, idet Smørret tværtimod, efter Sagens Oplysninger, maa antages, paa Grund af Mejeriets mangelfulde Indretning og navnlig Mangelen af kølige Rum til Smørrets Opbevaring, som oftest at have været af ringe Kvalitet — samt da der endvidere mangler nærmere detaljerede Oplysninger om Smørrets Kvalitet og virkelige Vægt ved dets Ankomst til England, er der dog ikke aldeles tilstrækkelig Føje til et antage, at det af Firmaet beregnede Svind paa Mejeriets Smør har været større, end rimelig kunde være efter dets daarlige Beskaffenhed.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 13 Juli 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

87. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 23.

Fredagen den 30 Juni

Nr. 147. Overretssagfører Otto Petersen

contra

Jens Gade (Def. Shaw) og Johannes Villadsen (Def. Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I Forbindelse hermed maa endvidere bemærkes, at Mejeribestyreren edelig har forklaret, at han, efter at der paa Foranledning af Tiltalte Gade var truffen den Foranstaltning, at de Firmaet sendte Partier Smør, forinden Afsendelsen, bleve vejede paa vedkommende Jernbanestation af den autoriserede Vejer og Maaler sammesteds, havde en Samtale med Tiltalte, hvorunder han gjorde denne opmærksom paa, at det Svind, Firmaet beregnede, var altfor stort i Forhold til den autoriserede Vejers Opgjærelser, hvortil Tiltalte svarede: „Saa maa vi indføre en mindre Vægt i Smørbogen“ eller brugte en lignende Udtalelse, som Mejeribestyreren ikke kunde forstaa anderledes end som en Opfordring til ham om i den Kolonne i Smørbogen, hvor den afsendte Vægt indførtes, at anføre en mindre Vægt end den, der blev opgivet af den autoriserede Vejer og Maaler for paa den Maade at skjule Størrelsen af det af Firmaet beregnede Svind, hvorefter Vidnet stadig indførte Vægten fra 1 til 3 Pd. mindre pr. Drittel end fra Jernbanestationen opgivet, idet han lod det bero paa Indholdet af Firmaets Afregninger, hvori det beregnede Svind var opgivet, hvormeget han fandt Anledning til at fradrage i Vægtangivelsen, og da han stadig brugte denne Fremgangsmaade, tror han ikke, at Tiltalte har været uvidende derom. Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet at have

rettet den ommeldte Opfordring til Mejeribestyreren eller overhovedet at have været vidende om, at denne indførte Smørrets Vægt urigtig i Smørbogen, hvad han først vil have erfaret, efter at Mejeriets Drift var standset den 1 Maj 1891, og idet Vidnets Troværdighed for det heromhandlede Punkts Vedkommende derhos maa anses svækket, dels derved, at der af Mejeriet betingelsesvis var tilsagt Vidnet en nærmere bestemt efter Smørrets Kvalitet varierende Provision af Smørsalget, og det følgelig var i hans Interesse, at det af Firmaet beregnede Svind tilsyneladende blev saa lille som muligt, dels derved, at han, efter hvad han har vedgaaet, har tilintetgjort Firmaets Afregninger, som han successive modtog af Tiltalte, uagtet disse burde have været benyttede som Bilage til Mejeriets Regnskaber, uden at han har kunnet angive nogen anden Grund hertil end den, at han ansaa dem for aldeles overflødige, kan det ikke imod Tiltaltes Bønægtelse anses godtgjort, at han har foranlediget eller været vidende om den omhandlede Forvanskning af Mejeriets Bogføring. Skjendt det nu maa anses som urigtigt og forkasteligt, at Tiltalte Gade paa den ovennævnte Maade har benyttet sin Stilling som Formand i Mejeriets Bestyrelse til uden de øvrige Bestyrelsesmedlemmers og Mejeriinteressenters Vidende og Villie at forskaffe sig den heromhandlede Provision paa det til Firmaet Cansfield & Adamson solgte Smør, hvorved han selv blev økonomisk interesseret i, at Mejeriet vedblev at staa i Handelsforbindelse med dette Firma, og tillige kom i et vist Afhængighedsforhold til dette, et Forhold, hvis Mislighed maa antages ikke at have kunnet undgaa hans Opmærksomhed, kan han dog, idet der efter det Foranførte maa gaas ud fra, at det var et udtrykkeligt Vilkaar fra hans Side, at der ikke derved maatte paaføres Mejeriet noget Tab, og det ej heller kan anses godtgjort, at der derved er tilføjet Mejeriet nogen direkte eller indirekte Skade, ej heller ved det heromhandlede Forhold anses at have paadraget sig noget Strafansvar.

Efter Sagens Oplysninger paahvilede det Mejeriet at gjøre Indkjøb af Foderstoffer og lade disse udveje til Interessenterne, og Indkjøbet af disse Foderstoffer blev i den Tid, hvori Tiltalte Gade var Formand i Mejeriets Bestyrelse, for en væsentlig Del overladt til ham. Det lægges nu endvidere Tiltalte til Last, at han ved Udførelsen af dette Hverv skal have forskaffet sig ulovlig Fordel paa Mejeriets Bekostning. Den af ham under denne Del af Sagen afgivne Forklaring gaar i det Væsentlige ud paa, at han — som det maa antages, en Gang i Aaret 1889 — henvendte sig til en Grosserer i Randers, med hvem han traf Aftale om, at han skulde være Agent for denne, idet han for Grosserereren udtalte, at han nok troede at kunne sælge Foderstoffer paa sin Egn, naar disse vare lige saa gode og billige som andre Leverandørers. Mejeriet fik da paa den Maade

fra Grosserereren tilsendt 2 Vognladninger Foderstoffer paa ialt 24,000 Pd., hvorfor Tiltalte oppebar i Provision 15 Øre pr. 100 Pd. eller ialt 36 Kr. Da denne Leverance imidlertid ikke tilfredsstillende Interesserne, blev der ikke indkjøbt mere hos bemeldte Grosserer, og efterat Mejeriet derpaa havde fra en Kjøbmand i Skive faaet et Parti, med hvis Anskaffelse Tiltalte intet havde havt at gjøre, foreslog Medtaltte Villadsen ham at ville overtage Leverancen af Foderstoffer til Mejeriet, idet han udtalte, at han fra en navngiven Kjøbmand i Aarhus, hos hvem han gjorde sine Indkjøb af Foderstoffer, havde en ubetydelig Provision, som han vilde dele med Tiltalte Gade, men at han ikke vilde gjøre Forretning med Mejeriet, medmindre han fik lidt fra dettes Side. Efterat Sagen derpaa havde været for i et Mejeri-Bestyrelsesmøde, og det der var blevet vedtaget at tilstaa Villadsen 3 Kr. pr. Vognladning i Avance fra Mejeriet, leverede Villadsen derefter til Mejeriet i Løbet af Aaret 1890 flere Partier forskjellige Foderstoffer, som han fik dels hos den ovennævnte Kjøbmand i Aarhus, dels fra Gammelgaards Mølle ved Skive, og udbetalte efter Aftale med Gade denne den lovede Andel i Provisionen fra Kjøbmanden i Aarhus, hvilken Andel Gade først har angivet til, saavidt han mindedes, 38 Kr., men senere ved sin privat engagerede Defensor for Underretten har erklæret kun at have udgjort Kr. 17.50. Rigtigheden af denne Tiltalte Gades Fremstilling er imidlertid, forsaavidt den angaar Tiltalte Villadsen, i væsentlige Punkter modsagt af denne, hvis Forklaringer navnlig gaa ud paa Følgende: Der blev vel oprindelig mellem de Tiltalte truffen den af Gade omfklarede Aftale, hvorefter Villadsen skulde levere Foderstofferne til Indkjøbspris med Tillæg af 3 Kr. pr. Vognladning, men da Kjøbmanden i Aarhus — hvem han derefter tilskrev en Forespørgsel, om denne vilde fakturere Foderstoffer direkte til Mejeriet eller maatte foretrække at sende og fakturere Varerne til ham samt i saa Fald sende ham to Fakturaer for hver Levering — i sin Svarskrivelse af 28 Januar 1890 nægtede at fakturere Varer direkte til Mejeriet under Angivende af, at dette hidtil ikke havde betalt ham efter Ønske, medens han derimod erklærede sig villig til at levere Foderstoffer til ham og paa Forlangende sende dobbelte Fakturaer, bortfaldt som Følge heraf den ovennævnte Aftale, der var indgaaet under den Forudsætning, at han kunde rekvirere Varerne fakturerede og sendte fra Kjøbmanden direkte til Mejeriet, hvorimod han og Gade, hvem han gjorde bekendt med Indholdet af Kjøbmandens ovennævnte Brev — hvad Gade imidlertid har benægtet — nu traf en ny Overenskomst, der gik ud paa, at Villadsen selv for egen Regning skulde indkjøbe Foderstoffer og levere dem til Mejeriet imod at beregne sig en Avance efter eget Skjøn, navnlig saaledes at han, der som Forhandler kunde faa Varerne til en bil-

ligere Pris end den, Mejeriet som Forbruger selv vilde kunne købe dem for, skulde være berettiget til hos Mejeriet at beregne sig den Pris, dette ellers vilde være kommet til at betale. Det var altsaa efter Tiltalte Villadsens Fremstilling i Henhold til denne sidste Aftale, at han derefter til Mejeriet leverede de af Gade omforklarede Partier Foderstoffer, som han indkjøbte dels hos den tidtmeldte Kjøbmand i Aarhus, dels paa Gammelgaards Mølle, og Villadsen har indrømmet, at han med hvert til Levering indkjøbt Vareparti, eller dog med de fleste af disse, har fra vedkommende Sælger efter Anmodning modtaget to Fakturaer, den ene lydende paa den Pris, han selv som Handlende skulde give, og den anden paa den højere Betaling, han efter Overenskomsten skulde have af Mejeriet. Med Hensyn til den Provision, som han efter Gades Forklaring skulde dele med denne, har Villadsen udsagt, at han kun havde tilsagt Gade en Provision af, hvad der leveredes Mejeriet efter den først truffne Aftale, i Henhold til hvilken der imidlertid intet var leveret, men at han dog senere — uden at Gade havde haft noget Krav derpaa — havde betalt denne nogle og tyve Kroner for, som han har udtrykt sig, at beholde Venskabet med denne. Da det nu ikke er godtgjort, at der er paaført Mejeriet noget Tab ved nogen af de Leverancer af Foderstoffer, som Tiltalte Gade har besørget indkjøbte, navnlig derved at Mejeriet, som Følge af at Tiltalte har oppebaaret de ovennævnte Provisioner af disse Leverancer, har maattet betale disse med en højere Pris, end Tilfældet vilde have været, hvis han ingen Provision havde ladet sig udbetale, kan hans heromhandlede Forhold, med Hensyn til hvilket iøvrigt det samme maa gjælde, som foran er anført om hans Forhold ved at lade sig udbetale Returnation for Salget af Mejeriets Smør, ej heller anses som egentlig strafbart.

Hvad dernæst angaar Tiltalte Villadsen, bliver den af ham afgivne Forklaring at lægge til Grund for Sagens Afgjørelse for hans Vedkommende. Herefter maa der imidlertid — ihvorvel han ikke paa tilstrækkelig Maade har oplyst, af hvilken Grund han, som han har erkjendt efter Aftale med Gade, ved de fleste Leverancer lod vedkommende Sælger udfærdige dobbelte Fakturaer, hvilken Fremgangsmaade med Føje maatte vække Mistanke imod ham for at have besveget eller tilsigtet at besvige Mejeriet — gaas ud fra, at han har indkjøbt de paagjældende Varer for egen Regning og solgt dem til Mejeriet til en Pris, der ikke var højere end den, dette vilde være kommet til at betale, saafremt det havde indkjøbt dem direkte hos de Handlende uden at benytte Tiltalte som Mellemand.

Efter det Anførte vil Tiltalte Gade være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger som nedenfor anført, hvorhos det maa have sit For-

blivende ved den Tiltalte Villadsen ved Underrettsdommen til-
lagte Frifindelse for Aktors Tiltale.

Tiltalte Villadsen har for Overretten nedlagt Paastand om
at tilkjendes en Erstatning af 6000 Kr. for den Tid af 24
Dage, hvori han under Undersøgelsen i Sagen har været under-
kæstet Varetægtsfængsel, men da der ikke er fremkommen saa-
danne Oplysninger under Sagen, som positivt tale for, at han
er uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, vil denne Paa-
stand ikke kunne tages til Følge.

Nr. 53. Sagførerfuldmægtig Nicolai Ravn (Selv)

contra

forhenværende Bagermester, nu Gaardejer J. G. F. Hass
(Rée).

Kjøbenhavns Amts nordre Birks ordinære Rets
Dom af 21 Oktober 1891: Indstævnte, fhv. Bagermester J. G.
F. Hass, bør til Citanten, Blikkenslager H. C. A. Nielsen,
udlevere — naar Citanten lader dem afhente i Indstævntes Hjem
paa Gaarden Haraldslund paa Bagsværd Mark — de oven-
nævnte Gjenstande: et Dannebrogssflag, to Glasdøre, et Servante-
bord, en sort Filthat og to Zwibelglas samt endvidere en Kjøk-
kenbænk og en Stige med Pigge, eller i Stedet for disse tvende
Gjenstande betale deres Værdi med henholdsvis 1 Kr. 50 Øre
og 6 Kr. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale under
denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.
At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12
December 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog
saaledes at Indstævnte, fhv. Bagermester, nu Gaardejer J. G. F.
Hass paa Ishøj Mark tillige bør udlevere til Citanten, Sagfører-
fuldmægtig Nicolai Ravn som Mandatarius for fhv. Blikken-
slagermester, Gas- og Vandmester og nuværende Ejer af Magle-
bjerggaard paa Lolland, Harald C. A. Nielsen, de ovennævnte
to løse ny tilhuggede Granittrappetrin, samt 8 Stykker løse nye
høvlede og pløjede 14" Brædder, og at han, forsaavidt han ikke
i det Hele fyldestgjør den ham paalagte Udleveringspligt, bør
erstatte Citanten de Gjenstande, som ikke udleveres, med deres
ovenangivne Værdi. Saa bør Indstævnte og af det Beløb, han

herefter maatte komme til at udrede, svare Citanten Renter 5 pCt. p. a. fra den 29 December 1888, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bør Citanten bøde 100 Kr. og ligesaa meget til Justitskassen. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Hovedappellanten Sagførerfuldmægtig Nicolai Ravn, der har paaanket til Forandring en af Landsover- samt Hof- og Stadsretten som Appelinstant den 12 December f. A. afsagt Dom i en Sag mellem forhenværende Bagermester, nu Gaardejer J. G. F. Hass og bemeldte Ravn som Mandatarius for forhenværende Blikkenslagermester, nuværende Gaardejer H. C. A. Nielsen, ikke har indstævnet vedkommende Underdommer for Høiesteret, hvor denne heller ikke har givet Møde, vil den af fornævnte Ravn udtagne Høiesteretsstævning være at afvise. Da nu bemeldte Gaardejer Hass har i Henhold til erhvervet Anticipationsbevilling udtaget Høiesteretsstævning til Overretsdommens Stadfæstelse, vil hans herom nedlagte Paastand være at tage til Følge, hvorhos Hovedappellanten vil have at betale ham Processens Omkostninger for Høiesteret med 150 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Den af Hovedappellanten, Sagførerfuldmægtig Nicolai Ravn, udtagne Høiesteretsstævning afvises. Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedappellanten til Kontraappellanten, Gaardejer Hass, med 150 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Hermed endte Høiesterets 1ste ordinære Session.

Første Extrasession.

Mandagen den 31 Juli.

Nr. 230. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Caroline Sophie Olsen (Def. Klubien),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal.

Bregentved-Gisselfeld Birks Extrarets Dom af 29 April 1893: Arrestantinden Caroline Sophie Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jespersen og Larsen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juni 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Kalko for Overretten betaler Arrestantinden Caroline Sophie Olsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at Tiltalte var besvangret udenfor Ægteskab,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte Caroline Sophie Olsen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Caroline Sophie Olsen for Barnefødsel i Dølgemaal, og er det ogsaa ved hendes egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at hun har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Arrestantinden, der tidligere har født et uægte Barn, mærkede sidst i Februar eller først i Marts f. A., at hun igjen var frugtsommelig, og maatte paa Grund af denne sin Tilstand den 1 Oktober f. A. opgive en Tjeneste, som hun da havde i Jylland, og tage hjem til sine Forældre i Dysted, uden at hun dog meddelte dem eller Andre der paa Stedet, at hun var svanger, men tvertimod overfor Moderen paa dennes Spørgsmaal benægtede dette, idet hun foregav at lide af en Mavesvulst og herfor at have søgt Hjælp hos en Læge i Jylland, ligesom hun maa antages ikke at have truffet nogensomhelst Foranstaltning i Anledning af Fødslens. En Dag i Midten af Oktober f. A. tog Arrestantinden i et Ærinde til Næstved og bemærkede paa Hjemrejsen derfra med Jernbanetoget til Holme-Olstrup Station, at Fødselsveerne begyndte, men begav sig desuagtet strax efter Ankomsten til nævnte Station paa Vejen hjemad i Følge med en 12-aarig Broder. Da hun imidlertid var gaaet et Kvarters Tid, mærkede hun, at Fødslens var umiddelbart forestaaende, hvorfor hun overtalte Broderen, hvem hun indbildte, at hun havde Smerter i Benene, til at gaa forud hjemad, hvornæst hun, efter ca. en halv Times Forløb, siddende paa Kanten af en omtrent 1½ Kvarter dyb Grøft, fødte et Barn. Dette, som under Fødslens faldt ned i Grøften, tog hun strax derefter op, og var det da efter Arrestantindens Opgivende varmt, men da det hverken bevægede sig eller skreg, antog hun, at det var dødfødt. Hun svøbte derpaa Barnet i et Tørklæde og noget Papir, hun havde med sig, og begav sig, efter at have hvilet sig lidt, ad Hjemmet til, og da hun undervejs passerede tæt forbi en Mergelgrav paa Dysted Mark, besluttede hun, for at skaffe Barnet afvejen, at kaste dette i denne, hvilket hun strax iværksatte, efter dog først at have forvisset sig om, at det var dødt. Hjemme foregav hun for Moderen, der havde opdaget Blod paa hendes Klæder, at hun havde havt et Blodtab undervejs, hidrørende fra den foromtalte Mavesvulst, og nogle Dage senere kom Efter-

byrden fra hende. Paa Vejen fra Stationen til det Sted, hvor hun fødte Barnet, var Arrestantinden kommen forbi flere beboede Steder.

Liget blev fundet i Mergelgraven den 30 Marts d. A., og udtales det i den legale Obduktionsforretning, at Barnet var fuldbaaret, og at det ikke har aandet, men at Alt tyder paa, at det var levedygtigt og vilde kunne være kaldt til Live, dersom den fornødne Pleje og Hjælp havde været tilstede.

Ifølge det Foranførte maa det billiges, at Arrestantinden, der er født den 2 Januar 1868 og ikke funden forhen straffet, ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 194, og Straffen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 234. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Carl Alfred Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri, Løsgænger og Betleri.

Maribo Birks Extrarets Dom af 13 Maj 1893: Arrestant Carl Alfred Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Gulmann i Maribo, og Defensor, Prokurator Koefoed i Sækkjøbing, 12 Kr. for hver, foruden de Sidstnævnte tilkommende Diæter. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juni 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forhøjes til 15 Maaneder. I Salær til Prokuratorerne Seidelin og Petersen for Overretten betaler Arrestanten Carl Alfred Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Alfred Hansen til Høiesteretssagførerne Salomon og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Maribo Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Carl Alfred Hansen aktioneret for Tyveri, Løsgængereri og Betleri, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 8 Februar d. A. forlod Arrestanten Fattiggaarden i Brandstrup, hvor han Dagen forud var indlagt, og paa Vejen derfra til Maribo gik han ind i Gaardejer Høeghs Gaard i Haared for at betle. Da han her Ingen antraf i Stuen, opstod den Tanke hos ham at tilvende sig nogle af de Klædningsstykker, han saa hænge i den uafsaasede Entree, og medtog han da af disse en Frakke og et Par Benklæder, tilhørende Gaardejerens Søn. Med disse begav han sig derpaa til Maribo, hvor han Dagen efter solgte Benklæderne til en Rebslagersvend Knudsen for 1 Kr. 45 Øre og Traktement med 3 „Sorte“. Samme Dag solgte han dernæst Jakken for 5 Kr. til en Marskandiser Jensen i Saxkjøbing, der ogsaa afkjøbte Knudsen Benklæderne og nogle Dage efter atter solgte begge Dele uden at kunne erindre til hvem. De stjaalne Klædningsstykker ere af Bestjaalne ansatte til 35 Kr., men Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

Hvad Sigtelsen for Løsgængereri og Betleri angaar, da er det oplyst, at Arrestanten, efter at have forbrugt 4 Kr., som han var i Besiddelse af, da han forlod Fattiggaarden i Brandstrup, har vandret arbejdsløs omkring i forskjellige Dele af Landet og ernæret sig ved at betle, indtil han den 13 April d. A. blev anholdt i Meerløse-Tudse Herreder og sendt til Maribo.

For disse Forhold findes Arrestanten — der er født den 2 Maj 1860 og som har været mange Gange straffet, navnlig ifølge Høiesterets Dom af 18 Februar 1891, efter Straffelovens §§ 111, 2det Stk., 228 og 253 samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Marts s. A., efter Straffe-

lovens § 253 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ifølge Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 11 Juni s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage samt senest ifølge nærværende Rets Dom af 17 November s. A. og Stubbekjøbing Herreds Politirets Dom af 4 August f. A., efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, hver Gang med Tvangsarbejde i 180 Dage — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, men Straffen, som ved bemeldte Dom er ansat til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, vil efter Omstændighederne være at forhøje til lige Arbejde i 15 Maaneder.

Nr. 237.

Advokat Halkier

contra

Johan Daniel Pop (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 Juni 1893: Arrestanten Daniel Pop bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Tvermoes, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johan Daniel Pop til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Johan Daniel Pop for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om, dels at have Natten mellem den 26 og 27 Marts d. A. stjaalet et forhenværende Forpagter Mads Jacob Nyborg tilhørende, til 6 Kr. vurderet Par Benklæder, der hang frit fremme i et Værelse, hvor han i lovligt Ærinde var tilstede, dels at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 9 s. M. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det bl. A. paalagdes ham hver Mandag at melde sig ved bemeldte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, idet han har undladt at foretage saadan Melding i Tidsrummet fra den 20 s. M., indtil han den 21 April næstefter anholdtes under nærværende Sag. Arrestanten er født den 24 Februar 1863 og bl. A. anset: ifølge Rettens Dom af 8 Marts 1879 efter Straffelovens § 251, jfr. §§ 57 og 21, med 10 Rottingslag, ifølge Rettens Dom af 9 December 1882 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 17 April 1883 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 12 Marts 1887 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter dens §§ 100 og 108, 2det Stk., jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Dom, afsagt inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 15 Oktober 1891, efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage, og senest ifølge Rettens Dom af 8 Marts f. A. efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, efter dens § 253 og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under Eet med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Tirsdagen den 1 August.

Nr. 228.

Advokat Nellemann

contra

Niels Christian Sørensen (Def. Salomon),

der tiltales for Voldtægt og bedrægeligt Forhold.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 21 Februar 1893: Arrestanten Niels Christian Sørensen bør straffes med 4 Aars Forbedringshusarbejde og derhos erstatte Møller Mads Clausen i Jyderup Kr. 19.63 og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch, og Defensor, Prokurator Nissen, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Maj 1893: Arrestanten Niels Christian Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 5 Aar. I Henseende til den ikjendte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lehmann og Bøcher betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian Sørensen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts-Skipplinge Herreders Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Christian Sørensen, der er født den 9de Juli 1867 og gjentagne Gange straffet, bl. A. ved Dragsholm Birks Extrarets Dom af 28 Marts 1888 efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest ved Meerløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 24 Oktober f. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, aktioneret for Voldtægt og bedrageligt Forhold.

Med Hensyn til den Arrestanten paasigtede Voldtægtsforbrydelse har Pigen Ane Kathrine Petersen, der efter sit Udsagn er født den 8 Juli 1873 og maa antages at være uberygtet, edelig forklaret følgende: Da hun, der den 27 December f. A. havde deltaget i et Bal i Jyderup, den 28 s. M. om Morgenen tidlig alene gik fra Ballet til Axelholm, hvor hun tjener hos Gaardforpagter Lars Larsens Enke, Ane Mette Pedersen, blev hun paa Vejen indhentet af Arrestanten, som havde været tilstede paa Ballet, men som hun ikke kjendte, og som nu paa tvang hende sit Følgeskab, idet han holdt hende i Armen. Da de vare komne til Gjennemkjørselsporten i Lars Larsens Enkes Gaard, satte Arrestanten sig ned paa en flad Sten i Porten og satte Ane Kathrine Petersen paa sit Knæ, hvorefter han væltede hende om i Porten, lagde sig ovenpaa hende, løftede hendes Klæder op, med Magt adskilte hendes Ben og med Vold tiltvang sig Samleje med hende, hvilket Samleje, efterat Arrestanten havde tumlet med hende i en halv Times Tid, blev fuldbyrdet, uagtet hun gjorde al den Modstand hun kunde, idet hun navnlig slog fra sig, skreg og brugte Mund, medens hun dog ikke raabte om Hjælp. Efter at Samlejet var fuldbyrdet, løb Ane Kathrine Petersen gennem en i Stuehuset værende Gang, Kjøkkenet og Bryggeret ind i sit Kammer uden at tænke paa at vække nogen af Gaardens Beboere; men Arrestanten fulgte efter hende og kom nogle Minutter efter ind i Kammeret, hvor hun var begyndt at klæde sig af. Da hun imidlertid bad Arrestanten om at forlade hende, indvilgede han, efter i nogen Tid at have opholdt sig i Kammeret uden at forulempe hende, heri, men da hun, der gik ud for at lukke Stuehusets Dør efter Arrestanten, var kommen ud i Kjøkkenet, greb Arrestanten paany fat i hende, kastede hende om i Gangen, saaledes at en Del af hendes Overkrop laa inde i Kjøkkenet, og tiltvang sig atter Samleje med hende efter at have tumlet med hende i længere Tid, idet han holdt hendes Hænder med sin ene Haand og med den anden Haand holdt hende paa Munden for at forhindre hende i at skribe. Da hun, der græd og gjorde den Modstand, hun kunde, imidlertid under Samlejet fik Magt til at skribe, kaldte hun sin Madmoder, der tilligemed sin Broder Gaardmand Niels Petersen

og dennes Hustru Ane Marie Mortensen sov i nogle Alkovesenge i det ud imod Haven vendende Sovekammer, til Hjælp, og da Niels Petersen paa hendes Raab kom til, rejste Arrestanten, der imidlertid havde faaet Samlejet fuldbyrdet, sig fra hende og forlod derpaa Huset, som det maa antages omtrent Kl. 6 $\frac{1}{2}$ om Morgenen. Medens hun tumlede med Arrestanten, blev hendes Kjoleskjørt revet noget itu og saavel Kjolen som hendes Kaabe i høj Grad tilsmudsede; hun har derhos som Følge af den hende overgaaede Vold lidt af Ømhed i højre Arm, men iøvrigt har hun ikke haft nogen Meen af Arrestantens Adfærd imod hende.

Fornævnte Ane Mette Petersen, Niels Petersen og Ane Marie Mortensen have edelig forklaret, at de den nævnte Morgen bleve vækkede ved Hujen og Skrigen fra Porten, og at de da gjenkjendte Ane Kathrine Petersens Stemme og hørte, at hun var vred og brugte Mund; da de imidlertid ikke tydelig kunde høre, hvad der passerede, antog de, at det var Gaardens Tjenestdreng, der drillede Ane Kathrine Petersen, som er noget indskrænket, og de bekyrede sig derfor ikke videre derom. Støjen i Porten varede ca. en halv Time, hvorefter det i nogen Tid blev stille; men derefter hørte de Støj og Tumlen i Kjøkkenet og hørte Ane Kathrine skrike, græde og skælde ud, og da endelig Ane Kathrine raabte sin Madmoders Navn og opfordrede hende til at komme og „skille hende af med det Bæst“, bad Ane Mette Petersen sin Broder om skyndsomst at staa op. Efter Niels Petersens Forklaring saa han, da han kom ud i Gangen, Arrestanten rejse sig op fra Ane Kathrine Petersen, der laa med Overkroppen inde i Kjøkkenet. Ane Marie Mortensen har derhos bekræftet Rigtigheden af Ane Kathrine Petersens Forklaring om den Tilstand, hvori hendes Tøj befandt sig efter Sammenstødet med Arrestanten, ligesom Ane Mette Petersen har forklaret, at Ane Kathrine Petersen, som har tjent hende siden 1 Maj f. A. og som hun anser for en sædelig Pige, efter Sammenstødet har klaget over Smerter i den højre Arm.

Arrestanten har erkjendt, at han saavel i Porten som i Stuehusets Gang har fuldbyrdet Samleje med Ane Kathrine Petersen. Om det imellem ham og hende først Passerede har han vedblivende forklaret, at hun fulgtes godvillig med ham til Gaarden og godvillig tilstod ham Samleje i Porten, idet han dog har erkjendt, at han væltede hende om, hvorimod han mener, at hun selv løftede sine Klæder op, og ikke vil kunne erindre, om han med Magt adskilte hendes Ben. Han har vedblivende benægtet, at Pigen skreg eller gjorde nogen Modstand i Porten, hvorhos han har udsagt, at de efter Samlejet fulgtes sammen ind paa hendes Kammer. Om det i Kjøkkenet og Gangen Passerede forklarede Arrestanten i de tvende første Forhør under Sagen i det Væsentlige overensstemmende med Ane Kathrine Petersen og tilstod saaledes, at han der med Vold havde skaffet sig Sam-

leje med hende, men denne Tilstaaelse tilbagekaldte Arrestanten i det næste Forhør, idet han forklarede, at Ane Kathrine Petersen ogsaa i Gangen godvillig havde tilstaaet ham Samleje og at hun først skreg, da Niels Petersen kom tilstede, og denne sidste Forklaring har Arrestanten fastholdt under de senere Forhør i Sagen.

Ligesom der imidlertid i Henhold til D. L. 1—15—1 ikke kan tillægges denne ubestyrkede og i bestemt Strid med forskjellige oplyste Omstændigheder staaende Tilbagekaldelse nogen Betydning, saaledes findes det ved alt det under Sagen Foreliggende tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten ogsaa i Porten ved Vold har tiltvunget sig Samleje med Ane Kathrine Petersen.

Forsaavidt Arrestanten sigtes for bedrageligt Forhold, er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der den 1 December f. A. var kommen i Tjeneste hos Møller Mads Clausen i Jyderup, hvor han førte Møllebogen og modtog Betaling af Kunder, har af saadanne modtaget 34 Kr. 64 Øre, som han svingagtig har tilegnet sig og forbrugt, men hvoraf han dog har refunderet Møller Clausen 15 Kr., saa at han er denne 19 Kr. 63 Øre skyldig.

For de ovenangivne Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168 og § 253 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Underrettsdommen, der for den i Gangen begaaede Voldtægt og for det angivne Bedrageri har anset Arrestanten efter Straffelovens § 168 og § 254, jfr. § 253, med Straf af Forbedringshusarbejde i 4 Aar, vil derfor forsaavidt være at forandre, hvorimod den med Hensyn til Bestemmelserne om den Møller Mads Clausen hos Arrestanten tillagte Erstatning vil være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 31 August 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 24.

Tirsdagen den 1 August.

Nr. 236.

Advokat Nellesmann

contra

Christen Larsen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 12 Maj 1893: Arrestanten Christen Larsen bør straffes med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage samt tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juni 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Tvermoes for Overretten betaler Arrestanten Christen Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte Christen Larsen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede mod Arrestanten Christen Larsen for Betleri anlagte Sag er Arrestanten ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste overbevist at have i Maj d. A. betlet i fornævnte Jurisdiktion. Som Følge heraf vil Arrestanten, der er født den 23 December 1841 og mange Gange tidligere straffet, bl. A. ogsaa for Betleri, senest ifølge Høiesterets Dom af 18 Januar d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, paany være at anse efter denne Lovbestemmelse, og da den ved den indankede Dom bestemte Straf af Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 47. Tømrer og Snedker **F. C. Mårtens**
(Hindenburg efter Ordre)

contra

Sagfører **H. Busch** som executor testamenti i Boet efter **Christiane Sophie Elisabeth Lorenzen**, almindelig kaldet **Sophie Lund**, paa bemeldte Boes Vegne (Ingen) samt **Thomas Geertsen**, **Christiane Pedersen**, født **Geertsen**, og **John S. Larsen** ved deres Befuldmægtigede, Sagfører og Kæmner **E. P. Birch** m. Fl. (Shaw),

betr. Gyldigheden af et Testament.

Bjerre Herreds Skifterets Decision af 21 September 1891: I Henhold til Afdødes Testamente af 7 Juli 1877 vil der i nærværende Bo være at udlægge i Arv til Snedker **Frederik Mårtens** et Beløb af 1000 Kr.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juni 1892: Den af Indstævnte, Snedker Frederik Mårtens, fremsatte Paastand om i Dødsboet efter Jomfru Christiane Sophie Elisabeth Lorenzen, almindelig kaldet Sophie Lund, at kjendes arveberettiget for 1000 Kr. i Henhold til det af Afdøde den 7 Juli 1877 oprettede Testamente kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, er det af Afdøde under 7 Juli 1877 oprettede Testament, hvorved hun indsatte Appellanten til at arve 1000 Kroner efter hende, ikke udtrykkelig tilbagekaldt af Afdøde eller overhovedet omtalt i hendes senere Testament af 18 November 1887, og der er alene Spørgsmaal, om det maa ansees stiltiende tilbagekaldt som uforeneligt med det i Testamentet af 1887 indeholdte Ønske om, at der ved Fordelingen af hendes Efterladenskaber gaaes frem efter Loven af Executor.

Vel maa nu dette Ønske nærmest forstaas som gaende ud paa, at Fordelingen skal ske mellem Afdødes Arvinger efter Loven; men idet Ønsket er knyttet til den Udtalelse, at hun ikke ellers tidligere har oprettet noget Testament, og denne Udtalelse er i Strid med det virkelige Forhold, maa der gaaes ud fra, at Testatrix enten ikke har erindret det ældre Testament, eller har anset dette, der var givet Appellanten i Hænde, som et Dødsgavebrev eller lignende for hende bindende, af det nye Testament uafhængig Villies-tilkjendegivelse, og der mangler herefter den fornødne Hjemmel til i det udtalte Ønske at see en Tilkjendegivelse af, at hun har villet tilbagekalde den ældre Disposition.

Som Følge heraf vil Appellantens Paastand om i Afdødes Bo at erholde Arveudlæg for 1000 Kroner være at tage til Følge som sket ved Skifterettens Decision.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og det Appellantens befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Skifterettens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte, Sagfører og Kæmner Birch som Befuldmægtiget for Thomas Geertsen, Christiane Pedersen og John S. Larsen, samt Skomager A.

Märtens, Avlsbruger S. Sørensen og Husmand Hans Christian Geertsen 10 Kroner. Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiestret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I et den 18 November 1887 af Jomfru Christiane Sophie Elisabeth Lorenzen, almindelig kaldet Sophie Lund, notarialiter oprettet Testamente udtaler denne, efter at have indsat Sagfører H. Busch i Bjerre til executor testamenti: „Jeg har ikke ellers tidligere oprettet noget Testamente, og er det alene mit Ønske, at der ved Fordelingen af mine Efterladenskaber gaaes frem efter Loven af Executor“. Efter at Testatrix i Aaret 1889 var afgaaet ved Døden og hendes Bo taget under Behandling af fornævnte Sagfører Busch som Executor testamenti, viste det sig imidlertid, at hun tidligere under 7 Juli 1877 havde oprettet et notarialiter attesteret Testamente, hvori hun havde bestemt, at Snedker Frederik Märtens, da i Horsens, nu i Fredericia, skulde arve 1000 Kr. af hendes Bo, og at, saafremt han skulde dø før hende, hans Arvinger efter Loven skulde træde i hans Sted med Hensyn til denne Arv, samt at hun endvidere ved tvend under samme Dato oprettede Testamenter havde indsat hen holdsviis Møllebygger Frederik Märtens og Murer Thomas Märtens til Arvinger hver af 1000 Kr. og Prokurator Busch's 2 Døttre til Arvinger hver af 500 Kr. Da der af flere Intestat-arvinger blev nedlagt Protest mod, at de nævnte 3 Testamenter anerkjendtes, opstod der i den Anledning en Disput, og efter at det paa en Skiftesamling var blevet vedtaget kun at procedere angaaende det til Fordel for Snedker Frederik Märtens oprettede Testamente, idet de ved de tvende andre under 7 Juli 1877 oprettede Testamenter indsatte Arvinger erklærede, at de vilde underkaste sig den Retsafgjørelse, der erhvervedes af Frederik Märtens, og Sagen herefter var overgivet til Paakjendelse af Bjerre Herreds Skifteret, blev det ved denne Rets Decision eragtet, at der i Henhold til Afdødes Testamente af 7 Juli 1877 i hendes Bo vilde være at udlægge i Arv til Snedker Frederik Märtens et Beløb af 1000 Kr. Denne Decision have Citanterne, Thomas Geertsen i New Syd Wales, Christiane Pedersen, født Geertsen, i Amerika, John S. Larsen sammesteds, Skomager A. Märtens og Avlsbruger S. Sørensen, Begge i Vejle, samt Husmand Hans Chr. Geertsen af Assendrup Mark, nu indanket her for Retten, hvor de have paastaet den indankede Decision forandret derhen, at det nævnte til Fordel for Snedker Frederik

Märtens oprettede Testamente tilsidesættes og Boets beholdne Formue deles mellem Afdødes Arvinger efter Loven. Indstævnte, Snedker Frederik Märtens i Fredericia, har derimod procederet til Decisionens Stadfæstelse.

Indstævnte har nu villet gjøre gjældende, at den til Fordel for ham under 7 Juli 1877 oprettede Disposition, der strax efter Oprettelsen overleveredes ham — ligesom ogsaa de tvende andre under samme Dato oprettede Dispositioner bleve overleverede de Vedkommende — ikke skulde være noget egentligt Testamente, men et uigjenkaldeligt Gavebrev, der ikke kan anses ophævet ved det senere Testamente. Herimod vil det nu vel ikke være aldeles afgjørende, at den ommeldte Disposition bærer Overskriften Testamente og er oprettet i Testamentformerne, idet Dispositionens Oprettelse i de for Testamenter foreskrevne Former kunde antages at være sket i Henhold til Bestemmelserne i Fdg. 21 Maj 1845 § 30 om, at de i den nævnte Fdg.s foregaaende §§ indeholdte Forskrifter om Testamenter ogsaa skulde være anvendelige paa saadanne Gavebreve, der først skulle opfyldes efter Giverens Død, men derimod maa det være afgjørende, at det af selve Dispositionens Indhold og Ordlyd — at Indstævnte skal arve 1000 Kr. af Testatrix's Bo, og at hans Arvinger efter Loven, naar han maatte dø før hende, skulde træde i hans Sted med Hensyn til denne Arv — fremgaar, at det er en Arveindsættelse, der er tilsigtet, og at han*) ikke antager**), at Testatrix ved at overlevere Indstævnte det oprettede Dokument strax efter Oprettelsen har fraskrevet sig Retten til at tilbagekalde denne Disposition.

Indstævnte har dernæst under Henvisning til, at det er urigtigt, naar det i det under 18 November 1887 oprettede Testamente hedder, at Testatrix ikke tidligere har oprettet noget Testamente, villet gjøre gjældende, at Bestemmelsen i sidstnævnte Testamente om, at der med Hensyn til Fordelingen af Afdødes Efterladenskaber skal gaaes frem efter Loven, maa tilsidesættes som hvilende paa en urigtig Forudsætning, idet det ikke kan antages at have været Meningen at tilbagekalde de tidligere Testamenter, som Testatrix maa antages at have betragtet som Gavebreve, men heller ikke heri kan der gives Indstævnte Medhold. Det tør nemlig ikke uden videre forudsættes, at Testatrix skulde have betragtet de tidligere Dispositioner som Gavebreve, og da hun — uanset at de tidligere Testamenter ikke udtrykkelig ere tilbagekaldte ved det senere oprettede Testamente — ved at træffe en med dem uforenelig Disposition angaaende Delingen af hendes Efterladenskaber, der fremtræder som en ny Bestemmelse af hendes sidste Villie uden at slutte sig til de tidligere Dispositioner, som den lader uomtalte, maa anses stiltiende at

*) Skal formentlig være: det kan.

**) Skal formentlig være: antages.

have tilbagekaldt disse, kan det, hvad enten Testatrix — der ifølge Sagfører Busch's Erklæring, da han affattede det sidste Testamente for hende, besvarede hans Spørgsmaal, om hun ikke tidligere havde oprettet noget Testamente, med Nej — ved det sidste Testamentes Oprettelse fuldstændig maatte have glemt, at hun tidligere havde oprettet noget Testamente, eller ikke, saaledes i ethvert Fald ikke antages at have været hendes Ønske, at disse fremdeles skulde opretholdes, hvorefter det maa være uden Betydning, at den i Testamentet indeholdte Udtalelse om, at hun ikke tidligere har oprettet noget Testamente, hviler paa en urigtig Forudsætning.

Idet det nævnte til Fordel for Indstævnte oprettede Testamente herefter ikke kan antages at være i Kraft, vil den af ham fremsatte Paastand om i Henhold til dette at anerkjendes som arveberettiget i Jomfru Lunds Dødsbo ikke kunne tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 285.

Advokat Klubien

contra

Ida Karoline Johansson (Def. Asmussen),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgmaal eller i alt Fald for Overtrædelse af Straffelovens § 195.

Fuglse Herreds Extrarets Dom af 1 April 1893: Arrestantinden Ida Karoline Johansson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag og hendes Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller og Defensor, Prokurator Kofoed, 12 Kr. til hver, samt til Sidstnævnte de ham lovligt tilkommende Diæter. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juni 1893: Arrestantinden Ida Karoline Johansson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at Bestemmelsen om, at Arrestantinden skal udrede de Prokurator Kofoed lovligt tilkommende Diæter, bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Seidelin,

betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der i en Mergelgrav paa Bremersvold Mark fundet et Barnelig, som efter Tiltaltes af Sagens øvrige Oplysninger støttede Erkjendelse maa antages at være Liget af det af hende fødte Barn, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at hun, efter paa den i Dommen fremstillede Maade at have født Barnet, indsvøbte det i sit Forklæde og begravede det i Svinemøddingen, men nogle Dage efter af Frygt for, at det skulde blive fundet dersteds, hentede det derfra og kastede det ud i Mergelgraven. Ifølge den foretagne Obduktionsforretning har Barnet været fuldbaaret, men om det har aanded efter Fødselen har ikke bestemt kunnet afgjøres, og Tiltalte har derefter erkjendt, at hun har havt Samleje med Andre end den i Dommen ommeldte svenske Husar og til en saadan Tid, at et fuldbaaret Barn deraf kunde være Frugten. Iøvrigt har hun fastholdt sine tidligere afgivne i den indankede Dom fremstillede Forklaringer.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil hun, der maa antages at være født i 1861, være, som ved Dommen sket, at ansee efter Straffelovens § 194, og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar findes passende, og hun rettelig er dømt i Medfør af Straffelovens § 16 til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ida Karoline Johansson til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Ida Karoline Johansson for Barnefødsel i Dølgemaal eller i alt Fald for Overtrædelse af Straffelovens § 195.

Arrestantinden har forklaret, at hun den 18 Oktober f. A.

om Aftenen, da hun tjente hos Forpagteren paa Bremersvold Hovedgaard og delte Kammer og Seng med Pigen Anna Christine Petersen, følte sig ilde tilpas og kastede op, hvilket hun, der var frugtsommelig, men ikke troede, at Fødselen var nær, antog hidrørte fra, at der var saa kvalmt i Værelset. Hun, som laa paaklædt paa Sengen, medens Anna Petersen laa vaagen i Sengen, stod derfor op og gik ud i Gangen, hvor hun, der har født før, mærkede Fødselsveer og altsaa vidste, hvad der forestod. Arrestantinden gik nu ud af Huset, hvor hun fødte staaende ved et Havestakit ligeoverfor Mejeriet, idet Barnet eller Fosteret tilligemed Navlestreng og Efterbyrd paa en Gang udstødtes. Efter Nedkomsten tog hun, da der kom Nogen, Barnet, som ikke rørte sig, hvorfor hun var vis paa, at det var dødt, og bar det et Stykke bort ad Vejen Nord paa, hvorefter hun i nogen Tid sad paa en Grøftkant med Barnet i sine Hænder. Hun bar derefter Barnet nogle Skridt ind paa Marken, hvor hun trampede paa det med sine Træsko „saa det gik itu“, hvorefter hun bar det gennem Gaarden til Svinemøddingen, hvortil hun skaffede sig Adgang gennem en Aabning i Hegnet. Her nedtrampede hun Barnet i Møddingen udfor Lemmene ind til Svinestalden, idet hun skrabede Halm fra Møddingen ned over det. Trods omhyggelig Eftersøgning paa det af Arrestantinden betegnede Sted i Møddingen er der imidlertid ikke fundet Spor af Barnet, hvorfor der, hvis Arrestantindens Forklaring er rigtig, er al Sandsynlighed for, at det nedgravede er ædt af Svinene.

Angaaende Barnets eller Fosterets Tilstand ved Fødselen har Arrestantinden forklaret, at det havde baade Arme, Ben og Hoved, og at der var Ben i det. Hun mener, at det har været omtrent $\frac{1}{2}$ Alen langt, men har stadig fastholdt, at der ikke var Spor af Liv i det, ligesom hun ingensinde vil have følt Liv i Barnet, medens hun var frugtsommelig. Hun har endvidere forklaret, at der omtrent 8 Dage efter Fødselen viste sig Mælk i hendes Bryster, men efter faa Dages Forløb var den igjen forsvunden, hvilket stemmer med, at der ved en af Læge lben den 31te Oktober f. A. foretagen Undersøgelse af Arrestantinden ikke fandtes Mælk i Brysterne, og Anna Petersen har forklaret, at hun ved den omhandlede Tid saa rigelig Mælk i Arrestantindens Bryster. Om Undfangelsestiden har Arrestantinden først forklaret, at Barnet, til hvilket hun har opgivet en svensk Husar som Fader, var avlet i Juli Maaned f. A., og dernæst at dette er sket i Pintsen den 5te eller 6te Juni f. A., men efterat paa-gjældende Husar havde opgivet, at han har havt Samleje med hende ca. 14, Dage før Pintse f. A. har Arrestantinden, der tidligere havde sagt, at hun ikke havde set ham i over 1 Aar før Pintse, erkjendt at have været sammen med ham ved den angivne Tid, men hun vil ikke mindes, at hun da havde legemlig Omgang med ham, idet hun dog paa den anden Side mener, at

„da han siger det, maa det vel være sandt“. Fremdeles har Anna Petersen edelig forklaret, at hun ikke har tvivlet om, at Arrestantinden var frugtssommelig, men at Arrestantinden stadig har nægtet det og fortalt, at hun havde en Svulst i Maven, hvad hun ligeledes har sagt til de øvrige Folk, og Arrestantinden har erkjendt, at hun, nægtet hun var meget føer og svær, ikke for nogen aabenbarede sin Tilstand, ligesom hun ikke havde syet eller anskaffet Børnetøj.

Læge Ibsen har udtalt, at det ved Undersøgelsen af Arrestantindens Bryster syntes at fremgaa med stor Sandsynlighed, at hun maa have gaaet mere end Halvparten af den normale Svangerskabstid igjennem, nærmest de to Trediedele, før hun nedkom. I en fra det kgl. Sundhedskollegium indhentet Erklæring af 9de Decemher f. A. hedder det, at det efter de foreliggende Oplysninger næppe er muligt at udtale nogen bestemt Mening om Fosterets Alder, Mælkesekretionen kan indtræde til meget forskjellig Tid, i Almindelighed i 6te—7de Maaned, men den kan ogsaa i sjældnere Tilfælde indtræde tidligere. Den plejer først at være nogenlunde rigelig tilstede imod Svangerskabets Slutning. Vidneforklaringen om, at en rigelig Afsondring fra Brysterne skal have været tilstede efter Fødselen, samt at hendes Underliv har været meget udvidet, tyder saaledes paa, at Barnet var ældre, end hun selv har villet indrømme. En Længde af 12 Tommer kunde omtrent svare til et Foster i 6te—7de Maaned; et Barn i den Alder vil kunne fødes levende til Verden, men vil næppe kunne fortsætte Livet efter Fødselen. Om Barnet imidlertid har været ældre — hedder det endelig i Sundhedskollegiets Erklæring — kan ikke med Sikkerhed afgjøres efter de foreliggende Oplysninger.

Idet der ifølge alt, hvad der saaledes foreligger, ikke er Grund til at betvivle Rigtigheden af Arrestantindens Forklaring angaaende det under og efter Fødselen Passerede, hvorimod det er sandsynligt, at Fødselen skyldes et Samleje, som ligger noget længere tilbage i Tiden end det af Arrestantinden omforklarede, kan det ikke ansees oplyst, at Fosteret har været dødfødt. Naar derhos henses til, at Arrestantinden efter under et paa Foranledning af nærværende Ret optaget Reassumptionsforhør at være adspurgt om Grunden til, at hun, da hun i Gangen udenfor sit og Anna Petersens Værelse mærkede Fødselsveerne, ikke vendte tilbage til Værelset og søgte Bistand hos Sidstnævnte, har vedgaaet, at hun ikke kan angive nogen anden Grund hertil end den, at hun ikke vilde aabenbare sin Tilstand for nogen, navnlig heller ikke for Anna Petersen, maa det antages, at Arrestantinden forsætlig har født i Dølgemaal, og hun, som har forklaret at være 28 Aar gammel, hvilken Alder af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udseende, og som ikke er funden tidligere straffet her i Landet, vil derfor være at anse efter

Straffelovens § 194 med en Straf, som efter Omstændighederne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos Arrestantinden, der er Udlænding og ikke de sidste 5 Aar har havt stadigt Ophold i den danske Stat, i Medfør af samme Lovs § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget. I Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen, ved hvilken Arrestantinden er anset efter Straffelovens § 195 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, være at forandre.

Hermed endte Høiesterets første Extrasession.

Anden Extrasession.

Mandagen den 28 August.

Nr. 251.

Advokat Halkier

contra

Peter Johan Vilhelm Funch (Def. Bagger),

der tiltales for Forsøg paa at bedrive Utugt med samt for uteerligt Forhold mod et 8-aarigt Pigebarn.

Hasle Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Juli 1893: Arrestanten Peter Johan Vilhelm Funch bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør Arrestanten og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører J. L. Olsen 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Petersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Peter Johan Vilhelm Funch til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 7de Juli d. A. tiltales Arrestanten Peter Johan Vilhelm Funch under nærværende Sag for Forsøg paa at bedrive Utugt med samt for uteerligt Forhold imod et 8-aarigt Pigebarn. Ifølge den af Arrestanten under Sagen afgivne Tilstaelse har han gjort sig skyldig i følgende forbryderiske Forhold:

Lørdagen den 10de Juni d. A. om Formiddagen traf Arrestanten paa Hasle Gade Avlsbruger Hans Thorsens 8-aarige Datter Emma Isabella Thorsen, der kom gaaende fra Skole. Arrestanten tiltalte Barnet og lokkede hende til at følge med sig hen bagved en Brædestabel paa en Tømmerplads ved Siden af Kjøbmand Munks Gaard her i Hasle, hvor Arrestanten, efterat han havde faaet Barnet til at stryge sine med en Elastik fastholdte Beenklæder ned, befalte hende paa hendes Kjønsele. Derpaa knappede Arrestanten sine Buxer ned og ved at tage hendes Haand tvang han Barnet til at beføle hans mandlige Lem. Liggende ved Siden af Barnet forsøgte Arrestanten derpaa at bringe sit mandlige Lem ind i Barnets Kjønsele, hvilket dog ikke lykkedes for ham, og derpaa havde han ladet Barnet gaa uden at foretage sig videre mod hende.

Ifølge den af Barnet under Forhøret afgivne Forklaring skal Arrestanten, da han traf hende paa Gaden, have lokket hende til at følge med sig ved at foregive, at der var Nogen efter hende, og ved Brædestabelen skal Arrestanten, da han forsøgte paa at føre sit mandlige Lem ind i hendes Kjønsele, have lagt sig ovenpaa hende, men Rigtigheden af Barnets Forklaring angaaende disse Punkter har Arrestanten benægtet, og i Mangel af Bevis for samme maa Arrestantens egen Forklaring om det af ham udviste Forhold lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Medens Arrestanten og Barnet befandt sig henne ved Brædestabelen, kom der en Dreng gaaende forbi, og dette skal efter Barnets Forklaring have givet Anledning til, at Arrestanten lod hende gaa. Arrestanten har imidlertid paastaaet, at han allerede den Gang, Drengen kom gaaende forbi, var ophørt med at behandle Barnet uteerligt.

Det af Arrestanten gjorde Forsøg paa at bebrive Utugt med Barnet kan ikke have været udført med nogen synderlig Kraft, da der ikke derved blev tilføjet Barnet mindste ydre Skade, og Barnet selv ikke havde mærket til, om Arrestanten havde rørt ved hende med sit mandlige Lem. Det af Arrestanten udviste Forhold kan ikke antages at ville have blivende skadelige Følger for Barnet. Arrestanten har paastaaet, at han var beruset ved den paagældende Lejlighed, og at det skyldtes hans berusede Tilstand, at han havde behandlet Barnet paa den ovenfor angivne Maade, men han har dog indrømmet, at han ikke var mere

beruset, end at han vidste, hvad han foretog sig med Barnet.

Arrestanten der er født i Østermarie Sogn den 30de December 1842, har tidligere været straffet ifølge Svaneke Kjøbstads og Øster Herreds Extrarets Dom af 22de Februar 1878 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ifølge Nexø Kjøbstads Extrarets Dom af 14de Marts 1881 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Desuden har Arrestanten ved Hammershus Birks Extraret været under Tiltale for at have tilføjet en anden Person en Legemsbeskadigelse, men han blev ved nævnte Rets Dom af 16de April 1892 i Medfør af Straffelovens § 40, 1ste Stykke, frifunden for Aktors Tiltale. For det af ham nu udviste Forhold vil Arrestanten være at anse med Straf efter Straffelovens § 176, sammenholdt med Straffelovens § 173, og findes hans Straf at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 106. **Husmand Anders Nicolaj Christensen**
 (Selv)

contra

Sagfører Lyhne som Mandatarius for **Bertel Søndergaard Christensen m. Fl.** (Ingen)

betr. Udbetaling af et Arvebeløb.

Hillerslev-Hundborg Herreders ordinære Rets Dom af 25 August 1891: Indstævnte Anders Nicolaj Christensen bør for Citantens, Sagfører Lyhne som Mandatarius for Bertel Søndergaard Christensen, Jens Chr. Christensen og Maren Christensen hans Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Juli 1892: Indstævnte, Husmand Anders Nicolaj Christensen, bør til Citanten, Sagfører Lyhne som Mandatarius for Bertel Søndergaard Christensen, Jens Christian Christensen og Husmand Lars Kjærgaard, betale 300 Kr., tilligemed Renter heraf 4pCt. aarlig fra den 1ste Juli 1883, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges den for Overretten for Indstævnte beskikkede Sagsfører, Overretssagsfører Hindberg, i Salær 30 Kr. der udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet intet Hensyn kan tages til forskellige af Appellanten for Høiesteret fremsatte nye faktiske Anbringender,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten Husmand Anders Nicolaj Christensen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 24 August 1867 sluttet Skifte efter den d. 1ste Marts 1866 afdøde Gaardmand Christen Jensen af Silstrup blev der som Arv efter denne tillagt hans og hans efterlevende Enke, Johanne Søndergaards 6 Fællesbørn — deriblandt Sønerne Bertel Søndergaard Christensen og Jens Christian Christensen samt Datteren Maren Christensen — ialt 187 Rldr. 10 β , hvilken Arv af Enken blev forhøjet til 300 Rldr., saaledes at hvert af Børnene erholdt 50 Rldr. eller nu 100 Kr., der skulde forblive indestaaende hos Enken mod anden Prioritets Panteret i Boets faste Ejendom med Besætning, Ind- og Udbo, og skulde kunne opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, men først skulde forrentes, naar Børnene, der dengang alle vare umyndige, fyldte deres 18de Aar eller forinden forlode Hjemmet, og efterat førnævnte Johanne Søndergaard, der senere indgik Ægteskab med Indstævnte, Husmand Anders Nicolaj Christensen af Sennels, derpaa den 16de April 1877 ligeledes var afgaaet ved Døden, blev der ved Skifteslutningen den 27. December 1880 i Boet efter hende tillagt ethvert af hendes Børn nemlig de 6 forommeldte Børn af hendes Ægteskab med Chr. Jensen samt 4 af hende i Ægteskabet med Indstævnte fødte Børn Kr. 69,30, hvilke Arvebeløb, ialt 693 Kr., imod thinglæst Skifteextract forbleve indestaaende hos Indstævnte paa lignende Vilkaar, som paa det først nævnte Skifte var bestemt med Hensyn til Indstævntes Stedbørns Arv efter disses Fader. — For det sidstnævnte Beløb af 693 Kr. maa Indstævnte an-

tages senere Tid efter anden at have fyldestgjort vedkommende Arvinger, ligesom han som Vederlag for den de 3 af hans Stedbørn paa Skiftet i 1867 tillagte Fædrearv — efter hvad der er in confesso — har betalt disses Rejse til Amerika, hvortil de ere udvandrede.

Citanten, Sagfører Lyhne i Thisted, har nu under nærværende Sag som Mandatarius for Indstævntes to ovenfor nævnte Stedsønner, Bertel Søndergaard Christensen og Jens Chr. Christensen, samt for Husmand Lars Kjærgaard af Øland Mark, der er gift med Steddatteren, fornævnte Maren Christensen, i første Instant under Paaberaabelse af, at hans nævnte Mandanter endnu have deres Fædrearv tilgode og ikke have kunnet faae denne udbetalt af Indstævnte, søgt Indstævnte til at betale ham i hans nævnte Egenskab de hans Mandanter som ovenmeldt efter deres Fader tillagte Arvelodder tilsammen til Beløb 300 Kr., tilligemed Renter heraf 4°/_o aarlig fra den 1ste Juli 1883, indtil Betaling sker, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastand, medens Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Indstævnte har til Støtte for sin Frifindelsespaastand villet gjøre gjældende, at han forlængst har fyldestgjort Citantens Mandanter for disses foromhandlede Fædrearv, og at Fordringen i ethvert Fald maa anses præskriberet efter D. L. 5—14—4. Han har imidlertid ikke ført noget Bevis for Rigtigheden af sit førstommeldte Anbringende og har end ikke gjort nærmere Rede for, paa hvilken Maade og under hvilke nærmere Omstændigheder han vil have fyldestgjort Citantens Mandanter for disses Fædrearv, idet han i saa Henseende har anbragt, at han efter saa lang Tids Forløb kun kan erindre, at han har godtgjort dem bemeldte Arv, men at det ikke længere staaer klart for ham, om dette er sket alene ved kontante Betalinger eller mulig ogsaa ved andre Ydelser, og den af ham paaberaabte Omstændighed, at han, som meldt, har givet sine tre andre Stedbørn Vederlag for disses Fædrearv og fyldestgjort samtlige sine Børn og Stedbørn for den dem paa Skiftet (efter hans afdøde Hustru i 1880 udlagte Mødrenearv, kan saameget mindre vække nogen videre Præsumtion for, at han ogsaa har godtgjort Citantens Mandanter disses Fædrearv, som en Del af hans Gjæld til Stedbørnene ifølge Skifteextracten af 1867 maa antages først at være berigtiget i de sidste Aar før nærværende Sags Anlæg. — Ej heller kan der gives Indstævnte Medhold i, at den foromhandlede Fordring skulde kunne anses præskriberet, idet bemeldte Fordring efter sin Oprindelse og Stiftelsesmaade samt sin hele særegne Beskaffenhed ikke findes at kunne henregnes til de i D. L.

5—14—4 nævnte Gjældsbreve eller med Hensyn til Spørgsmaalet om Forældelse at kunne stilles ved Siden af disse.

Som Følge heraf vil Indstævnte være at tilpligte at betale til Citanten i hans ovennævnte Egenskab 300 Kr., ligesom Citantens Paastand om endvidere at erholde tilkjendt 4°/_o aarlige Renter af dette Beløb fra den 1 Juli 1883, indtil Betaling sker, hvilken Paastand vel ikke fra Citantens Side er nærmere begrundet, men imod hvilken Indstævnte ikke har frømsat nogen særlig Indsigelse, ligeledes vil være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den her for Retten for Indstævnte beskikkede Sagfører i Salær 30 Kr., der blive at udrede af det Offentlige. Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted og i Henseende til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 243. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Emil Nicolai Wentrup (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri, Forsøg paa Falsk, ulovlig Omgang med Hittegoods samt Betleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 Juli 1893: Arrestanten Emil Nicolai Wentrup bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Lassen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Emil Nicolai Wentrup til Høiesterets-sagfører Asmussen og Advokat Nellemann 60 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 September 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang. Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 25.

Mandagen den 28 August.

Nr. 243. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Emil Nicolai Wentrup (Def. Nellemann.)

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Emil Nicolai Wentrup, der er født den 1ste Oktober 1858 og, bortset fra en ham under hans Militærtjeneste overgaaet arbitrær Straf, ikke fundet forhen straffet, for Tyveri, Forsøg paa Falsk, ulovlig Omgang med Hittegods og Betleri anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold. Arrestanten har i August eller September f. A. i 2 Gange — begge Gange midt paa Dagen — frastjaalet Konsul Michelsens Enke, Edel Michelsen, 2 Skilderier, 4 Spejle og en Ampel af samlet Værdi 9 Kr., hvilke Gjenstande beroede frit fremme i Bestjaalnes den Gang ubeboede aflaaede Villa „Edelslund“ i Taarbæk, til hvilken Villa han begge Gange i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af en falsk Nøgle.

Arrestanten har en Aften mellem Kl. 8 og 9 i September f. A. i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til den paa Bjerregaardsvej ved Valby beliggende den Gang ubeboede Villa „Actana“, idet han gjennem en uaflaaset Laage gik ind i Villaens Have og derfra — efter først forgjæves at have forsøgt at komme ind i Villaen fra den til samme hørende Gaard, til hvilken han skaffede sig Adgang ved at stige over et ca. 4 Alen højt Plankeværk, men hvor han fandt Døren, der fra samme

fører ned til Villaens Kjælderetage, aflaaaset, og hvorfra han derfor atter over Plankeværket steg ind i Haven — gennem et Vindue steg ned i Kjælderetagen, hvor han skaffede sig Adgang til et aflaaaset Værelse ved med en Malerspartel, som han fandt i Kjældereren, at skrue de i Skillerummet fastskruede Dørhængsler ud, hvorefter han sammesteds stjal nogle til ialt 1 Kr. 75 Øre vurderede Beklædningsgjenstande, der beroede frit fremme i Værelset, og tilhørte Malersvendene Olaf Rye Johansen og Lars Peter Hansen.

Arrestanten har om Eftermiddagen den 20de December f. A. mellem Kl. 3 og 4 i tyvagtig Hensigt, ved at stige ind gennem et Vindue, skaffet sig Adgang til den Partikulier Samuel Henriques tilhørende den Gang ubeboede Villa „Skovly“ i Ny Taarbæk, og derefter sammesteds stjaalet et Spejl, en Bordkniv, en Børste og 2 Flasker Vin, hvilke til ialt 12 Kr. 90 Øre vurderede Gjenstande tilhørte Villaens Ejer. Forinden Arrestanten forlod Villaen, skjød han, der agtede senere samme Dag at vende tilbage for at stjæle nogle flere Gjenstande, Riglen i Smæklaasen, der var anbragt paa den fra Kjøkkenet ud til Villaens Gaard førende aflaaasede Dør, tilbage og satte Stopperen paa saaledes, at Døren kun holdtes lukket ved Hjælp af en ligeledes paa samme anbragt Pladelaas, hvorhos han forsikrede sig om, at en Nøgle, han dengang var i Besiddelse af, passede til Pladelaasen. I Overensstemmelse med den Beslutning, han saaledes havde fattet, skaffede han sig samme Dags Aften mellem Kl. 10 og 11 paany i tyvagtig Hensigt Adgang til Villaen ved Hjælp af den ommeldte falske Nøgle, og efterat have taget Natteophold i et Soveværelse sammesteds stjal han her den næste Morgen en Dyne og 1 Dynebetræk af samlet Værdi 11 Kr. 50 Øre, der beroede frit fremme og tilhørte Villaens Ejer, hvorhos han ved Hjælp af den fornævnte falske Nøgle i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang til et til Villaen hørende aflaaaset Vadskehus og til et ligeledes aflaaaset Karlekammer, uden at han dog i disse Rum fandt noget, han kunde stjæle.

Arrestanten har Natten mellem den 18de og 19de December f. A. mellem Kl. 4 og 5 og Natten mellem den 17de og 18de Marts d. A. Kl. ca. 1 stjaalet henholdsvis nogle Beklædningsgjenstande og noget Linned af samlet Værdi 10 Kr. 50 Øre, der tilhørte Grosserer William Malling, og et Anna Petersen, Rasmussens Enke, tilhørende til 2 Kr. vurderet Lagen, hvilke Gjenstande hang frit fremme paa 2 aflaaasede Tørreløfter i de ubeboede Kvistetager i de iøvrigt beboede Ejendomme Holbergsgade 26 og Gormsgade Nr. 21, til hvilke Tørreløfter Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang, til det førstnævnte ved Hjælp af en falsk Nøgle og til det sidstnævnte ved med Vold at itubryde Hængelaasen, hvormed Døren til Tørreløftet var aflaaaset.

Arrestanten har i Tidsrummet fra den 30te August f. A.

indtil en Gang i Begyndelsen af Marts d. A. i 4 Gange — hver Gang om Dagen — stjaalet henholdsvis en Tjenestepige Francisca Larsen tilhørende, til 10 Kr. vurderet Jaket, nogle Mathilde Jønsson tilhørende til ialt 12 Kr. vurderede Sengklæder, 2 Snedkersvend Carl Emanuel Constantin Geisler tilhørende, til ialt 8 Kr. vurderede Par Benklæder og nogle Beklædningsgjenstande og en Hammer af samlet Værdi 1 Kr. 85 Øre, der tilhørte Ingeniør Axel Magnus, Tjenestepige Sofie Larsen og Pensionist Ludvig Petersen. De stjaalne Gjenstande beroede dels i et Skab, hvori Nøglen sad, dels frit fremme i aflaaede Lejligheder eller i aflaaede Kvistværelser i Ejendommene Petersens Passage Nr. 9 B, Brøndshøjsgade Nr. 7, Korsgade Nr. 39 og Nordre Frihavnsvej Nr. 86, til hvilke Lokaler Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang, i et af Tilfældene ved med Vold at itubryde den Hængelaas, hvormed den paagjældende Dør var aflaaet, og i de andre Tilfælde ved Hjælp af falsk Nøgle.

Arrestanten har en Eftermiddag i Oktober f. A. frastjaalet Malermester Georg Frederik Vilhelm Schumacher en Pakke Farve, en Blikbeholder, 2 Pensler, 2 Stk. Sækkelærred, et Stk. Toug og noget Værktøj, hvilke Gjenstande, der ere vurderede til ialt 20 Kr. 75 Øre, beroede frit fremme i Bestjaalnes aflaaede Værkstedslokale i Ejendommen Falkoneralléen Nr. 78, til hvilket Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af en ham selv tilhørende Nøgle, hvis oprindelige Bestemmelse han ikke har kunnet oplyse, men som han vidste kunde aabne Værkstedslokalets Dør, idet han, der, indtil han faa Dage forinden Tyveriet forlod Pladsen, havde arbejdet hos Bestjaalne, den Gang med dennes Samtykke havde benyttet Nøglen til at lukke sig ind i Værkstedslokalet med.

Arrestanten har endvidere i Tidsrummet fra en Gang i November f. A. indtil den 18de Marts d. A. i 12 Gange frastjaalet Marie Johanne Flensborg, Hansens Hustru, Smedesvend Gebhard Villiam Frederik Lerche, Karen Hågensen, Nielsens Hustru, Murermester Johan Heinrich Winkelmann og Hanne Andersson, Aakjærs Hustru, forskellige Beklædningsgjenstande, Ane Petersen, Hansens Enke, et Lagen, en Skjorte og et Lommetørklæde, Bogbindersvend Peter Sigvard Conrad Møller en Violin med tilhørende Bue, Grosserer Carl Hvalsøe 2 Bøger, forskjellige Skyderekvister m. m., Malersvend Søren Anton Langkær, Maskinarbejder Jens Sørensen og Skomager Albert Chrisjan Ferdinand Gormsen nogle Ballier, og Maler Rasmus Hansen en Uldtrøje og et Par Skøjter. De stjaalne Gjenstande, der ere vurderede til ialt 32 Kr. 40 Øre, beroede alle paa Steder, hvortil der var nhindret Adgang, en enkelt Gjenstand i et uafaaet Skab, og de øvrige Gjenstande frit fremme.

Efterat Arrestanten den 11te December f. A. under Naynet „Christiansen“ havde pantsat den ovenfor ommeldte Skjorte, som

han den 7de s. M. havde frastjaalet Ane Petersen, Hansens Enke, i Anna Caroline Christensen, Nielsens Enkes Pantelaanerforretning heri Staden for 75 Øre, har han i Slutningen af Februar d. A. forfalsket den i Anledning af Pantsætningen udstedte, med Pantelaanerskens paatrykte Navn „C. Nielsen“ som Underskrift forsynede Laaneseddel ved at forandre den opgivne Pantsætters Navn til sit eget Navn „Ventrup“. Betegnelsen af den pantsatte Gjenstand fra „Skjorte“ til „Frakke“ og Laanesummen fra 75 Øre til 2 Kr. 75 Øre, ved at skrive et Total foran det paa Laanesedlen trykte Ord „Kr.“ Denne Forfalskning foretog Arrestanten efter sin Forklaring i den Hensigt at forevise den forfalskede Laaneseddel for sin Slægtning, Ingeniør Johannes Constantin Theodor Olsen, for hvem han usandfærdigen agtede at foregive, at han havde pantsat den i Laanesedlen ommeldte Frakke, og hvem han agtede at anmode om en Pengehjælp til Indløsning af samme. Denne Beslutning havde Arrestanten ikke opgivet, forinden han den 18de Marts d. A. anholdtes under nærværende Sag, men havde endnu ikke udført Beslutningen, saalidt som han paa anden Maade vil have gjort Brug af den forfalskede Laaneseddel.

Arrestanten har endvidere den 18de Marts d. A. undladt at oplyse og tilegnet sig en Karen Johanne Alvilda Nielsen tilhørende til 5 Kr. vurderet Vifte, som Ejerinden havde tabt, og som Arrestanten fandt liggende paa Gaden her i Staden.

Endelig har Arrestanten i forrige og indeværende Aar oftere betlet heri Staden. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 og 247, efter dens § 274 første Stykke, jfr. § 268, disse sidste nævnte §§ sammenholdte med § 46, samt efter Lov 3die Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Tirsdagen den 29 August.

Nr. 263. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Hans Peter Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Hæleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 29

Juli 1893: Arrestanterne Vilhelm Niels Olsen og Hans Peter Olsen bør straffes: Hans Olsen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Vilhelm Olsen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Mundt, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Vilhelm Olsen, dog saaledes, at Arrestanten Hans Olsen deraf in solidum med ham tilsværer Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Peter Olsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dombør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltaltet til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Arrestanterne Vilhelm Niels Olsen og Hans Peter Olsen henholdsvis for Tyveri og for Hæleri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag er det ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at Arrestanten Vilhelm Olsen den 2den Juni d. A. har frastjaalet Bodil Christine Henriksen, Thomsens Hustru, et Uhr, med tilhørende Kjæde af samlet Vædi 12 Kr., der hang frit fremme i Bestjaalnes Lejlighed, hvor han var i Besøg, og at Arrestanten Hans Olsen dels har deltaget i Forbruget af de ved Pantsætningen af det stjaalne Uhr med Kjæde indvundne 6 Kr., skjønt han vidste, at disse Gjenstande vare stjaalne, dels har overtraadt et ham den 12te April d. A. til Kjøbenhavns Polities Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det bl. a. paalagdes ham hver Mandag at melde sig til bemeldte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlige Maade, idet han har undladt at foretage saadan Melding i Tidsrummet fra den 29 Maj d. A. — paa hvilken Dag det ved hans Møde til oftnævnte Protokol blev ham tilkjendegivet, at han næste Gang istedet for Grundlovsdagen, Mandagen den 5te Juni d. A., skulde melde sig den følgende Dag — indtil han den 10 Juni næstefter anholdtes under nærværende Sag — — — — —

Arrestanten Hans Olsen er født den 22de Juli 1860 og bl. a. anset: ifølge Rettens Dom af 25de Marts 1884 dels efter Straffelovens § 253, dels efter dens § 275, jfr. § 268, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 28de Marts 1885 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Rettens Dom af 21 Januar 1888 efter Straffelovens § 238, jfr. § 241 1ste Stykke som for anden Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov 3die Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 4 Juni 1889 efter Straffelovens § 230 1ste Stykke eller i Medfør af Straffelovens § 241 2det Stykke efter sammes § 238, som for 3die Gang begaaet Hæleri og efter Straffelovens § 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Rettens Dom af 29de Juli 1890 efter Lov 3die Mars 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 24 Dage, og senest: ifølge Rettens Dom af 25de Juli 1891 efter Straffelovens § 231 1ste Stykke eller i Medfør af Straffelovens § 241 2det Stykke efter sammes § 238, som for 4de Gang begaaet Hæleri og efter Straffelovens § 253 samt efter Lov 3die Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. En mod bemeldte Arrestant i April d. A. her ved Retten for Vold og Fornærmelse mod Politiet indledet Undersøgelse sluttedes mod, at han for sit under Sagen omhandlede Forhold vedtog at erlægge en Bøde af 200 Kr., som han afsonede. Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse, Arrestanten Vilhelm Olsen efter Straffelovens § 228 — og Arrestanten Hans Olsen i Medfør af Straffelovens § 241 første Stykke efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov 3die Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 108 Aktieselskabet Maskinfabrikken og Jernstøberiet
Thy (Selv)

contra

Slagter P. Villadsen (Ingen).

betr. Betaling af et Pengebeløb.

Thisted Kjøbstads ordinære Rets Dom af 19
Januar 1892: Indstævnte Slagter P. Villadsen bør for Citantens

Fabriken Thy dens Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger hæves. Der forelægges Indstævnte en Frist af 8 Dage til at forsyne de af ham i Retten den 24 Februar og 14 April f. A. fremlagte Indlæg med behørigt stemplet Papir.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Maj 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande.

Høiesterets Dom.

Da den i den indankede Dom omtalte Forretningsfører for Aktieselskabet ifølge dettes Statuter forestod den daglige Ledelse af Forretningen og saaledes ved Stiftelsen af det paagældende Kontraktsforhold repræsenterede selve det som Sagsøger optraadte Selskab, og han desuden lønnedes tildels med Tantieme, kan han ikke anses som habilt Vidne i denne Sag. I Betragtning heraf og iøvrigt i det væsentlige i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved Underrettsdommen i nærværende Sag, under hvilken Citanterne, Aktieselskabet „Maskinfabriken og Jernstøberiet Thy“ i Thisted, i første Instants have sagsøgt Indstævnte, Slagter P. Villadsen, nu af Stagettrup, til Betaling af 276 Kr. 85 Øre med Renter er Indstævnte frifunden for Citanternes Tiltale, og Sagen er nu af disse indanket her for Retten, hvor de have gjentaget ovenanførte Paastand og subsidiært paastaet Sagens Udfald gjort afhængigt af Indstævntes Ed. Denne har ikke givet Møde for Overretten.

Citanterne have under Sagen fremlagt en Regning over den indtalte Fordring, hvilken Regning er et Uddrag af deres Handelsbøger, der, efter hvad der er in confesso, ere lovlig indrettede og ordentlig førte. Herefter skyldes Beløbet som Rest for Varer, navnlig Støbegods, der ere leverede gjennem Tidrummet fra 9 Marts 1886 til 31 Juli 1889, og hvorpaa der til forskellige Tider er betalt kontante Afdrag, saaledes navnlig i December 1886 200 Kr., i Juli og August 1887 henholdsvis

200 Kr. og 100 Kr. og i Juli 1888 200 Kr. Paa Regningen og i Citanernes Bøger er Indstævnte debiteret for de paa-gjældende Varer, men det er in confesso, at disse ikke ere leverede til ham, men derimod baade bestilte og leverede til hans Søn, Murer Villads Jensen, der forinden nærværende Sags Anlæg havde forladt Landet og var rejst til Amerika. Citanterne have imidlertid paastaet, at det, da der i sin Tid af Fabriken blev tilstaaet Indstævntes nævnte Søn, der skulde bruge en Del Støbegods til sine Entrepriser, Kredit, var en Aftale, at Indstævnte og ikke hans Søn, der ansaas for usolid, skulde skrives i Bøgerne for, hvad der Tid efter anden maatte blive leveret Sønnen, og at det er i Henhold til denne Aftale, at Indstævnte er blevet debiteret for Varerne, hvorhos de have anbragt, at der ogsaa stadig hvert Halvaar af Fabriken er tilstillet Indstævnte Regning paa de leverede Varer, hvilken han har modtaget uden Indsigelse, og at Indstævnte adskillige Gange selv har indfundet sig paa Fabrikens Kontor og betalt Afdrag paa Gjælden. Indstævnte har nu indrømmet, at han i sin Tid har garanteret for Betalingen af Varer, der af Fabriken vare blevne leverede hans Søn til Fattiggaarden i Bedsted; men han har benægtet at have garanteret for, hvad Sønnen iøvrigt maatte have faaet fra Fabriken, eller samtykket i, at disse Gjenstande toges paa Kredit paa hans Navn, og da de ommeldte Leverancer til Fattiggaarden i Bedsted, efter hvad der er in confesso, ere betalte, vil han saaledes ikke være Citanterne noget skyldig, i hvilken Henseende han tillige har anført, at han, da Regningen vedkommende bemeldte Fattiggaard var betalt, til Overflødighed udtrykkelig udtalte til den ved Fabriken ansatte Bogholder, at han nu ikke vilde have mere med sin Søns Gjæld til Fabriken at bestille.

Til Bevis for Rigtigheden af deres ovenanfærte Anbringender have Citanterne ført tvende Vidner, nemlig Forretningsføreren og Bogholderen ved Fabriken. Af disse Vidner, hvis Forklaringer af Parterne ere tillagte samme Gyldighed, som om de vare beedigede, har Bogholderen udsagt, at Indstævnte har udtalt til Vidnet, at hvad hans ovennævnte Søn fik paa Fabriken, skulde han nok betale, at Vidnet personlig har leveret Indstævnte — som det i det paa-gjældende Spørgsmaal med dertil hørende Besvarelse uden nogen nærmere Angivelse eller Forklaring hedder — „Regningen“, hvilken Indstævnte modtog uden videre Indsigelse, og at saavel Indstævnte som dennes Søn, hvilken sidste aldrig har været debiteret i Fabrikens Bøger, har betalt Afdrag flere Gange, dog at Indstævnte, efter hvad Vidnet troer, har betalt det største Afdrag.

Forretningsføreren Forklaring gaaer ud paa, at han var tilstede i Fabrikens Lager, da Indstævnte med sin Søn første Gang gjorde Bestilling paa et Parti Støbegods, og at Indstævnte da yttrede til Bogholderen: „Det er det samme, hvem De skriver“,

hvortil Bogholderen svarede: „Vi ville skrive Dem“, samt at der stadigt hvert Halvaar er tilstillet Indstævnte og ikke hans Søn Regning, og at Indstævnte har været paa Fabriken og betalt paa Regningerne, i hvilken Henseende Vidnet har tilføjet, at han ikke har forstaaet bedre, end at Indstævnte, naar han gjorde Afbetalinger, betalte paa Sønnens Regning. Af de af Vidnerne saaledes omforklarede Ytringer af Indstævnte findes det imidlertid ikke med nogen Sikkerhed at kunne udledes, at han ganske i Almindelighed har samtykket i, at alt, hvad Sønnen købte paa Fabriken, maatte skrives paa hans Regning, og at han saaledes har indestaaet for Betalingen af en Gjæld, der, som den under Sagen omhandlede, hidrører fra et gennem flere Aar fortsat betydeligt Vareindkjøb paa Kredit. De ommeldte Ytringer kunne nemlig i og for sig godt forstaaes som alene sigtende til en bestemt afgrændset Leverance, altsaa i væsentlig Samklang med, hvad Indstævnte har anbragt, og der er saa meget mindre Feje til at tillægge dem nogen videregaaende Betydning, som der ikke foreligger nogen nærmere Oplysning om, naar Ytringerne ere fremkomne, og navnlig om det ikke netop er sket paa en saadan Tid, at de kunne angaae den ovennævnte Vareleverance til Fattiggaarden i Bedsted, for hvilken Tidspunktet iøvrigt ej heller er oplyst under Sagen. Efter Indholdet af de ovenanførte Vidneforklaringer kan det derhos ikke anses bevist, at der, som af Citanterne anbragt, hvert Halvaar har været tilsendt Indstævnte Regning over Mellemværendet, som han har modtaget uden Indsigelse, i hvilken Henseende bemærkes, at Indstævnte har paa-staaet, at han kun een Gang har modtaget Regning fra Fabriken, hvilken han strax tilbageleverede med den Erklæring, at han ikke havde noget med samme at gjøre, og selv om det antages, at der, som af Vidnerne forklaret, af Indstævnte er betalt Afdrag paa Gælden — hvad denne iøvrigt har benægtet, idet han har anført, at han vel adskillige Gange har været paa Fabrikens Kontor og betalt Penge, men at dette ikke var for Varer, som hans Søn havde erholdt — kan Citanternes Krav mod Indstævnte dog ikke derved anses begrundet, idet den anførte Omstændighed ikke indeholder noget afgjørende Bevis for eller Anerkjendelse af, at han var Debitor for Gælden. Idet der nu derhos ej heller kan tillægges Citanternes Handelsbøger nogen Beviskraft med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte har indestaaet for Betalingen af de af hans Søn købte Varer eller samtykket i, at disse bleve skrevne paa hans Navn, maa det i Henhold til det Ovenanførte billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instants ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgs-

maal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds. I Henseende til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen anden Stempelovertrædelse end de i Underrettsdommen ommeldte at være begaaede.

Nr. 249. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jens Peter Hansen og Niels Peter Nielsen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Lejre Herreds Extrarets Dom af 3 Juni 1893: Arrestanterne Jens Peter Hansen og Niels Peter Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbeide, den Første i 18 Maaneder og den Sidste i 2 Aar. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een betale i Erstatning til „Gamle Roeskilde Amts Brandforsikringsforening“ 900 Kr. og udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører J. P. Nielsen og Prokurator Hude, 15 Kr. til hver. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juli 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Seidelin, betale Arrestanterne Jens Peter Hansen og Niels Peter Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, 15 Kr. til hver. Det idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges for Tiltalte Hansen til 2 Aar og for Tiltalte Nielsen til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Jens Peter Hansen til to Aar og for Niels Peter Nielsen til tre Aar. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sager Arrestanterne Jens Peter Hansen og Niels Peter Nielsen aktionerede for Brandstiftelse. Arrestanten Hansen er født den 31 Oktober 1861 og foruden under sin Militærtjeneste at være straffet for Tjenesteforseelser mange Gange anseet for Overtrædelse af Lov 3 Marts 1860 og Frdn. 10 December 1828, senest ifølge nærværende Rets Dom af 18 December 1891 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. §§ 2 og 5, med Tvangsarbejde i 180 Dage. Arrestanten Nielsen er født den 19 Mai 1861 og foruden at være straffet arbitrært under sin Militærtjeneste for Tjenesteforseelser og 3 Gange tidligere for Betleri, anseet ifølge Leire Herreds Extraretsdom af 17 Januar 1883 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 5, jfr. § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og ifølge 2det Regiments Krigsretsdom af 10 Mai 1884 efter Straffelovens § 230 og Lov 7 Mai 1881 §§ 84 og 195, med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Ifølge Sagens Oplysninger opstod der Natten mellem den 1 og 2 Mai d. A. ca. Kl. 12¹/₂ Ild deels i nogle ved Gaardmand Niels Hansens Gaard paa Svogerslev Mark henstaaende Halmstakke, deels i et til Gaardens Bygninger hørende Svinehuus, der er tækket med Straa og opført af Bindingsværk med deels murede, deels klinede Vægge, som vare beklædte med Rør, fæstede til Ydervæggene med fastsømmede Lægter.

Det ommeldte Svinehuus laa i en Alstand af 10¹/₂ Alen fra Gaardens sydlige Udlænge, og af Halmstakkene, der henstode i kortere Afstand fra hverandre, Sydøst og Øst for Gaardens Bygninger, der alle vare straatægte og for Størstedelen opførte af Bindingsværk, stødte den ene op til den sydlige Ende af et 8 Alen langt og 7 Alen bredt af Sparreværk, dækket med Straa, bestaaende Materialskur, der var 6 Alen fjernet fra Gaardens Bygninger, medens de af de andre Stakke, der vare bemeldte

Bygninger nærmest, vare fjernede 15 Alen fra disse. Gaardens Beboere bleve vækkede af en Pige, der kort forinden var passeret forbi Gaarden uden at mærke noget usædvanligt, men som, da hun var kommen et Stykke bort, ved at høre Raab var bleven opmærksom paa Ilden, og da der kort efter kom flere Folk til, lykkedes det at faae Ilden i Svinehuset, der havde grebet saa meget om sig, at Rørbeklædningen paa en Plet, der maalte ca. 1 Alen i Bredden lige oppe under Tagskægget og strakte sig ca. 2 Alen nedad i en Spids, der endte ca. 2 Alen fra Jorden, heelt var bortbrændt, og at en Stolpe og en Lægte vare blevne temmelig stærkt forkullede, slukket og Gaardens øvrige Bygninger reddede, medens samtlige Halmstakke, der maa antages at have indeholdt ca. 37 Læs Rug- og Byghalm, og det ovennævnte Materialskur totalt nedbrændte, hvorved der tilføiedes gamle Roeskilde Amts Brandforsikringsforening, hvori Brandlidte havde sit Løsøre assureret, et Tab af 900 Kr., som bemeldte Forening har paastaet sig erstattet under Sagen.

Samme Nat ca. Kl. 2 henvendte Arrestanterne sig til vedkommende Brandfoged, der netop havde faaet Underretning om Ildløsen, og meldte til denne, at de havde paasat Ilden, og under den derefter anstillede Undersøgelse er det ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de have foranlediget Branden under følgende nærmere Omstændigheder: Den 1 Mai d. A. ca. Kl. 4 om Eftermiddagen bortgik Arrestanterne, der af Politiet vare indlagte paa Fattiggaarden i Roeskilde, men ikke syntes om Opholdet sammesteds, efter foregaaende Aftale i Forening fra denne, og begave sig ud ad Landevejen ad Holbæk til, uden at de havde noget bestemt Maal for deres Vandring. Inden de naaede Svogerslev, bleve de, der vare kjede af at være under Fattigvæsenets Forsorg, enige om at sætte Ild paa en Halmstak for at komme i Forbedringshuset, hvor de hellere vilde være, og efterat de, der henad Kl. 7 Aften vare komne i Nærheden af Svogerslev, havde faaet en Dreng til at gaae ind til Byen og købe dem en Æske Tændstikker, som Arrestanten Nielsen stak til sig, og Arrestanten Hansen af en Person, som de traf paa Gaden, havde faaet foræret en Æske med nogle Tændstikker i, lagde de sig i en Grøft paa en Mark og drak en Flaske Brændeviin, som de havde kjøbt i Kroen i Svogerslev. Her bleve de liggende til henad Midnat, hvorefter de, for at udføre deres Forsæt, begave sig hen til Niels Hansens Gaard, hvor Arrestanten Nielsen, der for en Deel Aar siden havde tjent en kort Tid i Gaarden, var kjendt med Forholdene. Medens Arrestanten Hansen nu ved Hjælp af en Tændstik antændte den sydlige Ende af den fjernest fra Gaarden henstaaende Halmstak i en Højde af ca. 2 Alen fra Jorden, satte Arrestanten Nielsen samtidig paa samme Maade Ild paa den sydlige Ende af den til Materialskurat stødende Stak, og strax efter gik sidstnævnte

Arrestant uden nogen derom med Arrestanten Hansen truffen Aftale hen til Svinehuset og stak ifølge en pludselig Indskydelse Ild i Rørbeklædningen paa Husets sydøstlige Hjørne. Saa snart Arrestanterne havde paasat Ilden, gave de sig til at raabe for at vække Gaardens Beboere og begave sig derefter ud til Veien og fulgte denne til Ledreborg Allee, hvor de ved at spørge sig for hos Folk fandt Vei hen til Brandfogden, til hvem de, som ommeldt, meldte, at de havde paasat Ilden. Efter Arrestanternes Forklaring, som ikke findes at kunne forkastes, var det ikke deres Hensigt, at Gaarden skulde brænde og langt mindre, at Kreaturer eller Beboerne skulde indebrænde, og efter det Oplyste kan det ikke heller antages, at Andres Liv ved Ildspaesættelsen har været udsat for aabenbar Fare. Arrestanterne vare efter det Oplyste ved den paagældende Leilighed vel noget berusede, men dog i fuldstændig tilregnelig Tilstand. For deres ommeldte Forhold ere Arrestanterne ved den indankede Dom rettelig ansete efter Straffelovens § 282, Arrestanten Nielsen tillige efter samme Lovs § 281, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til Forbedringshuusarbejde, for Arrestanten Hansen i 18 Maaneder og for Arrestanten Nielsen i 2 Aar, og da Dommens Bestemmelser om Erstatningen billiges, vil saaledes bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 98. Detailhandler **H. V. Nielsen** (Høgsbro)

contra

Enken **Th. Gjerulff** (Ingen)

betr. Ophævelsen af et Lejeforhold.

Kjøbenhavn's Gjøldskommissions Dom af 26 September 1892: Kontracitanten Detailhandler H. V. Nielsen bør til Hovedcitantinden Enkefru Th. Gjerulff betale de paastævnte 199 Kr. 99 Øre med Renter heraf 5% p. a. fra den 14 August 1891 til Betaling sker. Hovedcitantinden bør for Tiltale af Kontracitanten fri at være. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Mygind en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 20 Maj d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 1ste November f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paa-kjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Om det end maatte ansees godtgjort, at den i den indankede Dom omhandlede Lejlighed, efter at Rotter vare trængte ind i Viktualiekjælderens, var uskikket til det Brug, hvortil den var lejet, kan Appellanten dog ikke ansees at have været berettiget til strax at hæve Lejeforholdet uden endog blot forud forgjæves at have stillet en Opfordring til Ejerinden om Foretagelse af de til Ondets Afhjælpning nødvendige Reparationer, og dette kan Appellanten efter det Oplyste ikke antages at have gjort. Det maa derfor have sit Forblivende ved det i Dommen antagne Resultat.

Thi kjendes for Ret:

Gjældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten Detailhandler H. V. Nielsen 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontraklage procederede Sag er det oplyst, at Hovedcitantinden Enkefru Th. Gjerulff ved Lejekontrakt af 28 Februar 1890 til Kontracitanten Detailhandler H. V. Nielsen udlejede en dels i Kjælderens dels i Stueetagen af Ejendommen Lille Enghavevej Nr. 2 beliggende Lejlighed, indrettet til Viktualie- og Hørkramhandel samt til Beboelse, for en aarlig Leje af 796 Kr., at betale med $\frac{1}{4}$ Aars Leje, 199 Kr., forud, første Gang ved Kontraktens Underskrift, dernæst den 15 Juni, den 15 September og saaledes fremdeles for hvert Kvartal, hvilket Lejemaal fra Lejerens Side var opsigeligt med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel til en af de lovbefalede Flyttedage, samt at Kontracitanten, efterat han den 16 April 1891 i Afdrag paa Lejen for det paafølgende Kvartal havde betalt 160 Kr., den 22 næstefter uden Opsigelse fraflyttede Lejligheden.

Unden Henvisning hertil søger Hovedcitantinden nu Kontracitanten tilpligtet at betale 199 Kr. 99 Øre for skyldig Husleje med Renter heraf 5 $\frac{0}{10}$ p. A. fra Hovedklagens Dato den 14 August 1891.

Kontracitanten gjør gjældende, at den omhandlede Lejlighed har været saa befængt med Rotter, at den var ganske ubeboelig eller i det mindste aldeles uskikket til der at drive Viktualie- og Hørkramforretning, samt at Hovedcitantinden ikke efter derom sket Opfordring for Kontracitanten har foretaget noget Tilstrækkeligt til at raade Bcd herpaa. Som Følge heraf anser Kontracitanten sig for at have været berettiget til uden at betale Leje at flytte, hvorfor han paastaar sig frifunden under Hovedsagen; da han derhos af samme Grund mener at have Krav paa Tilbagebetaling af det af ham som Lejeafdrag betalte Beløb af 160 Kr., søger han under Kontrasagen Hovedcitantinden tilpligtet at betale ham dette med Renter henaf 5% p. A. fra Kontraklagens Dato den 4 November 1891, til Betaling sker.

Hovedcitantinden, der paastaar sig frifunden under Kontrasagen, har vel erkjendt, at der i den paagjældende Lejlighed har været Rotter, men mod hendes Benægtelse af, at de have været tilstede i en saadan Mængde, at de have gjort Lejligheden ubeboelig eller ganske uskikket til den deri drevne Forretning, har Kontracitanten ikke ført Bevis for sit Anbringende herom. Da Kontracitanten derhos ej heller har godtgjort, at Hovedcitantinden, der, efter hvad der er in confesso, med en kortere Afbrydelse, i al den Tid Kontracitanten har beboet Lejligheden, har havt en fast engageret Kammerjæger til at arbejde paa Rotternes Fordrivelse, ikke tilstrækkeligt har efterkommet hans Klager i saa Henseende, vil Kontracitanten være at dømme efter Hovedcitantindens under Hovedsagen nedlagte Paastand, medens Hovedcitantinden under Kontrasagen vil være at frifinde. Begge Søgsmåls Omkostninger, som Parterne have paastaaet sig tilslagne hos hinanden, findes at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Overrettsagfører Mygind en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 20 Maj d. A. fremlagte Indlæg, iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 114. **Snedkermester S. Petersen (Høgsbro)**

contra

Smedemester Alfr. Jacobsen (Ingen) og Dampskibsrestauratør P. A. Christensen (Ingen)

betr. Betaling af et Pengebeløb.

Aarhus Kjøbstads Bythings Dom af 20 August 1891: De Indstævnte, Smedemester Alfr. Jacobsen og Dampskibsrestauratør P. A. Christensen, bør til Citanten, Snedkermester S. Petersen, een for begge og begge for een, betale 300 Kr. med Renter 5% p. a. fra den 15 April 1890, til Betaling sker, og Søgsmaalets Omkostninger skadesløst, dog at Sagførersalæret bestemmes til 30 Kr. Til Justitskassen bøder Indstævnte Christensen 8 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den fornævnte, under 19 Februar d. A. fremlagte Lejekontrakt af 19 April 1884 er skreven paa ustemplet Papir. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juli 1892: Citanterne, Smedemester Alfred Jacobsen og Dampskibsrestauratør P. A. Christensen, bør Een for Begge og Begge for Een betale Indstævnte, Snedkermester S. Petersen, 100 Kr. med Renter deraf 5% p. a. fra 15 April 1890, til Betaling sker, men bør iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. I Processomkostninger for Underretten betaler derhos Citanten Christensen til Indstævnte 20 Kr. medens Processens Omkostninger iøvrigt for begge Retter ophæves. I Henseende til den sidstnævnte Citant idømte Bøde til Justitskassen bør Underretsdommen ved Magt at stande. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, forsaavidt disse efter den skete Indstævning foreligge Høiesteret til Prøvelse,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 5. Oktober 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Treris Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 26.

Tirsdagen den 29 August.

Nr. 114. Snedkermester S. Petersen (Høgsbro)

contra

Snedkermester Alfred Jacobsen (Ingen) og Dampskibsrestauratør P. A. Christensen (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Indstævnte, Snedkermester S. Petersen i Aarhus, i 1ste Instants paastaaet Citanterne Smedemester Alfred Jacobsen og Dampskibsrestauratør P. A. Christensen, Begge i Aarhus, tilpligtede — Førstnævnte som Lejer af en af Indstævnte til ham udlejet Lejlighed og Sidstnævnte som Selvskyldnercautionist for Jacobsen — in solidum at betale ham i Leje for Januar Kvartal 1890, 100 Kr., samt da bemeldte Lejesum ikke er bleven betalt til den i den mellem Jacobsen og Indstævnte oprettede Lejekontrakt fastsatte Forfaldstid, for den herved begaaede Misligholdelse af Kontrakten, 200 Kr., ialt 300 Kr. med Renter heraf 5% p. a. fra Forligsklagens Dato d. 15 April 1890, til Betaling sker. Da denne Paastand ved Underretsdommen er tagen til Følge, hvorhos Citanterne ere tilpligtede in solidum at betale Indstævnte Processens Omkostninger i 1ste Instants skadesløst, dog saaledes at Sagførersalæret er bestemt til 30 Kr., og Christensen endvidere som udebleven fra Forligsmæglingen uden at godtgjøre lovligt Forfald er idømt en Bøde til Justitskassen af 8 Kr., have Citanterne nu indanket Sagen her for Retten, hvor de have paastaaet den indankede Dom forandret saaledes, at de ikkun tilpligtes in solidum at betale Indstævnte den for det nævnte Kvartal skyldige Lejesum af 100

Kr. — Indstævnte har paastaet Underrettsdommen stadfæstet, dog saaledes at Sagførersalæret bestemmes til 100 Kr.

Ifølge det Oplyste havde Indstævnte ved Lejekontrakt af 19. April 1884 til Citanten, Smedemester Jacobsen, udlejet en Lejlighed i Baghuset i en ham tilhørende Ejendom i Aarhus fra April Flyttedag s. A. bl. a. paa Vilkaar, at Lejemaalet, der skulde være uopsigeligt fra begge Sider indtil April Flyttedag 1885, derefter skulde vedvare, indtil det fra en af Siderne opsagdes med et Fjerdingaars Varsel til en Oktbr. eller April Flyttedag, samt for en aarlig Leje, der i det første Aar skulde være 475 Kr. og derefter 450 Kr., men senere er bleven nedsat til 400 Kr. aarlig, og som ifølge Lejekontrakten skulde betales fjerdingaarsvis forud med en Fjerdedel hver Gang, henholdsvis hver April Flyttedag, 17 Juli, Oktbr. Flyttedag og 17 Januar. — I Lejekontraktens § 7 hedder det dernæst: „Betales Lejeafgiften ikke senest 2 Dage efter Forfaldstid, kan Ejeren strax hæve denne Kontrakt og om fornødent ved Fogdens Hjælp lade Lejeren med Familie og Gods udsætte af Lejligheden. Lejeren er derhos pligtig til at godtgjøre Ejeren skadesløst det Tab, der tilføres ham ved sli Misligholdelse, og mindst en Godtgjørelse af et halvt Aars Leje,“ hvorhos det i § 8 er bestemt, at i Søgsmaalstilfælde betaler den Tabende Sagens Omkostninger gennem alle Instantser skadesløst, dog at Sagførersalæret fastsættes af Retten. Kontrakten er derhos underskrevet af Citanten P. A. Christensen som Kautionist og Selvskyldner, — som det hedder i Underskriften — dog kun for Huslejens rigtige Erlæggelse. Det er endelig in confesso, at Lejligheden af Indstævnte var opsagt Jacobsen til Fraflytning til April Flyttedag 1890, at den d. 17 Januar 1890 forfaldne Huslejepræstation for Januar Kvartal 1890 ikke af Citanten Jacobsen er tilbudt Indstævnte inden Udløbet af den ovennævnte i Kontraktens § 7 fastsatte Termin og ej heller senere er betalt, samt at Indstævnte ikke har benyttet den ham efter Lejekontraktens § 7 tilkommende Ret til, da Citanten Jacobsen udeblev med den nævnte Lejepræstation udover den sammesteds fastsatte Termin, strax at hæve Kontrakten, men har ladet Jacobsen bebo Lejligheden indtil Lejemaalets Udløb.

Medens nu Indstævnte, som meldt, har paastaet Citanterne tilpligtede dels at betale ham Lejepræstationen for Januar Kvartal 1890, dels under Henvisning til Kontraktens § 7 for det Tab, der er tilføjet ham ved den stedfundne Misligholdelse af Kontrakten, at yde ham den stipulerede Godtgjørelse af mindst et halvt Aars Husleje, der efter det anførte udgjør 200 Kr., have Citanterne gjort gjældende, at den i den nævnte Paragraf fastsatte Godtgjørelse ikke tilkommer Indstævnte i det foreliggende Tilfælde, dels fordi Indstævnte ikke har hævet Kontrakten, dels fordi Lejemaalet var opsagt til Ophør til April Flyttedag 1890,

saaledes at de, da Indstævnte, bortset fra Rentetabet, som han, da han ikkun har paastaet Renter fra Forligsklagens Dato, maa antages ikke at ville have godtgjort, ikke har paavist at have lidt noget Tab, ved at Lejen ikke er betalt i rette Tid, herefter kun kunne tilpligtes at betale denne Lejen for Januar Kvartal, hvilken derhos Citanten Jacobsen efter sit Anbringende saavel Dagen, førend han fraflyttede Lejligheden, som under deres Møde i Forligskommissionen vil have tilbudt Indstævnte, uden at denne vilde modtage Beløbet, hvorhos Citanterne endvidere have paastaet sig fritagne for at betale Renter af samme.

Det maa nu ogsaa antages at have været Meningen med de paagjældende Bestemmelser i Lejekontraktens § 7, hvis Ord ej heller kunne anses uforenelige med en saadan Forstaaelse, at den deri vedtagne eventuelle Erstatningspligt for Citanten Jacobsen skulde være betinget af, at hans Udeblivelse med Betalingen af Lejen udover de sammesteds fastsatte Terminer blev bevirkende Aarsag til, at Lejekontrakten hævdedes af Indstævnte, samt at der deraf for denne resulterede et Tab eller i alt Fald en Risiko for at tabe Lejeindtægten af vedkommende Lejlighed efter Omstændighederne endog for et halvt Aar udover det Kvartal, for hvilket Lejerestancen var paadragen; men ligesom det fremgaar af det Ovenanførte, at i det foreliggende Tilfælde den ommeldte Lejekontrakt ikke i mindste Maade blev paavirket af den af Jacobsen begaaede Misligholdelse af samme, idet Lejligheden allerede forinden var af Indstævnte opsagt Jacobsen til Fraflytning til den først indtrædende Flyttedag, og Indstævnte derhos lod Jacobsen, uanset den begaaede Misligholdelse, hensidde uanfægtet i Lejligheden indtil Lejetidens Udlob, saaledes kan det, efter hvad der saaledes foreligger, ej heller antages, at Indstævnte har lidt noget Tab eller været udsat for nogen som helst Risiko som Følge af den tidtommeldte Misligholdelse af Lejekontrakten fra Jacobsens Side, og idet Betingelserne for hans Ret til efter Kontraktens § 7 at kræve Erstatning hos Citanten Jacobsen herefter maa anses at mangle, vil hans Paastand, forsaavidt angaar det som saadan indtalte Beløb af 200 Kr., ikke kunne tages til Følge.

Citanterne ville derfor kun være at tilpligte in solidum at betale Indstævnte det resterende Lejebeløb, 100 Kr., hvoraf de dog, idet der efter det i saa Henseende foreliggende ikke kan gaas ud fra, at Citanten Jacobsen behørig har tilbudt Indstævnte dette Beløb, endvidere ville have at svare Indstævnte Renter som paastaet.

I Procesomkostninger for Underretten vil Citanten Christensen — der, som meldt, uden lovlig Grund udeblev fra Forligsmæglingen i Sagen — have at betale Indstævnte 20 Kr., hvorhos det maa have sit Forblivende ved den ham idømte Bøde til Justitskassen. Iøvrigt ville derimod Processens Omkostninger saavel for Underretten som for Overretten efter Omstændighederne være at op-

hæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse end den i Underrettsdommen ommeldte at være begaaet.

Nr. 257. Høiesteretsagfører Shaw
contra
Johannes Sørensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 30 Juni 1893: Arrestanten Johannes Sørensen bør straffes med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage samt tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juli 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Petersen og Steinthal, betaler Arrestanten Johannes Sørensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johannes Sørensen til Høiesteretsagfører Shaw og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da det under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede, mod Arrestanten Johannes Sørensen for Løsgængeri og Betleri anlagte Sag ved Arrestantens egen med det iøvrigt

oplyste stemmende Tilstaaelse er godtgjort, at Arrestanten efter den 18de f. M. at være bortgaaet fra Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var indlagt, har vandret om paa Landet, uden Subsistensmidler og uden at søge lovligt Erhverv, idet han udelukkende ernærede sig ved Betleri, indtil han den 20de s. M. blev anholdt under nærværende Sag, maa det billiges, at han, der er født den 21de Oktober 1857 og oftere forhen straffet, bl. a. for Løsgænger og Betleri, senest ifølg Kjøge Kjøbstad Politirets Dom af 20de April d. A. efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 jfr. § 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved den indankede Dom er anset efter de samme Lovbestemmelser efter Omstændighederne med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage.

Nr. 67. Overretssagfører Thorvald Henriksen (Selv)

contra

Hofjægermester A. Hage som Værge for den umyndiggjorte Reginald Bilsted (Ingen.)

betr. Betaling af et Pengebeløb.

Vordingborg nordre Birks ordinære Rets Dom af 2 April 1891: Indstævnte Hofjægermester A. Hage paa Oremandsgaard bør som Værge for den umyndiggjorte Reginald Bilsted betale til Citanten, Overretssagfører Thorvald Henriksen i Kjøbenhavn 93 Kr. 80 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. A. fra den 2den Januar f. A., indtil Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1892: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten Overretssagfører T. Henriksen til Indstævnte Hofjægermester A. Hage som Værge for den umyndiggjorte Reginald Bilsted med 40 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Citanten en Frist af 8 Dage efter Dommens Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 31te August og 9de November f. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. Til Justitskassen
betaler Appellanten, Overretssagfører Hen-
riksen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under
nærværende Sag søgte Citanten Overretssagfører T. Henriksen
i 1ste Instants Indstævnte Hofjægermester A. Hage til som Værge
for den umyndiggjorte Reginald Bilsted at betale ham 2543 Kr.
80 Øre, som den Umyndiggjorte skulde være ham skyldig i
Salær og Udlæg, med Rente 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens
Dato den 2den Januar 1890 og Sagens Omkostninger, og da
der ved den inden Vordingborg Nordre Birk afsagte Dom ikkun
er tillagt ham foruden for Udlæg 43 Kr. 80 Øre et Salær af
50 Kr., hvorhos Sagens Omkostninger ere ophævede, har Ci-
tanten indanket Sagen her for Retten og paastaet Dommen
forandret overensstemmende med hans Paastand for Underretten,
hvorhos han har paastaet sig Appellens Omkostninger tillagt.

Indstævnte har paastaet Underretsdommen stadfæstet og
sig tillagt Omkostningerne.

Det fremgaar af Sagen, at ovennævnte Reginald Bilsted blev
erklæret umyndig i Februar 1887, og at han indtil da kun en
Gang havde været hos Citanten for at søge Raad, uden at der
imidlertid foreløbig foretoges noget. Da Bilsted derpaa gik fallit,
mødte Citanten, der var bekendt med hans Umyndiggjørelse,
gjentagne Gange under Konkursbehandlingen, indtil denne sluttedes,
da Kreditorerne vare betalte. Den Umyndiggjorte havde imid-
lertid faaet en ny Værge, Indstævnte, og paa Citantens Hen-
vendelse til ham om Salær for hans Virksomhed i den Umyndig-
gjortes Interesse blev der, uden at nogen Forpligtelse hertil
anerkjendtes, tilbudt ham foruden Godtgjørelse for Udlæg et
Honorar af 500 Kr., hvilket Tilbud Citanten forkastede. Her
under Sagen har Indstævnte gjort gjældende, at han ikke er
forpligtet til at betale for en Virksomhed, som Citanten har
udvist efter Anmodning af den Umyndiggjorte alene, og at han
iøvrigt ikke erkjender, at der fra Citantens Side er virket for

den Umyndiggjorte eller udrettet noget for ham, som ikke ogsaa uden hans Indblanding vilde være sket.

Om det imidlertid end maatte kunne statueres, at Citantens Optræden under Konkursen, hvor han mødte for Boets Kreditorer, har medført Fordele for den Umyndiggjorte, som ellers ikke vilde være tilflydte denne, maa det i ethvert Fald være afgjørende, at hans Indblanding ikke er sket efter Samraad med eller blot Billigelse af Værgen for den Umyndiggjorte, og at dennes egen Anmodning ikke kan forpligte ham.

Da der ved Underretsdommen, som anført, er tillagt Citanten Godtgørelse for havde Udlæg, hvilket Indstævnte intet har havt at erindre imod, og derhos et Honorar af 50 Kr. for den Umyndiggjortes første Besøg hos ham, vil Dommen være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten findes Citanten at burde erstatte Indstævnte med 40 Kr. Der vil være at forelægge Citanten en Frist af 8 Dage efter Dommens Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 31te August og 9de November f. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr. 246. Høiesteretssagfører Lunn
contra
Hans Jørgensen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kolding Herreds Extrarets Dom af 10 Juni 1893: Arrestanten Hans Jørgensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar, saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, og til Defensor, Prokurator Seidelin, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juli 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Jørgensen til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Jørgensen, med Tilnavn „Rotten“ — der er født i Aaret 1838, og som tidligere her i Landet har været straffet mangfoldige Gange og navnlig for Betleri, tildels i Forbindelse med andre Forbrydelser, sidst ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 15 December 1891 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, samt 3 Gange for Tyveri, deraf den ene Gang i Forbindelse med Betleri, senest ifølge Høiesterets Dom af 30 August 1887, efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder — tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 28 April d. A. om Eftermiddagen omtrent Kl. 7 for at betle havde begivet sig ind i Gaardejer Christensens paa Dalbymark beliggende Gaard og var gaaet ind i Stuehuset gennem Gaardøren, som efter hans Forklaring vel var lukket, men ikke aflaaaset, medens et under Sagen afhørt Vidne har forklaret, at Døren var aflaaaset, uden at Nøglen dog var tagen af Døren, har tilegnet sig et Sølv-Damecylinderuhr samt en Uhrkapsel af Nysølv, hvilke Gjenstande henlaa i et Vindue i et Sengekammer i bemeldte Gaard.

Forsaavidt han tillige er sigtet for ved samme Lejlighed at have tilegnet sig et Stykke til 10 Øre vurderet Stangsæbe, der laa i Kjøkkenet, og et ligeledes til 10 Øre vurderet Brandfogedskilt, der hang i Forstuen i bemeldte Gaard, hvilke Gjenstande Arrestanten efter sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af, da har han, der ved den omhandlede Lejlighed vil have været noget, om end ikke i høj Grad, beruset, hvad ogsaa bestyrkes ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, forklaret, at han i alt Fald ikke erindrer at have tilegnet sig de ommeldte Gjenstande, men at han dog paa den anden Side ikke tør benægte, at han har taget dem. Uhret, der er vurderet til 18 Kr., er bragt tilstede under under Sagen og udleveret til dets Ejerinde, Cecilie Marie Bøgh, der tjente hos Gaardejer Christensen som Husholderske, medens Uhrkapslen, der er vurderet til 25 Øre, tilligemed Sæben og

Brandfogedskiltet, der ligeledes ere bragte tilstede, ere udleverede til Gaardejer Christensen, hvem de tilhøre, og der er under Sagen ikke Spørgsmaal om Erstatning.

Arrestanten har endvidere vedgaaet, at han, der den 26 Juni f. A. efter at have faaet Udgangstilladelse var, udebleven fra Fællesarbejdsanstalten i Odense, og som efter et længere Ophold i Hertugdømmet Slesvig den 28 April d. A. havde passeret Landgrænsen ved Taps Toldsted, derefter paa sin Vandring Nordpaa samme Dag har været inde flere Steder for at betle, dels om Penge, dels om Fødevarer.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, 1 Membr., og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Hermed endte Høiesterets anden Extrasession.

Anden ordinære Session.

Mandagen den 2 Oktober.

Nr. 218. Høiesteretsadvokat Lunn
 contra
 Christen Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold.

Meerløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 6 Marts 1893: Tiltalte, Ungkarl Christen Jensen af Tornved, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede samtlige Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salærer til Aktor, Sagfører Ohlmann, og til Defensor, Prokurator Christensen, 10 Kr. til hver. Saa betaler han og til Skovfoged C. C. Møller af Tornved Skov 39 Kr. 62 Øre i Erstatning. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Maj 1893: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær

til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Steinthal, betaler Tiltalte Christen Jensen af Tornved 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Jensen til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Meerløse og Tudse Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Christen Jensen af Tornved, der er født den 30 Maj 1859 og ikke funden tidligere kriminelt tiltalt eller straffet, aktioneret for Vold, og ere ifølge Tiltaltes ved det iøvrigt oplyste bestyrkede Tilstaaelse Sagens Omstændigheder følgende: Afvigte Nytaarsaften henved Midnat gik Tiltalte, der bestyrer sin Fader Jens Hansens Boelssted i Tornved, tilligemed en Tjenestekarl ved Navn Sørensen, begge medførende Bøsser, ud paa Jens Hansens Mark efter deres Forklaringer for at fange Krybskytter. De gik ogsaa noget — efter Tiltaltes Forklaring kun ca. 3 Alen — ind i Tornved Skov, hvortil Tiltalte ikke vil have kunnet opgive nogen Grund, medens de begge iøvrigt have fastholdt, at de lagde deres Bøsser fra sig paa Jens Hansens Mark, forinden de gik ind i Skoven. Skovfoged C. C. Møller, der havde Opsigt med Skoven og i denne sin Bestillings Medfør tilligemed Arbejdsmand Hans Mortensen var ude i Skoven for at se efter Krybskytter, fik imidlertid Øje paa Tiltalte og hans Ledsager og løb henimod dem, og da Tiltalte saa Skovfogden løbe efter dem, tog han Træskoene i Haanden og Bøssen under Armen og løb tilligemed Sørensen alt, hvad han kunde. Skovfogden, der efter sin Forklaring skjønnede, at Tiltalte og

hans Ledsager, hvilke han i Øjeblikket ikke kjendte, medførte Bøsser og antog dem for Krybskytter, forfulgte dem derpaa tilligemed nævnte Mortensen videre over Jens Hansens Mark for om muligt at faa at vide, hvem de vare. Da Tiltalte og Sørensen vare komne et Stykke ned over Marken, standsede de og raabte til Skovfogden for at formaa denne til at ophøre med Forfølgningen, at de nu vilde skyde, idet de tillige pegede med Bøsseløbene mod Skovfogden. Da Skovfogden imidlertid ikke lod sig standse ved denne Trudsel, der efter Tiltaltes og Sørensens Forklaringer heller ikke var alvorligt ment, fortsattes Flugten og Forfølgningen videre over Marken og hened en tilstødende Landevej. Her standsede nu Tiltalte, efter sin Forklaring fordi han ikke var i Stand til at løbe mere, og efter at have tilraabt Skovfogden, at denne ikke maatte forfølge ham videre — hvilket Tilraab Skovfogden dog benægter at have hørt — gik Tiltalte, der var bleven ophidset ved den efter hans Formening uberettigede Forfølgning fra Skovfogdens Side, tilbage mod denne og slog nu med sit Bøsseløb — som han har forklaret, alene for at standse Forfølgningen, uden Tanke om at gjøre Skovfogden Skade — denne et Slag oven i Hovedet, saa at han faldt om, hvorefter Tiltalte gik bort. Tiltalte har iøvrigt, hvad ogsaa er forklaret af Sørensen, gjort gjældende, at Skovfogden, forinden denne fik Slaget, havde løftet sin Stok mod Tiltalte, medens Skovfogden har erklæret, at dette er ham ganske uviterligt, og at han ikke havde nogen Grund hertil, da han, der kjendte Tiltalte, da denne kom tilbage imod ham, ikke havde nogen Anelse om, at Tiltalte vilde ham ilde. Ved det ommeldte Slag, som Skovfogden nærmest maa antages at have modtaget med ubedækket Hoved, hvad Tiltalte dog ikke kan antages at have bemærket, og ved hvilket Slag Skovfogden efter sin Forklaring besvimeede, tilføjedes der ham ifølge en foreliggende Lægeattest af 1 Januar d. A., i Isseregionen en stjerneformet solutio continui, dannet af 3 sammenstødende Saar hvert af ca. $1\frac{1}{3}$ Centimeters Længde, samt foran disse Saar et andet $4\frac{1}{2}$ Centimeter langt Saar ned mod Panden, af hvilke Saar, der alle havde knuste Rande, dog intet kunde ses at være gaaet igjennem Senehinden eller at have beskadiget Kraniet. Det udtales derhos i Attesten som sandsynligt, at Saarene, der ikke have paavirket Patientens Befindende i nogen højere Grad, vilde kunne læges i Løbet af nogle Uger uden at medføre skadelige Følger for Liv eller Helbred, og denne Formening har ifølge samme Læges Erklæring af 20 Februar næstefter bekræftet sig, ligesom Skovfogden i Forhøret den 1 s. M. har forklaret, at han da betragtede sig som fuldkommen helbredet. For det ommeldte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der findes efter Omstændighederne passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5

Dage, hvorfor bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om den Skovfoged Møller tilkjendte Erstatning, der er paalagt Tiltalte, billiges, vil være at stadfæste.

Nr. 233. Høiesteretsagfører Lunn
 contra
 Niels Nielsen og Hans Andersen (Def. Hansen),
 der tiltales for Tyveri.

Stubbekjøbings Herreds Extrarets Dom af 24 Marts 1893: De Tiltalte Fisker Niels Nielsen og Arbejdsmand Hans Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Andersen i 3 Gange 5 Dage, Tiltalte Nielsen i 8 Dage, og, En for Begge og Begge for En, betale i Erstatning til Godsejer Stampe 6 Kr. 40 Øre og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Ravnsgaard og Sagfører Gustavsen, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Maj 1893: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Wolff og Tvermoes for Overretten betale de Tiltalte, Niels Nielsen og Hans Andersen, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges for Tiltalte Nielsen til 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte Andersen til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Niels Nielsen til to Gange fem Dage

og for Hans Andersen til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte een for begge og begge for een til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stubbekjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Niels Nielsen og Hans Andersen, af hvilke Tiltalte Nielsen er født den 10 November 1855 og gjentagne Gange straffet, senest ved Stubbekjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 18 September 1888 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens Tiltalte Andersen er født den 5 Marts 1866 og ved Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 5 Marts 1890 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, men ikke iøvrigt straffet efter Dom, aktionerede for Tyveri. Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at de den 13 November f. A. efter foregaaende Aftale og til fælles Fordel have fra et Godsejer Stampe tilhørende Indelukke ved Skjærringe Lyng, der er bestemt til at fange Dyr i og efter det Oplyste saaledes indhegnet og aflukket, at de deri værende Dyr ikke ved egen Hjælp kunne komme ud, uberettiget tilegnet sig et under Sagen til 6 Kr. 40 Øre vurderet Raadyr, som Tiltalte Andersen, efterat have begivet sig ind i Indelukket, drev hen mod Tiltalte Nielsen, der skjød det, hvorefter de bragte Dyret bort og solgte det. For det nævnte Forhold findes de Tiltalte ved den indankede Dom rettelig ansete, Tiltalte Nielsen efter Straffelovens § 228 og Tiltalte Andersen efter samme Lovs § 230, 1 Led, og da de ved Dommen valgte Straffe af Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Nielsen i 8 Dage og for Tiltalte Andersen i 3 Gange 5 Dage, findes passende, og da det ligeledes billiges, at de Tiltalte ere tilpligtede in solidum at betale i Erstatning til Godsejer Stampe 6 Kr. 40 Øre, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 274. Høiesteretssagfører Lunn
contra
Martha Persdotter (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 August 1893: Arrestantinden Martha Persdotter bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Martha Persdotter til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Martha Persdotter, hvis opgivne Alder af 37 Aar er skønnet stemmende med hendes Udseende, og som senest er anset ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 8 Oktober 1892 efter Straffelovens § 231, første Mb., samt efter dens § 253 og Lov 15 Maj 1875 § 22, jfr. § 2, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos hun i Medfør af Straffelovens § 16 dømtes til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 16, og er det i saa Henseende ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste godtgjort, at hun, som den 15 Juni d. A. i Henhold til fornævnte Dom til Kjøbenhavns Polities Protokol over bortsendte Personer blev advaret om Virkningen af en ulovlig Tilbagevenden her til Riget, og som næste Dag blev oversendt til Malmø, faa Dage efter uden Tilladelse atter er vendt tilbage her til Staden, hvor hun derefter har opholdt sig, indtil hun den 25 Juli d. A. blev paagrebet af Politiet

i Anledning af nærværende Sag. Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 16, 2 Stykke, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos hun i Medfør af nysnævnte Lovbestemmelse vil være at dømme til at udvises af Riget.

Nr. 269. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 Søren Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 August 1893: Arrestanten Søren Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Petersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at selv om Tiltaltes senere, i Dommen fremstillede Forklaring lægges til Grund, maatte han ligefuldt dømmes som Tyv,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretten Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Søren Nielsen til Høiesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Søren Nielsen for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 30 Maj d. A. ulovlig har sat sig i Besiddelse af og tilegnet sig en nogle

Beklædningsgjenstande, Smykker, Toilettesager m. m. af samlet Værdi 12 Kr. indeholdende Pakke, hvis Ejer det ikke er lykkedes at udfinde, men som efter Arrestantens Forklaring laa paa Holmens Bro, da han satte sig i Besiddelse af den.

Angaaende de nærmere Omstændigheder ved dette Ejendomsindgreb har Arrestanten ifølge en samme Dag optagen Politirapport til denne forklaret, at, da han om Eftermiddagen havde passeret Holmens Bro, kom en Mand imod ham trækkende en Vogn, paa hvilken der laa Rejsetøj, at han lagde Mærke til, at den omhandlede Pakke faldt ned af Vognen, og at han, da Manden, der trak samme, ikke bemærkede dette, tog Pakken op i den Hensigt at pantsætte den til egen Fordel, hvad han dog ved sin Anholdelse blev forhindret i. Denne Forklaring har Arrestanten derefter godkendt i det i Henhold til Grundlovens § 80 optagne foreløbige Forhør. I de senere Forhør har han derimod forklaret, at han ikke saa Pakken falde af Vognen, men først saa den, da den laa paa Broen lige bag ved Vognen, medens han dog har erkjendt, at han bestemt gik ud fra, at den var falden ned af Vognen, ligesom han ogsaa har erkjendt, at Manden, der trak Vognen, kun var ca. 30 Skridt borte fra Pakken, da Arrestanten tog den og tilegnede sig den. I Forhøret den 8 s. M. har Arrestanten derhos erklæret, at han ikke mindes til Politirapporten at have forklaret, at han ved den omhandlede Lejlighed lagde Mærke til, at Pakken faldt ned af Vognen, og at han i det foreløbige Forhør muligvis ikke ved Oplæsningen af hans Forklaring til Politirapporten har været opmærksom paa dette Punkt. Hertil vil der imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn, saameget mindre som Politibetjent Nr. 150 Jansen edelig har forklaret, at Arrestanten til Politirapporten i utvetydige Udtryk forklarede, at han havde set, at den omhandlede Pakke faldt af Vognen, og da Arrestantens senere modstridende Forklaring ikke er bestyrket ved Nogetsomhelst, vil den af ham i det foreløbige Forhør godkendte Forklaring i sin Helhed være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 12 Oktober 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 27.

Mandagen den 2. Oktober.

Nr. 269. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Søren Nielsen (Def. Lunn),

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Arrestanten er født den 12 April 1864 og — foruden tvende Gange at være straffet arbitrært under sin Militærtjeneste — anset ifølge Rettens Domme af 12 Juni 1886 og 7 Februar 1891 henholdsvis efter Straffelovens § 228, 270, jfr. tildels § 46 og § 274, 2det Led, jfr. § 270, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 274, jfr. § 268, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 28 Maj 1891 efter Straffelovens § 228, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage — idet han nemlig havde fordulgt den ovennævnte ham overgaaede Dom af 12 Juni 1886 — og ifølge nærværende Rets Dom af 5 April f. A. efter Straffelovens § 230, første Stykke, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, hvis ommeldte Forhold findes at burde tilregnes ham som Tyveri, være at ansee efter Straffelovens § 231, første Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tirsdagen den 3 Oktober.

Nr. 231. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Jørgen Julius Rønnow (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Fabrikation og Forhandling af Margarine m. m. af 1 April 1891 samt af Næringsloven.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 Juni 1893: Tiltalte Jørgen Julius Rønnow bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde dels 200 Kr., dels 15 Kr. De 10 ovennævnte Beholdere Margarine ville derhos være at konfiskere til Fordel for samme Kasse. Sagens Omkostninger udredes af Tiltalte. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 22 Juni d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage Sagen i dens Helhed under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand, forsaavidt den angaar Overtrædelse af Næringslovgivningen, maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

For det af Tiltalte udviste i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter de deri nævnte Lovbestemmelser, men Straffen findes at kunne bestemmes under Eet til en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde paa 200 Kroner. Med Hensyn til Konfiskationen og Sagens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jørgen Julius Rønnow bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde to Hundrede Kroner. Iøvrigt bør Kriminal- og Politiretts Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jørgen Julius Rønnow, der er født den 5 Maj 1848, og som ikke er fundet forhen straffet, for Overtrædelse af Lov om Fabrikation og Forhandling af Margarine m. m. af 1 April 1891 samt af Næringslovgivningen.

Efter den af Tiltalte afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende: I Tiden fra November f. A. til Januar d. A. har Tiltalte her til Byen fra Hamburg indført til Forhandling ca. 30 Beholdere Margarine, hver indeholdende fra ca. 70 til ca. 100 Pd. af nævnte Stof. Den saaledes indførte Margarine har Tiltalte dernæst faldbudt og har for egen Regning til forskellige Bagere her i Byen og paa Fredeiksberg solgt ialt ca. 20 af de ovennævnte Beholdere — i det overvejende Antal Tilfælde en hel Beholder ad Gangen og i et enkelt Tilfælde et Parti paa 5 af de nævnte Beholdere, hver indeholdende ca. 100 Pd. Margarine, til en Pris af mellem 50 og 60 Øre pr. Pd. Tiltalte har i Overensstemmelse med det iøvrigt Oplyste erkjendt, at han ikke har forhandlet det nævnte Fabrikat under Navn af Margarine, men derimod under Benævnelsen „vegetabilsk Bagesmør“, at de paagjældende Beholdere, i hvilke han saavel har indført som har forhandlet Fabrikatet, ikke have havt den i Indenrigsministeriets Bekjendtgørelse angaaende Margarinebeholderes Form og Mærkning m. v. af 22 April 1891 foreskrevne Form, ligesalidt som de have været mærkede paa den i den nævnte Bekjendtgørelse angivne Maade, eller forsynede med Angivelse enten af Margarinens Procentindhold af Smørfedt eller af Fabrikantens Navn, at han i et enkelt Tilfælde har leveret en Kjøber 10 Pd. af den omhandlede Margarine indsvøbt i et Stykke Papir, der ikke var mærket paa den i den nævnte Bekjendtgørelse foreskrevne Maade, at Fabrikatet har havt en betydelig stærkere gul Farve end tilladt efter ovennævnte Lov af 1 April 1891, at han ikke har gjort nogen Anmeldelse til Politiet om, at han drev Forretning med at indføre og forhandle Margarine, ligesalidt som han over Indførelsen af Margارين og Forhandlingen af samme har ført den i ovennævnte Bekjendtgørelse ommeldte autoriserede Bog, og at de af ham i Anledning af Salget af Fabrikatet udstedte Følgesedler og Regninger ikke have lydt paa Margarine, men paa vegetabilsk Bagesmør. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, hvis Forklaring om ikke at have handlet i svigagtig Hensigt ikke findes at kunne forkastes, være at ansee efter oftnævnte Lovs § 12, samme Lovs § 17, 2det Stykke, jfr. §§ 3, 5 og 6, samt dens § 17, 3die Stykke, jfr. § 4, 3die Stykke, og § 7, med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde efter Omstændighederne af 200 Kr. Ti af de ovennævnte Beholdere med Indhold, som nu henstaa i Grosserer Erik Hansens Lagerkjælder, Herluf Trollesgade Nr. 6 her i Staden, og ere forsynede med

Politiets Segl, ville derhos være at konfiskere til Fordel for ovennævnte Kasse.

Tiltalte, hvem der under 21 Juli 1881 af Københavns Magistrat er meddelt Borgerskab som Høker her i Staden, og som ikke er i Besiddelse af nogen anden Næringsadkomst, har derhos gjort sig skyldig i Overtrædelse af Lov om Haandværks- og Fabrikdrift m. m. af 29 December 1857, dels ved at forhandle den omhandlede Margarine uden at have noget Udsalgssted, dels ved at forhandle en Del af samme i Kvantiteter, der ikke ere Gjenstand for Detailhandel, og han vil derfor være at ansee efter nysnævnte Lovs § 75, jfr. dels § 34, dels § 33, med en ligeledes Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne vil kunne bestemmes til 15 Kr.

Nr. 261. Høiesteretssagfører Lunn
 contra
 Hans Poulsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Lollands Nørreherreds Extrarets Dom af 21 Februar 1893: Tiltalte, Arbejdsmand Hans Poulsen af Vedby, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Fasting, 12 Kr., og til Defensor Overretssagfører Zwick, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juli 1893: Tiltalte Hans Poulsen, med Tilnavn Godske, af Vedby bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Derhos bør han betale Aktionens Omkostninger, derunder de i Underretsdømmen fastsatte Salærer, samt i Salær til Prokuratorerne Mundt og Lange for Overretten, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven,

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte Hans Poulsen til Høiesterets-
sagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Lollands Nørreherreds Extraret hertil indankede Sag
er Tiltalte Hans Poulsen, med Tilnavn Godske, af Vedby aktio-
neret for Tyveri, og er det ved Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt
Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, der boer tilleje i et
Gaardejer Rasmus Madsens Enke i Vedby tilhørende Hus, i en
hende tilhørende, ved Mageltving Mose beliggende, Skov, kort
Tid forinden sidste Jul omhuggede 4 Stykker smaa, ca. 1 $\frac{1}{4}$
Alen høje, Grantræer, og nogle Dage efter, men ligeledes før
Julen, ca. 10 Stykker lignende Grantræer, af hvilke Grantræer,
der alle ere blevne vurderede til 50 Øre Stykket, han solgte i
Nakskov 9 til 10 for Størstedelen til 35 Øre Stykket, medens
han kastede Resten over Gjærdet ud paa en Gangsti, og næg-
ter at vide, hvad der siden er blevet af dem. Tiltalte har
imidlertid forklaret, at han af bemeldte Enkes Søn, den 17-aarige
Hans Christian Madsen, havde, forinden han omhuggede de
førstnævnte Grantræer, faaet Tilladelse til at hugge nogle faa
Stykker Træer i den ommeldte Skov til at sælge som Juletræer
til egen Fordel, ligesom han atter, da han havde solgt de først-
nævnte, begjærede og fik Tilladelse af Sønnen til at hugge en
Del Grantræer i Skoven i samme Øjemed, samt at han antog,
at Sønnen, til hvem dennes Moder undertiden, naar han havde
bedet om Et eller Andet, f. Ex. om et Knippe Halm eller om
at faa kjørt et Læs Brænde, havde henvist ham, kunde disponere
som sket over Træerne. Da denne Tiltaltes Forklaring, der har
Formodningen imod sig, strider imod det af Hans Christian
Madsen afgivne, med det iøvrigt Oplyste stemmende beedigede
Vidnesbyrd, der gaar ud paa, at han vel nogle Dage før Jul, da
han pløjede paa sin Moders Mark, paa Tiltaltes Forespørgsel,
om han vilde give ham et Par Graner af Moderens Skov, havde
svaret, at Tiltalte maatte tage et af de smaa Grantræer, idet han
troede, at Tiltalte vilde benytte et saadant til Juletræ for sine
Børn, men at han hverken senere har gjentaget saadan Til-
ladelse eller den ommeldte Gang har givet Tiltalte Tilladelse til
at hugge og optage mere end et Grantræ, og da Tiltalte selv
efter hans egen Forklaring maatte vide, at Enkens nævnte
umyndige Søn ikke kunde give ham Tilladelse til at omhugge
og sælge ca. 15 Stykker Grantræer i hans Moders Skov, hvorved

denne maa antages at have lidt en Skade, der er betydelig større end Grantræernes Værdi, findes der ej at kunne tages Hensyn til, at Tiltalte under Forhørerne har fastholdt, at han ej har villet gjøre sig skyldig i noget Ulovligt ved at tilegne sig Træerne, hvorimod Tiltalte, der er født den 14 Februar 1863 og ej funden forhen tiltalt eller straffet, vil være at ansee efter Straffelovens § 234, § 228*), med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Onsdagen den 4 Oktober.

Nr. 270.

Advokat Halkier

contra

Friederich Jacob Wichmann (Def. Nellemann),

der tiltales for uteerligt Forhold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 August 1893: Tiltalte Friederich Jacob Wichmann bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Seidelin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Friederich Jacob Wichmann til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Friederich Jacob Wichmann, hvis opgivne Alder af 68 Aar er skjønnet stemmende med hans Ud-

*) Citationsmaaden er saaledes i Overretsdommen.

seende, og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, for uteerligt Forhold anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i saadant Forhold overfor en den 30 August 1878 født Dreng under følgende nærmere Omstændigheder: Efterat Tiltalte en Dag i September eller sidst i August f. A. sammen med den nævnte Dreng var gaaet ind i et Pissoir i en Ejendom her i Staden, tog han fat i Drengens mandlige Lem og gned dette, idet han samtidig lod Drengen — der ikke var uvillig dertil, skjøndt ingen anden efter hans Forklaring tidligere havde drevet Uteerlighed med ham — gnide hans eget mandlige Lem, hvorefter han gik med ham ind paa en Retirade i en anden Ejendom, hvor de gjensidig behandlede hinanden paa samme Maade, indtil Sæden gik fra dem begge. I indeværende Aar har Tiltalte derhos mindst 3 Gange, henholdsvis i en Port paa Vesterbrogade, paa en Trappegang i Buegangene ved Kristiansborg Slot og paa en Retirade paa Magistratens Stenplads ved Gasværkshavnen, behandlet den nævnte Dreng og ladet sig behandle af ham paa samme Maade som ovenfor anført, dog at det sidste Gang, nemlig den 18 Juni d. A., ikke kom til Sædafgang, idet en Trediemand afbrød dem i deres gjensidige uteerlige Behandling og paagreb Tiltalte. Ved de tidligere Lejligheder havde Tiltalte hver Gang givet Drengen nogle mindre Pengebeløb og trakteret ham paa forskjellig Maade. — Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 185, jfr. § 23, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Nr. 267. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Thorvald Cornelius Manzing (Def. Asmussen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 3 Juli 1893: Arrestanten Thorvald Cornelius Manzing bør hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 August 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at

stande. I Salær til Prokuratorerne Juel og Kalko for Overretten betaler Arrestanten, Thorvald Cornelius Manzing, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte Thorvald Cornelius Manzing
til Høiesteretssagførerne Jensen og Asmussen
30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales
Arrestanten Thorvald Cornelius Manzing for Løsgænger og
Betleri, og maa det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med
det iøvrigt Oplyste anses tilstrækkeligt godtgjort, at han efter
den 24 Juni d. A. at være gaaet bort fra Kjøbenhavns Lade-
gaard, hvor han var indlagt, har vandret omkring i Egnen mel-
lem Kjøbenhavn, Kjøge og Roskilde uden at søge lovligt Erhverv
og har ernæret sig ved Betleri, indtil han den 28 s. M. anhold-
tes i Aagerup inden Lejre Herred. For dette Forhold vil Arre-
stanten, der er født den 21 Januar 1853, og som mangfoldige
Gange tidligere er straffet foruden for Ejendomsindgreb m. m.
for Overtrædelse af Lov 3 Marts 1860, de tvende sidste Gange
ifølge Ringsted Herreds Politirets Dom af 18 August f. A. i
Henhold til bemeldte Lovs § 2, jfr. § 1, samt §§ 3 og 5 med
Tvangsarbejde i 180 Dage og ifølge Dragsholm Birks Politirets
Dom af 16 Marts d. A. i Henhold til samme Lovs § 3 med
Tvangsarbejde i 90 Dage — nu være at ansee efter samme Lovs
§ 1, jfr. § 5, og da den ved Politiretsdommen i Henhold til
nævnte §§ 1 og 5 valgte Straf af Tvangsarbejde i Roskilde Amts
Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage findes passende, vil bemeldte
Dom være at stadfæste.

Nr. 68. **Snedker Rasmus Christian Hansen (Høgsbro)**

contra

Gaardejer Hans Rasmussen (Ingen),

betr. Ophævelse af en Fogedforretning.

Wedellsborg Birks Fogedrets Kjendelse af 31 Juli 1891, hvorved der for en Del paaløbne Tvangsmulκτη er dekretet Udlæg dels i forskellige Løsøreffekter dels i en Rekvisitus tilhørende fast Ejendom Matr. 3 f af Faurskov.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Februar 1892: Den indankede Fogedforretning bør ved Magt at stande. Appellens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Da der i det i den indankede Dom ommeldte Hegn paa den Tid, da den paaankede Fogedforretning foretoges, af Appellanten var anbragt en Aabning, som af Fogeden skjønnedes at være ca. 1 $\frac{3}{4}$ Alen bred og efter Proceduren for Overretten maa antages at have været ca. 2 Alen bred, da en saadan Bredde navnlig efter en for Overretten fremlagt Erklæring fra to Statskonsulenter i Husdyrbrug maa anses tilstrækkelig til, at Kreaturer kunne trækkes derigjennem eet ad Gangen, samt da der efter Indholdet af den mellem Parterne den 12 Juli 1890 afsagte Dom ikke kunde paahvile Appellanten nogen Pligt med Hensyn til Beskaffenheden af det indenfor Hegnet værende Terræn, som nu maa antages at have samme Skraaning ned mod Vandstedet, som dengang Dommen faldt — hvilken Skraaning imidlertid efter Proceduren for Overretten maa antages ikke at have været til Hinder for, at Kreaturer kunde passere Jordsmonnet — findes Appellanten at have opfyldt den ham ved Dommen paalagte Forpligtelse, som alene gik ud paa, at der i Hegnet skulde gjøres en saadan Aabning, at Kreaturer kunde trækkes derigjennem ned eller ind til Vandstedet, og som, ifølge hvad der i Dommen er udtalt, ikke skulde være bredere, end det var nødvendigt for at komme til Vandstedet. Den paaankede Fogedforretning af 31 Juli 1891 vil derfor overensstemmende med Appellantens Paa-stand være at ophæve, og Indstævnte vil have at tilbagelevere denne i uskadt Stand alle de ham ved bemeldte Forretning udleverede Løsøregjenstande eller at erstatte dem med det Beløb af 122 Kr. 50 Øre, hvortil de ved Forretningen vurderedes, samt derhos betale ham i Godt-

gjørelse for Afsavnet af Gjenstandene et Beløb, som findes passende at kunne fastsættes til 50 Kroner. Derimod findes der efter Omstændighederne ikke Anledning til, som paa-staaet, endvidere at tillægge Appellanten nogen Erstatning for Tort og Kreditspilde.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Fogedforretning ophæves. Indstævnte Gaardejer Hans Rasmussen bør inden 15 Dage efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse til Appellanten Snedker Rasmus Christian Hansen tilbagelevere i uskadt Stand alle de ham ved bemeldte Fogedforretning overleverede Løsøregjenstande eller i Erstatning for samme betale 122 Kroner 50 Øre; saa betaler han og til Appellanten 50 Kroner i Godtgjørelse for Afsavnet af Gjenstandene. Iøvrigt bør han for Appellantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I en af Indstævnte, Gaardejer Hans Rasmussen af Faurskov, mod Citanten Snedker Rasmus Christian Hansen sammesteds ved Wedellsborg Birkething anlagt Sag blev det under 12 Juli 1890 ved Dom paalagt Citanten under en daglig Mulkt af 2 Kr. i Hegnet mellem hans Jord og den offentlige fra Faurskov By til Ørelykke førende Vej at gjøre en saadan Aabning, at Kreaturer kunde trækkes derigjennem ind til det indenfor værende Vandsted. Da Citanten efter Indstævntes Formening ikke havde efterkommet sine Forpligtelser efter denne Dom, rekvirerede Indstævnte under 22 Oktober s. A. Mulker inddrevne for Tidsrummet efter 19 August, og da Fogden ved at besigtige Stedet fandt den til Vandstedet anbragte Aabning paa ca. 5 Kvarter utilstrækkelig og desuden anbragt paa et urigtigt Sted, nemlig mellem den offentlige Vej og et ikke Citanten selv, men hans Nabo tilhørende Jordstykke, blev der under 27 s. M. effektueret Udlæg i endel Løsøre, som derefter bortsolgtes ved offentlig Auktion. Under 25 Juli f. A. rekvirerede Indstævnte paany Udlæg

for Tvangsmulfter for Tidsrummet fra 27 Oktober 1890 til 20 Januar 1891, og da nu Aabningen ved Fogdens Besigtigelse vel fandtes $\frac{1}{2}$ Alen bredere end tidligere, men dog efter hans Skjøn utilstrækkelig til Øjemedet, navnlig ogsaa paa Grund af en stærk Skraaning indenfor Aabningen, blev der under 31 s. M. gjort Udlæg for Mulfter m. v. ialt for 206 Kr. 53 Øre, dels i Løsøre, dels i den Citanten tilhørende faste Ejendom Matr. Nr. 3 f i Faurskov. Dette sidste Udlæg har Citanten under Paabe- raabelse af, at Dommen er opfyldt ved Anbringelsen af den nævnte Aabning, indanket her for Retten til Ophævelse, hvorhos han tillige har paastaaet Indstævnte tilpligtet, dels at tilbage- levere ham i uskadt Stand alle de ham ved bemeldte Udlæg overgivne Løsøre- og Gjenstande, dels at yde ham en af Retten eller uvillige paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mand fastsat Er- statning for Tort og Kreditspilde samt for Afsavn af sine Ting, og dels endelig at erstatte ham Appellens Omkostninger skades- løst. Indstævnte har, skjøndt lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten, og Sagen vil derfor i Medfør af L. 1—4—30 og Frdn. 3 Juni 1796 § 2 være at paadømme efter de frem- lagte Breve og Bevisligheder, navnlig Fogedakten. Det maa nu vel efter det af Citanten her for Retten Oplyste antages, at den Aabning, som Fogden besigtigede i Anledning af det sidste Ud- læg, i Overensstemmelse med Dommen er anbragt paa den Del af Hegnet, som ligger mellem Citantens Jord og den offentlige Vej fra Faurskov By til Ørelykke. Men naar Citanten dernæst har villet gjøre gjældende, at denne Aabning er tilstrækkelig, da findes der ikke heri at kunne gives ham Medhold, idet han har indrømmet, at Terrænet indenfor Aabningen skraanede stærkt ned imod Vandstedet, og ikke har bevist, at Aabningen, selv om dens Bredde i og for sig er tilstrækkelig til, at ét Kreatur kan trækkes derigennem, under de saaledes foreliggende Terrænforhold kan benyttes uden at gjøres bredere. Den ind- ankede Fogedforretning vil derfor være at stadfæste, hvorhos Appellens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 258. Høiesteretsagfører Asmussen

contra

Jens Nielsen (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 284.

Odense Herreds Extrarets Dom af 1 Maj 1893: Tiltalte, Tjenestedreng Jens Nielsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, og Defensor, Prokurator Kramer, med 10 Kr. til hver, ville være at udrede af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juli 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Meyer, betaler det Offentlige 15 Kr. til hver.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Tjenestedreng Jens Nielsen af Magtenbølle, der er født den 29 Januar 1878 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 284, og sigtes for at have gjort sig skyldig heri ved den 5 Marts d. A. at have ved Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed afstedkommet en Ildsvaade, hvorved den Gaardejer Mads Knudsen tilhørende Gaard i Magtenbølle samt en til Nabogaarden hørende mindre Bygning nedbrændte, og som har medført en Skade til en Værdi af ca. 20,000 Kr. Tiltalte, der tjente nævnte Gaardejer, har i saa Henseende forklaret, at han den ommeldte Dag om Eftermiddagen fra Dagligstuen, hvor han opholdt sig alene med en Tjenestepige, begav sig over Gaarden op paa Loftet over Kostalden for at kaste Hø ned til Køerne, som skulde fodres. Da det var noget mørkt deroppe, afstrøg han en Tændstik for at lyse op med den, og da han havde benyttet Tændstikken hertil, spyttede han paa den for at være sikker paa, at den blev godt slukket, og kastede den derpaa fra sig. Efterat have fodret Køerne begav han sig tilbage til Dagligstuen, og herfra bemærkede han en halv Times-

tid senere, at der kom Røg ud af Kostalden, hvorfor han løb derover og op ad Stigen til Loftet. Han saa da, at Ilden havde fat der i noget Hø, som det i Protokollationen hedder, „netop paa det Sted, hvor han havde staaet og kastet Svovlstikken fra sig“, og forsøgte at slukke Ilden ved at kvæle den, hvilket imidlertid ikke lykkedes for ham, hvorimod Ilden greb videre om sig, saaledes at Gaarden, som ommeldt, nedbrændte.

Ihvorvel der nu ikke er Grund til at betvivle, at Ilden er opstaaet paa Loftet over Staldlængen, kan Overretten dog ikke ansee det godtgjort med betryggende Sikkerhed, at Ildsvaaden er foraarsaget af Tiltalte, og kan i denne Henseende ikke lægge videre Vægt paa, at Tiltalte selv har udtalt, at Ilden antagelig er opstaaet derved, at det glødende Tændstikhoved, da Tiltalte spyttede paa Tændstikken, er faldet ned i Høet, eftersom denne Tiltaltes Udtalelse ikke er støttet paa nogen Iagttagelse fra hans Side, men alene beror paa Gisninger. Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, og da Underretsdommen, ved hvilken der er gaaet ud fra, at Tiltalte har foraarsaget Ildsvaaden, men ikke har gjort sig skyldig i nogen Uforsigtighed, der kan tilregnes ham til Straf eller Erstatning, er kommen til samme Resultat, da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte det Offentlige, billiges, og da efter Sagens foranferte Udfald de af forskellige Brandforsikringselskaber nedlagte Paastande om Erstatning ikke ville kunne tages til Følge, vil bemeldte Dom kunne stadfæstes.

Nr. 194. Forhenværende Parcellist Ole Hansen Svendsen (Høgsbro)

contra

Gaardejer Lars Peter Hansen (Ingen),

betr. Erstatning for mangelfuld Opfyldelse af en Handel.

Stubbekjøbing Herreds ordinære Rets Dom af 7 Juni 1892: Indstævnte, Gaardejer Lars Peter Hansen i Maglebrænde, bør til Citanten, Parcellist Ole Hansen Svendsen, betale et saadant Beløb, som uvillige, af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd skjønne, at den ovenomtalte, af Indstævnte til Citanten solgte Ejendom er mindre værd med et Tiliggende af $6\frac{2350}{14000}$ Tdr. Land end om den havde havt et Tiliggende af 7 Tdr. Land, dog ikke udover 3000 Kroner med

Renter af det paagjældende Beløb 5⁰/₁₀₀ p. a. fra den 7 Juni 1891, til Betaling sker.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Oktober 1892: Citanten, Gaardejer Lars Peter Hansen af Maglebrænde, bør for Tiltale af Indstævnte, fhv. Parcellist Ole Hansen Svendsen af Stubbekjøbing, i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

Vel lyder Stævningen til Høiesteret i denne Sag paa en Gaardejer Hans Peter Hansen, men da det af den øvrige Sammenhæng fremgaar, at der er sigtet til den i den indankede Overretsdom som Appellantens Modpart i Sagen ommeldte Gaardejer Lars Peter Hansen, for hvem Stævningen ogsaa er bleven forkyndt, findes der ikke tilstrækkelig Grund til at afvise Stævningen*) fra Høiesteret.

I Henhold til de i bemeldte Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instants ved Stubbekjøbing Herreds ordinære Ret procederede Sag paastod Indstævnte, fhv. Parcellist Ole Hansen Svendsen af Stubbekjøbing under Anbringende af, at Citanten, Gaardejer Lars Peter Hansen af Maglebrænde, som ved Mageskifteskjøde af 15 December 1890 havde bortmageskiftet den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 2 c i Skjolstrup, der i Skjødet var ansat til en Værdi af 8000 Kr., til Indstævnte mod en denne tilhørende Ejendom i Maglebrænde, ved Handelen havde indestaaet ham for, at Ejendommens Tilliggende udgjorde 7 Tdr. Land, medens det senere viste sig ikkun at udgjøre $6\frac{2350}{14000}$ Tdr. Land, Citanten tilpligtet i den Anledning at betale

*) Høiesteretsstævningen er udtagen paa selve Sexmaanedersdagen efter Overretsdommens Afsigelse, og Beregningsmaaden ifølge Reskript 19 December 1749 § 1 saaledes ikke bragt til Anvendelse.

ham i Erstatning 3000 Kr. tilligemed Renter af Beløbet 5% p. a. og Sagens Omkostninger skadesløst.

Citanten paastod sig principaliter frifunden og subsidiært ikkun dømt til at betale Indstævnte et saa stort Beløb, som to kyndige og uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte skjønne, at et Areal stort 11650 □ Alen — nemlig Forekjløen mellem 7 Tdr. Land og $6\frac{2350}{14000}$ Tdr. — Land af Skjolstrup Byes Jorder under særligt Hensyn til, at der paahvilede den ovenmeldte Ejendom en Bygafgift til det Classenske Fideicommis, maatte være værd, hvorhos han i ethvert Tilfælde paastod Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved bemeldte Rets Dom af 7 Juni d. A. blev Citanten tilpligtet at betale til Indstævnte et saadant Beløb, som uvillige af Retten paa Citantens Bekostning udmeldte Mænd skjønne, at den ovenomtalte af Citanten til Indstævnte solgte Ejendom er mindre værd med et Tilliggende af $6\frac{2350}{14000}$ Tdr. Land, end om den havde havt et Tilliggende af 7 Tdr. Land, dog ikke udover 3000 Kr., med Renter af det paagældende Beløb som paastaet, medens Sagens Omkostninger blev ophævede.

Denne Dom har Citanten nu indanket her for Retten, hvor han har paastaet den forandret derhen, at hans for Underretten nedlagte principale, eventuelt subsidiære Paastand tages til Følge, hvorhos han har paastaet sig tillagt Appellsagens Omkostninger hos Indstævnte. Indstævnte har, skjøndt lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten. Medens Citanten ikke har bestridt, at den omhandlede Ejendoms Areal ikkun udgjør $6\frac{2350}{14000}$ Tdr. Land, har han derimod benægtet, at han har garanteret Indstævnte, at den havde et Areal af 7 Tdr. Land.

Det er ved de under Sagen førte Vidner godtgjort, at Citanten under de mundtlige Forhandlinger, som gik forud for Handelens Afslutning, paa Indstævntes Forespørgsel om Størrelsen af Ejendommens Areal har opgivet dette til 7 Tdr. Land, men det kan ikke antages, at Parterne have opfattet denne Arealangivelse som et Vilkaar ved Handelen, da der ikke optoges noget om Arealets Størrelse hverken i den derefter oprettede Slutseddell eller i Mageskifteskjødet, der alene betegner Ejendommen ved Matrikulnummer og Angivelse af Hartkorn og Gammelskat. Da det saaledes ikke kan statueres, at Citanten har paataget sig den af Indstævnte paastaede Garanti, vil han være at frifinde for dennes Tiltale. Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdagen den 5 Oktober.

Nr. 266.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Christian August Madsen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Nykjøbing paa Falster Kjøbstads Extrarets Dom af 4 Juli 1893: Arrestanten Niels Christian August Madsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa bør han og at udrede alle af hans Arrest og Aktioner lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Andresen og Holst, 16 Kr. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 August 1893: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Prokuratorerne Møller og Lassen for Overretten betaler Arrestanten Niels Christian August Madsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian August Madsen til Advokaterne Hindenburg og Klubien 40 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 19 Oktober 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 28.

Torsdagen den 5 Oktober.

Nr. 266.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Christan August Madsen (Def. Klubien).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Extraretten i Nykjøbing paa Falster hertil indankede, mod Arrestanten Niels Christian August Madsen for Tyveri anlagte Sag er det ved Arrestantens egen og med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

I Marts—Maj d. A. har Arrestanten i 7 Gange i Nykjøbing paa Falster og i Idestrup fra Steder, hvortil han havde ubindret Adgang — i et enkelt Tilfælde en Butik, hvor han havde indfundet sig for at gjøre Indkjøb — stjaalet en Del Beklædningsgjenstande, en Kuffert, en Vadsæk m. m. Disse til ialt ca. 120 Kr. vurderede Gjenstande, som — med Undtagelse af nogle Bagerpulvere af Værdi 60 Øre, hvis Ejer ikke er kommen tilstede under Sagen — tilhørte Vejassistent R. Hansen, Mejerist Chr. Jensen Wied, Slagtermester Münsberg, Bogbinder Mørup, Gaardejer Jantzens Søn og Kjøbmand Chr. Jensen, beroede for Størstedelen frit fremme eller i uafsaasede Gjemmer, i 2 Tilfælde i afaasede Gjemmer, som Arrestanten aabnede dels med falsk Nøgle dels med Vold.

Endvidere har Arrestanten den 4 Juni s. A. mellem Kl. 10 og 11 om Aftenen, da han saa en Person aabne den afaasede Port til den af fornævnte Kjøbmand Chr. Jensen beboede Ejen-

dom i Frisegade i Nykjøbing paa Falster og lade Porten staa uafaaaset, i den Hensigt at begaa Tyveri begivet sig ind ad bemeldte Port, hvorfra han havde uhindret Adgang til Ejendommens Trappe. Efterat han først havde begivet sig op ad denne for at stjæle i et Værelse paa 1ste Sal, hvad han dog opgav, da han fandt Døren afaaaset, gik han atter ned i Stueetagen og oplukkede der i tyvagtig Hensigt med en medbragt Dirk den afaaasede, til Trappegangen vendende Dør til Kjøbmand Jønsens Bagbutik; men da han umiddelbart efter at være gaaet ind ad denne Dør hørte Nogen nærme sig, opgav han sit Forsæt og søgte at undkomme, hvad dog ikke lykkedes ham, idet han blev paagreben i et i Ejendommens Gaard værende Pissoir.

Arrestanten er født den 29 Maj 1873 og anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 September 1888 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 12 Rottingslag, ved samme Rets Dom af 26 Februar 1889 efter Straffelovens §§ 228 og 268, jfr. §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag, ved Frederiksberg Birks Extraretsdom af 22 Marts 1890 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37, 21 og 62 samt tildels 54, med 25 Rottingslag, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 Maj s. A. efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Rødby Kjøbstads Extraretsdom af 4 Juli 1891 efter Straffelovens § 228 og 274, 1ste Stykke, jfr. § 270 og sammenholdt med 62 og 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ved Maribo Birks Extraretsdom af 25 Maj 1892 efter Straffelovens § 228, jfr. § 61, med lignende Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at ansee efter Straffelovens § 230, 1ste Led og denne Paragrafs 2det Led, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 110. Skrædder H. Jønsson (Grüner)

contra

Kjøbmand I. M. Mains (Ingen).

betr. Erstatning for Brud paa et Kontraktsforhold m. v.

Kolding Kjøbstads ordinære Rets Dom af 3 Februar 1892: Kontracitanten, Kjøbmand I. M. Mains i Kolding, bør til Hovedcitanten, Skræder Jønsson sammesteds, erlægge et saadant Beløb, som af uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte fastsættes som Erstatning, fordi Sidstnævnte ikke har havt Arbejde hos

Førstnævnte i Tidsrummet fra den 12 Juli til 1 September 1890, dog at denne i hvert Fald ikke overstiger 336 Kr., og at der i det Beløb, der maatte blive fastsat, afgaar 25 Kr. 51 Øre. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter Dommens Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Overrets Dom af 19 September 1892: Indstævnte, Skræder H. Jønsson, bør til Citanten, Kjøbmand I. M. Mains, betale 25 Kr. 51 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 8 Oktober 1890, indtil Betaling sker, og bør Parterne iøvrigt for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, forsaavidt disse efter Sagens processuelle Stilling foreligge Høiesteret til Prøvelse, ved hvilke Grunde intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Skrædder H. Jønsson, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Indstævnte, Skræder H. Jønsson i Kolding, under Anbringende af, at Citanten, Kjøbmand I. M. Mains sammesteds, har misligholdt en mellem Parterne under 26 og 28 Januar 1890 oprettet Kontrakt, hvorved Indstævnte er antaget som Skræder i den af Citanten drevne Ekviperingsforretning i Kolding, i 1ste Instants paastaet Citanten tilpligtet at betale dels for leveret Arbejde i Ugen fra den 29 Juni til den 5 Juli f. A. et Beløb af 10 Kr. 50 Øre, dels i Erstatning for 3 Dage i nævnte Uge, i hvilke der efter Indstævntes Fremstilling ikke er blevet givet ham Lejlighed til Arbejdsfortjeneste, et Beløb af 8 Kr. pr. Dag eller ialt 24 Kr., endvidere i Erstatning for 42 Arbejdsdage i Tiden fra den 12 Juli, da efter Indstævntes Fremstilling hans Virksomhed som Skræder hos Citanten ophørte, til 1 September s. A., til hvilken Dag Forholdet

var opsagt til Ophør, 8 Kr. pr. Dag eller 336 Kr., tilsammen 370 Kr. 50 Øre, tilligemed Renter heraf 5% p. a. fra Forligsklagens Dato, den 19 Juli s. A., til Betaling sker, hvorhos han subsidiært har paastaet sig den ham formentlig tilkommende Erstatning tilkjendt efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn, hvorimod Citanten, der har erkjendt at skyldte Indstævnte det ovenfor nævnte Beløb af 10 Kr. 50 Øre for præsteret Arbejde, der efter hans Fremstilling dog hidrører fra en anden Uge end af Indstævnte angivet, næst at benægte Rigtigheden af, at han skulde være Indstævnte noget Beløb skyldig i Henhold til den ovennævnte Kontrakt, under en Kontrasag i 1ste Instants har paastaet Indstævnte tilpligtet at betale dels Omkostningerne ved en den 5 September 1890 afholdt, den 6 s. M. kontinueret Fogedforretning, hvorved Indstævnte blev udsat af Besiddelsen af den af ham beboede Lejlighed i Citantens Ejendom samt af nogle Citanten tilhørende Klædningsstykker, med 34 Kr. 26 Øre, dels i Erstatning for et af Citanten udlagt Stempel- og Bødebeløb, paa henholdsvis 1 Kr. 75 Øre og 8 Kr. 75 Øre, hidrørende fra, at den mellem Parterne, som meldt, oprettede Kontrakt har været utilstrækkelig stemplet, altsaa ialt 44 Kr. 76 Øre eller med Fradrag af det ovennævnte af Citanten anerkjendte Beløb af 10 Kr. 50 Øre for af Indstævnte leveret Arbejde, tilsammen 34 Kr. 26 Øre med Renter heraf 5% p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 8 Oktober 1890, til Betaling sker. Ved Underretsdommen er Citanten tilpligtet at betale Indstævnte et saadant Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte fastsætte som Erstatning, fordi Indstævnte ikke har havt Arbejde hos Citanten i Tidsrummet fra den 12 Juli til den 1 September 1890, dog at denne Erstatning i hvert Fald ikke overstiger 336 Kr., og at der i det Beløb, der maatte blive fastsat, afgaar 25 Kr. 51 Øre — nemlig de ovenmeldte 34 Kr. 26 Øre med Fradrag af de ovenfor nævnte 10 Kr. 50 Øre, men med Tillæg af det nævnte Stempelbeløb af 1 Kr. 75 Øre — og Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har paastaet Underretsdommen forandret i Overensstemmelse med de af ham for Underretten nedlagte Paastande.

Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten, og saaledes som Sagen efter det Anførte foreligger sammesteds, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal dels om det foran ommeldte Erstatningsbeløb af 336 Kr. dels om den af Citanten erlagte Stempelbøde af 8 Kr. 75 Øre.

Ved den ovennævnte mellem Citanten og Indstævnte oprettede Kontrakt, der skulde træde i Kraft den 1 Februar 1890 og vedvare, indtil Kontraktsforholdet med 3 Maaneders Varsel fra en af Siderne opsagdes til Ophør den 1ste i en Maaned, forpligtede Indstævnte sig til at udføre den fornødne Maaltagning og Tilskæring samt alt det Skråderarbejde, som han med Assi-

stance af 2 Læredrengø kunde overkomme — hvilket skulde være godt, solidt og smukt til Kundernes Tilfredshed — medens Citanten, der, saalænge Forholdet bestod, skulde overlade Indstævnte fornøden Værkstedelokale med Tilbehør, nemlig Bord, Maskine, Presseovn med Jern og bekoste Værkstedets Opvarmning og Belysning, paa den anden Side forpligtede sig til at sørge for, at Indstævnte tilligemed den nævnte Medhjælp havde tilstrækkeligt Arbejde hele Aaret rundt, hvorhos der hver Lørdag Aften skulde finde en Opgjørelse Sted mellem Parterne over den forløbne Uges Mellemværende, og Indstævnte da modtage Løn efter de i Kontrakten nærmere angivne Priser for de enkelte af ham forfærdigede Klædningsstykker, dog at Citanten i det herefter fortjente Beløb var berettiget til i 50 af Aarets Uger at fradrage Lejen for den følgende Uge, 6 Kr., af en Indstævnte i Citantens Ejendom overladt Lejlighed samt et Beløb af 4 Kr. ugentlig, hvorved et Indstævnte af Citanten ydet Laan skulde amortiseres, hvorhos det endvidere bl. A. bestemtes, at Omkostningerne ved Kontrakten med Stempel skulde udredes af Indstævnte. Det er derhos under Sagen in confesso, at Indstævntes Arbejde for Citanten ophørte den 12 Juli 1890, men medens Indstævnte støtter sin i Sagen indtalte Erstatningsfordring paa, at dette hidrørte fra, at Citanten i Strid med deres ovenmeldte Kontrakt vægrede sig ved længere at lade ham arbejde for sig, har derimod Citanten gjort gjældende, dels at han ikke definitivt eller ubetinget nægtede Indstævnte Arbejde fra det paagjældende Tidspunkt af, dels at han i ethvert Fald har været berettiget hertil paa Grund af Indstævntes Misligholdelse af Kontrakten, og i førstnævnte Henseende bl. A. anbragt, at efterat der i nogen Tid gjentagne Gange havde været Tvistighed mellem ham og Indstævnte som Følge af, at denne vægrede sig ved at aflevere Tøj, som han havde forarbejdet færdigt for Citanten, medmindre han erholdt Betaling saavel for dette som af andet formentligt Tilgodehavende fra tidligere Opgjørelser af samme Art, og ved en enkelt Lejlighed endog satte sig i Besiddelse af allerede afleveret Tøj, og efterat der navnlig den 8 Juli 1890 havde været en saadan Tvistighed mellem dem, tilkjendegav Citanten bemeldte Dag Indstævnte, at saalænge han bar sig saaledes ad, vilde han ikke kunne erholde mere Arbejde. Af 4 under Sagen afhørte Vidner, hvis Forklaringer ere beedigede, har med Hensyn til dette Punkt det ene udsagt, at Citanten ved den ommeldte Lejlighed erklærede, at Indstævnte ikke vilde faa mere Arbejde, før end han afleverede det, som han havde, tilligemed Opgjørelse af Regnskabet, og et andet, at Citantens Ord vistnok faldt omtrent saaledes, at Indstævnte, saalænge han tilbageholdt det ham til Udførelse leverede Arbejde og nægtede at udlevere Arbejde, som han havde afleveret, men atter sat sig i Besiddelse af, og saalænge han ikke vilde levere Citanten Regning over det forment-

lige Tilgodehavende, vilde han ikke erholde mere Arbejde, og ligesom det førstnævnte Vidne tillige har udsagt, at Citanten ved den paagjældende Lejlighed brugte den Udladelse, at for Fremtiden var hans Værksted lukket for Indstævnte, saaledes have 2 andre Vidner forklaret, dels at Citanten ovennævnte Dag paa et Spørgsmaal af Indstævnte svarede: „Nej, De faar ikke mere Arbejde hos mig“, dels at Citanten, da Indstævnte 6 Dage efter paany spurgte ham, om han saa ikke kunde faa mere Arbejde, hertil svarede, at han jo havde sagt ham i Vidners Paa-hør, at han ikke fik mere Arbejde hos ham, samt at Citanten, som ogsaa af ham erkjendt, sidstnævnte Dag fra Værkstedet borttog Symaskinen og Spjældet til Presseovnen.

Men selv om der kunde gives Indstævnte Medhold i, at han har havt Føje til at betragte det ifølge de foranferte Vidneforklaringer mellem ham og Citanten Passerede som en af denne iværksat definitiv Ophævelse af deres omhandlede Kontraktsforhold, kan Citanten ikke anses pligtig at udrede den af Indstævnte paastaede Erstatning herfor. Ligesom det nemlig ved de ovenfor sidst ommeldte tvende Vidners edelige Forklaringer er godtgjort, at det Tøj, hvorom Parternes Tvist den 8 Juli 1890 nærmest drejede sig, alt den 5 næstforhen var færdigt og ogsaa da af Indstævnte nægtedes udleveret, medmindre Citanten betalte ham Sylønnen derfor og, som det maa antages, tillige hans øvrige formentlige Tilgodehavende hos Citanten — hvilket sidste Forlangende efter Vidnernes Forklaringer ialfald blev stillet af Indstævnte den 8 Juli — og ligesom det endvidere af Sagens Oplysninger fremgaar, at Citanten kun ved at rekvirere og lade paabegynde en Fogedforretning hos Indstævnte den 12 Juli opnaaede at faa udleveret noget Tøj, som Indstævnte da havde forarbejdet for ham, saaledes maa det efter Proceduren antages, at Indstævnte ogsaa ved andre Lejligheder har betinget Udleveringen af Tøj, som han havde forarbejdet for Citanten, deraf, at denne med det samme betalte Sylønnen, og naar Indstævnte har søgt at gjøre gjældende, at han hertil har havt fuld Føje i den ham tilkommende Tilbageholdelsesret over det forfærdigede Tøj, kan der ikke heri gives ham Medhold. Efter den hele Beskaffenhed af Parternes Kontraktsforhold, og navnlig da Indstævntes Forarbejdelse af Tøj for Citanten ekete paa et ham af denne anvist Værksted i Citantens Bolig, kunne de ham leverede Materialier til Tøjet ikke anses at være gaaede ud af Citantens Besiddelse og at have været saaledes i Indstævntes Besiddelse, at der i og for sig kunde være Spørgsmaal om en denne tilkommende Retentionsret over Tøjet, og derhos er en saadan Ret for Indstævnte saa langt fra hjemlet ham ved Kontrakten, at tvertimod dennes Bestemmelse om, at Parternes fra samme hidrørende Mellemværende skulde opgjøres hver Lørdag Aften for den forløbne Uge, ikke lader sig forene med den ommeldte Ret,

naar henses til, at Indstævnte efter Kontrakten bl. A. skulde forarbejde og være fortrinsvis berettiget til at forarbejde Tøj for Citanten, som af dennes Kunder blev bestilt hos ham, hvilket Tøj maa forudsættes at have i mange Tilfælde skullet afleveres af Indstævnte til andre Tider end Lørdag Aften. Det retstridige Forhold, Indstævnte herefter har gjort sig skyldig i ligeoverfor Citanten, som det maa antages til betydelig Ulempe for denne, findes derhos, da det har fundet Sted gjentagne Gange og tilmed paa en Tid, da Parterne ses at have været i andre Tvistigheder angaaende deres omhandlede Kontraktforhold, som endog have fremkaldt Retssager mellem dem, at maatte betragtes som en væsentlig Misligholdelse af Kontrakten, der maatte beføje Citanten til ensidig at træde tilbage fra denne, hvoraf følger, at Indstævntes omhandlede Erstatningsfordring ikke kan komme i nogen Betragtning.

Hvad angaar det af Citanten under Kontrasagen i første Instants indtalte Beløb, bliver der, som ovenfor ommeldt, alene Spørgsmaal om de af Citanten i Stempelbøde erlagte 8 Kr. 75 Øre, i hvilken Henseende der imidlertid maa gives Indstævnte Medhold i, at Citanten ikke har nogen retskraftig Fordring paa at erholde samme refunderede af ham. Efter hvad saaledes er anført, og idet det derefter bliver uforment at gaa nærmere ind paa, hvad Parterne iøvrigt under Proceduren have anbragt, vil altsaa Indstævnte være at tilpligte at betale Citanten 25 Kr. 51 Øre med Renter som paastaet og Parterne iøvrigt være at frifinde for hinandens Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne ville være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse at være begaaet end den ovenfor berørte, der maa antages at være berigtiget.

Mandagen den 9 Oktober.

Nr. 84. **Kundby Sogneraad (Jensen)**

contra

**Gaardejerne Niels Frederik Petersen, unge Peder
Nielsen og Hans Jensen (Asmussen efter Ordre),**

betr. Ansvar for en Kasseangel.

Meerløse-Tudse Herreders ordinære Rets Dom af
21 Mai 1891: De Indstævnte, Gaardejerne Niels Frederik Petersen

i Kundby, unge Peder Nielsen i Sandby og Hans Jensen i Thorslunde, bør Een for Alle og Alle for Een til Citanten, Kundby Sogneraad, betale 419 Kr. 97 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 15 September 1890 at regne. Søgsmaalets Omkostninger ophæves, og tillægges der Sagfører Ohlmann 40 Kr. i Salær af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juli 1893: Citanterne, Gaardejerne Niels Frederik Petersen i Kundby, unge Peder Nielsen i Sandby og Hans Jensen i Thorslunde, bør for Tiltale af Indstævnte, Kundby Sogneraad ved dets Formand, Gaardejer N. M. Nielsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i begge Instantser ophæves. Til Sagfører Ohlmann og Overretsprokurator Lehmann betaler det Offentlige i Salær henholdsvis 40 Kr. og 50 Kr.

Høiesterets Dom.

Af det i den indankede Dom omhandlede Reglement for Kundby Fattiggaard, der blandt Andet bestemmer, at de til Fattiggaardens Udgifter fornødne Tilskud fra Kommunen af Sogneraadets Formand skulle maanedvis udbetales Formanden for Fattiggaardens Bestyrelse, kunde det ikke udledes, at det skulde paahvile den nævnte Bestyrelse at foretage Kasseeftersyn hos Fattiggaardens Bestyrer med Hensyn til den hos ham mulig beroende Pengebeholdning; og efter samtlige de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger have de Indstævnte havt Føie til at antage, at en Forpligtelse til Kasseeftersyn hos bemeldte Bestyrer ikke var opstaaet som en Følge af den i Dommen ommeldte, længe før deres Funktionstid indtraadte, fra Reglementets Bestemmelser afvigende Ordning, ifølge hvilken Kommunens Tilskud uden Medvirkning af Fattiggaardsbestyrelsen eller dens Formand udbetaltes direkte til Bestyreren, og for hvilken Ordning Vedbliven de Indstævnte ikke kunne gjøres ansvarlige. Allerede som Følge af det Anførte maa det have sit Forblivende ved den de Indstævnte ved Overretsdommen tillagte Frifindelse, hvorfor denne Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det de Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Kundby Sogneraad, 10 Kroner. Høiesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag, der af de Indstævnte, Kundby Sogneraad ved dets Formand Gaardejer N. M. Nielsen, i 1ste Instants var anlagt ved Meerløse-Tudse Herreders Ret mod Citanterne, Gaardejerne Niels Frederik Petersen i Kundby, unge Peder Nielsen i Sandby og Hans Jensen i Thorslunde, søgte de Indstævnte efter meddelt Bevilling til fri Proces Citanterne, som for Aaret 1889 udgjorde Bestyrelsen for Kundby Fattiggaard, til in solidum at erstatte en hos Bestyreren af bemeldte Fattiggaard H. P. Andersen forefunden Kasseangel, stor 419 Kr. 97 Øre, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 15 September 1890, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, Sagfører Ohlmann, hvilket Salær i hvert Fald paastodes udredet af det Offentlige.

Citanterne paastode principalt Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring hos de Indstævnte; subsidiært paastode de sig frifundne for de Indstævntes Tiltale i denne Sag og sig hos dem tillagt Sagens Omkostninger; men ved bemeldte Rets Dom af 21 Maj f. A. blev de Indstævntes Paastand taget til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger ophævedes, og at der tillagdes Sagfører Ohlmann et Salær af 40 Kr. hos det Offentlige. Denne Dom have Citanterne ved Stævning af 18 Juni f. A. indanket her for Retten, hvor de have paastaet den saaledes forandret, at de frifindes for de Indstævntes Tiltale, hvorhos de have paastaet sig Sagens Omkostninger i begge Instantser tillagt hos disse. De Indstævnte, der ligeledes her for Retten procedere efter meddelt Bevilling til fri Proces, have paastaet den indankede Dom stadfæstet samt Citanterne paalagte Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Lehmann, hvilket Salær i ethvert Fald er paastaet udredet af det Offentlige.

Forsaavidt nu Citanterne have gjort gjældende, at Sogneraadet ved under den mod Bestyrer Andersen rejste kriminelle Sag at optræde som den Forurettede og ved den over ham af-

sagte Dom at faa sig det tilsvogne Beløb tilkjendt hos ham maa have renunceret paa eller tabt ethvert Krav mod Citanterne, da kan der ikke deri gives dem Medhold; thi fordi Sogneraadet har søgt at faa det besvogne Beløb hos selve Bedrageren, kan det, efterat det maa ansees tilstrækkelig konstateret, at der Intet er at erholde hos ham, ikke være afskaaret fra at vende sig mod Citanterne med sit formentlige Krav.

Ifølge Sagens Oplysninger foreligger der et i sin Tid til Kundby Sogneraad afgivet Regnskab over Indtægter og Udgifter ved Fattiggaarden i Kundby for 1889, hvilket Regnskab, foruden af fornævnte Bestyrer Andersen, er underskrevet af Citanterne som Bestyrelsesmedlemmer. Efter bemeldte Regnskab skulde der være en Kassebeholdning af 488 Kr. 95 Øre, men under den kriminelle Sag er det oplyst, at der ved Udgangen af det nævnte Aar aldeles ikke fandtes nogen Kassebeholdning, saa at det besvogne Beløb efter Fradrag af et hos Andersen forefundet kontant Beløb af 21 Kr. 68 Øre og et af ham overdraget Tilgodehavende for en Kalv, stor 47 Kr. 30 Øre, udgjør det paastævnte Beløb af 419 Kr. 97 Øre. Citanterne have imidlertid forment, at der, da Kasseanglegen, efter hvad der er oplyst, alene skyldes Svig fra Andersens Side, ikke paahviler dem noget Ansvar med Hensyn til bemeldte Mangel, og de have i saa Henseende navnlig gjort gjældende, at de ikke, da de tiltraadte Hvervet som Bestyrelse for Kundby Fattiggaard, modtog nogen Instruktion fra Sogneraadet om, hvilke Pligter der paahvilede dem i deres nævnte Egenskab, og at de navnlig ikke bleve gjorte opmærksomme paa, at der eksisterer et af Amtet under 7 November 1879 approberet Reglement for bemeldte Fattiggaard, hvis § 2 indeholder udførlige og vidtgaaende Forskrifter angaaende Bestyrelsens Pligter med Hensyn til Fattiggaardens Indtægts- og Udgifts- samt Regnskabsvæsen, at Forholdet, da de tiltraadte deres Hverv, faktisk var ordnet paa en fra Reglementets Bestemmelser afvigende Maade, der var fulgt, lige fra Bestyrer Andersen tiltraadte sin Funktion den 1 April 1885, idet han modtog alle Fattiggaardens Indtægter, der, forsaavidt de bestod i Tilskud fra Kommunen, udbetaltes ham direkte af Sogneraadet, samt udbetalte alle dens Udgifter og førte hele Regnskabet, saaledes at de slet ikke havde noget med Kassen at gjøre, og at Citanterne derfor ved at medunderskrive Regnskabet kun have villet attestere, at dette formelt var i Orden, og at navnlig Udgifterne vare dokumenterede ved kvitterede Regninger.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt der maatte gives Indstævnte Medhold i, at Citanterne have gjort sig skyldige i Pligtforsømmelse ved ikke tilbørligen at kontrollere Andersen, vilde saadan Forsømmelse i ethvert Fald kun kunne medføre Forpligtelse for dem til at erstatte det Tab, der har været en Følge

af Forsømmelsen. Men herefter kunde der, da Andersens Besvigelser ere begyndte i Aaret 1886 og allerede i dette Aar ere løbne op til ca. 150 Kr., kun blive Spørgsmaal om at gjøre Citanten N. F. Petersen ansvarlig for det paastævnte Beløb, idet han har været Medlem af Bestyrelsen siden 1886, medens derimod de tvende andre Citanter først ere blevne Bestyrelsesmedlemmer i 1889 og saaledes kun kunne staa til Ansvar for de siden da begaaede Besvigelser, om hvis Størrelser der iøvrigt mangler alle Oplysninger. Det findes imidlertid betænkeligt overhovedet at tilregne Citanterne som en Pligtforsømmelse, at de ikke have foretaget Kasseeftersyn hos Andersen. Det er ikke godtgjort, at de, hvor naturligt og nødvendigt end Sligt maatte være, ere blevne gjorte bekendte med, at saadant Eftersyn paa hvilede dem, eller med deres Pligter overhovedet, og saaledes som Forretningsgangen efter det Foranførte havde udviklet sig, kunde der vel hos dem som Almuesmænd opstaa den undskydelige Vildfarelse, at det nærmest maatte være Sogneraadets, og ikke deres Sag, at foretage Eftersyn af Andersens Kassebeholdning.

I Henhold hertil ville Citanterne være at frifinde, medens Sagens Omkostninger i begge Instantser efter Omstændighederne ville være at ophæve. Til Sagfører Ohlmann vil det Offentlige have at udrede det ved Underrettsdommen bestemte Salær, hvorhos der tillægges Overretsprokurator Lehmann et Salær af 50 Kr., der ligeledes bliver at udrede af det Offentlige. Sagens Behandling ved Underretten, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse ved begge Retter, har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 268.

Advokat Nellemann

contra

Jens Rasmussen, Lars Christensen og Hans Peter Rasmussen (Def. Halkier),

der tiltales for: Førstnævnte for Forledelse til falsk Forklaring for Retten og de tvende Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Nysted Birks Extrarets Dom af 25 Februar 1893:
De i denne Sag tiltalte Personer bør straffes saaledes: Gaardejer Jens Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt bøde 40 Kr. til Maribo Amts

Fattigkasse og 40 Kr. til Nysted Birks Politikasse. Karen Sopia Larsen, Rasmussens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage. Tjenestekarl Lars Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tjenestekarl Hans Peter Rasmussen i lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Tjenestedreng Niels Peter Pedersen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Tjenestedreng Rasmus Peter Thomassen i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og Tjenestepige Rasmine Caroline Nielsine Sørensen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Af Aktionens Omkostninger ville de fælles, navnlig Salær til Aktor, Overretssagfører Th. Andresen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Schrader, 15 Kr., være at udrede af Tiltalte Jens Rasmussen med Halvdelen og hver af de andre 6 Tiltalte med en Tolvtedel, samt i Mangel af Betaling for Nogens Vedkommende af de Øvrige in solidum, hvorimod de særlige Omkostninger ville være at tilsvare af enhver af de Tiltalte for sit Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven, for de anførte Bøders Vedkommende inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juli 1893: For Tiltalte Tjenestepige Rasmine Caroline Nielsine Sørensens Vedkommende bortfalder Straffen. De Tiltalte Gaardejer Jens Rasmussen og Karen Sophie Larsen, Rasmussens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 3 Gange 5 og 5 Dage. Saa bør og Tiltalte Jens Rasmussen til Maribo Amts Fattigkasse bøde 40 Kr. og til Nysted Birks Politikasse 20 Kr. Med Hensyn til de for de Tiltalte Tjenestekarlene Lars Christensen og Hans Peter Rasmussen, samt Tjenestedrengene Niels Peter Pedersen og Rasmus Peter Thomassen ved Underrettsdommen fastsatte Straffe bør samme Dom ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, hvorunder saavel Salærer til de befalede Sagførere for Underretten som det Aktor for Overretten, Prokurator Leth, tilkommende Salær, der bestemmes til 30 Kr. og til Samme i Portoudlæg 16 Øre, udredes af Tiltalte Jens Rasmussen med $\frac{1}{4}$ og af de øvrige Tiltalte hver med $\frac{1}{8}$, dog at desuden Tiltalte Jens Rasmussen in solidum med de Tiltalte Thomassen og Pedersen tilsvare de dem paa-lagte Andele, og de Tiltalte Jens Rasmussen og dennes Hustru in solidum med Tiltalte Sørensen udrede den denne Tiltalte paa-lagte Andel af Omkostningerne. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at efter den udfærdigede Ordre

om Sagens Indstævning til Høiesteret foreligger den indankede Dom ikke til Prøvelse, forsaavidt Tiltalte Jens Rasmussen er anseet med Bøder. For det denne Tiltalte iøvrigt paasigtede Forhold, forsaavidt det efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, vil han være at ansee efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, og Straffen findes, som ved Dommen skeet, at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. For Lars Christensens og Hans Peter Rasmussens Vedkommende maa det i Henhold til de med Hensyn til dem i Dommen anførte Grunde ligeledes have sit Forblivende ved de dem idømte Straffe, ligesom ogsaa Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger for de tre nævnte Tiltaltes Vedkommende tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advokaterne Nellemann og Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, hvoraf Jens Rasmussen udreder Halvdelen, Lars Christensen og Hans Peter Rasmussen hver en Fjerdedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte Gaardejer Jens Rasmussen, dennes Hustru Karen Sophie Larsen, Tjenestekarlene Lars Christensen og Hans Peter Rasmussen, Tjenestedrengene Niels Peter Pedersen og Rasmus Peter Thomassen samt Tjenestepige Rasmine Caroline Nielsine Sørensen, der ere fødte henholdsvis den 28 December 1860, 31 Maj 1863, 4 September 1871, 30 December 1870, 29 Juli 1875, 4 Februar s. A. og 3 Januar 1877, og af hvilken ingen er funden forhen straffet, Førstnævnte for Forledelse til falsk Forklaring for Retten, Overtrædelse af § 36 i Politivedtægt for Maribo Amts Landjurisdiktion og ulovligt Næringsbrug, hans Hustru for falsk Forklariog for Retten og Forsøg paa Forledelse hertil og samtlige øvrige Tiltalte for falsk Forklaring for Retten, og ere Sagens Omstændigheder følgende: Det er ved Tiltalte Jens Rasmussens af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han den 26 December f. A. uden Politiets Tilladelse har ladet afholde offentlig Dans i sin Bolig i St. Musse og ved denne Lejlighed uden Adkomst til Beværtningsnæring tillige be-

værtet Deltagerne med Spise- og Drikkevarer, derunder Spirituosa, saaledes at han vel ikke herfor forlangte nogen Betaling, men modtog, hvad Deltagerne ifølge en med ham af Indbyderne til Ballet forud truffen Aftale under Form af Drikkepenge til hans 7-aarige Søn efter eget Godtbefindende lagde i en i dette Øjemed i Lokalet hensat Kop. Under den i Anledning heraf indledede Undersøgelse blev der afkrævet de Tiltalte Christensen og H. P. Rasmussen Forklaring til Oplysning i Sagen, og forklarede de da, efter af Dommeren at være blevne advarede om at følge Sandheden og om, at de ved at afvige derfra, udsatte sig for Strafansvar for falsk Forklaring, gjentagende, at de ikke vidste, fra hvem Forslaget om de saakaldte Drikkepenge ved Dansen var kommet, og at det først var, efter at der af ovenmeldte Indbydere var bleven truffen Aftale med Tiltalte Jens Rasmussen om at afholde Dansen, at der blev talt om disse Drikkepenge, og at sidstnævnte Tiltalte da ikke var tilstede, medens de samme Tiltalte senere under Forhørene [tilstode, at deres Forklaringer forsaavidt vare urigtige og afgivne mod bedre Vidende, idet de, som selv havde været blandt Indbyderne til Dansen, nu forklarede, at det var under Aftalen med Tiltalte Jens Rasmussen om Dansens Afholdelse og paa Foranledning af selve denne Tiltalte, at det blev vedtaget, at der skulde betales Drikkepenge som ommeldt. Forsaavidt imidlertid de Tiltalte Christensen og H. P. Rasmussen i Forbindelse hermed have forklaret, at Tiltalte Jens Rasmussen en Dag i en Butik i Nysted, forinden deres heromhandlede Vidneforklaringer bleve afgivne, har sagt til dem: „Jeg har ikke sagt, at I kunde give Drengen Penge“ — hvilken Ytring i alt Fald Tiltalte H. P. Rasmussen opfattede som en Slags Opfordring til dem om i Retten ikke at udsige noget angaaende Aftalen med Tiltalte Jens Rasmussen om Drikkepengene til dennes Søn — vil intet Strafansvar kunne paaføres Jens Rasmussen, idet han med Hensyn hertil under nærværende Sag har forklaret vel ikke at ville benægte at have udtalt sig som af dem forklaret, men dog ikke at kunne erindre Saadant og derfor ej heller at kunne sige, hvad han dermed maatte have tænkt. Det er fremdeles bevist, at de Tiltalte Thomassen og Pedersen under den samme Undersøgelse den 16 Januar d. A. mod bedre Vidende have afgivet urigtig Vidneforklaring, Førstnævnte ved at benægte at vide og Sidstnævnte ved at forklare først nogle Dage efter Ballet at have faaet at vide, at der som ommeldt var givet Tiltalte Jens Rasmussens Søn Drikkepenge ved Ballet, skjøndt de senere have maattet erkjende under dette at have seet, at der blev indsamlet Penge i berørte Anledning. Endvidere har Tiltalte Sørensen under samme Undersøgelse den 16 Januar d. A. for Retten, uden at Forklaringen dog blev tilført Retsprotokollen, udsagt ikke at have vidst, at der skulde gives Drikkepenge og først

efter Ballets Slutning at have erfaret, at saadanne vare givne, men har hun derpaa i det paafølgende Forhør af egen Drift strax erkjendt saavel forinden Ballet at have vidst, at der skulde gives Drikkepenge til Tiltalte Jens Rasmussens Søn, som mod Slutningen af Ballet at have seet denne komme ind i et Værelse med en Del Penge i en Kop og der at gemme disse. Det er fremdeles af de Tiltalte Thomassen, Pedersen og Sørensen overensstemmende forklaret, at det er paa Tiltalte Jens Rasmussens Opfordring, at de have bestemt sig til at afgive deres ovenbeskrevne falske Vidneforklaringer, og ligesom Tiltalte Rasmussens Hustru har forklaret i Overensstemmelse med disse 3 Tiltalte, saaledes har Tiltalte Jens Rasmussen under Forhøret udsagt, at han ikke havde noget imod de afgivne Forklaringer at erindre, idet han særlig har forklaret, at han havde sagt til de nævnte Tiltalte, efter i deres Nærværelse at have meddelt sin Hustru, hvad han under Forhøret i saa Henseende — i Strid med Sandheden — havde forklaret, at de maatte sørge for, at deres Forklaringer kom til at passe. Vel har nu Tiltalte Jens Rasmussen under et ifølge Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør udsagt, at han ikke har opfordret de oftnævnte 3 Tiltalte til at afgive urigtige Forklaringer, og at han specielt ved den ovenangivne Udtalelse alene har villet indskærpe dem at sørge for, at deres Forklaringer ikke kom i indbyrdes Modstrid, men til denne ubestyrkede Forklaring findes der efter alt det Oplyste, derunder Beskaffenheden af bemeldte Tiltaltes Forklaringer under Sagen i det Hele, ikke at kunne tages Hensyn. Endvidere maa det ved det af de Tiltalte Sørensen, Jens Rasmussen og dennes Hustru afgivne Forklaringer ansees tilstrækkelig godtgjort, at saavel Tiltalte Jens Rasmussen som dennes Hustru, efterat Tiltalte Sørensen havde meddelt dem, at hun havde afgivet den ovennævnte urigtige Vidneforklaring, have opfordret hende til at fastholde denne, naar hun atter kom i Forhør, og derved bestyrkede hendes Forsæt i saa Henseende, hvilket hun imidlertid som ovenbemærket ikke bragte til Udførelse. Ifølge det Foranførte vil Tiltalte Jens Rasmussen være at ansee efter Straffelovens § 146, jfr. dels § 52 og dels §§ 51 og 49, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt efter Næringsloven af 29 December 1857 §§ 75 og 78 med en Bøde til Maribo Amts Fattigkasse efter Omstændighederne 40 Kr. og i Medfør af ovennævnte Politivedtægts § 36 efter Lov 4 Februar 1871 § 6 med en Nysted Birks Politikasse tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 20 Kr. — medens Underretsdommen, der forøvrigt for Tiltalte Jens Rasmussens Vedkommende havde fastsat samme Straf, havde bestemt Bøden til fornævnte Politikasse til 40 Kr. — Samtlige øvrige Tiltalte ville være at dømme efter Straffelovens § 146 — og bifaldes de for dem ved den indankede Dom

valgte Straffe, nemlig for de Tiltalte Christensen og H. P. Rasmussen Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. —

Nr. 241. Høiesteretssagfører Jensen
contra
Hans Junius Johansen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Bornholms Øster Herreds Extrarets Dom af 27 Juni 1893: Tiltalte Hans Junius Johansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Janus Olsen, og til Defensor, Sagfører Sonne, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Junius Johansen til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

87. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 29—30.

Mandagen den 9 Oktober.

Nr. 241. Høiesteretsagfører Jensen

contra

Hans Junius Johansen (Def. Klubien).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter Bornholms Amts Aktionsordre af 29 Maj d. A. tildales under nærværende Sag Hans Junius Johansen for Bedrageri. Ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, er han overbevist om at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse. Da Tiltalte en Gang i Begyndelsen af indeværende Aar var kommen til Møller Hans Kofoed af Rundmøllen i Østerlarsker Sogn, modtog han af Møller Kofoeds Kone, der iøvrigt ikke kjendte synderligt til Tiltalte, et Tombaks Cylinderuhr, hvis ene Viser og Glas var itubruddt, hvilket Uhr Tiltalte lovede at bringe til Uhrmager Hermansen ved Almindingen for at bede ham gjøre det i Stand. Tiltalte bragte imidlertid ikke Uhret, ved hvilket der hang en Haarkjæde, til Uhrmageren, men beholdt det og byttede det senere for et andet Uhr, som han atter senere bortbyttede. Uhret med Haarkjæden, der under Sagen ere vurderede til 6 Kr. „ Øre, ere tilbageleverede Ejerinden, der har frafaldet Erstatning. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, der er født i Aaker Sogn den 3 Juni 1862, og tidligere har været straffet 2 Gange for Tyveri, nemlig ifølge Sønderherreds Extraretsdom af 16 Juli 1877 i Henhold til Straffelovens § 233, jfr. § 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Dage, og ved samme Rets Dom af 16

Marts 1885 i Henhold til Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og som derhos ifølge Sønderherreds Politiretsdom af 4 December 1886 i Henhold til Lov af 3 Marts 1860 § 3 for Betleri er straffet med simpelt Fængsel i 2 Dage, nu være at ansee efter Straffelovens § 253 og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne ansættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 10 Oktober.

Nr. 278. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Valdemar Hugo Krohn (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 September 1893: Arrestanten Valdemar Hugo Krohn bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Lehmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Valdemar Hugo Krohn til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Valdemar Hugo Krohn for Tyveri anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger overbevist om at have Natten mellem den 5 og 6 Au-

gust d. A., medens han paa Gaden fulgtes med Malersvend Carl Jonas Axelsen, frastjaalet denne 3 Tikronesedler, der be-roede i en udvendig Lomme paa en Jakke, Bestjaalne var iført. Arrestanten er født den 10 Juli 1874 og anseet: ved Rettens Dom af 28 Januar d. A. efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 18 Maj d. A. efter Straffelovens § 230 og Lov af 4 Februar 1871 § 6, jfr. Svendborg Kjøbstads Politi-vedtægt af 23 December 1871 § 62, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 24 Juni d. A. for et af ham Natten mellem den 21 og 22 Maj d. A. begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, jfr. §§ 64 og 39, med lige Fængsel i 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, efter Om-stændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 224. Høiesterets-sagfører Salomon

contra

Andreas Jensen og dennes Hustru, **Mette Abelone Hansen** (Def. Asmussen),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri, Sidstnævnte tillige for Anstiftelse til Tyveri.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 4 April 1893: De Tiltalte, Arrestantinden Nielsine Laurine Nielsen Kirk, Røgter Andreas Jensen og dennes Hustru, Mette Abelone Hansen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, Nr. 2 i 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage, samt udrede in solidum alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Falbe-Hansen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Aggerholm, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Maj 1893: De Tiltalte Andreas Jensen og Mette Abelone Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidsnævnte i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de og udrede Aktionens Omkostninger i 1ste Instants efter Underretsdommens Bestemmelser samt Een for Begge og Begge for Een udrede Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Jørgensen og

Høstrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med de Høiesteret forelagte nye Oplysninger angaaende de stjaalne Gjenstandes Beskaffenhed og Værdi

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Andreas Jensen og Mette Abelone Hansen, een for Begge og Begge for een, til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag — der i 1ste Instants tillige angik en tredje Medtalt, den nedenfor ommeldte Nielsine Laurine Nielsen Kirk, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten — tiltales Røgter Andreas Jensen og dennes Hustru Mette Abelone Hansen for Meddelagtighed i Tyveri, Sidstnævnte tillige for Anstiftelse til Tyveri. Ifølge de af den ovennævnte i 1ste Instants Medtaltte Nielsine Laurine Nielsen Kirk — der ifølge Sagens Oplysninger fra Februar til 1 August 1892 tjente paa Gaarden Qvistrup, hvor hun gjorde Bekjendtskab med Tiltalte Mette Abelone Hansen, der tilligemed sin Mand, Tiltalte Andreas Jensen, boede i et Ejeren af Qvistrup tilhørende Hus, og som ofte kom til Qvistrup for at hente Mælk — afgivne Forklaringer bad Tiltalte Mette Abelone Hansen en Dag Nielsine Laurine om „paa en nem Maade“ at skaffe hende nogle Fødevarer fra Gaarden, navnlig Brød og Smør, der var saa dyrt, at hun ikke kunde faa Raad til at købe det, og som hun formente, Nielsine Laurine let ubemærket kunde tilvende sig paa Gaarden, idet hun erklærede, at hun nok skulde betænke Nielsine Laurine derfor, samt, da denne ytrede Betænkelighed ved at indlade sig herpaa, forsikrede, at Nielsine Laurine kunde gjøre det, uden at nogen mærkede det og uden at komme i Forlegenhed derfor, idet Tiltaltes Mand kunde tage de stjaalne Fødevarer med sig, naar han om Morgenen kjørte hjem fra Qvistrup. Nogen Tid efter denne Samtale tog Nielsine Laurine

paa Gaarden et Rugbrød, som hun leverede til Tiltalte Andreas Jensen, der derefter om Morgenens, da han kjørte hjem, tog det med til sin Hustru, og i Løbet af Maj, Juni og Juli Maaneder tilvendte Nielsine Laurine sig endvidere til forskjellige Tider dels fra Kjælderens, dels fra Kjøkkenet og Spisekammeret paa Gaarden 4 à 5 hele Rugbrød, 4 à 5 Gange Smør, 3 à 4 Pd. ad Gangen, et Par Gange Gryn, hver Gang ca. 1 Pd., nogle Gange Æg, ialt en Snes, en Gang et Par Potter Ærter og et Par Gange et Par smaa Stykker Ost, omtrent $\frac{1}{2}$ Pd. hver Gang, hvilke Varer hun dels leverede Tiltalte Mette Abelone Hansen personlig, dels hendes Mand, Tiltalte Andreas Nielsen, dels endelig hendes smaa Børn, naar de kom til Qvistrup. Tiltalte Mette Abelone Hansen har i det Hele godkjendt Rigtigheden af den af Nielsine Laurine afgivne Forklaring, og efter hvad de begge have forklaret, havde Sidstnævnte endvidere en Dag, da der slagtedes paa Gaarden, efter Tiltalte Mette Abelone Hansens Anmodning, taget et Stykke Kjød paa 2 à 3 Pd. til denne samt lagt 4 à 5 Pd. Smør tilside til denne, men da der ikke gaves Lejlighed til at levere denne det Stjaalne, før Kjødet var for-dærvet, blev dette kastet bort, og Smørret blev lagt tilbage til Gaardens øvrige Beholdning, ifølge Nielsine Laurines Forklaring fordi det var blevet seet af en af Pigerne, ifølge Tiltalte Mette Abelones Forklaring fordi hun var bange for, at det var for meget at tage paa en Gang. Til Vederlag for de modtagne Fødevarer gav Mette Abelone til forskjellige Tider Nielsine Laurine 2 Par Kopper, 2 Bakker, 1 Sukkerskaal, 1 Flødekande, 1 Smørassiet og 2 Kr. kontant.

Tiltalte Mette Abelone Hansen har derhos tilstaaet, at hun i Sommeren 1892, medens Køerne paa Qvistrup vare paa Græs, oftere, naar hun hjalp Pigerne med at malke, som Vederlag derfor af Pigerne har modtaget Mælk, hver Gang ca. 3 Potter, som hun enten fik eller selv tog af Mælkejungerne i en af hende medbragt Blikspand, og Tiltalte Andreas Jensen, der har erkjendt Rigtigheden af Nielsine Laurines Forklaring om, at han flere Gange af hende har modtaget Fødevarer med sig hjem, har ligeledes tilstaaet, at han i Forsommeren 1892 — som det maa antages i temmelig betydeligt Omfang — har faaet eller taget Mælk om Morgenens ved Malkningen paa Marken. Under Sagen er der ikke nedlagt Paastand om Erstatning. For deres saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Andreas Jensen er født i Aaret 1845 og Mette Abelone Hansen i Aaret 1852, og som ikke sees forhen at have været tiltalte eller straffede, være at ansee, Førstnævnte efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 47 og § 238, og Sidstnævnte efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 52, tildels med § 47, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes

passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 2 Gange 5 og 3 Gange 5 Dage.

Nr. 90. C. Emcken, G. Chr. Olsen og J. Jensen som Forretningsudvalg for Aktieselskabet „Arbejdernes Fællesbageri“ (Høgsbro)

contra

Redaktør Fr. Hansen (Ingen),

betr. Krænkelser af Privatlivets Fred, Injurier og Stadfæstelse af et Forbud.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 December 1892: Det ovenomhandlede, af Citanterne C. Emcken, G. Chr. Olsen og J. Jensen som Forretningsudvalg for Aktieselskabet „Arbejdernes Fællesbageri“ ved Kongens Foged her i Staden under 9 April 1891 nedlagte Forbud bør være ophævet. Den foranførte, for Citanterne i deres ovennævnte Egenskab fornærmelige Udladelse i „Avisen“ for den 24 Marts 1891 bør døds og magtesløs at være, og bør Indstævnte Redaktør Fr. Hansen til Statskassen bøde 40 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage. Iøvrigt bør Indstævnte for Citanternes Tiltale i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanterne med 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd under Loven.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret er det oplyst, at Appellanterne, allerede dengang de tre første af de i den indankede Dom omhandlede Artikler offentliggjordes, udgjorde Aktieselskabet »Arbejdernes Fællesbageri«s Forretningsudvalg, og de kunne derfor ikke af den i Dommen anførte Grund ansees for at have været inkompetente til at paatale de i disse Artikler indeholdte Udtalelser.

At der skulde foreligge nogen Krænkelser af bemeldte Forretningsudvalgs Privatlivs Fred, kan der imidlertid ikke være Spørgsmaal om; og forsaavidt Søgsmålet angaar Ærefornærmelser, bemærkes, at de paatalte Udladelser for en Del ikke ere rettede mod Aktieselskabet eller dets

Bestyrelse, men mod Socialisterne eller Socialistførerne, og saaledes ikke kunne være fornærmelige for Appellanterne som udgjørende Selskabets Forretningsudvalg, og selv om de øvrige, mod Selskabet rettede Udtalelser maatte kunne betragtes som Anker over Udvalget, skjøndt dette ikke deri omtales, kunne de i hvert Fald efter deres Beskaffenhed ikke ansees at være af ærefornærende Indhold — bortset fra den i Dommen som injurierende for Forretningsudvalget betegnede Yttring, med Hensyn til hvilken der efter den skete Indstævning til Høiesteret ikke er Spørgsmaal om at statuere et for Indstævnte gunstigere Resultat end det i Dommen antagne, medens der i hvert Fald heller ikke findes nogen Anledning til at skærpe den for samme idømte Straf.

Som Følge af det Anførte, og da det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa bifaldes, at det nedlagte Forbud er hævet, vil Dommen, ved hvis Bestemmelser om Forbudsforretningens og Processens Omkostninger det ligeledes maa have sit Forblivende, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betale Appellanterne C. Emcken, G. Chr. Olsen og J. Jensen som Forretningsudvalg for Aktieselskabet »Arbejdernes Fællesbageri« 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efter Rekvision af Citanterne C. Emcken, G. Chr. Olsen og J. Jensen som Forretningsudvalg for Aktieselskabet »Arbejdernes Fællesbageri« blev der den 9 April f. A. i Anledning af nogle i det af Indstævnte redigerede Dagblad »Avisen« optagne Artikler, nemlig en i bemeldte Blad for den 3 September 1890 med Overskrift »C. C. Andersen« underskrevet »N«, en i Bladet for den 22 Januar f. A., betitlet »Fællesbageriet og Bagersvendene« og underskrevet »En Bagersvend«, en i Bladet for den 25 s. M. med Overskrift »Ikke Fagmænd« underskrevet »En af Mange« og en i Bladet for den 24 Marts f. A. med Overskrift »Socialisterne og de Smaahandlende« og underskrevet »N«, af Kongens

Fogad her i Staden hos Indstævnte nedlagt Forbud imod, at der i det ovennævnte, af ham redigerede Blad optoges nøgensomhelst Meddelelse, der med eller uden Navns Underskrift krænker det forommeldte Forretningsudvalgs Privatlivs Fred, eller som indeholder ubeføjede for Forretningsudvalget fornærmelige Udladelser. Under nærværende Sag have Citanterne paastaaet det ovennævnte Forbud stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, de i bemeldte Artikler indeholdte fornærmelige Udladelser mortificerede og Indstævnte anseet med Straf for Ærefornærmelser og for Krænkelse af Privatlivets Fred samt paalagt at udrede Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har paastaaet det nedlagte Forbud ophævet som ulovligt og sig frifunden samt Citanterne tilpligtede in solidum at godtgjøre ham Sagens Omkostninger. Efterat Indstævnte havde bestridt Citanternes Kompetence til at optræde som Forretningsudvalg for Aktieselskabet „Arbejdernes Fællesbageri“ under Benægtelse af, at de vare Medlemmer af dette Udvalg, da de paaklagde Artikler fremkom, have Citanterne godtgjort, at de ved et Møde af Selskabets Repræsentantskab den 23 Februar f. A. ere valgte til Forretningsudvalg for et Aar, og det maa herved ansees indrømmet, at de ikke vare Medlemmer af Udvalget, da de tre Artikler af 3 September 1890, 22 og 25 Januar 1891 publiceredes, saa at Citanterne ere inkompetente til at drage Indstævnte til Ansvar for deres Indhold, og han bliver forsaavidt at frifinde for deres Tiltale, medens der alene bliver Spørgsmaal om Anvendelse af Straf og Mortifikation med Hensyn til Artiklen af 24 Marts 1891. Forsaavidt Indstævnte har gjort gjældende, at denne Artikel ikke vedrører Forretningsudvalget som saadant, men i det Højeste Repræsentantskabet, kan dette ikke billiges, idet Forretningsudvalget, der ifølge § 10 i Selskabet*) vælges af Repræsentantskabet ud af dettes Midte og leder Selskabets Administration samt ifølge § 11 paa Forretningsførerens Indstilling antager den til Bageriets Drift nødvendige Arbejdskraft, herefter skjønnes at indtage en saadan Stilling i Selskabets lovmæssige Organisation, at dette Udvalg overfor nedsættende og fornærmelige Udladelser og Beskyldninger angaaende Selskabets Drift eller Administration maa kunne betragte saadanne som sig vedrørende og som Følge heraf være berettiget til at paatale disse. Medens der nu maa gives Indstævnte Medhold i, at den heromhandlede Artikel, der væsentlig gaar ud paa at kritisere den formentlig utilbørlig lave Rabat, Bageriet tilstaa sine Forhandlere, og disses i Forhold til Bageribestyrelsens Løn formentlig altfor ringe Fortjeneste, ikke indeholder nogen Overtrædelse af Straffelovens § 220, findes den i Artiklerne brugte**) af Bageriets Virksomhed som en „Udpressnings- og Ødelæggelses-

*) skal formodentlig være Selskabets Statuter.

**) Ordet Betegnelse er formentlig her udfaldet i Dommen.

Virksomhed⁴, at være injurierende for Forretningsudvalget, og da Indstævnte ikke har godtgjort Udtrykkets Beføjelse, vil det være at mortificere og Indstævnte at ansee efter Straffelovens § 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 40 Kr. eller subsidiært med simpelt Fængsel i 6 Dage. Ligesom det af det Anførte følger, at Forbudet maa ophæves som ikke tilstrækkeligt begrundet, forsaavidt det forbyder Meddelelser, der krænke Forretningsudvalgets Privatlivs Fred, maa det samme gjælde med Hensyn til Forbudets øvrige Indhold, idet den enkelte Udladelse, der efter det Bemærkede overhovedet som injurierende kan komme i Betragtning under nærværende Sag, ikke findes at være af en saadan Beskaffenhed, at Citanterne alene paa Grund af befrygtede Angreb af lignende Art kunde have tilstrækkelig Feje til gennem Forbud at søge et yderligere Værn end det, som den i Lovgivningen for slige Angreb foreskrevne Straf afgiver, og ej heller de af dem anførte særlige Grunde skjønnes at kunne afgive saadan Feje. Det nedlagte Forbud vil derfor i det Hele være at ophæve, saa at Forbudsforretningens Omkostninger ikke kunne paalægges Indstævnte. Sagens Omkostninger findes Indstævnte efter Omstændighederne at maatte tilsvare Citanterne med 60 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 12 Oktober.

Nr. 34. Gaardejer **Anders Hansen** paa sin Hustru **Maren Kristine**, født **Nielsens Vegne** (Asmussen)

contra

Skifteforvalteren i Lunde-Skam Herreder **R. E. Jürgensen** paa afdøde Gaardejer **Jørgen Christiansens** og efterlevende Hustru **Ane Marie**, født **Pedersens**, Fællesboes Vegne (Ingen)*) samt fornævnte Enke **Ane Marie Christiansen**, født **Pedersen**, med antagen Lavvæрге, Gaardejer og Sognefoged **Johan Nielsen** (Liebe). Som Intervenient Gaardejer **Lars Nikolaj Nellemann** som Mandatarius for Lærer **Larsen** paa dennes Hustru **Boline**, født **Nellemanns**, Vegne (Høgsbro),

betr. Gyldigheden af et Testamente.

Lunde-Skam Herreders Skifterets Decision af 20 Maj 1891: Gaardejer **Anders Hansens** Paastand om at erholde

*) Der forelaa Samtykke fra Skifterettens Side til Sagens mundtlige Behandling.

Boet efter afdøde Gaardejer Jørgen Christiansen og efterlevende Hustru extraderet til fri Raadighed kan ikke tages til Følge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juni 1892: Den af Citanten, Gaardejer Anders Hansen i Sønder sø, nedlagte Paastand om at erholde Boet efter afdøde Gaardejer Jørgen Christiansen og hans efterlevende Hustru, Indstævnte Ane Marie, født Pedersen, extraderet til fri Raadighed, kan ikke tages til Følge. Af bemeldte Fællesbo, hvortil de ovenanferte to Sparekassebøger ville være at henregne, bør Indstævnte være berettiget til at erholde Halvdelen som sin Boeslod og $\frac{1}{3}$ af den anden Halvdel som Arv efter nævnte Afdøde. Den tilbageblivende $\frac{1}{3}$ af Boet bør tilfalde Citanten som Arv i Henhold til Testamentet af 21 November 1881, imod at han betaler 8666 Kr. 66 Øre til Afdødes i Testamentet ommeldte Søsterbørn. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Medens Appellanten, Gaardejer Anders Hansen af Sønder sø paa sin Hustru Maren Kristine Niensens Vegne har paastaaet den indankede Dom saaledes forandret, at det i Dommen ommeldte Testament af 21 November 1881 kjendes gyldigt, og at det paagjældende Fællesbo extraderes ham paa de i Testamentet fastsatte Vilkaar, har Indstævnte, Gaardejer Jørgen Christiansens Enke Ane Marie Christiansen paastaaet Dommen stadfæstet, forsaavidt angaar hendes Ret til af Boet at erholde Halvdelen som sin Boeslod og en Trediedel af den anden Halvdel som Arv efter sin afdøde Mand. For Høiesteret har endelig Gaardejer L. N. Nellemann som Mandatarius for den i Dommen som Arving efter Loven ommeldte Søsterdatter, ved Navn Boline, Lærer Larsens Hustru, som Intervenient paastaaet Skifterettens Kjendelse af 20 Maj 1891 stadfæstet.

Efter de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke ansees bevist, at det omhandlede Testament er blevet tilbagekaldt af Ægtefællerne forinden Mandens Død; og forsaavidt Enkens Udtalelser paa Skiftet maatte kunne betragtes som en af hende sket Tilbagekaldelse, kan der ikke tillægges en saadan nogen Betydning, allerede fordi den først er fremkommen efter hendes Mands Død.

Det af hende til Testamentet givne Samtykke maa derhos, selv om det tildels indeholder en Disposition i levende Live over den hende ved Mandens Død tilkommende Del af Fællesformuen, ansees for gyldigt, eftersom det ifølge Lovgivningen i Almindelighed og særlig ifølge Forordningen

angaaende Selvejerbønders Testationsfrihed af 22 November 1837 §§ 1 og 6, jfr. ogsaa Forordning 21 Maj 1845 § 21, sidste Punktum, maa antages, at Hustruen paa egen Haand kan samtykke i saadanne Dispositioner over Fællesformuen som den her foreliggende.

Appellantens foranførte Paastand vil derfor være at tage til Følge. Sagens Omkostninger for Overretten og Høiesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Det ovenomhandlede Fællesbo bør ekstraderes Appellanten, Gaardejer Anders Hansen paa hans Hustrus Vegne paa de i Testamentet af 21 November 1881 fastsatte Vilkaar. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte Ane Marie Christiansen og Intervenienten L. N. Nellemann hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Den 22 Maj 1890 afgik Gaardejer i Sønder sø Jørgen Christansen ved Døden, efterladende foruden sin Hustru, Indstævnte Ane Marie, født Pedersen, 2 Søstre og 1 Søsterdatter som Arvinger efter Loven. Under den af Lunde og Skam Herreders Skifteret foretagne Registeringsforretning i Boet foreviste Indstævnte et af hende og hendes afdøde Mand i Forening den 21 November 1881 oprettet notarialiter bekræftet Testamente, om hvilket hun dog bemærkede, at det ifølge Testatorernes Villie forlængst var anset for ophævet, hvorhos hun med Hensyn til 2 forefundne Kontrabøger med Fyens Stifts Sparekasse Nr. 67732 og 69238 forklarede, at hun allerede ejede samme, før hun blev gift, og at hun og Afdøde altid havde betragtet deres Paalydende som hendes Særeje.

Ifølge bemeldte Testamente skulde under Forudsætning af, at Ægteskabet blev barnløst, Manden, hvis han blev den Længstlevende, som Hustruens eneste Arving beholde hele Fællesboet mod at betale 8000 Kr. til hendes Slægtinge. For det nu foreliggende Tilfælde, at Manden først afgik ved Døden, bestemmes det, at Maren Kristine Nielsen, som var Afdødes Søsterdatter og Testatorernes daværende Plejedatter, og som nu er gift med Citanten, Gaardejer Anders Hansen af Sønder sø, skal være begges Universalarving og som saadan strax ved Jørgen

Christiansens Død arve den Testatorerne tilhørende Ejendoms-
gaard af Sønderø By og Sogn af Hartkorn 8 Td. 3 Skp. 2 $\frac{1}{2}$
Alb. med Besætning og Inventarium, Indbo og Udbo, rede Penge
og Værdipapirer, „kort sagt alt i Boet, intet undtaget“, imod
at betale til Enken 6000 Kr., tilsvare hende forskellige aarlige
Ydelser og tilvejebringe en Aftægtsbolig til hende efter Testa-
mentets nærmere Bestemmelse, samt til Afdødes Søsterbørn ud-
betale 26000 Kr., der skulde fordeles lige imellem dem, dog
saaledes, at der forlods tillægges et af dem 400 Kr.

I Henhold til dette Testamente protesterede Citanten som
gift med Testamentsarvingen mod den foretagne Skiftebehand-
lings Lovlighed og begjærede sig Boet udleveret til fri Raadig-
hed, idet han særlig modsatte sig, at Enken vedblivende fortsatte
Gaardens Drift, medens Enken gjorde Indsigelse mod denne
Paastand paa Grund af Testamentets formentlige Ugyldighed.
Ved Skifterettens Kjendelse af 8 August 1890 decideredes, at
Citantens Paastand ikke da kunde tages til Følge, hvorimod der
bevilgedes Indstævnte den af hende begjærte Anstand til at for-
svare sin formentlige Ret, og efterat Parterne havde procederet
Sagen for Skifteretten, hvor Citanten fastholdt sin fornævnte
Paastand, saaledes at Extraditionen ogsaa skulde omfatte de to
ommeldte Sparekassebøger, hvad Indstævnte modsatte sig, blev
der ved Skifterettens Kjendelse af 20 Maj f. A. endelig eragtet,
at Citantens Paastand ikke kunde tages til Følge. Ved Stæv-
ning af 24 Juni f. A. har Citanten indstævnet Sagen for Over-
retten, idet han principalt paastaar Testamentet kjendt gyldigt,
og at Fællesboet extraderes ham paa hans Hustrus Vegne, me-
dens Indstævnte principaliter procederer til sidstnævnte Kjen-
delses Stadfæstelse. Begge Parter have derhos paastaet sig
Sagens Omkostninger ved Overretten tillagte hos Modparten.

Imod at der overhovedet tages noget Hensyn til Testamen-
tet, har Indstævnte anført, at hun og Afdøde have tilbagekaldt
det, men til dette Anbringende, som i og for sig har Formod-
ningen imod sig, eftersom Testamentet er forefundet i en ube-
skadiget Tilstand i et af Afdødes Gjemmer, vil der ikke kunne
tages noget Hensyn, da dets Rigtighed ikke er bevist.

Indstævnte har imidlertid fornømmelig begrundet sin Paa-
stand paa, at Testamentet formentlig i ethvert Fald ikke kan
have Gyldighed med Hensyn til hendes Boeslod og Arvelod $\frac{2}{3}$
 $\frac{2}{3}$ af Fællesboet, eftersom der i det foreliggende Tilfælde jo
ikke er Spørgsmaal om Arv efter hende, og Testamentet altsaa
for bemeldte $\frac{2}{3}$ af Boets Vedkommende er en dispositio inter
vivos. Men en saadan kan der efter hendes Mening ikke imod
hendes Protest tillægges nogen Betydning, da hun som gift
Kone ikke uden Medvirkning af en særlig for hende beskikket
Værge har kunnet forpligte sig paa den her omhandlede Maade.
Heri findes der nu ogsaa at maatte gives Indstævnte Medhold.

Citanten har vel herimod anført, dels at det i Frdn. 22 November 1837 forudsættes, at „Hustruens Samtykke“ er tilstrækkeligt til Gyldigheden af Selvejrbønders Dispositioner af den her omhandlede Slags, og dels, at Indstævntes afdøde Mand maa antages at være optraadt som hendes Værge ved Testamentets Oprettelse, hvad formentlig var tilstrækkeligt til Dispositionens fulde Gyldighed. Men der maa gives Indstævnte Medhold i, at den citerede Lov med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der udfordres til et gyldigt Samtykke fra Hustruens Side maa antages at henholde sig til Lovgivningens almindelige Regler i saa Henseende, og ligeledes i, at Afdøde ikke med Retsvirkning kunde optræde som hendes Værge ved den her omhandlede Lejlighed, eftersom han selv deltog i og paa sine Slægtnings Vegne maa antages at have været interesseret i den paagjældende Retshandel. Medens Indstævnte saaledes maa have Krav paa de $\frac{2}{3}$ af Fællesboet, og den indankede Kjendelse af 20 Maj f. A. saaledes allerede af den Grund vil være at stadfæste, kan Retten derimod ikke tiltræde, hvad der i Kjendelsen udtales om, at Testamentet paa Grund af dette Indstævntes Krav mister al Betydning. Det skjønnes nemlig ikke rettere, end at det under de foreliggende Omstændigheder maa ansees for stemmende med Afdødes i Testamentet udtalte Villie, at Citantens Hustru arver $\frac{1}{3}$ af Fællesboet imod at betale $\frac{1}{3}$ af 26000 Kr. o: 8666 Kr. 66 Øre til Afdødes i Testamentet ommeldte Søsterbørn.

I Overensstemmelse med Foranstaaende vil Fællesboet derfor i Overensstemmelse med Citantens derom subsidiært nedlagte Paastand være at dele, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at de før omtalte Sparekassebøger bør indgaa i Boets Masse, eftersom Indstævnte ikke har paavist nogen Hjemmel til at holde dem udenfor samme. Sagens Omkostninger ved Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her ved Retten.

Fredagen den 13 Oktober.

Nr. 127. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Marinus Laurentin Møller (Def. Asmussen),

der tiltales for ulovlig Handel med Medicinalvarer.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Januar 1893: Tiltalte Marinus Laurentin Møller bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at efter de Høiesteret forelagte, tildele efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa den af Tiltalte forhandlede Vare, der var ren flydende Karbolsyre, betragtes som en præpareret Medicinalvare, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Marinus Laurentin Møller til Høiesterets-sagførerne Hansen og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder der: Under nærværende Sag tiltales Marinus Laurentin Møller, der er født den 6 Juni 1831 og senest anset ved Høiesterets Dom af 8 Juni 1885 efter Frdn. 4 December 1872 § 30 med en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., for ulovlig Handel med Medicinalvarer, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, som ifølge Borgerskab af 3 Februar 1874 som Detailhandler og af 22 December 1881 som Grosserer driver Forretning her i Staden under Firma Møller & Meyer, har i afvigte Sommer fra sin Butik her i Staden i Detail forhandlet ren Karbolsyre, og da denne Artikel er opført i den Justitsministeriets Bekjendtgørelse af 13 November 1886 vedføjede Fortegnelse over de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, og det ikke herimod kan komme i Betragtning, hvad Tiltalte til sit Forsvar har gjort gjældende, at han kun vil have solgt den omhandlede Karbolsyre til Brug som Desinfektionsmiddel, vil han være at ansee efter

Frdn. 4 December 1672 § 30 med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Mandagen den 16 Oktober.

Nr. 279. Grosserer **Rich. J. B. Mann** (Ingen)

contra

Fhv. Kjøbmand **N. B. Borella** (Asmussen),

betr. Betaling af Penge.

Frederiksberg Birks Fogedrets Kjendelse af 7 Januar 1891, hvorved der for et Beløb af 2801 Kr. 46 Øre er dekretet Arrest i forskellige registrerede Effekter.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 29 April 1892: Den ommeldte Arrestforretning stadfæstes som lovligen gjort og forfulgt, og bør Indstævnte, Grosserer Rich. J. B. Mann til Citanten, fhv. Kjøbmand N. B. Borella betale 2750 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 10 Januar f. A., til Betaling sker, Arrestens Omkostninger med 41 Kr. 46 Øre, og Sagens Omkostninger med 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadrettens Dom af 12 Juni 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Grosserer Rich. J. B. Mann til Indstævnte, fhv. Kjøbmand N. B. Borella, med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Olivarius en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 11 Juli og 21 November f. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Da Kontraappellanten, forhenværende Kjøbmand N. B. Borella, efterat Hovedappellanten, Grosserer Rich. J. B. Mann, havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juni 1893 paaankes til Høiesteretsaaret 1894, har ifølge dertil meddelt Anticipa-

tionsbevilling kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedappellanten, skjøndt lovlig varslet, ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Høiesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, hvorhos Hovedappellanten bliver at tilpligte at betale Kontraappellanten Processens Omkostninger for Høiesteret med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedappellanten Grosserer Rich. J. B. Mann til Kontraappellanten forhenværende Kjøbmand N. B. Borella med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Nr. 256. Høiesteretssagfører Hansen
 contra
 Hans Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for voldeligt Forhold.

Skive Kjøbstads og Sallingland Herreders Extra-rets Dom af 13 Maj 1893: Tiltalte, Husmand Hans Andersen, bør straffes med 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost samt betale Landpost Jensens Hustru, Ane Kirstine Jensen af Roslev, Helbredelsesudgifter 10 Kr. og for Lidelse 25 Kr. Saa bør Tiltalte og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Pasbjerg, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Munksgaard, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Juni 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning

undredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at ifølge en den 29 August d. A. afgiven Lægeerklæring maa den Overfaldnes Tilstand antages dengang ikke at have forandret sig, siden Erklæringen af 10 Maj d. A. afgaves, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 100 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Hundrede Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Andersen til Høiesteretssagførerne Hansen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand Hans Andersen for voldeligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han den 25 Marts d. A. om Eftermiddagen, da Landpost Jens P. Jensens Hustru, Ane Kirstine Jensen, tilligemed en 12-aarig Datter af hende, var i Færd med at plukke Lyng i en, som det maa antages, i Nærheden af Tiltaltes Hus i Tøndering værende Vejgrøft, har med en 5 Kvarter lang med ombøjet Haandtag forsynet Spanskræsstok, paa hvis nederste Ende der var anbragt dels et $\frac{3}{4}$ Tomme langt Jernbeslag, dels et $\frac{1}{2}$ Tomme bredt og $1\frac{1}{2}$ Linie tykt Stykke Jern, der ragede omtrent $\frac{1}{2}$ Tomme frem fra Enden af Stokken, tilføjet nævnte Ane Kirstine Jensen to Slag, af hvilke det første ramte hende i Baghovedet, medens det andet, som det maa antages med den nederste Ende af Stokken, ramte hende i Ansigtet over det højre Øje. Ane Kirstine Jensen har nærmere forklaret, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed kom fra sit Hus hen til Vejen, hvor hun og hendes ovennævnte Datter opholdt sig, og da overfaldt hende med Skjældsord, saasom Tyvekjærling, samt sagde, at det var hans Lyng, hun plukkede, og at han nok skulde hjælpe hende hjem, hvorefter han sprang ind paa hende og tildelte hende det førstnævnte Slag med Stokken og derpaa, idet hun efter dette

Slag sprang op paa Vejen og sagde, at han kunde prøve at slaa hende en Gang til, slog hende anden Gang som anført. Da hendes nævnte Datter, der efter det første Slag var løbet hen til en i Nærheden boetide Husmand for at hente Hjælp, og som angaaende det indtil da Passerede har afgivet en i alt Væsentligt med Moderens ovenanførte Udsagn stemmende Forklaring, kom tilbage med bemeldte Husmands Hustru, fjernede Tiltalte sig fra Stedet. Medens Ane Kirstine Jensen har paastaet, at hun af vedkommende Sognefoged har faaet Tilladelse til at plukke Lyng i den paagjældende Vejgrøft, har Tiltalte — der ved den omhandlede Lejlighed var noget beruset, men dog, efter hvad han har erkjendt, vidste, hvad han gjorde — udsagt, at han mente, at det var hans Lyng, hun plukkede, og at dette var Anledningen til, at han slog hende, men iøvrigt har han tilføjet, at han nok kan indsee, at han var ganske uberettiget til at bruge Vold mod hende.

De Læsioner, som ved de ovennævnte Slag tilføjedes Ane Kirstine Jensen, bestode ifølge en af en Læge, der den 25 Marts blev kaldt til hende, den 26 s. M. afgiven Erklæring, dels i en ved Blodudtrædning under Huden forarsaget Svulst i den behaarede Del af Nakken, dels i en betydelig Svulst i højre Side af Panden samt i hele højre Tindingegn, strækkende sig op i den behaarede Del og tillige omfattende højre øverste Øjelaag og, om end i mindre Grad, underste Øjelaag paa højre Side og Partiet umiddelbart derunder, hvorhos der — foruden nogle mindre Hudbristninger ved højre Øjelaagsspaltens yderste Ende — lige over dette Sted, godt 1 Centimeter over Øjenbrynet, fandtes et knapt 1 Centimeter langt, et Par Millimeter dybt Saar med knuste Rande og nedenfor dette Saar en ubetydelig Hudafskrabning. Det udtales tillige i Erklæringen, at paa Grund af den temmelig stærke Blødning maatte en lille Pulsaare antages aabnet. Ane Kirstine Jensen — der under et den 1 April d. A. afholdt Forhør bemærkede, at hun som Følge af Slagene led af Søvnløshed og Hovedpine — blev den 9 Maj paany undersøgt af ovennævnte Læge, ifølge hvis Erklæring af 10 s. M. Læsionerne da ikke havde efterladt andet Mærke end et ærttestort Ar over Øjenbrynet. Han udtalte imidlertid tillige i Erklæringen, at der selv ved temmelig let Tryk paa bemeldte Ar fremkaldtes stærk Smerte, at Ane Kirstine Jensen for Lægen angav, at hun siden Overfaldet havde lidt af periodisk optrædende Hovedpine, særlig i begge Tindingregioner, samt af Anfald af Svimmelhed og stærk Svækkelse af Hukommelsen, at der Intet er til Hinder for at antage, at disse Lidelser, der efter hendes Angivelse ikke havde været tilstede før Overfaldet, og som hindrede hende i at passe sin Gjerning i sit Hus, kunne være frembragt ved den hende overgaaede Vold, samt at den Mulighed ikke er udelukket,

at den omtalte sygelig^e Tilstand kan holde sig, eller at der endog kan udvikle sig endnu alvorligere Tilfælde af varig Karakter.

Ane Kirstine Jensen har under Sagen paastaet sig tilkjendt hos Tiltalte dels i Erstatning for Helbredelsesudgifter mindst 10 Kr., dels i Godtgjørelse for den hende paaførte Lidelse mindst 25 Kr., og denne Paastand, med Hensyn til hvilken Tiltalte har bemærket, at han synes, at Erstatningen er for højt ansat, er ved Underrettsdommen tagen til Følge saaledes, at de nævnte Beløb ere hende tilkjendte.

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1830 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, jfr. § 23, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til samme Art Fængsel i 60 Dage.

Onsdagen den 18 Oktober.

Nr. 208. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Andrea Clausine Lund, Hansens Hustru (Def. Hansen),

der tiltales for Fosterfordrivelse.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 14 Marts 1893: De Tiltalte Andrea Clausine Lund, Hansens Hustru, Jacobine Johanne Kirstine Laursen, Caroline Christoffersen, Thyra Amalie Rasmine Sørensen og Inger Marie Nielsen bør straffes, de Tiltalte Hansens Hustru og Laursen med Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 2 Aar og Sidstnævnte i 8 Maaneder, og de Tiltalte Christoffersen, Sørensen og Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød, de tvende Førstnævnte hver især i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Nyegaard, 60 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Hansens Hustru, dog saaledes, at deraf in solidum med hende tilsvares af Tiltalte Laursen $\frac{2}{5}$ og af hver især af de øvrige Tiltalte $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af den for Høiesteret alene tiltalte Andrea Clausine Lund, Hansens Hustru, udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver at henføre under Straffelovens § 193, 2det Stykke, tildels sammenholdt med § 46, og i Forbindelse hermed findes efter de foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse fremkomne Oplysninger om hendes mentale Tilstand § 39, som i Dommen antaget, at maatte anvendes. Straffen findes ved Dommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ligesom og dens Forskrifter angaaende Aktionens Omkostninger tiltrædes for hendes Vedkommende.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Andrea Clausine Lund, Hansens Hustru, Jacobine Johanne Kirstine Laursen, Caroline Christoffersen, Thyra Amalie Rasmine Sørensen og Inger Marie Nielsen for Fosterfordrivelse og Inger Marie Nielsen for Fosterfordrivelse og uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel.

Tiltalte Hansens Hustru er født den 26 Oktober 1840 og anset: ifølge Lolland Nørreherreds Extrarets Dom af 19 Oktober 1882 efter Lov 3 Marts 1860 for Betleri og efter Straffelovens § 270 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Tiltalte Christoffersen, hvis opgivne Alder af 32 Aar er skjønned stemmende med hendes Udseende er ikke fundet forhen straffet her i Landet. De Tiltalte Laursen, Sørensen og Nielsen, der ere fødte henholdsvis 12 Maj 1858, den 28 Februar 1866 og den 11 Oktober 1870, ere ikke fundne forhen straffede. Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Efterat Tiltalte Christoffersen, hvis Menstruation i Efteraaret 1888 efter nogle Samlejer var udebleven i Slutningen af Oktober eller Begyndelsen af November s. A., havde ladet sig undersøge af Tiltalte Hansens Hustru, som erklærede, at

hun vistnok var i Begyndelsen af et Svangerskab, formaaede hun omtrent ved Juletid s. A. Sidstnævnte, der i en længere Aarrække havde ernæret sig som Jordemoder og siden 1882 praktiseret som saadan her i Staden, til at love, naar Tiltalte Christoffersen kom noget længere hen i Svangerskabet, at være hende behjælpelig med at fordrive Fosteret. Efter Aftale med Tiltalte Hansens Hustru, der ved samme Lejlighed meddelte hende, at Udskylninger af Kjønsdelene kunde have fosterfordrivende Virkning, tog Tiltalte Christoffersen, der i den mellemliggende Tid var tiltagen i Sværhed, den 1 Marts 1889 Ophold hos hende og fik i Dagene fra den 5 eller 6 til den 9 s. M. et Par Gange om Dagen Udskylninger af Kjønsdelene med varmt Vand ved Hjælp af et Udskylningsapparat, der ophængtes et Par Alen højere end hendes Sæde. Spidsen paa den til Apparatet hørende Slange blev den første Gang anbragt i Tiltalte Christoffersens Kjønsele af Tiltalte Hansens Hustru, men de følgende Gange af Tiltalte Christoffersen selv. Tiltalte Hansens Hustru assisterede hende imidlertid hver Gang ved at komme Vand i Apparatets Beholder, og Tiltalte Christoffersen tog Udskylningerne efter hendes nærmere Anvisning. Tiltalte Hansens Hustru lagde derhos hver Aften i de nævnte Dage et varmt Omslag paa Tiltalte Christoffersens Underliv. Om Aftenen den 12 Marts begyndte derefter Fødselsveerne, og den følgende Morgen nedkom Tiltalte Christoffersen med et dødfødt Foster, som Tiltalte Hansens Hustru besørgede begravet. Tiltalte Christoffersen, der efter sin Forklaring handlede som anført for at slippe for at forsørge Barnet, har betalt Tiltalte Hansens Hustru for den ydede Bistand m. m. ialt 60 Kr.

Da Tiltalte Sørensen i Slutningen af Marts 1889 frygtede at være besvangret, idet hendes Menstruation var udebleven, besluttede hun at skille sig af med det mulig tilstedeværende Foster, i hvilket Øjemed hun, der havde hørt fortælle, at stærk Kaffe skulde kunne bevirke dette, 2 Gange med højst et Par Dages Mellemrum nød saadan Kaffe. Hun sporede imidlertid ingen Virkning heraf, og da hun tiltog i Sværhed, henvendte hun sig i Slutningen af Maj s. A. til Tiltalte Hansens Hustru og anmodede hende om at være sig behjælpelig med at fordrive Fosteret. Tiltalte Hansens Hustru havde ikke den Dag Lejlighed til at tale med hende, men da Tiltalte Sørensen om Aftenen den 4 Juni næstefter atter indfandt sig hos hende, lovede hun at hjælpe hende, og raadede hende til at tage nogle Udskylninger af Kjønsdelene, idet hun samtidig paalagde hende ikke at tale derom til Nogen, da hun (o: Tiltalte Hansens Hustru) i saa Fald „blev ulykkelig“. Efter Aftale med hende tog Tiltalte Sørensen Dagen efter Ophold hos hende og fik i Løbet af denne og den følgende Dag ialt 3 eller 4 Udskylninger med varmt Vand ved Hjælp af et Udskylningsapparat, der anbragtes ca. 1

Alen højere end hendes Sæde. Selve Udskylningen foretog Tiltalte Sørensen hver Gang selv, men Tiltalte Hansens Hustru assisterede hende, idet hun gjorde Ild paa for at varme det til Udskylningerne benyttede Vand og gjorde det Sæde, hvorpaa Tiltalte Sørensen under disse sad, i Stand. Den 7 Juni begyndte Fødselsveerne, og efterat Tiltalte Sørensen om Morgenen den 9 var kjørt hjem til sit Logis, nedkom hun senere paa Dagen med et dødfødt Foster, som Tiltalte Hansens Hustru et Par Dage efter besørgede begravet. Tiltalte Sørensen, der efter sin Forklaring handlede som anført for at slippe dels for den resterende Del af Svangerskabet, dels for at forsørge Barnet, har betalt Tiltalte Hansens Hustru for den ydede Bistand m. m. ialt 15 Kr.

Tiltalte Hansens Hustru har erkjendt, at hun, da hun behandlede de Tiltalte Christoffersen og Sørensen, ingen Grund havde til at betvivle, at Fosterne vare levende, at hun vidste, at Fosterne efter deres Udviklingsstilstand maatte dø, naar de fødtes saa tidligt, og at hun antog de anvendte Midler for egnede til at fremkalde en for tidlig Fødsel.

Retslægen har under Sagen erklæret, at ihvorvel Udskylninger almindeligvis ikke antages at være et til at fremkalde Fødsel videre egnet Middel, maa han dog formene, at de af Tiltalte Christoffersen benyttede Udskylninger under Hensyn dels til Vandets Varme, dels til det Antal Dage, hvori de ere anvendte, dels endelig ogsaa til den Højde, i hvilken Apparatet har været anbragt, maa ansees egnede til at fremkalde Veer og dermed følgende Abort, at det samme maa antages med Hensyn til de af Tiltalte Sørensen benyttede Udskylninger, skjøndt de ikke ere anvendte i saa mange Dage som de af Tiltalte Christoffersen benyttede, at han ikke anseer varme Omslag, isoleret staaende, som havende nogen Evne til at bevirke Abort, men derimod for, benyttede i Forbindelse med andre Midler, at kunne have en medvirkende Evne, og at han maa ansee det for sandsynligt, at de her omhandlede Aborter ere fremkaldte ved de ommeldte Midler, men at han paa den anden Side ikke kan udtale sig bestemtere, da der dog altid er en Mulighed tilstede for, at andre Forhold kunne have været medvirkende ved Aborterne. Han har derhos erklæret, at han anseer den ommeldte stærke Kaffe for et til at fremkalde Abort fuldkommen uskikket Middel, og at han anseer det for utvivlsomt, at Fostrene fødte i en saa tidlig Alder som i de her omhandlede Tilfælde ikke kunne fortsætte Livet udenfor Moders Liv.

Da Tiltalte Laursens Menstruation i Begyndelsen af December 1889 udeblev, antog hun, der jævnlig havde havt Samleje med en Murerarbejdsmand, at hun var besvangret, og efterat hun — som det maa antages i Begyndelsen af Maj 1890 — havde faaet Vished herfor, henvendte hun sig henimod Midten

af Maaneden til Tiltalte Hansens Hustru, af hvem hun tidligere var bleven betjent, for at erfare, naar hun omtrent kunde vente sin Nedkomst. Hun meddelte Tiltalte Hansens Hustru, at hun vistnok var i 5te eller 6te Maaned af sit Svangerskab, at hun stadig var tiltaget i Sværhed, og at hun for kort Tid siden havde mærket Bevægelser hos Fosteret. Efterat have undersøgt hende erklærede Tiltalte Hansens Hustru, at det var rigtigt, at hun var i 5te eller 6te Svangerskabsmaaned, og efter Tiltalte Laursens Forklaring — hvis Rigtighed Tiltalte Hansens Hustru ikke har turdet benægte — ytrede hun endvidere til hende, at det nok var bedst, at Fosteret gik sig en Tur eller noget ganske lignende. Hun raadede derhos Tiltalte Laursen til at tage et varmt Bad paa 32° — hvormed hun maa antages at have ment 32° Reaumur — idet hun ytrede noget om, at der saa nok vilde ske en Forandring. Tiltalte Laursen vil ingensinde tidligere have tænkt paa at fordrive sit Foster, men ved Tiltalte Hansens Hustrus fornævnte Ytringer vakte Beslutningen hos hende om at gjøre dette, og for paa denne Maade hurtigst at faa Ende paa Svangerskabet indvilligede hun i at tage det hende tilraadede Bad, som hun antog for egnet til at fremkalde en Abort, skjøndt hun vidste, at en saadan vilde bevirke Fosterets Død, hvis dette endnu levede, og skjøndt hun højst 8 Dage forinden havde mærket Liv hos det, og ikke vidste af nogen Begivenhed, som i Mellemtiden kunde have bevirket dets Død. I det nævnte Øjemed begav hun sig samme Dag hen paa en Badeanstalt og forlangte et Bad paa 32°, og da hun ikke kunde faa Badet varmere en paa 30° Reaumur, tog hun i samme Hensigt et saadant Bad og tilbragte en 7 à 8 Minutter i samme. Efterat hun derpaa havde holdt sig hjemme i nogle Dage, idet hun, naar hun arbejdede, fik stærke Smertes i Ryggen og over Lænderne, begyndte Fødselsveerne den 16 Maj, og om Morgenen den 18 s. M. nedkom hun, der ikke mindes at have mærket Liv i Fosteret, siden hun henvendte sig til Tiltalte Hansens Hustru, med et dødfødt Foster, som hun senere overgav sidstnævnte Tiltalte, for at denne kunde besørge det begravet. For den ydede Bistand betalte hun Tiltalte Hansens Hustru ialt 6 Kroner.

I Sommeren 1890 begyndte Tiltalte Laursen atter at have Samleje med den nævnte Arbejdsmand, og efterat hendes Menstruation henimod Slutningen af August s. A. var udebleven, og hun i den følgende Tid stadig var tiltagen i Sværhed, henvendte hun sig i Begyndelsen af Januar 1891 paany til Tiltalte Hansens Hustru. Efter sin Forklaring havde hun, der ikke vil have mærket Liv i Fosteret, og ikke vil have tænkt over, om det var levende eller dødt, ikke, forinden hun henvendte sig til Tiltalte Hansens Hustru, tænkt paa at fordrive sit Foster, men henvendte sig kun til hende for at søge Raad, fordi hun af og til havde Blød-

ninger og Smerter over Lænderne. Efterat Tiltalte Hansens Hustru havde undersøgt hende og fundet, at hendes Tilstand kunde passe med hendes Angivelse om at være i 4de eller 5te Svangerskabsmaaned, fremkom hun imidlertid med en Ytring om, at hun nok troede, at Tiltalte Laursen skulde blive af med Fosteret, da Moderen i hende var svag, og raadede hende til at tage et varmt Bad paa 32° — hvormed hun ligesom forrige Gang maa antages at have ment 32° Reaumur — og derpaa at gaa hjem, idet hun samtidig ytrede, at der saa nok vilde komme en Forandring, og at det var det bedste for Tiltalte Laursen, og ved disse Ytringer vakt Beslutningen hos denne om atter at fordrive sit Foster for saa snart som muligt at faa Ende paa Svangerskabet. Skjøndt hun ligesom forrige Gang antog, at Badet vilde kunne bevirke en Abort, og vidste, at en saadan vilde medføre Fosterets Død, hvis det endnu levede, forlangte hun samme Dag paa en Badeanstalt et Bad paa 32°, og da hun ikke kunde faa Badet varmere end 28° Reaumur, tog hun dette, idet hun tænkte, at dette maaske kunde have den tilsigtede Virkning. Efter Badet, i hvilket hun ligesom forrige Gang forblev 7 à 8 Minutter, gik hun hjem, og efterat Fødselsveerne et Par Dage efter vare begyndte, nedkom hun den næste Dags Formiddag med et dødfødt Foster, som Tiltalte Hansens Hustru samme Dag bragte til Side. For den ydede Bistand betalte hun Tiltalte Hansens Hustru ialt 10 Kr.

Tiltalte Hansens Hustru har forklaret, at hun ved de Undersøgelser, hun i Marts 1890 og i Januar 1891 foretog af Tiltalte Laursen, fandt, at Fostrene vare sunkne noget ned i Livmoderen og kunde skydes frem og tilbage i Underlivet, og at Modermunden havde begyndt at aabne sig, hvorhos hun ved den førstnævnte Undersøgelse fandt, at der kom noget grønagtigt Slim ud af Aabningen, og ved den sidstnævnte nogle Blodklumper. Efter sin Forklaring vil hun af de nævnte Grunde i det førstnævnte Tilfælde have antaget, at en Fødsel var nærførestaaende, og at Fosteret var dødt, omend Muligheden af, at det endnu levede, ikke var udelukket, og i det sidstnævnte ligeledes, at Fosteret snarest var dødt. Hun har imidlertid erkjendt, at hun ikke underrettede Tiltalte Laursen om de Iagttagelser, hun vil have gjort, eller om, at hun ansaa det for rimeligst, at Fostrene vare døde, at hun vidste, at en Fødsel paa et saa tidligt Tidspunkt af Svangerskabet vilde medføre Fostrenes Død, hvis de mod hendes paastaaede Antagelse vare levende, og at hun vel ikke i Almindelighed har antaget varme Bade for fosterfordrivende, men dog i de foreliggende 2 Tilfælde af Hensyn til de omforklarede Forhold har anset dem for egnede til at fremkalde Fødsel.

Retslægen har under Sagen erklæret, at et varmt Bad paa 32° Celsius (= 26° Reaumur) vel i Almindelighed ikke kan an-

sees for egnet enten til at fremkalde Abort, naar Fosteret er dødt, eller til at fordrive et levende Foster, naar det da ikke anvendes som prolongeret Bad (et Par Timer, eller derover), men at det dog med Hensyn til Fødselen i 1891 maa indrømmes, at et varmt Bad her kan have fremmet Fødselen, eftersom Blodklumperne i Modermunden, (hvis saadanne virkelig ere fundne), synes at tyde paa, at der alt var begyndt en Løsning af Ægget.

Angaaende Bade paa 32° Reaumur har han erklæret, at saadanne sjældent eller aldrig anvendes, og at man derfor savner Erfaring om deres Virkning hos Svangre, men at man, da et saadant Bad er varmere end den normale Legemstemperatur, maa antage, at det ikke er uden Fare med Hensyn til at kunne afbryde et tilstedeværende Svangerskab, især naar det anvendes i længere Tid, og at der ingen Grund er til at formode, at et saadant Bad snarere vil fremkalde Udstødninger af et dødt end af et levende Foster. Han har derhos erklæret, at han anseer det for ikke usandsynligt, at Troen paa Midlets Evne til at virke kan ad psykisk Vej staa i Aarsagsforbindelse med de indtrufne Aborter, og bemærker, at forskjellige i og for sig virksomme Midler erfaringsmæssigt kunne fremkalde Abort igjennem psykisk Paavirkning. Retslægen har endvidere erklæret, at han anseer det for utvivlsomt, at Fostre, fødte i en saa tidlig Alder som i de heromhandlede Tilfælde, ikke kunne fortsætte Livet udenfor Moders Liv. Han har endelig erklæret, at han med største Bestemthed kan udtale, at intet af de af Tiltalte Hansens Hustru angivne Tegn give Anledning til at antage Fosteret for dødt eller en Fødsel for begyndt eller nærforestaaende, og at han ikke kan tro, at Tiltalte Hansens Hustru med den Erfaring, hun som Jordemoder har havt, har af de af hende angivne Grunde troet paa, at Fostrene vare døde, eller at en Fødsel var begyndt eller nærforestaaende.

Efter det Foranførte findes Tiltalte Hansens Hustrus Forklaring om, at hun af de nævnte Grunde ansaa det for sandsynligt, at de omhandlede Fostre vare døde, at burde forkastes, ligesom der heller ikke ved Paadømmelsen vil kunne gaas ud fra, at hun i noget af Tilfældene har anseet en Fødsel for nærforestaaende. Der savnes derhos efter det Oplyste Føje til at antage, at hun kun under Forudsætning af, at Fostrene vare døde, skulde have anseet de af hende ordinerede varme Bade for egnede til at fremkalde Fødsel, og at hun skulde have ordineret dem for denne Muligheds Skyld.

Efterat Tiltalte Nielsen, der var ugift, i Sommeren og Begyndelsen af Efteraaret 1890 oftere havde havt Samleje med sin Husbonds Søn, udeblev hendes Menstruation fuldstændig i Begyndelsen af Oktober s. A., og i December eller Januar næstefter fik hun Vished for, at hun var besvangret, idet hun mærkede Liv hos Fosteret. Hun havde i September 1890 kun havt

en meget ringe Blødning, men gik dog stadig under sit Svangerskab ud fra, at Besvangrelsen først var sket efter denne Blødning, og hun ventede derfor først sin Nedkomst i Midten eller Slutningen af Juni 1891. Fra 1 April s. A. tog hun mod et nærmere fastsat Vederlag Ophold hos Tiltalte Hansens Hustru i den Hensigt at barsle sammesteds. Indtil April Flyttedag mærkede hun vedblivende af og til Bevægelser hos Fosteret, men siden denne Dag vil hun ikke kunne mindes at have mærket saadanne eller at være tiltaget i Sværhed, og hun, som den nævnte Dag havde hjulpet til ved Tiltalte Hansens Hustrus Flytning, bl. A. ved at løfte paa tungere Gjenstande, følte siden Smerter over Lænderne og i Underlivet, og havde efter sin egen Forklaring ligesom en Følelse af, at Fosteret var sunket ned i Maven. Hun har imidlertid erkjendt, at hun, lige indtil Fødselen indtraf, var i Uvished, om Fosteret var levende eller dødt. I Begyndelsen af Maj 1891 besluttede Tiltalte Hansens Hustru, der ikke kunde lide Tiltalte Nielsen og derfor gjerne saasnart som muligt vilde være hende kvit, at forsøge at fremskynde hendes Fødsel ved at formaa hende til at lade sig behandle med Udskylninger af Kjønsdelene, som hun antog for egnede dertil, og i de nærmeste Dage efter Christi Himmelfartsdag søgte hun derfor paa forskjellig Maade at paavirke hende i nævnte Retning. Tiltalte Nielsen, der forstod, at Tiltalte Hansens Hustru med de omtalte Udskylninger tilsigtede at fremkalde en for tidlig Fødsel, afslog fra først af hendes Forslag, idet hun frygtede for, at Udskylningerne kunde udsætte Fosteret for Fare og paadrage hende selv Strafansvar, men efterat hun i Løbet af 4 à 6 Dage var bleven paavirket af Tiltalte Hansens Hustru, der bl. A. stillede hende i Udsigt, at Udskylningerne vilde lindre de Smerter, hun havde i Underlivet, og lette Fødselen, og derhos erklærede, at Udskylningerne ingen Fare medførte for Fosteret, hvis dette var i Live, gav hun — efter sin Forklaring, fordi hendes Modstandskraft var svækket paa Grund af hendes lidende Tilstand, og fordi hun ikke vidste, hvor hun skulde tage hen, hvis Tiltalte Hansens Hustru ikke vilde beholde hende — den 12 eller 13 Maj efter, og tog derpaa i Løbet af 3 eller 4 Dage 2 Gange om Dagen — den ene Dag dog maaske kun een Gang — Udskylninger af Kjønsdelene med lunket Vand ved Hjælp af et Udskylningsapparat, der maa antages at være anbragt ca. 1 Alen højere end hendes Sæde. Spidsen paa den til Apparatet hørende Slange blev den første Gang anbragt i Tiltalte Nielsens Kjønsdele af Tiltalte Hansens Hustru, men de følgende Gange af Tiltalte Nielsen selv. Tiltalte Hansens Hustru assisterede hende imidlertid hver Gang ved at sørge for, at der kom Vand i Apparatets Beholder, og Tiltalte Nielsen tog Udskylningerne efter hendes Anvisning. Om Morgenen den 21 Maj begyndte derefter Fødselsveerne, og for at fremskynde den begyndte Fød-

sel lagde Tiltalte Hansens Hustru nu hver Aften et varmt Om-
slag paa Tiltalte Nielsens Underliv. Om Aftenen den 23 Maj
Kl. ca. 10 nedkom hun derefter med et dødfødt Foster, der
efter Tiltalte Hansens Hustrus Forklaring var temmelig mørk-
farvet og ildelugtende, og som sidstnævnte Tiltalte besørgede
begravet. Tiltalte Nielsen har for den ydede Bistand samt for
Kost og Logis betalt Tiltalte Hansens Hustru ialt 45 Kr. samt
ydet hende yderligere Vederlag ved at deltage i Husgjerning.

Tiltalte Nielsen har erkjendt, at hun gik ud fra, at Ud-
skylningerne vare egnede til at fremskynde Fødselen, og at hun,
der ikke følte sig tilfreds med Opholdet hos Tiltalte Hansens
Hustru og ønskede saa snart som muligt atter at komme ud at
tjene, med Udskylningerne ikke blot tilsigtede at faa Lindring
for sine Smertes men ogsaa at fremkalde en Fødsel. Hun har
derhos erkjendt, at hun, da hun tog Udskylningerne, tænkte sig,
at hendes Handlemaade udsatte Fosteret, hvis dette var i Live,
for Fare. Hun vil imidlertid ikke have gjort sig nærmere Rede
for, hvori denne Fare bestod — idet hun efter sin Forklaring
var ubekjendt med, at et Barns Leveevne, naar det fødes en
Maanedes Tid for tidligt, er saare ringe — men kun have haft
en uklar Forestilling om, at hun ved at føde for tidligt udsatte
Barnet for Fare. Hun har derhos bestemt paastaet, at hun
ikke handlede i den Hensigt at dræbe Fosteret, og at det var
hende ligegyldigt, om det kom levende eller dødt til Verden, da
den Person, der havde besvangret hende, havde lovet hende i
førstnævnte Fald at sørge for Barnet.

Tiltalte Hansens Hustru, der gik ud fra, at Tiltalte Nielsens
Fødsel normalt vilde indtræde omkring Midten af Juni Maaned,
har erkjendt, at hun godt indsaa, at en for tidlig Fødsel, hvis
Barnet i sig selv var mindre levedygtigt, udsatte dettes Liv for
Fare, men samtidig forklaret, at hun troede, at Fosteret snarest
var dødt, da hun syntes, at Tiltalte Nielsen var ligesom saa
kold paa Underlivet, og da Tiltalte Nielsen stadig klagede over
Smertes. I et senere Forhør har hun erklæret, at hun ikke
længere kan mindes, hvorvidt hun, da hun anvendte de omhand-
lede Midler, antog Fosteret for levende eller dødt, og fastholdt,
at hun har troet, at et Foster af de ommeldte Grunde kunde
antages for dødt. Hun har endelig forklaret, at det er hendes
bestemte Overbevisning, at Tiltalte Nielsen ikke har tænkt paa
at rydde Barnet til Side, idet hun oftere talte om at anskaffe
Barnetøj.

Retslægen har erklæret, at Udskylninger i Reglen maa be-
tragtes som usikkert virkende, og at man i det foreliggende
Tilfælde, hvor der er hængaet 6 Dage mellem Udskylningerne
og dem begyndende Fødsel, vil være mest tilbøjelig til ikke at
tillægge dem nogen Betydning, i Særdeleshed da hertil kommer,
at Fosterbevægelserne efter Tiltalte Nielsens Forklaring vare

standsede flere Uger før Fødselen, og at det, naar denne Forklaring lægges til Grund, er rimeligere at antage, at Fosteret er dødt nogen Tid før Fødselen, og at denne er fremkaldt paa naturlig Maade for at udstøde det døde Foster.

Retslægen har derhos erklæret, at en i 8de Svangerskabsmaaned stedfindende Fødsel som oftest medfører Barnets Død, og derfor altid maa antages at udsætte Barnet for Livsfare, samt at en Jordemoder ikke paa Grund af de af Tiltalte Hansens Hustru angivne Tegn har Ret til at antage et Foster for at være dødt, og at han umuligt kan tro, at bemeldte Tiltalte med den Erfaring, hun som Jordemoder maatte have, har gjort dette.

Da Tiltalte Hansens Hustrus Forklaring om, at hun troede, at Fosteret snarest var dødt, herefter findes at burde forkastes, da hun derhos som Jordemoder maa antages at have været bekendt med, at en i 8de Svangerskabsmaaned stedfindende Fødsel som oftest medfører Barnets Død, og da hun efter sin egen Forklaring antog Udskyllingerne for egnede til at fremkalde en for tidlig Fødsel og med disse tilsigtede at fremkalde en saadan, vil hendes heromhandlede Forhold være at tilregne hende som Forsøg paa Fosterfordrivelse, og da hun efter det Oplyste ikke kan antages at være gaaet ud fra, at Tiltalte Nielsen, da hun samtykkede i at tage de omhandlede Udskyllinger, antog Fosterets Død, hvis dette var i Live, for en sandsynlig Følge af Midlets Anvendelse, eller fra, at hun i saa Fald vilde have samtykket, vil hendes nævnte Forhold være at henføre under Straffelovens § 193, 3die Stykke, jfr. § 46.

Derimod findes det af Tiltalte Nielsen udviste Forhold — idet hendes Forklaring i sin Helhed vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen — kun at burde tilregnes hende som uforvarlig Omgang ved sin Barnefødsel.

Efterat Politilægen i Forhøret den 18 Januar f. A. havde erklæret, at Tiltalte Hansens Hustru efter hans Skjøn led af en vistnok ved lang Tids Drikfældighed foranlediget Hjerneaffektion, blev hun den følgende Dag indlagt til Observation paa Kommunehospital, og er senere indlagt paa St. Hans Hospital, hvor hun endnu befinder sig. Efter de af vedkommende Overlæger paa de nævnte Hospitaler samt af det kgl. Sundhedskollegium henholdsvis under 19 Februar, 15 Juni og 10 September f. A. afgivne Erklæringer, maa det antages, at bemeldte Tiltalte lider af alkoholisk Sløvsind, hvortil senere er kommet en let Melankoli, hvilken sidste Lidelse dog næppe har været tilstede, da hun begik de under Sagen omhandlede Forbrydelser. Angaaende Spørgsmaalet om hendes Tilregnelighed i dette Tidsrum har vedkommende fungerende Overlæge paa Kommunehospital i sin fornævnte Erklæring udtalt, at hun formentlig ikke har været i Besiddelse af Tilregnelighed, idet hendes Forstandsevner maa

antages at have været saa svækkede, at hun ikke har været sig Handlingens Strafbarhed bevidst, medens den konstituerede Overlæge paa St. Hans Hospital har udtalt, at han ikke tror, at hun har været i Besiddelse af den fulde Dømmekraft, som maa forudsættes hos voxne og sjælssunde Personer. Endelig har i den af det kgl. Sundhedskollegium afgivne Erklæring Majoriteten udtalt, at oftnævnte Tiltalte ikke kan antages i det omspurgte Tidsrum at have været i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælssunde Personer, medens hun dog ikke kan antages at have manglet al Bevidsthed om Betydningen af sine Handlinger. En Minoritet har derimod — med Bemærkning, at der af den Omstændighed, at Tiltaltes Sløvelse nu har Indflydelse paa hendes hele aandelige Liv, ikke skjønnes at følge, at saadan Indflydelse ogsaa har været tilstede i det omspurgte Tidsrum, eller at den den Gang har havt samme eller lignende Beskaffenhed som nu, at hvad der er oplyst om hendes Sløvsind i det paagældende Tidsrum væsentligt indskrænker sig til, at hendes Nærmeste ville have bemærket, at hendes Aandsevner vare blevne sløvede og hendes Hukommelse svækket, medens hun dog egentlig ikke gjorde Indtryk af at fejle Noget paa Forstanden, eller at være mindre klog end Folk i Almindelighed, og at der i Akterne foreligger bestemte Vidnesbyrd om, at hun har været sig de forbryderske Handlingers Strafbarhed bevidst — ment at burde henstille til retslig Afgjørelse, hvorvidt hendes Sindstilstand kan siges at være af saadan Beskaffenhed, at den hæver eller indskrænker den Tilregnelighed, hvis Tilstedeværelse forudsættes hos voxne og sjælssunde Personer.

Efter de saaledes afgivne Erklæringer findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte Hansens Hustru, da hun begik de under Sagen omhandlede Forbrydelser, har været i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælssunde Personer, medens der paa den anden Side efter det Oplyste savnes Feje til at antage, at hun i det nævnte Tidsrum skulde have været fuldstændig utilregnelig.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være ansee: Tiltalte Hansens Hustru efter Straffelovens § 193, 1ste Stykke, jfr. dels §§ 47 og 49, dels § 52, 2det Led, efter dens § 193, 2det Stykke, jfr. § 46, og efter dens § 193, 3die Stykke, jfr. § 46, samtlige Lovbestemmelser sammenholdte med Straffelovens § 39, de Tiltalte Laursen, Christoffersen og Sørensen efter Straffelovens § 193, 1ste Stykke, jfr. § 46, og Tiltalte Nielsen efter dens § 195. Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes for Tiltalte Hansens Hustru til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, for Tiltalte Laursen til lige Arbejde i 8 Maaneder, for de Tiltalte Christoffersen og Sørensen til Fængsel paa Vand og

Brød hver især i 6 Gange 5 Dage, og for Tiltalte Nielsen til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 239. Høiesteretssagfører Hansen
 contra
 Ole Peder Pedersen (Def. Klubien).

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 11 April 1893: Tiltalte Møller Ole Peder Pedersen af Egebjerg i Eising bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt tilsvare alle af denne Aktion lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Aggerholm, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Falbe Hansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Maj 1893: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at det for Høiesteret er oplyst, at Sergeant Frederiksen ved den omhandlede Lejlighed var iført Uniform,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ole Peder Pedersen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Møller Ole Peder Pedersen af Egebjerg, som er født i Aaret 1861 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag for Vold og Opsætsighed mod Politiet. Saaledes som Sagen, der alene er indanket for Overretten efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, herefter foreligger, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Tiltaltes nedenauførte ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjorte Forhold.

Da Tiltalte den 8 Marts d. A., efterat have tilbragt Dagen i Holstebro, hvor han var bleven beruset, paa Hjemvejen med Eftermiddagstoget ankom til Vinderup Jernbanestation, anmodede hans Hustru, som var med, en Medrejsende om at hjælpe Tiltalte, som maa antages at have sovet under Jernbanekjørselen, ud af Vognen, hvad bemeldte Medrejsende ogsaa gjorde under nogen Modstand fra Tiltalte, som strax efter med knyttet Haand slog ham i Ansigtet. Den paa Stationens Perron tilstedeværende Sergent af Gendarmerikorpset, Frederiksen, som havde indfundet sig i Vinderup i et Tjenesteanliggende og følgelig maa antages at have været iført Uniform, tog nu fat i Tiltaltes Frakkekrave for at føre ham hen til Væggen, indtil Toget var passeret; men Tiltalte greb da fat i Frederiksen, idet han slog hans Hue af, og rev ham over Ende, saaledes at de begge faldt omkuld paa Perronen lige ved Toget, som just skulde til at gaa, hvorved der, idet de laa tæt op mod Gangbrættet, let kunde være sket en Ulykke. Det lykkedes dog Frederiksen at gøre sig fri for Tiltalte, og da denne atter fløj ind paa ham og slog efter ham, fik Frederiksen en Haandsnor bragt tilstede, hvilken han med en Portørs Hjælp lagde paa Tiltalte, der derpaa som anholdt blev transporteret til Holstebro. Tiltalte var, som ovenfor anført, ved den paagjældende Lejlighed en Del beruset, men der findes dog efter de i saa Henseende afgivne Forklaringer ikke at kunne være Tvivl om hans Tilregnelighed. Det er iøvrigt oplyst, at Tiltalte er en for sin raa Voldsomhed paa vedkommende Egn velbekendt Person, som under Paavirkning af nydte Drikkevarer gjentagende har gjort sig skyldig i voldelig Adfærd, uden at der dog i den Anledning er gjort Ansvar gjældende mod ham. For sit ovenanførte Forhold overfor Sergent Frederiksen er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 100, jfr. § 98; men Straffen, som ved den indankede Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde forhøjes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes med den anførte Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 280.

Advokat Halkier

contra

Jens Christian Sørensen (Def. Klubien),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Fuglse Herreds Extrarets Dom af 24 Juli 1893: Arrestanten Jens Christian Sørensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Prokurator Koefoed, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 August 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Petersen for Overretten betaler Arrestanten Jens Christian Sørensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Christian Sørensen til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 2 November 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 31.

Onsdagen den 18 Oktober.

Nr. 280.

Advokat Halkier

contra

Jens Christian Sørensen (Def. Klubien).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Christian Sørensen, der er født den 28 Januar 1874 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende fra Fuglise Herreds Extraret hertil indankede Sag for Forsøg paa Voldtægt. Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, følgende. Efterat Arrestanten den 26 Juni d. A. om Morgenen tidlig af en hos Forpagteren af Holeby Præstegaard tjenende Karl havde erfaret, at en sammesteds tjenende Pige Anna Marie Bengtsdotter var beskæftiget i Marken med at malke, fik han Lyst til at have Samleje med denne Pige, som han havde seet, men til hvem han iøvrigt ikke havde noget Bekjendskab, og begav sig i dette Øjemed til hendes Malkeplads, hvor han traf hende ifærd med Malkningen. Efterat der var vexlet et Par ligegyldige Ord mellem dem, greb Arrestanten uden at sige Noget fat paa Pigen, og da hun stred imod, væltede han hende om paa Ryggen, blottede hendes og sine egne Kjønsele, lagde sig ovenpaa hende, berørte hendes Kjønsele med sin Haand og søgte, idet han for at hindre hende i at skrige lagde sin Haand over hendes Mund, tiltrods for hendes Modstand at tiltvinge sig Samleje med hende, hvad han dog efter en Kamp, der vel kan kave været en halv Snæs Minutter, opgav — efter hvad der maa antages uden at

have faaet indbragt sit Lem i hendes Kjønsele — fordi han ikke mente at kunne overvinde Pigens Modstand. Pigen, der efter det Oplyste er 28 Aar gammel og uberygtet, lille af Væxt og svag, fandtes, da der umiddelbart efter kom en Person tilstede, i en i høj Grad forkommen Tilstand med blødende Næse og Mund; hun har derhos forklaret, at hun i Løbet af de paafølgende Dage befandt sig ilde, navnlig følte stærke Smerter i Brystet, paa hvilket Arrestanten havde hvilet med hele sin Vægt, hvorimod det ikke kan antages, at der ved den hende overgaaede Vold er paaført hende blivende Skade paa Helbred. Som Følge af det Anførte er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Fredagen den 20 Oktober.

Nr. 119. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 Emil Laurup (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 139, jfr. §§ 141 og 144.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Oktober 1892: Tiltalte Emil Laurup bør til Statskassen bøde 200 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Gottschalck, 60 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltalte ikke under nærværende Justitssag kan straffes for de i Dommen under II, III og V omhandlede Meddelelser, og det samme findes at maatte statuere med Hensyn til de under I nævnte Meddelelser. Derimod vil Tiltalte, der maa betragtes som Embedsmand, for at have offentliggjort de i Dommen under IV omtalte Meddelelser saavel som for at have tilsendt en Overlæge Afskrift af Skrivelsen; af 4

Juli 1890 være at ansee efter Straffelovens § 139. Straffen vil kunne bestemmes til en Bøde paa 50 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Emil Lautrup bør til Statskassen bøde Halvtredsindstve Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Bagger og Salomon 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ifølge Justitsministeriets Ordre af 12 Januar d. A. anlagte Sag tiltales Emil Lautrup, der er født den 2 September 1842 og ikke funden forhen straffet, i Medfør af Straffelovens § 139, jfr. §§ 141 og 144. I saa Henseende er følgende oplyst:

Efterat Tiltalte, der under 13 Februar 1877 af Direktionen for det kgl. Frederiks Hospital med dertil ved allerhøjeste Resolution af 5 s. M. meddelt Tilladelse udnævntes til Inspektør ved bemeldte Hospital og ved allerhøjeste Resolution af 11 August 1886 beskikkedes til fra 1 Oktober s. A. tillige at være Inspektør for den kgl. Fødsels- og Plejestiftelse, under 22 Maj f. A. var bleven entlediget fra sine nævnte Stillinger fra 1 September s. A. at regne, udgav han, under hvem bl. A. de ommeldte Stiftelsers Kontorvæsen, derunder Opbevaringen af deres Arkivsager, havde været henlagt, i September f. A. en af ham i Løbet af Sommeren forfattet Pjece, betitlet: „Et Indblik i Forholdene paa det kgl. Frederiks Hospital, Fødsels- og Plejestiftelse“, i hvilken en Række af forskellige Forhold, vedrørende de nævnte Stiftelsers Administration, gjøres til Gjenstand for indgaaende Omtale. I denne Pjece, der er udkommet i 3 Opplag, hvert paa 1000 Exemplarer, og for hvis Indhold Tiltalte, der paa Skriftet har navngivet sig som Forfatter, i Medfør af § 3 i Lov om Pressens Brug af 3 Januar 1851 bærer Ansvar, meddeler han bl. A. følgende:

I. Ved at omtale Stiftelsernes daværende Direktør Oberst Frederik Carl Gustav Schøllers Forbrug af fri Medicin meddeler

han bl. A., at han har liggende en Opgjørelse for et tilfældigt valgt Aar, der viser et „Medicinforbrug“ for Oberstens Vedkommende af ca. 450 Kr., deraf ca. 200 Kr. til Eau de Cologne, Vinaigre og Maltøl. Tiltalte har forklaret, at de opgivne Beløb vedrøre Maanederne Juli 1889 til Juni 1890, begge inklusive, og ere hentede fra nogle Uddrag af Medicinbøgerne for Hospitalets Afdeling A, som han for et af Kvartalernes Vedkommende foretog i Juli 1890 og for de 3 andre Kvartalers Vedkommende i Sommeren 1891. De opgivne Beløb ere iøvrigt noget større end de Beløb, der i Virkeligheden ere komne Hospitalet til Udgift for Direktørens omhandlede Forbrug i det nævnte Tidsrum, men efter Tiltaltes Forklaring, der ikke findes at kunne forkastes, vil han have opgivet Beløbene i god Trø. Tiltalte har erkjendt, at han foretog det sidstnævnte Uddrag af Medicinbøgerne for at benytte samme i den her omhandlede Pjece. Det førstnævnte Uddrag vil han derimod nærmest have foretaget til Brug ved en af de forskellige Meddelelser angaaende Forholdene ved de ommeldte Stiftelser, som han, efter at Oberst Schøller havde underrettet ham om, at der var Spørgsmaal om hans Afskedigelse, i Sommeren og Efteraaret 1890 henvendte til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, idet han dog fra første Færd var betænkt paa, saafremt han, uanseet de Oplysninger han agtede at forelægge Ministeriet, maatte blive entlediget, da at forelægge Offentligheden de Forhold, der stode i Forbindelse med hans Afsked.

II. Ved at omtale Oberst Schøllers Forhold med Hensyn til en af ham i Aaret 1888 oppebaaret Huslejogodtgjørelse stor 1050 Kr. anfører Tiltalte ordret en af den daværende Kultusminister underskrevet Skrivelse af 13 September 1889, hvorved Schøller bemyndiges til som Vederlag for det Ansvar og den Ulejlighed, der er forbunden med Administrationen af 4 nærmere betegnede Ejendomme, som det kgl. Frederiks Hospital havde været nødsaget til at overtage, at beregne sig en af de mindre Lejligheder i bemeldte Ejendomme fra den Tid, Overtagelsen skete. Angaaende denne Skrivelse, om hvilken det i Pjecen rigtigt berettes, at dens Text er affattet og egenhændigt skrevet af Oberst Schøller og derefter underskrevet af Ministeren, har Tiltalte forklaret, at han, der i sin Tid har faaet den overleveret af Oberst Schøller til Henlæggelse i Hospitalets Arkiv, senere har fremtaget den af Arkivet og taget en Afskrift af den i samme Øjemed som ovenfor med Hensyn til det i Juli 1890 foretagne Uddrag af Medicinbøgerne anført.

III. Ved at omtale Oberst Schøllers Forhold med Hensyn til nogle af ham til Bestridelse af Rejsseudgifter hævdede Beløb meddeler Tiltalte bl. A., at Obersten af Kontoen for „paatænkte nye Stiftelser“ har til Bestridelse af Udgifterne ved 3 Rejser i Udlandet hævet ca. 9500 Kr., og at han og hans Ledsager efter

approberet Indstilling maatte bruge 10 Kr. hver daglig i Diæter, hvorimod Befordringsudgifterne skulde godtgjøres efter indgiven Regning. Disse Oplysninger, der vedrøre nogle Rejser, som Oberst Schøller i Aarene 1886, 1887 og 1889 i offentligt Hverv foretog til Udlandet for at gjøre sig bekendt med Indretningen af fremmede Hospitalet, har Tiltalte efter sin Forklaring forskaffet sig i samme Øjemed som nys anført dels fra Hospitalets Hovedbog, dels fra en Brevvexling mellem Kultusministeriet og Oberst Schøller betræffende den første af de ommeldte Rejser. Oplysningerne ere iøvrigt tildels urigtige, men efter Tiltaltes Forklaring, der ikke findes at kunne forkastes, skyldes dette ikke nogen forsættelig Forvanskning fra hans Side.

IV. Ved at omtale det spændte Forhold mellem Direktøren (o: Oberst Schøller) og Overlægerne meddeler Tiltalte bl. A., at Direktøren i en officiel Indberetning til Ministeriet „foruden at give en Fremstilling af Professor Plums ovenfor omhandlede Adfærd“ — hvorved sigtes til, at Overlæge ved Frederiks Hospital, Professor Peter Plum, skulde have brudt et givet Ord ved efter paa de sædvanlige 6 Aar at være gjenvalgt til Overkirurg ved Hospitalet at undlade efter et Aars Forløb frivillig at søge sin Afsked — „beklagede sig over Overlægernes Optræden overfor ham“ samt „at nævnte Indberetning begravedes i Ministeriets hemmelige Arkiv, skjønndt den staar at læse endog i Stiftelsernes Kopibog“, ligesom han længere hen i Pjecen meddeler, at den daværende Kultusminister „af Direktøren — mundtlig og ved officielle skriftlige Forestillinger — var bleven oplyst om Overlægernes udæskende Optræden“. Ifølge Tiltaltes Forklaring, der efter det Foreliggende ikke findes at kunne forkastes, har Oberst Schøller ikke paa nogen Maade tilkjendegivet ham, at han ønskede de Skrivelser, hvortil der sigtes ved de omtalte „officielle skriftlige Forestillinger“, deriblandt den af Schøller selv konciperede Skrivelse af 4 Juli 1890, hvortil der sigtes ved den ligeledes omtalte „officielle Indberetning“, hemmeligholdte for Kontorpersonalet, og Skrivelserne bleve derfor i Kontoret behandlede paa sædvanlig Maade og navnlig ogsaa indførte i Hospitalets Kopibog. Af den i Arkivet beroende Koncept til den ommeldte Skrivelse af 4 Juli 1890 har Tiltalte efter sin Forklaring — formentlig i Efteraaret 1890 — taget en Afskrift i samme Øjemed som ovenfor med Hensyn til Afskriften af Skrivelsen af 13 September 1889 anført.

Tiltalte har derhos erkjendt, at han, efter at Professor Plum i Berlingske Tidende for den 5 September f. A. havde ladet indrykke en Erklæring gaaende ud paa, at den ovennævnte mod ham rettede Beskyldning var fuldstændig usand, har, for at gjøre Plum bekendt med sin Hjemmel for denne Beskyldning, tilstillet ham en Afskrift af den ommeldte Skrivelse med Anmodning om efter Afbenyttelsen at tilbagesende samme. Professor

Plum har iøvrigt forklaret, at han ikke gennemlæste Afskriften, men strax sendte den tilbage til Tiltalte.

V. Tiltalte har endelig i Pjecen meddelt, at den daværende Kultusminister har søgt Overlægenernes Hjælp til at motivere Indstillingen om hans Afskedigelse, hvorved sigtes til en af Ministeren gennem Direktøren i Fortrolighed indhentet Erklæring fra Stiftelsernes Lægeraad. Tiltalte er ikke i Embeds Medfør bleven bekendt med den omhandlede Brevvæxle, men vil efter sin Forklaring ad anden Vej være kommen til Kundskab om samme i Juni eller Juli f. A., altsaa paa et Tidspunkt, hvor han endnu ikke havde fratraadt sin Stilling.

Tiltalte, hvis tidligere Stilling som Inspektør ved de oftnævnte Stiftelser findes at maatte henføres under de i Straffelovens § 144 ommeldte Bestillinger, har erkjendt, at han ikke har havt nogen Inspektøren Overordnetets Tilladelse til at offentliggjøre de ovenfor omhandlede Oplysninger eller til at meddele Professor Plum Indholdet af Skrivelsen af 4 Juli 1890, og da han ved uden saadan Tilladelse at offentliggjøre de ovenfor under I og IV nævnte Meddelelser og ved at tilstille Professor Plum til Gjennemlæsning en Afskrift af den fornævnte Skrivelse findes at have overtraadt den ham under Hensyn til hans tidligere Stilling som Inspektør ved de oftnævnte Stiftelser paa hvilende Hemmeligholdelsespligt — medens en saadan Pligt derimod efter Omstændighederne ikke findes at være overtraadt ved de under II, III og V omhandlede Meddelelser — vil han være at ansee efter Straffelovens § 139, jfr. § 144, disse §§ tildels sammenholdte med § 46, efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 262. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Ann Elizabeth Alfred (Def. Hindenburg),

der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 22 April 1893: De Tiltalte, Strafefangerne Ann Elizabeth Alfred, Exira Francis, John Joseph Hodge, Andrew Baker og Henry William eller William Henry Augustus bør efter Udstaaelsen at de dem idømte Straffe, som de for Tiden afsone, hensættes, Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, de Tiltalte Francis og Hogde

hver i Fængsel paa Vand og Brød i 10 Gange 48 Timer, Tiltalte Baker i lige Fængsel i 3 Gange 48 Timer og Sidstnævnte til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør de Tiltalte og udrede Aktionens Omkostninger hver for sit Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 5 Juni 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen for de Tiltalte Straffangerne John Joseph Hodge og Henry William eller William Henry Augustus fastsættes henholdsvis til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og til Fængsel paa Vand og Brød i 10 Gange 48 Timer, og at Bestemmelsen om Paabegyndelsen af de idømte Straffes Afsoning bortfalder for Arrestanten Andrew Bakers Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ann Elizabeth Alfreds Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Bythings Extraret paadømte Sag ere Straffangerne Ann Elizabeth Alfred, Exira Francis og John Joseph Hodge aktionerede for ulovlig Omgang med Hittegods, Straffangen Andrew Baker for Meddelagtighed i denne Forbrydelse og Straffangen Henry William eller William Henry Augustus for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes egen Tilstaaelse, som bestyrkes af det under Sagen iøvrigt Oplyste, følgende.

Efterat der Natten mellem den 26 og 27 Februar d. A. var frastjaalet Handelsmanden Arabetta Herrera paa St. Thomas en Trækasse eller Kuffert, indeholdende 150 dominikanske Sølvdollars, en engelsk Guld-Sovereign samt nogle andre Ting, blev den ommeldte Kuffert den 28 i s. M. om Formiddagen af de to

førstnævnte tiltalte Straffanger, der vare beskjæftigede med Gadernes Rengjøring, funden i Rendestenen under en Platform. Kufferten opdagedes først af Exira Francis, der sammen med den strax tilstedekomne Ann Elizabeth Alfred lagde Mærke til, at den foruden andre Ting indeholdt et Blikfutteral med Penge og en i Papir indsvøbt Pengerulle, der laa i et Strømpeskaff. Idet Ann Elizabeth Alfred tog Pengerullen ud af Kufferten, kom Tiltalte John Joseph Hodge til, snappede den fra hende og løb bort med den, men løb hun efter ham, og da hun vilde fratage ham Rullen, gik Papiret om den itu, saa at Pengene, hvoriblandt den engelske Guldmønt, faldt paa Jorden. Saavel hun som Hodge gav sig til at opsamle Pengene, men medens Hodge beholdt, hvad han saaledes kom i Besiddelse af, nemlig 8 dominikanske Sølvdollars, lagde hun de af hende opsamlede Penge tilbage i Kufferten, dog med Undtagelse af Guldmønten, som hun skjulte i sit Haar, hvorpaa hun og Exira Francis afleverede Kufferten til Fangernes Opsynsmand, der ved deres Anskrig var kommen tilstede. Medens Kufferten derefter blev vendt for at bringes til Politikammeret, faldt en Del løse Penge ud af den, ialt 21 Sølvdollars, som Exira Francis opsamlede og skjulte paa sig, og hvoraf hun ved Hjemkomsten til Arresten forærede Ann Elizabeth Alfred 10 Dollars. Guldmønten, som Ann Elizabeth Alfred havde tilegnet sig, afleverede hun, efterat Sagens Under søgelse var paabegyndt, til Politiet; af de 10 dominikanske Dollars, som hun havde faaet af Exira Francis, vil hun have kastet 2 i en Brønd af Frygt for, at Pengene vilde bringe hende i Ulykke; 4 Dollars vil hun have ladet en hende ubekjendt Dreng bytte mod danske Penge, for hvilke hun indløste et Par Øreringe; 2 Dollars forærede hun Medtiltalte Andrew Baker, fordi denne var vidende om Fundet af Pengene, og de resterende 2 Dollars havde hun ved sin Søn tilstillet Fruentimmeret Frances Lilly, der vexlede dem mod D. 1.20 i dansk Mønt og herfor efter hendes Anmodning købte noget Lærred og Garn for hende til Værdi 58 Cts., hvilke Sager tilligemed 60 Cts. af Restbelebete ere komne tilstede. Af de 11 dominikanske Sølvdollars, som Exira Francis havde tilegnet sig og beholdt, havde hun ladet 1 Dollar bytte ved den forannævnte unavngivne Dreng; 1 Dollar forærede hun til Tiltalte Andrew Baker; 3 Dollars havde hun ved den anden Person Louisa O'Carrol ladet bytte mod D. 1.86 i danske Penge, for hvilke hun købte Skraatobak og Slikkerier, og de resterende 6 Dollar havde hun leveret til Fruentimmeret Elizabeth Hazzel, der havde byttet dem mod D. 3.60 i danske Penge og deraf havde kjøbt for D. 2.90 Tøj til hende, som hun senere har afleveret til Politiet tilligemed de tiloversblevne 70 Cts.

Efterat Tiltalte John Joseph Hodge, saaledes som ovenfor fremstillet, havde opsamlet og tilegnet sig de 8 dominikanske

Dollars, overgav han dem ved Hjemkomsten til Arresten til Medtaltalte Andrew Baker til Opbevaring, idet han dog forærede ham 2 Stykker deraf, men han tog dem senere igjen ud af den Blikdaase, hvori Baker havde gjemt dem, fordi han ikke ansaa dette Gjemmested for sikkert nok, og skjulte han dem derpaa selv under et løst Brædt i Arrestens Vindueskarm, hvor de ogsaa senere ere fundne. Som anført havde Tiltalte Andrew Baker modtaget i Foræring af Ann Elizabeth Alfred 2 og af Exira Francis 1 dominikansk Dollar, ligesom han af John Joseph Hodge havde faaet til Opbevaring 8 Dollars, hvoraf dog de 2 skulde være en Foræring, uagtet han havde Kundskab om, at de nævnte 3 Medtaltalte havde fundet og tilegnet sig disse Penge. To af Pengestykkerne, som han havde givet en anden Arrestant James Isaac til Bytning, ere komne Politiet ihænde; af de andre 9 Dollars, som han havde gjemt i den ovenomtalte Blikdaase, udtog Hodge som anført, atter 8, men forinden dette skete, havde Tiltalte Henry William eller William Henry Augustus, der delte Arrest med Baker og tilfældig var kommen under Vejr med, at denne opbevarede Penge i Blikdaasen, deraf udtaget og tilegnet sig 1 Sølvdollar, som han dog senere maatte aflevere til Gadebetjent Rasmussen, der var kommen til Kundskab om, at han var i Besiddelse af den og havde affordret ham den. Af de Penge, som Ann Elizabeth Alfred, Exira Francis og John Joseph Hodge ulovligt havde tilvendt sig, ere saaledes den engelske Guldmønt og 11 dominikanske Sølvdollars komne tilstede og ere tilligemed de 70 Cts. og 60 Cts. i danske Penge, der ere overgivne til Politiet henholdsvis af Elizabeth Hazzel og Frances Lilly, udleverede til Ejeren Arabetta Herraras Fuldmægtig paa St. Thomas, der iøvrigt ikke under nærværende Sag har gjort Erstatningspaastand gjældende mod de Tiltalte. Tiltalte Ann Elizabeth Alfred, der er født paa den engelske Ø Tortola, men har opholdt sig paa St. Thomas fra Barn af, er skjønnet at være i en Alder af 29 Aar og har forhen gjentagne Gange været dømt for Forbrydelser mod Ejendomsretten, senest ved Høiesterets Dom af 6 Januar d. A. for 3die Gang begaaet Tyveri til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, hvilken Straf hun for Tiden afsoner. Da hun nu har gjort sig skyldig dels i ulovlig Omgang med Hittegods, dels i efterfølgende Meddelagtighed deri, vil hun være at ansee som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Frdn. af 11 April 1840 § 22 sammenholdt med § 25 og §§ 58, 77, jfr. § 22, og 79, og findes Straffen i Underrettsdommen rettelig bestemt til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. — — — — —

Nr. 254. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Anton Mortensen (Def. Salomon),

der tiltales for inden Retten at have aflagt falsk Ed.

Øster- og Vester-Han Herreders Extrarets Dom af 15 April 1893: Tiltalte, Anton Mortensen af Øland, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og udreder han de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mønsted, 12 Kr., og Defensor, Sagfører Nye-gaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Juni 1893: Tiltalte Annon Mortensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Udfald af Sagen end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Anton Mortensen for inden Retten at have aflagt falsk Ed. Ved en den 19 Oktober f. A. inden Han Herredernes Politiret afsagt Dom i en af Pigen Ane Dorthea Nielsen mod Tiltalte anlagt Sag angaaende Underholdsbidrag til et af hende den 20 Juli s. A. født Barn m. m. blev Sagens Udfald, da Tiltalte nægtede at være Barnefader under Angivende af, at legemlig Omgang mellem ham og Barnemoderen ikke havde fundet Sted i Tidsrummet fra første Halvdel af August 1891 til 27 December s. A., gjort afhængigt af Tiltaltes Ed,

saaledes at han, dersom han edelig benægtede at have havt legemlig Omgang med Barnemoderen i Løbet af det angivne Tidsrum til en saadan Tid, at han kunde være Fader til bemeldte Barn, blev frifunden for hendes Tiltale, medens han i modsat Fald tilpligtedes at betale Underholdsbidrag til Barnet, samt Bidrag til Omkostningerne ved Barselfærden efter Overøvrighedens Bestemmelser. Tiltalte mødte derpaa den 23 November f. A. i Politiretten og begjærede sig stedet til at aflægge Eden, og da Barnemoderen, som efter lovlig Stævning havde givet Møde, erklærede ikke at ville protestere herimod, aflagde han — som det hedder i Politiprotokollen — den i Dommen omhandlede Ed, efterat Formaningstalen forud var oplæst for ham, og han af Dommeren var gjort bekendt med Edens Betydning og formanet til at betænke sig vel, idet han dog umiddelbart før Edsaflæggelsen bemærkede, at han ikke var sikker paa, om han ikke muligen den 17 August 1891 kunde have havt Omgang med Barnemoderen. Da ovennævnte Ane Dorthea Nielsens Fader imidlertid i Begyndelsen af Februar Maaned d. A. anmeldte for Politiet, at Tiltalte overfor en nærmere betegnet Arbejdsmand skulde have ladet sig forlyde med, at det ikke var umuligt, at han var Fader til det omhandlede Barn, og der saaledes opstod Mistanke om, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i Meened, blev der indledet offentlig Undersøgelse mod ham, hvorunder den i Anmeldelsen omtalte Arbejdsmand — om hvem det iøvrigt er oplyst, at han i Sommeren og Efteraaret 1891 oftere har delt Seng med Ane Dorthea Nielsen, uden at de dog — efter hvad begge have udsagt — have plejet legemlig Omgang — har forklaret, at Tiltalte en Gang efter Politiretsdommens Afsigelse, da de vare trufne sammen ved et Gilde, paa hans Spørgsmaal, om Tiltalte kunde aflægge den ham ved Dommen paalagte Ed, svarede, „at efter hans Vidende kunde han ikke huske, at han havde havt Omgang med Ane Dorthea Nielsen til den i Dommen ommeldte Tid; men det kunde jo dog alligevel ske“. Endvidere har Ane Dorthea Nielsen edelig forklaret, at Tiltalte, som i Oktober og November Maaneder 1891, da de tjente i samme Gaard, tit besøgte hende om Natten og lagde sig i Sengen hos hende efterat have afført sig Frakke og Halstørklæde, ved saadanne Lejligheder tillige oftere eller i det mindste 4 Gange, naar den Pige, hun delte Seng med, var fraværende, har havt legemlig Omgang med hende, og at hun navnlig aldeles bestemt veed, at Tiltalte havde Samleje med hende en Nat i Begyndelsen af Oktober Maaned 1891. Hun mærkede i Begyndelsen af November Maaned s. A. de første Svangerskabstegn; men da hun dog strax nærrede Tvivl, gav hun først i Slutningen af Januar eller Begyndelsen af Februar f. A. Tiltalte Meddelelse om, at hun var frugtsommelig, men denne svarede dertil, at han

ikke vilde tro, at det var ved ham, hvorefter han ophørte at komme til hende. Tvende Piger, af hvilke den ene delte Seng med og den anden sov i samme Værelse som Ane Dorthea Nielsen, have derhos bekræftet, at Tiltalte i Oktober og November 1891 ofte besøgte hende om Natten og lagde sig i Sengen hos hende; hvorimod de ikke vide, om der har fundet legemlig Omgang Sted mellem dem.

Tiltalte har forklaret, at han ikke kan mindes, hvorledes Ordene faldt mellem ham og ovennævnte Arbejdsmand ved den af denne omforklarede Lejlighed, da de begge vare berusede, og at han derfor ikke bestemt kan modsige Arbejdsmandens Forklaring, hvorhos han har indrømmet, at han i Oktober og November Maaneder 1891 hyppigt har ligget i Seng sammen med Ane Dorthea Nielsen, og at han da har taget hende om Halsen og kysset hende samt muligt med Haanden taget paa hendes Kjænsdele, ligesom det nok kan være, at han har prøvet paa at faa Samleje med hende; men hun har saa sagt, at han skulde lade være med de Kunster, og Tiltalte har i det Hele bestemt nægtet, at han nogensinde i Løbet af de nævnte to Maaneder har plejet legemlig Omgang med hende, idet han kun vil have havt Samleje med hende ialt 3 Gange, nemlig i Begyndelsen af Marts 1891, samt i August Maaned og 27 December s. A., ved hvilke Lejligheder han derhos — efter hvad han paastaar — ikke mærkede, at der afgik Sæd. Overfor denne Tiltaltes Benægtelse kan der nu ej heller under denne Sag ansees tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har havt legemlig Omgang med Ane Dorthea Nielsen til de af hende omforklarede Tider, hvorefter han kunde være Barnefader, i hvilken Henseende yderligere bemærkes, at Ane Dorthea Nielsen har udsagt, at det, naar de havde Omgang med hinanden, ialfald var hendes Mening, at Omgangen skulde foregaa paa en saadan Maade, at hun ikke derved blev frugtsommelig, samt at den Kone, i hvis Hjem Ane Dorthea Nielsen gjorde Barsel, og den Jordemoder, som assisterede ved Fødselen, overensstemmende have forklaret, at Ane Dorthea Nielsen, da hun hørte, at Barnet var fuldbaaret, ytrede, at saa vilde Tiltalte ikke kjendes ved Barnet, men tilføjede, at hun nok skulde lære ham til det. Det tilføjes derhos, at Tiltalte — dersom han er fremkommen med den af oftnævnte Arbejdsmand citerede Udtalelse — ved „den i Dommen ommeldte Tid“ kan have tænkt paa det i Politiretsdommen nævnte Tidsrum fra 1ste Halvdel af August 1891 til 27 December s. A., idet han, som det fremgaar af hans Bemærkning under Edssagen, ikke var sikker paa, at han ikke havde havt legemlig Omgang med Ane Dorthea Nielsen den 17 August 1891. paa hvilken Dag det paagjældende Barn imidlertid ikke kan være avlet. Tiltalte, der er født i Aaret 1867, og som ikke findes tidligere til-

talt eller straffet, vil som Følge af det anførte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 225. Advokat Hindenburg
 contra
Henrik Henriksen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Maj 1893:
 Tiltalte Henrik Henriksen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Nyegaard eller nu hans Dødsbo, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Lehmann, ligeledes 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med de Høiesteret forelagte nye Oplysninger angaaende Saarenes Følger

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Henrik Henriksen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Henrik Henriksen for Vold anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han den 1 April d. A. om Aftenen under et Skjændsmaal med sin Svigersøn, Arbejdsmand Lauritz Martin Petersen, hvilket fandt Sted i deres fælles Lejlighed, foer ind mod Petersen, idet han samtidig tog en Kniv op af sin Lomme og

oplukkede et af dens Blade, samt at han derpaa, da Petersen af Frygt for Overlast flygtede ud i en i Lejligheden værende Korridor, fulgte efter ham og med Kniven bibragte ham 2 Stik, et i hver Overarm. Det Knivsblad, Tiltalte benyttede, var ca. 2 Tommer langt og 3 Linier bredt samt tilspidset, medens Knivens Skaft var $3\frac{1}{2}$ Tomme langt. Stikket i højre Arm medførte et mindre punktformet Saar, Stikket i venstre Arm et ca. 5 Ctm. langt, temmelig dybt Saar. Fra begge Saar blødte det endel, og Saaret paa venstre Overarm bevirkede, at Petersen blev indlagt paa Kommunehospitalet, hvor han henlaa som Patient i 2 Dage. Da han den 13 April d. A. mødte i Retten, vare Saarene endnu ikke fuldstændig lægte og generede ham stadig ved Udførelsen af strængere Arbejde, men efter en i Sagen fremlagt Lægeerklæring maa det antages, at de ville blive uden Betydning for hans fremtidige Helbred. Tiltalte, der den Gang, han øvede Volden, var meget ophidset og noget paavirket af Spiritus, men dog ikke i højere Grad, end at han vidste, hvad han gjorde, har erklæret, at han ikke havde til Hensigt at tilføje Petersen nogen Skade af større Betydning. Tiltalte er født den 3 Juni 1841 og senest anset ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 8 Januar f. A. efter Straffelovens § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Mandagen den 23 Oktober.

Nr. 209. Husmand **Mads Nielsen** (Selv)

contra

Herredsfoged i Odense Herred **T. A. B. Jørgensen** som Skifteforvalter i Boet efter afdøde **Maren Nielsen**, født **Jørgensen**, og efterlevende Mand, Husmand **Mads Nielsen** (Lunn efter Ordre),

angaaende Inddragelse under nævnte Bo af 15,000 Kr. m. m.

Odense Herreds ordinære Rets Dom af 14 Januar 1892: Indstævnte Husmand Mads Nielsen bør til Odense Herreds Skifteret i samme foromtalte Egenskab at betale Femten Tusinde Kroner med 4 pCt. p. a. Renter heraf fra 15 April 1891 til 18 September 1891 og derefter med 5 pCt. p. a. Renter,

til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Sagfører Jørgensen i Egenskab af befalet Sagfører for Citantskabet tilkommende Salær af 40 Kr. samt et Udlæg af 1 Kr. 15 Øre udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 September 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Mundt et Salær af 50 Kr., som udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Hovedappellanten at maatte tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Kontraappellantens befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Hovedappellanten Husmand Mads Nielsen det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke for Høiesteret for Kontraappellantens Vedkommende havde været beneficeret. Saa betaler han og til Høiesteretssagfører Lunn i Salarium 60 Kroner og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Anledning af, at Citanten, Husmand Mads Nielsen af Brønserud, som efter sin den 17 Januar 1890 afdøde Hustru hensad i uskiftet Bo med fælles umyndige Børn, agtede at indgaa nyt Ægteskab, henvendte han sig under 9 Marts f. A. til Skifte-

forvalteren i Odense Herred med Anmodning om, at der maatte blive foretaget Skifte mellem ham og Børnene, og blev saadant Skifte da berammet til at finde Sted den 20 s. M., ved hvilken Lejlighed Citanten mødte og, som det i det Skifteprotokollen derom Tilførte hedder, begjærte afholdt Skifte med de fælles Børn. Efterat Citanten og Børnenes tilstedeværende Værgе derpaa vare blevne enige om at ansætte Boets Status saaledes: Boets faste Ejendom Skelbjerghus med Besætning og Inventarium, Indbo og Udbo m. v., anslaaet til 3500 Kr. med Fradrag af Boets Gjæld 300 Kr., blev Boet efter de Paagjældendes Begjæring strax udskrevet dem til videre Behandling og Deling i Henhold til Skiftelovens § 75 og allerede samme Dag skiftet paa Grundlag af en af Citanten fremlagt og af Værgen tiltraadt Opgjærelse, hvorefter der til Børnene udkom 1394 Kr. 66 Øre, hvilket Beløb, efter af Citanten ved Gave at være bleven forøget til 1500 Kr., med Skifterettens Billigelse sikredes hos Citanten ved thinglæst Uddrag af Opgjærelsen. Da imidlertid Børnenes Værgе senere kom til Kundskab om, at der ved Klasselotteriets Trækning den 11 Marts f. A. var paa en i Citantens Besiddelse værende Lodseddel Nr. 41,524 A, hvis Tilstedeværelse han ikke havde omtalt paa Skiftet, faldet en Gevinst paa 15,000 Kr., gav dette Anledning til, at Skifteretten, efter den 29 Juni s. A. at have reassumeret Citantens og Hustruens Fællesbo, forlangte det nævnte, af Citanten oppebaarne Gevinstbeløb inddraget under Skiftet som formentlig tilhørende det fælles Bo. Da Citanten imidlertid protesterede herimod, søgte Indstævnte Odense Herreds Skifteret efter meddelt fri Proces i første Instants Citanten tilpligtet at indbetale til Skifteretten paa nævnte Bos Vegne de ommeldte 15,000 Kr. med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra den 15 April f. A., da Gevinsten blev Citanten udbetalt, til Forligsklagens Dato den 18 September s. A., og derefter 5 pCt. p. a., til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Underretssagfører Jørgensen, og for dennes havde Udlæg 1 Kr. 15 Øre, hvilket Beløb denne i ethvert Fald har paastaet sig tillagt hos det Offentlige. Citanten procederede derimod til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 32.

Mandagen den 23 Oktober.

Nr. 209. Husmand Mads Nielsen (Selv)

contra

Herredsfoged i Odense Herred T. A. B. Jørgensen som Skifteforvalter i Boet efter afdøde Maren Nielsen, født Jørgensen, og efterlevende Mand, Husmand Mads Nielsen (Lunn efter Ordre).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Ved den inden Odense Herreds Ret under 14 Januar d. A. afsagte Dom blev Indstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, hvorhos Udredelsen af det Indstævntes beskikkede Sagfører tilkommende Salær, der bestemtes til 40 Kr., samt af hans ovennævnte Udlæg, paalagdes det Offentlige. Denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af 28 Januar d. A. indbragt her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret overensstemmende med sin for Underretten nedlagte Paastand og sig tilkjendt Appellsagens Omkostninger hos Indstævnte. Indstævnte, hvem der ligeledes her for Retten er meddelt fri Proces, har derimod paastaaet den indankede Dom stadfæstet og Citanten paalagt Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Mundt, hvilket denne i ethvert Fald har paastaaet sig tilkjendt hos det Offentlige.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten gjort gjældende, at den ommeldte Lotteriseddel ikke med Rette kunde betragtes som en til hans og hans Hustrus Fællesbo henhørende Formue.

gjenstand, og at i ethvert Fald den paa samme faldne Gevinst maa være Boet uvedkommende, da Trækningen først fandt Sted, efterat han den 9 Marts f. A. havde begjært Skifte. Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Citanten Medhold. Ligesom der nemlig savnes Føje til ikke at betragte Lotterisedlen, som var erhvervet af Citanten for Fællesboets Midler, som et dette tilhørende Aktiv, der burde være taget i Betragtning ved Fordeelingen, saaledes ses der med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den paa samme den 11 Marts f. A. faldne Gevinst ligeledes burde have været regnet Fællesboet til Indtægt, ikke at foreligge nogen Grund til ved Beregningen af Boets Aktivmasse at bortsee fra den højere Værdi, som Lodsedlen paa Grund af det ved samme nu hængende Udbytte repræsenterede den 20 s. M., da Boets Opgjørelse fandt Sted. Som Følge af det Anførte vil den indankede Dom, mod hvis Renteberegning ingen særlig Indsigelse er fremsat, være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos det Indstævntes beskikkede Sagfører her for Retten tilkommende Salær, som findes at burde ansættes til 50 Kr., bliver at udrede af det Offentlige. Sagens Behandling i første Instants, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 25 Oktober.

Nr. 115. Høiesteretssagfører Shaw
 contra
 Anders Elizius Schrøder (Def. Nellemann),

der tiltales for ulovlig Medicamenthandel.

St. Thomæ Politirets Dom af 22 Januar 1891: Tiltalte Kjøbmand Anders Elizius Schrøder bær inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale en St. Thomæ Politifond tilfaldende Bøde af D. 64. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 22 April 1891: I Henseende til den idømte Bøde bær Politiretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Kjøbmand paa St. Thomas, An-

ders Elizius Schrøder, bør udrede de af Sagen lovlig flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 21 Maj 1891 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Vel er der ikke ved den senere Lovgivning for Vestindien sket nogen Indskrænkning i den Apothekerne sammesteds ifølge § 29 i Forordning 4 December 1672 tilkommende Eneret til Forhandling af »Medicamenter og Materialier, som egentlig til Apotheket henhøre«, men idet der hertil — afset fra Gifter — kun bliver at henregne saadanne Stoffer, som udelukkende eller dog fortrinvis bruges som Lægemidler, findes der efter de Høiesteret foreliggende, til dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger om Beskaffenheden af de under Sagen omhandlede, af Tiltalte forhandlede Stoffer af Maltsukker, Glycerin, Vaseline, Tandpulver, Svovl og Torskelevertran og under Hensyn til den Vejledning til Bestemmelse af de under Apothekernes Eneret hørende Medicinalvarer, som findes i den for Danmark udkomne Bekjendtgjørelse af 13 November 1886 og Anordning af 12 s. M., at mangle tilstrækkelig Føje til at ansee denne hans Forhandling som stridende mod ovennævnte Lovbestemmelse. Heller ikke cremor tartari, som Tiltalte ligeledes har falbudt, kan i Almindelighed ansees som en saadan Medicinalvare, og selv om han en kort Tid har i sin Boutik havt til Salg den kemisk rene cremor tartari, den i ovennævnte Bekjendtgjørelse anførte bitartras calicus purus, der maa ansees som et Lægemiddel, har han efter sin Forklaring været uvidende om, at Stoffet var den ommeldte særegne Slags, og efter de foreliggende Oplysninger ogsaa havt Grund til at staa i den Formening, at det var en anden Slags. Ifølge det Anførte vil Tiltalte være at frifinde og Sagens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Kjøbmand Anders Elizius Schrøder bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann for

Høiesteret 25 vestindiske Daler til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Ved St. Thomæ Politirets Dom af 22 Januar d. A. er Kjøbmand paa St. Thomas, Anders Elizius Schrøder, for ulovlig Medicament-handel idømt en Bøde af D. 64 til St. Thomæ Politifond, og er denne Dom efter Domfældtes Begjæring og tillige fra det Offentliges Side indanket her for Retten. Sagens Omstændigheder ere følgende.

Tiltalte, der har Borgerskab som Kjøbmand, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have falholdt i Detailhandel og averteret til Salg 1. Maltsukker, med Tilføjelse „fortrinligt mod Forkjølelse“, 2. Glycerin, 3. Vaseline, 4. Tandpulver, 5. Svovl, 6. Cremor tartari, 7. Torskelevertran, og medens han, hvad angaar Nr. 1, ved Politiretsdommen er frifunden for Tiltalen, er han ved samme Dom for at have falholdt Nr. 2, 3, 4, 5, 6 og 7 anset efter Frdn. 4 December 1672 § 30.

Foreløbig bemærkes, at det, som ogsaa i Politiretsdommen antaget, skjønnes berettiget i Mangel af specielle Bestemmelser for Kolonierne angaaende, hvilke Medicamenter og Materialier egentlig henhører til Apotheket, at anvende Analogien af de i saa Henseende for Moderlandet givne Bestemmelser til Fortolkning af, hvilke Stoffer her maa ansees faldende ind under disse Medicamenter og Materialier, men det skjønnes da heller ikke rettere, end at det maa være Analogien af de til enhver Tid for Moderlandet gjældende Bestemmelser, der maa være afgjørende. Disse Bestemmelser findes i Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 13 November 1886 angaaende de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, samt i Anordn. af 12 November 1886 angaaende, hvilke upræparerede Medicinalvarer det skal være Apothekerne forbeholdt at forhandle i visse mindre Dele.

Idet der derefter gaas over til Undersøgelsen af, hvorvidt Tiltalte har været berettiget til i Detailhandel at forhandle hvert enkelt af de Stoffer, for hvis Forhandling han er tiltalt, skal udtales Følgende. Nr. 1, Maltsukker skjønnes efter det om dets Sammensætning Oplyste ikke at henhøre til de Præparater, hvis Forhandling er forbeholdt Apothekerne, og der skjønnes ikke at kunne tillægges den Omstændighed, at det i Avertissementet er beskrevet som et fortrinligt Middel mod Forkjølelse, nogen Vægt til at unddrage det fra Tiltaltes Handelsberettigelse. Nr. 2, Glycerin, som findes i tidligere Bekjendtgjørelser om

de fra den almindelige Detailhandel undtagne Varer, findes ikke i Justitsministeriets nævnte Bekjendtgjørelse af 13 November 1886, og kan saaledes ikke antages at være unddraget Tiltaltes Handelsberettigelse. Nr. 3, Vaseline skjønnes hverken efter sin sammensætning, som ikke kan siges at være ubekjendt, eller efter sin Anvendelse at kunne henføres under de i nævnte Bekjendtgjørelse anførte arcana medicata og kan saaledes ikke antages at være unddraget Tiltaltes Handelsberettigelse. Nr. 4, Tandpulver, som er tilberedt af Tiltalte, indeholder efter det Oplyste ingen fra den almindelige Detailhandel i Moderlandet undtagen Bestanddel. Det kan derfor ikke antages at falde ind under de i nævnte Bekjendtgjørelse anførte pulveres compositi medicati, og kan saaledes ikke antages at være unddraget Tiltaltes Handelsberettigelse. Nr. 5, Svovl maa efter det Oplyste antages at være en Blanding af knust Stangsvovl og sublimeret Svovl, sandsynligvis Sulphur sublimatum venale. Da det ikke er identisk med noget af de i nævnte Bekjendtgjørelse anførte Svovlpræparater, og da intet Bevis er tilvejebragt for, at det indeholder noget af disse Præparater som Bestanddel, tør det ikke statueres, at det har været unddraget Tiltaltes Handelsberettigelse. Nr. 6, Cremor tartari var af Tiltalte kjøbt paa St. Thomæ Apothek og maa efter det Oplyste antages at være identisk med det i nævnte Bekjendtgjørelse anførte Bitartras calicus purus. Tiltalte har altsaa ved at falholde dette Stof gjort sig skyldig i Forhandling af en fra den almindelige Detailhandel undtagen præpareret Medicinalvare. Nr. 7, Torskelevertran maa ansees for at være en saadan upræpareret Medicinalvare, som det her maa være Apothekerne forbeholdt at forhandle i Detailhandel, og den Omstændighed, at bemeldte Vare, oleum jecoris aselli, ikke findes anført i ovennævnte Anordning om upræparerede Medicinalvarer af 12 November 1886, skjøndt anført i tidligere Anordninger om samme Sag, skjønnes ikke at kunne inddrage den under Tiltaltes Handelsberettigelse, idet disse Anordninger kun drage Grændsen mellem Apothekernes og Materialisternes Handelsberettigelse, og en til Materialisternes svarende Næringsret er ukjendt i Kolonierne. Tiltalte har saaledes ved flaskevis at forhandle Levertran gjort sig skyldig i Forhandling af en upræpareret Medicinalvare, hvis Forhandling i Detailhandel her maa ansees at være Apothekerne forbeholdt. Tiltalte vil herefter ikke kunne undgaa at ansees efter Frdn. 4 December 1872 § 30, og vil Bøden D. 64 i Henhold til Anordn. 6 Januar 1852 § 7 tilfalde St. Thomæ Politifond.

Nr. 229.

Advokat Halkier

contra

Poul Møller Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 260.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 1 April 1893: Arrestanten Anders Olesen Lund bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og Tiltalte Poul Møller Andersen i samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage, saa bør de og Begge for Een og Een for Begge udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Mehl, 15 Kr., og Defensor, Prokurator Seidelin, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Maj 1893: Tiltalte Poul Møller Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktioners Omkostninger for Overretten, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførererne Hastrup og Hindberg, i Salær hver 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte, forsaavidt angaar de i den indankede Dom ommeldte Indbetalinger til den i første Instants Medtiltalte, maa frifindes allerede af den Grund, at Sidstnævnte — der maa antages at have taget sin under 26 Januar d. A. indgivne Begjæring om Konkursbehandling tilbage — endnu var raadig over sit Bo, dengang Indbetalingerne skete, og forøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, hvorved bemærkes, at Tiltalte maa ansees ved Dommen at være fritaget for at tilsvare Aktionens Omkostninger ogsaa for Underretten.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Halkier og Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtiltalt, nedennævnte Anders Olesen Lund, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Husmand Poul Møller Andersen for Overtrædelse af Straffelovens § 260, og bliver der, saaledes som Sagen, der alene er indanket efter Tiltaltets Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, foreligger for Overretten, ikkun Spørgsmaal om hans Forhold i nedenfor anførte Henseender. Ifølge Sagens Oplysninger blev den ovennævnte i 1ste Instants Medtiltalte Anders Olesen Lunds Bo efter hans derom fremsatte Begjæring ved Skifterettens Beslutning den 21 Februar d. A. taget under Konkursbehandling, og under en derefter indledet kriminel Undersøgelse er det oplyst, at Tiltalte til forskjellige Tider — som det maa antages i Januar Maaned d. A. — af ovennævnte Anders Olesen Lund, der er hans Svigerfader, har efter Aftale med denne af ham modtaget 1 Slæde med Vognkasse, 2 Staalgrebe, 1 Brødskjæremaskine og 1 Mejerispand, til en Værdi af ialt 12 Kr., hvilke Gjenstande det var hans Mening at ville beholde, idet han, der, da han modtog dem, var vidende om, at Svigerfaderen vilde indgive Begjæring til Skifteretten om, at hans Bo maatte blive taget under Konkursbehandling, vilde benytte dem til delvis Dækning af det Tab, han vilde komme til at lide ved, at han i Thyregod Sparekasse havde kautioneret for sin ovennævnte Svigerfader for tvende Laan paa tilsammen 350 Kr. De ommeldte Løseregjenstande maa iøvrigt antages af Tiltalte at være afleverede til Konkursboet.

Det er dernæst oplyst, at Tiltalte af sin Fader, Lærer Andersen, har modtaget tvende Beløb, nemlig, som det maa antages, i Slutningen af Januar d. A. 31 Kr. 50 Øre, og henimod Midten af Februar d. A., vistnok den 13 eller 14, 53 Kr. 07 Øre, for at han skulde udbetale disse Beløb til Svigerfaderen, hvem Faderen skyldte dem, og at han derefter, hver Gang nogle Dage efter Modtagelsen, har udbetalt Svigerfaderen disse Beløb, skjændt han, da han udbetalte det første Beløb til Svigerfaderen, af denne erfarede, at han havde indgivet Begjæring om, at hans Bo maatte blive taget under Konkursbehandling. Svigerfaderen maa antages senere at have forbrugt disse Beløb, som han ikke har indbetalt til Skifteretten, men Lærer Andersen, der har erkjendt, at Beløbene ere betalte paa urette Sted, har under Sagen erklæret sig villig til paany at indbetale dem til Skifteretten.

Ligesom Tiltalte ved at modtage de ovennævnte Gjenstande til Dækning af det Tab, han allerede dengang maatte forudsee at ville komme til at lide ved de af ham for Svigerfaderen paatagne Kautionsforpligtelser, hvilket Tab maa antages langt at have oversteget de omhandlede Gjenstandes Værdi, ikke kan antages at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil

kunne paadrage ham Strafansvar, saaledes findes det heller ikke at kunne statueres, at han har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold ved i Henhold til det ham af Faderen givne Paalæg at udbetale de af denne modtagne Beløb til Svigerfaderen i Stedet for til Skifteretten, idet der ikke er oplyst noget om, at det var Meningen, at Svigerfaderen skulde forbruge dem eller fordølge dem for Skifteretten. I Henhold til det Foranferte vil Tiltalte, der er født i Aaret 1866, og som ikke sees forhen at have været tiltalt eller straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorhos Aktionens Omkostninger for Overretten ville være at udrede af det Offentlige.

Torsdagen den 26 Oktober.

Nr. 232. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Søren Christopher Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hjørring Kjøbstads og Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 13 Februar 1893: Tiltalte, Smed Søren Christopher Larsen af Hvims i Astrup Sogn, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, hvorhos han bør betale ovenmeldte Niels Christian Sørensen i Erstatning for Helbredsudgifter 62 Kr. 96 Øre og i Godtgjørelse for Lidelse m. m. 1000 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, 15 Kr., og Defensor, Sagfører Schmidt, 12 Kr. Den idømte Erstatning og Godtgjørelse at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Maj 1893: Tiltalte Søren Christopher Larsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa bør han og i Erstatning til Niels Christian Sørensen betale 562 Kr. 96 Øre samt udrede Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelse og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Hastrup, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der tilvejebragt en den 26 f. M. afgiven Lægeerklæring, der lyder paa, at den i Dommen ommeldte Niels Christian Sørensen er fuldstændig blind paa venstre Øje, men at der nu næppe er nogen tænkelig Grund til, at der som Følge af Læsionen af venstre Øje i Fremtiden skulde kunne opstaa Fare for Synet paa højre Øje. Under Hensyn hertil og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Søren Christopher Larsen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder der: Under nærværende Sag tiltales Smed Søren Christopher Larsen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Efter Sagens Oplysninger opstod der den 16 Oktober f. A. om Aftenen omtrent Kl. 8 inde i Tiltaltes Stue en Ordstrid mellem Tiltalte og dennes daværende 23aarige Tjenestekarl Niels Christian Sørensen, foranlediget ved, at Tiltalte nægtede at udlevere sin nævnte Karl en Lygte, som denne ønskede at benytte, medens han vandede Husbondens Heste. Da Niels Christian Sørensen desuagtet vilde have Lygten — der stod i Vinduet bag ved en i en Krog af Stuen mellem Væggen og et Bord anbragt Stol, hvorpaa Tiltalte sad — og uagtet udtrykkelig Ordre af Tiltalte nægtede at forlade Stuen, i hvilken foruden Tiltalte tillige dennes Hustru og Datter og to smaa Børn befandt sig, greb Tiltalte en paa Bordet staaende Kobbertragt, idet han efter sit Udsagn mente, at Karlen skulde blive forskrækket herved. Denne greb imidlertid fat paa Tiltalte — der efter Sagens Oplysninger er ca. 64 Aar gammel samt svagelig af Helbred og Kræfter — og satte ham med Magt ned paa en Stol, hvorved der tilføjedes det foranstaaende Bord et Stød, saa at en Lampe, der stod paa samme, var ved at vælte, men blev greben af Tiltaltes Hustru, der var forbleven inde i Stuen, medens Datteren og Børnene, som det maa antages, umiddelbart forinden havde forladt denne. Efter Karlens Forklaring satte han kun een Gang Tiltalte ned paa Stolen, idet han lagde sine Hænder paa hans Skulder og derpaa holdt ham

lidt nede for at forhindre ham i at bruge Vold, men efter Tiltaltes Forklaring, der i det Væsentlige stemmer med hans Hustrus Forklaring, blev han 2 Gange af Karlen, der greb ham under Armene og holdt fast i hans Vest, løftet op fra Stolen og atter sat ned paa denne med Hovedet mod Bordet, hvorhos Karlen vedblev at holde ham fast. Tiltalte, der nu, som han har udtrykt sig, var bleven „forbitret“ og frygtede at blive paaført en Ulykke, greb derpaa for at faa Karlen til at slippe sig, og for at han ikke skulde forvolde Ulykker, en i Vindueskarmen bag Stolen staaende tom Trepægleflaske, og idet han sigtede efter Karlens Hoved, uden at det dog i Øjeblikket var ham klart, hvor i Hovedet han vilde træffe, slog han til med Flasken med betydelig Kraft. Flasken, der splintredes i Slaget, som det maa antages ved, at dens Bund stødte imod Væggen bag Niels Christian Sørensens Hoved, ramte umiddelbart efter denne i det venstre Øje, saa at der flød Blod fra dette, og idet Sørensen lidt efter førte Haanden op til det, da det forekom ham, at der sad noget fast i det, udtog han — som det maa antages — en Glasflis af $\frac{1}{2}$ Tommes Længde og ca. $\frac{1}{4}$ Tommes Bredde af samme. Han blev derpaa bragt til Sengs, hvorpaa han, efter først at have haft nogle Opkastninger, henlaa under Pleje af Tiltaltes Hustru, indtil han næste Dags Eftermiddag blev indlagt paa Sygehuset. Medens det af Sørensen er forklaret, at Tiltalte førte to Slag med Flasken, et med den hele Flaske, der ramte Væggen, og derpaa et nyt med den skaarede, der ramte hans Ansigt, maa der efter det Foreliggende gaas ud fra, at Tiltalte kun har rettet det ene Slag med Flasken mod Sørensens Hoved.

Angaaende den tilføjede Læsion har Distriktslægen, der i Egenskab af Sygehuslæge behandlede Niels Chr. Sørensen, i en den 4 December f. A. udstedt Attest udtalt, at ved den første Undersøgelse fandtes Sørensens venstre Øjes øverste Øjelaag stærkt opsvulmet og rødlig farvet og kunde ikke vilkaarlig aabnes, hvorhos der henimod udvendige Øjekrog paa Øjelaaget saas et godt 1 Centimeter langt Saar gaaende i lidt skraa Retning indenfra udad og ovenfra nedad; naar Øjelaaget løftedes, saas Bindehinden stærkt rødfarvet og opsvulmet, medens Cornea var uskadt. Efterat den betydelige Svulst, der vanskeliggjorde Undersøgelsen, efter nogle Dages Forløb havde fortaget sig, viste det sig, at Læsionen ogsaa strakte sig ind i Øjeæblet, idet der opdagedes et Saar paa Sclerotica, svarende i Størrelse og Retning til Saaret paa Øjelaaget. Paa Overløben lidt til venstre for Midtlinien opdagedes lidt Svulst, og der gik af sig selv et lille Stykke Glas ud et Par Dage efter Læsionen. Med Hensyn til Følgerne af Læsionen hedder det i Erklæringen, at Patientens Syn er saa svækket efter denne, at han kun utydelig kan skjelne enkelte Gjenstande med det læderede Øje, og øverste Øjelaag kan kun mangelfuldt løftes, hvorhos det ikke kan ventes, at han

gjenvinder Synet. Den 17 December f. A. blev Sørensen udskreven fra Sygehuset, og i en den 5 Januar d. A. udstedt Erklæring udtaler Distriktslægen, at Sørensens Tilstand er den samme, som da han blev udskreven, og at navnlig Udsigterne til Gjenerhervelsen af Synet ikke ere forbedrede i den mellemliggende Tid.

Under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør er der fremlagt endnu en Erklæring fra Distriktslægen af 19 April d. A., der bl. A. gaar ud paa, at Slapheden i det øverste Øjelaag forekom Lægen endnu større end tidligere, idet Sørensen, selv naar han ved Fingerens Hjælp havde løftet Øjelaaget til Vejrs, ikke, saaledes som tidligere, formaaede at holde det lidt aabent, hvorhos Synet siden den sidste Undersøgelse, ved hvilken Sørensen havde kunnet skimte enkelte Gjenstande, syntes ganske at have tabt sig, samt at Sørensen næppe kan antages at ville faa nogensomhelst Nytte af det beskadigede Øje, og at det sunde Øje vel endnu ikke er udenfor al Fare, men at det dog tør antages, at Synet paa dette vil kunne bevares, eventuelt efter Fjernelsen af det læderede Øjeæble. I det ommeldte Forhør har Sørensen ogsaa erklæret, at han end ikke kan skimte med det beskadigede Øje, hvad han under et tidligere Forhør havde erkjendt at kunne, og at han er ganske blind paa dette Øje, saa at han ved en foretagen Prøve end ikke har kunnet mærke Lysskjæret fra en brændende Lampe, der blev stillet lige foran det beskadigede Øje. Det maa herefter antages, at det paagældende Øje er blevet fuldstændig ubrugbart som Følge af den omhandlede Læsion, og at Gjerningen saaledes efter sin objektive Beskaffenhed henhører under Bestemmelserne i Straffelovens § 204.

Tiltalte har imidlertid — i væsentlig Overensstemmelse med hans foranferte Forklaring — under Sagen nærmere udsagt, at han ikke slog med Flasken efter Niels Chr. Sørensen i den Hensigt at tilføje ham Saar eller Skade eller overbovedet for at gjøre ham noget Ondt, men for at værgе sig imod ham og faa ham til at slippe sig, samt at han, idet Karlen, der tidligere havde truet ham, var saa vred og ophidset, at han formelig rystede, var bange for denne og ikke i Øjeblikket skjønnede, at han paa anden Maade kunde befri sig for ham. Efter de af Tiltaltes Husfru og ovennævnte Datter afgivne Forklaringer havde Karlen — som det maa antages, ikke længe før Sammenstødet — lade falde Ytringer om, at han vilde knække hvert Lem paa Tiltalte, „hvis han fik Næver paa ham“, samt at han, naar han blev gal, havde dobbelt saa mange Kræfter som ellers, og paa Foreholdelse heraf har Karlen ikke villet benægte at have udtalt sig som anført.

Idet det nu efter det ovenanferte maa antages, at Karlen under Sammenstødet har havt fuldstændig Overmagt over Tiltalte,

og at denne ikke har havt nogen Udsigt til at faa Hjælp, idet hans Hustru, som meldt, netop havde grebet Lampen, der ellers vilde være væltet, og hans Datter havde forladt Stuen, samt idet der ligeledes efter Omstændighederne maa gaas ud fra, at Tiltalte havde god Grund til at vente yderligere Overlast af Karlen, om end ikke livsfarlig, eftersom denne ikke var bevæbnet, maa Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 40 ansees at have været berettiget til at værge sig imod Karlen, men det findes dog, at han ved at slaa denne i Øjet med den ommeldte Flaske har overskredet Grændserne for det tilladte Nødværge, hvorfor han i Henhold til Slutningsbestemmelsen i nysnævnte § 40 vil være at ansee med en mindre Straf end den i Straffelovens § 204 foreskrevne, og Straffen for Tiltalte, der er født i Aaret 1829, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned. Tiltalte vil derhos efter den af Niels Chr. Sørensen nedlagte Paastand have at erstatte denne de med hans Kur forbundne Udgifter til Beløb 62 Kr. 96 Øre, hvorhos han endvidere vil have at betale Karlen en Godtgjørelse for de med Tabet af Øjet forbundne Ulemper, der efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til 500 Kr.

Nr. 96. Malermester **H. Mandix** (Salomon)

contra

Fabrikejær **Chr. Lind** (Ingen),

betr. Gyldigheden af en Exekutionsforretning m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Oktober 1892: Den ovennævnte af Kongens Foged her i Staden under 15 Juli d. A. afsagte Kjendelse bør forsaavidt angaar de under Numrene 1—6 og 8—15 registrerede Gjenstande være ophævet, saaledes at det Indstævnte Malermester H. Mandix her af Staden i de paagjældende Effekter givne Udlæg alene anerkjendes med Forbehold af den Citanten Fabrikejær Chr. Lind af Frederiksberg ved Udlægsforretning af 21 April d. A. hjemlede bedre Ret. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret er det oplyst, at Indstævnte, Fabrikejær Chr. Lind, ved en under 26 November f. A. her i Staden af-

holdt Auktion har ladet de i den indankede Dom omhandlede Gjenstande, der vare udlagte og senere overdragne til ham, bortsælge, og Appellanten har derfor tillige indanket den afholdte Auktion her for Retten.

Høiesteret maa imidlertid tiltræde det i Dommen antagne Resultat i Henhold til de til Støtte for dette i samme indeholdte Grunde, ved hvilke alene med Hensyn til Spørgsmaalet om Anvendelsen af Konkurslovens § 158 bemærkes, at den deri nævnte Frist af 12 Uger ikke var udløben, da Indstævnte den 1 Juli 1892 protesterede imod den af Appellanten da paastaaede Udlevering af de til ham udlagte Gjenstande, og at Indstævnte paa Grund af den af Appellanten paastaaede bedre Ret ikke med Nytte kunde rejse Fordring om Gjenstandenes Udlevering, saa længe den mellem ham og Appellanten den nævnte Dag opstaaede Retstvist om deres indbyrdes Retsstilling ikke var afgjort til hans Fordel, hvilket først skete ved den afsagte Dom.

Som Følge af det Anførte ville Dommen og den indankede Auktion være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom og den indankede Auktion bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Malermester Mandix, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Citanten, Fabrikejer Chr. Lind af Frederiksberg, ved en den 15 Juli f. A. afholdt og den 12 August næstefter kontinueret Fogedforretning havde ladet foretage Arrest hos Arkitekt Jul. Bagger for et Beløb af ca. 7200 Kr. bl. A. i forskjellige tilsammen til 1721 Kr. vurderede Løsøregjenstande, indgik han med denne under 13 April d. A. et under 16 næstefter inden Københavns Amts Forligskommission ratihaberet Forlig angaaende Betaling af en saa stor Del af Gjælden, som kunde ventes dækket ved Exekution i det arresterede Løsøre, medens han for Resten af Fordringen erholdt Sikkerhed i en ligeledes under Arresten indbefattet fast Ejendom. Paa Grundlag af bemeldte Forlig lod Citanten derefter under 21 s. M. ved Kongens Foged her i Staden gjøre Udlæg i samtlige under nævnte Arrestforretning under Nr. 1—59 registrerede og arresterede Effekter. Under 3 Maj s. A. oprettedes derefter mellem de Paagjældende et Doku-

ment, hvorved Rekvizitus til Dækning af det Beløb 1721 Kr. med Renter og Omkostninger, for hvilket Citanten, som anført, havde foretaget Udlæg, overdrog denne fra Dokumentets Dato uden Auktions Afholdelse som hans fuldstændige Ejendom samtlige ved Exekutionen udlagte Løsøreffekter, medens samtidig Citanten, som erkjendte ved Modtagelsen af disse Effekter at have erholdt fuld Dækning af sit Tilgodehavende hos Rekvizitus ifølge den passerede Exekutionsforretning, til Rekvizitus udlejede disse mod en fjerdingaarlig Leje af 200 Kr. og uopsigelig fra Citantens Side, hvorhos Rekvizitus, naar han ved Lejens Betaling havde afgjort det Beløb, hvortil Fordringen med Renter og Omkostninger til den forudgaaende 1 Maj var tilløben, nemlig 1804 Kr. 62 Øre, tilligemed Renter 5 pCt. p. a. fra nysnævnte Dato, skulde være berettiget til at erholde Gjenstandene overdragne som sin Ejendom, hvorimod Citanten i Tilfælde af Kontraktens Misligholdelse fra Rekvizitus Side skulde være berettiget til at forlange den hævet. Under 27 Juni d. A. lod imidlertid Indstævnte, Malermester Mandix her af Staden, for sit Tilgodehavende stort 327 Kr. 92 Øre m. m. ifølge nærværende Rets Dom af 23 Maj s. A. ved Kongens Foged her i Staden foretage Exekution i forskellige hos bemeldte Arkitekt Bagger forefundne under Nr. 1—15 registrerede og tilsammen til ca. 400 Kr. vurderede Løsøregjenstande, men da Indstævnte under en den 1 Juli næstefter afholdt Kontinuationsforretning begjærede de udlagte Effekter udleverede, protesterede Citanten herimod under Henvisning til, at de udlagte Effekter henhørte til det ham tidligere udlagte, ved fornævnte Dokument af 3 Maj s. A. af Rekvizitus overdragne Løsøre. Da denne Protest imidlertid ved Fogdens Kjendelse af 15 Juli d. A. blev forkastet, har Citanten ved Stævning af 19 s. M. her for Retten indanket bemeldte Exekutionsforretning og den nysnævnte i Forbindelse dermed afsagte Kjendelse til Ophævelse og Forandring overensstemmende med sin for Fogedretten nedlagte Paastand, samt paastaet Indstævnte dømt til at betale ham Appellsagens Omkostninger, idet han dog med Hensyn til en enkelt under Forretningen registreret Gjenstand, nemlig en til 3 Kr. vurderet „Stumtjener“, har frafaldet sin Protest mod Udleveringen. Indstævnte har procederet til Stadfæstelse af det dekretede Udlæg med dertil hørende Kjendelse, samt paastaet sig hos Citanten tillagt Sagens Omkostninger her for Retten. Forsaauidt Indstævnte, navnlig under Henvisning til de for en stor Del ikke ringe Afvigelser i Vurderingsangivelserne, har villet gjøre gjældende, at de ham udlagte Effekter med enkelte Undtagelser ikke kunne ansees identiske med de paa samme Maade betegnede Effekter, hvori der forud var givet Citanten Udlæg og som ere Gjenstand for den ved Dokumentet af 3 Maj d. A. stedfundne Transaktion, findes der efter alt Foreliggende at mangle Føje til

at tage Hensyn til dette Anbringende. Naar derimod hensees til de ved Dokumentet af 3 Maj d. A. knyttede Vilkaar til det i samme omhandlede Salg til Citanten af de udlagte Effekter, maa Hensigten med Dokumentets Oprettelse antages at have været, at Citanten skulde have Sikkerhed for sin Fordrings Fyldestgjørelse samtidig med, at der tilsikredes Rekvisitus Adgang til ved en lempelig Afvikling af sin Gjæld til Citanten at gjenerhverve den fulde Ejendomsraadighed over Effekterne, men under disse Omstændigheder maa der gives Indstævnte Medhold i, at der, da Effekterne ifølge Dokumentet forbleve i, og, da det paaankede Udlæg fandt Sted, endnu fandtes i Rekvisiti Besiddelse, ikke ved det oftnævnte Dokument, selv om det maatte tilsigte en Ejendomsoverdragelse, kan siges for Citanten at være stiftet en Ejendomsret over det Udlagte, der som saadan kan gjøres gjældende overfor det senere af Indstævnte rekvirerede Udlæg. Da der derimod savnes Føje til at antage, at Citanten ved oftmeldte Dokument skulde have villet opgive sin ifølge Exekutionen hidtil havde Sikkerhedsret ogsaa for det Tilfælde, at den i Dokumentet omhandlede Ejendomsrhvervelse maatte briste, og da hans ved Udlæget erhvervede Ret heller ikke, som af Indstævnte gjort gjældende, kan ansees fortabt derved, at han som Følge af Fogdens Kjendelse af 15 Juli d. A. hidtil har undladt at efterkomme Forskrifterne i Konkurslovens § 158, findes nysnævnte Kjendelse med den ovenfor angivne Undtagelse at burde ophæves, saaledes at det Indstævnte i de paagjældende Effekter givne Udlæg alene anerkjendes med Forbehold af den Citanten ved Udlægsforretning af 21 April d. A. hjemlede bedre Ret. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 27 Oktober.

Nr. 275. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Sørensen (Def. Salomon),

der tiltales for bedrageligt Forhold, jfr. Straffelovens § 141, smh. med § 144, og eventuelt for Tyveri.

Thisted Kjøbstats Extrarets Dom af 26 Maj 1893: Arrestanten, Pakmester Jens Sørensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af

denne Sag lovlig fyldende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Bendixen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Johansen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 August 1893: I Henseende til den Tiltalte Jens Sørensen ikjendte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Erstatning til Statsbanedriften betaler Tiltalte 4 Kr. 25 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær dels til Aktor for Underretten 15 Kr. og til Defensor sammesteds 12 Kr., dels til Sagførerne Aggerholm i Holstebro og Garde paa Samsø samt Overretsprokurator Mundt i Kjøbenhavn, 10 Kr. til hver, dels til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er dømt efter Straffelovens § 144, jfr. § 141, men Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Dommens Forskrifter angaaende Erstatningen og Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Jens Sørensen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon 40 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 33—34.

Fredagen den 27 Oktober.

Nr. 275. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Sørensen (Def. Salomon).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er forhenværende Pakmester Jens Sørensen sat under Tiltale for bedrageligt Forhold, jfr. Straffelovens § 144, sammenholdt med § 141, og eventuelt for Tyveri. Saaledes som Sagen, der alene er indanket efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, foreligger Overretten til Paakjendelse, bliver der ikkun Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold i nedennævnte Henseender.

Cand. pharm. Hoffmann har edelig forklaret, at han, der sammen med Cand. pharm. Kabell Onsdagen den 9 November f. A. var afrejst fra Thisted til Aarhus over Struer med Tog 346, og som ikke havde faaet Tid til forinden Afrejsen at løse Billet, gjorde Tiltalte, der fungerede som Togfører ved den ommeldte Lejlighed, opmærksom herpaa og tilbød at løse Billet paa den første Station, hvor Toget gjorde Holdt, men at Tiltalte erklærede, at dette ikke lod sig gjøre. Senere tilbød Tiltalte imidlertid af egen Drift at ville sørge for en Billet, hvilken Opmærksomhed var Vidnet noget paafaldende, da Tiltalte tidligere var optaaet paa en studs og uhøflig Maade, og efter Togets Ankomst paa Struer Station gik Tiltalte, efterat Vidnet og hans Rejsefælle havde begivet sig ind i Ventesalen, ogsaa bort for at købe Billetten. Kort efter — Vidnet kan ikke paa Minutten

angive, hvorlænge Tiltalte var borte, men det vil have faaet det bestemte Indtryk, at Tiltalte umuligt kunde være løbet hen til Billetkontoret og have kjøbt Billetten — kom Tiltalte tilbage, idet han holdt en Billet, han medbragte, saaledes, at over Halvdelen af Billetten var skjult af hans Finger, og Vidnet saa, at det var en rød, noget snavset Billet, hvoraf Vidnet slutter, at det var en ældre 2den Klasses Billet. Vidnet vilde nu tage Billetten, men Tiltalte trak den til sig, idet han erklærede, at den skulde han beholde, og Vidnet betalte saa samtidig de 4 Kr. 25 Øre til Tiltalte, som Billetten kostede. En i det Væsentlige hermed overensstemmende ligeledes beediget Forklaring har ovennævnte Cand. pharm. Kabell afgivet, idet han har fremhævet, at det ogsaa var ham paafaldende, at Tiltalte saa hurtig vendte tilbage med den Billet, han angav at have kjøbt. De nævnte Vidner have derhos forklaret, at de, forinden de rejste fra Struer, begge gik ind paa Jernbanens Kontor og forespurgte, om Tiltalte havde kjøbt en Billet, hvortil der imidlertid blev svaret „Nej“, og Assistent Jensen paa Struer Station har edelig forklaret, at der ikke i Billetjournalen findes indført nogen 2den Klasses Billet „Struer-Thisted“ som solgt selve den Aften, hvorom der her er Tale, samt at han ikke gennem Personalet har erfaret, at en Billet som den omhandlede senere er løst af Tiltalte.

Tiltalte, der ikke har turdet modsige Rigtigheden af de saaledes afgivne Forklaringer, har nu vel paastaet, at han ikke erindrer, at han ved den ommeldte Lejlighed har modtaget Penge for derfor at købe en Billet. og han, der oftere vil have løst Billetter til de Rejsende og modtaget Penge dertil, har fastholdt, at han hver Gang, der er givet ham Penge til at købe Billetter for, ogsaa har brugt Pengene dertil, og at dette ogsaa maa være sket, hvis han ved den omhandlede Lejlighed har modtaget Penge af Kandidat Hoffmann, men ligesom det, efter alt hvad der er oplyst, ikke kan være Tvivl underkastet, at Tiltalte har tilegnet sig de 4 Kr. 25 Øre, i hvilken Henseende endnu kun skal bemærkes, at det, efter hvad der er oplyst under et efter Rettens Foranledning optaget yderligere Forhør, maa antages at stride mod de gjældende reglementariske Bestemmelser, at vedkommende Togfører i et Tilfælde som det foreliggende løser Billet for vedkommende Rejsende i Stedet for at henvise denne til selv at løse Billetten, saaledes findes det ogsaa ganske uantageligt, at Tiltalte ikke skulde erindre, hvad der ved den omhandlede Lejlighed er passeret, og han vil derfor ikke kunne undgaa Strafsvar i den heromhandlede Henseende. Generaldirektoret for Statsbanedriften har paastaet dem tilkjendt i Erstatning hos Tiltalte det ommeldte Beløb af 4 Kr 25 Øre.

Endvidere maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige — tildels efter Underrettsdommens Af-

sigelse tilvejebragte — Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort; at han, hos hvem en Datter af en i Aarhus bosat Togfører i omtrent et Aar til hen i indeværende Aars April Maaned har havt Ophold, undertiden i Løbet af dette Tidsrum har sendt en Kasse indeholdende smudsigt Tøj, der tilhørte bemeldte Togførers Datter, og undertiden tillige Fisk, med Banen til Aarhus uden at betale Fragt for Forsendelserne, idet han lod den ommeldte Kasse expedere som Rejsegods med Garantmærker, som han fik udleveret af Portørerne, og at han ligeledes som Rejsegods har faaet Kassen med rent Vasketøj, der undertiden maa antages tillige at have indeholdt Kolonialvarer, der vare bestemte for Tiltalte, tilbagesendt fra vedkommende Togfører i Aarhus. Tiltalte, der ikke med Bestemthed kunde angive*), hvor ofte den ommeldte Kasse saaledes er gaaet frem og tilbage mellem Aarhus og Thisted, men han formener, at det kan have været een à to Gange om Maaneden. Generaldirektoratet for Statsbanedriften, der har erklæret, at Størrelsen af det Tab, som ved Tiltaltes ommeldte Fremgangsmaade er paaført Statsbanedriften, ikke med nogenlunde Sikkerhed vil kunne bestemmes, har frafaldet Paastand paa Erstatning i den heromhandlede Henseende.

Idet det endnu bemærkes, at Tiltalte efter Sagens Oplysninger maa antages nu at være frattraadt Stillingen som Pakmester ved Statsbanerne, vil han, der er født i Aaret 1849, og som ifølge Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 17 December 1890 har været anset efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 8 Dage, men som iøvrigt ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 144, jfr. § 141, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom vil altsaa i den heromhandlede Henseende være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at udrede det omhandlede Erstatningsbeleb.

Nr. 286.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Christian Olesen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 1 April 1893: Tiltalte, Murer Christian Olesen af Frederikshavn, bør hensættes i

*) Sætningen skal formentlig lyde saaledes: Tiltalte har ikke med Bestemthed kunnet angive.

Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt betale alle af hans Arrest og Aktionens flydende Omkostninger, de under i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Hesse, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 August 1893: Tiltalte Christian Olesen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udræder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Olesen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christian Olesen for Tyveri. Den 17 November f. A., da Tømrer og Murer Jens Larsen Christensen, der i afvigte Efteraar var beskjæftiget med Opførelsen af et Hus ved Mosbjerg Kro, ved hvilket Arbejde han bistodes af Tiltalte, der er Murer, om Eftermiddagen, efter tillige med Tiltalte et Øjeblik at have været ovre i Kroen for at drikke noget, vendte tilbage til sit Arbejde. savnede han et ham tilhørende gammelt Landmandsuhr med tilhørende Kapsel, som han under Arbejdet havde hængt fra sig i et Vindue i det ny opførte Hus. Efter Tiltaltes Forklaring var han, efterat de havde drukket i Kroen, gaaet ud lidt før Christensen. men da denne, der anmeldte Tyveriet for Landpolitibetjenten i Tolne, ikke antog, at Tiltalte var Gjerningsmand til Tyveriet, og han var bange for at kaste Skylden paa en urigtig Person, idet der, da der den nævnte Dag aabnedes en Kjøbmandsforretning i det nyopførte Hus, havde været mange Mennesker tilstede, blev der efter hans Ønske foreløbig ikke foretaget videre i Sagen. En Dag i Begyndelsen af Januar Maaned d. A. købte Tiltalte hos Detail-

handler Høgsted i Frederikshavn paa Kredit nogle Varer, og da Høgsted forlangte Sikkerhed for Beløbet, gav Tiltalte ham et Lommeuhr med tilhørende Kapsel i Pant, efter Tiltaltes Forklaring for et Beløb af 6 Kr., som han skyldte dels for Varer, dels for et kontant Laan. Høgsted hængte Uhret op i sin Butik, og da Christensen af en Trediemand var blevet gjort bekendt med Pantsætningen og af denne opfordret til at undersøge, om det ikke var det ham frastjaalne Uhr, begav han sig tilligemed en Broder, af hvem han havde købt Uhret, til Høgsteds Butik, hvor han straks gjenkendte Uhret som det ham frastjaalne, hvilket han sagde til Høgsted, der opfordrede ham til ikke at tale med Tiltalte om Sagen, men at overlade til Høgsted at skræmme denne. Da Tiltalte — som det maa antages nogen Tid derefter — en Dag, da han havde været til Snekastning ved Jernbanen, kom ind til Høgsted, fortalte denne ham, at Christensen havde sagt, at det var hans Uhr, og da Tiltalte derefter traf sammen med Christensen, fortalte han til denne, at det bortkomne Uhr nu var i Nærheden, og at denne nu snart vilde faa det udleveret, hvorhos han nogle Dage senere spurgte Christensen, om han ikke kunde afkjøbe denne Uhret. Der kom dog ikke den Dag nogen Handel istand, men et Par Dage derefter afkjøbte Tiltalte Christensen Uhret for 9 Kr. Tiltaltes Gjæld til Høgsted var imidlertid steget til 17 Kr., og da denne ikke vilde udlevere Uhret, medmindre Tiltalte betalte sin hele Gjæld, hvilket Tiltalte ikke saa sig istand til, anmeldte Høgsted Sagen til Politiet, til hvilket han afgav Uhret.

Tiltalte har vedkjendt sig det under Sagen fremlagte Uhr som det, han har pantsat til Høgsted, og ligeledes erkjendt, at det er det Uhr, som Christensen havde i sin Besiddelse, og som denne savnede den 17 November f. A., men han har benægtet at have frastjaalet Christensen Uhret, idet han har forklaret, at han Aftenen, førend han pantsatte det til Høgsted, har købt det af en ubekjendt Mand, der var lille af Væxt og bar en blød, sort Filthat, og som havde en med en Stud forspændt Vogn staaende udenfor en Butik i Frederikshavn, hvilken Mand, efterat han havde trakteret Tiltalte med en Snaps Brændevin, spurgte ham, om han ikke havde Lyst til at prange med et eller andet, hvortil Tiltalte svarede, at han ikke havde andet at prange med end den Pibe, han røgte af. Idet den Fremmede derefter fremtog Uhret, kom der efter Tiltaltes Forklaring en Byttehandel istand, ved hvilken Tiltalte afkjøbte den Fremmede Uhret for Piben og 2 Kr. Tiltalte har erkjendt, at han ingensinde hverker for Bestjaalne eller for Høgsted har omtalt, at han skulde være kommet i Besiddelse af Uhret paa den ovenangivne Maade, og han har endvidere forklaret, at han, hverken da han købte Uhret eller da han pantsatte det, havde gjenkendt det som Christensens, idet han først gjenkendte det en Dag, da han, efterat

have været paa Snekastning, kom ind i Høgstedes Butik, navnlig paa, at der bag paa den indre Kasse fandtes 3 parallelle Streger samt paa skraa tværs over dem en fjerde Streg.

Under et ved Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør er den af Tiltalte paaberaabte Hjemmelsmand foranlediget eftersøgt efter det af Tiltalte opgivne Signalement, men har ikke været til at finde.

Bestjaalne har edelig forklaret, at Uhret er det, der den 17 November f. A. er bortkommet af hans Besiddelse, og at det er frakommet ham mod hans Vidende og Villie, og Detailhandler Høgsted har ligeledes edelig forklaret, at det omhandlede Uhr er det, som Tiltalte pantsatte til ham, og da Tiltalte, som meldt, har erkjendt saavel Christensens tidligere Besiddelse af Uhret som, at han har været i Besiddelse af det og pantsat det, maa der, idet der intet Hensyn kan tages til Tiltaltes Forklaring om Maaden, paa hvilken han vil være kommen i Besiddelse af Uhret, anses at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham for uhjemlet Besiddelse af det ovenomhandlede Uhr, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Tiltalte, der er født i Aaret 1852, og som — bortset fra at han under Aftjeningen af sin militære Værnepligt har været arbitrært straffet for en Disciplinærforseelse — ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, vil herefter være at ansee efter Straffelovens § 238 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 78. . Kammerraad **Georg Brodersen** (Dietrichson)

contra

Bagersvend **Kley** (Ingen)

betr. Betaling af 900 Kr. m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juni 1892: Indstævnte Bagersvend Kley bær for Tiltale af Citanten Kammerraad Georg Brodersen i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Ligesom de af Appellanten førte Vidner begge have

faaet det Indtryk, at det ved det i den indankede Dom ommeldte Møde hos Appellanten i November 1890 kom til en endelig mundtlig Afslutning af Lejemaalet om dennes Bageri — om end det ene Vidne vil have troet, at Indstævnte ikke var bunden, saalænge Kontrakten ikke var underskreven — saaledes have de specielt forklaret, at Indstævnte og den Trediemand, der tilligemed ham var mødt hos Appellanten for at forhandle om dette Lejemaal, lovede at indfinde sig en af de første Dage i Januar 1891 hos Appellanten for at underskrive den i Udkast foreliggende Lejekontrakt og samtidigt betale første Halvaars Leje, uden at de til dette Løfte knyttede nogen Betingelse eller nogetsomhelst Forbehold, hvorhos det ene Vidne har forklaret, at de som Grund til ikke strax at underskrive alene angav, at de ikke den Dag kunde betale det nævnte Halvaars Leje, og det andet Vidne, at det fik Indtrykket af, at dette var Grunden. Som Følge heraf samt da Indstævnte ved den omhandlede Lejlighed betalte Beløbet for Stemplingen af Lejekontrakten, maa det antages tilstrækkeligt tydeligt at være lagt for Dagen, at han og den ovennævnte Trediemand endelig forpligtede sig til at indgaa paa Lejemaalet paa de i det ommeldte Udkast fastsatte Vilkaar, og at Undladelsen af at underskrive Kontrakten kun er skeet af den ovennævnte Grund, for hvilket Resultat ogsaa den Omstændighed taler, at Indstævntes Fremstilling af det ved den paagældende Lejlighed Passerede lider af Uklarhed og Usandsynlighed. Da det nu derhos ikke kan ansees tilstrækkelig bevist, at Appellanten ved Mødet har opgivet Størrelsen af Bageriets Afsætning fra Butiken for højt, vil Indstævnte overensstemmende med Appellantens Paastand have at betale denne de paastævnte 900 Kroner med Renter som paastaat.

Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Bagersvend Kley, bør til Appellanten, Kammerraad Georg Brodersen, betale de paastævnte 900 Kroner med Renter 5 p. Ct. aarlig fra den 25 Januar 1891, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der i November 1890 mellem Citanten Kammerraad Georg Brodersen paa den ene Side og Indstævnte Bagersvend Kley samt en ustævnt Trediemand paa den anden Side var ført Forhandling om Leje af tvende i den Citanten tilhørende Ejendom Graabrødretorv Nr. 17 beliggende Bagerier med tilhørende Inventarium m. m. samt de i Forbindelse hermed staaende Værelser, Butik m. m., bleve Parterne enige om paa en nærmere bestemt Dag i samme Maaned at fortsætte Forhandlingerne paa Citantens Bopæl, og Citanten lovede da at have Udkast til en skriftlig Kontrakt tilstede. Overensstemmende hermed forelagde Citanten et saadant Udkast, i hvilket bl. a. bestemtes, at Lejerne En for Begge og Begge for En skulde være ansvarlige for Kontraktens Opfyldelse, at Lejemaalet skulde tage sin Begyndelse April Flyttedag 1891, og at den halvaarlige Leje 900 Kr. første Gang skulde erlægges ved Kontraktens Indgaelse og derefter hver 1 September og 1 Marts. Forhandlingerne førte ikke til, at Kontrakten ved denne Lejlighed blev underskrevet. Men da Citanten formener, at den blev mundtlig vedtagen, søger han under nærværende Sag Indstævnte tilpligtet at betale Leje for Halvaaret fra April til Oktober Flyttedag 1891, 900 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato d. 25 Januar 1891, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger.

Til Støtte for denne Paastand har han anført, at Indstævnte og bemeldte Trediemand uden Forbehold erklærede sig enige i Udkastets Bestemmelser, at den eneste Grund til, at Underskrift ikke fandt Sted, var den, at ifølge Udkastet Ejerens Underskrift tillige skulde tjene som Kvittering for det første halve Aars Leje, hvilken Medkontrahenterne ikke vare i Stand til at præstere, at Medkontrahenterne lovede at indfinde sig et Par Dage ind i den paafølgende Januar Maaned for at forudbetale Lejen og underskrive Kontrakten, samt at de betalte Citanten 15 Kr. til Stemping af Kontrakt.

Indstævnte, der paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, gjør bl. A. gjældende, at der ikke ved den omhandlede Lejlighed blev afsluttet endelig Kontrakt, og, idet han benægter, at Underskriften blev udsat, fordi Lejen ikke kunde præsteres, fastholder han, at de fra hans Parti fremkomne Udtalelser ikke gik videre end til at stille en endelig Overenskomst paa Grundlag af de opstillede Betingelser i Udsigt, forsaavidt de nærmere Oplysninger, som han agtede at indhente inden den til først i Januar berammede nye Sammenkomst, vare tilfredsstillende.

Og da Citanten ikke findes at have bevist, at endelig Kontrakt blev afsluttet, i hvilken Henseende bemærkes, at der ikke kan lægges afgjørende Vægt paa den Omstændighed, at der ved Forhandlingerne — hvad Indstævnte har erkjendt — blev betalt ham Penge til Stemping af Kontrakt, vil Indstævntes Frifindelses-

paastand være at tage til Følge. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 30 Oktober.

Nr. 265. Høiesteretssagfører Hansen
 contra
 Jørgen Hans Jørgensen (Def. Bagger),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Nysted Birks Politirets Dom af 4 Maj 1893: Tiltalte Høker Jørgen Hans Jørgensen af Øster Ulslev bør bøde 100 Kr. til Maribo Amts Fattigkasse og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden tre Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juli 1893: Tiltalte Høker Jørgen Hans Jørgensen af Øster Ulslev bør til Maribo Amtsfattigkasse bøde 80 Kr. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Seidelin, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved den indankede Dom er Tiltalte rettelig anseet skyldig i uberettiget Næringsbrug for at have i sin Butik solgt bayersk Øl til Fortæring paa Stedet; men desuden findes hans Forhold ved regelmæssig i Butikken af der henstaaende, dertil bestemte Karaffer at have udskjænket Snapse af Brændevin eller Kognak til de Kunder, som satte Pris herpaa eller forlangte det — for hvilke Snapse der maa anses ydet Vederlag gennem Betalingen for de Varer, der indkjøbtes — at maatte betragtes som ulovlig Brændevinsudskjænkning. Derimod vil det kunne have sit Forblivende ved den Tiltalte ved Dommen tillagte Frifindelse for ulovligt Brænde-

vinssalg, idet de Høiesteret forelagte Oplysninger ikke give fuld Føje til at ansee hans i Dommen beskrevne Forsyning til enkelte Kunder med Brændevin som en dermed drevnen Handel.

Efter det Anførte vil Tiltalte være at ansee dels, som ved Dommen skeet, efter Næringslovens § 75 for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug dels for 1ste Gang begaaet uberettiget Brændevinsudskjænkning eller under Hensyn til det i Dommen nævnte Forlig af 23 November 1887 som for 2den Gang begaaet ulovligt Brændevinsudsalg efter samme Lovs §§ 77 og 78 med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der vil kunne bestemmes til 100 Kroner. I Henseende til Sagens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jørgen Hans Jørgensen bør til Amtets Fattigkasse bøde eet Hundrede Kroner samt udrede Sagens Omkostninger, derunder de ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Politiret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte, Høker Jørgen Hans Jørgensen af Øster Ulslev, for hvem der under 4 Maj 1887 er udfærdiget Næringsbevis som Høker i Øster Ulslev By og Sogn, hvilket Næringsbevis Tiltalte imidlertid har deponeret, efterat han den 25 Marts d. A. var bleven Udsælger for Øster Ulslev og Omegns Forbrugsforening, for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte har tidligere ved Forlig, indgaaet i bemeldte Birks Politiret den 23 November 1887, den 26 Juni 1889, den 16 September 1891 og den 10 Oktober 1892, vedtaget at erlægge Bøder henholdsvis af 10 Kr. for ulovligt Brændevinsudsalg, af 50 Kr. for uberettiget Næringsbrug, af 20 Kr. for samme Forseelse og af 30 Kr. for samme Forseelse, og er det ved samtlige disse Forlig vedtaget, at de ved dem trufne Afgjørelser i Gjentagelsestilfælde skulle have samme Retsvirkning som Domme. Senest er Tiltalte, idet det ikke kunde antages, at der ved Forliget af 16 September 1891

var taget Hensyn til de tidligere Afgjørelser, ligesom der ved Forliget af 10 Oktober 1892 var vedtaget Bøde for 2den Gang begaaet Forseelse, ifølge nærværende Rets Dom af 3 Marts d. A. anset efter Næringslovens § 75 for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en Maribo Amts Fattiggasse tilfaldende Bøde af 50 Kr.

Forsaavidt det under nærværende Sag ved de af Tiltalte afgivne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste er godtgjort, at han, efterat han ved Politiretsdommen i den af nærværende Ret den 3die Marts d. A. paadømte Sag var funden skyldig i det Forhold, for hvilket han blev dømt ved nærværende Ret, og indtil han som ommeldt blev Udsælger for den nævnte Forbrugsforening, dels oftere til sine Kunder, som ønskede saadant, har skjænket en Snaps Kognak eller Brændevin uden dog derfor at beregne sig eller modtage Betaling, dels efter forudgaaet Bestilling af nogle af sine Kunder har uden at beregne sig nogen Fortjeneste, men efter sin Forklaring endog med Udgift for sig, ladet indkøbe i Nysted og hjembringe Brændevin, som bemeldte Kunder derefter have afhertet hos ham og betalt enten ved Bestillingen eller ved Afhentningen, findes han ikke herved at have paadraget sig noget Strafansvar. Derimod vil Tiltalte, da det paa samme Maade er godtgjort, at han i det nævnte Tidsrum oftere i sin Butik har solgt bajersk Øl til umiddelbar Fortæring paa Stedet, for dette Forhold være at ansee efter Næringslovens § 75 for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Omstændighederne med en Maribo Amtsfattiggasse tilfaldende Bøde af 80 Kr. Overensstemmende hermed vil Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Næringslovens §§ 75, 77 og 78 med en Bøde til den nævnte Kasse af 100 Kr., være at forandre.

Nr. 252.

Advokat Nellemann

contra

William Jacob Tage Carl Kihl (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 6 Marts 1869 om Klasse-
lotteriets Ordning og Forbud mod andre Lottospil m. m.

Nykjøbing p. F. Extrarets Dom af 26 April 1893:
Tiltalte, Kjøbmand William Jacob Tage Carl Kihl, bør til Stats-
kassen at bøde 200 Kr. samt at udrede alle af Sagen lovlig

flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret med Hensyn til mulig Stempelpligt af de under Sagen omhandlede Præmiesedler forbeholdes.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juli 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Juel og Jacobsen betaler Tiltalte Kjøbmand William Jacob Tage Carl Kihl 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte William Jacob Tage Carl Kihl til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing paa Falster Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Tiltalte, Kjøbmand William Jacob Tage Carl Kihl, for Overtrædelse af Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andre Lottospil m. m. Tiltalte, der driver Kjøbmandsforretning i Nykjøbing paa Falster, har ifølge sin egen Erkjendelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, fra Juletid f. A. til enhver, der kjøbte for mindst 10 Øre i hans Forretning, gratis uddelt Præmiesedler med paatrykt Nummer, saaledes at Ihændehaven af Sedlen, hvis det paa Sedlen angivne Nummer udkom i Klasselotteriets paafølgende Trækning med Gevinst, i 6te Trækning dog paa mindst 100 Kr., erholdt udleveret som Præmie hos Tiltalte 1 Pd. Chokolade eller en Flaske Kognak af Værdi 1 Kr. Kunderne have ikke i Anledning af Modtagelsen af Sedlerne betalt mere for de af dem kjøbte Varer end den sædvanlige Pris, og Tiltaltes Hensigt med Uddelingen, ved hvilken han saaledes ikke har tilsigtet eller op-

naaet nogen direkte pekuniær Fordel, har ikkun været at skaffe sig en større Kundekreds og en foreget Omsætning dels ved Udlevering af Præmier dels ved paa Bagsiden af Præmieedlerne som Reklame for sin Forretning at lade trykke Angivelse af Varer, som kunde erholdes hos ham. Tiltalte har angivet, at han i Tiden til midt i Marts Maaned d. A har udleveret Præmier til Værdi ca. 250 Kr. og at der ved Klasselotteriets Trækning i sidste Halvdæl af bemeldte Maaned fældt paa de af ham uddelte Sedler ca. 200 Præmier.

Da de ommeldte Præmiefordelinger findes at maatte henregnes til de ved Lov 6 Marts 1869 § 2 forbudte Lottospil, er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anseet efter den for nævnte Lovbestemmelse, og da den valgte Straf af en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr. findes passende, vil den saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 31 Oktober.

Nr. 281.

Advokat Nellemann

contra

Niels Christian Weisberg (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller ialtfald Overtrædelse af Lov af 22 December 1876.

Sallinglands Herreders Extrarets Dom af 7 Juni 1893: Tiltalte Niels Christian Weisberg bør hensættes til simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa bør han og udrede samtlige af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Munksgaard, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Pasbjerg, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 August 1893: Tiltalte Niels Christian Weisberg bør til Jurisdiktionens Justitskasse bøde 20 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes, idet der ikke kan tages Hensyn til hans Anbringende om, at han formentlig ikke at begaa nogen Ulovlighed, at maatte tilregnes ham som Tyveri, og han bliver derfor at ansee efter Straffelovens § 228 med en Straf, som vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Det maa misbilliges, at Tiltalte, efterat være anholdt den 5 Marts d. A. og indsat i Hassing-Refs Herreders Arresthus, først den 7 s. M. er fremstillet til Forhør i Jurisdiktionens Politiret; men efter Omstændighederne findes der dog ikke tilstrækkelig Føje til herfor at paalægge Ansvar.

Thi kjendes for Ret:

Niels Christian Weisberg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Saa udræder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Skipper Niels Christian Weisberg for Tyveri eller i alt Fald Overtrædelse af Lov 22 December 1876. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han en Gang i Maj f. A. har tilvendt sig et Stykke af en Jernkjæde, der tilhørte Ejeren af Gaarden Hostrup, Grev Schulin, og af denne var udlagt i Stranden udfor Hostrup Teglværk, fastgjort til en paa Fjordgrunden nedsænket stor Sten, for at benyttes til Fortøjning af en Lystbaad, og fremgaar det af Tiltaltes nærmere Forklaring i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, at det dermed er gaaet til paa følgende Maade. Da Tiltalte og 2 andre Skippere den 13 Maj f. A. laa med deres Fartøjer ved Hostrup Strand for at indlade Sten fra Teglværket, og tre Arbejdere fra dette, der havde været beskjæftigede ved Indladningen, idet de i en Kaag eller Jolle sejlede iland fra det ene Fartøj, havde set en Kjæde ligge paa Strand-

bunden 2 à 300 Favne fra Land paa 5 à 6 Fod Vand, bleve Tiltalte og en af de andre Skippere af Arbejderne underrettede herom, hvorfor alle fem roede hen til Stedet og, efter ved Hjælp af en Baadshage at have faaet fat i Kjæden, søgte at trække den op i en af Jollerne, hvad imidlertid viste sig at være umuligt for dem, fordi den var fastgjort, som ovenfor ommeldt, og de opgave da Forsøget og lode Kjæden synke tilbage i Stranden. Men enten om Eftermiddagen samme Dag eller den næste Dag roede Tiltalte og den nævnte Skipper paany hen til Stedet og søgte atter forgjæves at trække Kjæden op ved Hjælp af en Baadshage, og de hentede derfor fra sidstnævntes Fartøj en Mejsel og overhuggede med den Kjæden i Vandskorpen saa nær som muligt ved Stenen, hvortil den var fastgjort, hvorefter Tiltalte tog den afhuggede Del af Kjæden med til sit Fartøj og beholdt den der. Tiltalte har erkjendt, at han, da han satte sig i Besiddelse af Kjæden, vidste, at den tilhørte Grev Schulin, og af denne var anbragt der, hvor den laa, idet en af de ovenommeldte Arbejdere under det første Forsøg paa at tage Kjæden op, var kommen i Tanker om, at den tilhørte Greven, og havde ytret dette til de andre, ligesom han har erkjendt, at der ved Optagelsen var til Kjæden heftet en Stump „som af et Tøjr“ — som det efter Sagens Oplysninger maa antages, et Stykke Reb, der i Forbindelse med en derpaa anbragt Træklods om Vinteren havde tjent til Mærke for Stedet, hvor Kjæden laa, hvilket om Sommeren var mærket ved en Tønde — samt at han nok tænkte sig, at der paa samme kunde have været en Bøje eller et andet Mærke; men han har gjort gjældende, at da der ingen Bøje var ved Kjæden, mente han i Øjeblikket at have Lov til at tage denne. Tiltalte, som den 18 December f. A. skriftlig meldte til Herredskontoret i Vestervig, at han havde „fisket et Stykke Kjæde i Venø Bugt udfor Hostrup“, havde iøvrigt allerede under et Ophold i Aalborg i Fjor Efteraar gjort en lignende Anmeldelse til en Politibetjent der, men han har erkjendt, at dette først skete, efterat han havde erfaret, at der af Politiet, til hvilket Grev Schulin den 30 September f. A. meldte Kjædens Borttagelse, var i Oddeund, hvor Tiltalte har sit Opholdssted, anstillet Efterforskning efter Kjæden, og efterat den ommeldte Skipper under Tiltaltes nævnte Ophold i Aalborg havde talt til ham om, at det var galt, at han ikke havde gjort Anmeldelse om Kjæden, samt at han paa Grund heraf henvendte sig til Politibetjenten for om muligt at slippe godt fra Sagen, da han indsaa, at han havde handlet forkert. Det afhuggede Stykke Kjæde er bragt til Stede under Sagen og, efterat være vurderet til 10 Kr., udleveret Ejeren, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Medens nu Tiltaltes Forhold ved at sætte sig i Besiddelse af den heromhandlede Kjæde efter de Forhold, hvorunder denne fandtes henliggende i et offentligt Farvand, samt idet

Tiltaltes Anbringende om, at han mente i Øjeblikket at have Lov til at tage den, efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes, ikke vil kunne tilregnes ham som Tyveri, vil han, der er født i Aaret 1866 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, derimod for ikke inden den i Loven af 22 December 1876 foreskrevne Frist at have meddelt vedkommende Politimester Underretning om Opfiskningen af Kjæden, være at ansee efter bemeldte Lovs § 5, jfr. § 2, med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse, hvis Størrelse efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 20 Kr.

Nr. 242. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 Hans Peter Olsen (Def. Jensen),

der tiltales for Bedrageri.

Halsnæs og Frederiksværks Birks Extrarets Dom af 10 April 1893: Tiltalte, Arbejdsmand Hans Peter Olsen af Torpmagle Overdrev, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage. I Erstatning til Cand. jur. Fuldmægtig Velschou betaler Tiltalte 19 Kr. 56 Øie. Saa bør han og at betale samtlige af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører A. C. Hansen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Wodschow, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juni 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. I Salær til Dødsboet efter Prokurator Nygaard og til Prokurator Petersen for Overretten betaler Tiltalte Arbejdsmand Hans Peter Olsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste- ret betaler Tiltalte Hans Peter Olsen til Høieste- retssagførerne Bagger og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Halsnæs og Frederiksværks Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arbejdsmand Hans Peder Olsen for Bedrageri og ere Sagens Omstændigheder følgende: Den 18 Juni f. A. købte Tiltalte paa en Løsøreauktion paa Tømmerup Overdrev nogle Effekter til et samlet Beløb, inklusive Auktions- salæret, af 31 Kr. 56 Ørt, og lod han sin fraværende Broder Husmand Julius Lauritz Olsen i Hundested indskrive som Kjøber, da han antog ikke selv at kunne erholde Kredit, og har ogsaa Auktionsinkassator under Sagen erklæret ikke at have villet give Tiltalte selv Kredit, i alt Fald ikke for et saa stort Beløb. Medens nu Tiltalte under Forhøret har forklaret og fastholdt, at nævnte hans Broder Dagen forinden Auktionen, da Broderen stod i Begreb med at rejse til Kjøbenhavn, havde givet Tiltalte Tilladelse til at købe paa bemeldte Auktion, saaledes at Tiltaltes Broder blev indskreven som Kjøber og det endog uden nogen udtrykkelig Begrændsning med Hensyn til Gjenstande eller Beløb, har derimod Tiltaltes Broder edelig benægtet saavel at have givet Tiltalte Tilladelse til at købe paa hans Navn, som at Tiltalte har anmodet ham om Tilladelse, samt hævdet, at Tiltalte først efter Auktionen ved hans Hjemkomst fra den nævnte Rejse med- delte ham, hvad Tiltalte i her ommeldte Henseende havde fore- taget sig, hvortil han vil have svaret Tiltalte, at dette blev dennes egen Sag, og at Tiltalte maatte betale det Kjøbte i rette Tid. Paa Kjøbesummen havde Tiltalte, der ifølge det Oplyste maa antages paa den Tid, Auktionen afholdtes, at have havt god Arbejdsfortjeneste, og som efter Auktionen er forbleven i Jurisdiktionen, ved nærværende Sags Anlæg ialt betalt 12 Kr., saa at han da endnu var Inkassator 19 Kr. 56 Øre skyldig.

Da der overfor Tiltaltes Broders ovenmeldte Forklaring ikke under Sagen er fremkommet noget som helst til Bestyrkelse for Rigtigheden af Tiltaltes modstaaende Forklaring, og da hertil kommer, at Tiltalte ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 17 November 1881 er anset efter Straffelovens § 251 med

Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage for et Forhold af lignende Beskaffenhed som det, hvorfor han nu er tiltalt, findes der efter det foreliggende at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse. For det nævnte Forhold vil Tiltalte, der er født den 19 November 1853 og ikke funden straffet oftere end ved fornævnte Dom — idet der efter alt det Oplyste ikke findes Grund til at forkaste hans Forklaring om, at han benyttede Broderens Navn ikke for at unddrage sig Auktionsgjældens Betaling, men for at skaffe sig Henstand med Betalingen — være at ansee efter Straffelovens § 257 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Underrettsdommen, der har anseet Tiltalte efter bemeldte Lovs § 251 med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, vil derfor forsaavidt være at forandre.

Nr. 7. **P. O. Thiesen (Ingen)**

contra

Kreditforeningen af Landejendomsbesiddere i Nørre-
jylland ved dens Bestyrelse (Shaw)
 Som Intervenant Hotelejer **Lars Hansen (Bagger)**

betr. Erstatning for en afholdt Fogedforretning.

Rougsø med flere Herreders Fogedrets Kjen-
 delse af 10 November 1886, hvorved er dekretet Udlæg i en
 Appellanten tilhørende fast Ejendom m. m. for et Beløb af
 29814 Kr. 73 Øre.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Juli 1888; De
 Indstævnte, Kreditforeningen af Landejendomsbesiddere i Nørre-
 jylland, bør til Citanten, P. O. Thiesen, betale 9500 Kr., samt
 i Erstatning for den Tort og Kreditspilde, som er paaført ham
 ved den efter de Indstævntes Rekvisition d. 10 November 1886
 hos ham afholdte Fogedforretning, hvorved den Citantens dengang
 tilhørende Ejendom Hedevisgylst med Tilbehør udlagdes de Ind-
 stævnte til Forauktionering, et saadant Beløb, som uvillige af
 Retten dertil paa de Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd
 naatte bestemme, med 5 pCt. aarlige Renter af de nævnte Beløb
 fra den 10 November 1886, indtil Betaling sker. I Procesom-
 kostninger for Overretten betale de Indstævnte til Citanten 70
 Kr. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lov-
 lige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at for Høiesteret, hvor der ikke er givet Møde af Hovedappellanten, har Hotelejer Lars Hansen, i hvis Sted er indtraadt hans Dødsbo, som behandles af den kongelige Landsover samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, efter udtagen Interventionsstævning under Paaberaabelse af, at bemeldte Hansen eller nu hans Dødsbo i Henhold til Hammerslag paa en, efter forudgaaende Udlæg hos Hovedappellanten, den 20 November 1889 afholdt Auktion er indtraadt i Hovedappellantens, i den indankede Dom ommeldte Fordring, intervéneret i Sagen og nedlagt Paastand principalt om Dømmens Forandring, subsidiært om dens Stadfæstelse; men da den Stævning, der er irettelagt af Boet — hvis Intervention ikke, saaledes som af Kontraappellanterne paastaaet, kan ansees utilstedelig — først er udtagen den 25 Marts 1891 altsaa efter Udløbet af den i Lovens 1—6—14 fastsatte Paaankefrist, uden at særlig Hjemmel hertil er oplyst, vil Boets principale Paastand allerede af denne Grund ikke kunne komme i Betragtning.

I Dommen er det rettelig antaget, at der ved Anvendelsen af den af Kontraappellanterne paaberaabte Bestemmelse i de omhandlede Statuters § 27 kun kan tages Hensyn til den Forringelse af den pantsatte Ejendoms Værdi, som hidrører fra Hovedappellantens mangelfulde Vedligeholdelse eller Drift af samme. Af et tilligemed en Del andre nye Oplysninger Høiesteret forelagt Thingsvidne fremgaar nu vel, at det i Dommen omhandlede Skjøn af Føgedvidnerne saavelsom Taxationen af 14 April 1885 efter Dømmens Afsigelse ere beedigede af de Mænd, som have afgivet de nævnte Skjøn; men efter samtlige foreliggende, i det Væsentlige i Dommen fremstillede Omstændigheder findes der dog ikke at være tilvejebragt Bevis for, at den pantsatte Ejendoms Værdi ved mangelfuld Vedligeholdelse i Hovedappellantens Besiddelsestid er forringet med $\frac{1}{10}$, og forsaavidt Kontraappellanterne for Høiesteret have villet gjøre gjældende, at de, selv om en saa stor Forringelse ikke maatte være godtgjort, efter almindelige Grundsætninger have været berettigede til at ansee Laanet forfaldent, fordi Hovedappellanten maa antages paa en overfor Kreditforeningen svigagtig Maade at have forringet Besætningen, bemærkes, at det ikke af det Foreliggende kan skjønnes, at Hovedappellantens Dispositioner over Besætningen have haft en saadan Karakter. Som Følge heraf og føvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det billiges, at det ved Dommen er paalagt Kreditforeningen at udrede

Erstatning til Hovedappellanten dels for den Tort og Kreditspilde, som er paaført ham ved den den 10 November 1886 hos ham afholdte Fogedforretning, dels for det Tab, han har lidt ved Ejendommens Realisation. Idet det derhos efter Omstændighederne vil kunne forblive ved Dommens Fastsættelse af Erstatningen for det sidstanførte Tab, samt da Erstatningen for Tort og Kreditspilde, der bliver at bestemme af Retten, findes at kunne fastsættes under Eet til 1000 Kroner, ville Kontraappellanterne være at tilpligte at betale til Hovedappellanten i Alt 10500 Kroner med Renter heraf 5 p. Ct. aarligt fra 10 November 1886, indtil Betaling sker. Det tiltrædes derhos, at det ved Dommen er paalagt Kontraappellanterne at betale Hovedappellanten Processens Omkostninger for Overretten med 70 Kroner.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Kontraappellanterne, Kreditforeningen af Landejendomsbesiddere i Nørrejylland, bør til Hovedappellanten P. O. Thiesen betale 10500 Kroner med Renter heraf 5 p. Ct. aarlig fra den 10 November 1886, indtil Betaling sker. Saa betale de og til Hovedappellanten Processens Omkostninger for Landsoverretten med 70 Kroner. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, Kontraappellanterne og Intervenienten hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 16 Juli 1885 udstedt, den 28 samme Maaned thinglæst Obligation gav Citanten, daværende Grosserer P. O. Thiesen i Kjøbenhavn — der i Foraaret 1885 var for en Kjøbesum af 64000 Kr. bleven Ejer af Gaarden Hedevigslust Matr. Nr. 3a m. fl. af Kjærende By i Koed Sogn af Hartkorn 5 Tdr. 4 Skpr. 1 Fdk. 1 $\frac{1}{4}$ Alb. — de Indstævnte, Kreditforeningen af Landejendomsbesiddere i Nørrejylland, 1ste Prioritets Panteret for et Laan stort 30000 Kr. i bemeldte Ejendom med Andel i Sognets Kirke med Tiende, Gaardens Bygninger, disses Assurancesum, den til enhver Tid sammesteds værende Avl og Afgrøde samt Gjødning saavel som i dens Besætning, Inventarium og Avlsred-

skaber m. m. I denne Obligation havde Citanten bl. A. underkastet sig Bestemmelserne i § 27 i de ved Kundgjørelse af 1. December 1851 stadfæstede Statuter for den nævnte Kreditforening — hvorefter Bestyrelsen for Foreningen, naar den pantsatte Ejendom ikke holdes i vedbørlig Stand og saaledes forringes, at den maa antages at have tabt $\frac{1}{10}$ af dens Værdi, eller det undlades at holde Bygningerne assurerede mod Ildsvaade, eller der paadrages Restance af Skatter, offentlige Afgifter eller Tiender eller Restancer med Hensyn til Præstationer og Behæftelser, som ere prioriterede i Ejendommen forud for Foreningens Fordring, er berettiget til at ansee den tilbageværende Rest af Laanet straks forfalden til Udbetaling, saaledes at den kan skride til Ejendommens Realisation — og da de Indstævnte ifølge Meddelelser, som de i Efteraaret 1886 havde modtaget, antog, at den pantsatte Ejendom var bleven forringet med $\frac{1}{10}$ af dens Værdi, idet der sammesteds kun skulde forefindes en aldeles utilstrækkelig Besætning, ligesom dens Jorders Drift skulde være forsømt — indgave de den 4 November s. A. en Rekvisition til Kongens Foged i Rougsø m. fl. Herreders Jurisdiktion, hvori de i Henhold til de nævnte Bestemmelser i Foreningens Statuter anmodede Fogden om at indfinde sig paa Ejendommen, for, efterat dens forringede Tilstand af ham og Vidnerne var konstateret, at indkræve de Indstævntes Fordring efter Panteobligationen — hvilken Fordring med paaløhne Renter og Omkostninger i en Paategning paa Rekvisitionen opgjordes til 29814 Kr. 73 Øre — hvorhos de, dersom Fordringen ikke fuldt udbetaltes, forlangte sig given Udlæg til Forauktionering i Ejendommen og i de øvrige med denne pantsatte Gjenstande. I Henhold til denne Rekvisition indfandt Fogden og dennes Vidner sig den 10 November 1886 paa Hedevislyst, og da Fogedvidnerne, efterat have besigtiget bemeldte Ejendom, afgave et Skjøn, der gik ud paa, at Ejendommen — paa hvilken der dengang kun fandtes 2 Køer, 3 Heste, 7 Kalve, en Gris og en Vædder. medens der efter Vidnernes Formening sammesteds kunde og burde holdes en Besætning af mindst c. 16 Malkekøer, c. 10 Stykker Ungkreaturer, 4 Arbejdsheste, 2 à 3 Plage til Opræt samt 14 à 15 Faar — under Hensyn til dens daarlige Besætning og da den tillige var i mindre god Drift kun kunde ansættes til en Værdi af 32000 Kr., hvorimod den, dersom den havde været i god Drift og forsynet med tilstrækkelig Besætning, af Vidnerne antoges at ville havt en Værdi af 38000 Kr., bleve de 29814 Kr. 73 Øre af Fogden, der ved Vidnernes Skjøn ansaa det konstateret, at Gaarden var forringet med mindst $\frac{1}{10}$ af dens Værdi, affordrede Citantens Hustru — der var tilstede paa Gaarden, medens hendes Mand, efter hvad hun opgav for Fogden, var paa Kolind Marked, hvortil han havde medtaget en Hest og en Ko, som hørte til Gaardens Besætning — og da hun erklærede

sig ude af Stand til at betale Beløbet, idet hun iøvrigt gjorde gjældende, at Gaarden var i bedre Drift nu, end da hendes Mand tiltraadte samme, gav Fogden de Indstævnte til Fyldestgjørelse for Beløbet med yderligere paaløbende Renter og Omkostninger Udlæg til Forauktionering i den pantsatte Ejendom med Tilbehør, derunder indbefattet den til Gaardens Besætning hørende Hest og Ko, der, da Udlæget fandt Sted ikke var tilstede paa Gaarden, fordi Citanten havde taget dem med til Kolind Marked. Den udlagte Ejendom med Tilbehør blev derpaa, efter ved en den 6 December 1886 af to af Retten udmeldte Mænd til Auktionsefterretning afholdt og den paafølgende Dag beediget Forretning at være vurderet til 35000 Kr, ifølge de Indstævntes Begjæring stillet til offentlig Auktion, men ved de to første over samme, henholdsvis den 10 og 24 December afholdte Auktioner mødte ingen Lysthavende, og ved den 3die til den 7 Januar 1887 berammede Auktion protesterede Citanten mod sammes Fremme, idet han foreviste en af ham den 5 samme Maaned udtagen Appelstævning, hvorved Udlæget i Hedevisgylst med Tilbehør og da to tidligere over samme afholdte Auktioner paaankedes. Efterat der derpaa for Auktionsretten havde fundet en mundtlig Procedure Sted imellem Parterne, blev imidlertid Citantens Protest ved en af Auktionsretten samme Dag afsagt Kjendelse forkastet, idet det antoges, at Citanten ikke kunde standse Udlæget og Auktionerne ved Paaanke; men da det af en udstævnt Trediemand ved den derefter fremmøde Auktion gjorde højeste Bud af 25,500 Kr. ikke var tilstrækkelig til fuld Dækning af de Indstævntes Fordring, lod disse sig Gaarden med Tilbehør udlægge til Ejendom for det nævnte Beløb, og have senere solgt den underhaanden til den Højstbydende ved 3die Auktion for 30,000 Kr., saaledes at Kjøberne desuden skulde godtgjøre dem alle de med det stedfundne Udlæg og Taxation samt afholdte Auktioner forbundne Omkostninger, de med Driften af Gaarden og Tilsynet med samme havde Udgifter saavel som de forfaldne og af de Indstævnte betalte Skatter og Afgifter, hvilke Udgifter og Omkostninger dog maa antages ikke at have overstegtet 1000 Kr. — Den nævnte Udlægsforretning samt de paa Grundlag af samme afholdte Tvangsauktioner og den under den 3die Auktion afsagte Kjendelse har Citanten nu i Henhold til den af ham ved den 3die Auktion foreviste Appelstævning og en af ham under 21 Januar 1887 udtagen Kontinuationstævning indanket hør for Retten, hvor han har paa-staaet den indankede Fogedforretning med det derunder dekretterede Udlæg og de ligeledes indankede Auktioner med den under disse afsagte Kjendelse og derefter videre fortsatte Behandling underkjendte og ophævede samt de Indstævnte tilpligtede enten at udlevere Citanten i uforsøret Tilstand Ejen-dømmen Hedevisgylst med Besætning og Inventarium, Ayl og

Afgrøde og øvrigt Tilbehold samt betale ham i Erstatning for Afsavnet fra den 10 November 1887 og det ham derved paaførte Tab saavel som for Tort og Kreditspilde et saadant Beløb, som uvillige paa deres Bekostning af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, eller at betale ham i Erstatning, forsaavidt Ejendommen ikke udleveres, samt for Tort og Kreditspilde et paa den anmeldte Maade fastsat Beløb med Renter fra den 10 November 1886, idet han dog, efterat de Indstævnte under Proceduren for Overretten havde oplyst, at Ejendommens Tilbagelevering var en Umulighed, fordi de havde solgt samme til den ovennævnte Trediemand, maa anses at have fratrukket den herpaa rettede Del af Paastanden, og kun fastholdt den Del af samme, som gaar ud paa Erstatning for Tabet ved, at Ejendommen ikke tilbageleveres, samt for Tort og Kreditspilde. De Indstævnte have derimod paaستاet saavel Fogedforretningen som Auktionerne og den derunder afsagde Kjendelse stadfæstet, og sig frifundne for Citantens Tiltale.

Efter Sagens Oplysninger er Gaarden Hedeveigslust, forinden Citanten fik det under Sagen omhandlede Laan, af de Indstævnte ved en d. 14 April 1885 af disses Taxationsmænd afholdt Taxationsforretning vurderet til 62,000 Kr., hvorimod den, som meldt, den 10 November 1886 af Fogedvidnerne og ved den senere til Auktionsefterretning afholdte Taxation er i den Stand, hvori den da forefandt, kun vurderet til henholdsvis 32,000 Kr. og 35,000 Kr. Citanten har imidlertid forment, at der ved Paadømmelsen af, hvorvidt Ejendommen ved Udlægsforretningens Afholdelse var forringet, ikke kunde tages Hensyn til Fogedvidnernes Skjøn, og hvad Taxationen til Auktionsefterretning angaar, har han gjort gjældende, at Forskjellen mellem den derunder paa Ejendommen satte Værdi og de 62,000 Kr., hvortil den d. 14 April 1885 vurderedes af de Indstævnets Taxationsmænd, ikke er større, end at den kan forklæres af Konjunkturerne. Til nærmere Begrundelse heraf har han navnlig anbragt, at saavel Korn som Mejeriprodukter i Tiden mellem de to Taxationer, i hvilken Tid det bekjendte betydelige Prisfald paa Landbrugsprodukter gik for sig, ere dalede mindst 25 à 30 pCt. i Pris, og over*) Indtægtsposterne i Taxationsforretningen af 14 April 1885 — hvorved Ejendommens Værdi er beregnet efter det 25 Dobbelt af den aarlige Nettoindtægt, der efter Gjennemsnitspriserne for de 10 sidste Aar før Taxationen antoges at kunne paaregnes af samme — reduceredes med et saadant Beløb som nævnt, vil det, selv om de Udgiftsposter, som bestaa i Produkter, undergives en tilsvarende Reduktion og de i Taxationsforretningen beregnede Folkelønninger nedsættes noget, efter Citantens Formening vise sig, at Ejendommens aarlige Overskud bliver omtrent 10 à 1200 Kr. mindre end det, der er lagt til Grund ved Taxationsforretningen af 14 April 1885, men naar

*) Skal formentlig være: naar.

det 25 Dobbelte af dette Beløb, eller 25 à 30000 Kr. fradrages de 62000 Kr., hvortil Ejendommen den 14 April 1885 vurderedes, vil der udkomme omtrent det Beløb, hvortil Ejendommen til Auktionsefterretning er vurderet.

Efter Alt, hvad der foreligger, og naar navnlig henses til, at det fremgaar af den til Auktionsefterretning afholdte Taxationsforretning, at Skjønsmændene ved Ejendommens Vurdering under denne Forretning til 35000 Kr. have taget særlig Hensyn til de daarlige Tider, og at det af Fogedvidnerne den 10 November 1886 afgivne Skjøn gaar ud paa, at Værdien af Ejendommen, selv om den var i god Drift og forsynet med tilstrækkelig Besætning, efter de daværende Priser kun kunde ansættes til 38000 Kr., altsaa til et Beløb, der ikke er væsentlig større end det, der vilde udkomme, naar den paa Ejendommen under Taxationsforretningen af 14 April 1885 satte Værdi reduceredes paa den af Citanten angivne Maade, kan det nu heller ikke betvivles, at den store Formindskelse af Ejendommens Værdi i Tidsrummet mellem Taxationsforretningen af 14 April 1885 og de i Anledning af Udlæget i og Auktionerne over Hedevigslyst afholdte Vurderinger, væsentlig maa tilskrives de i dette Tidsrum stærkt nedadgaaende Konjunkturer, og vel have de Indstævnte villet gjøre gjældende, at de maatte være berettigede til at bringe Bestemmelserne i Kreditforeningens Statuter § 27 til Anvendelse, naar det blot godtgjøres, at den pantsatte Ejendom ved Siden af, at den ikke var holdt i tilbørlig Stand, efter Pantsætningen havde tabt $\frac{1}{10}$ af sin Værdi, selv om denne Værdiorrigelse tildels eller endog væsentlig hidrørte fra nedadgaaende Konjunkturer, men heri kan der ikke gives dem Medhold; thi efter Forholdets Natur og Indholdet af de ommeldte Bestemmelser maa det antages, at der ved sammes Anvendelse kun kan tages Hensyn til den Formindskelse af den pantsatte Ejendoms Værdi, som hidrører fra Ejendommens mangelfulde Vedligeholdelse eller Drift.

Forsaavidt de Indstævnte dernæst have paaberaabt sig, at det ialfald ved det af Fogedvidnerne den 10 November 1886 afgivne Skjøn maatte anses godtgjort, at Værdien af Hedevigslyst ved mangelfuld Vedligeholdelse i Citantens Besiddelsestid var formindsket med over $\frac{1}{10}$ af dens Værdi, idet Skjønnen, som meldt, gik ud paa, at Ejendommen i dens daværende Tilstand kun kunde ansættes til en Værdi af 32000 Kr., medens den, dersom den havde været i god Drift og forsynet med tilstrækkelig Besætning, efter Vidnernes Formening vilde have været 38000 Kr. værd, bemærkes, at der, efter hvad nedenfor vil blive anført, ikke uden videre kan gaas ud fra, at Hedevigslyst var i god Drift, da Citanten overtog samme, og at der desuden ikke kan tillægges det ubeedigede Skjøn af Fogedvidnerne nogen afgjørende Betydning i den heromhandlede Henseende, i Særdeles-

hed da det Resultat, hvortil de ere komne, er væsentlig forskjellig fra, hvad der blev antaget under den til Auktionsefterretning af to af Retten udmeldte Mænd afholdte og af Mændene beedigede Taxationsforretning, hvorunder Ejendommen, som nævnt, er ansat til en Værdi af 35000 Kr., altsaa til en Værdi, der kun er 3000 Kr. mindre end den af Fogedvidnerne paa Ejendommen, naar den var i god Drift og forsynet med tilstrækkelig Besætning, satte Værdi. Sagens Udfald maa derfor bero paa, om der er oplyst saadanne Mangler ved Gaarden, hidrørende fra dens mangelfulde Vedligeholdelse i Citantens Besiddelsestid, som kunne antages at have forringet dens Værdi med $\frac{1}{10}$.

Hvad nu angaar Gaardens Jorder, da have flere Vidner, der efter deres Forklaringer have kjendt Gaarden, medens den ejedes af Citanten, edelig forklaret, at bemeldte Jorder, der efter et Vidnes Forklaring vare i daarlig Drift, da Citanten overtog Gaarden, i hans Besiddelsestid ere blevne forbedrede, eller, som nogle af Vidnerne havde udtrykt sig, væsentlig forbedrede, i hvilken Henseende de navnlig have fremhævet hans Behandling af de til Gaarden hørende Kjørjorder og af Brakmarken, hans Anvendelse af Kompost og Kunstgødning, hans Opsamling af Sten af Jorderne osv., og disse Vidneforklaringer ere ikke i Strid hverken med Fogedvidnernes Erklæring om Jorderne, hvorefter Citanten vel, den Gang Udlæget fandt Sted, var noget tilbage med Efteraarplejningen, men Jordernes Drift iøvrigt i nogenlunde Orden, eller med den til Auktionsefterretning afholdte Taxationsforretning, thi vel bemærkes det i sidstnævnte Forretning, at Gaardens Agermark saa ud til i en længere Periode at være forsømt i Driften, idet den var meget stærkt overfyldt med Senegræs, men da Citanten efter det Ovenanførte kun havde ejet Gaarden i en kortere Periode, nemlig ikke i fulde 2 Aar, og det derhos i Forretningen tilføjes, at den Vang, der nu var besaaet med Rug, og den, hvori der sidst havde været Rug, altsaa de to Vænge, som vare brakkede i Citantens Besiddelsestid, synlig vare bedre behandlede, taler dette just for, at Gaardens Drift i tidligere Tider har været noget forsømt, men at den var bleven forbedret i Citantens Besiddelsestid.

Ligesom det derhos i den sidstnævnte Taxationsforretning bemærkes, at der var tilstrækkeligt af Avlsredskaber, og at disse vare gode, saaledes hedder det ogsaa sammesteds, at Gaardens Bygninger vare ret gode, idet dog Tagene og endel af Bygningerne efter Taxationsmændenes Mening snart trængte til Reparation, hvorhos to udlejede Arbejderhuse vare forfaldne og simple, og forsaavidt Taxationsmændene — der iøvrigt have udsagt, at Gaardens Avl efter den Fourage at dømme, som fandtes i og ved Bygningerne, havde været temmelig god og havde kunnet afgive tilstrækkelig Fourage til Vinterfodring af en almindelig Besætning — have tilføjet, at de, da Sæden med Undtagelse af

lidt Rug og noget Havre var aftærsket, mente, at der ikke vilde blive nok til Sæde- og Fødekorn til Foraars og Sommer, medens der efter Fogedvidnernes Skjøn heller ikke var tilstrækkelig Ildbrændsel til Vinteren, bemærkes, at Citanten ikke har villet erkjende, at der var nogen Mangel i de nævnte Henseender, og at det ogsaa, efter hvad der under et efter hans Foranstaltning optaget Tingsvidne er oplyst, maa antages, at der ialfald af Havre var tilstrækkelig til Fodring af Hestene om Vinteren, samt til Sædekorn, hvorhos der efter flere Vidners edelige Forklaringer var i 1886 udlagt et temmelig stort Stykke Jord med Roer tjenlige til Fodring af et forholdsvis stort Antal Ungkvæg.

Derimod har Citanten erkjendt, at Gaardens Besætning, der ved dens Taxation den 14 April 1885 bestod af 4 Heste, et Føl, 21 Køer, en Tyr, 3 Stykker Ungkvæg, 15 Faar med Yngel og et Svin, den Dag Udlægsforretningen afholdtes, var væsentlig mindre, idet den, selv om den Hest og Ko, — som Citanten havde medtaget til Forhandling paa Kolind Marked, og som han, der sammesteds fik Underretning om den hos ham afholdte Udlægsforretning, maa antages samme Dag at have bragt tilbage til Hedevigslyst — medregnes, kun bestod af 4 Heste, hvoraf den ene antoges at være med Føl, 3 Køer, 7 Kalve, en Gris og en Vædder, men Citanten har gjort gjældende, at den tidligere Ejer af Hedevigslyst havde havt ca. 50 Tdr. Land af en nærliggende Præstegaards Jorder i Forpagtning, og at det var derved han var bleven i Stand til at holde den store Besætning, der ved Taxationen den 14 April 1885 forefandt paa Hedevigslyst, hvorimod der uden denne Jord paa Gaarden kun kan holdes en Besætning af 4 Heste, 12 voksne Køer samt lidt Ungkvæg. Citanten har derhos tilføjet, at han vel har afskaffet Faarehold, fordi der ikke godt kunde holdes Faar paa Hedevigslyst, hvis Marker ikke ere indhegnede, men at han iøvrigt til Stadighed har holdt en saa stor Besætning, som der efter hans ovennævnte Opgivende kunde holdes sammesteds, idet Besætningen dog hovedsagelig bestod af unge Køer og Stude, der som Regel indkjøbtes i mager Tilstand om Efteraaret og vare bestemte til enten at fedes eller at sælges med første Kalv til næste Aars Efteraar. Denne Driftsmaade, der ikke var ualmindelig der paa Egnen, medførte imidlertid, at der til enkelte Tider af Aaret kunde være en mindre Besætning paa Gaarden, og det var just Tilfældet den Dag, Udlægsforretningen afholdtes sammesteds, idet Citanten i Overensstemmelse med den af ham fulgte Drift umiddelbart forinden havde solgt en større Del af den Besætning, han havde indkjøbt i Efteraaret 1885, og som han iøvrigt allerede i Sommeren 1886 paa Grund af Græsmangel havde maattet formindske noget, uden endnu at have faaet indkjøbt nye Kreaturer, men iøvrigt var han, efter hvad han paa staar, just den Dag paa Kolind Marked for at købe Kreaturer,

hvad dog ikke blev til noget, fordi han, der paa Markedet fik Underretning om den hos ham afholdte Udlægsforretning, paa Grund heraf afbrød de Forhandlinger om Kjøb af Kreaturer, som han allerede havde indledet.

Efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, og navnlig efter hvad der er fremkommen under det efter Citantens Foranstaltning optagne Thingsvidne, maa nu ogsaa Citantens ovenmeldte Anbringender anses i ikke ringe Grad bestyrkede, navnlig forsaavidt disse gaa ud paa, at han i Reglen har holdt en saa stor Besætning paa Hedevigslyst, som der efter Gaardens Beskaffenhed kunde holdes sammesteds, at det var tilfældige Omstændigheder, der medførte, at der ved Udlægsforrettningens Afholdelse midlertidig manglede en større Del af Besætningen, samt at han den Gang just var i Færd med, i Lighed med hvad han havde gjort i Efteraaret 1885, at indkjøbe de til Besætningens Supplering fornødne unge Kreaturer; men herefter, og idet det efter Sagens Oplysninger maa antages, at der til Indkjøb af de manglende Kreaturer vilde behøves et Beløb af højst 800 Kr., kan Hedevigslyst ikke ved de af ham i Sommeren og Efteraaret 1886 foretagne Dispositioner over Besætningen anses forringet i nogen væsentlig Grad, og efter hvad der ovenfor er anført maa Gaarden anses i andre Henseender at være forsvarlig vedligeholdt i hans Besiddelsestid.

Iøvrigt have de Indstævnte, medens de i deres Rekvision til Fogden alene have støttet deres Begjæring om Inddrivning af Citantens Restgjæld og eventuelt Udlæg i hans Ejendom paa Pantets formentlige Forringelse, under Proceduren af Auktionsretten og for Overretten endvidere villet gjøre gjældende, at Citantens Gjæld i ethvert Tilfælde paa Grund af Skatterestance maatte i Medfør af Statuternes § 27 anses forfalden til Betaling, dengang Udlæget den 10 November 1886 fandt Sted, idet de til 1 Oktober s. A. forfaldne kongelige Skatter af Hedevigslyst dengang endnu ikke vare betalte; men heller ikke dette Anbringende vil kunne komme i Betragtning under Sagen, da der maa gives Citanten Medhold i, at det maa betragtes som god Betalingstid, naar Skatternes Betaling finder Sted inden Udløbet af de i Amtstueforordningen af 8 Juli 1840 § 11 ommeldte 3 Maaneder, i hvilke der ikke skal ske noget Skridt til deres Inddrivelse.

Efter det Ovenførte have de Indstævnte ikke godtgjort deres Beføjelse til, som sket er, ved Fogdens Hjælp at inddrive deres Tilgodehavende hos Citanten, og da der efter Omstændighederne derved maa anses paaført ham Tort og Kreditspilde, ville de Indstævnte i Overensstemmelse med hans Paastand være at tilpligte derfor at betale ham en saadan Erstatning, som uvil lige af Retten paa deres Bekostning dertil udmeldte Mænd maatte bestemme, hvorhos de endvidere ville have at erstatte

ham det Tab, han har lidt ved Ejendommens Realisation, men da dennes Værdi i Handel og Vandel ved Realisationstiden, hvorefter Tabet maa blive at beregne, allerede er ansat ved den til Auktionsefterretning afholdte Taxationsforretning af 6 December 1886, findes det uforment at lade sidstnævnte Erstatning fastsætte af uvillige Mænd, hvorimod den maa blive at bestemme til Differentsten inellem den ved Taxationsforretningen af 6 December 1886 paa Ejendommen satte Værdi af 35000 Kr., og det Beløb af 25500 Kr., for hvilket de Indstævnte have ladet sig Hedevislyst udlægge til Ejendom, altsaa til 9500 Kr. Af de Citanten tilkommende Erstatningsbeløb ville de Indstævnte derhos have at svare ham 5 pCt. aarlige Renter fra den 10 November 1886, indtil Betaling sker, hvorhos de i Procesomkostninger for Overretten ville have at betale ham 70 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 2 November.

Nr. 33. Grosserer **H. Hartvigson** (Høgsbro)

contra

Proprietær **Arnold Carstensen** (Shaw)

betr. Opfyldelse af en Mageskiftehandel.

Kronborg østre Birks Gjæsterets Dom af 25 November 1891: Kontracitanten, Proprietær Arnold Carstensen af Eriksholm, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Grosserer Hartvigson af Kjøbenhavn, i denne Sag fri at være. Saa bør Hovedcitanten under en Bøde til Frederiksborg Amtsfattiggasse af 20 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, inden 14 Dage efter den Forkyndelse paa egen Bekostning foranstalte den under Sagen omhandlede Slutseddél af 18 April d. A. aflæst og udslettet af Pantebogen og Ejendommen „Eriksholms“ Folio i Panteregistret. Saavel Hoved- som Kontrasøgsmaalets Omkostninger uphæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Maj 1892: Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande saaledes, at den i samme bestemte Frist til at efterkomme Dommen regnes fra nærværende Doms Forkyndelse. Saa betaler Citanten, Gros-

serer H. Hartvigson, Indstævnte, Proprietær Arnold Carstensen, Sagens Omkostninger for Overretten med 80 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den af Indstævnte paaberaabte Omstændighed, at den i den indankede Dom omhandlede Slutseddel ikke var underskrevet af 2 Vidner og derfor ikke skulde være forbindende for Appellanten og som Følge deraf heller ikke for ham selv, vil allerede af den Grund ikke kunne være afgjørende, at Appellanten var villig til at vedstaa Handelen. Naar imidlertid henses til, at Appellanten ikke paa sit Kjøb af de i Slutsedlen omhandlede 2 svenske Ejendomme havde den til Sikring af den fulde Ejendomsraadighed efter svensk Ret fornødne »Lagfart« — hvilken, som det er oplyst for Høiesteret, endog udtrykkelig var nægtet ham, der, da han ikke havde svensk Medborgeret, hertil behøvede kongelig Bevilling — og han end ikke har godtgjort, at en saadan kunde ventes, medens der dog — som det endvidere for Høiesteret er oplyst — ikke efter svensk Ret maa bevilges »Lagfart« paa et senere Kjøb, uden at der er givet »Lagfart« paa det forudgaaende Kjøb, saa har der været en saadan Mangel ved hans Adkomst, at Indstævnte, der var uvidende herom, ikke paa sin Side kunde være forpligtet til at vedstaa Handelen. Som Følge heraf maa det have sit Forblivende saavel ved den Indstævnte ved Dommen tillagte Frifindelse som ved det Appellanten under Tvangsbøde givne Paalæg om Slutsedlens Aflæsning og Udslettelse af Pantebogen og Ejendommen »Eriksholm«s Folio i Panteregistret, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges, vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Opfyldelsen af ovennævnte Paalæg regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Proces-

sens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 18 April f. A. dateret Slutseddél indgik Citanten, Grosserer H. Hartvigson og Indstævnte Proprietær Arnold Carstensen en Byttehandel, hvorefter Indstævnte overtog de Citanten tilhørende Ejendomme Nr. 21 og 23 i Præstgatan i Helsingborg med en Prioritetsgjæld af ialt 29500 Kr., medens Citanten overtog den Indstævnte tilhørende Ejendom „Eriksholm“ ved Helsingør med Besætning og Inventarium m. m. med Undtagelse af Indstævntes private Møblement med en Prioritetsgjæld af 10000 Kr., og mod at Indstævnte udstedte et Gjældsbevis til Citanten paa 3500 Kr. betalbart den 1 November 1891 og betalte i Leje af „Eriksholm“ for Halvaaret til Oktober Flyttedag s. A. 500 Kr. Ejendommene skulde overtages den 1. Maj f. A., til hvilken Tid Opgjørelse over Indtægter og Udgifter skulde foretages, og Omkostningerne ved at tage Skjøde og „Lagfart“ skulde betales af hver af Parterne for sit Vedkommende. Efter at Citanten under en den 1 Maj f. A. afholdt Notarialforretning forgjæves havde opfordret Indstævnte til at opfylde Slutsedlens Bestemmelser, anlagde han nærværende Sag i 1ste Instants ved Kronborg østre Birks Gjæsteret, under hvilken han paastod Indstævnte dømt til imod af Citanten at erholde bverdraget de i fornævnte Slutseddél ómmeldte svenske Ejendomme, saaledes som i Slutsédlen bestemt og som det under Notarialforretningen den 1 Maj f. A. blev ham tilbudt af Citanten — under en daglig Mulkt af 50 Kr.

- 1) at overdrage og udlevere til fri og uindskrænket Ejendomsraadighed, saaledes som det i Slutsédlen bestemmes, fornævnte Ejendom „Eriksholm“ i Rørtang med Tilliggende,
- 2) at underskrive det af Citanten under Sagen fremlagte Skjøde eller at udstede og underskrive et Skjøde paa „Eriksholm“ af væsentlig samme Indhold, og ifølge hvilket i ethvert Fald samtlige de i Slutsédlen af 18 April 1891 indeholdte Bestemmelser opfyldes,
- 3) at overlevere Citanten fornævnte Ejendom „Eriksholms“ hele Besætning og Inventarium m. m., saaledes som den og det var og befandt den 1 Maj 1891, alt i Overensstemmelse med Slutsédlen, saaledes at alt, hvad der den 1 Maj f. A. fandtes paa Ejendommen, indbefattes i Udléveringen, óhe med Undtagelse af Indstævntes private Møblement,

- 4) at levere Citanten fuldstændigt Regnskab og Opgjørelse over samtlige Ejendommen „Eriksholms“ Indtægter og Udgifter pr. 1 Maj 1891,
 - 5) at aflægge rigtigt og med Bilag fuldstændig forsynet Regnskab over Ejendommen „Eriksholms“ Drift med samtlige dens Indtægter og Udgifter fra 1 Maj 1891 og til Overdragelsen sker, samt udbetale Citanten det af Ejendommens Drift flydende Nettoprovenue, forsaaavidt et saadant maatte udkomme,
 - 6) at udstede et Gjælds-brev til Citanten, stort 3500 Kr., betalbart paa Citantens Bopæl den 1 November 1891,
 - 7) at ordne overensstemmende med Sluttedlen Ejendommen „Eriksholms“ Prioritetsforhold, saaledes at der ikke paa Ejendommen bliver indestaaende mere end de 10000 Kr. Prioritetsgjæld, som Citanten ifølge Sluttedlen har forpligtet sig til at overtage,
samt endvidere
 - 8) at udbetale Citanten i Leje af Beboelseslejligheden paa „Eriksholm“ for Tiden indtil Oktober Flyttedag 1891 500 Kr. med Rente 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 28 Maj f. A.,
 - 9) at udrede Citanten en Erstatning for Handelens Misligholdelse fra Indstævntes Side, idet denne ikke pr. 1 Maj f. A. har opfyldt sine Forpligtelser efter Sluttedlen af 18 April f. A., af 5000 Kr., eller efter uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skjen, alt med Renter 5 pCt. p. a. fra den 28 Maj f. A.,
 - 10) iøvrigt at opfylde alle sine Forpligtelser og udrede alle de ham ifølge Sluttedlen paaahvilende Ydelser, derunder navnlig tilsvare Citanten Udgifterne med „Lagfarts“ Tagelse for de i Sluttedlen ommeldte svenske Ejendomme, samt endelig
 - 11) at tilsvare og udrede Citanten aldeles skadesløst alle Omkostningerne ved nærværende Sag, derunder navnlig ogsaa Omkostningerne ved forommeldte ved Indstævntes retsstridige Adfærd nødvendiggjorte Notarialforretning.
- Indstævnte paastod i 1ste Instans Sagen afvist fra Gjæsteretten og sig tillagt Kost og Tæring, medens han i Realiteten principalt procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Under et af ham anlagt Kontrasøgsmaal paastod han derhos Citanten tilpligtet at lade Sluttedlen af 18 April 1891, som Citanten, formentlig uberettiget, har ladet thinglæse paa „Eriksholm“, aflæse og udslette paa egen Bekostning samt at udrede Kontrasøgsmaalets Omkostninger, medens Citanten under dette Søgsmaal procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Gjæsterettens Dom af 25 November f. A. blev Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale og Citanten under en daglig Bøde af 20 Kr. til Frederiksborg Amts Fattig-

kasse tilpligtet inden 14 Dage efter Dommens Forkyndelse paa egen Bekostning at foranstalte Slutsedlen af 18 April f. A. aflæst og udslettet af Pantebogen og „Eriksholms“ Folio i Panteregistret, medens saavel Hoved- som Kontrasøgsmaalets Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Citanten ved Stævning af 28 November f. A. indanket for nærværende Ret, hvor begge Parter have gjentaget deres Paastande i 1ste Instans samt paa-staaet sig Sagens Omkostninger her ved Retten tillagte.

Afvisningspaastanden har Indstævnte støttet paa, at Citanten ikke ved Sagens Anlæg var tilstede i Kronborg østre Birks Jurisdiktion og saaledes ikke var Gjæst sammesteds. Men da Betingelserne for Gjæsteretsbehandling maa anses for at have været tilstede ved, at saavel Citanten som den ham repræsenterende Fuldmægtig ved Sagens Anlæg havde deres Hjem udenfor Jurisdiktionen, kan denne Paastand ikke tages til Følge.

I Realiteten har Indstævnte for det Første gjort gjældende, at den ved Slutsedlen indgaaede Retshandel for de svenske Ejendommers Vedkommende maa bedømmes efter svensk Ret, hvorefter Kjøbekontrakter om faste Ejendomme for at have Gyldighed skulle være bevidnede af 2 Personer, og da Slutsedlen, der ikke er bekræftet af Vidner, herefter ikke forpligter Citanten til at overdrage Indstævnte de svenske Ejendomme, formener Indstævnte, at den ej heller kan være bindende for ham. Dernæst har Indstævnte paaberaabt sig, at Citanten ikke er eller nogensinde har været istand til at forskaffe ham den fulde Ejendomsraadighed over de svenske Ejendomme, eftersom han ikke har „Lagfart“ paa disse, hvorved efter Sagens Oplysninger forstaaes en til Udøvelse af og til Sikring af den fulde Ejendomsraadighed nødvendig offentlig Anerkjendelse af Paa-gjældendes Ejendomsret, i hvilken Henseende kan bemærkes, at det er in confesso, at Citanten ikke har og aldrig har havt „Lagfart“ paa bemeldte Ejendomme, ligesom det endog efter Proceduren maa antages, at „Lagfart“ udtrykkelig er bleven ham nægtet.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 35.

Torsdagen den 2 November.

Nr. 33. Grosserer H. Hartvigson (Høgsbro)

contra

Proprietær Arnold Carstensen (Shaw).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Retten finder nu, at Indstævntes Paastand, saavel i Hovedsømsom i Kontrasøgsmaalet, maa gives Medhold af den Grund, at Citanten ej har oplyst, at Indstævnte har paataget sig den i Slutsedlen vedtagne Forpligtelse til at overdrage Citanten sin Ejendom paa de omhandlede Vilkaar vidende om, at den af Citanten paatagne Modforpligtelse var uforbindende for Citanten, hvorimod det Modsatte maa antages, ligesom det ogsaa kan bemærkes, at Citanten ikke uagtet Indstævntes Provokation har godtgjort eller blot sandsynliggjort, at han vil være istand til at skaffe Indstævnte „Lagfart“ paa de omhandlede svenske Ejendomme. Idet Retten herefter billiger det i Gjæsteretsdommen antagne Resultat, og da den ligeledes tiltræder Dommens Bestemmelser om Tvangsmulkten og Fristen for Slutsedlens Aflysning og Udslettelse af Pantebogen og Ejendommen „Eriksholm“s Folio i Panteregistret samt om Hoved- og Kontrasøgsmaalets Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste saaledes, at bemeldte Frist vil være at regne fra nærværende Doms Forkyndelse. Sagens Omkostninger ved Overretten vil Citanten have at godtgjøre Indstævnte med 80 Kr. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Mandagen den 6 November.

Nr. 59. Andelsmejeriet **Sinai** i Sandholts Lyndelse (Hansen)

contra

Kjøbmand **Carl Sørensen** (Arntzen)

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Smørleverance.

Salling Herrede ordinære Rets Dom af 22 December 1890: Indstævnte, Andelsmejeriet „Sinai“ i Sandholtslyndelse, bør til Citanten, Kjøbmand Carl Sørensen af Faaborg, at betale en saadan Erstatning, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte fastsætte som Fortjeneste paa et Kvantum Smør af 58,841 Pd., dog ikke udover 5 Øre pr. Pd. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 5 November 1888 at regne, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 December 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betale Citanterne, Andelsmejeriet Sinai i Sandholts Lyndelse, til Indstævnte, Kjøbmand Carl Sørensen af Faaborg, med 60 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, deriblandt særligt Indstævntes i Dommen omtalte Brev af 23 Oktober 1888, — hvori han forklarer Mejeribestyrelsen, hvad der i Smørforretningen forstaas ved Ordet »Kontant«, — i Forbindelse med hans Procedure maa det antages, at det paa det den forudgaaende 18de s. M. afholdte Møde blev aftalt, at Betalingen for det Mejeriet Sinai afkjøbte og dersteds af ham selv afhentede Smør, hvilken Betaling, som i Dommen anført, hidindtil havde været erlagt senere end Smørrets Udlevering, fremtidig skulde erlægges »kontant«. Efter Indstævntes Anbringende skulde dette nu vel kun betyde, at Betaling skulde erlægges, naar Smørret efter Modtagelsen var blevet undersøgt og Noteringen for den Uge, hvori det leveredes, offentliggjort; men idet der efter det Oplyste ikke fra Indstævntes Side eller iøvrigt var givet Mejeribestyrelsen

nogen Anledning til at antage, at kontant Betaling skulde forstaaes paa denne særegne Maade, maatte den saavel efter Udtrykkets sædvanlige Betydning som efter hvad der under Forhandlingerne paa Mødet var gaaet forud for Aftalen, være beføjet til at forstaae denne saaledes, at Betalingen fremtidig skulde erlægges samtidigt med Smørrets Udlevering paa Mejeriet, selv om dette ikke udtrykkelig maatte være blevet udtalt.

Idet der herefter mangler Føje til at antage, at Mejeri-bestyrelsen ved, som i Dommen anført, at nægte Indstævnte Udlevering af Smør, for hvilket der ikke strax erlagdes Betaling, har gjort sig skyldig i et Kontraktsbrud, som kunde medføre Erstatningspligt, bliver der at tillægge Appellanterne Frifindelse.

Processens Omkostninger for alle Retter findes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Appellanterne, Andelsmejeriet Sinai, bør for Indstævnte Kjøbmand Sørensen's Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at der mellem Citanterne, Andelsmejeriet Sinai i Sandholts Lyndelse, og Indstævnte, Kjøbmand Carl Sørensen af Faaborg, i sin Tid var indgaaet en Overenskomst, hvorved Mejeriet solgte Indstævnte sin Smørproduktion for Aaret fra 1 Juli 1888 til 30 Juni 1889, men at Mejeriet siden 10 Oktober 1888 uberettiget har vægret sig ved at opfylde Leverancen, idet Mejeriet, da Indstævnte den 20 eller 21 s. M. sendte sin Befuldmægtigede til Mejeriet for at modtage det da færdige Parti Smør, nægtede Smørrets Udlevering, forinden der præsteredes kontant Betaling, har Indstævnte under nærværende i 1ste Instants inden Salling Herreds Ret anlagte Sag paastaaet Citanterne tilpligtede at betale ham i Erstatning for det ham ved den nævnte Misligholdelse paaførte Tab 5 Øre eller ialfald 2½ Øre pr. Pd. af det af Mejeriet i Tidsrummet fra 10 Oktober 1888 til 30 Juni 1889 producerede Kvantum Smør, opgjort til 58,841 Pd., med Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 5 November 1888 og Sagens Omkostninger

skadesløst, hvorimod Citanterne, efterat en af dem nedlagt Paastand om Sagens Afvisning, som ved Underrettens Dom af 1 April 1889 var givet Medhold, ved nærværende Rets Dom af 2 Decem^ber s. A. var blevet forkastet, paastod sig frifundne for Indstævntes Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Underrettens den 22 Decem^ber f. A. afsagte Dom blev Indstævntes Paastand taget tilfølg^e, saaledes at Citanterne tilpligtedes at betale ham en saadan Erstatning, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte fastsætte som Fortjeneste paa et Kvantum Smør af den ovennævnte Størrelse, dog ikke udover 5 Øre pr. Pd., med Renter heraf som paastaaet, medens Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom have Citanterne ved Stævning af 18 Marts d. A. indanket her for Retten, hvor de under Frømlæggelse af Bevilling til for Overretten at fremkomme med nye Bevisligheder have paastaaet den forandret overensstemmende med deres for Underretten nedlagte Paastand og sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten, hvorimod Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse med Tillæg af Appellens Omkostninger hos Citanterne.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der, uden at der kan antages i den Anledning at være oprettet nogen skriftlig Kontrakt mellem Parterne, har været truffet en Overenskomst om, at Indstævnte skulde afkjøbe Citanterne Mejeriets Smørproduktion for Aaret fra 1 Juli 1888 til 30 Juni 1889 for en Pris af 3 $\frac{1}{2}$ Øre over Grosserersocietetets Topnotering, samt at der, da Mejeriet ikke fandt sig tilfreds med Maaden, hvorpaa Indstævnte afregnede dets Tilgodehavende i Anledning af de ugentlige Leverancer, paa et den 18 Oktober 1888 afholdt Bestyrelsesmøde, hvor Indstævnte var tilstede, blev vedtaget, at Smørret fremtidig skulde betales efter Mejeriets Vægt.

Derimod hersker der Strid mellem Parterne om, efter hvilken Notering Betalingen skulde erlægges; medens Indstævnte nemlig har gjort gjældende, at den nævnte oprindelige Overenskomst var at forstaa saaledes, at Betalingen skulde erlægges kontant efter den paafølgende Notering, og Smørret først anses modtaget, naar det hos Indstævnte, som skulde betale Fragten fra Mejeriet, var strippet og Kvaliteten undersøgt, og at der ikke heri er sket nogen Forandring ved den senere Overenskomst, som efter Indstævntes Anbringende alene angik Vægtberegningen, gaar Citanternes Fremstilling ud paa, at det allerede ved den oprindelige Overenskomst var vedtaget, at Smørret skulde modtages efter Mejeriets Vægt, og Betaling erlægges kontant ved Modtagelsen efter nærmest forudgaaende Notering, men at Indstævnte ikke overholdt disse Vilkaar, idet han dels til Mejeriets Skade vilkaarlig foretog en Reduktion af dettes Vægtberegning, dels til Stadighed lod Mejeriet vente paa Betalingen, og dette gav Anledning til, at Bestyrelsen under 15 Oktober tilskrev ham, at

Mejeriet, saafremt Indstævnte ikke senest 3 Dage derefter indfandt sig for at træffe bestemt Aftale og skriftlig Akkord om Kjøbet af Mejeriets Smør, agtede at sælge sit Smør til en anden Kjøber, samt at det paa det derefter den 18 s. M. afholdte Møde blev af Indstævnte bl. A. udtrykkeligt vedtaget, som det i en fremlagt Udskrift af Mejeribestyrelsens Protokol hedder: „At betale pr. kontant ved Modtagelsen fra Dato til 1 Juli 1889“, og at Mejeriet som Følge heraf har havt Ret til at betinge det paa-gjældende Smørpartis Udlevering fra Mejeriet den 20 eller 21 Oktober af samtidig kontant Betaling, saa at Mejeriet, som ovenikjøbet et Par Dage senere lod Smørret transportere til Højrup og paany tilbød Indstævnte det mod kontant Betaling, medens denne, som i Brev til Bestyrelsen af 23 s. M. fastholdt sin formentlige Ret til at vente med Betaling, indtil nærmere*) paa-følgende Notering havde fundet Sted, ingensinde senere har henvendt sig paa Mejeriet for at modtage dettes Smørproduktion, ikke har gjort sig skyldig i nogen Misligholdelse af den afsluttede Overenskomst.

Naar imidlertid hensees til, at det af et under Sagen fremlagt Grosser-Societets Responsum fremgaar, at det ikke er almindeligt, at Smørleverancer fra et Mejeri betales strax ved Modtagelsen paa Mejeriet og efter sidst sat Notering, hvorimod det maa anses som Regel, at Smørret, naar Kontrakten lyder paa et Aar, og Betaling skal ske efter Grosserersocietetets Topnotering, betales efter den første efter Leveringen satte Notering, samt endvidere, at det er almindelig Koutume, at Kjøberen sender Afregning og Remisse inden Ugens Udgang, samt at det er uomtvistet, at Indstævnte ikke har brugt at betale det modtagne Smør ved Udleveringen, men til Stadighed først senere har gjort Afregning, naar paafølgende Notering var sat, uden at det er godtgjort, at Citanterne førend den 15 Oktober have rejst Indsigelse mod fortsat Levering, savnes der Grund til at antage, at der oprindeligt har fundet nogen Aftale Sted angaaende Betalingsvilkaarene afvigende fra den gængse, af Indstævnte faktisk fulgte Fremgangsmaade. Medens dernæst Indstævnte, som med Føje har gjort gjældende, at Handelen ikke har tabt sin Egenskab af kontant, fordi Smørret af Hensyn til Prisens Beregning efter en senere Notering er udleveret ham uden samtidig Betaling, har bestridt Rigtigheden af den ovennævnte Protokolltilførsel, som ikke er underskrevet hverken af ham eller Bestyrelsen, forsaavidt samme ifølge Citanternes Paastand skal forstaas saaledes, at han i det paa-gjældende Bestyrelsesmøde skal have samtykket i fremtidig at betale Smørret strax ved Modtagelsen og altsaa i Henhold til en forudgaaende Prisnotering, have Citanterne ikke paa

*) skal være nærmest.

anden Maade godtgjort Tilstedeværelsen af en saadan Indrømmelse fra Indstævntes Side, i hvilken Henseende bemærkes, at der bortset fra Spørgsmaalet om Vidnets, af Indstævnte paa- staaede Interesse i Sagens Udfald ikke kan bygges noget paa den under et for Overretten fremlagt Thingsvidne af Citanternes daværende Mejeribestyrer aflagte Vidneforklaring, forsaavidt denne gaar ud paa, at Vidnet under det oftnævnte Møde vil have paa- hørt, at Indstævnte udtrykkelig indgik paa fremtidigt at betale Smørret kontant ved Modtagelsen paa Mejeriet, eftersom Vidnet samtidig ikke bestemt har turdet udtale sig om, hvorvidt en saadan Betingelse var bleven opstillet af Bestyrelsen og heller ikke har kunnet mindes under Mødet at have hørt noget om, efter hvilken Notering Leveringen i saa Fald fremtidigt skulde ske.

Idet Citanterne herefter maa anses at have savnet Beføjelse til at betinge Udleveringen af det den 20 eller 21 Oktober 1888 færdige Smørparti af samtidig kontant Betaling og derved at have gjort sig skyldige i en Misligholdelse af Overenskomsten, hvorved Indstævnte, uden at denne behøvede forinden Sags Anlæg ved Paakrav om senere Leveringer yderligere at konstatere Citanternes Uvillighed til at præstere, hvad ifølge disses Indrømmelse derhos vilde have været frugtesløst, har erhvervet et Krav paa Erstatning for sit heraf flydende Tab for Resten af Kontraktstiden, maa det billiges, at der ved den indankede Dom er tilkjendt Indstævnte hos Citanterne en ved uvillige Mænds Skjøn bestemt Erstatning, beregnet paa den i Dommen nærmere fastsatte Maade, med Renter som ommeldt, hvorfor den indankede Dom, i hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger der i Henhold til den skete Indstævning ikke af Indstævnte er paastaet nogen Forandring, i det Hele vil være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten findes Citanterne at burde tilsvare Indstævnte med 60 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 91. Journalist Carl Johansen (Ingen)

contra

Bankkasserer P. Hansen og executores testamenti i Enke Mariane Harboe født Johansens Dødsbo, Overretsprokurator Lehmann og Fuldmægtig A. Johansen, paa bemeldte Boes og egne Vegne (Asmussen for Førstnævnte).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Journalist Carl Johansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Bankkasserer P. Hansen, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 61. Kreaturhandler **Anders Nielsen** (Ingen)

contra

Slagtermester **W. Henriksen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Kreaturhandler Anders Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 221. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Hans Asmus Johannes Lütjohan (Def. Bagger),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Maj 1893: De Tiltalte Caroline Emilie Marie Gravesen og Hans Asmus Johannes Lütjohan bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Gravesen i 2 Gange 5 Dage og Lütjohan i 3 Gange 5 Dage, og hver for sig med Halvdelen udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Asmus Johannes Lütjohans Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Asmus Johannes Lütjohan til Høiesteretssagførerne Shaw og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Caroline Emilie Marie Gravesen for Bedrageri og Hans Asmus Johannes Lütjohan for falsk Forklaring for Retten, og ere de ved deres egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: I Juni Maaned f. A. lejede Tiltalte Gravesen af Uhrhandler Christen Jørgensen et Uhr, der af Tiltalte Lütjohan, som var Bud hos nævnte Uhrhandler, blev overleveret hende paa hendes Bopæl, efter at hun her i Tiltalte Lütjohans Overværelse havde underskrevet Kontrakt om Lejemaalet dels med sit eget Navn som Lejer og dels, da Lütjohan forlangte, at hendes Moder skulde underskrive som Kautionist, med Navnet Marie Gravesen som Kautionist og Selvskyldner, ved hvilket Navn hun sigtede til sin Moder Marie Magdalene Larsen, Gravesens Enke,

idet hun overfor Tiltalte Lütjohan i Strid med Sandheden gav det Udseende af, at hun havde Moderens Samtykke til at benytte hendes Navn paa nævnte Maade. Det nævnte Uhr, der er vurderet til 16 Kr., og som Tiltalte Gravesen havde lejet bl. A. paa Vilkaar, at det skulde blive hendes Ejendom, naar hun i Leje havde betalt et nærmere fastsat Beløb, bortbyttede hun svingagtig sidste Efteraar paa en Tid, da det omtalte Vilkaar endnu ikke var opfyldt.

Under den ved et af Rettens Kriminelkamre i Anledning af ovennævnte svingagtige Disposition over Uhret anstillede Under-søgelse mødte Tiltalte Lütjohan i et den 14 Marts d. A. afholdt Forhør og forklarede, angaaende hvad der var passeret ved den ovenomtalte Lejlighed i Tiltalte Gravesens Hjem, at efterat han til hende havde erklæret, at han ikke vilde udlevere Uhret, medmindre hendes Moder ogsaa underskrev Kontrakten, kom en ældre Kvinde, hvem han antog for Medtiltaltes Moder, ind i det Værelse, hvor de Tiltalte opholdt sig, og erklærede til Medtiltalte, at hun kunde skrive hendes Navn paa Kontrakten, da hun selv skrev saa daarligt, og at Medtiltalte derpaa i den ældre Kvindes Overværelse skrev Navnet Marie Gravesen paa Kontrakten. Denne Forklaring afgav Tiltalte Lütjohan, efterat Dommeren havde foreholdt ham, at han mødte som Vidne, og det Ansvar, han paadrog sig ved at tale Usandhed, og i et den 23 næstefter afholdt Forhør forklarede han, at ved den oftnævnte Lejlighed var den ældre Kvinde kommen ind i det Værelse, hvor de Tiltalte opholdt sig, og at Medtiltalte her havde forevist hende Uhret.

Tiltalte, der efterat have afgivet denne Forklaring, blev sat under Anholdelse, har senere erkjendt, at de nævnte af ham den 14 og 23 Marts d. A. afgivne Vidneforklaringer ere i Strid med Sandheden og afgivne af ham mod bedre Vidende, idet Sandheden var den, at kun de 2 Tiltalte havde været tilstede ved Kontraktens Underskrift, og at Tiltalte Gravesen, som ovenfor fremstillet, havde skrevet Navnet Marie Gravesen efterat have foregivet, at hun havde sin Moders Tilladelse hertil. Tiltalte Lütjohan har erklæret, at han ikke vilde have beediget sine falske Forklaringer, og har som Grund til, at han aflagde disse, i det væsentlige forklaret, at hans Principal havde paalagt ham at paasee, at de Personer, hvis Navne bleve satte som Underskrift paa Kontrakterne, virkelig underskrev disse. De Tiltalte, af hvilke . . . Lütjohan er født den 5 Marts 1847, og som ikke ere fundne forhen straffede, ville som Følge af det Anførte være at ansee Tiltalte . . . Lütjohan efter Straffelovens § 146 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 277. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Maren Kirstine Sophie Christensen, Jensens Hustru,
(Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 6 Juni 1893: Tiltalte Maren Kirstine Sofie Christensen, Arbejdsmand Lauritz Jensens Hustru af Apholmen i Frederikshavn, bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt betale alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Hesse 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 August 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Maren Kirstine Sophie Christensen, Jensens Hustru, til Høiesteretssagførerne Jensen og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Maren Kirstine Sophie Christensen, Arbejdsmand Lauritz Jensens Hustru, der er født i Aaret 1863 og tidligere har været straffet ifølge Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 15 November 1884 efter Straffelovens §§ 228 og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Overrettens Dom af 30 Juli 1888 efter bemeldte Lovs § 230, § 268, tildels smh. med § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt ifølge Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 1 April 1890 efter samme Lovs § 251, tildels smh. med § 46 og § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkeligt

godtgjort, at hun afvigte 20 Marts, da hun var gaaet ud for at tigg, har i et Hus i Bangsbostrand stjaalet et Bomuldsforklæde og en strikket Vest, der hang paa et Søm i en Gang og tilhørte en i Huset tjenende Pige, hvilke Gjenstande hun tilvendte sig og skjulte under sit Shawl, inden hun gik ind i Stuen, og i en Skole i Flade Sogn, hvor hun havde faaet noget Børnetøj forørende og var bleven beværtet med Kaffe, har, da hun forlod Stedet gennem Kjøkkenet, hvor der Ingen var, fra en Hylde sammesteds taget en Skolelæreren tilhørende Blikdaase med endel tørrede Blaabær i. Med Undtagelse af Blaabærrene, som Tiltalte ikke kjendte og bortkastede, og om hvis Værdi ingen Oplysning foreligger, ere de stjaalne Gjenstande bragte tilstede under Sagen og efter med Tiltaltes Godkjendelse at være vurderede, Forklædet til 75 Øre, Vesten til 40 Øre og Daasen til 25 Øre, udleverede til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 231, første Stykke, med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 288.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Hans Persson Sjøgren (Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 September 1893: Tiltalte Hans Persson Sjøgren bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte Hans Persson Sjøgren til Høiesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hans Persson Sjøgren for Vold. Efter den af Tiltalte afgivne Forklaring, der i det Væsentlige stemmer med det iøvrigt Oplyste, og som i sin Helhed vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, ere Sagens Omstændigheder følgende: Om Eftermiddagen den 28 Juni d. A. kom Tiltalte op til Skomagersvend Andreas Jensen, der da boede Borgergade Nr. 112, for at besøge denne. Under Besøget opstod der et Skjænderi mellem Tiltalte og Jensen, som efter Tiltaltes Forklaring beskyldte denne for at have været Skruebrækker. Opdrevet over denne Beskyldning foer Tiltalte løs paa Jensen og tilføjede denne med knyttede Hænder en Del med fuld Kraft førte Slag omkring i Hovedet, hvorefter han forlod Jensens Logis. Under Overfaldet besvimedede Jensen, og i Henhold til en under Sagen fremlagt, den 29 Juni d. A. dateret Lægeerklæring, blev der ved de nævnte Slag tilføjet Jensen følgende Læsioner: Omkring det venstre Øje, hvis Øjenlaag begge vare stærkt svulne og misfarvede af underløbet Blod og ikke kunde bevæges, fandtes en udbredt Hævelse af Bløddelene; fra Øjenlaagene strakte Hævelsen sig opad og udad over Panden og venstre Tinding, hvilken sidste især var Sædet for en stærk Ømhed, som fortsatte sig til venstre Øre, ved hvis Indgang der saaes noget indtørret Blod; herfra føltes Hævelsen at strække sig op under Haargrænsen som en udbredt, blød og meget øm Svulst. Paa højre Side af Ansigtet saaes noget lignende, dog i mindre Grad, idet højre Øje var aabent og kun det nederste af dette Øjes Øjenlaage var stærkt hævet og misfarvet; højre Tinding var ogsaa hævet og øm, og herfra strakte Hævelsen sig ned over højre Kind og Kjæbe, saa at Munden kun kunde aabnes i ringe Grad. Skomagersvend Jensen har endvidere forklaret, at han i nogen Tid led af stærke Smærter, Svimmelhed og Susen for Ørene som Følge af den ham tilføjede Vold. I et den 15 Juli d. A. afholdt Forhør har Jensen imidlertid erklæret, at han ikke længere havde nogen Meen af den mod ham øvede Overlast. Tiltalte har paa sin Side erklæret, at han, da han slog løs paa Jensen, ikke havde til Hensigt at tilføje denne nogen alvorlig Skade, men kun tilsigtede at tildele ham en Revselse. Tiltalte, der har forklaret, at han er født den 10 September 1860, altsaa nu 33 Aar gammel, hvilket er skjønnet stemmende med hans Udseende, er ikke funden forhen straffet

her i Landet. I Henhold til Ovenstaaende vil Tiltalte nu være at ansee efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 7 November.

Nr. 295.

Advokat Halkier

contra

Hans Clausen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Vends Herreds Politirets Dom af 2 September 1893: Arrestanten, Arbejdsmand Hans Clausen (Holst), bør straffes med Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Oktober 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Nissen, betaler Arrestanten, Arbejdsmand Hans Clausen, ogsaa kaldet Holst, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Clausen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vends Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten, Arbejdsmand Hans Clausen ogsaa kaldet Holst, som er født den 27 November 1848 og tidligere mange Gange straffet bl. a. ifølge Skovby Herreds Politirets Dom af 15 Oktober 1889 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage og senest ifølge Baag Herreds Extrarets Dom af 1 December f. A. efter samme Lovs § 1, jfr. § 5, med lige Arbejde i 120 Dage - for Betleri, og da han ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have den 24 August d. A. betlet i Brenderup Sogn, maa det billiges, at han ved Politiretens Dom er anset efter den citerede Lovs § 3, og da den valgte Straf af Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes bifaldes, vil den være at stadfæste,

Nr. 282.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Fjends-Nørlyng Herreders Extrarets Dom af 27 Juni 1893: Tiltalte, fhv. Gaardmand af Kvosted Hans Petersen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt betale i Erstatning til Partikulier Ryest af Viborg 89 Kr., saa udreder han og alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Hindberg, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Rye, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 August 1893: Tiltalte Hans Petersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt i Erstatning til Partikulier Ryest betale 85 Kr. I Henseende til Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup, i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdømmen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes

inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Pedersen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales fhv. Gaardmand Hans Pedersen for betrageligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte ved Panteobligation af 2 Februar 1891, thinglæst den 3 s. M. erkjendt at være Partikulier Ryest i Viborg skyldig en Sum af 1500 Kr., som han forpligtede sig til at tilbagebetale den 11 Juni eller 11 December Termin, hvortil den fra en af Siderne maatte blive opsagt med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, samt at forrente med $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig, der skulde erlægges med Halvdelen i hver af de nævnte halvjaarlige Terminer, hvorhos Tiltalte til Sikkerhed for Opfyldelsen af sine Forpligtelser efter denne Obligation gav Ryest 1ste Prioritets Panteret i den ham den Gang tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 1 a og 13 a af Kvosted, Taarup Sogn, samt 15 af Rævindhede med Besætning og Inventarium samt Avl og Afgrøde i Hø, Straa og utærsket Sæd m. v., og vedtoges det derhos, at Gjælden skulde strax og uden Opsigelse være forfalden til skadesløs Udbetaling i Tilfælde af, at Debitor udeblev med Renter over den 18 i Terminsmaaneden, samt at Kreditor skulde have Ret til i de i Lov 29 Marts 1873 § 15 omhandlede Tilfælde at gjøre Udlæg i Pantet uden Lovmaal og Dom. Da Tiltalte udeblev med Betalingen af de den 11 December 1892 forfaldne Renter af bemeldte Gjæld, begjærede Ryest under 6 Februar d. A. i Henhold til Obligationen Udlæg til Fyldestgjørelse for sin Fordring efter samme foretaget hos Tiltalte, hvilken Begjæring han, da den derefter til Foretagelse den 11 s. M. berammede Udlægsforretning, om hvis Afholdelse der den 8 s. M. var givet Tiltalte Meddelelse ved Forkyndelse for ham af Rekvisitionen med Berammelses-

paategning, af tilfældige Aarsager ikke blev foretagen, den 16 s. M. gjentog, og der blev derpaa, efter forudgaaet behørig Forkyndelse for Tiltalte, den 27 s. M. afholdt en Fogedforretning paa hans nævnte Ejendom, hvorunder der til Fyldestgjørelse for Ryests Krav efter den ommeldte Obligation samt Omkostningerne ved Forretningerne, til Beløb af ialt 1632 Kr. 33 Øre, blev givet ham Udlæg i Ejendommen med derpaa værende Inventarium, Avl og Afgrøde, hvilket vurderedes til 2000 Kr., samt i den Tiltalte tilhørende Besætning, der bestod i 2 Køer, en Studekalv og 2 Faar, og vurderet til ialt 123 Kr., og nogle Inventariegjenstande. Under denne Forretning, under hvilken Tiltalte erklærede, at han ikke havde Andet end de saaledes registrerede Effekter beroende paa Ejendommen eller iøvrigt, der kunde tjene til Gjenstand for Udlæg, erkjendte han imidlertid derefter paa nærmere Forehold af Fogden, at han efter at have modtaget Forkyndelse om det forestaaende Udlæg havde solgt en ham tilhørende gammel Hest, og da det yderligere oplystes, at han havde disponeret over andet af Ejendommens Tilbehør, blev der indledet kriminel Undersøgelse mod ham. Derunder maa det nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han efter at være sat i Kundskab om, at Udlæg vilde blive afholdt hos ham i den ommeldte Anledning, har forinden Udlægsforretningens Afholdelse foretaget følgende Dispositioner over Gjenstande, der henhørte under det Ryst givne Pant. Den 10 Februar d. A. overlod han til en Kromand, hvem han skyldte ca. 11 Kr. for Varer, og som ikke vilde betro ham mere, førend denne Gjæld var betalt, dels til Dækning heraf, dels for nye Varer et Faar, der sattes til Værdi af 14 Kr.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 30 November 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 36.

Torsdagen den 7 November.

Nr. 282.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Pedersen (Def. Halkier).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den 12 s. M., da den ene af to Mænd, der for et Par Aar siden vare gaaede i Kautio n for et af ham dengang i en Sparekasse stiftet Laan, var kommen til ham og havde mindet ham om et af ham ved deres Indgaaelse af Kautio nen givet Løfte om, at de under ingen Omstændigheder skulde lide Tab ved ham, overlod han, der efter sin Forklaring mente sig bunden ved sit Ord, disse to Mænd den ovennævnte Hest til en Pris af 85 Kr., for at de dermed skulde gjøre sig betalte, eftersom de kom til at dække Tiltaltes Restgjæld til bemeldte Sparekasse, der udgjorde 80 Kr. foruden paa løbne Renter; og næste Dag leverede han en Gaardmand i Kvosted, af hvem han i forrige Aar havde laant ca. 10 Lpd. Rug- og Havrehalm, et tilsvarende Kvantum af saadan Halm som Tilbagebetaling. Endvidere solgte Tiltalte, som det maa antages den 26 f. M., til sidstnævnte Mand en Ko for 60 Kr., saaledes at Kjøberen deri skulde gjøre sig betalt for et Tilgodehavende hos Tiltalte paa ca. 30 Kr. for Sædehavre og betale Tiltalte Resten af Kjøbesummen, hvad imidlertid ikke skete, idet Koen under den ovennævnte den paafølgende Dag hos Tiltalte afholdte Udlægsforretning — under hvilken dens Bortførelse fra Ejendommen maa antages at være bleven oplyst — blev hentet tilbage og inddraget under Udlæget. Tiltalte har med Hensyn til disse Dispositioner særlig erkjendt, at forsaavidt han ikke har foretaget dem for at hjælpe sig selv ud af For-

legenhed og Nød, hvad navnlig efter hans Forklaring var Bevæggrunden til hans Disposition over Faaret, idet han var blottet for de nødvendige Fødemidler, har han foretaget dem i den Hensigt at begunstige sine andre Kreditorer, af hvilke navnlig efter hans Formening den ovenommeldte Gaardmand sad håardt i det, samt at han nok indsaa, at disse Begunstigelser vilde blive til Tab for Ryest, idet det ikke var rimeligt, at denne vilde opnaa Dækning af Ejendommen.

Fremdeles har Tiltalte vedgaaet, at han, forinden Udlægsforretningen, har til en Nabo henbragt $\frac{1}{2}$ Td. Rug i den Hensigt at skjule den for til egen Fordel at unddrage den fra Udlæget; men da aftærsket Sæd efter den tidnævnte Obligations udtrykkelige Indhold ikke var indbefattet under det med Ejendommen pantsatte Tilbehør, hvad ej heller i Medfør af Konkurslovens § 153 havde kunnet gyldig vedtages, kunde den herommeldte Rug ikke af Ryest fordres betragtet som en Del af det ham givne Pant, og da det omhandlede Udlæg, der, som berørt, blev foretaget uden Lovmaal og Dom i Henhold til Lov 29 Marts 1873 § 15, ifølge denne Lovbestemmelse ikke kunde udstrækkes til andet end Pantet, kan Tiltalte ikke ansees ved sin Disposition over denne Rug at have paadraget sig noget Strafansvar, og der bliver herefter ej heller Spørgsmaal om efter Ryests Paastand under denne Sag at tilkjende ham Erstatning for Rugen.

Forsaavidt det endvidere er oplyst, at Tiltalte før Udlægsforretningen har solgt 2 andre til den pantsatte Ejendoms Besætning hørende Faar samt under Udlægsforretningen har undladt at opgive som hørende til Ejendommens Inventarium en gammel Slæde og en Agestol, og forsaavidt han endelig har været sigtet for efter Udlæget at have bortført af de derunder inddragne Gjenstande en Plov og en Lad, er han ikke ved Underrettsdommen funden strafskyldig i disse Henseender, og idet bemeldte Dom alene er appelleret efter hans Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i saa Henseende. Af de ovenfor nævnte Gjenstande, med Hensyn til hvilke Tiltalte efter det Anførte maa ansees at have gjort sig skyldig i ulovlige Dispositioner, er foruden, som berørt, Koen endvidere Halmen ført tilbage til Ejendommen, hvorhos Kjøberen af Faaret har erstattet Ryest dettes Værdi. Derimod er saadant ikke Tilfældet med Hesten, og Ryest — der ved en den 10 Maj d. A. afholdt offentlig Auktion over det Udlagte blev Højstbydende med 600 Kr., for hvilket Bud han har begjært sig Ejendommen udlagt — har under Sagen paastaet sig den nævnte Hest erstattet med 85 Kr., mod hvilken Paastand Tiltalte Intet har havt at erindre.

For sit anførte Forhold, forsaavidt dette herefter maa ansees

strafbart, vil Tiltalte — der er født i Aaret 1839 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at ansee efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Partikulier Ryest 85 Kr.

Nr. 297. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jens Peter Frederik Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Oktober 1893: Arrestanten Jens Peter Frederik Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Bøcher, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Frederik Jensen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, under hvilken Arrestanten Jens Peter Frederik Jensen tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Om Eftermiddagen den 11 August d. A. har Arrestanten fra stjaalet Lærer Kristian Sørensen en Havelock, et Lommeterklæde, et Par Handsker og en Æske samt en i denne beroende Rejsehue, hvilke Gjenstande tilsammen ere vurderede til 13 Kr. Havelocken hang frit fremme i et uafaaet Værelse i Ejendommen Vestergade Nr. 9, og de øvrige Ting beroede i Havelockens Lommer. Til Ejendommen, i hvilken Arrestanten begav sig ind i den Hensigt at see Lejlighed til at begaa Tyveri, havde han fri og ubindret Adgang. Endvidere har Arrestanten den nævnte Dag betlet forskellige Steder her i Byen. Endelig har Arrestanten overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 21 April d. A. ved hans Afrejse her fra Staden til Husum under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold gaaende ud paa, at han, naar han atter vendte tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, ufortøvet havde at melde sig ved nævnte Protokol, idet han, som den 4 August d. A. paany ankom her til Staden, hvor han opholdt sig, indtil han den 11 næstefter blev anholdt her under Sagen, ikke har gjort nogen Anmeldelse til oftnævnte Protokol om, at han saaledes atter havde taget Ophold her. Arrestanten, der er født den 8 Septbr. 1856, er blandt Andet anset: Ved Høiesterets Dom af 22 Januar 1890 dels efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet Tyveri dels efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 3 Aar, og senest ved Dom afsagt inden nærværende Rets 2den Afdeling for offentlige Politisager den 15 Marts dette Aar efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage. I Henhold til Ovenstaaende vil Arrestanten nu være at ansee efter Strfs. § 232 for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne under eet med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Onsdagen den 8 November.

Nr. 294. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Rasmus Magnus Larsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 168.

Hindsholm Herreds Extrarets Dom af 3 August 1893: Arrestanten Rasmus Magnus Larsen bør straffes med

Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han og samtlige af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Müller, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 September 1893: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Casse, betaler Arrestanten Rasmus Magnus Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han, idet han ved det første af de i Dommen omhandlede Tilfælde maa ansees at have gjort sig skyldig i fuldbyrdet Voldtægt, være at dømme efter Straffelovens § 168, tildels sammenholdt med § 46, og § 176 jfr. § 174, i det Hele sammenholdte med § 37. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Magnus Larsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hindsholms Herreds Extraret hertil indankede, mod Arrestanten Rasmus Magnus Larsen for Overtrædelse af Straffelovens § 168 eller Forsøg derpaa anlagte Sag er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han en Dag i Juni d. A., da han var paa Markarbejde sammen med Pigebarnet Mathilde Kirstine Christiansen, der er født den 7 September 1879 og maa ansees for sædelig ufordærvet, har befølt hende baade udenpaa og indenfor Klæderne og derefter kastet hende om og søgt at tiltvinge sig Samleje med hende, idet han, skjændt hun gjorde den Modstand, hun for-

maaede og søgte at raabe, hvilket Arrestanten hindrede ved at lægge sin Haand paa hendes Mund eller klemme hende paa Struben, pressede sig ind imellem hendes Ben og førte sit Lem ind i hendes Kjønssdel, hvor han dog ikke kunde faa det syndelig dybt ind; efter hans Forklaring gik noget Sæd fra ham, inden han tog Lemmet ud og noget Sæd bagefter. I de følgende Dage har han flere Gange paa Marken befølt hende udenpaa Klæderne, som det maa antages i utugtlig Hensigt, men uden at hun vilde have at gjøre med ham. Den 3 Juli d. A. væltede han Pigebarnet om paa en Grøftevold, og da hun vilde skriige, forhindrede han dette paa samme Maade som ved den første Lejlighed, tvang trods hendes Modstand med Hænderne hendes Been fra hinanden og bragte sit Lem i Berøring med hendes Kjønssdel, men blev ved en tredie Persons Tilstedekomst nødsaget til at opgive sit Forehavende. Ved en den 6 Juli d. A. af en Jordemoder foretagen Undersøgelse af Pigebarnets Kjønssdele fandtes en Hævelse i Moderskeden, hvilken Hævelse ikke længere var til Stede, da hun den 12 s. M. blev undersøgt af Distriktslægen, ifølge hvis Erklæring Jomfruhinden var ubeskadiget og intet Tegn paa fuldbyrdet Voldtægt tilstede, ligesom Pigebarnets Helbred ikke antoges at have lidt ved det Passerede. For det saaledes udviste Forhold vil Arrestanten, der er født den 31 Juli 1875 og ikke funden forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, og § 176, jfr. § 174, i det Hele sammenholdt med § 37, og den i Underrettsdommen fastsatte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder findes passende.

Nr. 62. Bogbindersvend O. Sørensen (Hansen)

— contra —

Bogbindermester P. O. Olsen (Ingen)

betr. Stadfæstelse af et Forbud.

Kongens Fogeds Forbud af 23 Maj 1891: Thi blev for Rekviritus, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, ankyndt Rettens Forbud mod, at Rekviritus, enten personlig eller i Egenkab af Formand for Bogbindersvendenes Fagforening, foretager noget Skridt, hvorved han retstridig søger at formaa de Svende, som ønske Arbejde hos Rekvirenten, til at undlade dette, eller at formaa de Svende, der har Arbejde hos Rekvirenten, til at forlade dette Arbejde.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Marts 1892: Den ovennævnte Forbudsforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Indstævnte, Bogbindersvend C. Sørensen, paa Bogbindersvende-Foreningens Vegne, tilsvare Citanten, Bogbindermester P. O. Olsen, Forbudsforretningens Omkostninger med 25 Kr. 26 Øre og Sagens Omkostninger med 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Om end Appellanten maatte antages ved de i den indankede Dom ommeldte Skridt at være optraadt paa en Indstævntes Ret krænkende Maade, vil dog et Forbud, der, saaledes som det foreliggende, ikke med tilstrækkelig Tydelighed betegner de Handlinger, som derved skulle forbydes, men ved Tilføjelsen af Ordet »retstridig« henskyder Spørgsmaalet herom til senere Afgjørelse, ikke egne sig til at stadfæstes. Forbudet vil derfor være at ophæve og Appellanten at fri-finde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Det nedlagte Forbud ophæves, og bør Appellanten, Bogbindersvend C. Sørensen, for Indstævnte, Bogbindermester P. O. Olsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende af Citanten, Bogbindermester P. O. Olsen, mod Bogbindersvend C. Sørensen paa egne Vegne og i Egenskab af Formand for Bogbindersvendenes Forbund paa dettes Vegne anlagte Sag har Citanten paastaet, at en den 23 Maj f. A. hos Indstævnte foretagen Forbudsforretning, hvorved der blev nedlagt Forbud mod, at Indstævnte, enten personlig eller i Egenskab af Formand for Bogbindersvendenes Fagforening, foretager noget Skridt, hvorved han retstridig søger at formaa de Svende, som ønske Arbejde hos Citanten, til at undlade dette, eller at formaa de Svende, som have Arbejde hos Citanten, til at forlade dette

Arbejde, stadfæstes, samt at Indstævnte og Bogbindersvendenes Forbund tilpligtes in solidum eller hver for sig at betale alle af Forbudsforretningen og denne Sag flydende Omkostninger. Indstævnte har paastaat det nedlagte Forbud ophævet og sig fri-funden samt tillagt Sagens Omkostninger. Efter Sagens Oplysninger har Anledningen til Forbudets Nedlæggelse været følgende: Efter at der var opstaaet Tvist mellem nogle Bogbindermestre her i Staden, deriblandt Citanten, og deres Svende angaaende Betalingen for en vis Art Svendearbejde, blev i Henhold til en Beslutning, tagen paa et i Februar f. A. afholdt Møde mellem Svendene og Bestyrelsen for Bogbindersvende-Foreningen af 1873, Arbejdet nedlagt, bl. A. hos Citanten, og i Anledning af Arbejdsnedlæggelsen lod Indstævnte, som Formand for Foreningen, i Typografitidenden optage forskellige Artikler, i hvilke bl. A. udtaltes, at det gjaldt om at vise, at Bogbinderne stod solidariske og sammensluttede, saa at Tilgang holdtes borte fra de paa-gjældende Steder, og at Bestyrelsen var overbevist om, at ingen ærekjær Arbejder, der kunde ernære sig paa ærlig Maade, vilde optage Arbejdet, for Forholdet var ordnet.

Da Indstævnte nu erholdt Kundskab om, at en Bogbinder-svend i Stettin efter et Avertissement fra Citanten havde søgt Arbejde hos denne, tilsendte han under 7 April f. A. denne Bogbindersvend en Skrivelse, hvori han meddelte ham, at Arbejdet hos Citanten paa Grund af Lønnedsættelse var nedlagt af 9 Svende, advarede ham mod at rejse til Kjøbenhavn og udtalte, at han haabede, at han som god Kollega ikke vilde reflektere paa Avertissementet, hvilken Skrivelse han underskrev „C. Sørensen, z. Z. Vorsitzender“ og forsynede med Fagforeningens Stempel. Det er derhos ved et under Sagen optaget Thingsvidne oplyst, at Indstævnte endvidere har søgt at formaa tvende andre Svende, der havde taget Arbejde hos Citanten, til at op-høre med dette, bl. A. ved at foreholde dem det Urigtige i, at de arbejdede hos Citanten, da der var Strejke.

Og da nu Indstævnte, til hvis Anbringende om, at han ved disse Lejligheder ikke optraadte som Formand for Fagforeningens Bestyrelse, men paa egne Vegne, intet Hensyn kan tages, ved sin ommeldte Adfærd paa uberettiget Maade har søgt at skade Citanten i dennes Virksomhed, findes Citanten at have havt Feje til at nedlægge det ommeldte Forbud mod ham som sket, og dette vil derfor være at stadfæste. Indstævnte vil derhos, paa den nævnte Forenings Vegne, være at dømme til at betale Citanten Forbudsforretningens Omkostninger med 25 Kr. 26 Øre og Sagens Omkostninger med 60 Kr. Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 180. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet**
paa Statskassens Vegne (den konst. Kammeradvokat)

contra

Høiesteretssagfører **Winther** som executor testamenti i
Frøken **Ragnhild Goldschmidts** Dødsbo (Selv)

betr. Beregning af Arveafgift.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 21 Oktober 1892: Indstævnte executor testamenti i Boet efter Frøken Ragnhild Goldschmidt, Høiesteretssagfører C. Winther, bør for Tiltale af Citanterne Generaldirektoratet for Skattevæsenet i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at de fra Appellantens Side paabe- raabte, i den indankede Dom anførte Lovbestemmelser i alt Fald ikke ere analogisk anvendelige i Tilfælde som nær- værende, hvor der er Spørgsmaal om Beregningen af Vær- dien af en Byrde, som vedkommende Arving er berettiget til ved Arveafgiftens Beregning at fradrage den ham til- faldne Arvs Beløb, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret, som Indstævnte ikke har paastaaet sig tilkjendte, bliye som Følge heraf at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Gjældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne Generaldirektoratet for Skatte- væsenet paa Statskassens Vegne ved den konstituerede Kammer- advokat søgt Indstævnte executor testamenti i Boet efter Frøken

Ragnhild Goldschmidt, Høiesteretssagfører C. Winther, til at betale et Beløb af 47 Kr. 68 Øre i yderligere Arveafgift af en Kapital, stor 11806 Kr. 38 Øre, der i bemeldte Bo er udlagt som Arv til Dr. med. A. Goldschmidt med Forpligtelse for ham til at tilsvare Frøken Theodora Goldschmidt en aarlig livsvarig Rentenydelse af 100 Kr. Citanterne have dernæst paastaaet sig tillagt Renter af førstnævnte Beløb 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 6 April d. A., til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger skadesløst, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat. Indstævnte har paastaaet sig frifunden for Citanternes Tiltale i denne Sag og sig hos dem tillagt Sagens Omkostninger.

Medens Indstævnte ved Arveafgiftens Udregning har bragt i Afdrag i Kapitalen et saa stort Beløb, som det vilde koste at sikre Frøken Goldschmidt en aarlig Livrente af 100 Kr. fra den kgl. Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalt, hvilket Beløb efter erhvervet Oplysning andrager 1692 Kr. 20 Øre, saa at Afgiften 4 pCt. er beregnet af 10,114 Kr. 18 Øre til 404 Kr. 57 Øre, formene Citanterne, at der kun burde være fradraget det femdobbelte af Rentenydelsens aarlige Beløb, altsaa ialt 500 Kr., saa at der vilde være at udrede Arveafgift af 11,306 Kr. 38 Øre, eller 452 Kr. 25 Øre, og det er følgelig Differencen imellem de tvende Afgiftsbeløb, som nu indtales.

Da den af Citanterne fordrede Beregningsmaade ikke afgiver nogen virkelig Maalestok for Størrelsen af den paagældende Byrde, og da det efter Frdn. 8 Februar 1810 § 2 d og e samt § 4 a, kfr. ogsaa Frdn. 12 September 1792 § 7, er den almindelige Regel, at Arveafgiften skal svares af den virkelige Værdi af, hvad der arves, maatte der kunne paavises en særlig Hjemmel for, at den fordrede Beregningsmaade dog skulde kunne kræves. En saadan Hjemmel haves imidlertid ikke, thi at Pl. 5 Maj 1810 foreskriver denne Beregningsmaade med Hensyn til den ogsaa ved Frdn. 8 Februar 1810 paabudte Afgift ved Kjøb og Salg af faste Ejendomme, og at den samme Beregningsmaade ifølge Stempelovens § 21 f er gjældende med Hensyn til Stempelafgiften, kan ikke berettige til at dragé Slutning om Reglens Anvendelighed ogsaa med Hensyn til andre Afgiftsforhold. Som Følge heraf, og da den kgl. Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalts Livrenteberegning afgiver en uforkastelig Maalestok for Byrdens Størrelse, findes Indstævnte at have været berettiget til at anvende denne Beregningsmaade, der ifølge Sagens Oplysninger tidligere ogsaa af Administrationen selv har været fulgt i et langt Tidsrum, og han vil derfor være at frifinde for Citanternes Tiltale i denne Sag, hvis Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 9 November.

Nr. 259.

Advokat Klubien

contra

Valdemar Scherf (Def. Jensen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 14 April 1893: Valdemar Scherf bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Deichmann og Prokurator Konnerup med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Juli 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kaas og Steinthal for Overretten betaler Tiltalte, Valdemar Scherf, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Valdemar Scherf til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, Valdemar Scherf, der er født den 23 Maj 1866 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, har under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag, under hvilken han tiltales for uterligt Forhold, tilstaaet at have den 19 Februar d. A. om Aftenen omtrent Kl. 11 paa Landevejen i Nærheden af Bispebjerg Mølle udvist saadant Forhold imod en

paa Emdrupgaard tjenende, ham ubekjendt Pige, idet han mod denne Piges Villie og paa en Maade, hvorved han indsaa, at han krænkede hendes Blufærdighed, tiltvang sig Kys hos hende og under en uanstændig Yttring begræmmede hende udenpaa Klæderne. For det ommeldte Forhold er Tiltalte — hvis Forklaring, om den end ikke paa alle Punkter stemmer med Pigens Udsagn, efter Omstændighederne vil være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse - ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 185 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage

Mandagen den 13 November.

Nr. 32. Handelsfirmaet **B. Muus & Co.** (Halkier)

contra

Landsbanken i Reykjavik ved dens administrerende
Direktør, Justitiarius **Sveinbjörnsson**, og Byfoged i
Reykjavik **H. Danielsson** som Skifteforvalter i afdøde
Kjøbmand **J. O. V. Jonssons** Bo paa dette Boes Vegne
(Klubien for begge de Indstævnte)

betr. Aerkjendelse af en Panteret i et Dødsbo.

Reykjavik Kjøbstads Skifterets Kjendelse af 23
Maj 1891: Den af **B. Muus & Co.** nedlagte Paastand om
Panteret i det Boet tilhørende Bageri kan ikke tages til Følge,
og skal de anmeldte Fordrings Ordre være uforandret, for-
saavidt angaar Gjældspost III 3.

Den islandske Landsoverrets Dom af 24 August
1891: Den indankede Skifteretskjendelse bør ved Magt at
stande. Appellanten, **B. Muus & Co.**, bør til den adm. Direktør
for Landsbanken i Reykjavik at udrede Sagens Omkostninger
med 40 Kr. inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse
under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Døm.

Efter Forholdets Natur maatte den i den indankede Dom ommeldte Bageribygning, der af Ejeren blev opført paa den pantsatte Grund Nr. 5, ansees indbefattet under Pantet, naar ikke andet særligt var vedtaget. Det er nu saa langt fra, at saadan Vedtagelse kan udledes af den i Dommen ommeldte Panteobligation af 10 April 1886, at denne tværtimod nærmest maa forstaaes som indeholdende Hjemmel for, at Bygninger, som maatte blive opførte paa den pantsatte Deel af Grunden Nr. 5, ligesaavel indgaa under Pantet som Bygninger opførte paa Nr. 4. Ved det i Obligationen indeholdte Udtryk, at en Deel af Grunden Nr. 5 er indbefattet under Pantet, maa det nemlig ansees tilkjendegivet, at de umiddelbart forud med Hensyn til Pantets Hovedgjenstand Grunden Nr. 4 givne Bestemmelser ogsaa skulle gjælde Nr. 5.

Idet Appellanten som Følge heraf maa ansees at have havt Pant i den ovennævnte Bageribygning, maa hans i Boet anmeldte Fordring have Fortrin fremfor Landsbankens Fordring efter Obligation af 23 September 1889.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Handelsfirmaet B. Muus & Co., bør for den af samme i Henhold til Pantebrev af 10 April 1886 med paategnet Transport af 11 Marts 1887 i Boet anmeldte Fordring være berettiget til Dækning af Salgsprovenuet af den under Sagen omhandlede Bageribygning fremfor den indstævnte Landsbanks Fordring efter Obligation af 23 September 1889. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag paaanker Grosserer B. Muus & Co. i Kjøbenhavn en Skiftekjendelse afsagt af Skifteretten i Reykjavik 23 Maj d. A. i Anledning af en Tvist opstaaet imellem nævnte Grosserer og Landsbanken i Reykjavik om, hvilken af dem der tilkommer første Panteret i en Bageribygning tilhørende Kjøbmand

i Reykjavik J. O. V. Jonssons Dødsbo, men i Skiftekjendelsen er bestemt, at B. Muus & Co.'s Fordring om Panteret i Bageri-bygningen kan ikke tages til Følge.

Ved et Pantebrev, dat. 10 April 1886, pantsatte J. O. V. Jonsson for 67,000 Kroners Gjæld til Konsul M. Smiths Dødsbo Handelsgrunden Nr. 4 i Strandgade (Havnegade) med alle paa Grunden værende Bygninger, saaledes som disse den Gang vare eller senere maatte blive forøgede og forbedrede, og under Pantet skulde indbefattes den søndre Del af den Grund, som tidligere hørte til Hotel „Alexandra“ (Nr. 5 i Havnegade). Ved samme Brev pantsatte J. O. V. Jonsson endvidere samtlige de til enhver Tid paa hans forannævnte Ejendom værende Varebeholdninger. Bemeldte Pantebrev blev senere Appellanten B. Muus & Co.'s Ejendom ved Transport af Skifteretten i M. Smiths Dødsbo dat. 11 Marts 1887.

I Sommeren 1889 opførte afdøde J. O. V. Jonsson en Bageribygning (Nr. 17 i Østergade) paa den pantsatte Grund sønden for Hotel „Alexandra“, og ved Pantebrev 23 September 1889 gav han Landsbanken første Panteret i Bageribygningen til Sikkerhed for et Laan paa 2000 Kr.

Appellanten paastaar, at der tilkommer ham første Panteret i bemeldte Bageribygning ifølge Pantebrevet af 10 April 1886, for det første af den Grund, at den er opført paa det pantsatte Grundstykke sønden for Hotel „Alexandra“, og efter hans Mening gjælde de samme Betingelser for denne som foran anført angaaende Grunden Nr. 4, nemlig at derunder indbefattes samtlige paa Grunden værende Bygninger ikke alene saaledes, som disse den Gang vare, men ogsaa saaledes, som de maatte blive forøgede og forbedrede, og for det andet af den Grund, at hele den paa den pantsatte Ejendom værende Varebeholdning pantsættes i Pantebrevet af 10 April 1886, men Bageribygningen opførtes af Materialier, der tilhørte Handelen, og selv om disse (Materialiet) blev opstabet til en Bygning, maatte denne (dette) dog som før indbefattes under hans Panteret.

Som Følge heraf paastaar Appellanten, at den paaankede Skiftekjendelse underkjendes, og at ham bliver tildømt første Panteret i meerbemeldte Bageribygning, og at Landsbankens Direkteur bliver dømt til at tilbagebetale de 2000 Kr., som han har faaet udbetalt imod skadesløs Kvittering som Betaling af Bankens Gjældsfordring, og til at betale samtlige af Sagens Paaankning flydende Omkostninger efter Rettens Skjøn.

Paa den anden Side har Landsbankens Direktion nu protesteret imod hele denne Deduktion og Appellantens Paastand, og fra sin Side paastaaet, at den indankede Kjendelse bliver stadfæstet og Appellanten tilpligtet at betale til Landsbanken Sagens Omkostninger med 50 Kr. eller efter Rettens Skjøn.

I Pantebrevet af 10 April 1886 siges der om den Del af

Grunden, som ligger sønden for Hotel „Alexandra“, at den maa indbefattes under Pantet, men det er intet Steds fremhævet, at de Stipulationer, som ere satte med Hensyn til Handels-Grunden Nr. 4 i Strandgade (Havnestræde) angaaende Bygningerne, ogsaa skulde gjælde om den Del af Grunden, som ligger sønden for Hotel „Alexandra“, og det kan ikke billiges, at det er en Selvfølge, at disse Stipulationer uomtalt gjælde, hvad merbemeldte Stykke Grund angaar. Det kan heller ikke billiges, at Panteretten i J. O. V. Jonssons Handels Varebeholdning indbefatter Bagerbygningen, endskjøndt en Del af Varebeholdningen maaske har været benyttet til Opførelsen af denne.

Derfor bliver den indankede Skiftekjendelse at stadfæste, og ifølge dette Sagens Udfald bør Appellanten betale til Indstævnte Sagens Omkostninger med 40 Kr.

Nr. 255.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Jørgen Frederik Mørck (Def. Shaw),

der tiltales for ulovlig Beværtning og Brændevinsudskjænkning.

Dronninglund Herreds Politirets Dom af 4 Februar 1893: Tiltalte, Detaillist Christian Jørgen Frederik Mørck af Graverhuset i Dronninglund Sogn, bør have sin ifølge Næringsbevis af 10 Oktober 1887 tilkommende Ret til at drive Brændevinshandel forbrudt. Saa bør han og til Hjørring Amts Fattigkasse erlægge en Bøde, stor 100 Kr., samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Juni 1893: Tiltalte Christian Jørgen Frederik Mørck bør til Hjørring Amtsfattigkasse bøde 80 Kr., men iøvrigt for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte
Christian Jørgen Frederik Mørck til Advokat
Hindenburg og Høiesteretssagfører Shaw 30
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne
Sag tiltales Detaillist Christian Jørgen Frederik Mørck af Gra-
verhuset i Dronninglund Sogn for ulovlig Beværtning og Brænde-
vinsudskjænkning. Efter Sagens Oplysninger, som tildels ere
tilvebragte efter den indankede Doms Afsigelse under et i
Henhold til Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør,
indfandt der sig Lørdag Aften den 10 December f. A. tre unge
Mennesker i Tiltaltes Butik, hvor den ene efter Forlangende fik
udlaant en Halvflaske, hvilken Tiltalte efter hans Begjæring for
Betaling fyldte med en Blanding af Brændevin og Mjød og der-
efter udleverede, som det maa antages, enten uproppet eller med
en Prop saa løst sat i, at den kunde fjernes uden Proptrækker.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 7 December 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 37—38.

Mandagen den 13 November.

Nr. 255.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Jørgen Frederik Mørck (Def. Shaw).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

De 3 Personer nød derefter strax denne Drik udenfor Huset i umiddelbar Nærhed af Tiltaltes Butik sammen med en fjerde Person, som kom tilstede, og denne sidste henvendte sig, da de havde drukket ud, med Flasken i Tiltaltes Butik og fik den paany fyldt for Betaling, denne Gang med en Blanding af Rom og Mjød. Ifølge de under Sagen afgivne Forklaringer er det derhos sandsynligt, at ogsaa de tre først omtalte vare med inde i Butikken, da Flasken anden Gang blev fyldt. Efterat den sidste Blanding ligeledes var bleven drukken i umiddelbar Nærhed af Butiken, hvorved yderligere to andre Personer kom tilstede og deltog i Drikkeriet, fortsattes dette, idet Flasken endnu 5 Gange paa lignende Maade for Betaling blev fyldt i Tiltaltes Butik, dog ikke med nogen af de anførte Blandinger, men, efter hvad der maa antages, med ublandet Mjød. Tiltalte har erkjendt, at han, da han de sidste 5 Gange fyldte Flasken, var paa det Rene med, at Indholdet vilde blive drukket i Butikens umiddelbare Nærhed, og at han, der ikke har Adkomst til Værtshushold, ved saaledes at sælge Mjød til Fortæring paa Stedet har gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug; men han har derimod benægtet at have forstaaet, at det var de Paagjældendes Hensigt at nyde de Flasken de to første Gange paafyldte Blandingsdrikke i umiddelbar Nærhed af Butiken, i hvilken Henseende han har henvist til, at den Person, som anden Gang fik Flasken fyldt, ikke tidligere paa Aftenen havde været i Butiken, samt anført,

at han var uvidende om, at denne Person var i Selskab med de Personer, der tidligere havde faaet Flasken fyldt, og som han efter sit Anbringende ikke har seet i Butiken, da han anden Gang fyldte Halvflasken, hvilken han ikke gjenkjendte som den, han første Gang havde fyldt. Da denne Tiltaltes Forklaring, idet dens Urigtighed ikke er bevist, maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil han ikke under denne Sag kunne dømmes for ulovlig Brændevinsudskjænkning, men vil forsaavidt være at frifinde. Derimod vil Tiltalte, der har opgivet at være født i Aaret 1862, og som tidligere ifølge Tilbud til Politiprotokollen af 7 April 1888 for ulovlig Brændevinsudskjænkning har erlagt en Bøde af 20 Kr. til Hjørring Amtsfattiggasse, hvorhos han ifølge lignende Tilbud af 14 Juli og 6 Oktober 1888, 14 December 1889 og 16 April f. A. for uberettiget Næringsbrug har erlagt Bøder af henholdsvis 20 Kr., 40 Kr., 50 Kr. og 50 Kr. til samme Kasse, nu være at ansee for 6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Næringslovens § 75, med en Bøde til nævnte Fattiggasse, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 80 Kr.

Nr. 201.

Advokat Klubien

contra

Peter Frederik Ludvig Bierfreund
og Hustru Adamine Nicoline Christine Bierfreund
(Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 29 December 1857.

Odense Kjøbstads Politirets Dom af 27 Februar 1893: Tiltalte, Fru Adamine Nicoline Christine Bierfreund, bør til Odense Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 100 Kr. samt udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, medens Tiltalte Fabrikant F. Bierfreund frifindes for det Offentliges Tiltale. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 April 1893: Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 50 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Kaas, betaler Tiltalte Nr. 2, Fabrikant Bierfreunds Hustru Adamine Nicoline Chri-

stine; født Rasmussen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 20 Maj d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseenet at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Bøden findes at kunne nedsættes til 30 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til Tredive Kroner. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Adamine Nicoline Christine Bierfreund til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag sigtes de Tiltalte, Nr. 1 Fabrikant Peter Frederik Ludvig Bierfreund og Nr. 2 dønnens Hustru Adamine Nicoline Christine Bierfreund, født Rasmussen, der efter Opgivende ere fødte henholdsvis den 2 Juli 1850 og 25 Marts 1844, og af hvilke ingen er funden forhen straffet for Overtrædelse af Næringslovgivningen, for ulovlig Næringsdrift. Ved deres egne Forklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Tiltalte Nr. 2, der efter sin tidligere Ægtefælle Gjæstgiver Carl Valentins den 25 Februar 1885 indtrufne Død i Henhold til § 7 i Næringsloven af 29 December 1857 som Enke havde fortsat Driften af „Brockmanns Hotel“ i Odense, er vedbleven i dette Hotel at drive Gjæstgiveri, Udskjænkning af spirituøse Drikke derunder indbefattet, som sit selvstændige Erhverv, ogsaa efter at hun den 9 April f. A. havde indgaaet Ægteskab uden Formuefællesskab med Tiltalte Nr. 1, der ikke har befattet sig med Gjæstgiveriet og ikke erhvervet Borgerskab som Gjæstgiver. Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte Nr. 1 ved den indankede Dom er frifunden for det Offentliges Tiltale, og at Tiltalte Nr. 2, hvis i

fornævnte § 7 hjemlede Ret til som Enke at fortsætte sin Mands Næringsvej bortfaldt ved det nye Ægteskabs Indgaaelse, er anseet efter §§ 75 og 78 i Næringsloven af 29 December 1857 med en Odense Kjøbstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, men Bøden, der er fastsat til 100 Kr., vil efter Omstændighederne være at nedsætte til 50 Kr.

Nr. 117. Høiesteretssagfører Lunn

contra

1) Oscar Johannes Madsen, 2) Ove Rode og 3) Helge Rode (Def. Nellemann for Nr. 1 og 3 og Hindenburg for Nr. 2),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Maj 1892: De Tiltalte Oscar Johannes Madsen og Helge Rode bær for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Ove Rode bær til Statskassen bøde 200 Kr. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 4 Uger. Salæret til den for de Tiltalte Madsen og Helge Rode beskikkede Defensor, Prokurator Møller, 30 Kr. udredes af det Offentlige. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Lehmann, 40 Kr., og til den for Tiltalte Ove Rode beskikkede Defensor, Prokurator, Overauditor Wolff, 30 Kr., udredes af Tiltalte Ove Rode med $\frac{1}{3}$ og af det Offentlige med $\frac{2}{3}$. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at den deri ommeldte Feuilleton-Artikel: »Elskovs-Rus« ikke kan ansees strafbar.

Hvad angaar Artiklen »Don Juan«, findes Ansvaret for Offentliggjørelsen ikke, som i Dommen antaget, at paahvile Tiltalte Ove Rode, men derimod Tiltalte Helge Rode. Det er nemlig oplyst, at denne i Overens-

stemmelse med, hvad der var baade hans og Redaktørens, Ove Rodes, Hensigt, var navngiven som Forfatter paa det Manuskript, der blev afgivet til Trykkeriet, og at det alene skyldes en Fejltagelse fra dette sidstes Side, at hans Navn ikke blev optaget i det trykte Blad, og det findes ikke i det foreliggende Tilfælde at have været Redaktørens Pligt af Hensyn hertil at standse Bladets Uddeling, hvorimod det efter Omstændighederne maatte være tilstrækkeligt, at Fejlen blev rettet i det følgende Numer af Bladet. Idet det nu maa billiges, at denne Artikel er anseet strafbar efter Straffelovens § 184, bliver der at idømme Tiltalte Helge Rode en Straf, som findes at kunne bestemmes til en Bøde paa 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage.

For Indholdet af det i Dommen ommeldte Skrift: »Smukke Ven«, hvis Udgivelse i Bogform til Uddeling til tiltrædende Abonnenter paa Bladet »København« maa betragtes som en fra Skriftets Meddelelse som Feuilleton i bemeldte Blad forskjellig ny Offentliggjørelse af Skriftet, findes Ansvarret i Medfør af Loven af 3 Januar 1851 § 3 at maatte paahvile Tiltalte Madsen, der paa Titelbladet har navngivet sig som Oversætter af den i Skriftet indeholdte Roman. Denne Roman indeholder nu dels enkelte Skildringer af vellystigt Samkvem mellem Mand og Kvinde, der maa betegnes som utugtige — hvilket navnlig gjælder om de i Dommen særlig fremhævede Stykker af Skriftet, for hvis Offentliggjørelse i Bladet »København«s Feuilleton Tiltalte Madsen tidligere har været anseet med Straf — dels helt igjennem indstrøede Bemærkninger om og Hentydninger til utugtige og vellystige Forhold, som ere egnede til at virke æggende paa Læsernes Sandselighed, og hvis Fremsættelse ikke sees at have noget berettiget Formaal. Skriftets Offentliggjørelse findes herefter strafbar i Medfør af Straffelovens § 184 og Straffen efter denne Paragraf, jfr. § 64, at kunne bestemmes til en Bøde paa 200 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage.

Derimod vil Tiltalte Ove Rode i Henhold til det Foranførte i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale.

Aktionens Omkostninger blive at udrede med $\frac{1}{3}$ af Tiltalte Madsen, med $\frac{1}{3}$ af Tiltalte Helge Rode og med $\frac{1}{3}$ af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Ove Rode bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Oscar Johannes Madsen og Helge Rode bør inden 14 Dage efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse til Statskassen bøde, Først-

nævnte to Hundrede Kroner og Sidstnævnte eet Hundrede Kroner, eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i tyve Dage og Sidstnævnte i ti Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Høiesteretssagfører Lunn og Advokaterne Nellemann og Hindenburg for Høiesteret 100 Kroner til hver, udredes med $\frac{1}{3}$ af Tiltalte Madsen, med $\frac{1}{3}$ af Tiltalte Helge Rode og med $\frac{1}{3}$ af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ifølge Justitsministeriets Ordre af 10 og 28 Oktober samt 17 December f. A. anlagte Sag tiltales Oscar Johannes Madsen, Ove Rode og Helge Rode for Overtrædelse af Straffelovens § 184, Madsen, subsidiært Ove Rode, med Hensyn til den nedenfor nærmere omhandlede Udgivelse af Skriftet „Smukke Ven“, Ove Rode, subsidiært Helge Rode, med Hensyn til Offentliggjørelsen af en i Nr. 292 for den 19 Oktober f. A. af det heri Staden udkommende Dagblad „København“ under Overskriften „Don Juan“ optaget Artikel, og Ove Rode med Hensyn til Offentliggjørelsen af en i Nr. 324 for den 20 November f. A. af samme Dagblad under Overskriften „Elskovs Rus, Roman af Heinz Tovote“ optaget Feuilletonartikel. Tiltalte Ove Rode har med Hensyn til Offentliggjørelsen af de nævnte Artikler erkjendt, at Navnet Ove Rode, der findes paatrykt de ommeldte Numre af bemeldte Dagblad som Angivelse af ansvarhavende Redaktør, sigter til ham, og at han, da de udkom, ledede Bladets Redaktion. Da nu hverken Forfatteren af Artiklen „Don Juan“ eller Oversætteren af det Brudstykke af den tyske Roman „Im Liebesrausch“, som i Oversættelse er gjengivet i den ommeldte Feuilletonartikel, ere navngivne i de Numre af Bladet, hvori Artiklerne ere optagne, bærer bemeldte Tiltalte i Medfør af foreløbig Lov om Ansvar for Indholdet af Dagblade og Ugeblade m. m. af 13 August 1886 § 2 Ansvar for deres Indhold, uden at det — hvad Artiklen „Don Juan“ angaar — herimod kan komme i Betragtning, at det alene skyldes en i Bladets Sæteri begaaet Fejl, at Artiklens Forfatter, Tiltalte Helge Rode, ikke i det ommeldte Numer af Bladet blev navngivet som saadan, saalidt som den Omstændighed, at der i det følgende Numer af Bladet paa Tiltalte Helge Rodes Foranled-

ning blev optaget en Meddelelse herom, kan føre til noget andet Resultat. Medens nu den ved Straffelovens § 184 satte Grænsen for Literaturens Frihed i Behandlingen af Emner som de i Artiklerne omhandlede ikke skjønnes at være overskredet i Feuilletonartiklen „Elskovs Rus“, skjønnes dette derimod at være Tiltalt med Artiklen „Don Juan“, idet dens Indhold findes i sin Helhed at maatte betegnes som utugtigt. Med Hensyn til den førstnævnte Artikel vil der derfor ikke kunne paalægges Tiltalte Ove Rode noget Strafansvar, hvorimod han for Offentliggjørelsen af den sidstnævnte vil være at ansee efter den nævnte § i Straffeloven.

Hvad Skriftet „Smukke Ven“ dernæst angaar, da indeholder dette en af Tiltalte Madsen leveret Oversættelse af den franske Forfatter Guy de Maupassants Roman „Bel-Ami“. Skriftet har i Tidsrummet fra den 1. Januar til den 16. April f. A. været optaget som Feuilleton i Bladet „København“. Efterat denne Feuilleton var sluttet, blev der i Tidsrummet fra den 17. April til ind i August f. A. til tilmædende Kvartalsabonnenter paa bemeldte Dagblad uddelt ca. 1000 i Bladets Trykkeri i Arkform trykte Exemplarer af Skriftet, og er det med Hensyn til denne Udgivelse af samme, at principaliter Oscar Madsen subsidiært Ove Rode ere satte under Tiltale.

Det omhandlede Skrift indeholder vel enkelte Skildringer af det kjønslige Forhold mellem Mand og Kvinde, som isoleret betragtede maa ansees for lidet sømmelige — hvilket navnlig gjælder om de Partier af Skriftet, for hvis Offentliggjørelse som Feuilleton i det oftnævnte Dagblad Tiltalte Madsen under en ifølge Justitsministeriets Ordre af 23. Marts og 3. April f. A. anlagt Sag ved Sæetatens kombinerede Rets Dom af 11 Juni f. A. blev anset efter den oftnævnte Lovparagraf med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr. subsidiært Vagtarrest i en Maaned —, men naar hensees til Skriftets hele Tendens, findes det dog ikke med Føje at kunne betegnes som utugtigt, og da der herefter ikke vil kunne paalægges nogen af de Tiltalte Strafansvar med Hensyn til samme, bliver det uforødent nærmere at undersøge, hvem Ansvaret for dets Udgivelse paahviler.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte Ove Rode, der er født den 31. August 1867 og anset ifølge Høiesteretsdom af 21. April f. A. efter Straffelovens § 156 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder, nu være at ansee efter Straffelovens § 184 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Eksekutionsfristens Udløb med simpelt Fængsel i 4 Uger, medens de Tiltalte Madsen og Helge Rode, der ere fødte henholdsvis den 3. November 1866 og den 16. Oktober 1870, og som — bortset fra den førstnævnte ifølge Sæetatens kombinerede Rets fornævnte Dom overgaaede Straf. — ikke

ere fundne forhen straffede, ville være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 226.

Advokat Klubien

contra

Anna Helene Emilie Petersen (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Maj 1893: Tiltalte Anna Helene Emilie Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anna Helene Emilie Petersen til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Anna Helene Emilie Petersen for Overtrædelse af Straffelovens § 181 anlagte Sag, er det ved hvad Tiltalte selv har erkjendt i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun, der i forrige Aar havde været under Lægebehandling for Syphilis og i Slutningen af Januar eller

Begyndelsen af Februar d. A. paany blev taget under Behandling for denne Sygdom, efterat der paa hendes ene Ben havde vist sig et Saar, som Lægen meddelte hende var af syphilitisk Natur, har i Tidsrummet fra hun erholdt denne Meddelelse og indtil den 25 Februar d. A. flere Gange øvet Utugt med en Mandsperson. Efter den af vedkommende Læge under Sagen afgivne Forklaring maa Sygdommen antages at have været smittefarlig i det nævnte Tidsrum, og Tiltalte har tilstaaet, at hun, efterat Lægen havde meddelt hende, at Saaret var syphilitisk, befrygtede, at hun kunde smitte ved Samleje. Den ommeldte Mandsperson, hvem Tiltalte iøvrigt havde sat i Kundskab om, at hun havde været under Behandling for Syphilis, og hvem hun ligeledes havde meddelt, at der havde vist sig et Saar paa hendes ene Ben, og at Lægen havde ordineret „Smørekure“ i Anledning af samme, kan ikke antages at være bleven smittet ved Samlejerne. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der er født den 20 Juli 1864 og ikke fundet forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens § 181 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 14 November.

Nr. 289.

Advokat Klubien

contra

Ole Theodor Madsen og Hustru Madsine, f. Pedersen
(Def. Asmussen),

der tiltales: Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri og Hæleri.

Nykjøbing paa Falster Kjøbstads Extrarets Dom af 8 Juli 1893: Tiltalte, forhenværende Fedtkoger Ole Theodor Madsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og hans Hustru, Tiltalte Madsine, født Pedersen, med samme Fængsel i 2 Gange 4 Dage. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførererne Holst og Andresen 15 Kr. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 August 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensør for Øverretten, Prokuratorerne Kaas og Møller, betale de Tiltalte, forhenværende Fedtkoger Ole Theodor Madsen og dennes Hustru Madsine Pedersen, Een for Begge og Begge for Een, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Ole Theodor Madsen og Madsine Pedersen een for begge og begge for een til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Extraretten i Nykjøbing paa Falster hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte, forhenværende Fedtkoger Ole Theodor Madsen og dennes Hustru Madsine Pedersen, der ere fødte henholdsvis den 2 Oktober 1856 og den 22 April 1860 og ikke fundne forhen straffede, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri og Hæleri, og er det i saa Henseende ved deres egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser godtgjort, at Tiltalte Madsen, medens han arbejdede i Lolland-Falsters Andels-svineslagteri i Nykjøbing paa Falster, har fra Marts Maaned f. A. indtil ind i Marts Maaned d. A., i Reglen to Gange ugentlig, stjaalet Fedt fra det til Slagteriet hørende Fedtkogeri, hvortil han havde fri Adgang, ialt ca. 100 Pd., til en Værdi af 45 Øre pr. Pd., samt at Tiltalte Madsine Pedersen af sin Mand har modtaget og dels forbrugt i deres fælles Husholdning, dels solgt eller bortskjænket det af ham saaledes tilvendte Fedt, skjøndt hun vidste, hvorledes han havde erhvervet det, og at hun selv har deltaget i Udførelsen af nogle af Tyverierne, idet hun var tilstede i Kogieriet og saa paa, at Manden afskar det Fedt, han stjal, af Flommerne, og derefter bragte det Stjaalne bort fra Gjærningsstedet til sit Hjem. Som Følge heraf ville de Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 228, Madsine Pedersen tillige

efter dens § 238, og det findes at kunne blive beroende ved de i Underrettsdommen i Henhold til de samme Straffebestemmelser valgte Straffe af Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Madsen i 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Madsine Pedersen i 2 Gange 4 Dage.

Nr. 301. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Ringsted Herreds Extrarets Dom af 13 September 1893: Arrestanten Niels Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han bør udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Evers, og Defensor, Prokurator Drechsel, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Oktober 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Leth og Petersen for Overretten betaler Arrestanten Niels Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Nielsen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Nielsen aktioneret for Tyveri, og er det ved Arrestantens med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 6 August d. A. om Eftermiddagen — efterat han, der sammen med en Arbejdsmand Lars Jensen havde taget Plads ved en Vejgrøft udenfor Ringsted, hvor de begge kort efter faldt i Søvn, var vaagnet af Sønnen — har frastjaalet bemeldte Arbejdsmand, der endnu sov, dels en Egestok, vurderet til 25 Øre, der laa ved Siden af ham, dels 3 Kr. 27 Øre, der beroede i en Portemonnæ, som nævnte Arbejdsmand holdt i Haanden, hvilken Portemonnæ Arrestanten tømte og derefter stak i Arbejdsmandens Lomme, hvorpaa han bortfjernede sig. For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten, der er født den 28 Marts 1850 og tidligere er straffet, bl. A. ved Merløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 7 August 1876 efter Straffelovens § 234, kfr. § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Skjoldnæsholms Birks Extrarets Dom af 26 Februar 1879 efter Straffelovens § 230 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Sorø Birks Extrarets Dom af 29 September 1891 efter Straffelovens §§ 228 og 251 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 7 November 1891 efter Straffelovens § 230 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 17 August 1892 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, kfr. § 237, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, nu være at ansee efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedere.

Nr. 300.

Advokat Nellemann

contra

**Hans Peter Nielsen, kaldet Møller, og
Hans Christiansen (Def. Asmussen),**

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Baag Herreds Politirets Dom af 7 Marts 1893: De Tiltalte, Handelsmændene Hans Peter Nielsen, kaldet Møller, og Hans Christiansen, begge af Odense, bør hver for sig til Baag Herreds Politikasse bøde 40 Kr. og have de under Sagen ommeldte til Forhandling omførte Varer forbrudte til Fordel for

Anholderen. Saa bør og de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, tilsvare alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 September 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Salomonsen for Overretten betale de Tiltalte, Hans Peter Nielsen, kaldet Møller, og Hans Christiansen, Een for Begge og Begge for Een, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 30 f. M. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Idet allerede de i den indankede Dom nævnte, de Tiltalte tidligere overgaaede Domme maatte medføre, at de vare uberettigede til at omføre Varer til Salg, maa det billiges, at de ere ansete efter Plakat 27 November 1839 § 1, jfr. Forordning 13 Februar 1775, og da Straffen, der bliver at idømme for anden Gang begaaet Forseelse, vil kunne bestemmes, som i Dommen skeet, vil denne, hvis øvrige Bestemmelser tiltrædes, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Hans Peter Nielsen kaldet Møller og Hans Christiansen, een for begge og begge for een, til Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: Under nærværende hertil fra Baag Herreds Politiret indankede Sag tiltales Hans Peter Nielsen, kaldet Møller, og Hans Christiansen for

ulovlig Omløben med Varer. Tiltalte Christiansen er født den 12 Januar 1855 og anseet bl. A. ved Sunds-Gudme Herreders og Lehns Birks Politiretsdom af 29 Juni f. A. efter Plakat 27 November 1839 § 1, jfr. Frdn. 13 Februar 1775, med en Herredernes Politikasse tilfaldende Bøde af 10 Kr.; ved nærværende Rets Dom af 18 April d. A., som er den sidste, Tiltalte overgaaede Dom, blev derhos en inden Thorseng Birks Politiret den 14 November f. A. afsagt Dom, ved hvilken Tiltalte efter de sidstnævnte Lovbestemmelser var anseet med en Bøde af 12 Kr. og Konfiskation af nogle hos ham forefundne Varer, stadfæstet, dog saaledes, at Bøden efter Omstændighederne bortfaldt; endelig har denne Tiltalte under et den 30 Juli 1892 inden Bjerre Herreds Politiret indgaaet Forlig vedtaget for ulovlig Omløben med Varer at bøde 15 Kr. til Herredets Politikasse, og at lade endeel hos ham forefundne Varer konfiskere. Tiltalte Nielsen, kaldet Møller, er født den 9 Maj 1855, og anseet bl. A. ved Sunds-Gudme Herreders og Lehns Birks Politiretsdom af 29 Juni f. A. efter Pl. 27 November 1839 § 1, jfr. Frdn. 13 Februar 1775, med en Herredernes Politikasse tilfaldende Bøde af 10 Kr., samt senest ved Thorseng Birks Politiretsdom af 14 November s. A. efter de samme Lovbestemmelser med en Bøde af 20 Kr. til Birkets Politikasse og Konfiskation af nogle hos ham forefundne Varer. Ved de Tiltaltes egne, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser, er det godtgjort, at de den 28 Januar d. A. i Forening i Haarby have omført til Salg endeel Sivmaatter, Sivsko og Jalousier, Alt til Værdi 14 Kr. 30 Øre. Da de Tiltalte paa Grund af de dem overgaaede forauferte Domme i Medfør af Frdn. 23 April 1845 § 2 maa være uberettigede til at omføre Varer til Salg, ere de ved den indankede Dom rettelig ansete efter Pl. 27 November 1839, § 1, jfr. Frdn. 13 Februar 1775, og da den valgte Straf af Bøder til Baag Herreds Politikasse for hver især af de Tiltalte 40 Kr., findes passende, og Dommens Bestemmelser om Konfiskation og Sagens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte in solidum, bifaldes, vil den indankede Dom være at stadfæste.

Mandagen den 20 November.

Nr. 8. Tømremester Søren Nielsen (Alberti)

contra

Direktør A. Hein (Salomon)

betr. Mellemværende i Anledning af et Byggeforetagende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Juli 1888: Indstævnte, Overretssagfører Direktør Hein,

bør for Citanten, Tømrermester Søren Nielsens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretsprokurator Alberti og Høiesteretsagfører Alberti en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at foranledige de af dem henholdsvis den 17. Januar 1887 og 27. Februar d. A. fremlagte Indlæg stemplede.

Høiesterets Dom.

Medens Appellanten ikke for Høiesteret har fastholdt den af ham i forrige Instants fremsatte, i den indankede Dom nævnte Søgsmålsgrund, at det skyldes Indstævnte, at det under Sagen omhandlede Byggeforetagende standsede og at den tilsigtede anden Assurance aldrig blev tegnet, har han derimod, som tidligere, gjort gjældende, at Indstævnte, skjøndt han maatte være ansvarlig for, at Fordelingen af det ved første Assurance optagne Byggelaan skete overensstemmende med det af ham selv i den i Dommen optagne Skrivelse af 7. Januar 1882 fremsatte og af Appellanten modtagne Tilbud, dog ved denne Fordeling dels har medregnet Fordringer, som enten slet ikke eller dog ikke med saa store Beløb, som skeet, burde være medregnede, dels ikke har iagttaget den for Fordringernes Adgang til Dækning fastsatte Følgeorden, og idet der efter hans Formening vilde efter rigtig Fordeling have tilkommet ham 6735 Kroner 74 Øre eller 1735 Kroner 74 Øre udover de 5000 Kroner, som udbetaltes ham, har han paastaat Indstævnte dømt til at betale de nævnte 1735 Kroner 74 Øre med Renter.

Indstævntes Udtalelse i Skrivelse af 7. Januar 1882, at den Sikkerhed og den Betaling, der tilbødes Appellanten, var uden personligt Ansvar for Indstævnte, findes efter Skrivelsens øvrige Indhold og Indstævntes Stilling som økonomisk Leder af Byggeforetagendet ikke at kunne fritage ham for Ansvar for, at Appellanten fik udbetalt, hvad der efter det givne Tilsagn tilkom ham, saavidt det af Indstævnte oppebaarne Byggelaan tilstrakte. Heller ikke kan det antages, at Appellanten ved sit eget Forhold har forbrudt den ham ved Skrivelsen indrømmede Ret, — hvad ogsaa, forsaavidt angaaer hans Vægning ved at fornye to til ham af Byggherren udstedte Vexler, maa ansees faktisk erkjendt af Indstævnte ved den af ham den 12. April 1882 gjorte Udbetaling af 5000 Kroner, — og ligesaalidt kan han ved den i Dommen ommeldte a conto-Kvittering for disse 5000 Kroner ansees afskaaret fra at gjøre Krav paa, hvad der efter rigtig Fordeling af Byggelaanet yderligere maatte have tilkommet ham.

Forsaavidt nu Appellanten i saa Henseende har gjort

Indsigelse imod, at 1750 Kroner ere udbetalte forlods til Sandleverandør og Vognmand, skjøndt disse ikke vare nævnte i Skrivelsen af 7 Januar 1882, og at Stenleverandørerne have faaet udbetalt et større Beløb end i Skrivelsen var opgivet som deres Tilgodehavende, bemærkes, at dette sidste dog kun var opført med et omtrentligt Beløb, og at der efter de foreliggende Omstændigheder mangler tilstrækkelig Føje til at antage, at Indstævnte har været uberegtiget til forlods at udbetale det fornævnte Beløb af 1750 Kroner. Derimod findes Appellanten med Føje at have anket over, at der forlods er udbetalt Mureren 4000 Kroner af de denne ialt tilkommende 8000 Kroner, skjøndt Appellanten efter Skrivelsen af 7 Januar 1882 maatte gaa ud fra, at hele dette Beløb henhørte til de med Appellantens Krav ligestillede Fordringer, der kun skulde deltage i pro quota-Fordelingen.

I det der nu ved en Fordeling herefter vilde tilkomme Appellanten ialt 5868 Kroner 98 Øre, vil der hos Indstævnte være at tilkjende ham 868 Kroner 98 Øre med Renter som paastaat.

Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve.

Da der ikke er oplyst fyldestgjørende Grunde til, at Sagen, der allerede ved Stævning af 10 April 1889 er indstævnet for Høiesteret, først nu er forelagt Retten til Paa-kjendelse, findes Høiesteretssagfører Alberti, som har erkjendt alene at have Ansvar for denne Forhaling, ikke at kunne undgaa herfor at ansees med en Bøde af 100 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Direktør Hein, bør til Appellanten, Tømremester Søren Nielsen, betale 868 Kroner 98 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 23 Mai 1882, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner. Høiesteretssagfører Alberti bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 100 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter hvad der under nærværende Sag er in confesso, havde Indstævnte, Overretssagfører Direktør Hein, i sin Tid paataget sig at yde Snedkermester Kragh Bistand med den juridiske Ledelse af et Byggeforetagende, som denne i Aarene 1881—82 lod udføre paa de ham tilhørende Ejendomme Matr.-Nr. 103 og 107 i Vestervold Kvarteer her i Staden, og navnlig havde Indstævnte paataget sig saavidt muligt efterhaanden at skaffe de fornødne Byggelaan; i denne Anledning havde Snedkermester Kragh udstedt til Indstævnte tvende Obligationer med Pant i de paa-gjældende Ejendomme og navnlig en paa 80,000 Kr. lydende Obligation, der skulde tjene til Sikkerhed dels for de Forskud og Udlæg m. m., som Indstævnte maatte have tilgode hos Kragh, dels for de Beløb, som maatte tilkomme de Leverandører af Steen, Kalk m. v., og de Haandværkere, med hvem Kragh med Indstævnets Bistand havde akkorderet eller maatte akkordere. Til det omtalte Byggeforetagende havde Citanten, Tømmermester Søren Nielsen, i 1881 leveret Arbejde og Materialier, og han havde paa Grund heraf af Kragh erholdt udstedt forskjellige Vexler til et samlet Beløb af 15,776 Kr., og da den første af disse Vexler forfaldt, men ikke betaltes, truede Citanten med at gjøre Arrest i de nævnte Ejendomme og iværksætte Retsfølgning imod Kragh. I denne Anledning tilskrev Indstævnte under 7 Januar 1882 Citantens Sagfører tvende Breve, af hvilke det første er af følgende Indhold:

„Efter Løfte skal jeg herved sende Dem en Oversigt over de allerede udbetalte Beløb og de ved første Assurance forfaldende Beløb vedrørende Snedker Kraghs Byggeforetagende paa Matr.-Nr. 103 og 107, Vestervold Kvarteer.

Mine Udlæg hidtil beløbe ca.	Kr. 26,000
Mureren skal endnu have	- 8,000
Steenleverandørerne skal endnu have ca.	- 13,500
Tømreren skal have	- 12,000
Blikkenslager og Skifferdækker skal have.	- 4,000
Smeden skal have ca	- 1,000
for Jernbjælker skal betales ca.	- 1,500
	<hr/>
	ca. Kr. 66,000

Jeg tilbyder herved Tømmermester S. Nielsen ved 1ste Assurance Kr. 10,000, at udbetale af Byggelaanet lige med de andre Haandværkere, idet dog forlods Dækning af mine Udlæg til den Tid og af Afdragene til Steenleverandørerne forbeholdes, saaledes at Haandværkerne og Tømmermester S. Nielsen maa tage Betaling pro quota, forsaavidt Byggelaanet ikke kan dække dem heelt. Snedkermester Kragh har til mig udstedt en Obligation paa 80,000 Kr., dels til Sikkerhed for mit Udlæg, nuværende og fremtidige, og for Byggelaanene, nuværende og

fremtidige, dels til Sikkerhed for Steenleverandørerne, og endelig til Sikkerhed for Haandværkerne. Jeg tilbyder S. Nielsen ligelædes Sikkerhed i denne Obligation lige med Haandværkerne, ligesom ogsaa i den Obligation, der vil være at udstede for de yderligere fornødne Beløb til Byggeforetagendet. Det er en Selvfølge, at den Sikkerhed og den Betaling, der herved tilbydes S. Nielsen, er uden personligt Ansvar for mig, og at Tilbudene bortfalde, hvis S. Nielsen foretager retslige Skridt til Forulempelse af Byggeforetagendet, Kragh eller mig. Første Assurance forventes at blive ca. 150—160,000 Kr.“

Det andet Brev lyder saaledes:

„I Forbindelse med ærbødige af Dags Dato tilføjes, at da der allerede er forfalden en af Kraghs Vexler til Tømmermester S. Nielsen paa 3500 Kr., som S. Nielsen nu vil fornye, saa garanterer jeg, at der ved 1ste Assurance mindst skal tilfalde S. Nielsen det til den saaledes fornyede Vexels Indfrielse fornødne Beløb. De andre af Kragh til S. Nielsen udstedte Vexler blive at fornye, indtil deres Paalydende ifølge min fornævnte Skrivelse skal betales af Kragh, idet S. Niensens hele Resttilgodehavende skal betales ved Optagelsen af 2den Assurance lige med de andre Haandværkere.“

Paa disse Skrivelser svarede Citanten samme Dag saaledes:

„Deres paa Snedkermester Kraghs Vegne i tvende Skrivelser af Dags Dato til Overrettsagfører Bay fremsatte Tilbud om Afgjørelsen af Kraghs til mig for Pilotering og Fundering af Bygningerne paa Matr-Nr. 103 og 107 i Vestervold Kvarteer udstedte Vexler modtager jeg herved, og bliver ommeldte Vexler saaledes at fornye i Overensstemmelse med ommeldte Tilbud.“

I April 1882 tegnede 1ste Assurance paa de opførte Bygninger, og der optoges da mod Haandpant i den nævnte paa 80,000 Kr. lydende Obligation, der var en Accomodationsobligation, et Byggelaan stort 68,250 Kr. — heraf erholdt Citanten udbetalt 5000 Kr., for hvilke han under 12te April 1882 udstedte en Kvittering af følgende Indhold: „Modtaget a Conto ved første Assurance i Forhold til de andre Haandværkere 5000 Kr., nemlig 3500 Kr. til Indfrielse af en Vexel og 1500 Kr. kontant, hvorfor herved kvitteres for bemeldte Fem Tusinde Kroner.“

Citanten har nu gjort gjældende, at Indstævnte maatte være pligtig at sørge for, at Overenskomsten af 7 Januar 1882 blev overholdt, og at det optagne Byggelaan blev anvendt paa den i Overenskomsten fastsatte Maade, og naar dette var skeet, vilde der efter Citantens senest fremsatte Paastand ved første Assurance være tilkommet ham 8222 Kr. 86 Øre eller 3222 Kr. 86 Øre udover det ham udbetalte Beløb af 5000 Kr. Citanten har dernæst anbragt, at Indstævnte havde forsikret ham om, at Alt

var ordnet saaledes, at Byggeforetagendet vilde gaae til Ende, og Citanten har paastaet, at det skyldes Indstævnte, at det omtalte Byggeforetagende standsede, og at den i Skrivelsen af 7 Januar 1882 omtalte 2den Assurance, ved hvilken Citanten skulde have hele sit Resttilgodehavende betalt, aldrig blev tegnet, idet navnlig vedkommende Murermester nægtede at arbejde videre, fordi han ikke erholdt, hvad han ifølge Snedkermester Kraghs og Indstævntes Løfter skulde have.

Da Indstævnte saaledes ved sine urigtige Fremstillinger af Forholdene skal have formaaet Citanten til at indgaae paa Overenskomsten af 7 Januar 1882 og til den Gang at afstaae fra at gjøre Arrest i Ejendommene, og da det dernæst, som anført, efter Citantens Fremstilling skal skyldes Indstævnte, at Byggeforetagendet ikke blev ført til Ende, og at Citanten ikke fik hele sit Resttilgodehavende betalt, maa Indstævnte efter Citantens Formening være pligtig til at betale ham det nævnte Tilgodehavende eller 10,776 Kr. Citanten har derfor under nærværende Sag søgt Indstævnte til at betale det nævnte Beløb af 10,776 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 23 Maj 1882, til Betaling skeer, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har, efterat en af ham nedlagt Afviisningspaastand var bleven forkastet ved Rettens Kjendelse af 7 Januar 1884, paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og sig hos ham tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har nemlig gjort gjældende, at det kun var som Snedkermester Kraghs Sagfører, at han havde med det omhandlede Byggeforetagende at gjøre, og at han ikke lige over for Citanten har paataget sig nogen Garanti for, at Byggeforetagendet skulde blive ført til Ende, eller at Citanten skulde erholde Betaling af sit Tilgodehavende, afseet fra det i Skrivelsen af 7 Januar 1882 nævnte Beløb af 3500 Kr. Hvad særlig angaaer det i Skrivelserne af 7 Januar 1882 gjorte Tilbud, har Indstævnte anført, at dette blev gjort af ham paa Kraghs Vegne, og at han ikke ved de anførte Skrivelser paatog sig personlig nogen Forpligtelse lige over for Citanten, naar afsees fra, at han garanterede ham for, at han ved 1ste Assurance skulde erholde 3500 Kr., hvilket Beløb han ogsaa har faaet betalt; Indstævnte har i saa Henseende henviist til, at det i den førstnævnte Skrivelse hedder, at det er en Selvefølge, at den Sikkerhed og den Betaling, som tilbydes Citanten, er uden personligt Ansvar for Indstævnte, samt til, at Citanten i den Skrivelse, hvori han modtager det gjorte Tilbud, selv siger, at dette er fremsat af Indstævnte paa Snedkermester Kraghs Vegne. Indstævnte har dernæst benægtet, at der fra hans eller Kraghs Side er skeet noget Brud paa den nævnte Overenskomst, og idet han nærmere har oplyst, hvorledes det optagne Byggelaan, der efter Indstævntes Anbringende optoges af Kragh, er blevet anvendt,

har han paastaet, at Citanten ved 1ste Assurance erholdt Alt, hvad der kunde tilkomme ham, og han har formeent, at Citanten selv har erkjendt dette ved at udstede den ovenfor anførte Kvittering. Indstævnte har endelig anbragt, at det ikke er hans Skyld, at det omtalte Byggeforetagende ikke blev ført til Ende, idet Murermesteren endog havde faaet mere, end han kunde gjøre Krav paa, men desuagtet standsede Arbejdet, og da Citanten, som havde vægret sig ved, i Overensstemmelse med hvad der var vedtaget i Overenskomsten af 7 Januar 1882, at fornye de til ham af Kragh udstedte Vexler, derhos den 20 April 1882 lod gjøre Arrest i Ejendommene for hele sit Tilgodehavende, altsaa ogsaa for den Deel af dette, der først skulde betales ved 2den Assurance, brød Citanten, som iøvrigt har ladet den i Anledning af Arresten anlægge Justifikations-sag hæve, herved ikke blot Overenskomsten af 7 Januar 1882, hvorefter han ikke maatte fornlempe Byggeforetagendet eller Kragh, men bidrog selv væsentlig til at standse Byggeforetagendet, til hvis Standning desuden nogle andre Indstævnte utilregnelige Omstændigheder bidrog.

Citanten har vel indrømmet, at Indstævnte fra først af var Kraghs Fuldmægtig, men han har paastaet, at Indstævnte, der var i Besiddelse af den paa 80,000 Kr. lydende Panteobligation, og som vedblev at være i Besiddelse deraf, efterat der var indrømmet Citanten Ret til en Deel af dens Provenu, og derfor tildeels maatte siges at besidde Obligationen paa Citantens Vegne, maatte, naar han oppebar Provenuet, være pligtig at sørge for, at dette fordeeltes i Overensstemmelse med den i Brevet af 7 Januar 1882 givne Rettesnor for dets Anvendelse, og Citanten har formeent, at den i Brevet indeholdte Udtalelse om, at den tilbudte Sikkerhed og Betaling var uden personligt Ansvar for Indstævnte, kun kan forstaaes saaledes, at Indstævnte ikke vil paatage sig nogen Garanti for, at den tilbudte Sikkerhed er tilstrækkelig til at skaffe Citanten Betaling.

Den nævnte Udtalelse findes imidlertid ikke at kunne forstaaes paa den af Citanten saaledes angivne Maade, men der maa gives Indstævnte Medhold i, at han ved bemeldte Udtalelse har tilkjendegivet, at han ikke paatog sig noget personligt Ansvar eller nogen Garanti for, at Citanten erholdt den tilbudte Sikkerhed og Betaling, hvorimod Indstævnte i det andet Brev udtrykkelig paatog sig en Garanti for, at et Beløb af 3500 Kr. skulde blive betalt ved 1ste Assurance, hvilken Garanti han ogsaa har opfyldt, og naar derhos hensees til, at Citanten selv i sin Skrivelse af 7 Januar 1882 erklærer det skete Tilbud som gjort paa Snedkermester Kraghs Vegne, kan Citanten ikke antages at være gaaet ud fra, at Indstævnte skulde paatage sig personlig nogen Forpligtelse lige over for ham. Citanten kan derfor ikke paa det oftere omtalte Brev af 7 Januar 1882 støtte nogen

Fordring paa, at Indstævnte personlig skulde være forpligtet til at indestaa for, at Citanten erholdt den ham tilkommende Andeel af det Byggelaan, som optoges med Haandpant i den nævnte paa 80,000 Kr. lydende Panteobligation, der, efter hvad Indstævnte har anbragt, allerede fra Byggeforetagendets Begyndelse havde været givet den paagjældende Bank til Sikkerhed først for de foreløbige og siden for det endelige Byggelaan. Da Citanten nu iøvrigt ikke har oplyst, at Indstævnte skulde have forpligtet sig til at betale Citantens Tilgodehavende hos Snedkermester Kragh, eller at Indstævnte lige over for ham er fremkommen med urigtige Fremstillinger, eller at det skulde skyldes Indstævntes retstridige Forhold, at Byggeforetagendet standsede, vil Indstævnte allerede paa Grund heraf være at frifinde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretsprokurator Alberti og Høiesteressagfører Alberti en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at foranledige de af dem henholdsvis den 17 Januar 1887 og 27 Februar d. A. fremlagte Indlæg stemplede. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 276. Høiesteressagfører Shaw

contra

Niels Peter Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Vold og Fornærmelser mod en Politibetjent i Funktion.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 29 Maj 1893: Niels Peter Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og til Politibetjent Nr. 13, Jørgensen, betale i Erstatning 2 Kr. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Diechmann og Prokurator Konnerup, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 August 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kalko og Salomonsen for Overretten

betaler Tiltalte Niels Peter Nielsen af Gladsaxe 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Peter Nielsen til Høiesteretssagførerne Shaw og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Peter Nielsen af Gladsaxe aktioneret for Vold og Fornærmelser mod en Politibetjent i Funktion, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse følgende. Den 22 April d. A. om Aftenen omtrent Kl. 9 traf Politibetjent Nr. 13, Jørgensen, der var iført Uniform, under sin Patrouilletjeneste paa Gladsaxe Landevej endeel Fortarbejdere, deriblandt Tiltalte, som vare meget højrestede. Medens de øvrige Tilstedeværende efterkom Jørgensens Paabud om at fjærne sig, nægtede Tiltalte at gjøre dette, og da Jørgensen nu tog ham ved Armen for at føre ham til hans i Nærheden beliggende Bopæl, satte Tiltalte sig til Modværge, idet han med en Sodavandsflaske, som han havde i Haanden, slog efter Betjenten, søgte at bibringe denne en „Skalle“, hvad dog mislykkedes, og derpaa sprang ind paa Betjenten, greb fat i hans Klæder, iturev hans Uniformskaskjet, og med knyttet Haand tilføjede ham et Slag i venstre Tinding, hvorved denne hovnede op, og hvorved der paaførtes Betjenten endeel Hovedpine, som dog efter en Dagstids Forløb fortog sig. Tillige udskjældte Tiltalte Betjenten for „Megtamp“, „Sviin“, „Drabant“ og tiltalte ham med „Du“.

Som Følge af det Anførte er Tiltalte, der er født den 12 November 1872 og anset ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 21 Februar 1891 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage og ved Hellum-Hindsted Herreders

Extrarets Dom af 5 Oktober s. A. efter Straffelovens §§ 228 og 235 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men iøvrigt ikke er funden straffet ifølge Dom — ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens §§ 100 og 101 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og da bemeldte Doms Bestemmelser om, at der tillægges Politibetjent Jørgensen en Erstatning af 2 Kr., ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 66 Glarmester **Carl Schmidt** (Rée)

contra

Husejer eller Particulier **L. Nielsen** (Ingen)

betr. Erstatning for Vægning ved at opfylde en Handel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Maj 1892: Indstævnte, Husejer L. Nielsen, bør for Citanten, Glarmester Carl Schmidts, Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger, derunder særligt det af Appellanten under Sagen i første Instants fremlagte Thingsvidne, maa det ansees bevist, at Indstævnte den 13 November 1890 har forpligtet sig til at overdrage Appellanten sin Ret efter Kjøbekontrakt til at erholde Skjøde paa Ejendommen Matr. Nr. 1033 i Kjøbenhavns Udenbys Klædebo Kvarter, Bjelkes Allee Nr. 4, blandt andet paa Vilkaar, at Kjøbesummen 24000 Kroner skulde berigtiges af Appellanten ved Overtagelsen af Pantegjælden i Ejendommen til Beløb 17846 Kroner 70 Øre og ved Overdragelse til Indstævnte af en ham tilhørende, den 14 November 1881 thinglæst Obligation paa 10,000 Kroner med sekundært Pant i Matr. Nr. 424 i Christianshavns Kvarteer, mod at Indstævnte kontant udbetaler Appellanten Differencen mellem Obligationens Paalydende og det Beløb, for hvilket han skulde fyldestgjøres, med 3846 Kroner 70 Øre, samt at Indstævnte den følgende Dag, da efter Aftalen Dokumenterne skulde underskrives og Udbetalingen præsteres, har vægret sig ved at fuldbyrde Handelen. Da denne Vægning maa ansees

ubeføjet, idet det ikke, som af Indstævnte paastaet, kan antages at have været noget Vilkaar ved Handelen, at den ommeldte Ejendom paa Christianshavn gav en vis Lejeindtægt, vil Indstævnte for det Tab, han maatte have paaført Appellanten ved, at denne er gaaet glip af det efter hans Formening for ham fordelagtige Ejendomskjøb, have at betale ham en saadan Erstatning, som maatte blive fastsat af uvillige Mænd, dog at Størrelsen i hvert Fald ikke overstiger 3000 Kroner, ligesom han vil have at betale Rente af det eventuelle Erstatningsbeløb med 5 pCt. aarligt fra Forligsklagens Dato den 30 November 1890.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Husejer eller Particulier L. Nielsen, bør til Appellanten, Glarmester Carl Schmidt, betale Erstatning efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn for det Tab, han maatte have lidt derved, at Indstævnte den 14 November 1890 undlod paa vedtagne Vilkaar at meddele Appellanten Transport paa sin Ret efter Kjøbekontrakt til at erholde Skjøde paa Ejendommen Matr. Nr. 1033 i Kjøbenhavns Udenbys Klædebo Kvarteer, Bjelkes Allee Nr. 4, dog at Erstatningens Størrelse ikke overstiger 3000 Kroner. Saabør han og betale Appellanten Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. aarlig fra den 30 November 1890, indtil Betalingskeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Glarmester Carl Schmidt, har under nærværende Sag anbragt, at Indstævnte, Husejer L. Nielsen, retstridig har vægret sig ved at opfylde en mellem Parterne den 13 November 1890 med Hensyn til Ejendommen Matr. Nr. 1033 i Udenbys Klædebo Kvarter Nr. 4 i Bjelkes Allee her i Staden indgaaet Handel, og han paastaar derfor Indstævnte tilpligtet at betale 3000 Kr. i Erstatning eller subsidiært et Beløb efter uvillige Mænds Skjøn, hvorhos han i ethvert Fald paastaar Indstævnte dømt til at betale Rente 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 30 No-

vember 1890, af det Beløb, der maatte blive Citanten tilkjendt, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederer principalt til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Selv om det imod Indstævntes Benægtelse maatte ansees bevist, at der er bleven afsluttet en endelig Handel mellem Parterne angaaende den ovennævnte Ejendom, samt at Indstævnte retstridig har vægret sig ved at opfylde samme, vil Indstævntes Frifindelse dog være en Følge af, at Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort at have lidt noget Tab ved, at Handelen ikke blev effektueret, ligesaalidt som han har tilvejebragt saadanne Oplysninger, at det paastaaede Tabs Størrelse vilde kunne bestemmes enten ved Retten eller ved uvillige Mænds Skjøn. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 305.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Vilhelm Madsen (Def. Shaw),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Oktober 1893: Arrestanten Carl Vilhelm Madsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Vilhelm Madsen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, under hvilken Arrestanten Carl Vilhelm Madsen tiltales for Bedrageri, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 10 Juli d. A. svigagtigt har pantsat et til 7 Kr. vurderet Uhr, som Konstabel Johan Christian Olesen havde udleveret til ham med Anmodning om, at han vilde aflevere det til Pioner Martinus Johan Christensen. Arrestanten, der er født den 30 Oktober 1866, er bl. A. anseet: ved Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 5 November 1885 efter Straffelovens §§ 230 og 253, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og senest ved nærværende Rets Domme af 15 November 1890 og 4 Marts d. A. henholdsvis efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage. I Henhoid til Ovenstaaende vil Arrestanten nu være at ansee efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 296.

Advokat Hindenburg

contra

August Popp (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 28 August 1893: Arrestanten, Slagtersvend August Popp, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte, Vognmand Poul Christensen, med samme Straf i 5 Dage. Saa udrede de ogsaa in solidum denne Sags Omkostninger, Arrestanten med $\frac{3}{4}$ og Tiltalte med $\frac{1}{4}$, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen 12 Kr., og Defensor, Sagfører Harck, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 September 1893: Arrestanten August Popp bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og efter udstaaet Straf bringes ud af Riget. I Henseende til Aktionens Omkostninger for Underretten bør Underrettsdommen, forsaaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds,

Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Citatet af Straffelovens § 54 er uforholdent, vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte August Popp til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende den ikke er indanket for Overretten — tiltales Arrestanten, Slagtersvend August Popp, for Tyveri. Arrestanten har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han, der en Eftermiddag i sin Bolig i Esbjerg havde truffet Aftale med to andre Slagtersvende, der maa antages at have været tyske og senere skulle have forladt Landet, og af hvilke den ene kaldte sig Preuss, om i Forening og til fælles Fordel at ville frastjæle Slagter Wüstner sammesteds en Tønde Talg, til den Ende afvigte 15 Juni om Aftenen omtrent Kl. 11 tilligemed de to andre begav sig ud til Wüstners Trankogeri ved Strandby Vejen og, efterat der paa den nedenfor ommeldte Maade var skaffet Adgang til Trankogieret, gik ind i dette og sammen med Preuss tog fat i en der beroende Tønde Talg, som de derpaa med den tredje Persons Hjælp trillede udenfor og hen i et Stykke Rug, hvorefter Arrestanten og Preuss hentede en Vognmand, den i første Instants Medtiltalte, og lode ham kjøre Tønden til sin Bolig og opbevare den der, indtil den et Par Dage efter af ham blev kjørt til Esbjerg Jernbanestation og, ledsaget af et af Arrestanten affattet og underskrevet Fragtbrev, afsendt med Jernbanen til en Sæbefabrik i Aarhus. Døren til Rummet i det, som det maa antages, ubeboede Trankogeri, hvor Tønden beroede, var efter det Oplyste aflaaet med en Hænge-

laas, der næste Morgen fandtes frabrudt — som det nærmest maa antages ved Hjælp af en Øxe, der havde hængt i Rummet ved et Vindue uden Glas — og Arrestanten har, da han efter længere Tids Nægtelse første Gang tilstod sin Brøde, forklaret, at Døren blev med Vold brudt op af Preuss, uden at dette dog i Forvejen var aftalt med Arrestanten. Senere har han paa Forespørgsel — som det i Forhørsudskriften hedder — om han ikke havde nogensomhelst Del i det Indbrud, hvorved der var skaffet Adgang til Tønden, yderligere udsagt, at der aldeles ikke fra hans Side havde været tænkt paa eller aftalt noget om at bryde Døren op, og at han, der gik omtrent 20 Skridt bag efter Preuss, slet ikke vidste det mindste om, at Døren var brækket fra, førend han kom derhen, da han saa ikke kunde undgaa at see det. Den stjaalne Tønde Talg, som den ovennævnte Sæbefabrik ikke havde villet modtage, er under Sagen bragt tilstede og efter med Arrestantens Godkjendelse at være vurderet til 70 Kr. udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Arrestanten, der efter sin Forklaring er født i Preussen i Aaret 1859, hvilket Opgivende om hans Alder af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, vil for sit ommeldte Forhold, selv om der kunde tages noget Hensyn til hans i og for sig uantagelige Foregivende om ikke at have været delagtig i selve Udførelsen af Indbrudet, og end ikke at have været tilstede ved dette, være at ansee efter Straffelovens § 229, Nr. 4, kfr. § 54, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han, der har forklaret kun at have opholdt sig her i 3 Aar, i Medfør af bemeldte Lovs § 16 bliver at dømme til efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget.

Torsdagen den 23 November.

Nr. 18. Kurator og Kreditorudvalget i
Gaardejer **Søren Anthonisens Konkursbo**
(Nellemann)

contra

Vejle Bank ved dens Bestyrelse, Hospitalsforstander
Boesen og P. B. Wulff (Klubien)

betr. Indfrielse af en Kautionsforpligtelse.

Nørvang-Tørrild Herreders Skifterets Decision
af 10 Maj 1889: Den af Vejle Bank i nærværende Bo an-

meldte Fordring, stor 15,930 Kr. 99 Øre med Renter heraf efter 6 % p. a. fra den 1 April 1885, til Betaling skeer, nægtes herved Anerkjendelse.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Februar 1891: Citanterne, Vejle Bank, bør være berettigede til at erholde Fyldestgjørelse i Gaardejer Søren Anthonisens Konkursbo lige med Boets andre simple Kreditorer for 15,715 Kr. 32 Øre med 6 pCt. aarlige Renter heraf fra den 1 Juli 1885 at regne. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som findes i det væsentlige at kunne tiltrædes, vil den efter den indstævnte Banks Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville Appellanterne have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne til Indstævnte med 300 Kroner. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 12 Maj 1876 udstedte Hestehandler Søren Nielsen i Veile, der dengang skyldte Citanterne, Vejle Bank, i løbende Regning 16,873 Kr. 33 Øre, et Beviis, hvori han, som det hedder, „i Anledning af, at Veile Bank paa de nedennævnte Vilkaar har tilstaaet mig en Credit i løbende Regning for en Sum af indtil 16,000 Kr.“, bl. A. forpligtede sig dels til at forrente ethvert Beløb, han erholder tillaans af Citanterne med 6 pCt. p. A. fra den Dag, han modtager samme, og indtil Dagen efter, at Tilbagebetaling har fundet Sted, dels til skadesløst at tilbagebetale Kapitalen med Renter og Omkostninger efter 3 Maaneders forudgaaet Varsel fra Citanternes Side, eller naar han selv maatte ønske det, dels endelig til „efter Udløbet af 3 Maaneder fra Dato“ at betale til Citanterne, hvad han til den Tid maatte skyldte dem i Rente, saaledes at Renterne derefter fremdeles er-

lægges „efter Udløbet af hver 3 Maaneder fra Dato“, saalænge Skyldforholdet bestaaer, hvorhos det i Beviset tilføjes, at Udskrift af den Søren Nielsen i Bankens Bøger givne Konto til enhver Tid skulde gjælde som fuldstændigt og uimodsigeligt Beviis for Størrelsen af hans Skyld til Citanterne, samt at han til Sikkerhed saavel for skadesløs Betaling af Alt, hvad han til enhver Tid herefter maatte være skyldig til Citanterne, som for at han skadesløst opfylder enhver ham „efter nærværende Forskrivning“ paahvilende Forpligtelse, har formaaet Gaardejer Søren Anthonisen, boende i Ulkjær, til at medunderskrive dette Document som Kautionist og Selvskyldner.

Efter bemeldte Beviis, som Anthonisen uden videre Bemærkning har underskrevet som Selvskyldnerkautionist, forfaldt Kapitalen med Renter strax og uden Opsigelse til skadesløs Udbetaling bl. A. i Tilfælde af, at Kautionistens Bo kom under Skiftebehandling som Fallit- eller Dødsbo, og da denne Eventualitet indtraadte i April 1885, idet Søren Anthonisens Bo en af de sidste Dage i den nævnte Maaned toges under Konkursbehandling, anmeldte Citanterne den 16 Maj næsteften i Boet deres Tilgodehavende hos Søren Nielsen efter dennes fornævnte Beviis, hvilket Tilgodehavende af dem var opgjort til 15,930 Kr. 99 Øre med 6 pCt. aarlige Renter heraf fra den 1 April 1885 at regne. Ved en til Prøvelse af de anmeldte Fordringer i Boet afholdt Skiftesamling nægtedes der imidlertid foreløbig Fordringen Anerkjendelse, og da Citanterne fastholdt deres Fordring, blev der, efterat der for Skifteretten i denne Anledning havde fundet en Procedure Sted imellem dem og Boets Kurator, Indstævnte, Sagfører Gyntelberg i Vejle, af bemeldte Ret afsagt en Decision, hvorved tidnævnte Fordring nægtedes Anerkjendelse. Sagen er derefter af Citanterne indanket her for Retten, hvor de have gjentaget deres Paastand om Fordringens Anerkjendelse i Boet, medens Indstævnte derimod har procederet til Skiftedecisionens Stadfæstelse.

Efter en af Citanterne i Skifteretten fremlagt den 12 August 1885 dateret Kontocourant angaaende deres Mellemværende med Søren Nielsen i Tidsrummet fra den 1 April 1876 til den 30 Juni 1885 udgjorde dennes Gjæld til Citanterne i løbende Regning sidstnævnte Dag 16,170 Kr. 76 Øre, idet Gjælden — der den 1 April 1876 udgjorde 14,873 Kr. 33 Øre, og som i Tiden fra den nævnte Dato indtil den 12 Maj 1876, da det under Sagen omhandlede Beviis udstedtes, steg til 16,873 Kr. 33 Øre, men som derefter ved Indbetalinger, henholdsvis af 13 og 15 s. M., atter nedbragtes til 14,048 Kr. 47 Øre, og senere i Tiden fra sidstnævnte Dato indtil den 1 April 1885 stadig holdtes under, tildeels endog meget under 16000 Kr. — den 1 April 1885 udgjorde det i Søren Anthonisens Bo anmeldte Beløb af 15930 Kr. 99 Øre, hvortil kom de til 30 Juni 1885

forfaldne Renter, der i Kontocouranten vare beregnede til 239 Kr. 77 Øre, hvorved bemærkes, at efter Kontocouranten var Gjælden i Tidsrummet fra 15 Maj 1876 til 1 April 1885 forøget dels med Renter, dels med nye Forskud til Beløb henholdsvis 7305 Kr. 37 Øre og 16200 Kr., medens den var formindsket ved successive Indbetalinger til et samlet Beløb af 21622 Kr. 85 Øre. Efterat Citanterne imidlertid efter Indstævntes Opfordring for Overretten havde fremlagt en fuldstændig Udskrift af Søren Nielsens Konto i Bankens Bøger, lod Citanterne*) paa Grundlag af samme affatte en Opgjørelse af hans Mellemværende med Citanterne, hvorefter hans Gjæld til disse den 30 Juni 1885 kun udgjorde 15715 Kr. 32 Øre, og da Citanterne under den senere Procedure har erkjendt Rigtigheden af denne Opgjørelse, bliver der saaledes ved Sagens Paadømmelse kun Spørgsmaal om sidstnævnte Beløb med Renter fra 1 Juli 1885 at regne.

Indstævnte har nu villet gjøre gjældende, at Søren Anthonisen maatte være løst fra sin Kautionsforpligtelse, fordi han ved sammes Overtagelse skal have staaet i den urigtige Formening, at Søren Nielsen ikke havde ældre Gjæld til Banken i løbende Regning, men selv om Søren Anthonisen virkelig ved Kautions Overtagelse havde verseret i en saadan Vildfarelse, findes han, da der Intet foreligger, som kunde give Grund til at antage, at Citanterne eller Søren Nielsen i svigagtig Hensigt skulde have bibragt ham denne urigtige Forestilling, ikke med Føje at kunne paaberaabe sig samme, men maa tilregne sig selv, at han ikke har skaffet sig nærmere Underretning om Søren Nielsens Gjældsforhold, forinden han paatog sig at være Kautionist for ham.

Indstævnte har imidlertid endvidere villet gjøre gjældende, at Søren Anthonisens Kaution efter Indholdet af Beviset af 12 Maj 1876 maatte antages ikke at angaae det Tilgodehavende, Citanterne havde hos Søren Nielsen forinden Bevisets Udstedelse, men kun de senere ydede Forstrækninger, og at Citanterne — da disse Forstrækninger vare dækkede ved de Indbetalinger, som Søren Nielsen havde gjort til Citanterne efter den 12 Maj 1876, idet disse Indbetalinger, der efter det Ovenanførte vare større end de nævnte Forstrækninger, maatte afskrives paa samme og kun forsaavidt der blev Noget tilovers, efterat disse vare fuldstændig tilbagebetalte, anvendes til Dækning af den ældre Gjæld — saaledes i ethvert Tilfælde ikke har nogen Fordring paa Søren Anthonisen i Anledning af dennes under Sagen omhandlede Kautionsforpligtelse. Da det imidlertid er aldeles uantageligt, at Citanterne, der ved Udstedelsen af Beviset af 12

*) Skal være Indstævnte.

Maj 1876, som meldt, havde over 16000 Kr. i løbende Regning tilgode hos Søren Nielsen, skulde uden anden Sikkerhed end Søren Anthonisens Kaution have villet tilstaa en Mand i Søren Nielsens Stilling en løbende Kredit paa yderligere 16000 Kr., kan der ikke være nogen Tvivl om, at det har været Citanternes og Søren Nielsens Mening, at Bestemmelserne i Beviset skulde angaa den Gjæld, hvori Søren Nielsen dengang stod eller i Fremtiden i løbende Regning maatte komme til at staa i til Citanterne, indtil et Beløb af 16000 Kr., hvad ogsaa yderligere bestyrkes derved, at Søren Nielsens Gjæld til Citanterne strax efter Bevisets Udstedelse er bleven bragt ned under 16,000 Kr. og ikke ved de senere Forskud nogensinde er bleven bragt op over dette Beløb, men endog til sine Tider har været meget mindre, og ligesom Formodningen derfor nærmest maa være for, at Beviset, som det er in confesso, at Citanterne have ladet udfærdige, skulde fortolkes i Overensstemmelse hermed, saaledes er der heller ikke efter de i samme brugte Udtryk noget til Hinder for at forstaa det paa denne Maade. Det maa derhos bemærkes, at selv om Søren Anthonisens Kaution ikke angik Søren Nielsens ældre Gjæld, maatte dette blive uden Betydning, da den ældre Gjæld maa ansees berigtiget ved de Indbetalinger, der have fundet Sted efter den 12 Maj 1876, thi der maa gives Citanterne Medhold i, at det følger af Forholdets Natur, at Afbetalinger paa Gjæld i løbende Regning eo ipso maa betragtes som Afdrag paa den ældste Del af Gjælden, medmindre der er truffen anden Aftale desangaaende mellem de Vedkommende, og det maa ansees for at være in confesso, at der ikke er truffet nogen saadan Aftale enten mellem Citanterne og Søren Nielsen eller mellem disse og Søren Anthonisen, der efter det Ovenanførte har underskrevet Beviset af 12 Maj 1876 som Selvskyldnerkautionist uden at tage noget Forbehold i saa Henseende.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 14 December 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

T.iers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokollsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 39.

Torsdagen den 23 November.

Nr. 18. Kurator og Kreditorudvalget i
Gaardejer Søren Anthonisens Konkursbo
(Nellemann)

contra

Vejle Bank ved dens Bestyrelse, Hospitalsforstander
Boesen og P. B. Wulff (Klubien).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Efter det Ovenanferte maa Indstævntes Indsigelser mod Citanternes Fordring paa Søren Anthonisens Bo, efterat denne Fordring er nedsat til 15,715 Kr. 32 Øre med Renter, ansees for ubeføjede, og Citanterne ville derfor være at kjende berettigede til at erholde Fyldestgjørelse i det ovenmeldte Bo lige med Boets andre simple Kreditorer for fornævnte 15,715 Kr. 32 Øre med 6 pCt. aarlige Renter heraf fra den 1 Juli 1885 at regne. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Disputen for Skifteretten og for Overretten fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Tirsdagen den 28 November.

Nr. 41. Firmaet J. C. Raun & Co. (Salomon)

contra

Firmaet C. K. Hansen (Halkier)

betr. Betaling for Overliggedage.

Sø- og Handelsrettens Dom af 7 December 1892: De Indstævnte, Firmaet J. C. Raun & Co. bør til Sagsøgeren, Firma C. K. Hansen betale de paastævnte 21 £ Sterling eller 380 Kr. 73 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 2 September f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanterne at maatte betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne, Firmaet J. C. Raun & Co., til Indstævnte, Firmaet C. K. Hansen, med 200 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 6 Juni f. A. blev der i Leith i Skotland oprettet et paa Engelsk ved Udfyldning af en trykt Blanket affattet Certeparti, ifølge hvilket Dampskibet „Savona“, tilhørende James Currie & Co., skulde i Grangemouth indtage og derfra hertil Kjøbenhavn overføre en fuld Ladning Kul. I Certepartiet var det bl. A. bestemt som følger: „Al Skyndsomhed indrømmes Befragterne til at

lade, og Losningen skal skee efter et Forhold af („at the rate of“) mindst 250 Tons daglig, hvorefter den trykte Text fortsatte saaledes: „Søndage, Helligdage, Kulminebetalingsdage, Fridage (idle days) og Festsdage altid undtagne; Tiden regnes fra det Tidspunkt, da Dampskibet er rede til at lade og losse, og Meddelelse derom er givet i Løbet af Forretningstimerne i de respektive Havne undtagen i Tilfælde af Striker eller Lockouts i den eller de Kulminer, hos hvilke Damperen er bogført til at modtage Ladning, eller Mytterier eller Frost eller Storme eller Vandflod eller Jernbanestriker eller Sammenstyrtninger eller nogen udenfor Befragternes Kontrol liggende ulykkelige Hændelser (any accidents beyond the control of the charterers), som maatte hindre den sædvanlige Tilladning eller Udlosning af Damperen.“ Det var dernæst endvidere bestemt, at Godtgjørelse for Ophold udover de nævnte Liggetimer skulde ansættes til 15 sh. Sterling pr. Time.

„Savona“ ankom Mandag den 15 Juni 1891 Kl. lidt over 2 Eftmiddag hertil, hvor Ladningsmodtagerne viste sig at være de Indstævnte, Firmaet J. C. Raun & Co. Skibet lagde til ved Gasværkshavnen, og dets Losning begyndte Tirsdag den 16 Juni Kl. 6 Formiddag og fortsattes derpaa til Kl. 4 Eftmiddag den Dag og hele Onsdag og Torsdag den 17 og 18 Juni fra Kl. 6 Formiddag til Kl. 6 Eftmiddag, hvilede derpaa hele Fredag den 19, men fortsattes hele Lørdag den 20 og Mandag den 22 Juni fra Kl. 6 Formiddag til Kl. 6 Eftmiddag (— Søndag den 21 Juni var Hviledag —) samt Tirsdag den 23 Juni fra Kl. 6 Formiddag til Kl. 4 Eftmiddag, da Skibet var udlosset. Hele Ladningen viste sig at udgjøre 1361⁸/₂₀ Tons.

Da nu dette Antal Tons i Henhold til Certepartiets Bestemmelse om Losning efter et Forhold af mindst 250 Tons daglig skulde have været losset i knap 5¹/₂ Dag, og Losningen efter Rhedernes Formening derfor burde have været afsluttet senest Mandag den 22 Juni Kl. 12 Middag, medens den varede i 28 Timer længere, har Firmaet C. K. Hansen som Agent for „Savonas“ Rhedere, med Paaberaabelse af Certepartiets Bestemmelse om en Godtgjørelse af 15 sh. for hver Liggetime udover den vedtagne Tid, under nærværende Sag paastaet de Indstævnte dømte til at betale 28 Gange 15 sh. eller Sterling 21 eller 380 Kr. 73 Øre i Godtgjørelse med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens og Forligsklagens Dato den 2den September f. A. foruden Sagens Omkostninger. De Indstævnte have derimod med Benægtelse af, at Losningens Forsinkelse kan regnes dem til Last for mere end 4 Timers Vedkommende, paastaet sig frifundne mod at betale 4 Gange 15 sh. eller Sterling 3 eller 54 Kr. 39 Øre med Renter som anført og derhos fordret sig tillagt Sagsomkostninger.

De Indstævnte have i saa Henseende fremhævet, at, naar

der slet ikke blev losset fra „Savona“ Fredag den 19 Juni, var det udelukkende bevirket ved, at det den Dag var stærkt Regnvejr i omtrent hele Arbejdstiden, og at deres Kullossere som Følge deraf trods gjentagne Opfordringer havde vægret sig ved at arbejde, begrundet i, at Medlemmerne af Kularbejdernes Fagforening, blandt hvilke de Indstævnte som Følge af Forholdets Natur alene kunde faa Folk til at besørge Kullosning for dem, af Helbredshensyn overhovedet vægre sig ved at losse Kul paa Regnvejrsgange. De Indstævnte have i Forbindelse dermed fremhævet, at det netop er i fuld Overensstemmelse med de ovenfor citerede Bestemmelser i Certepartiet, at de ikke skulle bære Tabet ved saadan Arbejdsvægning, da disse Bestemmelser fra de almindelige Regler for Losningen særlig bl. A. undtage Tilfælde af „Fridage“ — eller „ledige Dage“, hvad de Indstævnte have forment vilde være en bedre Overrættelse af „idle days“ — og af udenfor Befragternes Kontrol liggende ulykkelige Hændelser (accidents), som hindre den sædvanlige Losning. Rigtigheden af det saaledes af de Indstævnte Anførte har Sagsøgeren derimod paa omtrent alle Punkter bestridt, og han har i Forbindelse dermed særlig gjort gjældende, at Udtrykket „idle days“ i saadanne Certepartier kun har Hensyn til de ejendommelige Arbejdsforhold i de skotske og engelske Kulminer.

Ved hvad der under Sagen er fremkommet, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at det i det Hele var stærkt Regnvejr Fredagen den 19 Juni f. A., ialtfald fra ca. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Morgen til ca. Kl. 4 Eftermiddag, med Afbrydelse af højst $\frac{1}{2}$ Time, at de Folk af Kularbejdernes Fagforening, som de Indstævnte brugte til Losningen af „Savona“, som Følge deraf vægrede sig ved at arbejde trods Opfordringer dertil fra de Indstævntes Side dels om Morgen, dels gjentagne Gange opad Dagen, at der overhovedet ikke den Dag blev losset Kul i Gasværkshavnen, naar undtages, at der fra Kl. 6 til 6 $\frac{3}{4}$ Morgen fra et enkelt Skib blev losset Kul ved Fagforeningens Folk for at faa læsset en Del fra Frederiksbergs Gasværk ankomne Vogne, samt at der i det Hele ikke losses Kul af Medlemmerne af den nævnte Forening paa egentlige Regnvejrsgange, medens der intet foreligger om, at de Kulimportører og Dampskibsrhederier m. m., der holde særlige faste Folk til Kullosning og Kulladning, i Almindelighed standse med dette Arbejde paa Regnvejrsgange. Derimod er det ikke godtgjort, at det, som i en af de Indstævnte fremlagt Erklæring fra nogle herværende Kulimportører anført, er Koutume hersteds, at det Tidstab, som maatte opstaa ved Losning, fordi Arbejderne paa Grund af Regn eller andre Naturforhold nægte at fremme samme, ikke medregnes som Tidstab for Skibet.

Og, da det nu ikke — bortset fra om de Indstævnte ikke ialtfald kunde have faaet noget losset før Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Morgen og efter Kl. 4 Eftermiddag den 19 Juni f. A. — af de Indstævnte

er oplyst, at det i Virkeligheden var dem umuligt enten at faa deres sædvanlige Folk til trods Regnvejret at arbejde den 19 Juni f. A. ved f. Ex. at tilbyde dem en noget højere Betaling eller at skaffe andre Folk dertil, idet de Indstævnte end ikke have paaberaabt sig at have gjort Forsøg paa nogen af Delene, og da det derhos efter Certepartiets Bestemmelse om, at Losningen skulde ske efter et Forhold af mindst 250 Tons daglig, findes at maatte have paahvilet de Indstævnte at modvirke Følgerne af saadanne midlertidige Standsninger af Arbejdet som den omhandlede ved i ethvert Fald i den tilbagestaaende Tid deraf at søge dette saavidt muligt ekstraordinært fremmet, hvad de heller ikke findes at have gjort, samt da der ialtfald herefter ikke findes i nærværende Tilfælde at kunne blive Anvendelse for Bestemmelsen i Certepartiet om udenfor Befragterens Kontrol liggende ulykkelige Hændelser, selv om Tilfældet iøvrigt maatte kunne henføres derunder, eller for Bestemmelsen om „idle days“, selv om dette Udtryk iøvrigt maatte kunne forstaas paa den af de Indstævnte forsvarede Maade — hvad der følgelig ikke findes Anledning til at komme nærmere ind paa — ville de Indstævnte blive at dømme efter Sagsøgerens Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne skjønnes at burde hæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 29 November.

Nr. 37. Lithograph Chr. J. Cato (Asmussen)

contra

Lithograph Johan Jacobsen (Ingen)

betr. Indgreb i en Eneret.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 December 1892: Indklagede, Litograf Chr. J. Cato bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 30 Kr. samt betale til Klageren, Litograf Johan Jacobsen i Erstatning for det Tab, denne har lidt ved, at Indklagede i Strid med ovennævnte Bevilling af 20 Oktober 1886 har anvendt den deri ommeldte Fremgangsmaade, et saadant Beløb, som bestemmes ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog ikke over 300 Kr. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten
Chr. J. Cato 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Klageren, Litograf Johan Jacobsen, hvem der ved Allerhøjeste Bevilling af 20 Oktober 1886 er tilstaaet Eneret til for et Tidsrum af 5 Aar fra samme Dag at regne overalt i Danmark med Undtagelse af Færøerne, Island og Colonierne at anvende og lade anvende — som det i Bevillingen hedder — „den af ham i den herved hæftede Beskrivelse — — — angivne Fremgangsmaade ved Litografering“, idet Bevillingen dog indeholder den Slutningsbestemmelse, at Eneretten skal være fortabt, saafremt det bevises, at nogen Anden forinden her i Riget har anvendt eller ladet anvende en saadan Fremgangsmaade, paastaar under nærværende Sag Indklagede, Litograf Chr. I. Cato for i Strid med denne hans Eneret at have anvendt den patenterede Fremgangsmaade i sit litografiske Institut anset med Bøde og tilpligtet at betale en Erstatning til ham af 300 Kr. samt Sagens Omkostninger.

Det er uomtvistet under Sagen, at Indklagede i sit litografiske Institut heri Staden har efter Bevillingens Meddelelse anvendt en ganske lignende Fremgangsmaade som den i samme ommeldte, hvilket Parterne under Proceduren have betegnet som den Eberleske Brændætsningsmethode, og ved hvilken det Væsentlige efter et af Docenterne ved den polytekniske Lærestanstalt Prytz og Hannover under Sagen afgivet Skjøn, der uafhjemlet af Parterne er tillagt samme Betydning, som om det var afhjemlet, er ved Anvendelsen af Varme at smelte paadryset Colaformpulver sammen med den litografiske Sten paaførte Sværte, hvorved denne skal gøres mere modstandsdygtig mod Ætsningsmidlet; men har Indklagede til Støtte for sin Paastand om Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger gjort gjældende, at den patenterede Fremgangsmaade alt forinden Bevillingen er anvendt heri Riget. Til Bevis herfor har han ført 2 Vidner, nemlig Litograf Carl Nicolaj Marinus Simonsen og Stentrykker Carl Christian Sørensen, der under Ed have forklaret, at der i

Tiden før den 20 Oktober 1886 i førstnævnte Vidnes litografiske Institut er udført litografiske Arbejder efter den i Klagerens Eneretsbevilling ommeldte Fremgangsmaade.

Klageren har imidlertid gjort gjældende, at der ikke kan tillægges de to nævnte Vidners Forklaring nogen Betydning paa Grund af deres egen Interesse i Sagen. Han har i saa Henseende anført, at da der efter Proceduren maa gaas ud fra, at Vidnerne efter Bevillingens Dato have benyttet den patenterede Fremgangsmaade, har Vidnet Simonsen væsentlig samme Interesse i nærværende Sags Udfald som Indklagede, idet han, hvis det ikke kan bevises, at den patenterede Fremgangsmaade er anvendt før Bevillingens Meddelelse, ligesaavel som Indklagede har paadraget sig Ansvar for Indgreb i Klagerens Eneret.

For Vidnet Sørensens Vedkommende har Indklagede anført, at dette Vidne, der er beskæftiget i Simonsens Institut, dels er medinteresseret i dennes Forretning, dels er personlig ansvarlig for sin nysnævnte Benyttelse af Fremgangsmaaden.

Efter det Foreliggende savnes der vel nu Føje til at ansee Vidnet Sørensen for villigt Vidne, i hvilken Henseende bemærkes, at Klageren ikke mod Indklagedes Benægtelse har godtgjort, at Sørensen er medinteresseret i Simonsens Forretning, og at Sørensen, efter hvad der maa gjælde om Ansvar for Overtrædelser af Næringslovgivningen, ikke kan ansees ansvarlig for at have anvendt den patenterede Fremgangsmaade efter Bevillingens Dato, idet der efter Proceduren maa gaas ud fra, at han kun har anvendt den som ansat i Simonsens Forretning for denne om end uden nogen specielt derom af Simonsen givet Ordre. Derimod findes der at maatte gives Klageren Medhold i, at Vidnet Simonsen paa Grund af egen Interesse i Sagen ikke kan betragtes som uvilligt Vidne. Der kan derfor allerede af den Grund ikke ved de ommeldte Vidneforklaringer ansees ført tilstrækkeligt Bevis for, at den omhandlede Fremgangsmaade er anvendt heri Riget før Bevillingens Datum, og saadant Bevis er ejheller tilvejebragt ved Hjælp af de øvrige Oplysninger, som foreligge i Sagen.

Indklagede vil herefter være at ansee efter Lov om Haandværks- og Fabrikdrift m. m. af 29 December 1857 § 75 efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 30 Kr., hvorhos han, idet der intet Hensyn kan tages til hans Benægtelse af, at Klageren har lidt noget Tab ved Indgrebet i hans Patentret, maa ansees erstatningspligtig overfor denne. Da Klageren imidlertid ikke mod Indklagedes Benægtelse har bevist at have lidt det af ham paa-staaede Tab af 300 Kr., vil Erstatningens Størrelse være at fastsætte af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, dog ikke over det anførte Beløb. Sagens Omkostninger findes at burde op-hæves.

Torsdagen den 30 November.

Nr. 150. Tømrermester **H. T. Petersen** (Arntzen)

contra

Bogbinder **Chr. A. Reichel** og Fabrikant **Carl A. Reichel** (Asmussen)

betr. Mellemværende efter en overtagen Bygningsentreprise.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 November 1892: De Indstævnte Bogbinder Chr. A. Reichel og Fabrikant Carl A. Reichel bør Een for Begge og Begge for Een til Citanten, Tømrermester H. T. Petersen, betale 696 Kr. 80 Øre, med Renter 5 pCt. p. a. af 24,696 Kr. 80 Øre, fra den 30te Juni til den 18de Juli f. A., og derefter af 696 Kr. 80 Øre, indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører C. Swendsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 28 September 1891 samt den 20 Juni og 29de August d. A. fremlagte paa ustemplet Papir skrevne Indlæg.

Høiesterets Dom.

Efter den skete Indstævning og Proceduren for Høiesteret er der her alene Spørgsmaal, om der i Appellantens Betaling bør afgaa et Beløb som Dagbøder for Arbejdets for sene Aflevering, og da hvilket.

Den under Sagen omhandlede Bestemmelse i Kontrakten, der lyder paa, at hvis Arbejdet forsinkes ved almindelige Striker, almindelige Lockouter, Krig eller Ildsvaade, fritages Entreprenøren for Dagbøder og Erstatningsansvar med Hensyn til den herved tabte Tid, findes nu ikke, som i den indankede Dom antaget, at kunne forstaaes som ikkun hjemlende Fritagelse for Ansvar i et til Strikens Varighed svarende Dageantal, hvorimod der maa antages at skulle tages Hensyn til den ved Striken tabte Arbejdstid, og altsaa ikke at kunne bortsees fra, at den daglige Arbejdstid paa den Aarstid, da Arbejdet som Følge af Striken først kunde fuldføres, var kortere end paa den Tid, da Striken fandt Sted, medens der dog paa den anden Side maa gives de Indstævnte Medhold i, at der, af Mangel paa nærmere Bestemmelser derom i Kontrakten, ikke kan tages Hensyn til den Forsinkelse, som Frostens mulig maatte have kunnet

medføre. Idet nu Appellanten herefter ifølge de fremkomne Oplysninger om Arbejdstiderne i de forskjellige Bygningsfag maa antages at have afleveret Arbejdet 52 Dage for sent, og der saaledes maa afkortes ham et Beløb af 1300 Kroner i Dagbøder, vil der overensstemmende med en af de Indstævnte nedlagt subsidær Paastand være at tilkjende Appellanten 1171 Kroner 80 Øre med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Bogbinder Reichel og Fabrikant Reichel, bør, Een for Begge og Begge for Een, til Appellanten Tømrermester Petersen betale 1171 Kroner 80 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 30te Juni til den 18de Juli 1891 af 25171 Kroner 80 Øre, og derefter af 1171 Kroner 80 Øre, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en mellem Citanten Tømrermester H. T. Petersen og Indstævnte Bogbinder Chr. A. Reichel under 22 Marts 1890 oprettet Kontrakt overdrog denne Citanten som Entreprenør for en samlet Betaling af 61100 Kr., for hvilken Indstævnte Fabrikant Carl A. Reichel ved Paategning indestod som Kautionist og Selvskyldner, at opføre en Beboelsesbygning paa Grunden Matr.-Nr. 59 i Udenbyes Vester Kvarteer, Dannebrogsgade Nr. 5 heri Staden, i Overensstemmelse med de af Parterne vedtagne Tegninger og Konditioner med tilhørende Beskrivelse af Arbejdet. I Kontraktens Post 4 bestemtes, at Bygningsarbejdet skulde afleveres i fuldstændig Stand senest den 7de Oktober s. A., hvorhos Overskridelsen af denne Frist ifølge Kontraktens Post 5, foruden det heraf flydende Erstatningsansvar, skulde have til Følge, at Citanten ifaldt en daglig Bøde til Indstævnte, Bogbinder Reichel, af 25 Kr., i hvilken Henseende der dog i Kontraktens Post 6 indrømmedes en Modifikation bl. A. for det Tilfælde, at Arbejdet maatte blive forsinket ved almindelige Striker, idet Citanten i saa Fald fritoges saavel for Dagbøder som for Erstatningsansvar med Hensyn til den herved tabte Tid. Under Overværelse af Indstævnte Chr. A. Reichel, den ledende

Arkitekt og de fleste ved Bygningsarbejdet beskæftigede Haandværkere afleveredes Bygningen som færdig den 1 Marts 1891, dog med Forbehold af en senere fuldført Asfaltering af Gaardspladsen, ved hvilken Lejlighed Indstævnte paatalte enkelte smaa Mangler, som ligeledes senere bleve afhjulpne. Da Indstævnte imidlertid derefter undlod at betale Restafdraget paa Byggesummen til Beløb 26100 Kr., som ifølge Kontraktens Post 7 forfaldt til Betaling ved Bygningens Aflevering, har Citanten under Anbringende af, at han endvidere udenfor Kontrakten for Betonfundamenter havde tilgode 371 Kr. 80 Øre, altsaa i det Hele 26471 Kr. 80 Øre, samt at han under 18 Juli f. A. efter Stævningens Udtagelse herpaa har erholdt afbetalt 24000 Kr., under nærværende Sag søgt de Indstævnte til in solidum at betale ham 2471 Kr. 80 Øre, med Renter 5 pCt. p. a. af de paastævnte 26471 Kr. 80 Øre fra Forligsklagens Dato den 30 Juni f. A. til 18 Juli næstefter, og derefter af 2471 Kr. 80 Øre, til Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederer derimod til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han har gjort gjældende, at der, da Bygningen efter det Anførte blev afleveret 144 Dage for sent, naar herfra drages 73 Dage, i hvilke han har erkjendt, at Arbejdet har været standset paa Grund af en i Murerfaget stedfunden Strike, for 71 Dage tilkommer ham i daglig Bøde 1775 Kr., som bør afgaa i det paastævnte Beløb, samt at der efter Bygningens, ifølge hans Paastand ikkun foreløbige Aflevering den 1 Marts f. A., hvorom Byggekontrakten ikke erholdt nogen Paategning, blev forefundet forskellige tildeels større Mangler, bestaaende i, at Taget og et Vandrør viste sig utætte, at der paa Kjøkkenskorstenene savnedes de i Konditionerne angivne Emklapper, samt at Dræningen og Betonlægningen i Kjælderen var udført paa utilstrækkelig og ukontraktmæssig Maade, i hvilken Anledning der tilkommer ham en Erstatning, som efter hans Formening langt overstiger Resten af det paastævnte Beløb.

Hvad de omtalte Emklapper angaaer, maa det imidlertid, da det er in confesso, at Bygningstegningerne intet angive om dertil hørende Emrør, antages at bero paa en Fejltagelse, naar saadanne ere nævnte i Konditionerne. Ligesom der dernæst mod Citantens Benægtelse Intet er oplyst om, at Indstævnte Chr. A. Reichel den 1 Marts 1891 eller senere skulde have taget noget Forbehold om Afhjælpning af de øvrige forangivne Mangler, saaledes have de Indstævnte, hvem Beviisbyrden herfor under disse Omstændigheder maatte paahvile, overhovedet ikke tilvebragt noget Beviis for dissers Tilstedeværelse, og der vil som Følge heraf intet Hensyn kunne tages til deres herhen hørende Paastand om et Afslag i det paastævnte Beløb.

Hvad angaaer Spørgsmaalet om, hvorvidt Bygningen er for seent afleveret, har Citanten vel gjort gjældende, at der ifølge

Kontraktens Post 6 i saa Henseende bliver at see hen til det Antal Arbejdstimer, som er gaaet tabt ved den stedfundne Murerstrike, som varede fra 12 Maj til 24 Juli 1890, og som for 63 Søgnedage udgjorde 756 Timer eller, naar Hviletiden fraregnes, 630 Timer, og at der, da der, ifølge hvad der er oplyst om de i de forskjellige Haandværk gjældende Arbejdstider, i Tiden fra 7 Oktober 1890 til 1 Marts 1891, naar de Dage, da Vejrliget lagde Hindringer ivejen, fraregnes, kun er anvendt 701 $\frac{1}{2}$ Arbejdstimer til Bygningens Fuldførelse, eller naar ogsaa her Hviletiden fraregnes, ikkun 592 $\frac{1}{2}$ Timer, herefter ikke foreligger nogen Overskridelse af Leveringstiden. Der findes imidlertid at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at der ved Fortolkningen af Kontraktens herhenhørende Bestemmelser alene kan tages Hensyn til det Dageantal, hvori Striken varede, medens det, i Mangel af udtrykkelig Vedtagelse om det modsatte, maa være de Indstævnte uvedkommende, om Aarstiden eller en af Hensyn hertil i vedkommende Haandværk vedtagen kortere Arbejdstid mulig maatte have vanskeliggjort det for Citanten senere i et til Strikens Varighed svarende Tidsrum at udføre det paa Grund af denne forsemtede Arbejde. Idet der dernæst ikke mod de Indstævntes Benægtelse vil kunne tages noget Hensyn til Citantens ubeviiste Anbringende om, at Indstævnte Chr. A. Reichel ved Forsømmelse med Udførelsen af visse af ham selv overtagne Arbejder ved Bygningen skulde have lagt Hindringer ivejen for dens Fuldførelse, ligesom det er uden Betydning med Hensyn til Citantens Bødeansvar, at bemeldte Indstævnte ikke den 1 Marts f. A. har taget noget udtrykkeligt Forbehold i saa Henseende, vil der efter det Anførte i det paastævnte Beløb blive at fradrage 1775 Kr., saaledes at de Indstævnte in solidum til Citanten bør betale 696 Kr. 80 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 24696 Kr. 80 Øre fra den 30 Juni til den 18 Juli f. A., og derefter af 696 Kr. 80 Øre, indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretssagfører C. Swendsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplegen af hans den 28 September 1891, samt den 20 Juni og 29 August d. A. fremlagte paa ustemplet Papir skrevne Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Mandagen den 4 December.

Nr. 264.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Peter Petersen (Def. Shaw),

der tiltales for Assurancesvig.

Nykjøbing paa Falster Kjøbstads Extrarets Dom af 28 December 1892: Tiltalte, Glarmester Hans Peter Petersen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og Tiltalte Skomager Jens Jensen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør og førstnævnte Tiltalte at udrede alle af hans Arrest flydende Omkostninger, og begge de Tiltalte hver især at afholde Udgifterne ved Straffens Exekution for sit Vedkommende, medens de betale alle iøvrigt af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Overretssagførerene Holst og Andresen, 40 Kr. til hver, saaledes at Tiltalte Glarmester Hans Peter Petersen udreder $\frac{4}{5}$ og Tiltalte Skomager Jens Jensen $\frac{1}{5}$. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juli 1893: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Hans Peter Petersen bestemmes til 40 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalck og Seidelin, betaler Tiltalte 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Naar hensees til den Maade, hvorpaa den i den indankede Dom omhandlede, den 16 August 1892 paa Brandstedet afholdte Forretning til Vurdering af den skete Skade er foretagen, findes det betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han troede, at Forretningen kun var foreløbig, og at han ved denne nærmest havde at opgive, hvilke Gjenstande han havde været i Besiddelse af før Branden, og til hvilken Værdi han anslog dem, medens det maatte blive Assuranceagentens og Vurderingsmændenes Sag senere at gennemgaae og vurdere det Reddede. Herefter skjønnes der ikke at være aldeles tilstrækkelig Føje til at gaae ud fra, at Tiltalte har handlet i svingagtig Hensigt ved nogen af de i Dommen omhandlede Opgivelser,

hvorved endnu i Henseende til Uhrene bemærkes, at det ikke imod Tiltaltes Benægtelse kan ansees bevist, at han har opgivet de to reddede Uhre som brændte. Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hans Peter Petersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De ham ved Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom paalagte Aktionsomkostninger samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Shaw 100 Kroner til hver udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Extrarettens i Nykjøbing Kjøbstad paa Falster hertil indankede Sag, der i 1 Instants tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte Hans Peter Petersen, der er født den 4 Februar 1826 og anseet bl. A. ifølge Høiesterets Dom af 13 November 1882 i Medfør af Straffelovens § 182, 2det Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage*) og senest ifølge nærværende Rets Dom af 9 December 1887 efter Næringsloven af 29 December 1857 §§ 75 og 78 for 2den Gang begaaet Forseelse med en Bøde paa 75 Kr., aktioneret for Assurancesvig.

Den 10 August f. A. nedbrændte tildeels det Tiltalte tilhørende Hus paa Søvejen ved Nykjøbing paa Falster, hvilket Hus tildels var beboet af Tiltalte. Denne havde sit Løser forsikret i Brandforsikringselskabet Danmark for 8500 Kr., hvoraf dog 1000 Kr. angik Effekter tilhørende hans Datter, og under en af Agenten for bemeldte Forsikringselskab den 12 August s. A. i Anledning af Branden foretagen foreløbig Forretning opgav han sin Skade til ca. 4500 Kr. Den 16 s. M. foretoges en detailleret Opgjørelse af Skaden paa Brandstedet, og under denne indleverede Tiltalte to af ham paa Foranledning af Forsikringselskabets Agent affattede Lister over Gjenstande, der vare indbefattede under Assurancen, med tilføjede Værdier. I Henhold til dem og efter Forhandling med Tiltalte, samt idet

*) Skal være 3 Gange 5 Dage.

tvende Taxationsmænd vurderede, hvad der blev opgivet som reddet og som beskadiget, blev hver enkelt Post indført i Forretningen i Tiltaltes Overværelse og stykkevis oplæst. Efterat den sidste Post var bleven indført i Forretningen, forlod Tiltalte Brandstedet, fordi han skulde møde i Forhør, og da han samme Dag blev anholdt som mistænkt for Assurancesvig, blev Forretningen først underskrevet af ham, medens han hensad i Varetægtsarrest. Efter denne Opgjørelse tilkom der Tiltalte i Brandskadeerstatning 5305 Kr.

Som Sagen efter den skete Indstævning foreligger Overretten til Paakjendelse, er der nu Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte i efternævnte Henseender har gjort sig skyldig i strafbart Forhold.

I den ovennævnte Forretning er der opført som Erstatning til Tiltalte:

for et Gulvtæppe brændt	25 Kr.
for 300 Halvflasker beskadigede	16 -
for 100 Helflasker do.	9 -
og for Fødemidler og Ildebrændsel brændt . .	150 -

Samtlige disse Poster findes ogsaa paa en af de af Tiltalte forfattede Lister, dog saaledes at Flaskernes Værdi er ansat til 28 Kr., medens de som beskadigede i Forretningen ere ansatte til 25 Kr. Efter hvad der under Sagen er oplyst, har Tiltalte imidlertid ikke været i Besiddelse af noget større Gulvtæppe, da Branden fandt Sted; paa Brandstedet er derhos forefundet et større Antal Flasker dels i Stueetagen, dels i Kjælderen, hvilke ikke ere ødelagte ved Branden, og endelig har Tiltalte erkjendt, at han forinden Branden kun var i Besiddelse af for ca. 20 Kr. Fødemidler og ikke af Kul, Tørv, savet eller usavet Favnebrænde; Tiltalte har imidlertid paastaaet, at han ikke for disse Posters Vedkommende har tilsigtet at besvige Assurancen. Ved Affattelsen af de ommeldte Lister vil han være gaaet ud fra, at han paa disse skulde optage, hvad han af de paagjældende Gjenstande var i Besiddelse af før Branden, og i Overensstemmelse hermed vil han ved Gulvtæppet have sigtet til flere mindre af hans Hustru forfærdigede Tæpper, som blev reddede ved Branden; sin Flaskebeholdning angav han efter bedste Skjøn til 400 Flasker, hvoraf han vidste, at endel vare reddede, idet han dog ikke efter Branden havde været i Kjælderen og seet, at der berøede endel Flasker. Ved Brændsel vil han endelig have sigtet til endel gammelt Træmateriale, som ejheller led nogen i alt Fald væsentlig Beskadigelse ved Branden.

Forsaavidt han saaledes paa Listen har optaget Gjenstande, som han vidste var reddede, har han anbragt, at han antog, at da Forretningen blev foretaget paa Brandstedet, vilde den fornødne Afkortning for de reddede Gjenstande, der laa aabenlyst fremme til Eftersyn for Vurderingsmændene ske

under selve Forretningen. Vel blev nu denne foretagen saaledes, at Tiltalte under samme for hver Post blev opfordret til at opgive, hvad der var reddet, og hvad der var brændt, men Forretningen skete saa hurtigt, at Tiltalte herved kan have begaaet Fejl, ligesom der ej heller gaves ham Løjlighed til at gjøre Indsigelser mod det Tilførte og Oplæste, hvorved han endvidere har bemærket, at han gik ud fra, at bemeldte Forretning ikke var endelig, men at der i samme senere vilde finde yderligere Berigtigelser Sted. Til at forkaste disse Anbringender fra Tiltaltes Side give Sagens øvrige Oplysninger nu ikke aldeles tilstrækkelig Føje. Efter den af Agenten for Brandforsikringsselskabet afgivne Forklaring havde han instrueret Tiltalte om paa Listen at optage, hvad han havde af Løsøre, før Branden fandt Sted, og anmærke, hvad der var brændt eller beskadiget, hvorover dog nærmere Opgjørelse skulde finde Sted under selve Forretningen. Agenten og de tvende Vurderingsmænd have nu vel udsagt, at efter deres Formening kunde Tiltalte efter den Fremgangsmaade, der under Forretningen blev fulgt, ikke antage, at andre Gjenstande vilde blive opførte som reddede end dem, han selv opgav, men paa den anden Side fremgaaer det af Sagen, at de ikke udtrykkelig have tilkjendegivet saadant for Tiltalte eller gjort denne opmærksom paa, at Forretningen var af endelig Karakter. Endelig har Tiltalte vel efter at være anholdt underskrevet Forretningen, efterat der var tilført samme en Bemærkning bl. A. om, at Tiltalte under Eds Tilbud afgav Erklæring om, at de i Forretningen ommeldte Gjenstande vare gaaede tabte ved Branden, men selv om det maa antages, at denne Bemærkning har været oplæst for Tiltalte — hvad denne har benægtet — mangler der dog Føje til at antage, at det har staaet Tiltalte klart, at han ved at underskrive Forretningen skulde under kriminelt Ansvar have indestaaet for Rigtigheden af Angivelserne i samme. Efter alt det saaledes Foreliggende kan det ikke ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte for de omhandlede Posters Vedkommende har udvist noget Forhold, der kan paadrage ham Strafsansvar.

I Forretningen findes endvidere opført

10 Stk. Dynere brændte	250 Kr.
5 do. reddede	120 Kr.
10 lange Hovedpuder brændte	80 „
14 korte do. do.	56 „
16 Par Lagener do.	96 „

hvilke Opgivelser stemme med tilsvarende Angivelser paa en af Tiltaltes Lister, dog saaledes at Dynernes og Lagenernes Værdi angives til henholdsvis 300 og 100 Kr., og at de 5 Stykker reddede Dynere ikke angives paa denne. Vel maa det nu efter det Oplyste antages, at Tiltaltes Opgivelser med Hensyn til disse Sengklæder have været fejlagtige, idet der er brændt færre og

reddet flere Sengklæder end af Tiltalte opgivet. Tiltalte har imidlertid gjort gjældende, at hans Opgivelser over, hvad han ved Branden var i Besiddelse af, og hvad der blev reddet, har været grundet paa et Skjøn, og forsaavidt dette Skjøn senere kan have vist sig fejlagtigt, henviser han navnlig til, at han kun havde en Aften og en Morgen til at udarbejde de ommeldte Lister, hvortil kom, at en Del af hans Sengklæder vare af ham til forskjellig Tid pantsatte, uden at han var i Besiddelse af Laanesedlerne. Han vil derfor ogsaa have gjort Agenten og Vurderingsmændene bekendt med, at hans Opgivelser, særlig vedrørende Sengklæderne, ikke vare nøjagtige, men han har vedholdende benægtet at have fremført ham bevidst urigtige Opgivelser med Hensyn til disse Sengklæder, og til at forkaste denne Tiltaltes Forklaring giver det Oplyste ikke tilstrækkelig Føje.

I Forretningen findes fremdeles opført i Erstatning for brændte Terrakottaarbejder 50 Kr. Herved er der efter det Oplyste sigtet til Indholdet af en Tiltaltes Datter Emilie Petersen tilhørende Kasse, om hvilken det under Undersøgelsen er oplyst, at den var reddet ved Branden, idet den henstod i et til Tiltaltes Ejendom hørende Udhus. Tiltalte har imidlertid benægtet, at han, da Forretningen afholdtes, vidste, at den henstod paa bemeldte Sted, idet han tvertimod gik ud fra, at den havde berøet i et Værelse, der var angrebet af Ilden, og at den derfor var bleven ødelagt, og da det nu ikke kan ansees godtgjort, at denne Tiltaltes Forklaring er urigtig, kan han ikke ansees overbevist om med Hensyn til denne Post at have gjort sig skyldig i noget svigagtigt Forhold.

Naar Tiltalte dernæst er sigtet for med Hensyn til forskellige ved Branden ødelagte eller beskadigede Gjenstande, nemlig to Kjerneværker, en Del Værktøj, Duge, Servietter og Skilderier, under Forretningen at have anslaaet sit Tab for højt, findes han ejheller mod sin Benægtelse overbevist om at have udvist noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesterets-tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang. Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 40.

Mandagen den 4 December.

Nr. 264. Advokat Hindenburg

contra

Hans Peter Petersen (Def. Shaw).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I Forretningen er endelig som brændt opført: et 8 Dages Stueuhr (bornholmsk) 25 Kr., et Skilderiuhur 25 Kr. og et fransk 14 Dages Stueuhr 50 Kr. Sidstnævnte Uhr maa efter det Oplyste antages virkelig at være brændt, og med Hensyn til dette kan Tiltalte ikke ansees overbevist om noget svigagtigt Forhold. Hvad de to andre Uhre angaar, var Kassen til det bornholmske Uhr tilstede paa Brandstedet, medens Tiltalte Dagen efter Branden havde henbragt saavel dette Uhr som Skilderiuhret til en Uhrmager. Efterat Uhrene, af hvilke det bornholmske var ubeskadiget, medens Skilderiuhrets Skive var noget medtaget af Varme, ere bragte tilstede under Sagen, ere de vurderede, det bornholmske Uhr med Tilbehør og Kasse til 8 Kr. og Skilderiuhret i ubeskadiget Tilstand til højst 15 Kr. Vel har nu Tiltalte anbragt, at han under Forretningen har opgivet, at disse Uhre vare sendte til Reparation, men da Agenten og de tvende Vurderingsmænd edelig have benægtet, at Tiltalte er fremkommet med nogen Bemærkning herom, idet han tværtimod har opgivet Uhrene som brændte, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes nævnte Anbringende, og der maa herefter gaas ud fra, at Tiltalte forsætlig har lagt Dølgemaal paa, at Uhrene vare reddede og bortbragte fra Brandstedet, og herved bevirket, at der under Forretningen tilkjendtes ham Erstatning for dem. For sit sidstnævnte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 259, jfr. § 23, efter Omstændighederne med Fængsel paa sæd-

vanlig Fangekost i 40 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anseet med lige Fængsel i 120 Dage, vil herefter være at stadfæste med den anførte Modifikation, forsaavidt den er paaanket.

Tirsdagen den 5 December.

Nr. 309.

Advokat Halkier

contra

Jacob Henrik Mansa (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Oktober 1893: Tiltalte Jacob Henrik Mansa bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Bøcher, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jacob Henrik Mansa til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jacob Henrik Mansa for Overtrædelse af Straffelovens

§ 181, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han i Februar og Marts Maaned d. A. har plejet legemlig Omgang med 3 Fruentimmer, uagtet han antog, at han led af smitsom venerisk Sygdom. Efter det i Sagen Oplyste led Tiltalte af Syfilis, men har ikke smittet de paagjældende Fruentimmer. Tiltalte er født den 1 Marts 1863 og er ikke funden forhen straffet. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 181 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 299. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Oluf Petersen (Def. Klubien),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Oktober 1893: Arrestanten Oluf Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Seidelin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Oluf Petersen til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Oluf Petersen for Vold anlagte Sag er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 28 August d. A. om Aftenen Kl. ca. 11, da Arrestanten i Følge med 2 andre Mandspersoner passerede forbi Porten til en Ejendom i Saxogade, blev Arrestanten og hans Ledsagere udskjældte for Abekatte af Fyrbøder Gottlieb Madsen, der sammen med Tjenestedreng Martin Holger Hansen og nogle andre unge Mandspersoner stode i den nævnte Port. Efterat en af Arrestantens Ledsagere, der spurgte Fyrbøder Madsen, hvem han sagde Abekat til, af denne var bleven skubbet i Rendestenen, bibragte Arrestanten først Madsen, derpaa Tjenestedreng Hansen, der løb sin Vej, men blev indhentet af Arrestanten, og endelig Glarmesterlærling Ditlev Harald Nielsen, der tilfældig passerede forbi, men om hvem Arrestanten fejlagtig antog, at han havde været blandt de ovenomtalte unge Mennesker, som havde staaet i Porten, hver især af al Kraft flere Slag med sin Haand, i hvilken han holdt et ca. 2 Tommer langt og $1\frac{1}{4}$ Tomme bredt, skarptrandet Stykke Jernblik. Ved Slagene tilføjedes der Fyrbøder Madsen et overfladisk $\frac{1}{2}$ Tomme langt Saar paa Ryggen og et $\frac{1}{3}$ Tomme langt Saar i den behaarede Del af Hovedet, Tjenestedreng Hansen et 1 Ctm. langt blødende glatrandet, overfladisk Saar i den behaarede Del af Nakken og et Saar af ganske samme Udseende paa højre Tommelfinger, samt Lærling Nielsen, imod hvem Arrestanten øvede den ovennævnte Vold efter først at have kastet ham til Jorden og lagt sig selv ovenpaa ham, flere 1—4 Ctm. lange overfladiske Saar i Ansigtet. Som Følge af den udevede Vold var Nielsen og Madsen uarbejdsdygtige henholdsvis en og to Dage, men Volden maa efter det Oplyste antages ikke at ville medføre blivende Skade for nogen af de saarede Personer. Arrestanten har forklaret, at han handlede, som han gjorde, fordi han var bleven ophidset ved den fornærmelige Optræden, der var udvist overfor ham og hans Ledsagere, samt at han kun vilde give de Paagjældende en alvorlig Revselse, men ikke havde til Hensigt at tilføje dem nogen blivende Skade. Arrestanten er født den 6 December 1862 og senest anseet ved Rettens Dom af 11 Februar d. A. efter Straffelovens § 231, første Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 6 December.

Nr. 64. Sagførerfuldmægtig Nicolaj Ravn (Selv)

contra

Møbelhandler, nu Viktualiehandler L. Henriksen (Ingen)

betr. Erstatningsudredelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Maj 1892: De Indstævnte Tobaksfabriker J. Holm og Auktionsholder R. Nielsen bør for Tiltale af Citanten Møbelhandler L. Henriksen i denne Sag fri at være. Indstævnte Sagførerfuldmægtig N. Ravn bør til Citanten betale 439 Kr. 25 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 4 Juni 1890, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Selv om der gaaes ud fra, at de i den indankede Dom nævnte, mellem Indstævnte i Forening med en Trediemand og Direktør A. C. Müllertz indgaaede Retshandler om de i Sagen omhandlede Møbler ikke vare Lejemaal, men -- som Appellanten vil gjøre gjældende -- Salg, var Indstævnte dog endnu, da Udlæget foretoges i Møblerne, Ejer af disse, idet Ejendomsretten til dem efter de afsluttede Kontrakters Indhold i alt Fald maatte antages først at skulle gaa over til Müllertz ved Kjøbesummens endelige Betaling. Under Hensyn hertil samt til, hvad der iøvrigt i Dommen er anført under den Del af Sagen, som efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, maa det billiges, at der er tillagt Indstævnte Erstatning hos Appellanten for de bortsolgte Møbler og for disses Afsavn, men Værdien af Møblerne findes efter de foreliggende Oplysninger ikke at kunne bestemmes anderledes end efter den ved Udlægsforretningen foretagne Vurdering nemlig til et Beløb af 368 Kroner, saaledes at den samlede Erstatning bliver 398 Kroner med Renter deraf som i Dommen fastsat. Med denne Forandring vil Dommen altsaa være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at det Indstævnte, Viktualiehandler L. Henriksen, hos Appellanten, Sagførerfuldmægtig N. Ravn, tilkjendte Beløb af 439 Kroner 25 Øre ned sættes til 398 Kroner. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ved en den 21 April 1890 af Kongens Foged i Frederiksberg Birk efter Rekvisition af Indstævnte Sagførerfuldmægtig N. Ravn som Mandatarius for Indstævnte Tobaksfabrikør J. Holm foretagen Udlægsforretning blev der ifølge bemeldte Birks ordinære Rets Dom af 28 Marts s. A. hos Direktør Adam Müllertz for en Fordring, der med Tillæg af Omkostninger opgjordes til 626 Kr. 15 Øre, gjort Exekution i forskjellige i Rekvisiti Værelser beroende Effekter, der under Forretningen vurderedes til 443 Kr. De ommeldte Effekter bleve derefter af Fogedretten udleverede til Forauktionering til Rekvirenten, der lod dem henbringe til Indstævnte Auktionsholder R. Nielsens Auktionslokale her i Staden, hvor de den næste Dag ved offentlig Auktion bortsolgte og udbragtes de derved til brutto 478 Kr., netto 402 Kr. 25 Ø.

Citanten, Møbelhandler L. Henriksen, har nu anbragt, at der mellem de saaledes udlagte og bortsolgte Effekter befandt sig en Del Citanten tilhørende nærmere specificerede Møbler, til Værdi ialt 805 Kr., der vare udlejede af ham til Rekvisiti Fader, cand. phil. Direktør A. C. Müllertz, hos hvem Rekvisitus boede. Da det skete Udlæg og den derefter foretagne Bortauktionering saaledes maa ansees for stridende imod Citantens Ret, har han under nærværende Sag paastaet samtlige de Indstævnte in solidum tilpligtede at betale ham Møblernes Værdi med 805 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 4 Juni 1890, Erstatning for Afsavn af dem i Tiden fra den 21 April til den 4 Juni 1890 med 60 Kr., ligeledes med Renter fra den sidstnævnte Dato, samt endelig Sagens Omkostninger skadesløst.

Til Støtte for Søgsmålet har Citanten fremlagt tvende Kontrakter af 6 Juni 1889 og 6 Februar 1890, ved hvilke han i Forbindelse med en Tredjemand, der senere er udtraadt af Forholdet og har overdraget ham sin Ret efter Kontrakterne, til

Direktør Müllertz, hvorved der sigtes til Rekvisiti Fader, udlejer en Del Effekter, blandt hvilke de i Klagen nævnte, med Tilkjendegivende af, at Lejeren ved prompte Opfyldelse af Kontraktens Bestemmelser navnlig ved punktlig Betaling af Lejeafdragene vil ved Erlæggelsen af sidste Afdrag erhverve fuldstændig Ejendomsret. Lejen er ved den førstnævnte Kontrakt bestemt til at betales i 5 Gange med tilsammen 755 Kr., eller det Beløb, hvortil de udlejede Effekters Værdi i Kontrakten er ansat. Det bestemmes derhos, at saafremt Lejen ikke betales til rette Forfaldstid, eller hvis Lejeren i noget andet Punkt misligholder Kontrakten, skal denne strax være hævet og Ejeren berettiget til selv eller ved Kongens Foged at sætte sig i Besiddelse af det Lejede. Lejeren skal derhos være pligtig at erstatte Ejeren ethvert ved en saadan Misligholdelse opstaaet Tab. Ved Kontrakten af 6 Februar 1890 er Lejemaalet under tilsvarende Bestemmelser udvidet til at omfatte en Del i denne Kontrakt nævnte Effekter. Citanten har nu anbragt, at han kun har modtaget de 3 første Lejebetalinge ved Vexler til samlet Beløb 460 Kr., hvoraf dog kun er indfriet de to Vexler med tilsammen 310 Kr. Da Lejeren saaledes i Henhold til Kontrakterne endnu ikke var bleven Ejer af Effekterne, var Indstævnte Ravn uberettiget til at gjøre Udlæg i disse, og maa derfor ligesom hans Mandant Indstævnte Holm være pligtig til at erstatte ham de udlagte Gjenstandes Værdi.

Indstævnte Ravn, der paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, har principaliter gjort gjældende, at de udlagte Effekter ikke ere identiske med de tilsvarende i Lejekontrakterne omhandlede, men ved de af Citanten førte Vidner maa Identiteten ansees for tilstrækkelig godtgjort. Endvidere har denne Indstævnte anbragt, at de paagjældende Kontrakter kun pro forma vare betegnede som Lejekontrakter, idet de i Virkeligheden tilsignede at overdrage Ejendomsretten over de paagjældende Gjenstande til ovennævnte Direktør A. C. Müllertz, og at denne Overdragelse ogsaa var foregaaet ved Tingenes Overlevering til denne i Forbindelse med de af Kjøberen paa Kjøbesummen erlagte Betalingsrater og den af ham overtagne Forpligtelse til at akceptere Vexel for Restkjøbesummen. Men da Indstævnte ikke har godtgjort Rigtigheden af dette Anbringende, der er i Strid med Kontrakternes udtrykkelige Indhold, maa det antages, at Citanten endnu paa Udlægets Tidspunkt har været Ejer af de udlagte Gjenstande, og at Udlæget saaledes i Forhold til ham har været retsstridigt.

Med Hensyn til den Erstatning, der herefter vil tilkomme Citanten, er det af Indstævnte Ravn gjort gjældende, at den ikke bør overstige Auktionens Nettoprovenu for de paagjældende Gjenstande, hvilket af Indstævnte er opgjort til 260 Kr. 87 Øre. Det er imidlertid in confesso, at Indstævnte Ravn under Udlæget,

ved hvilket Rekvisitus ikke var tilstede, af dennes Søster var bleven gjort opmærksom paa, at hun antog, at de i hendes Broders Værelser beroende Effekter ikke tilhørte ham, og at Indstævnte Ravn derpaa under Henvisning til, at Rekvisiti Fader under en hos denne den 13 og 14 August det foregaaende Aar afholdt Arrestforretning havde erklæret, at de i to nærmere angivne Værelser registrerede og vurderede Effekter tilhørte hans heri Sagen omhandlede Søn, har ladet sig Effekterne udlægge under Forbehold af enhvers bedre Ret og udlevere til Forauktionering, hvilken derefter som ovenfor anført fandt Sted allerede den følgende Dags Formiddag i Henhold til en tidligere Auktionsbekjendtgjørelse, uden at der fandt nogen særlig Bekjendtgjørelse Sted om Bortsalget af de udlejede Gjenstande, og uden at Indstævnte anstillede nogen nærmere Undersøgelse af, hvem Ejendomsretten til de udlejede Gjenstande tilkom. Efter den af Indstævnte Ravn saaledes brugte Fremgangsmaade ved Afholdelsen af Auktionen findes han ikke at kunne frigjøre sig ved at udlevere det af ham angivne Nettoprovenu, og vel kan den Citanten tilkommende Erstatning ikke, som af ham principalt paastaet, ansættes til den i Lejekontrakterne angivne Værdi paa Effekterne, ligesom det heller ikke under de foreliggende Omstændigheder kan overlades Citanten, efter hans derom fremsatte subsidiære Paastand, at ansætte Værdien med sin Ed; men derimod findes Erstatningen at burde fastsættes efter det Beløb, hvortil de paagjældende Effekter ere bortsolgte ved Auktionen, dog saaledes at den ved Udlægsforretningen foretagne Vurdering lægges til Grund for de Gjenstandes Vedkommende, der ved Auktionen ikke havde naaet det Beløb, til hvilket de ved bemeldte Vurdering ere ansatte. Herefter vil Erstatningen for Effekterne udgjøre 409 Kr. 25 Øre. Da Citanten derhos har oplyst, at Lejekontrakterne, da Udlæget fandt Sted, vare misligholdte af Lejeren ved Udeblivelse med stipulerede Lejesummer, og Citanten saaledes var berettiget til naarsomhelst at erholde Gjenstandene udleverede af Lejeren, maa der hos Indstævnte Ravn tilkomme ham Erstatning for Afsavnet af disse for Tidsrummet fra Udlæget til Forligsklagens Dato, men denne Erstatning findes ikke at kunne fastsættes til de af Citanten fordrede 60 Kr., hvorimod den passende skjønnes at kunne bestemmes til 30 Kr.

Indstævnte Holm har givet Møde personlig ved Sagens Inkamination og paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, men er fra den Tid udebleven under Sagen, og naar Indstævnte Ravn under denne er optraadt som Mandatarius for Holm, vil der mod Citantens Protest ikke kunne tages Hensyn til den af ham i saa Henseende brugte Procedure og Paastand, uden at det kan have nogen Indflydelse, at Holm, der er sagsøgt personlig i Sagen, og som end ikke har assereret at have havt nogen Ret til i Henhold til D. L. 1—9—14 at lade Ravn

møde for sig i denne, i en under Sagen af Ravn fremlagt Erklæring af 9 Februar f. A. har erkjendt at have bemyndiget Ravn til at tage sig af Sagen ogsaa for Holms Vedkommende og har indladt Sagen i Henhold til Ravns Procedure og Paastand. Da det imidlertid allerede af de af Citanten ved Inkaminationen fremlagte Dokumenter fremgaar, at det i Sagen omhandlede, den 21 April 1890 foretagne Udlæg er sket efter Rekvisition af Indstævnte Ravn som Mandatarius for Indstævnte Holm, at de udlagte Gjenstande af Fogden ere udleverede til Ravn efter dennes Begjæring, og at Ravn har ladet Gjenstandene bortbringe og sælge, vil Indstævnte Holm efter hans som nævnt ved Inkaminationen nedlagte Paastand være at frifinde.

Hvad endelig Indstævnte Nielsen angaar, støttes Citantens Paastand paa, at han som Rekvirent af den Auktion, ved hvilken Effekterne bortsolgte, maa være medansvarlig ligeoverfor Citanten for den brugte Fremgangsmaade, navnlig for at Forauktioneringen fandt Sted uden forudgaaende særlig Bekjendtgjørelse og udenfor de i Auktionskataloget anførte Numre. Da det imidlertid er in confesso, at denne Indstævnte ikke har været vidende om, at nogen Tredjemand kunde have Ret til Effekterne, at han med Hensyn til den brugte Fremgangsmaade kun har fulgt Indstævnte Ravns Ordre, samt at han har udbetalt Auktionsprovenuet til Sidstnævnte, samt da det ikke kunde paahvile Indstævnte Nielsen som Auktionsholder forinden Auktionens Afholdelse at anstille Undersøgelse om, hvorvidt Ravn som Udlægshaver var berettiget til at lade de udlagte Gjenstande bortsælge, og om den lovlige Fremgangsmaade særlig i Henseende til Auktionens Bekjendtgjørelse var iagttaget, findes han ikke at have paadraget sig noget Erstatningsansvar overfor Citanten, og den af ham i Sagen nedlagte Paastand om Frifindelse vil saaledes være at tage til Følge. Sagens Omkostninger findes, for saa vidt den angaar de Indstævnte Holm og Nielsen, at burde ophæves, hvorimod Indstævnte Ravn vil have at erstatte Citanten Sagens Omkostninger med 100 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 306. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Friederich Hermann Paul Stroomann (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Oktober 1893: Arrestanten Friederich Hermann Paul Stroomann bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Friederich Hermann Paul Stroomann til Høiesteretssagførerne Shaw og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, under hvilken Arrestanten Friederich Hermann Paul Stroomann tiltales for Bedrageri og Falsk, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Arrestanten, der den 7 Juli d. A. ankom her til Byen, havde her gjort Bekjendtskab med en Mand ved Navn Hugo Kneidel, af hvem han havde faaet at vide, at han var Svigersøn af en i Landsberg i Tyskland boende Mand ved Navn Adolf Höhne. Arrestanten, der befandt sig i Pengeforlegenhed, besluttede nu at benytte den Viden, han saaledes havde erhvervet sig, til at franarre nævnte Adolf Höhne et Pengebeløb og skrev i den Hensigt den 30 Juli d. A. paa et Stykke Papir en til oftnævnte Adolf Höhne adresseret, i det tyske Sprog affattet Anmodning om, at Höhne pr. Telegram vilde sende ham 125 Mark (hvad der svarer til ca. 110 Kr. i danske Penge), hvilken Anmodning han underskrev med Navnet „Hugo“, hvorved han sigtede til ovennævnte Hugo Kneidel. Arrestanten leverede derpaa det paagjældende Stykke Papir til Christen Sørensen Kirschner, der var Portier i det Hotel, hvor Arrestanten logerede, og bad ham aflevere det paa den herværende Telegrafstation, for at et Telegram af ovenanførte Indhold kunde blive afsendt til Adolf Höhne, og i Henhold til denne Anmod-

ning besørgede Kirschner, der var i god Tro, det paagjældende Telegram expederet. Arrestanten har erkjendt, at han benyttede Hugo Kneidels Navn paa anførte Maade uden Kneidels Vidende og Villie, at det var hans Hensigt, at faa Kneidels Svigerfader, Adolf Höhne, til at tro, at Telegrammet var afsendt af Kneidel for saaledes at bevæge Höhne til at efterkomme den i Telegrammet stillede Anmodning, og at det havde været hans Hensigt at tilegne sig det Beløb, som i Henhold til Anmodningen maatte blive stillet til hans Disposition af Höhne. Arrestanten opnaaede imidlertid ikke sin Hensigt, idet Höhne, efter hvad der foreligger, maa antages at have anet Uraad.

Da Arrestanten bad Portier Kirschner om at besørge ovennævnte Telegram afsendt, anmodede han ham samtidig om at lægge ud for ham, hvad Telegramgebyret maatte beløbe sig til, idet han lovede ham at betale ham, naar de i Telegrammet begjærte Penge ankom, og i Henhold til denne Anmodning har Kirschner, der stolede paa, at Arrestanten vilde faa den forlangte Sum Penge tilsendt, for Arrestanten udlagt 1 Kr. 44 Øre. Dette Beløb har Arrestanten ikke senere seet sig istand til at betale Kirschner, og han har erkjendt, at han, da han rettede ovennævnte Anmodning til Kirschner, i Virkeligheden ikke havde Udsigt til at yde denne den lovede Dækning for Beløbet, saafremt det ikke skulde lykkes ham at franarre Höhne de 125 Mark. Derimod har han vedvarende fastholdt, at det var hans Hensigt at betale Kirschner det paagjældende Beløb.

I Tiden fra 7 Juli til 2 August d. A. logerede Arrestanten i et herværende Hotel Garni, der indehaves af Ida Schlichting Carlsen, og er herved for Kost og Logi blevet Ida Carlsen et Beløb af 82 Kr. skyldig, som han ikke har seet sig istand til at betale.

Medens Arrestanten nu vedvarende har fastholdt, at det hele Tiden har været hans Hensigt at betale Ida Carlsen, hvad han maatte blive hende skyldig, og i saa Henseende har henvist til, at det netop var for at klare sin Gjæld til hende, at han afsendte det ovennævnte Telegram, har han derimod erkjendt, at han, der i Løbet af en 10 Dages Tid havde forbrugt alle eller Størsteparten af de Penge, hvoraf han ved sin Ankomst her til Byen var i Besiddelse, skjøndt han indsaa, at han herefter ikke havde nogen begrundet Udsigt til at kunne betale Ida Carlsen, hvad han var og ved sit forlængede Ophold maatte blive hende skyldig, blev ved at bo i hendes Hotel, indtil han den 2 August blev anholdt her under Sagen. Fra det Øjeblik Arrestanten, som anført, blev klar paa, at han ikke havde nogen Udsigt til at kunne betale Ida Carlsen, og indtil den 2 August voxede hans Gjæld til hende med mindst 40 Kr.

I Medfør af Ovenstaaende, og idet det endnu bemærkes, at Arrestantens Forklaring om, at det har været hans Hensigt at

betale saavel Kirschner som Ida Carlsen ikke vil kunne forkastes, vil han, der har forklaret, at han er 31 Aar gammel, hvilket er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er fundet forhen straffet her i Landet, nu være at ansee efter Straffelovens §§ 257 og 268 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Arrestanten, der er Udlænding, og som ikke har havt stadig Ophold her i Landet i de 5 sidste Aar, vil derhos i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Torsdagen den 7 December.

Nr. 142. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Niels Frederik Nielsen (Def. Arntzen som privat engageret),

der tiltales for uberettiget Salg af Medicinalvarer.

Horsens Kjøbstads Politirets Dom af 11 Oktober 1892: Tiltalte, Materialist cand. pharm. Niels Frederik Nielsen bør til Horsens Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 200 Kr. og derhos betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden trende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 December 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktør og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Jørgensen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har det kongelige Sundhedskollegium afgivet en Erklæring, der gaar ud paa, at den kemisk rene Karbolsyre ikke ophører at være reen Karbolsyre derved, at den blandes med Vand, og at den rene Karbolsyre som Regel benyttes i fortyndet Tilstand, naar den anvendes til medicinsk eller lægevidenskabeligt

Brug. Idet herefter ogsaa den under Sagen omhandlede Blanding af reen Karbolsyre og Vand maa betragtes som et blandt de præparerede Medicinalvarer henhørende Lægemiddel, hvis Forhandling er Apothekerne forbeholdt, uden at de Høiesteret fra Tiltaltes Side forelagte nye Oplysninger kunne føre til anden Opfattelse, maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Forordning 4 December 1672 § 30, hvorfor Dommen bliver at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Frederik Nielsen til Høiesteretssagfører Lunn 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Materialist Niels Frederik Nielsen, der tidligere har været anset, dels ifølge Horsens Kjøbstads Politirets Dom af 3 Juni 1868 i Medfør af Næringslovens § 75, dels ifølge Høiesterets Dom af 18 Juni 1869 efter samme Lovbestemmelse og Frdn. af 4 December 1672 § 30 med Bøder henholdsvis af 10 Rdl. til Horsens Kjøbstads Kæmmerkasse og 100 Rdl. til samme Kjøbstads Fattigkasse, tiltales under nærværende Sag for uberettiget Handel med Medicinalvarer. Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstækkelig godtgjort, at han, der i November Maaned 1866 har løst Borgerskab i Horsens som Materialist, har i indeværende Aar forhandlet Karbolvand, der efter, hvad der foreligger under Sagen, maa antages at have indeholdt fra 2 til 5% ren Karbolsyre fortyndet med Vand. Tiltalte har derhos forklaret, at han meget vel vidste, at ren Karbolsyre henhører til de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, jfr. Justitsministeriets Bekjendtgørelse af 13 November 1886, men han har villet gjøre gjældende, at Forbudet kun angaaer Salg af ren Karbolsyre i ublandet og ufortyndet Tilstand, ikke derimod Salg af saadanne Præparater, hvor den rene Karbolsyre er blandet med andre Stoffer, f. Eks. Olie, Sæbe og deslige, eller — saaledes som her er sket — fortyndet med Vand. I Skrivelse af 20 Marts 1886 har det kongelige Sundhedskollegium imidlertid, foranlediget ved en til samme til Justitsministeriet rettet Forespørgsel, erklæret, at Karbolsyre i en hvilkensomhelst Fortynding eller Blanding kun

benyttes i Lægevidenskabens Tjeneste, og at dens Forhandling derfor bør være Apothekerne forbeholdt. Det hedder derhos videre i Skrivelsen, at der i den til Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 23 Marts 1871 føjede Fortegnelse over præparerede Medicinalvarer, der antages at være undtagne fra den almindelige Detailhandel, kun nævnes *Acidum cabolicum seu phenylicum purum*, men at der i denne Fortegnelse tillige er opført *Aquae medicatae*, *Olea medicata*, *Ungventa medicata* o. s. v., og at til disse rent farmaceutiske Præparater bør Opløsninger af Karbolsyre med Vand eller Blandinger af den med Fedt eller andre Substanser være at henføre, hvorfor Kollegiet ikke ser rettere, end at alle Midler, der indeholde Karbolsyre, maa være undtagne fra den almindelige Detailhandel. Det maa herefter antages, at den rene Karbolsyre, fortyndet eller blandet med Vand, maa henregnes til de præparerede Medicinalvarer, der ifølge den oven citerede Bekjendtgjørelse af 13 November 1886, der har afløst den tidligere Bekjendtgjørelse af 23 Maj 1871, med hvilken den dog, hvad de foreliggende Punkter angaaer, er fuldstændig overensstemmende, ere undtagne fra den almindelige Detailhandel. Det maa derfor billiges, at Tiltalte for sit omhandlede Forhold ved Politirettsdommen er anset efter Frdn. 4 December 1672 § 30 med en Bøde af 200 til Horsens Kjøbstads Kæmnerkasse, og bemeldte Dom vil saaledes være af stadfæste.

Nr. 238. Underretssagfører **Strandby** som Kurator i forhenværende Kroforpagter **P. Wegeners** Konkursbo
(Lunn efter Ordre)

contra

Kroejer P. Petersen (Jensen efter Ordre)

angaaende Aerkjendelse som privilegeret i nævnte Konkursbo af en Huslejevordring.

Nørvang-Tørrild Herreders Skifterets Decision af 20 Maj 1892. Kroejer P. Petersen i Bredsten bør i nærværende Konkursbo nyde Fortrinsret i Henhold til Konkurslovens § 33 Nr. 2 Litra a for et Beløb af 119 Kr. 70 Øre af den af ham ved Anmeldelsen af 24 December 1890 anmeldte Fordring i Boet med Renter heraf efter 5 pCt. p. a. fra Anmeldelsens Dato, til Betaling sker, men for den øvrige Del af Huslejevordringen efter Anmeldelse 1030 Kr. 30 Øre med Renter som

paastaet kun anerkjendes som simpel personlig Fordringshaver i Boet.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Marts 1893: Citanten, Kroejer P. Petersen, bør være berettiget til for den af i P. Wegeners Konkursbo anmeldte Huslejevordring paa 1150 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra Anmeldelsens Dato den 24 December 1890 at nyde Fortrinsret i Henhold til Konkursloven af 25 Marts 1872 § 33 Nr. 2 a. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 80 Krøner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses bedder det: Ved Lejekontrakt af 28 Oktober 1885 bortlejede Citanten, Kroejer P. Petersen af Bredsten, en Del nærmere betegnede Lokaler i den ham tilhørende Ejendom Bredsten Kro til P. Wegener fra 1 November 1885 til 1 November 1893 for en aarlig Lejeafgift af 2300 Kr., der skulde erlægges halvaarsvis forud hver 1 November og 1 Maj, hvorhos det i Kontrakten endvidere var fastsat, at saafremt Lejeafgiften nogensinde skulde udeblive over Forfaldstid, eller Lejeren i nogensomhelst andet væsentligt Punkt misligholdt de ham ifølge Kontrakten paahvilende Forpligtelser, skulde Ejeren være berettiget til at fordr Lejeren udsat, hvorhos Lejeren foruden at betale Ejeren Lejen for det forløbne Halvaar desuden skulde betale ham en Erstatning af 2300 Kr. for Kontraktens Misligholdelse. Efterat Lejeforholdet var tiltraadt

og fortsat nogle Aar, udeblev Wegener med Betaling af den den 1 November 1890 forfaldende Lejepræstation for Tiden fra 1 November 1890 til 1 Maj 1891, og under 11 November 1890 blev Wegeners Bo efter hans derom fremsatte Begjæring taget under Konkursbehandling ved Nørvang-Tørrilds Herreders Skifteret. Konkursboet indtraadte foreløbig i Lejeforholdet, men under 8 December 1890 blev der mellem Citanten, der ønskede at benytte sin Ret til paa Grund af den stedfundne Misligholdelse at udsætte Lejeren af det Udlejede, og Konkursboets Kurator, Sagfører Strandby i Vejle, afsluttet en Overenskomst om, at Konkursboet den nævnte Dag skulde betragtes som udsat af de lejede Krokaler ved en Fogedforretning, der supponeredes afholdt den nævnte Dag, og at Citantens Krav paa Husleje, Erstatning m. m., der vilde blive anmeldt i Boet, skulde forbeholdes ham i videste Omfang. Citanten anmeldte derefter under 24 December 1890 dels en Fordring paa Huslejen for Halvaaret fra 1 November 1890 til 1 Maj 1891 paa 1150 Kr., dels en Fordring paa Erstatning af 2300 for Misligholdelse af Kontrakten og paastod han sig disse Beløb tilligemed Renter af samme 5 pCt. p. a. fra Anmeldelsens Dato skadesløst udbetalte af Boets Masse, hvorhos han reserverede sig sin Ret til Erstatning paa Grund af, at Fallenten skulde have forsømt at vedligeholde det Lejede.

Af den anmeldte Huslejefordring paa 1150 Kr. blev et Beløb af 119 Kr. 70 Øre, der udgjorde Huslejen fra 1 November 1890 til den 8 December f. A., paa hvilken Dag den ovennævnte Overenskomst blev indgaaet, tilligemed Renter af 5 pCt. p. a. fra Anmeldelsesdagen ved Prøvelsen af Fordringerne i Boet anerkjendt som privilegeret i Henhold til Konkursloven § 33 Nr. 2 a, medens Restbeløbet af den nævnte Fordring 1030 Kr. 30 Øre samt Erstatningsfordringen paa 2300 Kr. tilligemed Renter, som anført, kun blev anerkjendt som simpel personlig Fordring. Da Citanten for Huslejefordringens Vedkommende fastholdt sin Paa-stand om, at denne Fordring i sin Helhed maatte anses for privilegeret, opstod der under Konkursbehandlingen en Disput, og ved Skifterettens derefter afsagte Decision blev der givet Boets Paastand Medhold,

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 December 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 41.

Torsdagen den 7 December.

Nr. 238. Underretssagfører Strandby som Kurator i forhen-
værende Kroforpagter P. Wegeners Konkursbo
(Lunn efter Ordre)

contra

Kroejer P. Petersen (Jensen efter Ordre).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Citanten har nu efter Stævning til Sagfører Strandby i Vejle som Kurator i P. Wegeners Konkursbo indanket Sagen her for Retten, hvor han har paastaaet den indankede Decision forandret derhen, at den anmeldte Huslejekfordring paa 1150 Kr. med Renter, som ovenanført, anerkjendes som berettiget til fortrinsvis Fyldestgørelse, ialfald som Huslejekrav. Indstævnte har paastaaet den indankede Skiftedecision stadfæstet.

Imod at den nævnte Fordring i sin Helhed anerkjendes som Huslejekrav, er der fra Boets Side gjort gjældende, at Citantens Fordring kun for den Tid, Fallenten eller Boet var i Besiddelse af det Udlejede, kan betragtes som et Huslejekrav, men at hans Krav fra den Dag, Boet udtraadte af Besiddelsen af de lejede Lokaler, maa anses som et Erstatningskrav, for hvilket der ikke kan tilkomme ham den i Konkurslovens § 33 Nr. 2 a hjemlede Fortrinsret. Men da efter Indholdet af den indgaaede Lejekontrakt og Forholdets Natur Citantens Fordring, paa for det ved Konkursens Begyndelse løbende Halvaar at erholde det i Kontrakten betingede, forinden Konkursen forfaldne Lejebeløb i sin Helhed maa betragtes som en Fordring paa Husleje, uden at det kan komme i Betragtning herimod, at Lejeren eller hans Konkursbo i en Deel af det ommeldte Halvaar i Henhold til den fingerede Udsættelsesforretning ikke har havt Brugen af det

Udlejede, og det ikke kan antages, at der findes Hjemmel til at indskrænke Konkurslovens § 33 Nr. 2 a saaledes, at den kun skulde omfatte en saadan Del af Lejen, som kunde udregnes at svare til det indtil den Dag, Boet udtraadte af det Udlejedes Besiddelse, forløbne Tidsrum, vil der ikke kunne gives Indstævntes ovenanførte Betragtning Medhold, hvorimod Citanten vil være at kjende berettiget til for den i Boet anmeldte Huslejevordring paa 1150 Kr. med Renter som anført at fyldestgøres i Medfør af Konkurslovens § 33 Nr. 2 a. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de for Overretten fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Mandagen den 11 December.

Nr. 321. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Niels Christian Ibsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100, jfr. 98, samt for Omløben med Varer.

Aars- og Slet Herreders samt Løgstør Birks Extrarets Dom af 5 September 1893: Tiltalte, Niels Chr. Ibsen af Aalborg, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt til Aars og Slet Herreders og Løgstør Birks Politikasse erlægge en Bøde paa 40 Kr., hvorhos han vil have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Laursen, 12 Kr. og Defensor, Prokurator Mønsted, 10 Kr. De i Rettens Væрге værende hos Tiltalte forefundne Varer konfiskeres til Fordel for Gensdarm Pedersen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Oktober 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Bøden til Politikassen fastsættes til 80 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Håndberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for ulovlig Omløben med Varer, vil Sagen, da den ham for denne Forseelse ved den indankede Dom ikjendte Bøde i Forbindelse med de konfiskerede Varers Værdi ikke naaer summa appellabilis, og Dommen alene efter hans Begjæring er indstævnet for Høiesteret, være at afvise her fra Retten.

Forøvrigt vil Overretsdommen i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for ulovlig Omløben med Varer afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian Ibsen til Høiesteretssagførerne Jensen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Niels Christian Ibsen — der er født i Aaret 1831, og som tidligere, foruden at han har været straffet med Bøder for forskellige andre Lovovertrædelser, ifølge Overrettens Dom af 20 November 1876 har været anseet efter Straffelovens § 100, kfr. § 98, med en Bøde til Statskassen af 20 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 3 Dage, hvorhos han, efter ifølge Forlig inden Thisted Kjøbstads Politiret af 18 December 1882 og inden Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Politiret af 2 August 1887, af hvilke det sidstnævnte vedtoges i Gjentagelsestilfælde at skulle have samme Virkning som en Dom for 2den Gang begaaet Forseelse, at have været straffet for ulovlig Omløben med Varer med Bøder til Politikassen af henholdsvis 10 og 12 Kr. samt Konfiskation af forskellige hos ham forefundne Varer, ved den sidstnævnte Jurisdiktions Extrarets Dom af 22 Marts 1888 blev anseet for den nysnævnte Forseelse, 3die Gang begaaet, med en Bøde til Politikassen af 40 Kr. samt Konfiskationsstraf, medens den af ham under Sagen udstaaede Varetægtsarrest ifølge Dommen traadte i Stedet for den Straf, han endvidere havde forskyldt efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, hvorefter han ifølge tre Forlig inden Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Politiret henholdsvis af 4 April 1891, 1 December s. A. og 17 November 1892 paany har været straffet for ulovlig Omløben med

Varer, hver Gang med en Bøde til Politikassen af 20 Kr. — tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 100, jfr. § 98, samt for ulovlig Omløben med Varer.

Den 2 August d. A. antraf Gensdarm H. P. J. Pedersen, der havde faaet Ordre til at anholde Tiltalte i Anledning af, at det var kommet til Politiets Kundskab, at han paany gjorde sig skyldig i ulovlig Omløben med Varer i den sidstnævnte Jurisdiktion, Tiltalte i Haubro medførende en Del Varer, og da Pedersen, der var civilklædt, men som strax viste Tiltalte sit Politiskilt, forlangte at see disse, viste Tiltalte ham ogsaa Varerne, idet han dog nægtede at have Nøglen til en aflaaet Kurv, hvori han havde en Del af Varerne. Nøglen fandtes imidlertid alligevel hos Tiltalte, men idet Pedersen vilde lukke Kurven op, gik Tiltalte sin Vej, hvorfor Pedersen gik efter ham og søgte at holde ham tilbage, idet han erklærede ham for anholdt. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at han ved denne Lejlighed har gjort Modstand mod Pedersen og med Magt søgt at unddrage sig Anholdelsen, og er det i saa Henseende oplyst, at Tiltalte med en ca. $\frac{1}{2}$ Tomme tyk Egetræs Stok, som han medførte, som det maa antages flere Gange, slog Pedersen paa dennes højre Arm, og at der opstod en Brydning imellem dem, hvorunder de begge væltede omkuld, hvorhos Pedersen har udsagt, at Tiltalte under denne Brydning flere Gange tog efter hans Hals, og at han ogsaa gjorde Forsøg paa at bide ham samt brækkede hans Paraply i Stykker. Først da Pedersen fik tilkaldt Folk, faldt Tiltalte til Føje og fulgte godvillig med. Tiltalte, der har erkjendt, at han var vidende om Pedersens Stilling som Gensdarm, har iøvrigt udsagt, at han fra først af kun havde til Hensigt ved Flugt at unddrage sig Anholdelsen, men at han lidt efter lidt blev hidsig, særlig da Pedersen truede med at binde ham, og at han da gik videre, navnlig ved at slaa med Stokken, hvorved han, efter hvad han paastaar, kun vilde forhindre, at han blev bunden. I saa Henseende har Pedersen forklaret, at det er rigtigt, at han — der iøvrigt optraadte hæftigt mod Tiltalte — da denne vægrede sig ved at følge med ham og gjorde Modstand herimod, vilde binde Tiltaltes Hænder. Pedersen, der, da han den 2 August mødte under Forhøret, som Følge af Overfaldet havde en Hudafskrabning paa Hagen, hvorhos han efter sit Udsagn var bleven stiv i Haandleddet, hvilket generede ham, naar han vilde skrive, har senere i en Politirapport af 11 s. M. erklæret, at Hudafskrabningen da var helet og Stivheden i Haandleddet forsvunden, saa at han følte sig overbevist om, at den ham overgaaede Overlast ikke mere vilde genere ham, og han har ikke under Sagen nedlagt nogen Erstatningspaastand mod Tiltalte.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Tiltalte for ulovlig Omløben

med Varer har han erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han har gjort sig skyldig heri ved at omføre til Salg forskjellige Varer, saasom Brillen, Brillefutteraler, Kamme, Saxe, Knive m. m., deriblandt navnlig ogsaa de hos ham ved hans Anholdelse forefundne Varer, der ere vurderede til ialt 25 Kr.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte være at ansee dels efter Straffelovens § 100, jfr. § 98 og § 23, dels efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for ulovlig Omløben med Varer, 4de Gang begaaet — i hvilken Henseende bemærkes, at der allerede af den Grund ikke vil kunne tillægges de ovennævnte 3 Politirets Forlig af 4 April og 1 December 1891 samt 17 November 1892 Gjentagelsesvirkning, at det, i hvert Fald ved de to førstnævnte, ikke er bestemt, at de, skjøndt de vedtagne Bøder vare under Minimum af Bøden for 4de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer, dog i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som Domme for denne Lovovertrædelse — med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og til en Bøde til Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Politikasse af 80 Kr. samt Konfiskation til Fordeel for Anmelderen af de ovennævnte, hos Tiltalte forefundne Varer.

Nr. 315. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Marinus Andersen Løth (Def. Halkier).

der tiltales efter Næringslovens §§ 75 og 78 for ulovligt Næringsbrug og ulovlig Beværtning med Øl og Brændevin.

Horns Herreds Politirets Dom af 27 Maj 1893: Tiltalte Detailhandler Marinus Andersen af Aalbæk i Raabjerg Sogn bør betale en Bøde af 20 Kr. til Hjørring Amts Fattigkasse samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Oktober 1893: Tiltalte Marinus Andersen Løth bør til Amtets Fattigkasse bøde 40 Kr. samt have sin Ret til Brændevinsudsalg forbrudt. Saa

udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adtærd efter Loven.

Høiestorets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Marinus Andersen Løth til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Detailhandler Marinus Andersen Løth — der er født i Aaret 1847, og som den 11 Juli 1883 inden Horns Herreds Politiret har for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 78 vedtaget at erlægge en Bøde af 10 Kr. til Amtsfattigkassen, saaledes at denne Afgjørelse i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Dom — er under nærværende Sag sat under Tiltale efter bemeldte Lovbestemmelser for ulovligt Næringsbrug og ulovlig Beværtning med Øl og Brændevin; men bliver der efter det Omfang, i hvilket Sagen, der alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring, er paakjendt ved den indankede Politirets Dom, dog for Overretten alene Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte har gjort sig skyldig i ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Efter Sagens Oplysninger, der tildeels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, udøver Tiltalte, hvem der under 10 Maj 1883 er meddelt Næringsbevis paa Detail- og Brændevinshandel, men som derimod maa antages ikke at have erhvervet nogen Adkomst til at drive Beværtningsnæring, bemeldte sit Næringsbrug i en i Aalbæk, 10 Alen Vest for Vejen mellem Frederikshavn og Skagen beliggende Bygning, i hvis østlige Ende Butiken er indrettet saaledes, at den ved en Dør paa Bygningens nordlige Side staar i Forbindelse med en i en Tilbygning indrettet Gang eller Forstue, hvorfra der er Udgang dels gennem en Dør mod Øst, dels gennem en Dør mod Vest til en aaben Plads, som ligger Nord for Hovedbygningen, og til hvilken der tillige er Udgang fra

selve Beboelseslejligheden, der indtager Bygningens vestlige Del og ved en Dør staar i Forbindelse med den tilstødende Butik. Den nævnte aabne Plads er derhos begrændset mod Nord af en fra bemeldte offentlige Vej i vestlig Retning førende privat Vej, der dog maa antages faktisk at blive benyttet af alle og enhver, og ved hvis nordlige Side Tiltalte har ladet opføre en Ladebygning, samt mod Vest af en Del af en anden Bygning, mellem hvilken og Hovedbygningens nordvestlige Hjørne der er anbragt et Plankeværk, og i hvis sydlige, ikke til Pladsen stødende Ende der er indrettet en Rejsestald, medens den iøvrigt benyttes som Varehus.

Foruden at nu de af 3de Fiskere under Sagen afgivne ubeedigede Forklaringer gaa ud paa, at flere Gange, navnlig i sidstafvigte Vinter, have enten de selv eller andre hos Tiltalte kjøbt Brændevin, som derefter er bleven nydt enten i Rejsestalden eller i Gaarden eller paa den nævnte private Vej, hvor navnlig den ene af de paagjældende Fiskere ofte vil have seet Folk samles i Flokke og drikke Brændevin, er det af Fisker Martin Christian Christensen edelig forklaret, at han hos Tiltalte ofte har kjøbt Brændevin, som han naar det har været Vinter og Frost, har fortæret i Tiltaltes Butiksgang eller Forstue, og at han og andre, naar der i sidst afvigte Vinter var Snekastning paa Vejene, toge Plads i Tiltaltes Rejsestald og her drak Brændevin, som de havde kjøbt hos Tiltalte, samt at han undertiden, naar han er kommen hjem fra Havet, hos Tiltalte har kjøbt Brændevin for 3 Øre eller $\frac{1}{2}$ Pægl Brændevin til 5 Øre, hvilken han har deelt med en Kammerat, og er denne Brændevin, til hvilken han stundom tillige har kjøbt Flaske hos Tiltalte, bleven drukket i Forstuen eller udenfor Huset, men ingensinde i Butiken. Ligeledes har Fisker Thomas Peter Christensen edelig forklaret, at han tilligemed andre ofte har taget Brændevin, som de have kjøbt i Tiltaltes Butik, med udenfor og drukket den enten i Gangen eller paa Pladsen Nord for Huset eller — som det skete 2 à 3 Gange under Snekastningen i sidste Vinter — i Tiltaltes Rejsestald, samt at det ogsaa undertiden er sket, at han paa Skagens Landevej har drukket Brændevin, som han havde kjøbt i Butiken, og derefter atter har begivet sig ind i denne og kjøbt Brændevin, som han ligeledes har nydt paa Landevejen. Endelig har ogsaa Sogneraadsformand Chr. Thomsen edelig afgivet en Forklaring, hvorefter der ved flere Lejligheder er i Gangen, Stalden eller udenfor Huset, navnlig paa den ovennævnte private Vej, blevet drukket Brændevin, kjøbt i Tiltaltes Butik, og som iøvrigt gaar ud paa, at under det saaledes i sidste Vinter stedfindende Drikkeri, ved hvilket det nok traf sig, at der var mange forsamlede hos Tiltalte, skete det ofte, at saa den ene og saa den anden med korte Mellemlum kom ind i Butiken og købte Brændevin, samt at det forekommer ham meget usandsynligt, at

Tiltalte ikke skulde have seet, at Folk jævnlig stode udenfor hans Hus og drak Brændevin.

Tiltalte har nu vel benægtet nogensinde at have set Nogen drikke Brændevin i Gangen, i Stalden eller udenfor hans Hus, ligesom han efter først at have erkjendt, at han har set Folk drikke Brændevin, som de havde købt hos ham, ude paa den ovennævnte private Vej, senere har erklæret ikke at kunne erindre saadant, og han har derhos gjort gjældende, at han formentlig maa være befriet for Ansvar derved, at han — hvad Sagens øvrige Oplysninger ogsaa bestyrke — har tilkjendegivet Kjøberne af Brændevin, at de ikke maatte drikke den paa hans Grund; men ved alt, hvad der ifølge det ovenanførte foreligger — hvortil endnu kan føjes, at Tiltalte har erkjendt, at de samme Folk ofte ere komne igjen og have købt Brændevin paany, efter at de nylig havde været inde og købt Brændevin — maa det dog ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte — for hvem det ved de af de afhørte Vidner omforklarede Lejligheder i Almindelighed maa have været indlysende, at den købte Brændevin var bestemt til Fortæring paa Stedet — har gjort sig skyldig i ulovlig Brændevinsudskjænkning, og han vil derfor for denne Forseelse anden Gang begaaet være at ansee efter Næringslovens § 78 med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 40 Kr., hvorhos han i Medfør af samme Lovbestemmelse vil være at dømme til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt.

Fredagen den 15 December.

Nr. 290. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Martin Sørensen og Ane Oline Sørensen,
Thomsens Enke (Def. Jensen),

der tiltales for Blodskam.

Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 17 Juli 1893: Arrestanten, fhv. Skolelærer i Lønstrup, Martin Sørensen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar, og Arrestanten, Enke Ane Oline Thomsen, født Sørensen, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør Arrestanterne og in solidum udrede de af denne Sag lovligt flydende Omkost-

ninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schmidt, 40 Kr., og til Defensor, Sagfører Jacobsen, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 September 1893: Arrestanten Martin Sørensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 6 Aar, og Tiltalte Ane Oline Sørensen, Thomsens Enke, til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udrede Arrestanten og Tiltalte og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, maa det billiges, at begge de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 161, men medens det maa have sit Forblivende ved den Tiltalte Martin Sørensen idømte Straf, findes Straffen for Ane Oline Sørensen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Ane Oline Sørensen, Thomsens Enke, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, til Høiesteretssagførererne Salomon og Jensen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten, fhv. Skolelærer Martin Sørensen og Ane Oline Sørensen, Thomsens Enke, for Blodskam. Ved Høiesterets Dom af 20 December 1888 i en Justitssag, hvorunder de Tiltalte sigtedes for den nævnte Forbrydelse, blev Arrestanten, trods hans til det Sidste fastholdte Benægtelse af at være Fader til Medtiltalte, der er født udenfor Ægteskab, saavel som af at have haft legemlig Omgang med hende, anset efter Straffelovens § 161 med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, medens Tiltalte, der ifølge sin Forklaring havde avlet sine i 1886 og

1887 fødte to Børn med Arrestanten, blev frifunden for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger, idet der ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste hendes i Sagen afgivne Forklaring, hvorefter hun i Tillid til Arrestantens Forsikringer vilde have troet, at hun ikke var hans Datter. Efterat Arrestanten havde udstaaet den nævnte Straf, vendte han den sidste eller næstsidste Dag i Aaret 1891 tilbage til Lønstrup, hvor han og Tiltalte havde opholdt sig under deres tidligere Samliv, og hvor Tiltalte, medens Arrestanten var i Straffeanstalten, var vedbleven at bo i et hans Søn tilhørende Hus, og efter en kort Tid at have logeret hos en Husmand og derefter boet til Leje i et Værelse i et forøvrigt ubeboet Hus i Lønstrup, flyttede Arrestanten, der under dette Ophold sammesteds havde faaet sin Forplejning hos Tiltalte, i Maj eller Juni f. A. med sin Seng ind i det af hende beboede Hus, ved hvis indvendige Indretning han samtidig foretog nogle Forandringer, saaledes at den af ham benyttede Del af Huset ved Døres Aflukning med Kroge kunde holdes afsondret fra det øvrige Hus, og at han og Tiltalte kunde have hver sin Indgang, og hvor han maa antages fra først af, naar han ikke tilbragte Natten paa Loftet, at have haft Natteleje i sin Seng i et særskilt Værelse, indtil hans Seng hen paa Efteraaret blev flyttet ind i Tiltaltes Sovekammer, hvorefter Begge vedbleve at have Natteleje der, hver med sin Seng, i Forbindelse med Tiltaltes tre Børn, af hvilke det ældste er avlet i hendes Ægteskab og maa antages at være født den 17 Oktober 1883. Den 24 April d. A. nedkom Tiltalte med et Drengbarn, ved hvis Anmeldelse til Kirkebogen ingen Barnefader blev opgivet, og da hun antoges at have avlet Barnet med Arrestanten, blev Undersøgelsen i nærværende Sag indledet.

Ved Tiltaltes første Afhøring vægrede hun sig ved at opgive, hvem der var Fader til bemeldte Barn, og paastod, at hun siden Arrestantens Løsladelse fra Straffeanstalten ikke havde haft legemlig Omgang med ham, og hermed vedblev hun i en Række Forhør, under hvilke hun tillige fremkom med Antydninger om, at Barnefaderen var en Mand, som hun havde gjort Bekjendtskab med i 1891 og gjentagne Gange haft Samleje med i Eftersommeren 1892, og som havde lovet at gifte sig med hende, men som iøvrigt var hende ganske ubekjendt og end ikke paa hendes Spørgsmaal derom havde villet meddele hende sit Navn, men sagt, at hun kunde kalde ham Johannes. Da Tiltalte efter egen Begjæring atter den 4 Juni toges i Forhør, vedgik hun imidlertid, at hendes Forklaringer om at have haft Samleje med en saadan Person vare Opspind, samt at hun efter Arrestantens Hjemkomst fra Forbedringshuset havde plejet legemlig Omgang med ham, og at han er Fader til hendes den

24 April sidstleden fødte Barn, hvorhos hendes nærmere Forklaring gik ud paa Følgende:

Arrestanten, der ved sin Tilbagekomst efter udstaaet Straf viste sig venlig og meget kjærlig imod hende, gjorde dog ikke utugtige Tilmærmelser førend en Nat nogen Tid efter sin Indflytning i Huset, da han, der den Gang havde Natteleje enten paa Loftet eller i det ovenmeldte særskilte Værelse, kom ind i hendes Sovekammer og begjærede at faa Samleje med hende, hvad hun nødigt vilde indlade sig paa, da, som hun har udtrykt sig, hun ikke bryder sig om saadan Noget, men dog lod sig overtale til, uden at han anvendte Vold eller Trusler imod hende, og efter den Tid have de jævnlig havt legemlig Omgang med hinanden, stadig uden Tilbøjelighed fra hendes Side. Om Grunden til, at hun desuagtet indlod sig med Arrestanten, har Tiltalte anbragt, at hun frygtede for ellers at blive med sine Børn jaget ud af Huset, som Arrestanten bestyrede for sin Søn, og meget mod sit Ønske at maatte ty til Fattiggården, hvad Arrestanten oftere havde slaaet paa, uden at hun husker, at han just truede dermed, og hvad Arrestanten efter sin Forklaring ikke mindes at have talt om. Denne hele Forklaring — hvortil Tiltalte i Forbindelse med sin første Tilstaaelse føjede, at Grunden til, at hun fremkom med sine tidligere urigtige Forklaringer, var, at hun var saa bange for i Retten at blive stillet ligeoverfor Arrestanten og vedgaa Sandheden — samt at hun siden sin Nedkomst med det i 1887 fødte Barn ikke har havt Samleje med Andre end Arrestanten, har Tiltalte uforandret fastholdt i mange senere Forhør, ogsaa under gjentagne Konfrontationer med ham, deriblandt navnlig i et Forhør den 7 Juni, hvor hun, efterat have gjentaget sin Tilstaaelse i Arrestantens Paahør, og da han søgte at svække Tilstaaelsens Betydning, med stor Styrke fastholdt sin Forklaringes Rigtighed og under ny Konfrontation med Arrestanten gjentog, at det havde været hende en Samvittighedssag nu at sige Sandheden.

I det første over Tiltalte optagne Forhør udsagde hun endvidere, at hun jo meget vel vidste, at Arrestanten ved Høiesteretsdom var straffet for at have avlet Børn med hende, uagtet han ansaas for at være hendes Fader, men at hun vedblivende ikke troede dette, som Arrestanten ogsaa efter sin Hjemkomst havde nægtet for hende, og aldrig kan faa en saadan Tro, hvilket Anbringende — som hun iøvrigt i et senere Forhør i uklare Udtryk har søgt at ændre derhen, at hun troede, at Arrestanten var bleven straffet for et andet Forhold — imidlertid ikke kan komme i nogen Betragtning, og ligeledes har hun forklaret, at hendes oprindelige, urigtige Forklaringer ikke bleve afgivne i Henhold til nogen Aftale desangaaende med Arrestanten.

Arrestanten, der uanset den ovenmeldte Høiesteretsdom ogsaa under nærværende Sag har benægtet at være Fader til Til-

talte, har ligeledes vedholdende benægtet, at han under deres Samliv efter hans Tilbagekomst fra Strafanstalten har staaet i utugtigt Forhold til hende, medens han har erkjendt, at han i den Tid har vist hende Kjærtegn, men, som han har udtrykt sig, alene paa faderlig Maade. Dette er imidlertid i bestemt Strid med, hvad der under Sagen er forklaret af Forskjellige, som jævnlig have havt Lejlighed til at iagttage, hvorledes han omgikkes hende, og ligesom en i Frederikshavn bosat Broder til Tiltalte, der efterat have besøgt hende i Lønstrup i et under Sagen fremlagt Brev af 28 Februar 1892 advarede hende med Hensyn til Forholdet til Arrestanten, i Brevet bl. A. udtalte, at „det passer sig ikke for Eder og overfor Folk, som se derpaa, den væmmelige Kyssen og Slikken“, saaledes har et fremlagt Brev, som Arrestanten ved Paasketid s. A., medens Tiltalte en kort Tid opholdt sig hos sin Moder, tilskrev hende, ganske Karakter af et Elskovsbrev, hvad ogsaa gjælder om hendes Svarskrivelse til bemeldte Brev. Da mange under Sagen afhørte Deponenter have givet Tiltalte det Vidnesbyrd, at hun, saavel medens Arrestanten var i Forbedringshuset som efter hans Hjemkomst derfra har, afset fra hendes Forhold til ham, ført en sædelig Vandel, maa endvidere Arrestantens forskjellige under Sagen fremsatte, ikke af Nogetsomhelst bestyrkede Antydninger om, hvem der kunde være Fader til Tiltaltes sidstfødte Barn — blandt hvilke han har nævnt den nuværende Herredsfoged i Vennebjerg Herred, der i den Anledning vøg sit Sæde under Sagens videre Behandling, men hvem Arrestanten iøvrigt senere har erkjendt at have sigtet uden Grund — betragtes som Forsøg paa at bortlede Mistanken om hans egen Brøde og saaledes tale imod ham. Det Samme gjælder ligeledes hans gjentagne Forklaringer om, at han — der, som meldt, vil have stillet sig i faderligt Forhold til Tiltalte, og som vil være bleven vred over, at hun var bleven besvangret — ingensinde har spurgt hende om, hvem der var Fader til hendes Barn, hvilket stemmer med, hvad Tiltalte har udsagt, og ligesom det efter Alt, hvad der er oplyst, maa antages, at hvis Tiltalte i det paagjældende Tidsrum havde staaet i Forhold til nogen anden Mandsperson end Arrestanten, vilde dette ikke let have kunnet undgaa at blive iagttaget af Omboende, saaledes ses de af disse, der ere blevne afhørte under Sagen, ikke at have mærket Noget i saa Henseende, men at have betragtet det som givet, at Arrestanten levede i utugtlig Forbindelse med Tiltalte i deres fælles Bolig, og at han er Fader til hendes ommeldte Barn.

Efter hvad saaledes er anført, og idet det derefter navnlig ogsaa maa, mod Arrestantens Benægtelse, anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltaltes omhandlede fornyede Samliv har været saaledes som af Tiltalte forklaret, ville de Tiltalte — af hvilke Ane Oline Sørensen, der er født i

Aaret 1860, ikke ses tidligere at have været yderligere tiltalt eller straffet end ovenfor anført, medens Arrestanten, der er født i 1840, endvidere har ifølge Høiesteretsdom af 8 December 1880 i en privat Injuriesag været anset efter Straffelovens § 215 med simpelt Fængsel i 2 Maaneder, foruden at han henholdsvis i 1864 og i 1875 har været sigtet for Hoer og for gjentagne Gange at have forsøgt at forgive sin fraseparerede Hustru, uden at dog de i disse Aaledninger indledte offentlige Undersøgelser førte til Aktion imod ham — begge være at ansee efter Straffelovens § 161 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes, for Arrestanten til Tugthusarbejde i 6 Aar og for Tiltalte til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 327. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jens Christian Laurits Jensen
og **Niels Henrik Sundahl** (Def. Asmussen),

der tiltales for Betleri.

Wedellsborg Birks Politirets Dom af 5 Oktober 1893: Arrestanterne Arbejdsmand Jens Christian Laurits Jensen og Murersvend Niels Henrik Sundahl bør straffes med Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt, hver især i 90 Dage. Saa bør de og, En for Begge og Begge for En, betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 November 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at ståde, dog at Straffetiden for Arrestanten Jens Christian Laurits Jensen bestemmes til 60 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Procuretorerne Jacobsen og Halko, betale nævnte Arrestant og Arrestanten Niels Henrik Sundahl, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, til Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Wedellsborg Birks Politiret hertil indankede mod Arrestanterne Jens Christian Laurits Jensen og Niels Henrik Sundahl for Betleri anlagte Sag er det ved deres egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser godtgjort, at de i September Maaned d. A. i Forening have betlet i Eggen mellem Middelfart og Udby. Arrestanten Jensen er født den 9 Februar 1864 og har gjøetagne Gange været straffet, derunder 3 Gange for Løsgænger, de tvende Gange i Forbindelse med Betleri, bl. a. ifølge Ribe Kjøbstads Politirets Dom af 13 April 1889 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5, jfr. § 2, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Senest er han anset ved Vends Herreds Extraretsdom af 18 Marts 1892 efter Strfl.s § 101, jfr. §§ 99 og 58, saaledes at den litte Varetægtsarrest traadte i Stedet for Straf. Arrestanten Sundahl er født den 6 Maj 1864 og mange Gange Gange straffet, bl. a. for Betleri, senest ifølge Odense Kjøbstads Politiretsdom af 25 Maj 1892 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage og samme Kjøbstads Extraretsdom af 3 September s. A. efter Strfl.s § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at ansee efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt, Sundahl i 90 Dage og Jensen i 60 Dage.

Nr. 308. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Peder Jensen og Johanne Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for uagtet Øvrighedens Advarsel at have ført et forargeligt Samliv.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 21 September 1893: De Tiltalte, Skræder Peder Jensen og ugift Johanne Nielsen, bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt Een for Begge og Begge for Een tilsvare Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, og Defensor, Prokurator Drechsel, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Oktober 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Petersen og Steinthal for Overretten betale de Tiltalte Skræder Peder Jensen og ugift Johanne Nielsen Een for Begge og Begge for Een 15 Kr. til hver.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Peder Jensen og Johanne Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmis-er hedder det: De Tiltalte, Skræder Peder Jensen og ugift Johanne Nielsen, der tidligere have været ansete ved nærværende Rets Dom af 16 Maj 1882 efter Straffelovens § 178 hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 15 Dage, ved samme Rets Dom af 1 Maj 1883 efter samme Lovbestemmelse hver især med Fængsel paa Vand

og Brød i 8 Dage, ved Høiesterets Dom af 27 November 1885 efter samme Lovbestemmelse hvor især med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og senest ved samme Rets Dom af 9 November 1891 efter samme Lovbestemmelse, for Tiltalte Jensens Vedkommende sammenholdt med Straffelovens § 23, Jensen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 32 Dage og Johanne Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, tiltales under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag paany for, naagtet Øvrighedens Advarsel, at have ført et forargeligt Samliv, og er det i saa Henseende ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de, hvem der den 20 December 1881 er bleven forkyndt en af Amtmanden over Sorø Amt den 14 s. M. udfærdiget Advarsel om at fjærne sig fra hinanden og derefter holde sig fra hinanden, og for hvem denne Advarsel gjentagne Gange inden Slagelse Kjøbstads Politiret er bleven indskjærpet, senest den 30 Juli 1883, desnaagtet havde, efterat den sidste Høiesteretsdom var overgaaet dem, fortsat deres forargelige Samliv, idet de med en Afbrydelse af ca. 1 Maaned fra engang i December Maaned f. A. have levet sammen som Mand og Kone. Tiltalte Jensen er født den 8 November 1827 og anset som ovenfor anført. Tiltalte Johanne Nielsen er født den 16 November 1856 og, foruden at være anset som ovenfor anført, oftere tidligere straffet, navnlig for Ejendomsindgreb. Som Følge af det Anførte maa det billiges, at de Tiltalte ved den indankede Dom ere ansete efter Straffelovens § 178, for Tiltalte Jensens Vedkommende sammenholdt med § 23, og da de valgte Straffe, nemlig for Jensen Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og for Johanne Nielsen Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Rettelse.

P. 563, Linie 3 f. o.: Straffelovens § 253, læs: Straffelovens § 256, jfr. § 253.

Færdig fra Trykkeriet den 4 Januar 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 42.

Mandagen den 18 December.

Nr. 329. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Peder Jacobsen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Juli 1893: Tiltalte, Slagter Carl Peder Jacobsen af Aunslev, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage samt udrede de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, og Defensor, Prokurator Kramer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Oktober 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Gottschalck, betaler Tiltalte, Slagter Carl Peder Jacobsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Peder Jacobsen til

Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Slagter Carl Peder Jacobsen, der er født den 25. April 1860 og ikke funden forhen straffet, aktioneres for betragteligt Forhold, ere de nærmere Omstændigheder ifølge Tiltaltes Tilstaaelse og de iøvrigt foreliggende Oplysninger i det Væsentlige følgende. Den 12 Februar d. A. købte Tiltalte af en Gaardejer i Aunslev for en Kjøbesum af ca. 365 Kr. en Hoppe, der solgtes ham som lam og stram i Bagbenene. Hoppen led nemlig, efter hvad der maa antages, af skjult Spat i det ene Bagben, hvilken Fejl medfører Halthed, men saaledes, at Haltheden kan tabe sig betydeligt og vel endog forbigaaende helt forsvinde, naar Dyret holdes i Bevægelse. Den følgende Dag førte Tiltalte Hoppen til Marked i Odense og indlød sig her i Handel om den med Gaardmand Niels Jørgensen af Højme Mark, overfor hvem han erklærede at indestaa for, at Hoppen var ærlig og reel og fri for skjulte Fejl. Den blev præsenteret i Løb for Jørgensen, og ifølge flere under Sagen afhørte Personers samstemmende Udsagn frembød den ikke under Løbet Tegn paa Halthed, om end nogle af de Afhørte ville have bemærket, at den ikke løb godt eller ikke havde noget rent Løb. Jørgensen opdagede ikke Fejlen og købte Hoppen af Tiltalte for 500 Kr., der bleve udbetalte denne. Om Hoppens virkelige Værdi i Handel og Vandel foreligger der ikke sikre Oplysninger, men efter det fremkomne maa der i ethvert Fald gaaes ud fra, at den paa Grund af den tilstedeværende Fejl har været betydelig lavere end 500 Kr. Ifølge Tiltaltes Forklaring indsaa han meget vel, da Handelen kom i Stand, at Jørgensen ikke havde opdaget Fejlen, idet det var ham klart, at Jørgensen under en modsat Forudsætning ikke vilde have betalt 500 Kr. for Hesten, og Tiltalte har endog erkjendt, at hans Bestræbelse gik ud paa at skjule Fejlen for Kjøbereren, men til sit Forsvar har han anført, at Fejlen var synlig, medens han kun havde indestaaet for usynlige Fejl, og at det derfor ifølge Kutume i Hestehandelen har været Kjøberens Sag at se sig for. Ligesom det imidlertid af de foranførte Oplysninger fremgaar, at Fejlen i ethvert Fald ikke i sit fulde Omfang har været synlig, saaledes har Tiltalte ved, som sket, at fortie samme og benytte sig af Jørgensens ham aabenbare Vildfarelse til at gjøre sig Fordel paa dennes Bekostning gjort sig skyldig i et svingagtigt Forhold, for hvilket han

ved den indankede Dom rettelig er anseet efter Straffelovens § 257, og da den valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fængeskost i 10 Dage findes passende, samt da Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes tiltrædes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 303. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Niels Jacobsen Hald og Hustru Mette Johanne, født Madsen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 30 August 1893: De Tiltalte, Niels Jacobsen Hald af Holstebro og Hustru Mette Johanne Madsen bør hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Niels Jacobsen bør udrede de med hans Arrest forbundne Omkostninger, og bør begge de Tiltalte derhos in solidum udrede de øvrige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Aggerholm, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Falbe Hansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Oktober 1893: De Tiltalte, Niels Jacobsen Hald og hans Hustru, Mette Johanne Madsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter de Høiesteret forelagte Oplysninger ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste de Tiltaltes Forklaringer om, at de betragtede de i den indankede Dom omtalte fra Datteren sendte 45 Kroner som et Laan, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Niels Jacobsen Hald og Hustru Mette Johanne Madsen for Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger havde de Tiltalte modtaget et af deres Datter, Karen Jacobsen, den 10 Maj 1889 udenfor Ægteskab født Barn i Pleje fra 1 November s. A. mod et Vederlag, af hvilket Sogneraadet for Maabjerg Kommune, hvor Barnet var forsørgelsesberettiget, havde paataget sig at yde 30 Kr. for det første Aar, medens Resten af Vederlaget for dette Aar, der efter de Tiltaltes Forklaringer i det Hele var fastsat til 90 Kr., skulde betales af Barnets Moder. Da imidlertid denne, der i November 1889 rejste til Slesvig, ikke betalte noget af det lovede Vederlag, blev der mellem Tiltalte, Mette Johanne Madsen, og den daværende Formand for det nævnte Sogneraad, idet hun og hendes Mand — som hun angav — ikke vidste, hvor Datteren opholdt sig, truffen den Aftale, at Sogneraadet fra 1 November 1890 skulde yde de Tiltalte 70 Kr. aarlig i Plejeløn for Barnet, dog paa det Vilkaar, at heri skulde afgaa, hvad Barnets Moder selv maatte kunne betale, og de Tiltalte, af hvilke Hald har erkjendt, at han af sin Hustru blev sat i Kundskab om den saaledes truffne Aftale, have nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at de derefter lige over for Sogneraadet have fortiet, at de af Barnets Moder have modtaget — foruden 70 Reichsmark, som hun ydede dem under et Ophold i deres Hus i Efteraaret 1891, men hvorom der ikke bliver Spørgsmaal her for Retten, idet de Tiltalte for deres Forhold med Hensyn til dette Beløb, som de ville have betragtet som skyldigt Vederlag for det første Plejeaar, ikke ved Underretsdømmen, der alene er appelleret efter deres Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ere ansete med Straf — endvidere 45 Kr., som hun i November 1892 sendte dem fra sit daværende Opholdssted i Slesvig, samt at de navnlig efter Modtagelsen af sidstnævnte Beløb, uden at omtale dette, have i Begyndelsen af Februar og i Begyndelsen af Maj s. A. af Sogneraadet ladet sig udbetale hver Gang 17 Kr. 50 Øre eller Fjerdedelen af det tilslagte fulde Vederlag for et Aar.

Det er imidlertid oplyst under Sagen, at de Tiltaltes ovennævnte Datter i sidste Vinter eller — som det navnlig maa antages — ved Begyndelsen af Februar Maaned d. A. paany kom hjem til Forældrene i frugtsommelig Tilstand og derefter havde Ophold hos dem i omtrent 3 Maaneder, uden at hun ydede dem noget Vederlag derfor, og de Tiltalte have nu under Sagen gjort gjældende, at de dels nærmest betragtede de 45 Kr., som de modtog fra Datteren, som et Laan eller en Hjælp, hvorom de skriftlig havde anmodet hende, dels i al Fald have anseet sig berettigede til at betragte Pengene som Vederlag for Datterens ommeldte Ophold i deres Hus i indeværende Aar og derfor ikke have anseet sig pligtige til at underrette Sogneraadet derom eller at lade det afkorte i de Bidrag til Barnets Underholdning, som de — som meldt — modtog af Sogneraadet i Begyndelsen af Februar og i Begyndelsen af Maj.

Efter den af Tiltaltes ommeldte Datter afgivne Forklaring og Sagens øvrige Omstændigheder maa det nu vel, uanseet de Tiltaltes modstaaende Forklaringer, antages, at de maatte indsee, at det var Datterens Mening, at Pengene skulde være et Bidrag til hendes Barns Forsørgelse; men derimod kan der ikke uden videre gaas ud fra, at de tillige have indseet, at Beløbet netop skulde afkortes med lige Dele i hvert af de Bidrag, som Sogneraadet havde at yde i hvert af de efterfølgende Fjerdingaar, og at de som Følge heraf være pligtige til strax at underrette Sogneraadet om, at de havde modtaget Pengene. Der findes derfor ikke af deres Unladelse af at omtale Modtagelsen af Pengene, da Sogneraadet i Begyndelsen af Februar udbetalte dem 17 Kr. 50 Øre, med Sikkerhed at kunne udledes bedragerisk Hensigt hos de Tiltalte, og end mindre kan det forudsættes, at de have havt saadan Hensigt, den Gang de i Begyndelsen af Maj, ligeledes uden at omtale de modtagne Penge, atter fik 17 Kr. 50 Øre udbetalt af Sogneraadet; thi om de end ikke kunne antages at have været egentlig berettigede til at gjøre sig betalte for deres Udgifter i Anledning af Datterens langvarige Ophold i deres Hus i det Beløb, denne — som meldt — maa forudsættes at have sendt dem i et andet Øjemed, kan det i al Fald ikke antages, at de Tiltalte — der maa antages at være Almuesfolk i ringe Kaar — have indseet dette.

Idet det efter det Anførte ikke kan ansees godtgjort, at de Tiltalte ved ligeoverfor Sogneraadet at fortie Modtagelsen af de ommeldte 45 Kr. have handlet i nogen bedragerisk Hensigt, ville de, af hvilke Niels Jacobsen Hald er født i Aaret 1837 og hans Hustru i Aaret 1842, og som ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 30. Proprietair **H. C. A. Nielsen** (Selv) og Sagfører-
fuldmægtig **Nicolaj Ravn** (Selv)

contra

Gaardejer **J. G. F. Hass** (Ingen)

betr. Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1892: Hovedcitanten fhv. Bagermester **J. G. F. Hass** bør for Kontracitanten Blikkenslagermester **H. C. A. Nielsen**s Tiltale i denne Sag fri at være. De foranførte for Hovedcitanten forrærmelige i den ovennævnte Forligsklage af 29 December 1888 indeholdte Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Kontracitanten til Statskassen bøde 300 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 45 Dage. Saa betaler han og til Hovedcitanten Hoved- og Kontrasagens Omkostninger med 100 Kr. Indstævnte **N. Ravn** bør for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag fri at være, og Sagens Omkostninger for hans Vedkommende ophæves; derimod bør han bøde 40 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse og ligesaa meget til Justitskassen. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Prøvelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Erlæggelsen af den Appellanten **Nielsen** idømte Bøde fastsættes til 14 Dage fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontraklage procederede Sag har

Hovedcitanten fhv. Bagermester J. G. F. Hass paatalt følgende Udladelser, der findes om ham i en af Kontracitanten Blikkenslagermester H. C. A. Nielsen mod ham udtagen, til Københavns Amts Forligelseskommission indgiven og med H. C. A. Nielsen, Blikkenslagermester, Nørrebrogade Nr. 88, ved Sagførerfuldmægtig N. Ravn, Sølvgade 92, 1 Sal, underskreven Forligsklage af 29 December 1888:

at han ved en Mageskiftehandel med Kontracitanten i svigagtig Hensigt hindrede ham i at forvise sig om, at en ham leveret Lejefortegnelse stemmede med Lejekontrakterne og de faktiske Lejeforhold,

at han formentlig maa ansees at have paa svigagtig Maade og ved falske Foregivender tilvendt sig som en ulovlig Fordel paa Kontracitantens Bekostning en Sum af 10480 Kr.,

at han med falsk Nøgle har aabnet et Kontracitanten tilhørende Skab og tilvendt sig et ham tilhørende Dannebrogssflag,

at han af Kontracitantens Saltfjerding har borttaget en Ol salt Sild, og

at Kontracitanten reserverer sin Ret mod ham til at gjøre Ansvar gjældende imod ham for hans Forhold i Henhold til Strfl.'s §§ 228, 236, 248 og 251.

Kontracitanten paataler derimod følgende Sætninger, der i et Indlæg fra Hovedcitantens Side, fremlagt i Københavns Amts Nordre Birketing under en mellem Parterne verserende Sag om Udlevering af forskellige Gjenstande, ere udtalte om ham:

at han ulovlig har bortført fra Ejendommen „Haraldslund“ forskellige Inventariegenstande, derunder Karlesengen,

at han har paadraget sig Ansvar overfor Hovedcitanten ved at have endvidere fra Ejendommen bortført et større Parti Brændsel, $\frac{1}{2}$ Læs Hø, flere Læs Brædder, Vinduer og Karme og diverse Sække, og

at han paa den Hovedcitanten tidligere tilhørende Ejendom Nr. 88 paa Nørrebrogade har tilbageholdt forskellige Gjenstande, derunder et større Parti Brændsel og nægtet at udlevere samme.

Hovedcitantens Paastande under Hovedsagen gaar ud paa, at de herunder paatalte, ovenanførte Udladelser mortificeres som fornærmelige for ham, og at Kontracitanten og Indstævnte Sagførerfuldmægtig N. Ravn hver for sig ansees efter Strfl.s § 216 eller § 215 eller § 217 samt tilpligtes in solidum eller hver for sig at betale ham Sagens Omkostninger.

Da Kontracitanten, der har erkjendt at have egenhændig underskrevet Forligsklagen og at være eneansvarlig for dens Indhold, ikke har oplyst Noget, som kunde give ham Føje til at fremføre de ommeldte fornærmelige og for hans Sagsfremstilling i Klagen unødige Sigtelser mod Hovedcitanten, vil dennes Paastand, forsaavidt Kontracitanten angaar, være at tage tilfølge

saaledes at han ansees efter Straffelovens §§ 215 og 217 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 45 Dage.

Indstævnte Ravn har vel erkendt at have konciperet og renskrevet den paagjældende Forligsklage for Kontracitanten og under dennes Underskrift at have tilføjet „ved Sagførerfuldmægtig N. Ravn, Sølvgade 92, 1 Sal,“ — hvilken Tilføjelse kun skal være sket til Efterretning for Stævningsmændene — men da han ikke herved findes at have gjort sig medansvarlig for Klagens Indhold, vil han efter sin Paastand være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger for hans Vedkommende findes at burde ophæves. For de af Indstævnte Ravn i hans Indlæg af 9 Februar og 19 Oktober f. A. brugte usømmelige Udladelser vil han efter L.s 1. 12 være at ansee med en Bøde til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse af 40 Kr. og i Medfør af Frdn. 23 December 1735 § 2 med en lige Bøde til Justitskassen.

Under Kontrasagen har Kontracitanten paastaet de i det paaklagede Indlæg indeholdte foran fremhævede Sætninger mortificerede og Hovedcitanten anset med Straf efter Strfl.s § 216 eller § 215 eller § 217, men da Sætningerne ikke findes at være af fornærmeligt Indhold, vil Hovedcitanten efter sin Paastand være at frifinde.

Hoved- og Kontrasagens Omkostninger, som hver af Parterne have paastaet sig tillagt, findes Kontracitanten at burde erstatte Hovedcitanten med 100 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Tirsdagen den 19 December.

Nr. 331. Høiesteretsagfører Lunn

contra

Christian Christiansen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Gjærding-Malt Herreders Extrarets Dom af 12 Oktober 1893: Arrestanten Christian Christiansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa bør han og udrede Auktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Therkildsen og Overretssagfører Førslev i Ribe, 15 Kr. til den Førstnævnte og 12 Kr. til den Sidstnævnte, samt Diæter til dem Begge efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. I Erstatning til Stationsforvalter, Kaptajn Lundbye

betaler Arrestanten derhos 189 Kr. 34 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 November 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Hastrup, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Christiansen til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christian Christiansen for Tyveri, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Da Arrestanten, der den 28 August d. A. om Eftermiddagen ad Jernbanen var rejst fra Fredericia til Vejen, hvorfra han vilde begive sig til sit Hjem i Skodborg i Hertugdømmet Slesvig, samme Dags Aften omtrent Kl. 10¹/₂ paa Vejen hertil kom forbi Vejen Jernbanestation, gik han fra Pladsen udenfor denne ind i 3die Klasses Ventesal, idet han, som han har ud sagt, vilde see, om der var nogen der, han kjendte. Efterat have siddet noget i Ventesalen, saa han efter sin Forklaring en Portør komme ud af det tilstødende Kontor, lukke Døren mellem dette og Ventesalen i Laas og derpaa gaa igjennem en i den modsatte Ende af Salen værende Dør, der førte ind til Entreen til Stationsforstanderens private Lejlighed, hvor Portøren

ophængte Nøglen paa den Side af Døren, der vendte ind mod bemeldte Entree, og derefter gik bort. Efter hvad der i saa Henseende er oplyst, fandtes der den Gang kun een Nøgle til Kontoret, hvilken, naar dette blev lukket af, i Almindelighed blev hængt paa det nysnævnte Sted. Arrestanten har benægtet, at han, da det Anførte passerede, tænkte paa at begaa Tyveri, men da han, der derpaa gik ud i Pissoret ved Perronen, paa Tilbagevejen saa fra Perronen gennem Vinduet til det oplyste Kontor, at der paa et Bord i dette stod en Blikkasse, hvilken han vidste indeholdt Penge, idet han oftere havde seet, at Penge bleve vexlede derfra, besluttede han sig til at tilegne sig denne Kasse. Han gik derfor atter ind i Ventesalen, hvor ingen Andre vare tilstede, aabnede Døren til den ovennævnte Entree, der var lukket til, men ikke aflaaaset, og tog Nøglen til Kontoret paa det Sted, hvor han havde seet den blive hængt, hvorpaa han igjen lukkede Døren, og efterat han med Nøglen havde aabnet Kontordøren, gik han ind i Kontoret og tilegnede sig Blikkassen, der var tillukket, men ikke aflaaaset. Han gik derefter strax ud af Kontoret med Kassen under sin Frakke, idet han lod Nøglen blive siddende i Kontordøren uden at aflaaase denne, hvorimod han, saavidt han erindrer, lukkede den til efter sig. Han gik derpaa ud paa Perronen og ad Banen hen til en Vej, der fører Syd paa til Skodborghus, for at begive sig hjem efter, og da han var kommen til en noget Syd for Stationen beliggende Gaard, tømte han Kassen, hvis Indhold bestod baade af Sedler og Sølv- og Broncemønt, og stak Pengene til sig, hvorefter han smed Kassen og en Træskval, der fandtes i den, ved Siden af nogle Buske ved Vejen. Arrestanten, der paa Grund af Mørket ikke kunde see, hvormange Penge der var i Kassen, men som har udsagt, at han tog alle de Penge, der var i denne, har nægtet bestemt at kunne opgive Beløbets Størrelse, idet han heller ikke senere vil have talt Pengene; men han har erklæret ikke at have noget at erindre mod Stationsforstanderens Forklaring, hvorefter det bortkomne Beløb udgjorde ialt 189 Kr. 34 Øre, deraf, efter hvad Stationsforstanderen erindrer, 130 Kr. i Tikronesedler. Efter hvad Arrestanten har udsagt, var han ved sin Ankomst til Vejen den nævnte Aften i Besiddelse af ca. 30 Kr., og ved hans Anholdelse i Stationskroen i Vejen den 17 September fandtes han i Besiddelse af 13 Kr. 72 Øre. Det Beløb, som Arrestanten herefter har forbrugt i den mellemliggende Tid, maa antages at være medgaaet dels til Indkjøb af Klæder, dels til hans Underhold, hvorhos han har betalt 20 Kr. for et Uhr, der ved hans Anholdelse var i hans Besiddelse. Arrestanten, der har erkjendt, at han ikke begik Tyveriet af Trang, idet han, som meldt, ved dets Udøvelse var i Besiddelse af ikke saa faa Penge, har iøvrigt udsagt, at han strax, da han var kommen noget udenfor Stationen, fortrod sin Gjerning og derfor

vilde vende tilbage med Kassen, men at han undlod dette, da han, som han siger, hørte flere Folk paa Stationen. Den ovennævnte Blikkasse og Træskaal, der nogle Dage efter Tyveriets Udførelse blev fundne, ere bragte tilstede under Sagen og maa antages at være udleverede til Stationsforstanderen, Kaptajn Lundbye. Denne har under Sagen paastaat sig tilkjendt i Erstatning hos Arrestanten det ovennævnte Beløb, 189 Kr 34 Øre, og denne Paastand, mod hvilken Arrestanten Intet har havt at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge. For sit ommeldte Forhold er Arrestanten — der er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1872, og som ikke sees tidligere her i Riget at have været kriminaliter tiltalt eller straffet, hvorimod han, efter sin Forklaring, i Slesvig har været straffet for Tyveri med Fængsel, da han var 15 Aar gammel — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 107. Sagfører Arent (Nellemann)

contra

Læderhandler H. Nielsen (Ingen),

betr. Ansvar for Selvtægt.

Hjelmslev-Gjern Herreders ordinære Rets Dom af 9 Oktober 1891: Indklagede, Sagfører Arent af Skanderborg, bør betale en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kr. eller i Mangel af dette Beløbs fulde Betaling inden nednævnte Frist, hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Indklagede bør derhos til Klageren, Læderhandler H. Nielsen af Ringkjøbing, tilbagelevere de ovennævnte af ham i Besiddelse tagne Løseregjenstande eller betale til Klageren en Erstatning af 53 Kr., hvorhos han bør godtgjøre Klageren Sagens Omkostninger med 50 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1892: I Henseende til den Citanten, Sagfører Arent, ikjendte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande, men iøvrigt bør han for Indstævnte, Læderhandler H. Niensens Tiltale i denne Sag fri

at være, dog saaledes at han betaler Sidstnævnte i Procesomkostninger for Underretten 30 Kr. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Den idømte Bøde og de idømte Procesomkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 16 Juli 1892 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at Sagen efter den skete Indstævning kun foreligger Høiesteret til Prøvelse i Henseende til Spørgsmaalet om, hvorvidt Appellanten har gjort sig skyldig i ulovlig Selvtægt, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Crunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisscr ere saalydende: Under en den 14 Januar f. A. hos Faktor Hansen i Skanderborg efter Rekvision af Indstævnte, Læderhandler H. Nielsen i Ringkjøbing, afholdt Fogedforretning, blev der efter Indstævntes Begjæring til Fyldestgjørelse for hans Tilgodehavende hos Hansen, hvilket Tilgodehavende med paaløbne Renter og Omkostninger under Forretningen opgjordes til 54 Kr. 38 Øre, dog under sædvanligt Forbehold af Enhvers nærmere og bedre Ret, givet Indstævnte Udlæg til Forauktionering i forskellige paa Hansens Bopæl forefundne Effekter, der tilsammen vurderedes til 100 Kr. 25 Øre, deriblandt nogle til 53 Kr. vurderede Møbler m. m., om hvilken Hansen forklarede, at de ikke vare hans Ejendom,

men at de derimod tilhørte Redaktør Lind i Ringkjøbing, der havde overladt ham Brugen af Gjenstandene indtil videre, hvad Fogden dog ikke ansaa for bevist.

Da Indstævnte under en Gjenoptagelse af Forretningen den 20 Marts næstefter forlangte sig de udlagte Gjenstande, der vare forblevne i Hansens Besiddelse, udleverede, oplystes det imidlertid, at Citanten, Sagfører Arent i Skanderborg, havde sat sig i Besiddelse af de ommeldte Møbler m. m., om hvilke Hansen under den tidligere Forretning havde opgivet, at de tilhørte Redaktør Lind.

Indstævnte har derefter under nærværende Sag i 1ste Instants paastaet Citanten dels tilpligtet under en passende daglig Mulkt at udlevere de ovennævnte Gjenstande eller erstatte deres Værdi med 53 Kr., dels anset med Straf for ulovlig Selvtægt, og da Citanten ved Underrettsdommen i Medfør af Straffelovens § 116 er anset med en Bøde til Statskassen af 50 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos han endvidere er tilpligtet dels at tilbagelevere Indstævnte de ovennævnte Løsøre-gjenstande eller betale Erstatning for samme 53 Kr., dels at godtgjøre Indstævnte Processens Omkostninger i 1ste Instants med 50 Kr., har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har paastaet sig i det Hele frifunden for Indstævntes Tiltale, eller ialfald frifunden for Straffansvar eller dog saavel Erstatningen som Bøden nedsatte. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Den af Citanten givne Fremstilling i Sagen gaar i det Væsentlige ud paa, at Redaktør Lind, der ved Lejekontrakt af 26 Juni 1888 med Tillæg af 31 August s. A. til Faktor Hansen, som den Gang opholdt sig i Ringkjøbing, havde uden Vederlag udlejet en Del Møbler m. m., deriblandt de Gjenstande, hvorom der under nærværende Sag er Spørgsmaal, og som, da Hansen i Aaret 1890 forlod Ringkjøbing for at flytte til Skanderborg, havde tilladt ham indtil videre at benytte de omhandlede Møbler m. m., uagtet Lejemaalet i Følge den oprettede Kontrakt ikkun skulde vedvare, saalænge Hansen paa en eller anden Maade var Lind behjælpelig i hans Forretning, har, da han havde maattet indfri nogle for Hansen indgaaede Kautionsforpligtelser, og derfor ønskede ialfald at sikre sig de Gjenstande, som han havde udlaant til Hansen, den 5 Oktober 1890 ladet sin Sagfører tilskrive Citanten et under Sagen fremlagt Brev sigtende til at opnaa det af Citanten *) saaledes attraaede Resultat. Citanten henvendte sig derpaa til Hansen, der imidlertid bad om foreløbig at maatte beholde de Lind tilhørende Ejendele, idet han derhos lovede at skaffe Penge til Veje for at holde Lind skadesløs for de Kautionsforpligtelser, denne havde maattet

*) I Overretsakten staar Citanten, men der skal formentlig staa Lind.

indløse, men da Hansen, hvis Formuesomstændigheder vare meget daarlige, ikke saa sig istand til at opfylde sine Løfter, bemyndigede Lind ved skriftlig Fuldmagt af 10 Decbr. 1890, der er fremlagt under Sagen, Citanten til, paa hvilken Maade han fandt tjenlig, at sætte sig i Besiddelse af de Lind tilhørende Gjenstande, som beroede hos Hansen, samt derefter foranstalte dem bortsolgte ved Auktion. Efter foregaaende Underretning til Fæktor Hansen og efter Paavisning af Hansens Hustru, idet Hansen ikke selv var tilstede paa sin Bopæl, satte Citanten sig derefter den 11 Februar f. A. i Besiddelse blandt Andet af nogle der beroende Gjenstande, hvis Identitet med de ovenomhandlede, hvori der, som meldt, den 14 Januar f. A. var sket Udlæg, trods Citantens Benægtelse i saa Henseende maa anses for utvivlsom. Iøvrigt fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Citanten den 14 Februar f. A., da der efter Indstævntes Rekvisition skulde afholdes Auktion over de den 14 Januar udlagte Gjenstande, har givet Møde ved Auktionen og fremlagt et Indlæg, hvori han gjorde Rede for Grunden til, at han havde sat sig i Besiddelse af de under nærværende Sag omhandlede Gjenstande, idet han til Bevis for Linds Ejendomsret til samme foreviste dels den mellem Lind og Hansen orettede Lejekontrakt in originali, dels den ham af Lind den 10 December 1890 meddelte Fuldmagt, dels endelig to kvitterede Auktionsregninger, der skulde udvise, at samtlige de heromhandlede Gjenstande i sin Tid vare indkjøbte og betalte af Lind, men at Auktionsretten derefter har den 16 Februar afsagt en Kjendelse gaaende ud paa, at det ikke kunde anses godtgjort, at Lind var Ejer af bemeldte Gjenstande, og at Auktionen over samtlige den 14 Januar f. A. udlagte Gjenstande derfor vilde være at fremme. Dette har dog ikke senere kunnet ske for de Gjenstandes Vedkommende, som Citanten havde sat sig i Besiddelse af, idet han den 2 April f. A. sendte disse Gjenstande til Redaktør Lind i Ringkjøbing, hos hvem de endnu maa antages at være beroende.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, maa det nu ansees for utvivlsomt, at Citanten, da han den 11 Februar f. A. satte sig i Besiddelse af de ommeldte Gjenstande, vidste eller ialfald havde en bestemt Formodning om, at der var gjort Udlæg i samme, i hvilken Henseende det bemærkes, at han ikke under sin Procedure bestemt har benægtet, at han var bekendt med Forholdene, og at han har maattet indrømme, at en Søn af Indstævntes Sagfører for Underretten, samtidig med at han meddelte Citanten, at der var gjort Udlæg i endel hos Hansen beroende Effekter, som det maa antages kort efter at Udlæget var foretaget, har anmodet Citanten om at faa en Afskrift af den i hans Besiddelse værende Lejekontrakt angaaende de Lind formøntlig tilhørende Gjenstande. Herefter findes Citantens For-

hold ved egenmægtig at gjøre Indgreb i den ved Udlæget med Hensyn til de oftnævnte Gjenstande etablerede Tilstand at maatte karakteriseres som ulovlig Selvtægt, og det kan navnlig ikke efter Forholdets Natur disculpere Citanten, at han vil have udført den ommeldte ulovlige Handling i Følge en ham af en Trediemand given Bemyndigelse, ligesaa lidt som den Omstændighed, at Hansen saavel som dennes Hustru — der maa antages begge at have været bekendte med Udlæggets Virkninger, og som vare uberettigede til at disponere over eller tillade, at nogen Del af det Udlagte bortførtes fra deres Bolig — maatte have samtykket i Citantens ommeldte Fremgangsmaade, vil kunne komme i nogen Betragtning til Fordel for Citanten. Det maa derfor billiges, at Citanten er anset efter den oven citerede Lovbestemmelse, og da der ikke findes Anledning til at nedsætte den valgte Straf, vil Underrettsdommen som Følge heraf i den heromhandlede Henseende være at stadfæste.

Forsaavidt Indstævnte derimod tillige — som meldt — har paastaet Citanten tilpligtet enten at tilbagelevere ham de oftnævnte Gjenstande eller at betale ham en Erstatning af 53 Kr., findes denne Paastand ikke at kunne tages til Følge, ettersom der, skjøndt det ikke under nærværende Sag — hvorunder Redaktør Lind ikke er stævnet som Part — kan afgjøres, hvorvidt de omhandlede Gjenstande i Virkeligheden ere ham tilhørende, hvad Indstævnte bestrider, dog efter de foreliggende Oplysninger i saa Henseende er overvejende Sandsynlighed for, at dette forhold sig saa, i hvilket Tilfælde Lind imidlertid selvfølgelig havde Krav paa uanset Udlæget at faa Gjenstandene udleverede, og der kan saaledes ikke, som Sagen foreligger, gaaes ud fra, at der ved Gjenstandenes Bortførelse er tilføjet Indstævnte noget Tab, hvorved endvidere bemærkes, at det ej heller, efter hvad der er oplyst, uden Videre kan ansees givet, at de andre Gjenstande, hvori der den 14 Januar f. A. blev givet Indstævnte Udlæg, have været utilstrækkelige til Dækning af den Fordring, hvorfor Udlæget blev iværksat. Citanten vil som Følge heraf i den heromhandlede Henseende være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for Underretten vil Citanten have at erstatte Indstævnte med 30 Kr., hvorimod Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne finde at bude ophæves. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 250. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Christen Hansen Møller (Def. Bagger),

der tiltales for at have holdt offentlig Dans uden at indhente
Politiets Tilladelse og for ulovlig Brændevinsudskjækning.

Sorø Birks Politirets Dom af 14 Marts 1893: Tiltalte,
Gaardejer Christen Hansen Møller af Thygestrup, bør til Sorø
Amtsfattigkasse bøde 20 Kr. og betale Sagens Omkostninger.
Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne
Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes
under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
30 Juni 1893: Tiltalte, Gaardejer Christen Hansen Møller af
Thygestrup, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at
være. Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og
Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Gottschalck,
15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Høiesterets tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 43.

Tirsdagen den 19 December.

Nr. 250.

Høiesteretsagfører Shaw

contra

Christen Hansen Møller (Def. Bagger).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 2 Oktober d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseen at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Da Tiltalte ved uden Politiets Tilladelse imod Betaling af Deltagerne at afholde det i den indankede Dom omhandlede Gilde med Dands og Beværtning, hvortil Indbydelse var udgaaet ved Lister, som vare baarne omkring i 3 Sogne fra Hus til Hus, maa ansees at have overtraadt Næringslovens § 62 in fine, uanseen om han derved ikke maatte have tilsigtet eller opnaaet nogen Fordel, vil han være at ansee efter nævnte Lovs §§ 75 og 78, og da det findes at kunne have sit Forblivende ved den ham ved Politiretsdommen ikjendte Bøde af 20 Kroner, vil denne Dom kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Derhos bør Tiltalte Christen Hansen Møller betale de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens

Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høieste-
ret til Høiesteretssagførerne Shaw og Bagger 30
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Sorø Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales
Gaardmand Christen Hansen Møller af Thygestrup for at have
holdt offentlig Dans uden at indhente Politiets Tilladelse og for
ulovlig Brændevinsudskjækning, og er det i saa Henseende ved
hans egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han
den 28 December f. A. uden at indhente Politiets Tilladelse har
i sit Hjem ladet afholde Gilde med Dans for Personer af Om-
egnens Ungdom, der forud havde tegnet sig som Deltagere i
Gildet paa en Liste, som af nogle Karle blev baaren omkring
fra Hus til Hus, hvor der var Ungdom, men ifølge Tiltaltes
Forlangende dog kun maatte præsenteres for „ordentlige Folk“,
samt at han under Gildet har for en forud bestemt Betaling af
4 Kr. for hvert Par beværtet Deltagerne med Spise- og Drikke-
varer, derunder Brændevin og Punsch. Da Tiltalte imidlertid
efter det Foreliggende ikke har havt til Hensigt at have og ej
heller har havt nogen Fordeel af at afholde Gildet og beværte
Deltagerne, men han, tildeels med personlige Offre, kun har
villet vise disse en Tjeneste, skjønnes hans Forhold ikke at in-
deholde nogen Overtrædelse af Næringslovgivningen, og da Tiltalte
ikke heller ved at afholde Dansen har gjort sig skyldig i nogen
Politiforseelse, vil Tiltalte, der er født den 14 Maj 1849 og ikke
funden forhen straffet, være at frifinde for det Offentliges Tiltale
og Sagens Omkostninger at paalægge det Offentlige.

Onsdagen den 20 December.

Nr. 330. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Laurs Mikkelsen, Adolf Kristian Martinus Sørensen,
Carl Jensen og Jens Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Grenaa Kjøbstads, Nørre og en Deel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 31 August 1893: De Tiltalte Laurs Mikkelsen, Adolf Christian Martinus Sørensen, Carl Jensen og Jens Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, de 2 Førstnævnte hver i 2 Gange 5 Dage og de 2 Sidstnævnte hver i 5 Dage. Saa bør de Tiltalte og Een for Alle og Alle for Een betale i Erstatning til Stenhugger Jens Hansen af Sjørup Mark 76 Kr. samt ligeledes in solidum udrede alle af Undersøgelsen og Aktionen lovlige flydende Omkostninger, herunder i Salærer til Aktor, Prokurator Neess, og Defensor, Sagsfører Schlanbusch, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Oktober 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiderne bestemmes for de Tiltalte Laurs Mikkelsen og Adolf Kristian Martinus Sørensen til 3 Gange 5 og for de Tiltalte Carl Jensen og Jens Pedersen til 8 Dage for hver. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Laurs Mikkelsen, Adolf Kristian Martinus Sørensen, Carl Jensen og Jens Pedersen, een for Alle og Alle for een, til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gartner Laurs Mikkelsen samt Tjenestekarlene Adolf Kristian Martinus Sørensen, Carl Jensen og Jens Pedersen for Vold og Legemsbeskadigelse, og er det i saa Henseende ved deres egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger

tilstrækkelig godtgjort, at de den 28 Juli d. A. om Aftenen have overfaldet Kampestenmurer Jens Hansen af Sjørup Mark under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Jens Hansen nogle Dage før den nævnte Aften havde bebredt Tiltalte Mikkelsen, at denne havde slaaet hans Datter, der tjente paa Sjørupgaard, hvor de Tiltalte ligeledes tjente, og ved denne Lejlighed havde udskjældt Mikkelsen for en Trold og truet ham med Prygl — hvilken Trusel Jens Hansen dog kun vil have fremført for det Tilfælde, at Mikkelsen paany slog hans Datter — bleve de Tiltalte enige om at give Jens Hansen nogle Prygl, uden at det er nærmere oplyst, fra hvem af dem Planen herom udgik. For i dette Øjemed, som de Tiltalte have udtrykt sig, at passe Jens Hansen op skjulte de sig den ovennævnte Aften i en tør Kanal ved en, som det maa antages, offentlig Vej, ad hvilken de vidste, at Jens Hansen vilde komme paa Hjemvejen fra sit Arbejde, og da Jens Hansen omtrent Kl. 9 $\frac{1}{2}$ kom til det paagjældende Sted, blev han uden nogen Foranledning fra sin Side overfalden af dem, idet han efter sin Forklaring blev omringet af de Tiltalte Mikkelsen, Sørensen og Jensen, medens Tiltalte Pedersen, der kom sidst op fra Skjulestedet, blev staaende 5 a 6 Favne fra ham. De Tiltalte Mikkelsen og Sørensen, af hvilke den Førstnævnte medbragte en almindelig Egetræes Spadserestok, medens den Sidstnævnte til Brug ved det paatænkte Overfald havde forsynet sig med en ca. 2 Alen lang og 1 $\frac{1}{2}$ à 2 Tommer tyk Bøgetræeskjæp, sloge nu med disse Redskaber løs paa Jens Hansen, navnlig ogsaa i Hovedet, i hvilken Henseende Mikkelsen har udsagt, at de vel havde aftalt ikke at slaa Jens Hansen i Hovedet, men at Mikkelsen, da Jens Hansen under Overfaldet tog sin Kniv frem og truede Tiltalte Sørensen dermed, slog ham i Hovedet. Jens Hansen, der har erkjendt at have taget sin Kniv frem, har imidlertid paastaet, at dette først skete, efterat han havde faaet flere Slag, ogsaa i Hovedet, og Mikkelsen og Sørensen have ikke bestemt turdet paastaa, at Slagene ikke muligen mod Aftalen have ramt Hovedet ogsaa forinden det nævnte Tidspunkt. De Tiltalte Jensen og Pedersen stode under det saaledes Passerede lidt fra Jens Hansen og de Medtiltalte; men de have erkjendt, at de vilde have hjulpet deres Kammerater, hvis det var blevet nødvendigt, eller at de, som de ogsaa have udtrykt sig, vare tilstede, for, hvis det gjordes fornødent, at hjælpe med til at prygle Jens Hansen.

Ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring fra en Læge, der samme Aften undersøgte Jens Hansen, fandtes der i den behaarede Del af hans Hoved en stærkt blødende Læsion, bestaaende af en rød, øm, ca. 3 Tommer lang Ophøjning paa øverste Del af højre Isseben, henover hvis Midte der viste sig et tværsløbende ca. 2 $\frac{1}{2}$ Tomme langt Saar, der gik igjennem

Hudens hele Tykkelse, hvorhos der, foruden et Par mindre Buler paa Hjærneskallen, ved højre Kjæbevinkel fandtes en ca. 2 Tommer lang og ligesaa bred, rød, øm Svulst og under venstre Øje en 3 Tommer lang overfladisk Hudafskrabning, ligesom Øjets Omgivelser vare en Del vulne, ømme og misfarvede. Begge Hænder og Underarme vare derhos særdeles opsvulmede og misfarvede, og foruden at der paa to Steder var mindre Hudafskrabninger, fandtes der paa venstre Underarm et dybt 1 Tomme langt Saar, der gik gjennem Hudens hele Tykkelse. Endelig var hele Skulderpartiet af Ryggen tæt besat med misfarvede, større og mindre Pletter og særdeles ømt for Tryk. I Erklæringen udtalte Lægen, at Jens Hansen paa Grund af Hændernes og Armenes Tilstand i længere Tid, vel mindst 5—6 Uger, ikke vilde kunne besørge sit Arbejde; men under et den 22 August optaget Forhør udtalte Jens Hansen, at han da vel endnu ikke var kommen sig, men at han dog langtfra var uarbejdsdygtig, og at han i den forløbne Tid havde kunnet dels arbejde noget for sig selv, dels ogsaa hjælpe andre med lettere Arbejde.

Jens Hansen har under Sagen nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkjendes en Erstatning af 76 Kr., nemlig for Helbredelsesudgifter og Næringstab 56 Kr. og i Godtgjørelse for de ham paaførte Lidelser 20 Kr., og denne Paastand, mod hvilken de Tiltalte Intet have havt at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge. For deres ovennævnte Forhold ville de Tiltalte — der ere fødte: Mikkelsen i Aaret 1867, Sørensen i 1873, samt Jensen og Pedersen i 1874, og som ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede -- være at ansee efter Straffelovens § 203, kfr. § 54, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for de to Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og for de to Sidstnævnte i 8 Dage for hver. Ved Underrettsdommen ere Straffene bestemte til samme Slags Fængsel for de to førstnævnte Tiltalte i 2 Gange 5 og for de to Sidstnævnte i 5 Dage for hver, og med den af det Anførte følgende Forhøjelse af Straffetidene vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Erstatningen billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 302. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Andreas Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri, derunder Hæleri, og for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Middelsom-Sønderlyng Herreders Extrarets Dom af 27 Juli 1893: De Tiltalte Jensine Rasmine Jensen og Andreas Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de Tiltalte og Een for Begge og Begge for Een alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Hastrup, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Schou, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 September 1893: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførererne Rye og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

- I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Andreas Hansen til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Andreas Hansen — der er født i Aaret 1860, og som tidligere har været anset ifølge Salling Herreders Extraretsdomme af 29 Marts 1879 og 2 Marts 1880, henholdsvis efter Straffelovens §§ 228 og 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og

efter samme Lovs § 230 med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ifølge Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 16 Juli 1881 efter Straffelovens § 231, 1ste Mbr., med et Aars Forbedringshusarbejde, samt ifølge Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 23 April 1888 efter Straffelovens § 178 med simpelt Fængsel i 14 Dage — tiltales under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik Pigen Jensine Rasmine Jensen, for hvis Vedkommende den ikke er indanket for Overretten, for Meddelagtighed i Tyveri, derunder Hæleri, og for Overtrædelse af Straffelovens § 245. Efter Sagens Oplysninger indgav Tiltalte i Slutningen af April d. A. en skriftlig Anmeldelse til vedkommende Politimester om, at der paa Gaarden Randrup, hvor han den Gang tjente, var begaaet forskellige Tyverier, blandt Andre af den i 1ste Instants medtiltalte Jensine Rasmine Jensen, der tjente som Kokkepige paa samme Gaard, og under den derefter indledede Undersøgelse oplystes det navnlig, at den nævnte Pige bl. A. havde i afvigte Vinter og Foraar deels til forskellige Tider fra Gaarden tilvendt sig Madlevninger, bestaaende af Frikadeller og Flæsk, til samlet Værdi af 35 Øre, som hun havde bragt til sin Moders Hjem, dels daglig, naar hun var Husjomfruen behjælpelig i Spisekammeret, havde benyttet Lejligheden til at tage af Gaardens der henstaaede Margarinebeholdning. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der maa antages at have været bekendt med, at Jensine Rasmine Jensen ikke havde Lov til at bringe de ommeldte Madlevninger bort fra Gaarden, desuagtet har været hende, til hvem han stod i Kjæresteforhold, behjælpelig med at bortbære en Del af dem, hvorhos han ikke har turdet benægte, at det ved en saadan Lejlighed skyldtes en Opfordring fra hans Side, at hun medtog 4 af de ommeldte Frikadeller, samt at han saa godt som daglig har af hende modtaget til Fortæring 2 extra Stykker Mellemmad, skjønt han vidste, at den derpaa smurte Margarine var stjaalet af hende. Proprietær Lund til Randrupgaard, hvem de stjaalne Fødevarer tilhørte, har frafaldet Krav paa Erstatning for samme, men forlangt Rasmine Jensine Jensen og Andreas Hansen tiltalte og straffede i Anledning af de begaaede Tyverier.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, der — som det maa antages fordi han var bleven vred paa Jensine Rasmine Jensen i Anledning af, at hun havde hævet Kjæresteforholdet til ham — havde truet med at ville anmelde de paa Gaarden begaaede Tyverier, derefter har, uden Foranledning fra hendes Side, gjort hende Tilbud om at ville undlade dette, saafremt hun vilde betale ham et Beløb, som han først ansatte til 10 Kr., men nogle Dage efter forhøjede til 20 Kr. Jensine Rasmine Jensen samtykkede ogsaa i at betale disse Beløb, idet hun, da hun ikke selv havde Pengene, henviste Tiltalte til at faa dem

hos deres fælles Husbond som Forskud paa hendes Løn, men Tiltalte undlod at henvende sig til ham derom, efter sin Forklaring fordi han — hvad han ogsaa strax vil have udtalt til Pigen — ikke turde, da han kom i Tanker om, at det kunde være strafbart, og han indgav umiddelbart derefter sin ovennævnte Anmeldelse til Herredskontoret.

For sit ovenanførte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 235, jfr. §§ 47 og 55, samt efter § 245 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 271 Tjenestepige **Anna Marie Jacobsen**
(Asmussen efter Ordre)

contra

Høker **Anton Johan Nielsen** (Ingen)

betr. Udredelse af Underholdningsbidrag til et udenfor Ægteskab født Barn.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Maj 1893: Naar Indklagede, Høker Anton Johan Nielsen, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Tjenestepige Anna Marie Jacobsen, til en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 28 Maj forrige Aar fødte Barn Anton Niels Jacobsen, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men træster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han betale Bidrag til dette Barns Underhold og Optragelse fra den 28 November forrige Aar efter Øvrighedens Bestemmelse.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet en efter Dommens Afsigelse afgiven Vidneforklaring ikke vil kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, maa det billiges, at der ved Dommen er paalagt Indstævnte Benægtelseseed, men denne findes i Overensstemmelse med, hvad der under Sagen er fremsat fra Appellantindens Side

om det Tidspunkt, paa hvilket hun efter 1 August 1891 først vil have havt Samleje med Indstævnte, at burde begrændses til at omfatte September Maaned 1891. Med den heraf følgende Ændring vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at den Indstævnte paa lagte Eed bør gaa ud paa, at han ikke i September Maaned 1891 har plejet legemlig Omgang med Appellantinden, hvorhos Fristen for Edens Aflæggelse regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. Høiesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ifølge Begjæring af Overpræsidenten i Kjøbenhavn anlagte Sag paastaaer Klagerinden, Tjenestepige Anna Marie Jacobsen, Indklagede, Høker Anton Johan Nielsen, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 28 Maj forrige Aar fødte Barn Anton Niels Jacobsen at betale Bidrag til dette Barns Underhold og Opdragelse fra den 28 November samme Aar efter Øvrighedens Bestemmelse.

Indklagede, der procederer til Frifadelse, har erkjendt, at han har havt Samleje med Klagerinden, men benægtet, at saadant har fundet Sted i Tiden mellem den 1 August og den 1 November 1891.

Da Barnet, der ifølge en af den kongelige Fødselsstiftelse til Brug under Sagen indhentet Erklæring er født som ufuldbaarent, herefter ikke kan være avlet den 1 August 1891, og da det, efter hvad det kongelige Sundhedskollegium i en under Sagen afgiven Erklæring har udtalt, ikke kan antages avlet den 1 November samme Aar, vil Sagens Udfald, eftersom Klagerinden ikke har ført Bevis for Sigtelsens Rigtighed eller skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gjøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet

legemlig Omgang med Klagerinden til en saadan Tid, at han kan være Fader til Barnet, hvorimod han i modsat Tilfælde vil være at dømme efter hendes i Forordningen 14 Oktober 1793, Plakat 6 December 1839 og Lov 12 April 1892 § 1 hjemlede Paastand.

Nr. 307. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Peter Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Brandstiftelse, Tyveri og Betleri.

Thybjerg Herreds Extrarets Dom af 8 Juli 1893: Arrestanten Peter Jensen, kaldet Preutz, bør hensættes til 7 Aars Tugthusarbejde samt udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring 9100 Kr. 50 Øre, og til Udflytternes Assuranceforening for rørlige Ejendele i Sjællands Stift 6455 Kr. 78 Øre, hvorhos han vil have at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Larsen 15 Kr., og Thomsen 10 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Oktober 1893: Arrestanten Peter Jensen, kaldet Preutz, bør straffes med Tugthusarbejde i 10 Aar samt betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 9100 Kr. 50 Øre, til Udflytternes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Sjællands Stift 6455 Kr. 78 Øre, samt til Brandforsikrings-selskabet „Danmark“ 393 Kr. 50 Øre. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer, samt i Salær til Prokuratorerne Lassen og Lange for Overretten 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Jensen til Høiesterets-sagfører Bagger og Advokat Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Tybjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Peter Jensen, kaldet Preutz, for Brandstiftelse, Tyveri og Betleri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt oplyste følgende:

Arrestanten, som af sin Forsørgelseskommune var anbragt paa Korsør Arbejdsanstalt, forlod den 10 Juni d. A. Anstalten og begav sig paa Vandring, først Syd paa langs Stranden, hvorefter han drejede ind i Landet og passerede forbi Herregaarden Lyngbygaard. Efterat have tilbragt en Deel af den paafølgende Nat i en nærliggende Skov, drev han videre ad Næstved til, og da han fra Vejen saae noget Vasketøj liggende paa Blegtæt ved et Huus, tilvendte han sig deraf to tilsammen til 1 Kr. 50 Øre vurderede Skjorter, som han senere kastede fra sig, og som ere fundne paa en Mark i Nærheden af nedennævnte Gaard paa Ladby Overdrev. Han begav sig derpaa videre ad Vejen til Næstved, idet han ernærede sig ved Betleri og tilbragte Natten i det Frie, indtil han om Aftenen den 12 s. M. ankom til Anders Larsens Enkes straatækkede Gaard paa Ladby Overdrev, hvor han lagde sig til Ro, først bag et Gjærde, og senere i en paa Gaardens vestlige Side værende Stak.

Den paafølgende Morgen, efterat Solen var staaet op, stak han, i den Hensigt at afbrænde Gaarden, ved Hjælp af medbragte Tændstikker Ild i Tagskjægget i det sydvestlige Hjørne af Gaardens vestre Lade, idet han, for at naa op til Tagskjægget, krøb op paa en der staaende gammel Stak, men da han fandt, at det ikke brændte hurtig nok, stak han Ild i nogle 6 a 7 Alen fra Laden staaende Stakke. Arrestanten gik derpaa bort fra Gaarden ca. $\frac{1}{2}$ Fjerdingsvej, men vendte tilbage, da han saae, at Gaarden brændte, og meldte sig til de Tilstedeværende som Gjærningsmand til Ildspaaættelsen. Den paaagjældende Gaard — som var forsikret i Landbygningernes almindelige Brandforsikring for 10,410 Kr., og som foruden af nogle Udhuse bestod

af 4 Længer — nedbrændte fuldstændig med Undtagelse af 2 Udhuse, ligesom Inventariet, Størstedelen af Indboet, noget Sæd samt Familiens og Folkenes Tøj brændte. Endvidere indebrændte en Ko, en Tyr og en Kalv samt en Deel Fjerkræ. Paa det Tidspunkt, da Ildspaesættelsen fandt Sted, havde Ejerinden, som beboede Ejendommen sammen med 2 voxne Sønner og 3 voxne Døtre, samt i sin Tjeneste havde en Karl og en Dreng, efter hvad der er oplyst, kort forud kaldt paa sine Døtre, af hvilke den ene sov i hendes eget Sovekammer i Stuehuset, medens de 2 andre Døtre laa i et tilstødende Kammer, men Ejerinden var derefter atter faldet i Søvn. Imidlertid var Ilden blevet opdaget af en i en Afstand fra Gaarden af 4 a 500 Alen boende Huusmand, som var tidlig oppe for at fodre en Hest, og som strax løb over til Gaarden og vækkede Ejerinden ved at banke paa hendes Sovekammervindue. Bemeldte Huusmand saa da, at det brændte i en Stak Vest for Gaarden, og at det røg op af en lille Stak, som stod Sønden for Gaarden. Han løb derpaa ind i Gaarden og fik Gaardens 3 Heste ud af Hestestalden, men da dette var gjort, saa han, at hele Gaarden var ompændt af Luer, saa at det var umuligt at forsøge Redning af de i Kostalden værende Kreaturer. Da Ejerinden allarmedes, sov alle Gaardens øvrige Beboere med Undtagelse af den ene af Døtrene, der var oppe og halvt paaklædt, men heller ikke hun havde da mærket noget til Ilden. Ejerinden løb strax over Gaardspladsen til Karlekammeret, som var beliggende i en Udhuuslænge, som stødte op til den Længe, hvor Ilden var paasat, og vækkede Karlen og Drengen, som da sov haardt, og ved hendes Skrig vækkedes ogsaa hendes Sønner, som sov i et i Stuehuset beliggende Kammer. Efter Ejerindens Forklaring brændte, da hun kom ud af Stuehuset, allerede Loen og Laden. Vinden var paa det paagjældende Tidspunkt svagt østlig, og Ilden bar derfor ikke paa Stuehuset, men den forplantede sig desuagtet fra Laden med stor Hurtighed til Gaardens øvrige Længer. Efter den af de 2 Sønner afgivne Forklaring havde Ilden, da de vare komne paa Benene, allerede saa stærkt fat i den Deel af den nordre Længe, hvor Kostalden fandtes, at det viste sig umuligt at redde de derværende Kreaturer. Efter det Oplyste maa det antages, at af Gaardens Beboere, i al Fald Karlen og Drengen vilde være blevne indebrændte, hvis ikke den nævnte Husmand i Tide havde opdaget Ilden og gjort Anskrig.

Arrestanten, som har angivet at være noget tunghør, hvad efter de herom tilvejebragte Oplysninger dog ikke kan antages at være Tilfældet i nogen fremtrædende Grad, har vædblivende forklaret, at han, da han foretog Ildspaesættelsen, troede at have hørt Folk røre sig paa Gaarden, og at han i modsat Fald ikke havde antændt Gaarden, da det ikke var hans Ønske, at Nogen skulde indebrænde, samt at han troede, at alle Kreaturerne vare

paa Marken, hvorimod han har erkjendt, at han ikke havde lagt Mærke til, om dette ogsaa var Tilfældet med Hestene.

Med Hensyn til Bevæggrunden til Ildspaesættelsen har Arrestanten, som under sit Ophold paa Korsør Arbejdsanstalt for Inspektøren har yttret, at det var hans Hensigt at stikke Ild paa et Sted for at komme bort fra Anstalten, vedholdende forklaret, at det er Ønsket herom, som har forledet ham til hans Gjerning, og at Anledningen til dette Ønske er, at han er blevet mishandlet af Opsynsbetjentene paa Anstalten. Efter hvad der i saa Henseende er fremkommet under en paa nærværende Rets Foranledning anstillet Undersøgelse, maa det imidlertid antages, at Arrestantens Foregivende om at være mishandlet ikke stemmer med Sandheden. Forsaavidt Arrestanten, som ovenfor anført, har forklaret, at han, da han foretog Ildspaesættelsen, troede at have hørt Folk røre sig paa Gaarden, findes der saa meget mindre at kunne lægges Vægt derpaa, som han ikke har anstillet nogen nærmere Undersøgelse i saa Henseende, hvorimod det maa have været ham indlysende, at han ved at sætte Ild paa Gaarden, saaledes som skeet, udsatte Andres Liv for aabenbar Fare.

Arrestanten, som er født den 6 April 1858, og som har været anseet ved Kjær Herreds Extrarets Dom af 10 September 1880 for Forsøg paa Voldtægt i Medfær af Straffelovene § 168, jfr. § 46 og § 173, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 1 November 1886 for Brandstiftelse i Medfær af samme Lovs § 281, første Stk., med lige Straf i 2 Aar, ved samme Rets Dom af 20 November 1889 for Krænkelser af Gravfreden m. m., i Medfær af samme Lovs §§ 158 og 296, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 18 Juni 1890 for Tyveri og Ødelæggelse af fremmed Ejendom m. m. i Medfær af samme Lovs § 228 og 229 Nr. 2 og 4, tildeels sammenholdt med § 46, § 296, samt § 156, jfr. § 62, med Tugthusarbejde i 2 Aar, vil for sit anførte Forhold nu være at ansee efter Straffelovens §§ 230, første Stk., og 280, samt Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62 og dennes Analogi med en Straf, som findes under Eet at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 10 Aar.

I Henhold til de i saa Henseende, tildeels først her for Retten nedlagte Erstatningspaastande, vil Arrestanten derhos have at betale til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 9100 Kr. 50 Øre, til Udflytternes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Sjællands Stift 6455 Kr. 8 Øre samt til Brandforsikringssekselskabet „Danmark“ 393 Kr. 50 Øre. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved Arrestanten i Medfær af Straffelovens §§ 281 og 230 samt Lov 3 Marts 1860 § 3 er anseet med samme Straf i 7 Aar, samt tilpligtet at betale de 2 førstnævnte Erstatningsbeløb, være at forandre.

Fredagen den 22 December.

Nr. 248. **Emilie Petersen** (Jensen efter Ordre)

contra

Adjunkt Haugsted og **Sagfører Haugsted** (Hansen)

betr. Spørgsmaal om en Livsgave.

Frederiksberg Birks Skifterets Decision af 6 April 1892: De ommeldte 5 Stk. Aktier i Fyens Diskontokasse Litra B Nr. 1351—1355 à 1000 Kr. med de til dem hørende Kupons pr. 30 Juni 1891 og følgende ville være at udlevere til Frøken Emilie Petersen.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1893: Den af Indstævnte, Frøken Emilie Petersen, i ovennævnte Bo nedlagte Paastand om Udlevering af de ommeldte Aktier med vedhængende Kupons kan ikke tages til Følge. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Appellantinden optaget et Thingsvidne bl. a. til Oplysning om, at hun af afdøde Enkefru Philipsen havde faaet Meddelelse om, at de i Dommen omhandlede Aktier vare tiltransporterede hende og i vedkommende Bøger noterede paa hendes Navn, og de Indstævnte have derefter for Høiesteret erkjendt, at Appellantinden havde erholdt en saadan Kundskab herom, at der maatte ansees at foreligge en Gave fra Afdøde til hende, men ved Siden heraf gjort gjældende, at denne maa betragtes som en Dødsgave, der paa Grund af Undladelse af at iagttage de foreskrevne Former er ugyldig. Ligesom imidlertid den Aktierne meddelte Paategning med tilhørende Notering efter sit Indhold gik ud paa strax at overføre Ejendomsretten over Aktierne til Appellantinden, saaledes medførte ogsaa den noterede Paategning, at Ejendomsraadigheden over Aktierne strax betoges Afdøde, og Ejendomsretten over disse maa herefter ansees i Afdødes levende Live at være overgaaet til Appellantinden, uden at det efter de Høiesteret forelagte Oplysninger herimod kan komme i videre Betragtning, at Afdøde indtil sin Død har oppebaaret Udbyttet af Aktierne og — som det maa antages af Hensyn hertil — beholdt Aktierne i sit Væрге.

Efter det Anførte vil Appellantindens Paastand om at

erholde de paagjældende Aktier udleverede med de ved Fru Philipsens Død vedhængende Kupons være at tage til Følge, hvorved bemærkes, at der mangler Hjemmel til, efter de Indstævntes subsidiære Paastand helt eller delvis at frakjende Appellantinden Udbyttet for det ved Dødsfaldet endnu ikke udløbne Driftsaar, og Skiftedecisionen, der er kommen til samme Resultat, bliver derfor efter Appellantindens Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes de Indstævnte at maatte betale til Appellantinden med 100 Kroner, medens Omkostningerne for Høiesteret ville kunne ophæves, og det Appellantindens befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Skifterettens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betale de Indstævnte, Adjunkt Haugsted og Sagfører Haugsted, een for begge og begge for een, til Appellantinden, Emilie Petersen, med 100 Kroner. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner. Høiesteretssagfører Jensen tillægges der i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat der i Boet efter den under 25 Juni 1891 afdøde Enkefru Andresine Martine Philipsen, født Pflug, hvilket Bo behandles af Frederiksberg Birks Skifteret, var forefundet 5 Stk. Aktier i Fyens Diskontokasse, nemlig Litra B Nr. 1351—1355 à 1000 Kr., med tilhørende Kupons pr. 30 Juni 1891 og følgende Terminer, fremsatte Indstævnte, Frøken Emilie Petersen, i Boet Paastand om at erholde udleveret disse Aktier — der oprindeligt lød paa Ihændehaveren, men vare forsynede med en den 12 September 1888 i vedkommende Bøger noteret Paategning om at tilhøre Indstævnte — tilligemed de Aktierne vedhængende Kupons. Herimod protesterede Afdødes Intestatarvinger, Citanterne Adjunkt Haugsted af Kjøbenhavn og Sagfører Haugsted af Odense, og da Skifteretten ved Decision af 6 April f. A. tog Indstævntes Paastand til Følge, have Citanterne nu indanket bemeldte Decision her for Retten, hvor de paastaa Indstævnte kjendt uberetti-

get til at erholde de ovennævnte Aktier med vedhængende Kupons udleveret, og tilpligtet at betale Sagens Omkostninger. Indstævnte paastaar den indankede Decision stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at Skifteforvalteren ikke i Medhold af Pl. 20 Januar 1841 § 1 er stævnet paa Boets Vegne, men alene for at til- og forsvare sin afsagte Decision; men, da der er givet ham det ved bemeldte Plakats § 2 foreskrevne Varsel, findes der ikke aldeles tilstrækkelig Føje til paa Grund af den nævnte Mangel ved Indstævningen ex officio at afvise Sagen.

Som Sagen foreligger, bliver der alene Spørgsmaal om, hvorvidt det — som af Indstævnte hævdet, men af Citanterne bestridt — maa statueres, at Ejendomsretten over de omhandlede Værdipapirer ved en fuldbyrdet Livsgave er overgaaet til Indstævnte.

Det er for Overretten uomtvistet, at Paategningen paa Aktierne og Noteringen af denne er skeet med Afdødes Vidende og Vilje, og det er fremdeles in confesso, at Aktierne ere forblevne i Afdødes Besiddelse, og at hun stadig, ogsaa efter Noteringen, har hævet Udbyttet af dem. Under Henviisning til dette faktiske Forhold og under Benægtelse af, at Afdøde har meddeelt Indstævnte Underretning om Aktiernes Notering paa hendes Navn, gjøre Citanterne gjældende, at der under disse Omstændigheder ikke ved Afdødes reent ensidige Viljeserklæring, saaledes som denne fremtræder i Paategningen paa Aktierne og Noteringen af denne, er fuldbyrdet en Ejendomsoverdragelse af Aktierne.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 44—45.

Fredagen den 22 December.

Nr. 248. Emilie Petersen' (Jensen efter Ordre)

contra

Adjunkt Haugsted og Sagfører Haugsted (Hansen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Indstævnte, som gjør gjældende, at hun af Afdøde har faaet Underretning om den af hende til Fordel for Indstævnte truffne Disposition over Aktierne, har protesteret mod, at der tages Hensyn til Citanternes Benægtelse heraf, idet hun hævder, at bemeldte Indsigelse er for sent fremsat; men denne Protest kan ikke tages til Følge, da Citanterne ikke findes at have forsømt deres processuelle Pligt, eftersom Indsigelsen er fremkommen i deres første Tilsvar paa det Indlæg, hvori Indstævnte assererede det Modsatte.

Indstævnte har iøvrigt forment, at det fremgaar af et under Sagen fremlagt Brev fra Afdøde til Indstævnte, at der er tilflydt denne Sidste behørig Meddelelse om Gaven. Bemeldte Brev, der er afsendt af Afdøde efter hendes Datter Lauras Død er saalydende:

„Kære Emilie! Jeg har et Ønske af Lauras at kunne meddele dig, nemlig en Arv, som den kære Laura havde tiltænkt dig. Beløbet er 6000 Kroner, Skriver Sex tusinde. Det er ligeledes mig en Glæde at Overbringe dig dette, da jeg ved, at i To, som holdt saa meget af hinanden, at det vil Blive en Kjær Erindring for dig at modtage af din

Veninde Laura — Som naturligviis først træder i Kraft efter min Død.

Martine Philipsen,
født Pflug.“

Om det nu end maatte være in confesso, at dette Brev sigter til de omhandlede Aktier, findes der dog ikke at kunne tillægges Brevet den af Indstævnte hævdede Betydning; thi ikke blot viser selve Indholdet af Brevet snarest hen til, at det ikke har været Afdødes Mening i levende Live at overdrage Indstævnte Ejendomsretten over Aktierne — men derhos kan Brevet i hvert Fald ikke have nogen Betydning for Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte har faaet Meddelelse om Aktiernes Notering i Afdødes levende Live, da det er in confesso, at det er afsendt, forinden Noteringen fandt Sted.

Da nu Indstævnte heller ikke paa anden Maade har bevist, at saadan Meddelelse er tilflydt hende, og da der endelig ikke kan gives hende Medhold i, at alene den Omstændighed, at Afdøde har ladet Aktierne notere paa Indstævntes Navn maa have bevirket, at Ejendomsretten over disse i det Øjeblik, hun fik Kundskab om Noteringen, strax — og fra Noteringens Dato at regne — er overgaaet til hende, findes det ikke godtgjort, at der foreligger en i levende Live fuldbyrdet Ejendomsoverdragelse til Indstævnte af de omhandlede Aktier.

Som Følge af det Anførte vil den indankede Decision være at forandre overensstemmende med Citanternes Paastand. Sagens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 304. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Lauritz Poul Mørch (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 12 September 1893: Arrestanten Lauritz Poul Mørck bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af Aktionens lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sag-

fører Hansen 15 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Nøkkentved 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Oktober 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Bøcher og Tvermoes for Overretten betaler Arrestanten Lauritz Poul Mørch 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lauritz Poul Mørch til Høiesteretssagførererne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horns Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Lauritz Poul Mørch for Tyveri og Betleri, og ler han ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaae, se overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da Arrestanten en Dag i August Maaned d. A. tilligemed Typograf Christian Benzien laa paa Roskilde Havneplads, kom en Gensdarm og anholdt Benzien. Efterat Gensdarmen havde fjernet sig med Benzien, satte Arrestanten sig i Besiddelse af en Portemonnæ med Indhold, 70—80 Øre, som laa paa den Plads, Benzien havde forladt, og som Arrestanten antog tilhørte Benzien, hvad ogsaa var Tilfældet. Pengene forbrugte Arrestanten, medens han bortkastede Portemonnæen, der af Benzien er vurderet til 30 Øre, men af Arrestanten er angivet at være værdiløs. Fremdeles har Arrestanten tilstaaet, at han i August

Maaned d. A. har betlet i Lejre og Horns Herreder. Arrestanten er født den 23 September 1841 og mange Gange tidligere straffet, bl. A. ifølge Høiesterets Dom af 26 November 1888 efter Straffelovens § 232, første Led, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, kfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ifølge samme Rets Dom af 1 Maj d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage. I Henhold til Foranferte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 247 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, som efter Omstændighederne bestemmes under Eet til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredie eller extraordinære Session.

Tirsdagen den 2 Januar.

Nr. 319. Advokat Nellemann

contra

Lorentz Emil Mørck (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 November 1893: Arrestanten Lorentz Emil Mørck og Tiltalte Alexandra Eilersen, kaldet Jørgensen, bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Wolff, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten med $\frac{2}{3}$, dog at Tiltalte heraf in solidum med ham udreder $\frac{1}{4}$, og af Tiltalte med $\frac{1}{3}$, dog at Arrestanten heraf in solidum med hende udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Lorentz Emil Mørcks Vedkommende anførte Grunde.

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-

vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lorentz Emil Mørck til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Lorentz Emil Mørch og Tiltalte Alexandra Eilersen, kaldet Jørgensen, Arrestanten for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold og Tiltalte for Tyveri og Hæleri. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har overtraadt et ham til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 13 Marts d. A. under sædvanlig Straffe-Trusel givet Tilhold, b. A. gaaende ud paa, at han skulde melde sig til nævnte Protokol hver Mandag for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, og at han ligeledes skulde anmelde enhver Forandring af Bopæl inden 24 Timer, efterat den havde fundet Sted, idet han i Tiden fra den 17 April d. A. og til han den 5 Maj næsteftter blev anholdt under nærværende Sag — i hvilket Tidsrum han har forandret Bopæl gjentagne Gange — ganske har undladt at melde sig til den oftnævnte Protokol.

Hvad angaar Sigtelsen mod Arrestanten for Tyveri, da er Følgende oplyst under Sagen: Den 29 April d. A. om Aftenen Kl. 10 anmeldte Tjenestekarl Hans Christan Rasmussen paa en af Stadens Politistationer, at der kort forinden — efter hans senere Forklaring i Retten mellem 9 og 10 samme Aften var frastjaalet ham en Sommeroverfrakke, der havde ligget paa Kuskesædet af et Køretøj, som havde henstaaet uden Tilsyn paa Amagertorv udfor Ejendommen Nr. 31, og at Tyveriet var begaaet, medens han var oppe i nævnte Ejendom for at hente nogle Varer. Arrestanten, der ved sin Anholdelse blev fundet i Besiddelse af en Laaneseddel, hvorefter den stjaalne Frakke, der under Sagen er vurderet til 6 Kr., den 30 April d. A. var pantsat paa et herværende Laanekontor, har erkjendt, at han har været i Besiddelse af Frakken, men om denne Besiddelse forklaret først, at han for et Par Aar siden havde kjøbt den i Amerika, men senere, at han den 29 April d. A. om Aftenen noget efter Kl. 10 traf Tiltalte, til hvem han stod i Kæreste-forhold, paa Hjørnet af Knudsgade og Istedgade, at hun da havde Frakken med sig og forærede ham den, idet hun fortalte, at hun havde kjøbt den, hvilket han vil have troet, og at han næste Dag lod Tiltalte pantsætte Frakken paa det omtalte

Laanekontor. Tiltalte har imidlertid benægtet Rigtigheden af Arrestantens Forklaring og afgivet en Tilstaaelse, der gaar ud paa, at hun den 29 April d. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10, da hun i Følge med Arrestanten kom gaaende over Amager-torv, blev opmærksom paa, at en Mand, der kjørte en Vogn, standsede ud for en af de ved Torvet beliggende Ejendomme, steg af Vognen og gik op i Ejendommen efter at have taget sin Overfrakke af og lagt den paa Kudskesædet, at hun derpaa sagde til Arrestanten: „Der kan du faa en Frakke, Emil“ og viste ham Frakken, at hun og Arrestanten derefter fulgtes op i en Gadedør, hvor Tiltalte blev staaende, medens Arrestanten gik ud til Vognen og tog Frakken, som han iførte sig, og som Tiltalte næste Dag pantsatte for ham paa det omtalte Laanekontor.

Da der Intet er fremkommet under de iøvrigt i Sagen tilvebragte Oplysninger, der bestyrke Arrestantens ovennævnte Forklaring om Maaden, paa hvilken han vil være kommen i Besiddelse af den stjaalne Frakke, samt da Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingseed og ført Bevis for sin tidligere Besiddelse af Frakken, foreligger der et efter Danske Lov 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. af 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Beviis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af nævnte Frakke, dog kun som Hæler, da de foreliggende Omstændigheder ikke tilstrækkeligt pege hen paa ham som Gjerningsmand til det begaaede Tyveri. — — — — —

Den 5 Maj d. A. ved Middagstid blev Arrestanten, medens han var ifærd med at pantsætte en Jakke og en Vest hos en herværende Pantelaaner, anholdt af en tilstedekommet Politbetjent som mistænkt for ikke at være i lovlig Besiddelse af de Ting, han pantsatte, og Tiltalte, der stod og ventede paa Arrestanten udenfor Pantelaanerforretningen, og som var i Besiddelse af en Sæk, der indeholdt et Par Beenklæder og 2 Veste, blev samtidig anholdt. Lærling Aage Axel Kjær har under Sagen afgivet den edelige Forklaring, at samtlige de nævnte Beklædningsgjenstande samme Dag ere ham frastjaalne uden hans Vidende og Villie, at de have beroet paa hans Værelse i Kvistetagen i Ejendommen Nørregade Nr. 24, og at han ved sin Bortgang om Morgenens Kl. ca. 7¹/₂ havde afaaaset Indgangsdøren til Værelset og taget Nøglen til Døren med sig. Arrestanten har med Hensyn til de omtalte Klædningsstykker forklaret, at han den nævnte Dags Formiddag, formeentlig Kl. henad 11, sammen med Tiltalte forlod deres fælles Logis i Sophiegade Nr. 18 og gik til Ejendommen, Nørregade Nr. 24, hvor Arrestanten, medens Tiltalte ventede i Ejendommens Port, gik op for at træffe en Skomagersvend, som han meente arbejdede paa et Værksted, der ligger i Kvistetagen, og at han, efterat være kommet op i denne Etage, fandt Tøjet liggende i en Bylt paa en aaben Gang, der fører til Værk-

stedet, og som efter det Oplyste tillige fører forbi det Værelse, hvor Tøjet, efter Lærling Kjers Forklaring, har beroet. Efter Arrestantens Forklaring laa Tøjet i den ene Ende af Gangen, medens Værelset ligger ved den modsatte Ende, og han vil ikke have gjort sig nogen Tanke om, hvorledes det var kommet til at ligge her, navnlig heller ikke, om det tilhørte nogen af Husets Beboere, og om det var lagt her med Vilje eller ej. Han har endvidere forklaret, at han, der fandt Tøjet liggende paa et Sted i Gangen, hvor der var mørkt, tog det til sig og strax besluttede at tilegne sig det, saafremt det var godt, at han efterat have baaret det hen til Trappen, hvor der var lyst, og efter her at have seet, at der nok kunde laanes paa det, besluttede sig til endelig at beholde det og pantsætte det, at han derpaa gik med Tøjet ned i Porten til Tiltalte og stoppede det i en Sæk, som de havde medbragt fra deres Logis for i den at hente dels noget Arrestanten tilhørende Tøj, der beroede hos hans Moder, dels nogle Klæder, som en Værtshusholderske havde lovet ham, samt at han og Tiltalte derefter fulgtes ad til den førnævnte Pantelaaner, i hvis Forretning Arrestanten, medens Tiltalte ventede udenfor paa Gaden, pantsatte den tidligere nævnte Jakke og Vest, hvilke han umiddelbart forinden havde udtaget af Sækken. Tiltaltes Forklaring angående det Lærling Kjer frastjaalne Tøj gaar ud paa, at hun og Arrestanten den 5 Maj d. A. om Formiddagen, formeentlig mellem Kl. 10 og 10¹/₂, forlod deres Logis og gik til Ejendommen, Nørregade Nr. 24, hvor Arrestanten, medens Tiltalte blev staaende i Porten, gik op, idet han sagde, at han skulde tale med en i Ejendommen arbejdende Skomagersvend, at Arrestanten efter ca. 10 Minutters Forløb kom tilbage bærende paa Tøjet, som han angav at have fundet, men om hvilket hun har erkjendt, at hun antog, at han havde stjaalet det, at Arrestanten derpaa stoppede Tøjet i en Sæk, som de havde medbragt fra Logiset, og om hvilken hun antog, at den skulde bringes til hans Moder, samt at hun derefter paa Arrestantens Opfordring om at være ham behjælpelig med at pantsætte Tøjet, bar dette i Sækken til den førnævnte Pantelaaners forretning, hvor Arrestanten gik ind for at pantsætte Jakken og Vesten, medens hun ventede uden for paa Gaden med Resten af Tøjet. Da Arrestantens og Tiltaltes Logisværtinde til en Politirapport har forklaret, at hun har seet Arrestanten forlade sit Logis den 5 Maj d. A. om Formiddagen, da Klokken var over 9, og at han ved denne Lejlighed havde en Sæk med sig, og da et under Sagen ført Vidne har forklaret, at det samme Formiddag efter dets bestemte Formening mellem Kl. 9 og 9¹/₂ har seet Døren til det Værelse, hvor Tøjet har beroet, staa paa Klem, hvilken Dør Bestjaalne, som ovenfor omtalt, havde afaaset ved sin Bortgang om Morgenen Kl. ca. 7¹/₂, skønnes Arrestantens Forklaring om ikke at have været inde paa Værelset, men at

have tilegnet sig Klæderne paa det af ham angivne Sted ikke at kunne forkastes. Men selv naar Arrestantens Forklaringer maa lægges til Grund ved Bedømmelsen af hans Forhold med Hensyn til det tidtdævnte Tøj, findes dette Forhold at maatte tilregnes ham som Tyveri, i hvilken Hensende særlig bemærkes, at der, naar hensees til de tagne Gjenstandes Beskaffenhed og Mængde og de iøvrigt foreliggende Omstændigheder maa gaaes ud fra, at de ikke kunne være tabte paa det Sted, hvor Arrestanten vil have fundet dem liggende. Tiltalte vil for sit Forhold med Hensyn til de Lærling Kjer frastjaalne Klædningsstykker, der ere vurderede til ialt 22 Kr., være at ansee for Hæleri.

Arrestanten er født den 21 November 1866 og anseet: ved Rettens Domme af 2 Juli 1887, den 29 Oktober s. A., 2 April 1889 og 28 Februar d. A. henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 230, 2det Led, og Lov 3 Marts 1860 § 3, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og efter Straffelovens § 251, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. — — — — —

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee dels efter Straffelovens § 232 for 4 Gang begaaet simpelt Tyveri, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led efter dens § 238 som for 4 Gang begaaet Hæleri, og dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne under Eet, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 311.

Advokat Halkier

contra

Peder Pedersen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 28 August 1893: Tiltalte Peder Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Valeur, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Wedel, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Oktober 1893: Tiltalte Peder Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Foruden de Aktor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salærer, der blive at udrede af Tiltalte, vil der efter den derom fra den først beskikkede Aktor Advokat Klubiens Dødsboes Side nedlagte Paastand være at tilkjende dette Bo et Salær, som findes at maatte udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Peder Pedersen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver, hvorhos der i Salarium tillægges Advokat Klubiens Dødsbo 15 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Teglværksarbejder Peder Pedersen for Tyveri. Den af Tiltalte i Sagen afgivne Tilstaaelse gaar ud paa, at han, der medens han en Dag tidlig paa Foraaret i indeværende Aar opholdt sig i Poul Andersens Gjæstgiveri i Herning, af Andersens 13-aarige Søn, Niels, havde laant en denne tilhørende Pibe for at ryge af den, har uden vedkommende Ejermands Tilladelse medtaget Piben, da han forlod Gjæstgiveriet, uden at Tiltalte dog allerede den Gang vil have havt til Hensigt af tilvende sig Piben. Hertil vil Tiltalte først senere have besluttet sig, uden at han dog bestemt har kunnet opgive Tidspunktet, og Tiltalte, der efter sin Forklaring havde gjort nogle mindre Bekostninger paa Piben, solgte derefter en Gang i indeværende Aars April Maaned denne til en Tredjemand for 1½ Kr., uagtet Tiltalte var sig bevidst, at Piben tilhørte Gjæstgiver Andersens Søn. Denne, der først til en Politirapport havde

forklaret, at den ommeldte Pibe var forsvunden for ham en Gang i afvigte Foraar, uden at han vidste, hvorledes den var bleven borte, har senere ligeledes til en Politirapport afgivet den Forklaring, at han vel ikke erindrer at have laant Tiltalte Piben ved den omhandlede Lejlighed, men at det godt kan være, at det forholder sig som af Tiltalte forklaret. Piben, der er vurderet til 1 Kr. 50 Øre, er bragt til Stede under Sagen og udleveret til Gjæstgiver Andersen, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. For sit heromhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1866, og som tidligere ifølge Nykjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 13 Februar 1885 har været anseet dels efter Straffelovens § 146, kfr. § 52, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, dels for ulovlig Omløben med Varer efter Frdn. 13 Februar 1775, jfr. Lov 29 December 1857 § 72, med en Bøde til Nykjøbing Kjøbstads Kæmnerkasse af 20 Kr., være at ansee efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder passende findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 344.

Advokat Halkier

contra

Peder Johansen Bobjerg Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 12 August 1893: Tiltalte, Tjenestekarl Peter Johansen Bobjerg Jensen, bør hen sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Erstatning til Huusmand Thomas Jensen af Funderholme udreder Tiltalte 4 Kr. 32 Øre og for Svie og Smerte 15 Kr., ialt 19 Kr. 32 Øre. Saa udreder Tiltalte de med denne Aktion forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Hammer, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Oktober 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye,

betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Peder Johansen Bobjerg Jensen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Peder Johansen Bobjerg Jensen for Vold. Huusmand Thomas Jensen af Funderholme, der er 63 Aar gl., har forklaret, at da han den 23 Juni d. A. om Eftermiddagen omtrent Kl. 5 gik paa Landevejen, som fører til Gjedsø, kom Tiltalte, der tillige med nogle Andre arbejdede i en i Nærheden af Vejen værende Mose, efter ham og raabte til ham fra Vejen, at han vilde tale med ham, hvortil Jensen, der nærrede Skræk for Tiltalte, idet denne — efter hvad der er oplyst — 2 Pintsedag forud i bemeldte Mose havde overfaldet ham og slaet ham i Ansigtet, svarede, at han ikke havde noget at tale med Tiltalte om. Efterat være kommen længere hen ad Vejen ind i en ved samme beliggende Skov blev Jensen imidlertid indhentet af Tiltalte, der sprang ind paa Livet af ham og, uagtet Jensen sagde til ham, at han skulde blive fra ham, vedblev at trænge ind paa ham. Efter hvad Jensen nok antager, gav han ved denne Lejlighed Tiltalte, da denne greb efter hans Stok og vilde tage den fra ham, et — efter hans Udsagn dog i hvert Fald kun ubetydeligt — Slag med Stokken over Haandledet eller Armen; men Tiltalte tog nu Stokken fra ham og slog ham med denne tværs over Ansigtet, hvorved der fremkom de nedenfor nævnte Læsioner sammesteds, og derefter tog han Jensens Pibe, som denne havde i sin anden Haand, og slog ham med den i Hovedet, hvorved der fremkom tvende Saar. Da Jensen derpaa raabte højt om Hjælp, smed Tiltalte Stokken og Piben, og løb hen til de andre Arbejdere i Mosen, hvorhen ogsaa Jensen strax efter begav sig, stærkt blødende. Ifølge en af Distriktslægen, der Dagen efter undersøgte Jensen, afgiven Erklæring af s. D. fandtes da begge

hans Øjnes Omgivelser, især det højre Øje, at være underløbne med Blod, uden at dog selve Øjnene havde taget Skade, hvorhos der fandtes et mindre Saar udenfor højre Øje, som havde blødt, og en lille Hudløshed paa Næseryggen. Endvidere fandtes der paa begge Issebenene mindre Huller, der gik igjennem de overfladiske Bedækninger og øjensynlig havde blødt meget. Det udtaltes iøvrigt i Erklæringen, at de nævnte Læsioner ikke antoges at ville efterlade sig for Helbredet skadelige blivende Følger. Efter først under Forhørene gjentagende at have nægtet ved den omhandlede Lejlighed at have overfaldet og slaæet Thomas Jensen samt paastaaet, at det tvertimod var denne, der overfaldt ham, har Tiltalte tilsidst tilstaaet, at han — der vil være gaaet efter Jensen for at tale med ham om, at han skulde holde sine Kreaturer, der havde været tøjrede paa Mosen, fra denne, da de traadte Tørvæne ned — gik imod Jensen, tog dennes Stok fra ham og gav ham, som Tiltalte har udtrykt sig, en god Dragt Prygl med Stokken og Hænderne, hvorimod han, ihvorvel han ved den paagjældende Lejlighed havde fat paa Jensens Pibe, dog ikke vil kunne erindre at have slaæet Jensen med denne. Tiltalte, der ikke tør benægte Rigtigheden af Jensens Udsagn om, at Tiltalte greb efter Stokken, før Jensen slog ham med denne, har derhos erklæret, at han ikke kan betvivle, at han har tilføjet Jensen de ovennævnte Læsioner, uagtet han, som han har udsagt, da han var hidsig, ikke kan huske, hvor han ramte Jensen. Denne har under Sagen nedlagt Paastand om, at der tilkjendes ham i Erstatning hos Tiltalte deels for Lægebehandling og Medicin 3 Kr. 32 Øre og for Istandsættelsen af hans ovennævnte Pibe, der blev slaæet itu af Tiltalte, 1 Kr., deels et passende Beløb for Svie og Smerte, og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte har erklæret intet at have at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge saaledes, at der er tilkjendt Jensen ialt 19 Kr. 32 Øre. For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1867 og som tidligere, foruden at han ifølge Dom af 13 Januar 1886 i en privat Politisag, anlagt i Henhold til Straffelovens § 200, har betalt en Bøde af 6 Kr., ifølge Overrettens Dom af 30 April 1888 har været anseet efter Straffelovens § 203 med en Bøde til Statskassen af 50 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 6 Dage — ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

Fredagen den 5 Januar.

Nr. 346. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 7 September 1893: Tiltalte Smaakjører Niels Olsen og Arrestanten Slagtersvend Jesper Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i to Gange fem Dage og Sidstnævnte i tre Gange fem Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagsførerne Jørgensen og Rasmussen med 25 Kr. til Førstnævnte og 15 til Sidstnævnte, bør tilsvares af Tiltalte og Arrestanten in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 November 1893: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Mundt, betaler Tiltalte Niels Olsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Olsen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag, der

i 1ste Instants tillige angik en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte Niels Olsen, der er født den 8 eller 15 November 1846 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 1 Juli d. A. om Aftenen, da han kjørte fra Langeskov Kro til Odense, har efter sin Forklaring i Forening med den i 1ste Instants Medtaltalte stjaalet fra 2 Stakke, der stod paa Marken ved Landevejen, og som tilhørte Gaardejerne Anders Larsen og Marius Pedersen, 6 à 8 Lpd. Hø af Værdi 1 Kr. pr. Lpd., samt fra en paa Vejrabaten staaende, Husmand Lars Poulsen tilhørende Stak noget Hø af Værdi 1 Kr. Det var efter Tiltaltes Udsagn den i 1ste Instants Medtaltalte, der tog Høet og læssede det paa Vognen, medens Tiltalte dels stod ved, dels sad i Vognen, og Høet blev derefter kjørt til Tiltaltes Hjem for at bruges til Foder for hans Heste. For dette Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 228, og da Straffen for ham ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte in solidum med den i 1ste Instants Medtaltalte, ligeledes tiltrædes for Tiltaltes Vedkommende, vil bemeldte Dom være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 343. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Oluf Christian Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Vold og Fornærmelser mod Politiet samt Betleri-

Lejre Herreds Extrarets Dom af 30 August 1893: Arrestanterne Oluf Christian Hansen og Frederik Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 5 Gange 5 og den Sidste i 6 Gange 5 Dage, men iøvrigt bør Arrestanten Frederik Andersen for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør og Arrestanterne hver især udrede Halvdelen af Sagens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Hude og Sagfører J. P. Nielsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 November 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Arrestanten Oluf Chr. Hansen til 3 Gange 5 Dage og for Arrestanten Frederik Andersen til 5 Gange 5 Dage. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Lehmann, i Salær hver 20 Kr., hvilke Beløb udredes af Arrestanterne med Halvdelen hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Oluf Christian Hansens Vedkommende anførte Grunde vil den, forsaavidt den angaar ham, være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at maatte forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør for Oluf Christian Hansens Vedkommende ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Extraret hertil indankede Sag ere Arrestanterne Oluf Christian Hansen og Frederik Andersen aktionerede for Vold og Fornærmelser mod Politiet samt Betleri. Hvad angaar den førstnævnte Sigtelse, har Poliitiassistent Thomsen afgivet følgende edelige Forklaring. Den 24 Juli d. A. begav han sig tilligemed Sognefoged Christen Nielsen til Ousted Kro i Anledning af en Melding om, at Arrestanterne og en tredje Person nægtede at betale, hvad de havde fortæret, og optraadte paa en fredsforstyrrende Maade. Ved Ankomsten traf de Arrestanten Hansen siddende i en Vejgrøft, og da de opfordrede ham til at følge med ind i Kroen, nægtede han dette. Thomsen, der ikke var iført Uniform, viste nu Arrestanten sit Politiskilt, og da Arrestanten desuagtet ikke godvillig vilde følge med, tog Thomsen fat i ham for at rejse ham op. Arrestanten satte sig da til Modværge, søgte at trække Thomsen, hvem han

tiltalte med „Du“ ned i Grøften, rev Snoren til hans Politiskilt itu, bed efter ham og forsøgte at slaa og kradsede ham i Ansigtet, hvad Thomsen dog afværgede. Ved de Tilstedeværendes Hjælp fik Thomsen Arrestanten bragt ind i Kroen, og han forholdt sig derefter rolig. I Kroen traf de Arrestanten Andersen liggende paa Gulvet, og efterat Thomsen havde faaet ham op gjorde han ham bekendt med, at han var ansat ved Politiet og anmodede ham om at klare sit Mellemværende med Gjæstgiveren, hvortil Arrestanten ytrede, hvad det ragede Thomsen, og hvad det var for nogle Røvere, der kom og overfaldt ham. Han gik derefter paa en truende Maade ind paa Livet af Thomsen, og da denne skubbede ham fra sig, foer han atter ind paa Thomsen og kradsede ham i Ansigtet, hvorved der fremkom nogle blødende Smaarifter. Arrestanten blev derefter ved de Tilstedeværendes Hjælp overmandet. Arrestanten Andersen har nu vel benægtet, at han ved den omhandlede Lejlighed har udvist nogen voldelig eller fornærmelig Adfærd mod Thomsen, medens Arrestanten Hansen har udsagt, at han var saa beruset, at han ikke mindes, hvad der passerede, men da Thomsens Forklaring i alt Væsentligt stemmer med de edelige Forklaringer, der ere afgivne af Sognefoged Christen Nielsen, Gjæstgiver Ole Pedersen, fhv. Kroejer Jens Michael Nielsen og Ølkusk Anders Sørensen, og da det efter det Oplyste maa antages, at Arrestanten Hansen ved den omhandlede Lejlighed ikke var mere beruset, end at han var fuldkommen tilregnelig, findes der ikke at kunne tages Hensyn til Arrestanternes ovennævnte Anbringender, og de maa herefter anses overbeviste om at have gjort sig skyldige i voldeligt og fornærmeligt Forhold overfor Politiassistent Thomsen.

Hvad dernæst Sigtelsen for Betleri angaar, maa det ved de i Sagen afgivne Vidneforklaringer mod Arrestanten Hansens Benægtelse anses godtgjort, at han den 24 Juli d. A. har betlet hos Møller og Gaardejer Max Peter Maxen af Ousted, medens det ikke kan anses tilstrækkelig bevist, at Arrestanten Andersen har gjort sig skyldig i denne Lovovertrædelse.

Arrestanten Hansen er født den 26 November 1860 og har været anseet bl. A. ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 Juli 1891 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og senest ifølge Storehedinge Kjøbstads Politirets Dom af 20 Juni d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Præstø Amts Tvangsarbejdsanstalt ved Næstved i 24 Dage. Arrestanten Andersen er født 20 Marts 1850 og har været anset bl. A. ifølge nærværende Rets Dom af 17 Oktober 1890 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ifølge Dragsholm Birks Politirets Dom af 4 April d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, med Arbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt i

90 Dage. Efter det Anførte maa det billiges, at Arrestanterne ved den indankede Dom ere ansete efter Straffelovens §§ 100 og 101, og Arrestanten Hansen tillige efter Lov 3 Marts 1860 § 3, men Straffene, der i Dommen ere fastsatte til Fængsel paa Vand og Brød for Arrestanten Hansen i 5 Gange 5 Dage og for Arrestanten Andersen i 6 Gange 5 Dage, findes at maatte bestemmes til lige Fængsel for Hansen i 3 Gange 5 Dage og for Andersen i 5 Gange 5 Dage.

Nr. 350. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Frederik Kronemann (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 November 1893: Tiltalte Carl Frederik Kronemann bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Frederik Kronemann til Høiesterets-sagførerne Asmussen og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Carl Frederik Kronemann for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, og er det ved de af Politibetjent Nr. 258, Petersen og Arbejdsmand Hans Peter Olsen afgivne beædigede

Vidneforklaringer og Sagens øvrige Oplysninger, derunder Tiltaltes egen Forklaring, godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 8 Maj d. A. om Eftermiddagen passerede Tiltalte, kommende fra Kjøbenhavnssiden, Knippelsbro, medens man var i Færd med at spærre Passagen over denne i Anledning af, at Broklapperne skulde hejses op. Politibetjent Nr. 258, Petersen, der iført Uniform stod paa Broen, da Tiltalte passerede denne, opfordrede Tiltalte til at skynde sig, og der opstod derpaa en Ordstrid mellem dem, under hvilken Tiltalte fremkom med forskellige haanende Ytringer til Betjenten, navnlig gaaende ud paa, at han ikke respekterede den Uniform, Betjenten bar, hvorhos han tiltalte denne med „Du“. Betjenten tog derpaa Tiltalte ved Armen og paalagde ham at passere, men Tiltalte skubbede Betjenten tilside, hvorefter denne opfordrede ham til at følge med til Politistationen, hvad Tiltalte imidlertid nægtede at gjøre. Da Politibetjent Petersen nu tog fat i Skulderen paa Tiltalte for at føre ham til Politistationen, satte han sig til Modværge, rev sig løs og forsøgte at undløbe, hvilket dog ikke lykkedes, da Betjenten atter paagreb ham. Da Tiltalte, der imidlertid sammen med Betjenten ad Brogade var kommen til Strandgade, stadig vægrede sig ved at følge med til Stationen, tilkaldte Betjenten en Droske, i hvilken Tiltalte blev anbragt, og i hvilken Betjenten ligeledes steg ind. Tiltalte forsøgte derpaa 3 Gange at undløbe ved at springe ud af Drosken. De 2 første Gange blev han greben af Betjenten og atter af denne, uagtet han satte sig til Modværge, anbragt i Drosken. 3die Gang faldt Tiltalte paa Gaden, da han, efterat have slidt sig løs fra Betjenten inde i Drosken, sprang ud af denne, og Betjenten, der ogsaa kom hovedkuls ud af Vognen, faldt ovenpaa ham, hvorefter de laa her og brødes, indtil den i Gaden patrøllerende Politibetjent strax efter kom tilstede; Tiltalte lod sig da uden Modstand transportere til Politistationen. Medens Tiltalte og Politibetjent Petersen laa og brødes paa Gaden, bibragte Tiltalte Petersen flere Slag med Haanden; et af Slagene ramte Petersen i Brystet, et slog Hjelmen af Hovedet paa ham, og et ramte hans blottede Hoved. Under Transporten til Stationen udskjældte Tiltalte Politibetjent Petersen bl. A. for „Drabant“ og „Laban“. Der blev ikke tilføjet Politibetjent Petersen nogen Skade ved den mod ham øvede Vold. Tiltalte er født den 23 November 1854 og anset ved Rettens Domme af 4 Marts 1879 og 21 Maj f. A., henholdsvis efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, § 268 og § 275. jfr. med dens § 268 og § 270, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter Straffelovens § 100, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens §§ 100 og 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage

Mandagen den 8 Januar.

Nr. 337. Høiesteretsagfører Jensen

contra

Christian Ludvig Lütken (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri, Pengeafpresning og falsk Angivelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 November 1893: Arrestanten Christian Ludvig Lütken bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Meyer, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Det maa misbilliges, at der, efter at Sagen var optagen den 8 Juli f. A. til Paakjendelse, ikke sees at være foretaget noget i samme forinden den 23 September s. A., da den reassumeredes til yderligere Oplysningers Erhvervelse, hvorpaa den, efter at det nye Forhør var beskrevet den 5 Oktober, først blev paadømt den 11 November s. A.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Ludvig Lütken til Høiesteretsagførerne Jensen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Christian Ludvig Lütken for Tyveri, Pengeafpresning og falsk Angivelse. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Løbet af det sidste Aarstid, forinde Arrestanten den 4 Maj d. A. anholdtes under nærværende Sag, har han i mange Gange i en herværende Detajlhandel stjaalet ca. 60 til ialt 3

Kr. vurderede Cigarer, der beroede i aabne paa Forretningens Disk staaende Kasser og tilhørte Rasmus Schandorff Ingwardsen. Arrestanten, der stjal 1—3 Cigarer ad Gangen, udførte Tyverierne, naar han var til Stede i Forretningen og gjorde Indkjøb.

Hvad Sigtelsen mod Arrestanten for at have gjort sig skyldig i Pengeafpresning angaaer, da ere Sagens Omstændigheder følgende: En Dag i Midten af April Maaned d. A. solgte Arrestanten en Ko til Slagtermester Ludvig Grøndahl paa Taastrup Mark, og under Handelen foreslog Arrestanten Grøndahl, at denne, foruden den akkorderede Kjøbesum, der strax blev betalt, som en Art Provision skulde give ham en 10—15 Kr., naar han havde faaet Koen hjem og slagtet den. Til dette Forslag svarede Grøndahl: „Nu skal vi se“ og „Det kommer vi nok ud af“, og Arrestanten har erkjendt, at han var paa det Rene med, at Grøndahl ikke gav ham noget Løfte om Provisionen, paa hvilken han altsaa intet Krav havde, og at han efter Grøndahls Udtalelser kun kunde være berettiget til at nære noget Haab om, at denne godvillig vilde betale ham den. Nogle Dage efter indfandt Arrestanten sig paa Slagtermester Grøndahls Bopæl for at søge at faa den omtalte Provision, men da Grøndahl laa meget syg, og Arrestanten derfor ikke kunde faa ham i Tale, henvendte han sig til Grøndahls Hustru, der imidlertid ikke vilde indlade sig paa at betale ham noget, men sagde, at hun skulde tale med sin Mand derom. Da Arrestanten ingen Penge fik fra Grøndahls, afsendte han med Posten et den 22 April dateret, med hans Navn underskrevet og til Grøndahls Hustru stilet Brev, hvilket Brev en anden Person havde skrevet efter Arrestantens Diktat. Brevet indeholdt bl. A., at Arrestanten i Anledning af den omtalte Kohandel havde havt en Udgift af 3 Kr. 50 Øre, og at han gjorde Regning paa, at han selv skulde have 15 Kr., eller hvis Grøndahl syntes, det var for meget, da 10 Kr., saaledes at han ialt skulde have 18 Kr. 50 Øre, eller ogsaa 13 Kr. 50 Øre. Endvidere stod der i Brevet, at Arrestanten haabede, at Grøndahls Hustru sendte ham Pengene strax næste Dag, da han ellers meldte Sagen til Politiet. Da Arrestanten stadig ingen Penge fik, og Brevet saaledes ikke syntes at frugte, sendte han med Posten et den 24 April d. A. dateret og med hans Navn underskrevet Brev til Grøndahls Hustru, hvilket Brev, ligesom det tidligere, var skrevet af en anden Person efter Arrestantens Diktat. Dette Brev, der bl. A. indeholdt, at Arrestanten havde hørt omtale, at hendes Mand havde narret nogle andre Personer, og at han aldrig havde troet, at hendes Mand gik ud paa at snyde Folk, endte saaledes: „Vær nu saa venlig at sende Pengene strax, ellers melder jeg Sagen til Politiet i Morgen“. Slagtermester Grøndahl og dennes Hustru toge intet Hensyn til de 2 Breve, idet de hverken besvarede dem eller sendte Arrestanten de forlangte Penge, ligesom

de heller ikke gjorde nogen Anmeldelse til Politiet om Sagen, hvis Sammenhæng først kom frem, da Grøndahl blev afhørt til en Politirapport i Anledning af, at Arrestanten under den kriminelle Undersøgelse i nærværende Sag havde foregivet, at han havde Penge tilgode hos Grøndahl. Arrestanten har erkjendt, at hans Hensigt med at sende de 2 Breve til Grøndahls Hustru var at bevæge hende til at betale ham de tidnævnte Penge, og han har forklaret, at han — der ved sin ovenomtalte Samtale med Grøndahls Hustru havde forstaaet paa hende, at hendes Mand var meget syg og ikke kunde beskæftige sig med Forretningsanliggender — antog, at hun ikke kjendte nøje Besked med Møllekværendet mellem Arrestanten og hendes Mand, og at hun ikke vilde vise denne Brevene, samt at hun af Frygt for, at der skulde være noget straffbart i hendes Mands Handlemaade overfor Arrestanten, og for at undgaa, at Arrestanten gjorde Alvor af sin Trusel, vilde sende ham de forlangte Penge. Arrestanten har erklæret, at han ikke har havt til Hensigt, hvis Brevene ikke havde den tilsigtede Virkning, da at iværksætte den i samme indeholdte Trusel.

I falsk Angivelse har Arrestanten gjort sig skyldig under følgende nærmere Omstændigheder: Natten mellem d. 3 og 4 Maj d. A. henvendte Arrestanten sig til 2 uniformerede Politibetjente, der stod paa Hjørnet af Absalonsgade og Istedgade, og anmeldte for disse, at han var bleven bestjaalet for 7 Tikkronesedler, medens han samme Nat havde været sammen med 2 Piger, og at en af disse maatte have stjaalet Pengene fra ham, uden at han dog kunde sige, hvem af dem, der havde gjort det. Medens Arrestanten endnu stod og talte med Betjentene, kom den ene af Pigerne, hvis Navn er Augusta Mathilde Svendsen, og som tidligere har været straffet for Tyveri, hen til Betjentene og erklærede Arrestantens Sigtelse for usand, og den anden Pige, hvis Navn er Augusta Marie Martine Madsen, og som tidligere har været straffet for Overtrædelse af Straffelovens § 180, nægtede ligeledes for Betjentene, da disse kort efter antraf hende i Pigen Svendsens Lejlighed i Absalonsgade, hvor hun havde været sammen med Arrestanten, at hun havde bestjaalet denne. Efter Opfordring af Betjentene fulgte de 2 Piger, hvem Arrestanten havde begjært anholdte, med til Politistationen, hvor de ankom Kl. ca. 3 om Natten, og her bleve de visiterede og afhørte angaaende den Sigtelse, Arrestanten havde rejst imod dem, ligesom der blev foretaget Visitation paa Pigen Svendsens Bopæl, men uden at der herved fremkom noget til Bestyrkelse for den nævnte Sigtelse. Til den Rapport, der blev optaget paa Politistationen, forklarede Arrestanten paany, at han, medens han havde været sammen med de 2 Piger, havde mistet 7 Tikkronesedler, der havde ligget i en Tegnebog i hans indvendige Vestelomme, og at han formodede, at en af Pigerne havde stjaalet

dem, hvorhos han gav en i alt væsentlig rigtig Fremstilling af sin Samværen med Pigerne, derunder bl. A., at han om Natten efter at have afklædt sig, var gaaet i Seng med Pigen Madsen paa Pigen Svendsens Bopæl, og at han, da han nogle Timer senere vægnede, af sidstnævnte Pige, der havde været borte fra Løjlig-heden i nogen Tid, men som var kommen tilbage, blev gjort opmærksom paa, at hans Tegnebog laa paa Gulvet i Værelset. Han forklarede dernæst, at det først var, da han nu eftersaa Tegnebogens Indhold, at han savnede Pengene. Da der imidler-tid ved de af Politiet indhentede Oplysninger, navnlig angaaende hvormange Penge Arrestanten maatte antages at have været i Besiddelse af, opstod Mistanke om, at Arrestantens Angivelse om at være bleven bestjaalet, var falsk, blev de 2 Piger dimit-terede af Politiet den 4 Maj om Eftermiddagen Kl. 12 $\frac{1}{2}$, og der er ikke blevet foretaget videre imod dem i Anledning af Arrestantens Sigtelse. Arrestanten blev derimod sat under An-holdelse samme Dag. Under de første Forhør i Retten fastholdt Arrestanten sin til Politiet afgivne Forklaring om, at han var bleven bestjaalet, og at han formodede, at en af Pigerne var Tyven, men i et den 15 Maj d. A. afholdt Forhør tilstod han, at hans Angivelse var falsk, og erkjendte, at han slet ikke var bleven bestjaalet, og at han altsaa mod bedre Vidende havde sigtet de 2 Piger for Tyveri. Om Grunden til, at Arrestanten gjorde den falske Anmeldelse, har han forklaret, at han, der paa det Tidspunkt havde en forfalden Gjæld paa 50 Kr., hvilke Penge han var ude af Stand til at betale, vilde give det Ud-seende af, at det var Tyveriet, der havde forhindret ham i at op-fylde sin nævnte Forpligtelse. Det er oplyst under Sagen, at Arrestantens Forklaring om den omtalte Gjæld er rigtig, samt at hans Kreditor, da den falske Anmeldelse skete, havde indgivet Klage til Politidirektøren og sigtet Arrestanten for at have be-draget ham for de nævnte Penge. Om denne Klages Indgivelse vil Arrestanten dog have været uvidende. Arrestanten vil have antaget, at hans Sigtelse imod de 2 Piger ikke vilde føre til disses Anholdelse, men at de vilde blive dimitterede, naar de havde afgivet Forklaring paa Politistationen.

Arrestanten er født den 30 April 1851, og er gjentagne Gange anset med Bøder for Overtrædelse af Politivedtægt for Kjøbenhavn af 18 Januar 1869, senest ved Høiesteretsdom af 16 Juni 1881 efter dens § 91, jævnfør §§ 1, 5 og 9, med en Bøde af 100 Kr. Iøvrigt er han ikke fundet straffet. Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens §§ 228, 245 og 225 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tirsdagen den 9 Januar.

Nr. 340. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Lars Peter Jacobsen (Def. Salomon),

der tiltales for Betleri.

Arts og Skippinge Herreders Politirets Dom af 16 Oktober 1893: Arrsstanten Lars Peter Jacobsen bør hensesættes i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og derhos udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 November 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Wolff og Bøcher for Overretten betaler Arrestanten, Lars Peter Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Peter Jacobsen til Høiesterets-sagførerne Bagger og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts- og Skippinge Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Lars Peder Jacobsen, som er født den 24 November 1838 og tidligere mange Gange har været straffet, navnlig for Løsgænger og Betleri, senest ved Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 24 November 1890 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med Tvangsarbejde i 90 Dage, for Betleri, og er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri, idet han, efterat have forladt sit Arbejde i Agtrup, i den nær-

meste Tid, forinden sin Anholdelse den 4 Oktober d. A. i Viskinde, har betlet i Bjergsted, Svallerup, Bjerre og Viskinde. Som Følge heraf vil Arrestanten paany være at ansee efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, som ved den indankede Dom findes passende bestemt til Arbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage.

Nr. 322. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Anders Peter Olsen (Def. Bagger),

der tiltales for Mislighed under Konkurs eller dog Forsøg herpaa, samt for bedrageligt Forhold.

Holsteinborg Birks Extrarets Dom af 18 August 1893: Tiltalte, fhv. Parcellist Anders Peder Olsen af Spjellerup, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage, samt betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, og Defensor, Prokurator Larsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Oktober 1893: Tiltalte, fhv. Parcellist Anders Peter Olsen af Spjellerup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt at betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer samt i Salær til Prokuratorerne Lange og Møller for Overretten, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den skete Indstævning til Høiesteret er der alene Spørgsmaal, om Tiltalte kan dømmes for det i den indankede Dom først ommeldte Forhold. Da imidlertid hans Anbringende om at have anseet sig berettiget til til sin egen Fordel at incassere den under denne Del af Sagen omhandlede Fordring paa 4 Kroner 86 Øre efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes, bliver der i det Hele at tillægge ham Frifindelse, hvorhos Aktionens Omkostninger findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Anders Peter Olsen bør for Aktors Tiltale denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Shaw og Bagger 30 Kroner til hver udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Holsteinborg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, fhv. Parcellist Anders Peter Olsen af Spjellerup, som er født den 11 Januar 1853 og ikke er funden tidligere straffet, aktioneret for Mislighed under Konkurs eller dog Forsøg herpaa, samt for bedrageligt Forhold under følgende Omstændigheder: Uagtet Tiltalte, hvis Bo den 12 December f. A. ifølge hans Begjæring blev taget under Konkursbehandling, paa Skifterettens Kontor blev instrueret om, at han paa den af ham ved samme Lejlighed affattede Fortegnelse over Aktiver og Passiver skulde opføre alt sit daværende Tilgodehavende, forsømte han paa denne at anføre en ham tilkommende Fordring paa en Maler i Taarnemark, stor 4 Kr. 86 Øre, deels hidrørende fra et kontant Udlæg paa 1 Kr. 25 Øre, deels fra Kjørsel og Kommission, hvad Tiltalte dog har fastholdt, skyldtes en Forglemmelse. Denne Fordring forsøgte han imidlertid derefter at inkassere til sin egen Fordel, idet han først den 19 December f. A. sendte Debitor en Regning paa Beløbet, og da denne svarede, at han nok skulde betale Beløbet til Skifteretten, paany den 30 s. M. erindrede ham om Pengene, hvad der foranledigede denne til at anmelde Sagen til Politiet, og endelig atter enten samme Dag eller den paafølgende Dag opfordrede Debitor til at betale Beløbet til Tiltalte selv, uden dog at opnaa sit Øjemed, idet han bemærkede, at Penge, som han tjente, og Penge, som han lagde ud i sin Forretning som Kommissionær, ikke vedkom Konkursboet. Ogsaa under Forhøret har Tiltalte gjort gjældende, at han efter Fordringens Beskaffenhed har anseet sig berettiget til at inkassere den for egen Regning, men til dette Anbringende findes der under de anførte Omstændigheder ikke at kunne tages Hensyn, og det maa derfor billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom for dette sit Forhold er anseet efter Straffelovens § 260.

Endvidere har Tiltalte vedgaaet, at han den 9 November f. A. under Anbringende af, at han, der drev Forretning som Fragtmand og Kommissionær, skulde betale Varer, som han

havde lovet at tage hjem med, har af Overretssagfører Beyer i Næstved laant 150 Kr. og samme Dag anvendt dette Beløb til dermed at dække en Kreditor, der trængte paa Betaling. Han har imidlertid forklaret, at han paa det daværende Tidspunkt ikke har forudset sin Fallit som forestaaende, og efter de foreliggende Oplysninger, der vel ere mangelfulde, men som der dog ikke findes tilstrækkelig Aaledning til at søge supplerede, kan denne Forklaring ikke forkastes. Allerede af denne Grund kan der ikke, saaledes som sket ved den indankede Dom, blive Spørgsmaal om at ansee Tiltalte efter Straffelovens § 261 for at have begunstiget den ommeldte Kreditor, men heller ikke vil Tiltalte kunne anses for at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold overfor Overretssagfører Beyer, thi om der end efter det foreliggende tør gaas ud fra, at hans foran omtalte Anbringende overfor denne om, hvad han vilde anvende Pengene til, ikke har været stemmende med Sandheden, er det ikke oplyst og kan ikke have Sandsynligheden for sig, at dette Anbringende har havt nogen bestemmende Indflydelse for Beyer med Hensyn til Indrømmelsen af det paagældende Laan. Under denne Del af Sagen vil Tiltalte altsaa være at frifinde.

Forsaavidt Tiltalte endelig har været sigtet for bedrægeligt Forhold med Hensyn til et af ham hos den nævnte Sagfører forgjæves søgt Laan paa 2000 Kr., foreligger ikke dette hans Forhold, som ved Underretsdømmen ikke er funden strafbart, nærværende Ret til Paakjendelse, eftersom Sagen alene er indanket efter Tiltaltes Begjæring.

Den af Tiltalte for hans førstnævnte Forhold i Henhold til den citerede Straffebestemmelse forskyldte Straf findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og den indankede Dom, hvorved Tiltalte er anset efter Straffelovens §§ 260, 257 og 261 med lige Fængsel i 3 Gange 4 Dage, vil forsaavidt være at forandre.

Onsdagen den 10 Januar.

Nr. 298.

Advokat Nellemann

contra

Claus Petersen Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold og Opsætsighed imod Politiet samt for Tyveri.

Hørsholm Birks Extrarets Dom af 21 Juni 1893: Arrestanten, Skomager Claus Petersen Hansen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salarier til Aktor, Overretssagfører Raaschou, og Defensor, Prokurator Wodschow, med 30 Kr. til hver, foruden Diæter til begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. I Erstatning til Jomfru Hansine Sophie Rasmussen af Kjøbenhavn betaler Arrestanten 5 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 September 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om, at Tiltalte Claus Petersen Hansen i Erstatning til Jomfru Hansine Sofie Rasmussen skal betale 5 Kr., bortfalder. I Salær til Prokuratorerne Wolff og Lehmann for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han efter de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger være at ansee dels efter Straffelovens § 100, dels for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter samme Lovs § 232, denne § dog kun i Forbindelse med § 60, 1ste Punktum. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Claus Petersen Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hørsholm Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Skomager Claus Petersen Hansen for Vold og Opsætsighed imod Politiet samt for Tyveri, og er det ved hans egen Forklaring i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende Omstændigheder: Tiltalte, der Søndag Aften den 12 Februar d. A. havde deeltaget i en paa Hørsholm Hotel afholdt offentlig Maskerade, kom henved Kl. 4 om Morgenen, da han i Overtøjsgarderoben vilde have sit Overtøj udleveret, i Klammeri med Garderobeholderske Madam Ruff om, hvorvidt han havde erlagt Betaling for sit Tøj, idet Tiltalte havde tabt sit Nummer. Da Madam Ruff omsider gik ind paa at betragte Tøjet som betalt, paastod imidlertid Tiltalte, at han nu vilde betale paany, og da han blev meget støjende, henteses Sergent Hoffmann af Gendarmerikorpsset, der tilligemed Arrestforvarer Eggers, der allerede var tilstede i Garderobelokalet, førte Polititilsyn med Maskeraden. Hoffmann og Eggers, af hvilke den førstnævnte var iført Uniform, medens Eggers var civilklædt, dog med Uniformshue, fik nu Tiltalte ind i et andet Værelse, hvor de opfordrede ham til at tage Maskeradedragten af, hvilket han imidlertid kun vilde gøre i selve Maskeradegarderoben, men da han var kommen derind, nægtede han dog at aftage Dragten, idet han paastod at have betalt den. Hoffmann begyndte nu at opknappe Dragten; men herover blev Tiltalte saa ustyrlig, at Hoffmann maatte lægge Haandsnoren paa hans venste Arm og bede Eggers trække Dragten af den højre, men da Haandsnoren brast, og Tiltalte saaledes havde begge Armene frie, vendte han sig mod Hoffmann og tilføjede ham med Neglene flere Rifter i Ansigtet. Under stadig Modstand fra Tiltaltes Side lykkedes det omsider Eggers og Hoffmann at føre ham ud, men paa en Trappe, der fører fra Korridoren i Hotellets Stueetage ud til Gaderøren, faldt de, da Trappen var glat af Sne, omkuld med Tiltalte, der nu søgte at sparke Eggers, der laa underst. Da de vare komne op igjen og vare ved at gaa ud af Gadedøren, greb Tiltalte fat i Eggers Overfrakke og rev en Flænge i dens højre Side op imod Kraven, ligesom han paa Vejen fra Hotellet til Arresten forgjæves søgte at undløbe. Angaaende den Hoffmann tilføjede Læsion har Distriktslæge Hansen i en Erklæring af 14 s. M. udtalt, at der paa venstre Side af Næsen samt paa højre Kind fandtes adskillige fra $2\frac{1}{2}$ " til nogle Liniers Længde store Rifter, bedækkede med indtørrede Blodskorper efter en forholdsviis ikke ringe Blødning, samt med megen Hævelse i Omfanget. I Løbet af 8—14 Dage lægedes imidlertid disse Rifter, og saavel Hoffmann som Eggers have frafaldet Erstatningskrav. Tiltalte var ved den omhandlede Lejlighed en Deel beruset, men ligesom Beruselsen efter de afgivne Forklaringer ikke har været saa stor, at han

ikke har været sig fuldt bevidst, hvad han gjorde, saaledes har han ogsaa erkjendt, at han, der vidste, at Hoffmann og Eggers ved den omhandlede Maskerade optraadte som Polititilsyn, har revet Hoffmann i Ansigtet, ligesom han ikke har turdet benægte, at han har revet Eggers Frakke itu.

Det er fremdeles godtgjort, at Tiltalte en Dag i Eftersommeren 1891, medens han boede i Mejnungsgade Nr. 11 i Kjøbenhavn, gik op paa 2 Sal i samme Hus, hvor Broelægger Niels Rasmussen boede sammen med sine 2 Sønner Peter og Christian Rasmussen, og stjal P. Rasmussens paa Væggen i Sovekammeret ved dennes Seng hængende Lommebr af 10 Kr.s Værdi, som han pantsatte for 5—6 Kr., for hvilke Penge han indkjøbte sig Læder. Han tilstod imidlertid for den yngste Søn at have taget Uhret, og da Bestjaalne truede med at melde ham, indløste han Uhret og bragte det tilbage til Ejermanen, hvorefter Tyveriet ikke anmeldtes, hvorimod det i Anledning af en Anmeldelse fra Tiltaltes Hustru i afvigte Foraar nu er bleven gjort til Gjenstand for offentlig Undersøgelse. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes Tiltalte fik Adgang til Rasmussens Lejlighed, har vel Tiltalte efter i et tidligere Forhør at have givet en noget afvigende Forklaring i Forhøret den 21 April d. A. forklaret, at hans Hustru, der gjorde reent i Lejligheden, bad ham, der kom derop for at tale med hende, om at lukke, idet hun gik først bort. Da han saaledes var bleven ene i Lejligheden, saa han Uhret og forøvede da Tyveriet. Denne Forklaring er der ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste, og Tyveriet vil derfor ikkun være at tilregne ham som simpelt Tyveri.

Forsaavidt der efter Forhørene kunde være Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte har begaaet andre Tyverier end fornævnte, da vil der intet herom være at paakjende af Overretten, da Tiltalte i saa Henseende er frikjendt af Underretten, uden at Dommen er bleven appelleret fra det Offentliges Side. For de ovennævnte Forseelser vil Tiltalte, der er født den 5 September 1862 og tidligere har været straffet ifølge Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Oktober 1881 i Henhold til Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Andst-Slaugs m. fl. Herreders Extrarets Dom af 31 Januar 1882 i Henhold til Straffelovens § 230 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 13 Juli 1883 i Henhold til Straffelovens § 231, 1 Stk. med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ifølge Amager Birks Extrarets Dom af 23 August 1884 i Henhold til Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, være at ansee efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, samt § 232, 1 Stk. for 5te Gang begaaet Tyveri efter Omstændighederne med en Straf af 18 Maaneders Forbedringshusarbejde, og da Underretsdommen har ikkjendt Tiltalte samme Straf, og dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger

ligeledes billiges, vil Dommen for saavidt være at stadfæste. Derimod findes der ikke under nærværende Sag at kunne tilkjendes Jomfru Hansine Sophie Rasmussen den af hende forlangte Erstatning for Beskadigelse af en Maskeradedragt, hvorfor Bestemelsen herom i Underretsdommen maa bortfalde.

Fredagen den 12 Januar.

Nr. 164. Høiesteretsagfører Jensen

contra

E. E. Wiinblad (Def. Høgsbro som privat engageret),

der tiltales for fornærmelige Udladelser i Dagbladet „Social-Demokraten“ Nr. 116 for 16 Maj 1889, Nr. 117 for 17 s. M. og Nr. 122 for 23 s. M. imod Kammerraad E. W. Schmidt, Inspektør ved Korsør Arbejdsanstalt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Januar 1893: De ovennævnte for Citanten, Inspektør ved Korsør Arbejdsanstalt, Kammerraad E. W. Schmidt, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Redaktør af Dagbladet „Social-Demokraten“, E. E. Wiinblad, hensættes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa betaler Indstævnte og til Statskassen de Retsgebyrer og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og Godtgjørelse for det Stempelpapir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Prokurator Seidelin 80 Kr. og for havte Udlæg til samme 1 Kr. 32 Øre. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ere uden Betydning,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Aktør Høiesteretssagfører Jensen 150 Kroner og Høiesteretsadvokat Klubiens Bo 80 Kroner, som udredes, det første Beløb af Tiltalte E. E. Wiinblad, det sidste af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: I Dagbladet „Social-Demokraten“ Nr. 116 for den 16 Maj 1889 findes en Artikel med Overskrift „Korsør Arbejdsanstalt, Klage til Justitsministeriet“, hvori det meddeles, at Bladet fra sex navngivne Lemmer paa den nævnte Arbejdsanstalt har modtaget en skriftlig Klage af saa oprørende Beskaffenhed, at den har foranlediget Bladet til efter en Undersøgelse af Forholdet paa Stedet at indsende den originale Klage til Justitsministeriet med Anmodning om, at alt maa blive nøje undersøgt, „og hvis det viser sig at være sandt, der da endeligt maa blive sat en Stopper for denne grusomme Behandling af ulykkelige Medmennesker, som synes at trives saa frodigt sammen med ligefremme Forbrydelser blandt Voldsmændene“. Idet Bladet derefter gaar over til at meddele Klagen, hedder det: „Af denne gjengive vi hovedsagelig kun det, der vedrører Lemmernes oprørende Behandling, og det endda i en noget afdæmpet Form. Derimod udelade vi de til de nøjagtigste Enkeltheder specificerede Sigtelser for Assurancesvig, Bedrageri og Tyveri, som rettes mod nogle af Anstaltens Funktionærer“.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 46.

Fredagen den 12 Januar.

Nr. 164.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

E. E. Wiinblad (Def. Høgsbro som privat engageret).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I selve Klagen, der derefter indføres i Uddrag, meddeles det derpaa, at Klagerne efter en Anstalten den 12 Marts 1889 overgaaet Ildsvaade havde tilskrevet Politimesteren og Assuranceagenten i Korsør, at der ved denne Brand var bleven begaaet Assurancesvig, men Skrivelserne bleve af Adressaterne sendte til Inspektøren (∴ Citanten, Inspektør ved Korsør Arbejdsanstalt, Kammerraad E. W. Schmidt), der tog Klagerne i Forhør og lovede dem, at de, naar han fik Arresterne i Stand, skulde faa mørk Arrest med 30 Dages Sultekur og saa mange Prygl, at de aldrig skulde kunne skrive mere, og i den Henseende er han Mand for at holde sit Ord, saasnt at han finder Lejlighed dertil. Vi har bedet om at aflægge Vidnesbyrd for Retten, men det blev os nægtet af den Grund, at de saa godt veed, at det er den rene Sandhed, vi har skrevet, men det vilde vække for megen Opsigt og give for mange Oplysninger om det, som gaar i Svang her. Derfor gjør de alt for at dysse Sagen ned.“ Der anføres derpaa fire Exempler, som skulle vise, hvorledes Lemmer, der ere indsatte af fremmede Kommuner, behandles paa den ovenfor betegnede Maade, hvornæst der tilføjes: „Da Inspektøren og Opsynsmændene ved, at de fleste meget hellere vil i Tugthuset end blive her, saa blive Tyveri og Ildspasættelse skjult og neddysset, at det ikke skal komme til Øvrighedens Kundskab, med mindre at det brænder saa meget, at det umuligt kan skjules.“ Der gives derefter en almindelig Beskrivelse af en

saakaldet „Sultekur“, der siges at anvendes som Straffemiddel i Anstalten, hvorpaa det hedder: „Som Tilbøher til Sultekuren følger mørk Arrest, Styrtebade med Is, at ligge paa Gulvet i Arresten og en forfærdelig Mængde Prygl indtil Lemlæstelse. Denne Behandling kan man blive tildelt paa ubestemt Tid fra 10 til 90 Dage. Der er en Skomager Petersen her fra Bornholm, som har siddet i Arresten over et Aar, blot fordi han havde skrevet noget om Forholdene her, der ikke efter Inspektørens Mening maatte komme ud blandt Folk.“

I Nr. 117 for den 17 Maj s. A. af samme Dagblad findes dernæst en Artikel ligeledes under Overskrift: „Korsør Arbejdsanstalt“, hvori det om Citanten hedder: „Han behandler med Haardhed disse ulykkelige Mennesker. Men derfor har han ogsaa opnaaet at blive saa forhadet, som det kun forundes faa Mennesker. Det er givet, at Folk som Lemmerne i Korsør kun forhærdes og voxer i Trods, som de ender i Had, ved at være udsat for en saa tyrannisk og barbarisk Behandling som den, der næsten daglig bliver dem tildelt.“ Senere i Artiklen fortælleres det, at en tidligere Sygeplejerske har udtalt, at Citanten var saa bange, naar han færdedes blandt Lemmerne, at han rystede. Endelig gives der, efter en Omtale i Forbigaaende af den endeløse Prygling, som Lemmerne ere udsatte for, en udførlig Beretning om den saakaldte Sultekur, der fremstilles som en barbarisk Straf, hvormed en udømt Mand, der har paadraget sig sin Fangevogters Unaade, kan pines paa Korsør Arbejdsanstalt, og Omtalen slutter med den Bemærkning: „Skulde man ikke tro vi sad midt i Middelalderens Barbari!“

Endelig i Nr. 122 for den 23 Maj s. A. beretter Bladet i en Artikel med samme Overskrift, efter Angivende efter en af en fhv. slesvigske Sagfører forfattet Klage: „Nu gaas der i Klagen over til den torturagtige Behandling. Inspektøren og hans Opsynsmænd faa paa et Haar det samme Skudsmaal, vi forlængst har givet dem. Navnlig den i de 6 Lemmers Klage for Tyveri sigtede, men i Stilhed afskedigede Mand, bliver betegnet som en fuldstændig Bøddel. Der nævnes op — ogsaa ligesom i de 6 Lemmers Klage — en Mængde Tilfælde med Navne og Beskrivelse af de mindste Enkeltheder. Alt dette kan umuligt være Løgn! Der fortælles om gamle Folk, man har slaaet med store Nøgleknipper i Hovedet, saa at de har været sindsforvirrede deraf i Maaneder derefter. Paa en har man flækket Panden, saa han maatte paa Sygehuset, paa en anden har man slaaet Brystbenet itu. Der nævnes sindssyge Fattiglemmer ved Navn, som har været Gjenstand for Behandling og Prygl, som overfor vanvittige Mennesker er en dobbelt Skjændsel. Og for hvad mishandles disse ulykkelige Mennesker saa forfærdeligt? Ja det turde være det mest karakteristiske ved alle disse Klager, som er kommen os for Øje og Øre. Alle som en fremhæver de atter

og atter, at den haardeste Straf paadrager de sig, hvis de forsøger at klage eller besvære sig over den Behandling, de lider. Sagsfører Jacobsen skriver derom:

„Alle til Fattiglemmerne ankomne Breve aabnes og læses af Inspektøren, før Adressaterne modtage dem, og intet Brev maa afgaa uden at være læst og afsendt af ham — akkurat ligesom i Tugthuset. Brud paa dette Forbud straffes allerstrængest i Anstalten; thi kun ene derved formaar de at holde Trafiken skjult og gaaende og navnlig hindre, at Besværinger til Amtet og Ministeriet røbede Forholdene.“ Han fortæller dernæst om en Guldmedesvend, Poul Nielsen, som det alligevel lykkedes at bortsmugle en Klage til Indenrigsministeriet, og som derfor blev indsat i en Arrestcelle. Behandlingen af ham beskriver han saaledes:

„Her sad han uafbrudt i 49 Døgn, og foruden gjentagne Afpryglinger fik han en daglig Forplejning af kun 2 Stykker tørt Brød, 1 Pægl afskummet Mælk og det lunkne Vand (The) om Aftenen. Middagsmaden var ham berøvet, og han fik i Stedet for ikke en Gang tilstrækkelig tørt Brød. I disse skrækkelige 49 Døgn blev han derhos i de 27 Nætter belagt med Haandjern, hans Skjorter saae, naar de kom til Vadsk, saa opvørende ud af Blod og Urenlighed. Der var intet at undres over, da Nielsen brød ud for at frelse Livet. Et andet Fattiglem, Handelsbetjent Jantsen, havde skrevet en Klage til Ministeriet, som han troede at kunne udsugle. Herfor fik han omtrent samme Skjæbne som Nielsen, men da han blev forstyrret i Hovedet, sendtes han pludselig fra Cellen hjem til Kone og Børn, fra hvilke han var bortreven. Den 60—70 Aar gamle Knoblaug har ogsaa gennemgaaet en lignende Tortur og Mis-handling i Cellerne for Bortsmugling af en Klage til Frederiksborg Amtus.“

Den dømte overbeviste Forbryder kan højst faa 30 Dages Vand og Brød med kun 5 Dage ad Gangen og nærende Kost i Mellemtiden, men et Fattiglem kan altsaa faa 49 Dages uafbrudt Tortur paa Vand og Brød med 27 Nætter i Bolt og Jern, Prygl til Blodet flyder, og alt dette paa Trods af og imod Loven, og blot fordi han har ovovet at klage til en af Landets øverste Myndigheder over den Uret, han og hans ulykkelige Medmennesker lider! Hvis dette ikke er den lige Vej til at forvandle ellers skikkelige Mennesker til Skurke, Mordbrændere, Tugthuskandidater og alt det, Samfundsstøtterne titulerer disse Ulykkelige med, saa gives der overhovedet ingen Vej dertil“. Artiklen slutter med at udtale Forventningen om, at ethvert retskaffent Menneske vil sande den ovennævnte Klagers Slutningsord, at vedkommende Ministerium „nogenlunde vil kunne tiltræde den almene Opfattelse, at Ledelsen af Korsør Anstalten er ulovmedholdelig, skanda-

løs og demoraliserende for den fattige Del af Befolkningen rundt omkring i Landet“.

Citanten anser de anførte Udtalelser i de tre Artikler, der ikke ere underskrevne med noget Forfatternavn, for ubeføjede og i høj Grad fornærmelige mod ham, ikke blot forsaavidt de direkte reite Beskyldninger mod ham selv, men ogsaa forsaavidt de angaa Anstalten i Almindelighed uden at nævne nogen bestemt Funktionær, da han som Inspektør bærer særligt Ansvar for Anstaltens Styrelse, eller udtrykkelig nævne en bestemt Opsynsmand eller Opsynsmændene i det Hele som de Personer, der have udført de fortalte Misligheder, da det maa forudsættes, enten at de ere foregaaede med Citantens Billigelse, eller at det skyldes Mangel paa tilbørligt Tilsyn fra hans Side, at de have fundet Sted. Han har derfor under nærværende Sag efter tilstaaet fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Seidelin, begjært de ommeldte Injurier mortificerede, hvorhos han har paastaet Indstævnte, E. E. Wiinblad som ansvarhavende Redaktør for det paagjældende Dagblad, anset efter Straffelovens §§ 215 og 216, samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Seidelin, hvilket denne i alt Fald begjærer sig tilkjendt af det Offentlige.

Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han til Støtte herfor først har paaberaabt sig, at hans Hensigt udelukkende har været gennem Offentliggjørelsen af Klagen at fremkalde en Undersøgelse af Tilstanden paa Korsør Arbejdsanstalt, og at det derimod ikke har været hans Hensigt at injuriere, men til denne Indsigelse vil der ikke kunne tages Hensyn, da Indstævnte har maattet være sig bevidst den i høj Grad ærekrænkende Karakter af de i Artiklerne fremsatte Sigtelser, hvorved ogsaa bemærkes, at Artiklerne ingenlunde, som af Indstævnte anført, indskrænke sig til at gjengive Klagen, men derimod utvetydigt gaa ud paa at fremkalde den Forestilling, at dennes Indhold i det Væsentlige forholder sig rigtigt.

Indstævnte har dernæst som Frifindelsesgrund anført, at der foreligger fuldt Bevis for Rigtigheden af samtlige Sigtelser. Ved de af Indstævnte under Sagen førte Vidner er der imidlertid ikke fremkommet Nogetsomhelst, der godtgjør Rigtigheden af de mod Citanten fremsatte Sigtelser, idet det navnlig ikke er oplyst, at han i de i Klagen særlig omhandlede Tilfælde i sin Behandling af Lemmerne er gaaet ud over, hvad der enten har været hjemlet ved Anstaltens Reglement eller været medført med Nødvendighed af Forholdene, ligesaa lidt som det er godtgjort, at han har ladet det mangle paa det ham paahvilende Tilsyn med Anstaltens øvrige Funktionærer. Navnlig bemærkes det, at de Straffe, der paalægges Lemmerne, ifølge Anstaltens Reglement ikke ikjendes dem af Inspektøren ved Anstalten, men af Politi-

mesteren i Korsør, og at det ikke kan antages, at Citanten i noget Tilfælde har tilsidesat denne Bestemmelse.

Forsaavidt Indstævnte endelig har protesteret mod, at Citanten under nærværende Sag har inddraget de mod Opsynsmændene rettede Sigtelser, eftersom hver enkelt af de daværende Opsynsmænd ved Anstalten samtidig med denne Sag har anlagt Søgsmaal mod Indstævnte i Anledning af Artiklerne, er det af Indstævnte selv erkjendt, at den paa Anstalten formentlig raadende Tilstand med Nødvendighed maatte skyldes mangelfuldt Tilsyn fra Citantens Side, og denne findes saaledes ikke at have manglet Feje til ogsaa at gjøre disse Udtalelser i Artiklerne til Gjenstand for Paatale som fornærmelige for ham.

Da der saaledes ikke fra Indstævntes Side er fremkommet Noget, der kan fritage ham for Ansvar for de mod Citanten i de paagjældende Artikler fremførte ærerørige Sigtelser, vil dennes Paastand være at tage til Følge, saaledes at Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 216, jfr. § 215, vil være at ansee med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til 3 Maaneders simpelt Fængsel, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Seidelin, hvis Sagførelse har været lovlig, 80 Kr., samt i Godtgjørelse til denne efter hans derom nedlagte Paastand for havte Portoudlæg 1 Kr. 32 Øre. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 15 Januar.

Nr. 61. Kreaturhandler **Anders Nielsen** (Ingen)

contra

Slagtermester **W. Henriksen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Da Appellanten, Kreaturhandler Anders Nielsen, efter at Høiesterets Udeblivelsesdom af 6 November 1893 er afsagt, og efter at han har meldt sig med Kvittering for at have betalt de i Dommen ommeldte 80 Lod Sølv, nu atter hverken er mødt eller har ladet møde, og Indstævnte heller ikke har givet Møde,

kjendes for Ret:

Appellanten bør have tabt Sagen. Til Justitskassen betaler han 10 Kroner.

Onsdagen den 17 Januar.

Nr. 39. Grosserer Jul. Due (Asmussen)

contra

fhv. Gasværksbestyrer, Etatsraad, cand. polyt. G. Howitz
(Dietrichson)

betr. Stadfæstelse af et nedlagt Forbud og Erstatningsudredelse.

Sø- og Handelsrettens Dom af 21 April 1892: Det omhandlede Forbud af 10 November 1890 stadfæstes som lovligt gjort og forfulgt, og bør Indstævnte: Grosserer Jul. Due til Sagsøgeren: fhv. Gasværksbestyrer, Etatsraad, cand. polyt. G. Howitz betale i Erstatning 10,000 Kr. samt denne Sags Omkostninger med 400 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter Proceduren for Høiesteret kun bliver at undersøge, om og i bekræftende Fald med hvilket Beløb Erstatning bør tilkjendes Kontraappellanten, Etatsraad Howitz, hos Hovedappellanten, Grosserer Due, for det af denne begaaede, i den indankede Dom omhandlede Kontraktsbrud, og i Henhold til de i Dommen under denne Deel af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt er at bemærke, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, findes Dommen at maatte stadfæstes.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at

stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 27 Marts 1863 blev der mellem daværende Fabrikant Edvard Frandsen og Cand. polyt. J. H. A. Meyer indgaaet en Interessentskabskontrakt, ifølge hvis § 1 den af Frandsen hidtil drevne Fabrikation af Cement, kunstig Gjødning og Beenmeel fremtidig skulde drives for fælles Regning under Firma: „E. Frandsen & Meyer“, hvilket Firma de begge skulde være berettigede til at underskrive med fuld Forbindtlighed, og i hvilket de begge ifølge §§ 3 og 6 skulde være lige interesserede i Henseende til Fordel og Tab, medens deres private Ejendele og deres private Gjæld skulde være Interessentskabet uvedkommende, og deres Andel i dette ifølge § 5, der blev kongelig konfirmeret den 6 Maj s. A. med Bestemmelse om fornøden Thinglæsning, ikke skulde kunne angribes ved Retsfølgning eller kunne inddrages i deres eventuelle Boer uden ved en nærmere fastsat Udløsning. Ifølge § 4 var enhver af dem berettiget til at handle paa Interessentskabets Vegne efter den for Forretningerne lagte Plan, men dog i alle større eller betydeligere Forhold kun efter Aftale med den anden. Ifølge § 7 maatte ingen af dem, saalænge Interessentskabet varede, særlig give sig af med Fabrikation af de Gjenstande, som hørte under Interessentskabets Virksomhed. I Kontraktens § 8 indeholdtes dels Bestemmelser om Interessentskabets Opløsning, naar begge Parter ønskede en saadan, dels fastsattes det, at, hvis den ene vilde udtræde, men den anden fortsætte Forretningen, ved hvilken han da skulde være berettiget til vedblivende at benytte det hidtidige Firma, skulde det sidste Aars Status — om den aarlige Udarbejdelse af Status i Januar Maaned indeholdtes nærmere Forskrifter i § 6 — lægges til Grund for Udskillelsen med en Tillægsopgørelse for den senere forløbne Tid og den Udtrædendes Andeel i Forretningen, hvis den ikke strax udbetaltes, sikres ham ved Obligation med Pant i Alt, hvad den Anden beholdt. Endelig bestemte Kontraktens § 10, at Tvistigheder imellem dem i Anledning af Kontrakten eller Interessentskabet — hvis Hjemsted ifølge § 9 var Kjøbenhavn — skulde, hvis de ikke begge foretrak Voldgift, afgjøres ved Sø- og Handelsretten dersteds uden Hensyn til, om de maatte have Bopæl udenfor Kjøbenhavn.

Den 6 November 1868 blev der derpaa oprettet en yderligere Interessentskabskontrakt mellem fornævnte Edvard Frandsen

og J. H. A. Meyer og Sagsøgeren i nærværende Sag: Cand. polyt., da Gasværksbestyrer, nu Etatsraad G. Howitz, hvorved denne sidste optoges som aktiv Interessent i det foromtalte Interessentskab „E. Frandsen & Meyer“, saa at den af dette etablerede Forretning, omfattende Fabrikation af Cement, kunstig Gjødning og Beenmeel, fremtidig blev at drive for alle tre Deeltageres fælles Regning, men iøvrigt uforandret under samme Firma som hidtil; enhver af dem skulde være berettiget til at underskrive Firmaet. Frandsen & Meyers Indskud skulde udgjøre 32,000 Kr. for hver og Howitz's 16,000 Kr., og de skulde være Deeltagere baade i Aktiver og Passiver for henholdsvis $\frac{2}{5}$, $\frac{2}{5}$ og $\frac{1}{5}$; et af Howitz søgt Patent paa en særegen Tilberedning af Cement skulde være Interessentskabets Ejendom og ikke kunne overlades til eller benyttes af Andre. Enhver af dem skulde være pligtig at virke, hvad han formaaede i Interessentskabets Interesse, og navnlig skulde det paahvile Howitz at forestaae de kemiske Undersøgelser og i Forening med Frandsen Bygningsvæsenet, Frandsen at bestyre Fabriken og Meyer at forestaae alle merkantile Forretninger. Iøvrigt skulde Bestemmelserne i Kontrakten af 27 Marts 1863 fremtidig være gjældende for dem alle Tre, dog med nogle Modifikationer, navnlig i Henseende til Afgjørelsen af vigtige Anliggender ved Stemmeferhed eller den enes Nej og til, hvorledes der blev at forholde med Opgjørelsen ved en enkelt Deeltagers Udtræden, særlig med den successive Betaling af den Obligation, der udstedtes for hans Andeel.

Da J. H. A. Meyer senere afgik ved Døden, og hans Enke, der hensad i uskiftet Bo efter ham, vilde udtræde af Interessentskabet, blev der den 25 Februar 1871 oprettet en ny, den 12 Maj næstefter kongelig konfirmeret og den 5 Juni s. A. thinglæst Interessentskabskontrakt, hvorved Frandsen og Howitz i hans Sted optog som aktive Interessenter paa samme Vilkaar som ham, men hver kun for en Femtepart, 3: for Halvdelen af hans Anpart, deels en Student A. C. Dons, der skulde indskyde 20,000 Kr., deels Indstævnte i nærværende Sag: Grosserer Jul. Due, der ligeledes skulde indskyde 20,000 Kr. og endvidere Nettooverskuddet af den af ham hidtil drevne Handel med Superfosfat-Beenaske og Sombrero-Guano. Det bestemtes derhos ved den nye Kontrakt, at (§ 1) Interessentskabet fremdeles skulde føres under Firmaet: „E. Frandsen & Meyer“, og (§ 2) at alle 4 Interessenter, der skulde have lige Stemmeret, vare berettigede til at underskrive Firmaet, at (§ 3) de vel alle vare pligtige til at virke i Interessentskabets Interesse, men at, ligesom Due som hidtil under eget Firma skulde styre Handelen med Superfosfat-Beenaske Gjødning og Sombrero-Guano, hvorover der skulde holdes egen Konto i Bøgerne, men hvis Nettoudbytte skulde indgaae i Selskabets Kasse, saaledes overtog han ogsaa den mer-

kantile Bestyrelse af Interessentskabets Fabrik, at, (§ 4) saalænge Interessentskabet bestod, maatte iøvrigt ingen af dem paa egen Haand befatte sig med de under Forretningens Omraade hørende Bearbejdelser af Raastoffer eller Salg af lignende Fabrikata, men Alt skulde henhøre under Interessentskabet, at (§ 6) ved Udtrædelse af nogen af Interessenterne skulde der forholdes efter Kontrakten af 6 November 1868 med en lille Modifikation, og at Udtrædelse kun kunde finde Sted efter 1 Aars forudgaaende Varsel ved et Kalenderaars Udgang, at (§ 7) der skulde holdes maanedlige Forhandlingsmøder, men at Interessenterne hver især ogsaa til enhver anden Tid vare berettigede til at gennemgaae Bøgerne og have Tilsyn med hele Forretningens Drift, samt at (§ 8) Opførelse skulde ske og Udbyttet fordeles ved Udgangen af hvert Kalenderaar, saaledes at hver Interessent først af Nettooverskuddet erholdt 6 pCt. af den for ham til enhver Tid indestaende Kapital, at Due derefter erholdt 5 pCt. af Nettoudbyttet som Vederlag for sin Virksomhed som Bestyrer og 3 pCt. som Vederlag for Indskuddet af hans Gjødningshandel, og at Resten derefter skulde deles mellem dem alle i Forhold til de hver især tilkommende Andele (§ 5) henholdsvis $\frac{2}{5}$, $\frac{1}{5}$, $\frac{1}{5}$ og $\frac{1}{5}$. Forøvrigt skulde (§ 11) samtlige de i de to ældre Kontrakter vedtagne Regler ogsaa gjælde for det nye Interessentskab.

Da Student Dons imidlertid døde hurtig, blev der den 31 Juli 1873 indgaaet en senere thinglæst Overenskomst hvorved hans Forældre overdrog hans Femtedeel til Frandsen, Howitz og Due hver for en Trediedeel deraf, og hvorved disse altsaa kom til at have henholdsvis for $\frac{14}{30}$, $\frac{8}{30}$ og $\frac{8}{30}$ Andeel i Interessentskabet, og da Frandsen samtidig med Overenskomsten overdrog de $\frac{3}{30}$ af disse $\frac{14}{30}$ til Due, blev Interessentskabsforholdet mellem dem fremtidig $\frac{11}{30}$, $\frac{8}{30}$ og $\frac{11}{30}$; ved nævnte Overenskomst blev der derhos truffet forskellige andre Aftaler, som ere uden Betydning for nærværende Sag.

Efter hvad der foreligger under Sagen, tog iøvrigt Fabrikant Frandsen ikke længe efter af Helbredshensyn Ophold i Udlandet, og der blev i den Anledning foreløbig for et Aar truffet en Overenskomst mellem ham og Indstævnte Due, der senere gjentagende fornyedes og tilsidst kom til at gjælde for al den Tid, hvori Due forblev i Interessentskabet, hvorved denne mod at oppebære Frandsens Andeel af Nettoudbyttet forpligtede sig til at betale ham et bestemt Beløb om Aaret, der, efter tidligere at have været noget større, fra 25 (30) Marts 1881 sattes til 4200 Kr. aarlig. Det er derhos givet, at Sagsøgeren Howitz havde været fuldstændig ubekjendt med denne Overenskomst indtil ind i 1889, da Frandsen for ham beklagede sig over, at det ham betalte aarlige Beløb ikke var større, og gaar Sagsøgerens Fremstilling derhos ud paa, hvad Indstævnte dog bestemt har benægtet Rigtigheden af, og hvad ikke er bleven oplyst under Sagen, at

Frandsen skal have staaet i den Tro, at han i Virkeligheden havde afsluttet denne Overeenskomst med Due baade paa dennes egne og paa Howitz's Vegne, saa at disse i Forening oppebar hans Part af Udbyttet og betalte den omtalte Aversionalsum.

Paa Grund af da opstaaet Uenighed tilstillede Indstævnte Due den 9 November 1889 sine to nævnte Medinteressenter en Opsigelse, hvori han udtalte, at han agtede at udtræde af Firmaet „E. Frandsen & Meyer“ fra og med den 1 Januar 1891, altsaa med det ovenomtalte Varsel, idet han forbeholdt sig, at der i Anledning af denne hans Udtræden blev forholdt efter Kontrakten af 1871, og at han samtidig opsagde Frandsen den nysnævnte Overeenskomst af 25 (30) Marts 1881 om en fast aarlig Aversionalsum til denne. Som Følge af dette Skridt meddelte derhos Frandsen kort efter Sagsøgeren, at han ligeledes agtede at udtræde af Firmaet til den 1 Januar 1891.

Sagsøgeren, der efter de saaledes modtagne Opsigelser var den eneste af Interessenterne, som blev tilbage, besluttede sig til at fortsætte Forretningen med Benyttelse af det hidtilværende Firmanavn, overensstemmende med § 8 i Kontrakten af 27 Marts 1863, jfr. § 11 i Kontrakten af 25 Februar 1871, ogsaa efter 1 Januar 1891, og i den Anledning afsluttede han den 11 September 1890 Overenskomst med en Grosserer A. Rasmussen, som i en længere Aarrække lige indtil Udgangen af 1889 havde været ansat under Firmaet „E. Frandsen & Meyer“, men netop da var udtraadt af dets Tjeneste og havde oprettet en selvstændig Gjødningforretning, ifølge hvilken Overenskomst denne sidste Forretning skulde fra 1891 gaa op i Forretningen „E. Frandsen & Meyer“, og han derefter være Forretningsfører for dette Firma, der lejede et Lokale paa Hjørnet af Studiestræde og Vestervoldgade, efterat Indstævnte allerede i August 1890 havde besvaret benægtende en Forespørgsel fra Sagsøgeren, om Firmaet kunde beholde sit hidtilværende Lokale ogsaa efter den 1 Januar 1891, i alt Fald indtil April Flyttedag s. A., i den Indstævnte tilhørende Ejendom paa Halmtorvet Nr. 57, af hvilket Lokale Firmaet vel havde svaret halvaarlig Leje til ham, men om hvilket der ikke havde været oprettet nogen Lejekontrakt.

En afgørende Grund til Indstævntes benægtende Svar paa den nævnte Forespørgsel var, at Indstævnte selv tilsigtede efter 1890 fra det omhandlede Lokale under eget Navn og for egen Regning at drive Handel med ganske den samme Slags Produkter, som Firmaet „E. Frandsen & Meyer“ havde omfattet. Som forberedende Skridt dertil lod han trykke i 500 Exemplarer og fra „E. Frandsen & Meyer“s Lokale og ved Hjælp af dets Personale til bemeldte Firmas daværende Agenter (over 100) og en Deel af dets Kunder i Oktober 1890 udsende de fleste Exemplarer af et Cirkulære, der var saalydende:

„Hr. . . .

Ved nærværende tillader jeg mig at meddele Dem, at jeg den 1 Januar 1891 udtræder af Firmaet E. Frandsen & Meyer efterat have været Deeltager deri siden Januar 1871 og eneste Forretningsfører i samme Tid, for under eget Navn at drive Fabrikation af kunstige Gjødnings- og hvortil jeg, som ovenfor nævnt, medbringer en 20-aarig Erfaring, og vil jeg lede min Forretning efter de samme Grundsætninger, hvorefter jeg har ført Firmaet E. Frandsen & Meyer. Af dette Firma bliver herefter kun Navnet tilbage, idet Kandidat Meyer, der var Deeltager, afgik ved Døden i 1870, og Fabrikant Frandsen udtræder den 1 Januar 1891, hvorefter Forretningen gaar over i fremmede Hænder. Mit Kontor forbliver fremdeles i min Ejendom, Halmtorvet Nr. 57. Jeg anbefaler mig paa det bedste til Dem og tegner ærbødigst Jul. Due.“

Paa de af ham saaledes til E. Frandsen & Meyers hidtilværende Agenter udsendte Cirkulærer lod han derhos hektografere en Skrivelse, hvori han under Henviisning til dette udtalte, at det vilde være ham kjært, om Paagjældende derefter vilde træde i Forbindelse med ham og optage Bestillinger for ham efter en medfølgende Priiskurant til Udførelse i 1891, idet han tilføjede, at Priiskuranter og Bestillingssedler for ham, hvoraf nogle medfulgte, selvfølgelig vare til Tjeneste i saa stort Antal, som det ønskedes, og at Provision og Vilkaar for Agenten var fuldstændig som E. Frandsen & Meyers. Det er derhos givet, at han i alt Fald til nogle af disse Agenter, som ikke svarede ham, noget efter i 1890 udsendte en ny Skrivelse, hvori han med Beklagelse af ikke at have faaet Svar udtalte, at der dog var særlig Grund for Agenten til at slutte sig til ham, der, foruden fornøden Kapital, havde en 20-aarig praktisk Erfaring i Gjødningsfaget at vise tilbage til, fremfor til hvilket som helst andet Firma, naar dettes Leder var aldeles upraktisk og ukjendt med Gjødningsfabrikationen. Endvidere er det givet, at af E. Frandsen & Meyers hidtilværende over 100 Agenter paatog 13 sig efter 1890 at arbejde for Indstævnte istedetfor for nævnte Firma, foruden at endel andre af dets Agenter forlode samme, og det er derhos givet, at i alt Fald 6 af disse 13 Agenter — af hvilke dog en efter hans Paastand, hvis Rigtighed Sagsøgeren imidlertid har benægtet, allerede i 1890 skal have forladt Firmaet, — i Slutningen af 1890 optog saamange Ordre for Indstævnte til Effektivering i 1891, at der derfor tilkom dem en Provision af over 1550 Kr., ligesom det ogsaa er givet, at Indstævnte sidst i 1890 modtog i alt Fald nogle andre Ordre til Effektivering i 1891 og endog foranledigede overført i alt Fald et Par Ordre paa henved 30,000 Pd. Gjødning, som oprindelig vare indgivne

til E. Frandsen & Meyer, til sig, samt at Indstævnte til de Agenter, gennem hvilke han modtog paategnede Bestillings sedler til sig selv, strax — overensstemmende med hvad der havde været i Brug i Firmaet E. Frandsen & Meyer — lod udbetale 75 pCt. af den Provision, som vilde tilkomme dem for Bestillingerne, medens Resten først vilde blive udbetalt ved Ordrenes Effektivering.

Det er fremdeles tillige givet, at, medens der inden den 1 Oktober 1890, paa hvilket Tidspunkt en Kontorist, der af ovennævnte Grosserer A. Rasmussen var bleven antagen til ogsaa efter 1890 at være hos E. Frandsen & Meyer, af Indstævnte var bleven fjernet fra Firmaet, var indgaaet over 200 af ham bogførte Ordre til Levering af Gødning fra Firmaet i Foraaet 1891, indgik der ikke nogen saadan Ordre i sidste Fjerdingaar af 1890, samt at der i Løbet af den Tid af flere af de i Firmaets Kontor ansatte Personer blev, dog uden Anmodning eller Ordre fra Indstævnte, men med hans Vidende, til Brug i hans nye Forretning, hvortil de gik over, taget Afskrifter af Firmaets Hovedbogsregistre, af dets Bøger over usolide Kunder, af dets Oplysninger om forskellige Kunders sædvanlige Forbrug m. m. Endelig er det givet, at Sagsøgeren, der den 31 December 1890 fra Indstævnte modtog en Extrakt af Firmaets Balance pr. den Dag, hvorefter der skulde tilkomme Indstævnte hos Firmaet 117,106 Kr. 58 Øre, hvilken Sum Indstævnte betegnede som den, for hvilken han skulde fyldestgøres samtidig med sin Udtrædelse, men som vægrede sig ved at erkjende dette Beløbs Rigtighed, under Hensyn dertil ikke kunde faa Indstævnte til at udlevere ham Firmaets Bøger og Arkiv m. m. før den 17 Jannar 1891, efterat Indstævntes Tilgodehavende hos Firmaet forinden ved Forhandlinger var blevet paa nogle mindre Poster nær opgjort til ialt 91,921 Kr. 20 Øre, hvoraf han fik kontant udbetalt 73,536 Kr. 96 Øre, medens han fik et Skadesløsbrev for de øvrige 18,384 Kr. 24 Øre.

Da Sagsøgeren var kommen til Kundskab om, at Indstævnte havde udsendt det ovenfor afskrevne Cirkulære i Oktober 1890 og gjort Skridt til allerede da at optage Bestillinger for egen Regning for 1891, henvendte han sig imidlertid til Kongens Foged i Frederiksberg Birk, i hvilket Indstævnte var bosat, og efter en Fremstilling af det Passerede og under Anbringende af, at det omtalte Cirkulære var ganske stridende mod Sandheden og i høj Grad skadeligt for Firmaet og ham, samt at Indstævnte ved de af ham foretagne Skridt maatte siges i Strid med sine Forpligtelser mod det da endnu bestaaende Interessentskab at have drevet Forretninger i eget Navn og til egen Fordel af samme Art som Firmaets og det tilmed fra dettes Lokale og ved dets Personale, begjærede Sagsøgeren af Retten nedlagt Forbud mod, at Indstævnte udsendte eller paa anden Maade offent-

liggjorde det nævnte Cirkulære eller nogen anden lignende Bekjendtgørelse, og mod, at han, inden han var udtraadt af Firmaet, paa egen Haand eller til egen Fordel drev Forretninger af samme Art som Firmaets og navnlig gjorde det fra Firmaets Lokale og ved dets Personale. Ved den derpaa den 10 November 1890 foretagne Forretning, hvorved iøvrigt kun et Tyende hos Indstævnte blev truffet tilstede, blev der ogsaa af Fogden nedlagt Forbud overensstemmende med den saaledes fremsatte Begjæring, hvorved bemærkes, at Indstævnte efter Forbudets Nedlæggelse i Slutningen af 1890 kun skal have udsendt Cirkulære om sin fremtidige Forretning, hvori han havde udeladt den Sætning af Cirkulæret af Oktober 1890, hvori det hed, at af Firmaet E. Frandsen & Meyer blev kun Navnet tilbage, idet Forretningen gik over i fremmede Hænder, hvorimod han i Løbet af den Tid fremdeles udsendte Priiskuranter og Bestillingssedler i eget Navn og modtog saadanne tilbage paategnede til Effektivering i 1891.

Samme Dag som det omtalte Forbud var blevet nedlagt, indkaldte Sagsøgeren Indstævnte for Kjøbenhavns Amts Forligskommission, for at det kunde blive prøvet, om han i Mindelighed vilde erkjende Forbudet for at være lovlig gjort og forfulgt og endvidere vilde forpligte sig til at betale Sagsøgeren en Erstatning af 20,000 Kr. for den betydelige Skade, som han havde tilføjet denne ved Udsendelsen af Cirkulæret af Oktober 1890 og ved i Strid med Interessentskabskontrakten at drive Forretninger som ommeldt, og efterat Forligskommissionen den 15 November 1890 havde henviist Sagen til Rettergang, udtog Sagsøgeren den 18 November s. A. Stævning til Sø- og Handelsretten, hvor Sagen blev inkamineret den 4 December s. A., og hvor han har paa-
 staaet det omhandlede Forbud stadfæstet og Indstævnte dømt til for Sagsøgerens Tab ved Udsendelsen af det ommeldte Cirkulære og ved de øvrige under Forbudsforretningen og Forligsklagen omtalte Skridt at betale ham i Erstatning 20,000 Kr., subsidiært et ved Rettens Stjøn fastsat Beløb, og at godtgjøre ham Sagens Omkostninger, hvorimod han har frafaldet en yderligere Paa-
 stand om Godtgjørelse af Omkostningerne ved Forbudsforretningen, da de ikke havde været nævnte i Forligsklagen. Han har derhos fordret et i Indstævntes to sidste Indlæg brugt Udtryk; „pureste Usandhed“ mortificet og derfor anvendt Bøde for usømmelig Procedure. Da der imidlertid ikke findes tilstrækkelig Grund til at idømme saadan Bøde for det nævnte Udtryk, vil det heller ikke blive at mortificere under Sagen.

Indstævnte har principalt paa-
 staaet Sagen afvist, saaledes at der tillægges ham Kost og Tæring, og har hun i saa Henseende for det Første gjort gjældende, at uanset Bestemmelsen i § 10 af Kontrakten af 27 Marts 1863 om, at Tvistigheder i Anledning af Interessentskabet skulde afgøres ved Sø- og Handelsretten — hvilken Bestemmelse han har erkjendt maatte være

bindende for ham som Følge af § 11 i Kontrakten af 25 Februar 1871 — kunde Sagen dog ikke indbringes for nærværende Ret, jfr. § 15, 2det Punktum, i Lov af 19 Februar 1861, fordi E. Frandsen & Meyer ikke var et Handels- men kun et Fabrikationsfirma, der ogsaa til Firmaregistret blot var anmeldt som saadant, og som alene drev Handel med dets egne Fabrikata og Fabrikata af samme Art, hvorfor Indstævnte ogsaa ved at indtræde i Firmaet havde maattet løse Fabrikantborgerskab ved Siden af sit tidligere Borgerskab som Grosserer, ligesom ingen af de andre Interessenter havde haft Handelsborgerskab og Sagsøgeren slet intet Borgerskab. Ligesom Indstævnte imidlertid ifølge Kontrakten af 25 Februar 1871 selv i Firmaet havde indbragt en af ham hidtil dreven ren Gjødningshandel, saaledes maa det ogsaa efter Alt, hvad der er fremkommet, anses utvivlsomt godtgjort, at, omend Forretningen oprindelig og i en længere Aarrække i det Hele havde været en Fabrikationsvirksomhed, havde den i alt Fald i de senere Aar, uagtet der vel endnu fandt nogen Fabrikation Sted, udviklet sig til væsentligst at være en ren Handelsvirksomhed med fremmede Gjødningsstoffer og en Del andre Varer, der kjøbtes og solgtes uden at være Gjenstand for nogen Bearbejdelse eller dog kun for en Bearbejdelse, der ikke kunde betegnes som Fabrikation, og, idet det derefter maa blive uden Betydning, hvorledes Firmaanmeldelsen i sin Tid har lydt, og hvilket Borgerskab der har været erhvervet, findes Sagen i ethvert Fald i Henhold til Slutningen af § 13 i Sø- og Handelsretsloven at høre her under Retten.

Der kan dernæst ejheller gives Indstævnte Medhold i, at Sagen, som af ham endvidere anbragt, skulde være at afvise, fordi Forligsprøven i samme ikke er foregaaet ved nærværende Rets Forligskommission, men ved den Forligskommission, hvorunder Indstævntes almindelige Værnething hørte, hvad der meget mere maa siges at være i Overensstemmelse med § 19 i Sø- og Handelsretsloven — og ligesaa lidt kan der gives Indstævnte Ret i, at Sagen i alt Fald vil være at afvise, forsaavidt den gaar ud paa at faa det den 10 November 1890 nedlagte Forbud stadfæstet, idet Justifikationen deraf burde foregaa ved den Jurisdiktion: Frederiksberg Birk, hvorved Forbudet blev nedlagt, eftersom Justifikationen meget mere som sket bør søges ved den Ret, hvorved det rejste Krav iøvrigt bliver at paadømme. I Forbindelse hermed skal det endnu bemærkes, at der ejheller kan gives Indstævnte Medhold i, at Sagen ikke skulde være anlagt i rette Tid, forsaavidt den gaar ud paa Arrestens*) Stadfæstelse — hvad der iøvrigt ikke vilde have dens Afvisning forsaavidt, men Arrestens*) Ophævelse til Følge —; Klagen blev nemlig,

*) I Domsak'en staar der paa disse Støler Arrestens, medens der skal staa: Forbudets.

som det ses, udtagen straks, da Forbudet var nedlagt, og til første Forligsmøde derefter, og Sagen blev paastævnet straks efter dens Henviisning fra Forligsprøven til den første Retsdag, hvortil det derpaa kunde ske under Hensyn til det Varsel, som Indstævnte efter sin Bopæl skulde have, og der kan ikke gives Indstævnte Ret i, at den Omstændighed, at Sø- og Handelsretslovens § 19 hjemler Adgang til at udtage Stævning, inden Forligsmægling har fundet Sted, skulde medføre, at Sagsøgeren under Hensyn til D. L. 1—21—20 skulde have været pligtig straks efter den 10 November 1890 at paastævne Sagen til den 27 s. M. uden at kunne afvente, om den befalede Forligsprøve ikke vilde gjøre Sagens Paastævning overflødig.

Hvad Sagens Realitet angaar, har Indstævnte nedlagt Paastand paa, at det skete Forbud ophæves som aldeles ulovligt, i hvilken Henseende han har forbeholdt sig Ret til Erstatning, og at han frifindes for at betale Sagsøgeren den fordrede eller nogen- somhelst Erstatning, idet Indstævnte baade har nægtet at have foretaget sig noget uberettiget Skridt overfor Sagsøgeren, og at denne har lidt noget Tab ved hans Adfærd; subsidiært har ogsaa han begjært Erstatningens Størrelse bestemt af Retten. Han har derhos krævet sig tillagt Sagsomkostninger.

Der maa nu gives Sagsøgeren Medhold i, at Indholdet af Cirkulæret af Oktober 1890 var ganske urigtigt, forsaavidt det, som anført, deri var udtalt, at der „derefter“ — hvorledes saa end dette Ord forstodes — af Firmaet kun blev Navnet tilbage, og særlig, at Forretningen gik over i fremmede Hænder, da Sagsøgeren, som netop fortsatte Forretningen, havde været aktiv Interessent i samme over 20 Aar og længere end Indstævnte, udenat det herimod kan komme i Betragtning, at Sagsøgeren i alt Fald i de senere Aar mulig kun i meget ringe Grad maatte have deltaget i den umiddelbare Ledelse af Forretningen. Og, da det nævnte urigtige Anbringende i Cirkulæret baade var i høj Grad skikket til at skade Fortsættelsen af E. Frandsen & Meyers Forretning og, efter hvad der foreligger, ogsaa maa antages, i alt Fald i den første Tid, at have skadet samme, maatte Sagsøgeren derfor være berettiget til ved Forbud at faa Cirkulærets videre Udsendelse standset og maa kunne fordrø Erstatning for det Firmaet derved tilføjede Tab. Og selv om Indstævnte derhos maatte have været berettiget til allerede i 1890, skjønt han da endnu var Interessent i Firmaet E. Frandsen & Meyer, at forberede den Gjædningsforretning, som han fra 1 Januar 1891 vilde drive for egen Regning, ved Indretning af Kontor, Anskaffelse af Inventar og Varer, Udsendelse af Priskuranter samt Antagelse af Agenter og andet Personale, og selv om han endvidere maatte have været berettiget til at søge saadan Medhjælp blandt dem, der da arbejdede for det nævnte Firma, samt selv om der ejheller overhovedet havde kunnet være Spørgs-

maal om at drage ham til Ansvar enten for Forsømmelse af Ledelsen af Firmaets Forretning i Slutningen af 1890 eller for uberettiget Erhvervelse af Afskrifter af Firmaets Bøger og Papirer m. m. til Brug i sin egen nye Forretning eller for ikke inden den 17 Januar 1891 at have udleveret disse Bøger og Papirer — hvilket alt der, som Sagen foreligger, iøvrigt ikke er Grund til at komme nærmere ind paa —, maa Indstævnte i alt Fald siges at have handlet i direkte Strid med den ovenfor anførte § 4 i Kontrakten af 25 Februar 1871, hvorefter han, medens Interessentskabet bestod, ikke paa egen Haand maatte befatte sig med Salg af de under Firmaets Omraade hørende Fabrikata, ved som omtalt at udsende Bestillingssedler og modtage Ordre paa Levering af saadanne Varer i 1891, da han derved maatte siges at drive Forretninger af samme Art som Firmaets. Selv om han nemlig fra sin Side ikke maatte have været forpligtet til at udføre Ordrene, kan der i alt Fald intet Hensyn tages til hans ubeviste Anbringende om, at Ordregiverne ikke skulde have været bundne ved de underskrevne Bestillinger, hvad der ogsaa staar i Strid med den stedfundne Betaling af $\frac{3}{4}$ af Provisionen til de paagjældende Agenter, omend disse $\frac{3}{4}$ bleve at refundere, hvis Forretningerne ikke gik endelig i Orden. Og det er en Selvfølge, at Indstævnte maa siges at have handlet særlig stærkt i Strid med den nævnte Bestemmelse ved at søge og modtage saadanne Ordre til sig gennem Agenter, der hidtil havde arbejdet for Firmaet, og fra Kunder, der hidtil havde faaet den Slags Varer fra Firmaet, til hvilket disse Ordre sandsynligvis ellers vilde være indgaaede. Sagsøgeren maa derfor ogsaa erkjendes at have været berettiget til, som sket, at faa nedlagt Forbud mod denne Indstævntes Virksomhed og til ogsaa at faa sig tilkjendt Erstatning for det ham derved tilføjede Tab.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 1 Februar 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang. Høiesteretsaaret 1898. Nr. 47.

Onsdagen den 17 Januar.

Nr. 39. Grosserer Jul. Due (Asmussen)

contra

fhv. Gasværksbestyrer, Etatsraad, cand. polyt. G. Howitz
(Dietrichson).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Hvad nu dernæst angaar Størrelsen af den Erstatning, der efter det Anførte maa siges at tilkomme Sagsøgeren, da er der vel ikke overfor Indstævntes Indsigelser tilvejebragt nøjagtige Oplysninger endog blot om det direkte Tab af Ordre for Firmaet, der maa antages strax at have været Følgen af Indstævntes uberettigede Fremgangsmaade, eller om Størrelsen af den Avance, som Firmaet ellers derpaa vilde have havt, og end mindre kan der naturligvis foreligge et fast Grundlag for Beregningen af det indirekte Tab, som denne Fremgangsmaade maa antages for længere Tid at have tilføjet Firmaet, saalidt som Størrelsen af de Udgifter, som Sagsøgeren vil have havt for at søge at afværge Følgerne af Indstævntes uberettigede Opræden, og som han har ansat til 3000 Kr., ere nærmere konstaterede overfor Indstævntes Indsigelser i saa Henseende. Men, idet den Sagsøgeren tilkommende Erstatning derfor, som subsidiært paa-staaet, vil være at fastsætte ved Rettens Skjon, findes den under Hensyn til, hvad der er oplyst om Forretningens betydelige Omfang, om den store Kapital, som Sagsøgeren havde inde-staaende i samme, og om dens aarlige Udbytte, ikke at burde ansættes lavere end til 10000 Kr., hvorhos Indstævnte vil have at betale Sagsøgeren 400 Kr. i Sagsomkostninger. Stempelover-trædelse foreligger ikke.

Nr. 178. Handelskommis **Urban Klein** med Kurator
Bagermester **M. Christensen** (Réé)

contra

Hansine Christine Hansen (Ingen)

betr. Udredelse af Underholdningsbidrag til et udenfor Ægteskab
født Barn.

Rudkjøbing Kjøbstads Politirets Dom af 7 Juni 1892: De Indklagede, Mursvend Ludvig Heide og Kommis Urban Klein bør En for Begge og Begge for En til det af Klagerinden, Hansine Christine Hansen, den 1 November 1890 fødte Barn, Laurits Anton Ludvig Hansens Underhold og Opdragelse betale et saadant Bidrag, som Overøvrigheden maatte bestemme. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Januar 1893: Politiretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret har Appellanten fremlagt en af Indstævnte til Brug under Sagen udstedt Erklæring, hvorefter hun maa ansees at slutte sig til hans Paastand om Frifindelse, og denne Paastand vil derfor være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Handelskommis Urban Klein, bør for Tiltale af Indstævnte, Hansine Christine Hansen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ved Rudkjøbing Kjøbstads Politirets Dom af 7 Juni f. A. bleve Mursvend Ludvig Heide og Citanten Handelskommis Urban Klein tilpligtede En for Begge og Begge for En at betale et saadant Bidrag,

som Overøvrigheden maatte bestemme, til det af Indstævnte Hansine Christine Hansen den 1 November 1890 fødte Barn Laurits Anton Ludvig Hansens Underhold og Opdragelse. Denne Sag har Citanten, efter at en af ham udtagen Appelstævning var bleven afvist ved nærværende Rets Dom af 14 November f. A., nu i Forening med sin Kurator Bagermester M. Christensen indanket her til Retten, hvor han paastaar Politirettens Dom saaledes forandret, at der tillægges ham Frifindelse for Indstævntes Tiltale, subsidiært imod at han med Ed benægter at have haft legemlig Omgang med hende til en saadan Tid, at han kan være Barnets Fader. Han paastaar sig derhos tillagt Sagens Omkostninger hos Indstævnte, det Offentlige eller Underdommeren Byfoged Krarup.

Indstævnte har, skjendt lovlig varslet, ikke givet Møde for Overretten.

Overfor hendes Sigtelse mod Citanten for at have haft legemlig Omgang med hende i Januar eller Februar 1890 har han erkjendt at have den første Søndag efter Fastelavn 1890 „sandsynligvis 16 Februar“ i en af spirituøse Drikke paavirket Tilstand gjort Forsøg paa at faa legemlig Omgang med Indstævnte, og at deres Kjønnsdele ved denne Lejlighed vare i Berøring med hinanden. Herefter findes der ikke at kunne tages Hensyn til hans Anbringender om, at han under Samlejet benyttede et saakaldet Præservativ, og at Samlejet derfor ikke blev fuldbyrdet. Da det kongelige Sundhedskollegium derhos har erklæret ikke at kunne benægte Muligheden af, at Barnet er Frugten af et den 16 eller 23 Februar 1890 stedfundet Samleje — hvorved bemærkes, at den første Søndag efter Fastelavn 1890 var den 23 Februar — vil den indankede Dom være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket. Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdagen den 18 Januar.

Nr. 365. Høiesteretssagfører Jensen

contra

August Johansson (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 15 December 1893: Arrestanten August Johansson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og bør derhos efter udstaaet Straffetid udvises af Landet. Endvidere bør Arrestanten udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Sælær til Aktor, Sagfører Sonne, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Janus Olsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte August Johansson til Høiesteretssagførerne Jensen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 18 November d. A. tiltales Arrestanten August Johansson under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 16. Efter at Arrestanten ved Hasle Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Oktober 1892 for Overtrædelse af Straffelovens § 16 og for Forfalskning af sin Opholdsbog i Henhold til bemeldte § 16 og Straffelovens § 274, 2det Stk., sammenholdt med § 46, var bleven anseet med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage og dømt til efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget, og efterat Arrestanten havde udstaaet denne Straf, blev han den 8 November f. A. af Politiet hjemsendt til Sverig. Forinden Hjemsendelsen blev Arrestanten den 8 November f. A. til Hasle Kjøbstads Politiprotokol advaret om Virkningen af, at han ulovligt vendte tilbage hertil Landet. Af Sagens Akter fremgaar det, at Arrestanten, efterat være hjemsendt til Sverig, har indgivet et Andragende om Tilladelse til at vende tilbage hertil Landet, men at dette Andragende var bleven afslaaet ved Justitsministeriets Skrivelse af 9 Februar d. A., hvilken Skrivelse af Dommeren under 13 Marts d. A. var bleven kommunikeret Arrestanten i Sverig under den opgivne Adresse Garsnäs i Kristianstads Lehn. Arrestanten har forklaret, at han først den 4 November d. A. havde modtaget denne Skrivelse af Inspektøren paa Garsnäs Jernbanestation,

og at han selv havde læst Skrivelsen igjennem og havde forstaaet den som gaaende ud paa, at det tillodes ham at vende tilbage hertil Landet, men at han iøvrigt ikke havde kunnet forstaa Alt, hvad der stod i Skrivelsen, og at han ikke havde bedt Nogen om at læse den igjennem for sig. Den 4 November d. A. rejste Arrestanten fra Sverig hertil Bornholm, hvor han ankom den 5 s. M., og derefter op søgte han sin i Kløvensker Sogn boende Hustru, samt indfandt sig den 6 s. M. hos Sogneraadets Formand dersteds for at søge Arbejde, hvorefter han blev anholdt. Arrestanten har ved en af Dommeren i Retten anstillet Prøve vist sig at være i Stand til at kunne læse den ommeldte Skrivelse, og derfor er der ikke Grund til at skjænke hans Forklaring om at have misforstaaet Skrivelsen Tiltro, men selv om man gaar ud fra, at hans Forklaring i den Henseende er rigtig, vil dette dog ikke kunne fri ham for Straf for den begaaede Lovovertrædelse, idet det havde været hans Pligt, forinden han atter indfandt sig her, paa en sikker Maade at forvise sig om, at han virkelig havde erholdt Tilladelse til at vende tilbage hertil.

Under Forhøret har Arrestanten ogsaa, ligesom under den imod ham tidligere anlagte, den 17 Oktober f. A. paadømte Sag, gjort gjældende, at Ingen kunde forbyde ham at vende tilbage hertil Landet for at se til sin herboende Hustru, men hertil findes der lige saa lidt som tidligere at kunne tages noget Hensyn, da Arrestanten, efter to Gange tidligere at være straffet for uberettiget at være vendt tilbage her til Landet, ikke har kunnet være uvidende om Følgerne af hans ulovlige Tilbagevenden.

Under de mod Arrestanten tidligere anlagte Justitssager er det oplyst, at han kun er i Besiddelse af tarvelige og lidet udviklede Aandsevner, men han er ikke anset for at være utilregnelig eller kun tilregnelig i indskrænket Grad. Under det nu optagne Forhør har Dommeren udtalt, at han ikke kunde skjønne, at Arrestantens aandelige Evner vare undergaaede nogen Forandring til det Ringere. Der bliver derfor ved Paadømmelsen af nærværende Sag ogsaa at gaa ud fra, at Arrestanten er tilregnelig. Arrestanten, som er født i Smedstorps Forsamling i Sverig den 24 Februar 1859, har tidligere været straffet: 1) ifølge Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 5 September 1889 for Overtrædelse af Lov af 15 Maj 1875 §§ 5, 6 og 9 med en Bøde af 4 Kr. til Hasle Kjøbstads og Nordre Herreds Politikasse, medens han ved samme Dom blev fritunden for den imod ham rettede Tiltale for falskelig at have udgivet sig for Barnefader og for at have forfalsket sin Opholdsbog; 2) ifølge samme Rets Dom af 5 December 1890 for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage; 3) ifølge samme Rets Dom af 25 April 1891 for Tyveri efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 8

Maaneder; 4) ifølge Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 10 December 1891 for Overtrædelse af Straffelovens § 16 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og 5) ifølge Hasle Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Oktober 1892 for Overtrædelse af Straffelovens § 16 og for Forfalskning af sin Opholdsbog samt for Overtrædelse af Lov af 15 Maj 1875 om Tilsyn med Fremmede i Henhold til nævnte Lovbestemmelser og Straffelovens § 274, 2det Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage og med en Hasle Kjøbstads Politikasse tilfaldende Bøde af 4 Kr. Ved de 3 sidstnævnte Domme blev Arrestanten tillige i Medfør af Straffelovens § 16 dømt til efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget. For den af ham nu begaaede Lovovertrædelse vil han efter Straffelovens § 16 være at ansee med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og derhos vil han efter udstaaet Straf paany være at udvise af Riget.

Fredagen den 19 Januar.

Nr. 358. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Anders Peter Sørensen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Thyrsting-Vrads Herreders Extrarets Dom af 11 Oktober 1893: Tiltalte, Indsidder Anders Peter Sørensen af Thyrsting, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bør han derhos udrede alle af Aktionen og denne Sag lovligt fyldende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Hammer, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 November 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders
Peter Sørensen til Høiesteretssagførerne Hansen
og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Anders Peter Sørensen for Overtrædelse af Straffelovens § 202. Tiltaltes med ham samlevende Hustru, Charlotte Amalie Clausen, har forklaret, at Tiltalte, med hvem hun har været gift i ca. 20 Aar, i de sidste ca. 17 Aar ofte har pryglet hende og nappet hende omkring paa Legemet saaledes, at hun har baaret Mærker deraf flere Dage efter, i hvilken Henseende hun har udsagt, at det som oftest har været med den flade Haand, at han har slaaget hende, idet han har tildeelt hende, som hun har udtrykt sig, drøje Lussinger i Ansigtet, hvorimod han, naar undtages det nedenfor anførte Tilfælde, hvor han slog hende med et Alenmaal, ikke har brugt Stok eller andet Redskab til at prygle hende med. Hun har ikke nærmere kunnet opgive de enkelte Lejligheder, ved hvilke Tiltalte har udviist en saadan Adfærd mod hende som anført, men hun mindes dog, at han en Dag i forrige Sommer gennempryglede hende særlig slemt og nappede hende, samt, da hun paa Grund heraf søgte Beskyttelse hos en ca. 1000 Alen fra deres Hjem boende Nabo, vedblev at forfølge hende derhen, hvorefter Naboen fik ham talt til Rette, saa at han gik hjem i sin Seng, medens hun først gik ind til ham, da hun mærkede, at han sov.

Ligeledes mindes hun, at Tiltalte en Aften midt i August Maaned d. A., vistnok enten den 11 eller 18, efter at hun var gaaet til Sengs, gennempryglede hende i Sengen, og da hun, for at undgaa hans Mishandlinger, med sit den Gang ca. 1 Maaned gamle Barn vilde ty hen til den ovennævnte Nabo, men paa Grund af Mærket og sit daarlige Syn ikke kunde finde derhen, indhentede Tiltalte hende, og tog Barnet fra hende. Hun fulgte da efter ham til deres Hjem; men her pryglede han hende atter og drev hende ud, hvorhos han, da hun senere gik ind til det spæde Barn, fordi dette, der var forblevet hos Tiltalte, gav sig til at græde, atter slog hende og drev hende ud, hvilket

gjentog sig flere Gange, saa at hun den Nat slet ikke kom i Seng. Endelig har hun forklaret, at Tiltalte den 25 August d. A. flere Gange har slaet hende sidste Gang om Eftermiddagen omtrent Kl. 6, da han med et Alenmaal af Træ tildeelte hende 5 a 6 Slag over Ryggen, hvilke, ihvorvel han ikke slog til med al sin Magt, gjorde meget ondt. Medens dette sidste passerede, vare tre Kvindepersoner, der havde opholdt sig i Lejligheden ved Siden af, komne til Stede, og da en af dem skammede Tiltalte ud, holdt han op med at slaa sin Hustru. De tre nævnte Personer — af hvilke dog den ene kun er afhørt til en Politirapport — have afgivet hermed stemmende Forklaringer, idet de have tilføjet, at Tiltalte tilsyoeladende slog haardt til med Alenmaalet, idet hans Hustru græd og ømmede sig ved hvert Slag. Den ene af de nævnte Deponentinder har derhos forklaret, at hun, der den 25 August d. A. opholdt sig i en Lejlighed ved Siden af Tiltaltes, bemærkede, at han af og til hele Dagen igjennem tildeelte sin Hustru Lussinger samt puffede og stødte hende fra et Sted til et andet, og at Tiltaltes Hustru beklagede sig herover til Vidnet og gik og græd hele Dagen over den Behandling, Tiltalte lod hende blive til Deel. Samme Deponentinde, der indtil Slutningen af Juli Maaned d. A. tjente paa en Gaard, hvor Tiltaltes Hustru har arbejdet, har tillige udsagt, at denne ofte kom til Gaarden i stærk forslaaet Tilstand og fuld af blaa Pletter i Ansigtet, hvilke, efter hvad hun grædende fortalte, hidrørte fra Slag, som hendes Mand havde tildeelt hende.

Tiltalte har erkjendt Rigtigheden af de ovenanferte Forklaringer angaaende det den 25 August d. A. passerede, dog at han denne Dag, forinden han slog sin Hustru med Alenmaalet, kun vil have puffet nogle Gange til hende med Haanden, og en Gang slaet hende med sin Hue paa Kinden, hvorimod han ikke vil have givet hende Lussinger. Tiltalte har derhos under Forhørene erkjendt, at han ofte, naar han er kommen hjem og har været paavirket af Spiritus, har slaet sin Hustru og puffet til hende, idet han dog har paastaet, at han aldrig har slaet hende med knyttet Næve, og at han, naar han har slaet til hende, kun har gjort det med Haanden. Med Hensyn til hans Hustrus Forklaring angaaende det i forrige Sommer passerede har Tiltalte nægtet at have slaet hende, da hun søgte Tilflugt hos den ovennævnte Nabo, hvorimod han har indrømmet, at han ved denne Lejlighed har nappet hende eller taget hende haardt i Armen, og at der muligen nok var Mærker deraf paa denne.

Hvad endelig angaar det af hende Omforklarede, der skal være passeret midt i August Maaned d. A., vil han ikke kunne mindes at have slaet hende, da hun den paagjældende Aften løb ud af Huset med det spæde Barn, hvorimod han har erkjendt,

at han slog til hende og puffede hende, da han udenfor Huset tog Barnet fra hende og gik ind med det, medens han har benægtet at have pryglet hende og drevet hende ud, da hun derefter kom ind i Huset.

Angaaende Aarsagen til Ufreden mellem ham og hans Hustru har Tiltalte forklaret, at hun undertiden har givet Anledning dertil, idet hun ikke kunde lide, at han drak saa megen Spiritus, og at den ogsaa for en Deel hidrørte fra, at hun var umedgjærlig, og at han ikke kunde gjøre hende tilpas, hvorhos han har tilføjet, at der er opstaaet Uenighed mellem dem, ikke alene naar han har været beruset, men ogsaa, naar han har været ædru. Efter det Ovenanførte maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i en saadan Mishandling af sin Hustru, som maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 202, og han — der er født i Aaret 1850, og som med Undtagelse af, at han i sin Militærtjeneste har været straffet for Drukkenskab, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — vil derfor være at ansee efter den nævnte Lovbestemmelse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 318. Høiesteretsagfører Hansen

contra

Frederik Christiansen og Anna Christine Pedersen
(Def. Lunn),

der tiltales henholdsvis for Meddeeltighed i Fosterfordrivelse og for Forsøg paa og Meddeeltighed i den nævnte Forbrydelse.

Nysted Birks Extrarets Dom af 6 Oktober 1892: Arrestantinden Ane Dorthea Nielsen, Larsens Enke, bør hensesættes i Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, Tiltalte Frederik Christiansen i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, Tiltalte Anna Christine Pedersen i lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte August Erik Nicolaisen i simpelt Fængsel i 14 Dage. Af Aktionens Omkostninger ville de fælles, navnlig Salær til Aktor, Overrettsagfører Th. Andresen og Defensor, Sagfører A. Schrader, 25 Kr. til hver, være at udrede af Arrestantinden

Ane Dorthea Nielsen, Larsens Enke, [med Halvdelen og af de 3 Tiltalte hver med $\frac{1}{6}$, samt i Mangel af Betaling for Nogens Vedkommende af de øvrige in solidum; de særlige Omkostninger udredes af Arrestantinden og de 3 Tiltalte, enhver for sit Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 September 1893: I Henseende til de Arrestantinden Ane Dorthea Nielsen, Larsens Enke, og de Tiltalte Frederik Christiansen, Anna Christine Pedersen og August Erik Nicolaisen ikjendte Straffe bør Underretsdommen bør ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer og Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Lange, 50 Kr. til hver, udredes af Arrestantinden med $\frac{1}{2}$ dog at heraf in solidum med hende tilsvares $\frac{1}{3}$ af de Tiltalte Christiansen og Pedersen, Een for Begge og Begge for Een, og $\frac{1}{3}$ af Tiltalte Christiansen, af Tiltalte Pedersen med $\frac{1}{3}$, dog at Arrestantinden og Tiltalte Christiansen deraf in solidum med hende tilsvare hver $\frac{1}{2}$, og af Tiltalte Nicolaisen med $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Frederik Christiansens og Anna Christine Pedersens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale ovennævnte to Tiltalte, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagførerne Hansen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Extraret hertil indankede Sag ere Arrestantinden Ane Dorthea Nielsen, Larsens Enke, og de Tiltalte Frederik Christiansen, Anna Christine Pedersen og August Erik Nicolaisen, der ere fødte henholdsvis den 25 Februar 1865, den 12 April 1870, den 27 Oktober 1862 og den 24 August

1853, og af hvilke — de Tiltalte Christiansen og Pedersen ikke ere fundne forhen straffede, aktionerede: Arrestantinden for Mord samt Forsøg paa og Meddeeltighed i Fosterfordrivelse, Tiltalte Christiansen for Meddeeltighed i Fosterfordrivelse, Tiltalte Pedersen for Forsøg paa og Meddeeltighed i samme Forbrydelse og Tiltalte Nicolaisen for Kvaksalveri.

Forsaavidt angaar Sigtelsen for Mord er der ved Arrestantindens egen Tilstaelse og det iøvrigt fremkomne oplyst følgende:

Efter at Arrestantinden i November 1890 var kommen i Tjeneste som Malkepige paa Gaarden Bremersvold, blev hun i December s. A. Kæreste med Tiltalte Christiansen, der tjente sammesteds, og blev besvangret af ham. Den 16 Oktober 1891 nedkom hun, der foruden af sit Ægteskab at have et Barn — tidligere havde faaet to uægte Børn, af hvilke dog kun det ene da levede, med et Drengbarn, der blev døbt med Navnet Hans Peter Albert Christiansen —

Hvad angaar Sigtelserne for Forsøg paa og Meddeeltighed i Fosterfordrivelse og for Kvaksalveri er det ved Arrestantindens og de Tiltaltes egne Tilstaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Medens Arrestantinden i Foraaret 1891 gik svanger med sit ovennævnte Barn Hans Peter Albert Christiansen, formaaede Tiltalte Christiansen hende til at anvende fosterfordrivende Midler, og ganske paa samme Maade formaaede Tiltalte Pedersens daværende Kjæreste, af hvem hun var bleven besvangret, hende til at anvende lignende Midler.

Tiltalte Pedersen, der tjente sammen med Arrestantinden paa Bremersvold, og som havde hørt, at Rosmarindraaber være tjenlige til at fordrive Fostre med, underrettede Arrestantinden herom og nedskrev Draabernes Navn paa en Seddel, som hun gav Tiltalte Christiansen, der var vidende om, hvortil Draaberne skulde benyttes, med Anmodning om til hende at købe saadanne Draaber. Tiltalte Christiansen købte derefter i Juni 1891 paa Rødby Apothek to Flasker med slige Draaber, af hvilke han overleverede Arrestantinden og Tiltalte Pedersen hver en, idet han meddelte Arrestantinden, at det var noget „til at fordrive med“. Saavel Arrestantinden som Tiltalte Pedersen indtog derefter nogle af Draaberne, men da det bevirkede, at de kom til at kaste op, brugte de ikke flere af dem.

Nogen Tid efter blev Arrestantinden og Tiltalte Pedersen enige om at henvende sig til Tiltalte Nicolaisen, om hvem Arrestantinden havde hørt, at han gav sig af med at tage Syge under Behandling, for hos ham at erholde et Middel, som kunde bevirke, at de fik deres Menstruation igjen og derved muligt blive befriede for de Fostre, de gik med. De gik derefter sammen til Tiltalte Nicolaisen, hvem Arrestantinden, medens

Tiltalte Pedersen opholdt sig i nogen Afstand, anmodede om et Middel, der kunde bevirke, at hun, der klagede over Hovedpine og Træthed, kunde faa sin Menstruation igjen, og Tiltalte Nicolaisen, hvis Forespørgsel, om hun var frugtsommelig, Arrestantinden besvarede benægtende, og som efter det Oplyste ikke kan antages at have troet, at hun var frugtsommelig, lovede da ogsaa at give hende et Middel, som kunde hjælpe hende. Omtrent 8 Dage derefter afhentede Arrestantinden, der ligeledes var i Følge med Tiltalte Pedersen, hos Tiltalte Nicolaisen et Dekokt af Safran, Enzianrod, Sillangerod, Kalmusrod og Fenikelfrø, blandet med gammel fransk Viin, og deraf tog saavel Arrestantinden som Tiltalte Pedersen hver et Par Skefulde, medens de bortkastede Resten.

De af Tiltalte Pedersen og Arrestantinden saaledes anvendte Midler virkede ikke i den af dem tilsigtede Retning, idet Arrestantinden som ommeldt i Oktober 1891 fødte det tidligere nævnte Barn, og Tiltalte Pedersen i Januar f. A. fødte et Drengbarn, som endnu er i Live, og efter tvende af vedkommende Fysikus afgivne Erklæringer kunne Midlerne heller ikke ansees egnede dertil og ville i Reglen ikke medføre skadelige Virkninger.

Tiltalte Nicolaisen — — — — —

For de sidst omhandlede af Arrestantinden og de Tiltalte udviste Forhold ville de være at ansee, Arrestantinden og de Tiltalte Christiansen og Pedersen efter Straffelovens § 193, 1 Led, sammenholdt for Arrestantindens og Tiltalte Pedersens Vedkommende deels med § 46, deels med § 49, for Tiltalte Christiansens Vedkommende deels med § 52, 2 Led, deels med § 49, og Tiltalte Nicolaisen efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frd. 5 September 1794 § 5. De Straffe, som Arrestantinden og de Tiltalte have forskyldt, findes ved indankede Dom passende bestemte for Arrestantinden til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, for Tiltalte Christiansen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, for Tiltalte Pedersen til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Nicolaisen til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Det maa misbilliges, at Forhørsdommeren har undladt at lade Liget af Hans Peter Albert Christiansen obducere i Overensstemmelse med Forskriften i Frdn. 21 Maj 1751 § 4, men efter Søgens Omstændigheder findes der dog ikke tilstrækkelig Føje til herfor at paalægge ham Ansvar.

Mandagen den 22 Januar.

Nr. 310. Advokat Nellemann

contra

Joseph Pedersen (Def Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 170.

Middelsom-Sønderlyng Herreders Extrarets Dom af 21 August 1893: Tiltalte Joseph Pedersen Munk af Overlund bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og alle af hans Arrest og nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Hindberg, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Hastrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Oktober 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til otte Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Joseph Pedersen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Huusmand Joseph Pedersen, med Tilnavn Munk, for Overtrædelse af Straffelovens § 170. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han — der i en lang Aarrække har boet i Overlund og er nærmeste Nabo til Huusmand Mads Olsén sammesteds, hvis 26-aarige Steddatter, Nicoline Christensen, der er hjemme hos Stedfaderen, han har kjendt fra hendes Barndom, saa at han har vidst, at hun har meget svage Aands-evner — har benyttet sig af denne hendes Tilstand til gjentagne Gange — første Gang i Slutningen af April eller Begyndelsen af Maj Maaned f. A. og derefter jævnlig, navnlig ogsaa i Juni og Juli Maaneder f. A. — at erholde Samleje med hende, og at han derved er bleven Fader til et af hende den 29 Marts d. A. født Barn. Tiltalte har indrømmet, at det alene maa tilskrives ham, at han har opnaaet sin Hensigt med Pigen, der jævnlig kom i hans Hus, og han har særlig udsagt, at det første Samleje fandt Sted uden nogen særlig Opfordring fra hendes Side, idet hun strax var villig hertil og ikke gjorde nogensomhelst Modstand.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, har Nicoline Christensen fra sin tidlige Barndom havt meget svage Aandsevner og under sin Skolegang viist sig meget tungnem og næsten uimodtagelig for Underviisning, ligesom hun i Efteraaret 1881 blev udskreven af Skolen og konfirmeret med mangelfulde Kundskaber, fordi hendes Evner var svage, hvorhos hun efter sin Konfirmation saagodtsom altid har maattet opholde sig i Hjemmet, idet hun var uskikket til at paatage sig nogen Tjeneste. Under de optagne Forhør — hvorunder det ikke var muligt at faa nogetsomhelst Svar af hende — har Forhørsdommeren til Retsprotokollen udtalt og Retsvidnerne bekræftet, at hun gjør Indtryk af i aandelig Henseende at være et fuldstændig Barn, og hendes Stedfader har ogsaa udsagt, at han for sit Vedkommende betragter hende som et Barn, hvorhos han har tilføjet, at han ikke antager, at hun har havt noget Begreb om et Samlejes Betydning og de mulige Følger deraf, hvorved ogsaa bemærkes, at hun efter hendes Moders Forklaring aldeles ikke har viist nogen Sands for det af hende fødte Barn. Efterat Pigen havde været indlagt til Observation hos Distriktslægen paa et Sygehus, har denne i en under Sagen fremlagt Erklæring bl. A. udtalt, at hun — der har gjort Indtrykket af at være blufærdig og ængstelig for Tilmærmelse — er i høj Grad stille og indesluttet, og navnlig under sit Ophold paa Sygehuset har gaaet stille om, uden i mindste Maade at interessere sig for sine Omgivelser eller de forandrede Forhold, at hendes Kundskaber ere i højeste Grad mangelfulde og hendes Hukommelse svag — i hvilken sidste Henseende Distriktslægen med Hensyn

til hendes ovennævnte Forhold til Tiltalte har anført, at hun ikke kan give nogen fyldestgørende Oplysning herom, og at Erindringen om det Passerede vistnok er tildeels udslettet, i hvert Fald i høj Grad uklar — at hendes religiøse Forestillinger ere meget indskrænkede, og at hun synes at være uden Dømmekraft, idet hun, naar hun blev sat til et eller andet mekanisk Arbejde, ikke røbede nogen Omtanke under samme, og har Distriktslægen udtalt som sin Overbevisning, at Pigen er aandsvag og ikke er sig Samlejets Betydning og de mulige Følger heraf bevidst, ligesom hun, efter hvad Distriktslægen antager, ikke vil være i Stand til at modsætte sig Opfordring til Samleje, men vil underkaste sig dette uden Reflexion paa samme Maade, som hun udfører enhver anden Handling, som bliver hende paalagt, og som hun er i Stand til at udføre. Endnu tilføjes, at der efter det Foreliggende ikke er Grund til at antage, at nogen anden Mandsperson end Tiltalte har bedrevet Utugt med Pigen, hos hvem der efter hendes Stedfaders og Moders Udsagn ikke er bemærket nogen Tilbøjelighed til Løsagtighed. Idet nu Tiltalte efter Alt, hvad der saaledes er oplyst om Nicoline Christensens aandelige Tilstand, ved at forskafe sig legemlig Omgang med hende maa ansees at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 170, maa det billiges, at han, der er født i Aaret 1824 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er for sit ommeldte Forhold anset efter den nævnte Lovbestemmelse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 342.

Advokat Nellemann

contra

Gravers Lauritz Nissen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Oktober 1893: Tiltalte Gravers Lauritz Nissen bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 100 Kr. samt betale Sagens Omkostninger, hvorhos de fornævnte hos ham den 29 Juli d. A. forefundne Varer konfiskeres til Fordel for de uberedne Gensdarmen Nr. 105 Hansen og 106 Pedersen. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage

efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Gravers Lauritz Nissen til Advokat Nellemann og Høiesteretsægfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gravers Lauritz Nissen, der er født den 10 Februar 1856, og som tidligere bl. A. 3 Gange har været straffet for ulovlig Omløben med Varer, senest ifølge den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 26 Juni 1888 efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for 3die Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Ramsø-Thune Herreders Politikasse tilfaldende Bøde af 60 Kr., for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 48—49.

Mandagen den 22 Januar.

Nr. 342.

Advokat Nellemann

contra

Gravers Lauritz Nissen (Def. Jensen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den 29 Juli d. A. blev Tiltalte antruffen her i Staden af de uberedne Gensdarmere Nr. 105, Hansen og 106, Petersen medførende Uldvarer til samlet Værdi 100 Kr., hvilke Uldvarer Tiltalte har forklaret at have omført dels for at forevise dem som Prøver for Kunder, til hvem han i Tilfælde af Bestillinger senere vilde levere tilsvarende Varer, dels for at aflevere dem til Kunder, der tidligere hos ham havde bestilt Uldvarer. Tiltalte har imidlertid erkjendt, at han den nævnte Dag i en Beværtning her i Staden har falbudt dels de fornævnte til ialt 100 Kr. vurderede Uldvarer, dels nogle andre Uldvarer, som han medførte i samme Bylt, til en Mand, som efter det Oplyste ikke havde bestilt Varer hos ham, og som afkjøbte ham de sidstnævnte Varer for 9 Kr., og da der ikke vil kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes ubestyrkede Anbringende om, at han troede, at den paagjældende Kjøber nogle Dage forinden havde bestilt Uldvarer hos ham, maa han, forsaavidt angaar de nævnte af ham i Beværtningen falbudte Varer, betragtes som den, der har omført disse til Forhandling. Ved hvad Tiltalte selv har erkjendt, i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, er det endvidere godtgjort, at han den 26 Maj d. A. har indfundet sig i Uhrmager Michael Sørensens Butik her i Staden medhavende bl. A. nogle til ialt 16 Kr. vurderede Uldvarer, som han falbød og afhændede til Sørensen, og da der efter det Oplyste ikke kan gives Tiltalte Medhold i, at denne Afhændelse skulde være sket i Henhold til

en forudgaaende Bestilling, maa det ogsaa med Hensyn til disse Varer statueres, at Tiltalte har omfært dem til Forhandling. For- saavidt Tiltalte har forment, at hans Omførsel af Varerne skulde have Hjemmel i Bestemmelserne i Reskript af 14 Februar 1741 eller i Næringsloven af 29 December 1857 § 37, kan der ikke heri gives ham Medhold allerede af den Grund, at han ikke er hjemmehørende i noget af de i bemeldte Reskript nævnte Herreder, men er bosiddende Borger her i Staden, og at han, der som nævnt tidligere er straffet for ulovlig Bissekramhandel ifølge Bestemmelserne i Frdn. 23 April 1845 § 2, jfr. Næringsloven af 29 December 1857 § 42, er udelukket fra i sidstnævnte Lovs § 37 at søge Hjemmel til at omføre Husfidsvarer til Forhand- ling. Som Følge heraf vil Tiltalte være at ansee efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for 4de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr., hvorhos de fornævnte hos ham den 29 Juli d. A. fore- fundne Varer ville være at konfiskere til Fordel for Gensdar- merne 105 Hansen og 106 Pedersen.

Tirsdagen den 23 Januar.

Nr. 356.

Advokat Nellemann

contra

Anders Hvass Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Odense Herreds Politirets Dom af 20 Juli 1893: Tiltalte Uldhandler Anders Hvass Jensen bør til Odense Herreds Politikasse betale en Bøde af 50 Kroner og bør de hos ham forefundne anholdte Varer være konfiskerede til Fordel for An- holderen. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Løven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 November 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Bøcher og Salomonsen for Overretten betaler Tiltalte Uldvarehandler Anders Hvass Jensen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne

Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, og idet bemærkes, at, da der ved Indgaaelsen af Forliget i Korsør Kjøbstads Politiret af 8 Marts f. A. ikke sees at have foreligget noget om de Tiltalte tidligere ifaldne Bøder, er der ved Dommen med Føje ikke tillagt dette Forlig Virkning som en Dom for 3die Gang begaaet Overtrædelse,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Hvass Jensen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Uldvarehandler Anders Hvass Jensen for ulovlig Omløben med Varer, og er det ved Tiltaltes med Sagens Oplysninger stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der den 11 Juli d. A. anholdtes i Brylle Sogn i bemeldte Herred i Besiddelse af Uldvarer til Værdi ialt 41 Kr. 5 Øre, forinden sin Anholdelse havde i nævnte Sogn omført disse Uldvarer til Salg. Med Hensyn til Varerne har han forklaret, at han ikke om et eneste Stykke af dem kan sige, af hvem eller hvorledes de ere tilvirkede, eller af hvem han har kjøbt dem. Tiltalte, der er født den 30 Januar 1867, er ved Odense Herreds Politiretsdom af 18 Marts 1889 for ulovlig Omløben med Varer anseet efter Forordningen af 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med en Bøde af 20 Kr. og nogle af de anholdte Varers Konfiskation og har derefter tvende Gange, nemlig i Baag Herreds Politiret den 14 November 1892 og i Korsør Kjøbstads Politiret den 8 Marts d. A. for ulovlig Omløben med Varer i Mindelighed vedtaget hver Gang en Bøde af 20 Kr. og i Baag Herreds Politiret endvidere Konfiskation af de anholdte Varer, saaledes at de trufne Afgjørelser i Gjentakelsestilfælde skulde have samme Virkninger som Domme. Da han ifølge Frdn. 23 April 1845 § 2 paa

Grund af den ovennævnte ham overgaaede Dom har forbrudt Retten til i Henhold til Næringslovens § 37 at omføre til Forhandling de i den nævnte § omhandlede Husflidsprodukter, og han, der efter det foreliggende ikke kan ansees bosiddende i noget af de i Reskripterne af 14 Februar 1741 ommeldte Herreder, herefter heller ikke i disse Reskripter har havt Hjemmel til at omlebe med Varerne, selv om de havde været forfærdigede i noget af disse Herreder, vil han, idet det ved Korsør Kjøbstads Politiret indgaaede Forlig ikke vil kunne komme i Betragtning til Anvendelse af Gjentagelsesstraf efter Forordningen af 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 være at ansee for 3die Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Odense Herreds Politikasse tilfaldende Bøde, der ved den indankede Dom passende findes bestemt til 50 Kr., og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om de anholdte Varers Konfiskation til Fordel for Anholderen og om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil herefter være at stadfæste.

Onsdagen den 24 Januar.

Nr. 347. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Anna Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 November 1893: Tiltalte Anna Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Wolff, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 245, men Straffen findes at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Anna Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen for Høiesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Anna Jensen, der er født den 18 December 1861 og ikke funden forhen straffet, for Pengeafpresning. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i følgende Forhold: I Begyndelsen af Januar Maaned d. A., medens Tiltalte her i Byen levede sammen med en Mandsperson, med hvem hun ikke var gift, henvendte denne sig efter Tiltaltes Opfordring til Overlæge ved Frederiksberg Hospital, Johan Anthon Holstein, for at anmode ham om at hjælpe Tiltalte, der den Gang levede i meget fattige Kaar. Da Tiltalte, der havde et den 16 December 1890 født og den 19 Marts 1891 døbt uægte Barn, hvis Fader var død, at forsørge, ønskede at blive gift med den Person, med hvem hun samlevede, men paa Grund af deres Fattigdom ikke saa nogen Udvej hertil, og da hun ikke paa den ovennævnte Maade opnaaede nogen Hjælp af Holstein, der afviste Personen, uden at denne fik røgtet sit Ærinde, skrev denne Person, der ikke er tiltalt under Sagen, og til hvem Tiltalte i Strid med Sandheden havde fortalt, at Holstein var Fader til hendes Barn, den 19 Januar d. A. efter Aftale med Tiltalte et med Brevskriverens Navn undertegnet Brev til Holstein, hvilket Brev blandt Andet indeholdt, at hans Ærinde ved den tidligere omtalte Lejlighed havde været at anmode Holstein om hans Navn til Tiltaltes den 16 December 1890 fødte, men endnu udøbte Barn, men at han, hvis dette skulde være Holstein ubehageligt, gjerne vilde imødekomme ham, saafremt han var villig til at sætte Tiltalte og Brevskriveren i en lille selvstændig Stilling, da han agtede at ægte hende, og da de sad i Fattigdom. Brevet indeholdt endvidere, at Holstein maatte svare inden 3 Dage, da Brevskriveren i modsat Fald vilde henvende sig til Øvrigheden. Dette Brev, med hvis Indhold Tiltalte var fuldkommen bekendt, idet den nævnte Mandsperson læste den af ham skrevne Kladder op for hende, inden han renskrev Brevet, og i hvis Indhold Tiltalte var enig, blev næste Dag med Tiltaltes Vidende og Vilje af

Mandspersonen sendt med Posten til Holstein, hvem Tiltalte kjendte derfra, at hun havde været under hans Lægebehandling, men med hvem Tiltalte ikke havde staaet i nogensomhelst Forbindelse. Da Overlæge Holstein havde modtaget Brevet, lod han gjøre Anmeldelse om Sagen til Politiet. Tiltalte har erkjendt, at hendes Hensigt med at lade dette Brev sende til Holstein var at bevæge ham til at give hende og Brevskriveren nogle Penge, saa at de kunde blive gifte og komme i Vej, og hun har forklaret, at hun antog, at Sigtelsen mod ham — om hvem hun vidste, at han var en gift Mand — for at have staaet i usædeligt Forhold til hende, og avlet et Barn med hende, samt den Omstændighed, at hans Navn blev krævet til Barnet, vilde være ham ubehagelig, og at han for at undgaa, at det blev meldt til Øvrigheden, at han var Fader til hendes Barn, vilde affinde sig med hende. Tiltalte har erklæret, at det ikke var hendes Agt, hvis Brevet ikke havde den tilsigtede Virkning, da at iværksætte den i samme indeholdte Trusel. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 245 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Mandagen den 29 Januar.

Nr. 23. Fuldmægtig A. Stoffregen (Hindenburg)

contra

Urtekræmmer G. W. E. Nielsen (Alberti)

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Lejekontrakt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 November 1890: Indstævnte, Fuldmægtig A. Stoffregen, bør under en Bøde af 5 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, tilstede Citanten, Urtekræmmer G. W. E. Nielsen, uhindret Adgang til den denne ifølge den forannævnte Lejekontrakt tilkommende Bolværksstrækning ved, den saakaldte „Hartmanns Plads“ for Sandbaade med Sand til den af Citanten paa Pladsen drevne Mørtelfabrik og give Citanten den fornødne Adgang til Forbrug af Vandværkets Vand paa samme Maade, som

dette hidtil har sket, mod kontant Betaling af saadant Vandforbrug. Saa bør Indstævnte og til Citanten betale i Erstatning for det Tab, Citanten i Tiden fra den 4 September 1888, indtil Indstævnte opfylder ovenstaaende Paalæg, maatte have lidt eller lide paa Grund af den af Indstævnte gjorte Forhindring i Adgangen til Tilførsel af Sand og Vand til Citantens Mørtelfabrik, et saadant Beløb, som ved uvillige inden Retten ndmeldte Mænds Skjøn maatte fastsættes, dog at dette ikke overstiger et Beløb af $17\frac{1}{2}$ Øre pr. Td. tilført Sand og 24 Kr. for Vand pr. Arbejdsdag. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den den 10 Februar d. A. fremlagte Deklaration af 14 Januar 1878 ikke er skreven paa stemplet Papir.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at Indstævnte, Urtekræmmer Nielsen, er kompetent Sagsøger, i hvilken Henseende bemærkes, at hans Soliditet ikke i forrige Instants kan ansees bestridt, og at det vel for Høiesteret er oplyst, at den under Sagen omhandlede Mørtelfabrik tilhørte Appellanten, Fuldmægtig Stoffregen, — ikke, som i Dommen forudsat, Indstævnte —, men at der mangler Grund til at antage, at Fabriken, hvis Brug ifølge de Høiesteret forelagte nye Oplysninger blev overdragen Indstævnte samtidigt med dennes Indtrædelse i det i Dommen ommeldte Lejemaal af 20 September 1887, derefter er dreven for nogen Andens Regning end Indstævntes.

Som i Dommen anført indeholder fornævnte Lejekontrakt ikke nogen udtrykkelig Bestemmelse om, at Lejeren er berettiget til at benytte den under Sagen omhandlede, Appellanten tilhørende Kanal til Tilførsel af Sand, hvilken Kanal end ikke nævnes i Kontrakten; men heller ikke findes en saadan Ret stiltiende at være hjemlet Lejeren ved Kontraktens Bestemmelser, navnlig den i Dommen anførte § 9, idet denne efter sit eget Indhold kun gaar ud paa, at den deri omhandlede Plads, der paa det stedsts paaberaabte vedstaaende Kort er betegnet som: »Lejeren Sandoplæg«, er forbeholdt Lejeren til »Oplæg af Sand,« og det ikke af den Omstændighed, at Pladsen i Paragrafen kaldes: »Bolværkspladsen«, kan udledes, at Lejeren skulde være berettiget til at lægge til med Fartøjer ved Bolværket for der at losse Sand, ligesom heller ikke de udenfor Kontraktens Indhold foreliggende Fortolkningsgrunde, tagne i deres Helhed, afgjørende tale for, at dette, uanset Kontraktens Tavshed herom, skulde have været Parternes Mening. Idet det saaledes maa an-

tages, at Appellanten har været berettiget til at hindre Indstævnte i at benytte den omhandlede Kanal til Tilførsel af Sand, vil allerede paa Grund heraf Indstævntes Paastand om, at Appellanten under Tvang af Mulkt tilpligtes at give Indstævnte Adgang til saadan Benyttelse, ikke kunne tages til Følge, ligesom der heller ikke vil kunne være Spørgsmaal om efter Indstævntes Paastand at paalægge Appellanten Erstatningsansvar for den i saa Henseende gjorte Forhindring.

Da det for Høiesteret er oplyst, at Appellanten den 6 Januar 1891 ved Notarius har tilkjendegivet Indstævnte, at Appellanten under Forbehold af sin Ret til at paaanke Dommen gav Indstævnte Adgang til strax fra den nævnte Dag at benytte Vandværkets Vand til Fabriken og havde ladet den fornødne Vandmaaler opsætte, samt da Appellanten derhos for Høiesteret har erkjendt sin Forpligtelse til at give Indstævnte fornøden Adgang til Forbrug af Vandværkets Vand, maa der fremdeles gives Appellanten Medhold i, at herved Grunden til efter Indstævntes Paastand under Tvangsmulkt at paalægge Appellanten at efterkomme den nævnte Forpligtelse er bortfalden. Derimod findes Appellanten ved sin Misligholdelse af denne Forpligtelse at have paadraget sig Erstatningsansvar, forsaavidt Tab derved maatte være paaført Indstævnte. Om at tilkjende Indstævnte den af ham herfor paastaaede Erstatning eller endog blot som Grundlag for Erstatningens Ansættelse at benytte den af ham opstillede Udregning af dagligt Tab paa Vandtransport kan der imidlertid ikke være Spørgsmaal, hvori- mod der ved Ansættelsen, som maa foretages af uvillige Mænd, bliver at see hen til, hvilket Tab af Nettoindtægt Indstævnte maatte skjønnes at have lidt som Følge af den Hindring, som den skete Unddragelse af Vandforsyning fra Vandværket har lagt ham i Vejen for Mørtelfabrikens Drift. Efter Sagens processuelle Stilling for Høiesteret er der derhos ikke Spørgsmaal om at tilkjende Erstatning for Tidsrummet for Forligsklagens Dato, den 4 September 1888, og den kan kun tillægges Indstævnte for Tidsrummet indtil den 6 Januar 1891, paa hvilken Dag der, som ovenfor anført, atter aabnedes ham Adgang til den omtvistede Vandtilførsel.

Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Fuldmægtig Stoffregen, bør til Indstævnte, Urtekræmmer Nielsen, betale Erstat-

ning efter uvillige, af Retten udmeldte Mænds Skjøn for det Tab, som maatte være tilføjet ham ved den af Appellanten i Tiden fra den 4 September 1888 til den 6 Januar 1891 gjorte Forhindring i Adgangen til Tilførsel af Vand fra Kjøbenhavns Vandværk til den under Sagen omhandlede Mørtelfabrik. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ved Lejekontrakt af 20 September 1887 bortlejede Indstævnte, Fuldmægtig A. Stoffregen, af den ham tilhørende Grund, Matr.-Nr. 182 og 194 ved Kjøbenhavns vestre Gasværk ved Kalvebodstrand, kaldet „Hartmanns Plads“, et paa et vedhæftet Kort nærmere betegnet Grundstykke, stort 1625 Kv.-Alen, til en Tredjemand, saaledes at denne maatte anvende det til Fabrikdrift. Lejemaalet skulde ifølge Kontraktens § 2 være uopsigeligt fra Ejerens Side indtil 1 Juli 1893, og ifølge § 5 havde Lejeren Ret til saavel at fremleje det Lejede som at borttransportere sit Lejemaal til „ligesaa solide Folk, som han selv“. I Kontraktens § 9 hedder det derhos: „Bolværkspladsen udfor det Lejede i ca. 50 Alens Længde til Oplag af Sand forbeholdes Lejeren efter Ejerens nærmere Anvisning (kfr. vedstaaende Kort). Alle Udgifter ved Nedlægning af Vandrør fra Reichels Grund til det Lejede, samt Makadamisering af Vejen forbi det Lejede, bekostes af Lejeren, der ligeledes selv betaler Vandskat af Alt, hvad der forbruges af Vand i ovennævnte Ledning.“

Paa det bag paa Lejekontrakten aftegnede Kort ere det bortlejede Grundstykke og den omtalte Bolværksplads afsatte saaledes, at der langs med Grundstykket gaar en Vej, benævnet „Hartmanns Vej“, og at Bolværkspladsen i en Længde af 50 Alen ligger paa den anden Side af bemeldte Vej mellem denne og en Kanal, der fra Kalvebodstrand fører op igjennem Indstævntes Ejendom, og er Pladsen betegnet som „Lejerenes Sandoplæg“.

Paa det lejede Grundstykke anlagdes af Lejeren en Mørtelfabrik, og efter at den oprindelige Lejer ved Transport af 21 Maj 1888 i Henhold til Kontraktens § 5 havde transporteret og overdraget Lejemaalet til Citanten, Urtekræmmer G. W. E. Nielsen, blev der, da Indstævnte formentes at misligholde sine Forplig-

telser efter Kontrakten, ifølge Rekvisition af Bestyreren af den nævnte Fabrik, Mads Larsen, den 21 Juni s. A. foretaget en Notarialforretning hos Indstævnte, hvorunder Mads Larsen gjorde gjældende, at Indstævnte uberettiget havde nægtet Sandbaade, der sejlede til Mørtelfabriken, at gaa ind i Kanalen og oplægge Sandet paa Pladsen, uagtet der i Kontraktens § 9 er forbeholdt Bolværksplads i ca. 50 Alens Længde, og endog havde afspærret Kanalen ved en Pram og Kjættinger, samt at Indstævnte havde foranlediget, at Vandmaaleren var borttaget og Vandforbruget standset til Trods for Bestemmelsen i samme § i Kontrakten. Da Mørtelfabriken herved hindredes i at faa saavel Sand som Vand, uden hvilket den ikke kunde arbejde, lod Bestyreren ved Notarius nedlægge Protest for Indstævnte mod de skete Kontraksbrud og forbeholde sin og Fabrikens Ret til Erstatning for enhver Udgift og for ethvert direkte eller indirekte Tab, Indstævnte ved sin ukontraktmæssige Fremfærd havde forvoldt. I det af Indstævnte i Anledning af denne Forretning til Notarius afgivne skriftlige Svar hedder det bl. A., at Indstævnte ikke havde lejet Mørtelfabriken Retten til at befare Kanalen, idet det tvertimod havde været forudsat, at Fabriken ikke skulde have denne Ret, men at Sandet leveredes af Indstævnte ved hans Sandbaade, forsaavidt det skulde leveres fra Søen, og at Indstævnte ansaae sig berettiget til at afspærre Kanalen for Uvedkommende, samt med Hensyn til Vandforbruget, at Indstævnte, da Fabriken ikke havde betalt Vandafgift for fjerde Kvartal 1887 eller første Kvartal 1888, medens Indstævnte, der hæftede hos Vandværket for Betalingen, havde maattet betale Vandregningen, havde tilkjendegivet Vandværket, at han ikke vilde betale mere, og at det blev Vandværkets egen Risiko, om det leverede Vand længere til Fabriken. Forsaavidt Mads Larsen vel senere havde villet betale Indstævnte Vandafgiften for eet Kvartal, havde Indstævnte nægtet at modtage dette Afdrag; naar Mads Larsen betalte, hvad han skyldte Indstævnte, var der intet i Vejen for, at han kunde faa Vand og Sand, men Indstævnte vilde ikke levere Fabriken gratis Sand og betale for dens Vandforbrug.

Citanten har derefter anlagt nærværende Sag mod Indstævnte og derunder paastaaet denne tilpligtet, dels under en passende daglig Mulkt at tilstede uhindret Adgang til den Citanten ifølge Kontrakten tilkommende Bolværksstrækning for Sandbaade med Sand til den paa Pladsen drevne Mørtelfabrik og give Citanten den fornødne Adgang til Forbrug af Vandværkets Vand paa samme Maade, som dette hidtil er sket, mod kontant Betaling af saadant Vandforbrug, dels at erstatte Citanten skadesløst de Udgifter og Tab, der ere ham foraarsagede ved de af Indstævnte forvoldte Hindringer mod Brugen af Bolværkspladsen og Vandforsyningen, nemlig:

Meerudgift for Sand paa Grund af den besværlige	
Transport 17 $\frac{1}{2}$ Øre pr. Td. af 1364 Td. . .	Kr. 228.70
Transport af Vand til Maskinen, 1 Kr. 50 Øre pr.	
Dag i 60 Dage	- 90.00
Ødelæggelse af 60 Td. brændt Kalk, som paa Grund	
af Vandforsynings Standsning hindredes i at	
blive lædsket, og Tabet derved	- 300.00
	<hr/>
	tilsammen Kr. 628.70

med Renter af Beløbet 5 $\frac{1}{2}$ % p. a. fra Stævningens Dato den 15 September 1888, samt erstatte Citanten endvidere de Tab, der paa samme Maade fremtidig forvoldes ham, navnlig Tab paa Sand a 17 $\frac{1}{2}$ Øre pr. Td. og Transport af Vand til Lædskning af Kalk a 30 Øre pr. Td., eller for 75 Td. Vand om Dagen = 22 Kr. 50 Øre pr. Dag, altsaa ialt 24 Kr. pr. Arbejdsdag fra Forligsklagens Dato den 4 September 1888 at regne, ligeledes med Renter af Beløbet 5 $\frac{1}{2}$ % p. a., og endelig at betale Bekostningen ved den ovenanførte af Citantens Bestyrer, Mads Larsen, foranledigede Notarialforretning, hvorhos Citanten har paastaet sig godtgjort Sagens Omkostninger skadesløst af Indstævnte. Denne har paastaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger hos Citanten skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb.

Indstævnte har til Støtte for sin Frifindelse paaberaabt sig, at Citanten er inkompetent Sagsøger, dels fordi han ikke er lovlig indtraadt i det paagjældende Lejemaal, idet Indstævnte ikke har godkjendt ham som Lejer, dels fordi Mørtelfabriken, angaaende hvis Tab Sagen drejer sig, ikke er dreven for Citantens eller den tidligere Lejers Regning, men af den forannævnte Mads Larsen for dennes egen Regning. Da der imidlertid ikke i Lejekontrakten er foreskrevet, at den, til hvem den oprindelige Lejer maatte transportere sin Ret, skal godkjendes af Indstævnte som Lejer, men kun, at han skal være ligesaa solid som den oprindelige Lejer, hvilken Betingelse det under Sagen er in confesso, at Citanten opfylder, og da Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse har godtgjort, at Mads Larsen staar i andet Forhold til Fabriken end som Bestyrer, saaledes som denne selv under den foran omhandlede Notarialforretning har betegnet sig, eller at Fabriken tilhører nogen Anden end Citanten, vil Indsigelsen mod Citantens Competence ikke kunne tages til Følge.

Det bliver herefter at undersøge, hvilken Ret med Hensyn til Tilførsel af Sand og Vand Lejekontrakten giver Lejeren. Vel indeholder nu bemeldte Kontrakt ikke nogen udtrykkelig Bestemmelse om, at Lejeren maa benytte den Indstævnte tilhørende Kanal til Tilførsel af Sand, men naar den Plads, hvis Brug ved Kontrakten overlades Lejeren til Oplag af Sand, netop betegnes

som Bolværkspladsen, skjønnes det naturligst at antage, at det herved har været Meningen at tilkjendegive, at Lejeren skal være berettiget til at benytte Bolværket som saadant, eller paa den Maade, som Meningen almindeligt er ved Udleje af Bolværker, nemlig til Udskibning af Varer og altsaa i nærværende Tilfælde til Tilførsel af Sand og Udskibning af samme. Dette stemmer ogsaa med Indstævntes Anbringende, at det ikke var Hensigten, at han skulde have Monopol paa at forsyne Mørtelfabriken med Sand, hvad imidlertid maa antages at ville blive Resultatet, hvis Citanten ikke kunde lade andre Leverandører tilføre sig Sand ad Kanalen til Bolværket. Forsaavidt Indstævnte har anbragt, at det allerede af den Grund ikke kunde være Meningen med Kontrakten at tillægge Lejeren Ret til Sejlads paa Kanalen, at Indstævnte ikke er raadig over, hvorlænge Kanalen vil staa i Forbindelse med Kalvebodstrand, idet Københavns Magistrat med kort Varsel skal kunne lukke for Kanalen, naar Gasværks-havnens Kaj føres ned forbi „Hartmanns Plads“, da kan der ikke tillægges denne Bemærkning afgjørende Betydning, thi selv bortset fra, at Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse har fort Bevis for, at Magistraten paa saadan Maade kan lukke for Kanalens Indløb, vilde den anførte Omstændighed ikke være til Hinder for, at Indstævnte har indrømmet sin Lejer Ret til at befare Kanalen, saalænge Indstævnte selv havde Brugen af denne Forbindelsesvej til Stranden.

Det maa saaledes antages, at Indstævnte har været uberettiget til at hindre Citanten i at lade sin Plads tilføre Sand ad den omhandlede Kanal.

Hvad dernæst Vandtilførslen angaar, da indeholder vel Kontrakten ingen Forskrift om, at Indstævnte skulde foretage noget for at skaffe Lejeren Vand til sin Fabrikdrift, men efter Proceduren maa det ansees in confesso, at Lejeren ikke kan faa Vand fra Vandværket uden ved Foranstaltning fra Ejerens Side, der ligeoverfor Vandværket bliver Modtager af det leverede Vand, saaledes at naar det i Lejekontrakten er foreskrevet, at Lejeren selv betaler Vandskat af, hvad der forbruges af Vand i Ledningen til Fabriken, maa det forstaas derhen, at Lejeren skal betale til Indstævnte, hvad der i saa Henseende afkræves denne af Vandværket, og det maa herefter antages, at det er Indstævnte som Ejer af Grunden, der skal skaffe Vand til Lejerens Ledning. Forsaavidt nu Indstævnte har anbragt, at han for flere Kvartaler har udlagt Vandafgift for Fabrikens Forbrug uden at kunne faa samme refunderet af Fabriken og saaledes maa være fritaget for yderligere at forskaffe Citanten Vand, da har han ikke mod Citantens Benægtelse godtgjort, at han for Vand forbrugt i Fabriken har tilgode udlagt Vandafgift for mere end eet Kvartal, nemlig fjerde Kvartal 1887, hvilken Afgift det var, Mads Larsen efter det Foranførte har tilbudt Indstævnte at betale, uden at Ind-

stævnte vilde modtage Beløbet, og Indstævnte findes herefter ikke at have godtgjort nogen Berettigelse for sig til at ophøre med at forskaffe Citanten Vand til Fabrikens Brug saaledes som i Lejekontrakten forudsat.

Forsaavidt endelig Indstævnte har henvist til, at han har Penge tilgode hos Fabrikens Bestyrer eller Fabriken selv for leveret Sand, som han ikke har kunnet faa betalt, da skjønnes denne Omstændighed ikke, som af Indstævnte forment, at kunne berettige ham til at nægte at opfylde, hvad der i Kontrakten er tilsagt Lejeren. Der vil derfor med Hensyn til de to første Punkter i Citantens Paastand være at give Dom efter samme, saaledes at Tvangsmulkten bestemmes til 5 Kr. daglig, der tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Hvad Paastanden om Erstatning for det før Sagens Anlæg lidte Tab angaar, da har Indstævnte benægtet, at Citanten har havt de angivne Tab ved Tilførsel af Sand og Vand og Ødelæggelse af Kalk, der ikke kunde blive lædsket, og da Citanten ikke herimod har ført noget Bevis for Tabet, vil den paastaaede Erstatning af 628 Kr. 70 Øre ikke kunne tilkjendes ham.

Da det imidlertid skjønnes utvivlsomt, at Indstævntes Forhold, der som anført har været uberettiget, maa medføre Tab og Skade for Citantens Fabriksvirksomhed, vil Indstævnte ikke kunne undgaa at tilpligtes at erstatte Citanten saadant Tab og Skade for Tiden efter Sagens Anlæg, regnet fra Forligsklagens Dato den 4 September 1888, indtil Indstævnte opfylder nærværende Dom, men da Indstævnte ikke har villet indrømme Rigtigheden af Citantens Beregning af Tabet, vil Erstatningen efter en af Citanten nedlagt subsidær Paastand være at bestemme ved Skjøn af uvillige Mænd, dog at det ikke kommer til at overstige de af Citanten anførte Beløb, 17 $\frac{1}{2}$ Øre pr. Td. tilført Sand og for Vand 24 Kr. pr. Arbejdsdag.

Hvad den af Citanten paastaaede Erstatning for den af hans Bestyrer Mads Larsen foretagne Notarialforretning angaar, da haves der ikke Hjemmel til at paalægge Indstævnte Omkostningerne ved bemeldte Forretning. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den den 10 Februar d. A. fremlagte Deklaration af 14 Januar 1878 ikke er skreven paa stemplet Papir. Iøvrigt sees ingen Stempelovertrædelse at foreligge under Sagen.

Tirsdagen den 30 Januar.

Nr. 94. Forhenværende Kjøbmand J. H. Fechtenburg
(Lunn)

contra

Garvermester H. P. Løvengreen (Salomon)

betræffende Betaling af 15,437 Kr. 96 Øre m. m.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 24 Juni 1892: Indstævnte, Garvermester H. P. Løvengreen, bør for Tiltale af Citanten, fhv. Kjøbmand J. H. Fechtenburg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 November 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, men tildels endog bestyrke dette, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at burde ohæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, forhenværende Kjøbmand Fechtenburg, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Aarene 1867—69 forstrakte Citanten, fhv. Kjøbmand J. H. Fechtenburg, der da var etableret som Kjøbmand paa St. Thomas, Indstævnte Garvermester H. P. Løvengreen, der er hans Svoger, med kon-

tante Laan til Beløb ialt 20,000 Kr. til Anlæg af et Garveri, og da en Broder til Indstævnte senere indtraadte som Kompagnon i den af Citanten drevne Forretning, overtog han Halvdelen af Citantens nævnte Fordring, af hvilken hidtil ikke havde været betinget Renter. Indstævnte udstedte derefter til hver af sine nævnte Kreditorer et Gjældsbevis lydende paa 5000 Rdl., og i disse Gjældsbeviser forpligtede han sig til at tilbagebetale Kapitalerne, naar det forlangtes, og ligeledes paa Forlangende at forrente dem med 4 pCt. p. a.

Indtil 11 Juni 1882 blev der ikke forlangt eller betalt Renter af Gjælden, men fra nævnte Dato bløve begge Kapitalerne efter Kreditorernes Forlangende forrentede med 4 pCt. p. a., indtil de i Aaret 1890 bleve indfrieede og Gjældsbeviserne kvitterede.

Da det kom til Indstævntes Kundskab, at hans nævnte Broder, formentlig sigtende til, at Indstævnte i en Række af Aar ikke havde svaret Renter af de nævnte 20000 Kr., skulde have fortalt, at han havde skjænket Indstævnte Renter, refererede Indstævnte i Brev af 26 Februar f. A. denne Udtalelse til Citanten med Tilføjende, at den var egnet til at skade hans gode Navn og Kredit, og opfordrede i den Anledning Citanten som den, der havde ydet Indstævnte de ommeldte Laan til Beløb 20000 Kr., til at indgive sin Regning, hvis han forment at have Nogetsomhelst tilgode hos Indstævnte, vedrørende nogetsomhelst Laan, med Tilføjende, at han, hvis dette ikke skete, betragtede det som givet, at Alt imellem dem var afgjort. Indstævnte modtog ingen saadan Regning fra Citanten og tilskrev derefter den 12 Oktober f. A., da han havde erfaret, at ogsaa Citanten nu til en Trediemand havde udtalt, at han havde skjænket Indstævnte Renter af 20000 Kr. i flere Aar, bemeldte Trediemand et saalydende Brev: „Ifølge vor Samtale i Aften, hvori De ytrede, at Fechtenburg har fortalt Dem, at han i flere Aar har skjænket mig Renter af det Beløb Kr. 20000, som jeg modtog af ham i 1867 og 68, beder jeg Dem bevise mig en Tjeneste at gaa hen til Hr. Fechtenburg imorgen og bede ham sende mig en Regning paa den Rente og Rentes Rente fra Beløbets Modtagelse, og indtil jeg første Gang begyndte at betale Renter. Som det er Dem bekendt, har jeg jo havt store Udbetalinger i sidste Aar 90, men ønsker nu intet hellere end at betale ham det Beløb, som han mener at have skjænket mig, da jeg, Gud være lovet, er stillet saaledes, at jeg ikke trænger dertil. I Haab om, at De vil bevise mig denne Tjeneste, da De jo veed, at jeg ikke selv kommer sammen med Familien, hilses De og Deres Hustru venligst fra os.

Deres

H. P. Løvengreen.

Brevet maa De gjerne vise Hr. Fechtenburg, og for at han

kan have skriftlig Bevis, maa De gjerne lade ham beholde det, hvis De vil.“

Dette Brev overleverede fornævnte Trediemand til Citanten, og i sin Svarskrivelse af 16 s. M. til bemeldte Trediemand bemærkede Citanten, at han fandt det urigtigt at lægge Indstævnte Hindringer i Vejen for Opfyldelsen af hans højeste Ønske om at betale Renter af de af ham laante 20000 Kr. for den Tid, ingen Renter vare betalte, hvorhos han udfærdigede en Regning over Rente og Rentes Rente for nævnte Tid, og da Beløbet efter Regningen ikke blev betalt, anlagde han, der havde erholdt Transport fra Indstævntes oftnævnte Broder paa den denne tilkommende Anpart i Beløbet, ved Frederiksberg Birks ordinære Ret nærværende Sag, under hvilken han paastod Indstævnte tilpligtet at betale Regningens Beløb 15437 Kr. 96 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 22 December f. A. og Sagens skadesløse Omkostninger.

Indstævnte paastod sig frifunden, principaliter pure, subsidiært mod at betale Halvdelen af det paastævnte Beløb, hvorhos han paastod sig Sagens Omkostninger tillagte hos Citanten.

Ved bemeldte Rets Dom af 24 Juni d. A. blev Indstævntes principale Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger bleve ophævede, og denne Dom har Citanten nu ved Stævning af 7 Juli d. A. indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande og paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale Appellsagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har principaliter paastaaet den ham ved den indankede Dom tillagte Frifindelse stadfæstet og Citanten tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger i begge Instantser, subsidiært har han gjentaget sin for Underretten nedlagte subsidiære Paastand.

Det er uomtvistet mellem Parterne, at der ikke forinden Fremkomsten af Brevet af 12 Oktober f. A. har paahvilet Indstævnte nogen retlig Forpligtelse til at betale de i samme ommeldte Renter og Rentes Renter, og Striden drejer sig alene om, hvorvidt Indstævnte i dette Brev har paataget sig en saadan ham ikke tidligere paahvilende Forpligtelse. Indstævnte har i saa Henseende gjort gjældende, at det ikke har været hans Hensigt med Brevet at ville paatage sig nogen Forpligtelse til at betale Citanten, hvad denne ikke forinden havde retligt Krav paa, men at han, der ikke forment, at Citanten med Rette kunde siges at have skjænket ham Rente af den Kapital, der var overladt ham som et indtil videre rentefrit Laan, og var irriteret over, at Citanten og Indstævntes Broder overfor Trediemand omtalte ham som den, der havde faaet skyldige Renter eftergivet, kun har villet bringe Citanten til Erkjendelse af, at han havde modtaget Alt, hvorpaa han havde havt Krav, og derfor ikke

rettelig kunde siges at have skjænket Indstævnte Noget. Naar det heromhandlede Brev sammenholdes med det forudgaaede af 26 Februar, kan det ikke antages at have været Indstævntes Mening ved hint Brev at ville paatage sig en Forpligtelse, men alene at opfordre Citanten til enten at gjøre sin Fordring gjældende paa forretningsmæssig Maade eller erkjende den for ugrundet og i saa Fald ikke længere fortrædige Indstævnte ved overfor Trediemand at udtale sig i Strid hermed, og Citantens Skrivelse af 16 Oktober taler heller ikke for, at han har opfattet Brevet som gaaende ud paa at stifte en juridisk Forpligtelse.

Det maa herefter bifaldes, at Indstævnte ved den indankede Dom er frifunden for Citantens Tiltale, og da det maa have sit Forblivende ved, at Sagens Omkostninger for Underretten ere ophævede, vil Dommen saaledes i det Hele være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 31 Januar.

Nr. 316. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Joen Pauli Joensen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Færøernes Sorenskriveris Extrarets Dom af 25 Juli 1893: Tiltalte Joen Pauli Joensen af Frodebo bør hen sættes i Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Derhos bør han udrede alle af denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Defensor, Kirkekasserer Bærentsen af Thorshavn, et Beleb af 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser for 4de Gang begaaet Tyveri eller som for 5te Gang begaaet Hæleri, men Straffen findes at

kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage:

Thi kjendes for Ret:

Joen Pauli Joensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udræder han og Aktionens Omkostninger, derunder det ved Underretsdømmen fastsatte Salarium samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Salomon og Shaw for Høiesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Joen Pauli Joensen af Frodebo paa Suderø tiltalt for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes egen, af det iøvrigt Oplyste tilstrækkelig bestyrkede Tilstaaelse følgende: Tiltalte, som havde drukket flere Dage forud, tilbragte Natten mellem den 2 og 3 November f. A. udenfor sit Hjem i et Rum i Huset „Store Tip“, der hører til Bygden Tveraa. Da han vaagnede op henimod Morgenstunden, var han utilpas og befandt sig ilde; Rusen af den Brændevin, han havde nydt Dagen forud, sad ham endnu i Kroppen. Under Indflydelse af Gaarsdagens Rus og af Trangen til Brændevin, som han i den Tilstand, hvori han var, i høj Grad savnede, gik han hen til Kjøbmand Mortensens Butik i Tveraa, i eller ved hvilken der ikke boer Nogen, beliggende et Par Hundrede Alen fra „Store Tip“; han er godt kjendt i Butiken, saa at han, skjønt det endnu var mørkt, havde Lethed ved at finde sig tilrette. Udenfor Butiken laa 2 Planker, hvoraf han tog den ene og lagde fra Jorden op i en af Vindueskarmene, der er 2 Al. fra Jorden, den anden, efter at have knust Ruderne og Sprosserne i et halvt Fag Vinduer, fra Vindueskarmen ind paa Disken. Den Aabning i det halve Fag Vinduer, som fremkom ved, at Tiltalte knuste Glas og Træ, var 21 Tom. høj og ligesaa bred; i hele Vinduesaabningens Højde, 1 Al. 20 Tom., var der anbragt 3 Jærnstænger af $\frac{3}{4}$ Tommers Smedejern i en Afstand fra hinanden og Vinduesrammen paa den ene Side, Vinduesposten paa den anden Side, af 6 Tom. 6 Lin. indtil 6 Tom. 10 Lin., og ind imellem Jærnstængerne, hvoraf en ved Undersøgelsen af Gjærningsstedet fandtes bøjet, banede Tiltalte sig Adgang til Butiken. Uden at tænde Lys fandt Tiltalte i Butiken Ankrene med Drikkevarer, som laa under Fordisken. Af et af disse tappede Tiltalte noget Ratafia eller Kirsebær-Likør i et Maal, som han fandt i Butiken,

og drak det, og paa 1 3-Pægleflaske og 2 Halvflasker tappede han Rom, som han medtog. Om han ogsaa har fyldt Brændevin paa en 3-Pægleflaske, der ved Anholdelsen fandtes tømt hos ham, har ikke kunnet oplyses, lige saa lidt som om, hvorvidt han har taget 3 eller 4 Flasker i Butiken. Af en uafaaaset Pengeskuffe har Tiltalte tilegnet sig 5 Stkr. 1-Pence, 4 Stkr. $\frac{1}{2}$ -Pence og 15 Stkr. 2 Ører, som han ved Anholdelsen fandtes i Besiddelse af. Ad samme Vej, som Tiltalte var gaaet ind i Butiken, forlod han den med hvad han havde tilegnet sig og gik uden at møde Nogen atter op i Høet paa „Store Tip“, hvor han, paa hvem Mistanken strax faldt, om Formiddagen blev funden sovende og i beruset Tilstand. Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning af det Stjaalne, der foruden Mønterne er ansat til følgende Værdi: Rommen 1 Kr. 50 Øre, 2 Halvflasker 16 Øre og 1 3-Pægleflaske 10 Øre.

Tiltalte har, efter først at have benægtet Tyveriet, tilstaaet det og synes at have forklaret sandfærdig og meddelt Alt, hvad han havde Erindring om; han har ikke kunnet huske, efter hvad han opgiver, at han har taget Mønterne, ej heller Flaskerne eller hvormange, og det staar som en Drøm for ham, at han tappede af Ankrene. I de Dage, der gik forud for Tyveriet, havde Tiltalte, som nævnt, drukket en Del, og Dagen før Tyveriet tilbragte han paa „Store Tip“, hvor han enten den Dag eller en af Dagene forud, da han var forfrossen og forkommen, skaffede sig Penge til Brændevin ved at sælge sin Trøje. Han er og har i mange Aar været Periodedranke, kan i nogen Tid holde sig fra Drik, er da arbejdsom, dygtig til sit Arbejde og af et vindende Væsen, men naar han, efter at have holdt sig nogen Tid, atter begynder at drikke, tager hans Drikkelyst stadig til, indtil han tilsidst ikke bestiller Andet end at sove og drikke og da ender med at blive syg, svag i Benene og rystende. Paa Grund af denne Tilbøjelighed til Drik har han været anbragt et Aarstid paa „Store Dimon“, hvor der kun boer en Familie, og hvor han ikke havde Adgang til Brændevin. Foraaret 1892 gik han ud med et Fiskerskib, fik kun Brændevin, naar han var i Land, men forlod Skibet den 30 Juni s. A.

Skjøndt Tiltalte har drukket i mange Aar, har havt Delirium tremens, og endskjøndt hans Forældre have været hengivne til Drik, er hans sjælelige og legemlige Evner samt Dømmekraft udenfor Drikkeperioderne usvækkede. Han har tidligere havt epileptiske Anfald, men ikke i Løbet af de sidste 10 Aar.

Spørgsmaalet om, hvorvidt Tiltalte i Gjerningsøjeblikket har været tilregnelig eller ei, har paa Foranledning af Aktionsmyndigheden været forelagt Arrestlægen og derefter det kgl. Sundhedskollegium. Dette har i Erklæring af 16 Maj d. A. ment ikke at kunne besvare Spørgsmaalet fyldestgørende, forinden Tiltaltes Tilstand nærmere undersøgtes ved Observation paa en

Sindssygeanstalt og har anbefalet Iværksættelsen af en saadan Observation.

Dommeren maa imidlertid formene, at en saadan Indlæggelse og den store Bekostning, som den vilde medføre her fra Retskredsen, ikke vilde staa i noget passende Forhold til det Resultat, som derved kunde opnaas. Den af Arrestlægen afgivne Erklæring, som samstemmer med Dommerens Opfattelse, gaar ud paa, at Tiltaltes aandelige og legemlige Evner samt Dømmekraft ikke er svækket ved Drik, saa af Hensyn til at faa Tiltalte iagttaget i saa Henseende vil en Indlæggelse paa en Sindssygeanstalt være unødvendig; tilmed synes Tiltalte bedre og rettere at kunne bedømmes her under Livsforhold, som ere tilvante for ham og kjendte af Dommeren, end under Forhold, der vilde være Tiltalte som Færing aldeles ukjendte, og af Læger, som formentlig ikke tilfulde vare inde i hans hjemlige Livsforhold og Levesæt. Lige saa lidt vil der være Anledning hertil af den Hensyn, som Arrestlægen i Slutningen af sin Erklæring har fremdraget, nemlig for at faa det Spørgsmaal undersøgt, om Tiltalte ikke maatte lide under en sygelig og uimodstaaelig Trang til Alkohol, som maatte gjøre ham ansvarsfri for den af ham nu begaaede Forbrydelse og altsaa ogsaa for fremtidige ulovlige Tilgænelser enten af Spirituosa alene eller af andre Gjenstande af Værdi, naar han ved at tilegne sig disse havde til Hensigt ved Omsætning at forskaffe sig Spirituosa. En Indlæggelse paa en Sindssygeanstalt vilde forventelig allerede af den Grund være unyttig, at Paagældende der var afskaaren fra Spirituosa og fra Muligheden af ulovligen at kunne tilegne sig dem.

Det, som kunde være af nogen Interesse for Opfattelsen af Tiltalte og hans Strafskyld, vilde være en Udtalelse af den højeste kollegiale Lægeautoritet om, hvorledes denne vilde bedømme den Tilstand, hvori Tiltalte har befundet sig i Gjærningsøjeblikket. Om hvorledes denne Tilstand har været, kan imidlertid ikke nogen Iagttagelse mere anstilles; Sindssygelægen saa vel som Dommeren kan ikkun drage Slutninger om, hvorledes denne har været, af, hvad der ved en Undersøgelse kan oplyses. For at bestemme Beruselsens Grad er der tilvejebragt en stor Mængde Vidneudsagn, dels om Tiltaltes individuelle Forhold baade i al Almindelighed og specielt før Beruselsen, dels om hvad der har kunnet oplyses angaaende Beruselsens Opstaaen og dels om Tiltaltes Adfærd før, under og efter Gjærningen; for saa vidt der i saa Henseende har været Forhold, som ikke har kunnet oplyses, er der tilstræbt Oplysning om, hvorledes Tiltaltes Færd plejer at være, naar han er i sine Drankerperioder. Ved disse Udsagn i Forbindelse med de tidligere Lægeerklæringer og den af Retslægen til Vejledning under denne Sag afgivne Erklæring er der søgt tilvejebragt et saa virkeligt Billede som muligt af, hvorledes Beruselsestilstanden i Gjærningsøjeblikket har været.

Efter hvad der er oplyst, kan Tiltalte ikke skjønnes i Gjerningsøjeblikket at have været under Indflydelse af delirium tremens, lige saa lidt som Indbruddet kan ansees som Udslag af en slumrende epileptisk Tilstand, da der er hengaaet saa mange Aar, siden Tiltalte havde Anfald af Epilepsi, og Tyveriet af Drikkevarer staar i god Forbindelse og Forklaring med Tiltaltes sædvanlige Væren. Maaden, hvorpaa Indbruddet er begaaet, har krævet hos Tiltalte en ikke ringe Handledygtighed og Herredømme over hans legemlige og aandelige Evner, og han har bevaret Erindringen om det meste af, hvad han har foretaget sig. Da Tiltalte imidlertid i flere Aar periodevis har været hengiven til Drik, og han Dagene før Indbruddet var i en saadan Periode, synes der dog at være Formodning for, at han har været under Indflydelse af de nydte Drikkevarer, saa at, om det end ikke kan siges, at han har været helt utilregnelig, har han dog ej heller været i Besiddelse af sin fulde Tilregnelighed, men har været i en Tilstand, som havde en begrænsende Indflydelse paa hans Villies Frihed. Tiltalte, der er født den 24 Februar 1854, har tidligere været straffet efter denne Rets Domme: 1) 7 August 1880 efter Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, 2) 29 Januar 1883 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, 3) 16 Februar 1887 efter Straffelovens § 238, kfr. § 241, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og 4) 2 December 1887 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., kfr. § 229, Nr. 4, 1ste Stk., og 241, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. For det af Tiltalte nu udviste Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 232 for begaaet grovt Tyveri, kfr. § 229, Nr. 4, 1ste Stk., 241, 2det Stk., og § 39, med Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Torsdagen den 1 Februar.

Nr. 247. Skovfoged Niels Larsen (Selv)

contra

Detailhandler Adolph Peter Johnsen (Ingen),

betr. Appellantens Anerkjendelse som Universalarving i et Bo.

Tybjerg Herreds Skifterets Decision af 7 December 1892: Den af Skovfoged Niels Larsen af Raunstrup Skov nedlagte Paastand paa at erkjendes som Arving efter Husmand Jørgen Pedersens fraseparerede afdøde Hustru Kirsten Pedersdatter af Herlufllille kan ikke tages til Følge, medens derimod Detailhandler i Herlufllille Adolf Peter Johnsen vil være berettiget til at erholde Dødsboet efter ovennævnte Husmand Jørgen Pedersens fraseparerede Hustru Kirsten Pedersdatter udleveret af Skifteretten. Der forelægges Sagførererne Broués og Schultz en Frist af 8 Dage til at berigtige Stemplingen af de fremlagte ovennævnte Indlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Maj 1893: Den indankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Skovfoged Niels Larsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Husmand Jørgen Pedersens fraseparerede Hustru Kirsten Pedersdatter af Herlufllille, der ikke havde Børn eller andre Tvangsarvinger, ved et under 5 November 1887 oprettet under 9 s. M. notarialiter attesteret Testamente havde indsat Citanten Skovfoged Niels Larsen af Raunstrup Skov og hans Hustru Line Jørgensen til sine Universalarvinger, saaledes at alt, hvad hun maatte efterlade sig, skulde tilfalde nævnte Ægtefæller, eller, hvis en af dem maatte være afgaaet ved Døden forinden hun, den længstlevende af dem, eller hvis de begge vare døde før Testatriks, da deres tvende Døtre, oprettede hun under 1 Februar 1888 et med Notarialattest af s. D. forsynet og i Notarialprotokollen indført Testamente, hvori det hedder: „Jeg undertegnede Kirsten Pedersdatter bestemmer herved som min uigjenkaldelige og sidste Villie og Testamente, at alt, hvad jeg ved min dødelige Afgang maatte efterlade mig, af hvad Navn

nævnes kan, skal tilfalde Detailhandler Adolf Peter Johnsen, boende i Herlufllille, som hans fuldkomne Ejendom, og erklærer jeg herved bemeldte Adolf Peter Johnsen for at være nigenkaldelig indsat som min Universalarving, og skal nærværende Testamente i saa Henseende betragtes som en akquisitiv Arvepagt, i hvilken Henseende bemeldte Adolf Peter Johnsen ved sin Underskrift paa dette Dokument tiltræder det og akcepterer det af mig givne Tilsagn. Enhver af mig Kirsten Pedersdatter tidligere oprettet testamentarisk Disposition tilbagekaldes og annulleres herved, saaledes at det herved oprettede Testamente og Arvepagt bliver det eneste, som i mit Bo kan komme i Betragtning og tillægges Gyldighed.“

Det ovennævnte af Testatriks under 5 November 1887 oprettede Testamente blev derefter under 18 Juni 1890 af hende forsynet med Paategning om, at det annulleredes, men under 16 December 1891 gav Testatriks i Overværelse af tvende af hende i dette Øjemed tilkaldte Vidner bemeldte Testamente følgende Paategning: „Foranstaaende Testamente af 5 November 1887 sættes herved paany i Kraft i alle dets Ord og Punkter, og gjælder saaledes som et Udtryk for min sidste Villie. Jeg erklærer derhos, at alle andre af mig tidligere oprettede Testamenter, hvad enten de udtrykkelig ere tilbagekaldte eller ej, herved sættes ganske ud af Kraft og Gyldighed.“

Den 14 Januar 1892 afgik Kirsten Pedersdatter ved Døden i Herlufllille, og derefter indleveredes til Tybjerg Herreds Skifteret begge de fornævnte af Afdøde under 1 Februar 1888 og under 5 November 1887 med Paategning af 16 December 1891 oprettede Testamenter, sidstnævnte Testamente in originali og førstnævnte i en Udskrift af Næstved Kjøbstads Notarialprotokol, hvilken Udskrift ifølge Testamentet skulde have samme Gyldighed som det originale Dokument, og i Henhold til det saaledes producerede nedlagte saavel Citanten som Indstævnte Detailhandler Adolf Peter Johnsen hver for sig Paastand om at anerkjendes som Universalarving i Afdødes Bo. Den saaledes opstaaede Disput afgjordes ved Tybjerg Herreds Skifterets Decision af 7 December 1892 derhen, at den af Citanten nedlagte Paastand paa at erkjendes som Arving efter Afdøde ikke kunde tages til Følge, medens derimod Indstævnte Detailhandler Johnsen kjendtes berettiget til at erholde Dødsboet udleveret af Skifteretten. Denne Decision har Citanten ved Stævning af 3 Januar d. A. til Detailhandler Johnsen og til Skifterforvalteren paa Boets Vegne indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Skifteretten nedlagte Paastand samt paastaaet sig tillagt Appellsagens Omkostninger. De Indstævnte ere, skøndt lovlig varslede, ikke mødte, eller have ladet møde her for Retten.

Det fremgaar af det Foreliggende, at Indstævnte Johnsen d. 1 Februar 1888 sammen med Testatriks kom tilstede paa et

Sagførerkontor i Næstved, hvor han paa Testatriks Vegne forlangte oprettet et Testamente, at han udtalte Ønsket om, at det maatte gjøres uigjenkaldeligt, at derefter det ovennævnte Testamente af 1 Februar 1888 affattedes og efterat være oplæst for Testatriks, der udtrykkeligt blev gjort opmærksom paa og erklærede sig enig i, at hun ikke kunde gjenkalde det, underskrevet af hende i Overværelse af Notarius publicus, at Indstævnte Johnsen var tilstede ved Testamentets Oplæsning og ved dets Underskrift, at han senere mod Betaling af Sagførerens Regning fik Testamentet udleveret, samt at han derefter uden at have medunderskrevet det overleverede det til Testatriks.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten anbragt, at Testamentet af 5 Novbr. 1887, efterat det ved Paategningen af 16 Decbr. 1891, der er oprettet under Iagttagelse af de lovlige Testamentsformer, paany er sat i Kraft, maa være gjældende som Afdødes sidste Villie, og at enhver anden af hende tidligere oprettet testamentarisk Disposition ved den skete Paategning maa være bortfalden, hvilket navnlig ogsaa maa gjælde Testamentet af 1 Februar 1888, idet den i samme indeholdte Bestemmelse om dets Uigenkaldelighed savner Gyldighed overfor den senere Tilbagekaldelse af det. Citanten har dernæst gjort gjældende, at Testatriks i al Fald ikke er bleven bunden til ikke at gjenkalde Testamentet, idet Indstævnte Johnsen ikke, som forudsat i Testamentet, ved sin Underskrift paa dette har tiltraadt det og akcepteret det givne Tilsagn, men tvertimod efter at have havt Testamentet i sin Besiddelse, har afleveret det til Testatriks i uunderskrevet Stand, hvorved han i ethvert Fald maa antages at have opgivet enhver ham tilkommende Ret.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Citanten Medhold. Af Ordlyden af Testamentet af 1 Februar 1888, og hvad der passerede ved dets Oprettelse, fremgaar det nemlig med tilstrækkelig Tydelighed, at det har været Testatriks Hensigt ved den ommeldte Disposition at tilsikre Indstævnte Johnsen sine Efterladenskaber, og denne Hensigt har hun, der handlede i Overensstemmelse med hans Ønske, paa utvetydig Maade tilkjendegivet ham ved at oprette Dispositionen i hans Overværelse. Da der nu savnes Hjemmel i Lovgivningen til at frakjende et saadant Tilsagn Gyldighed, og det efter de i Testamentet brugte Udtryk ikke kan antages, at dets Uigjenkaldelighed var betinget af, at Indstævnte Johnsen medunderskrev det, samt da der intet kan udledes af den Omstændighed, at han har leveret Testatriks Testamentet, findes hun at have været uberettiget til senere at tilbagekalde den ommeldte Disposition. Idet herefter det Resultat, hvortil den indankede Decision er kommet, maa anses velgrundet, vil den saaledes være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 334. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jensine Caroline Pedersen og Peder Nielsen
(Def. Shaw),

der tiltales: Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 194 eller dennes Analogi og Sidstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Lunde-Skam Herreders Extrarets Dom af 2 Maj 1893: Arrestantinden Jensine Caroline Pedersen og Tiltalte Peder Nielsen bør heusættes, Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Sidstnævnte til simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Saa bør Arrestantinden og udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Kramer, og Defensor, Sagfører Kjørboe, med 25 Kr. til hver, dog at Tiltalte in solidum med hende udreder $\frac{1}{4}$ af Salærerne til Aktor og Defensor, samt af Udgifterne ved Aktens Beskrivelse og Indbinding, hvorhos Tiltalte alene bør betale Omkostningerne ved Exekutionen af den ham idømte Straf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Oktober 1893: Arrestantinden Jensine Caroline Pedersen og Peder Nielsen af Hasmark, bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Sidstnævnte med simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Aktionens Omkostninger udrede Arrestantinden og Tiltalte hver for sit Vedkommende, derunder hver Halvdelen af de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer. Prokuratorerne Bøcher og Wolff tillægges der i Salær for Overretten hver 30 Kroner, som Arrestantinden og Tiltalte udrede hver med Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Paa given Anledning bemærkes, at det ikke hører til Afgjørelsen ved Dommen at bestemme, hvilke af de af Sagen flydende Udgifter der blive at henregne til Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Salomon og Shaw tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, hvoraf de Tiltalte Jensine Caroline Pedersen og Peder Nielsen hver udreder Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Extraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Jensine Caroline Pedersen, der er født den 8 September 1875, og Tiltalte Peder Nielsen af Hasmark, der er født den 5 Juli 1867, og som begge ikke ere fundne forhen tiltalte eller straffede, aktionerede: Arrestantinden for Overtrædelse af Straffelovens § 194 eller dennes Analogi og Tiltalte for Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Sagens Omstændigheder ere efter det Oplyste følgende:

Den 1 Maj 1891 kom Arrestantinden i Tjeneste hos Tiltaltes Fader, Gaardejer Niels Nielsen af Hasmark, og blev kort Tid efter Kjæreste med Tiltalte, som i Høst s. A. for første Gang plejede Samleje med Arrestantinden, der maa antages den Gang at have været kjønslig uberørt, og derpaa i den følgende Tid indtil henimod Midten af November 1892 jævnlig havde legemlig Omgang med Arrestantinden. Efter at Arrestantinden først i Marts Maaned 1892 havde haft sine Forandringer, maa disse derefter antages at være udeblevne, og havde hun efter denne Maaned ikke til Vask i den følgende Tid indtil 1 December s. A. noget af Menstruationen mærket Tøj. Uagtet Arrestantinden følte sig frugtsommeligt, og uagtet hendes Udseende maa antages efterhaanden at have tydet herpaa, benægtede hun dette overfor sin Forlovede, ligesom hun maa antages ikke paa nogen Maade at have truffet Foranstaltninger med Hensyn til en forestaaende Barnefødsel. Da Tiltalte den 1 December f. A. om Morgenen kom ind i Kostalden, hvor Arrestantinden var i Færd med at malke, bad hun, der klagede over Hovedpine, ham om at hente hans Søster til at afløse hende ved Malkningon, hvorefter hun gik ind paa et af hende alene benyttet Pige-kammer, idet hun paa Tiltaltes Spørgsmaal, om han ikke skulde hente Jordemoderen, svarede, at der ikke var noget saadant i Vejen med hende. Arrestantinden gik derpaa til Sengs, men da Tiltalte ca 1½ Time efter paa sin Faders Anmodning gik ind til hende for at spørge hende, om hun kunde taale at staa op og gaa hjem, svarede hun Ja. Medens Tiltalte

var inde hos hende, hørte han fra Sengen, hvori Arrestantinden laa, en Lyd, hvis Beskaffenhed han ikke har kunnet nærmere forklare, men som dog ej forekom ham at ligne et Barns Skrig, og paa hans Spørgsmaal om, hvad det var for en Lyd, svarede Arrestantinden, at den kom fra hende selv, og benægtede at have født. Efter at Arrestantinden havde ligget ca. $1\frac{1}{2}$ —2 Timers Tid i Sengen, stod hun op og fik sin tilgodehavende Løn udbetalt af Gaardejer Nielsen, uden at denne, der blev staaende i Indgangen til Kammeret, var helt inde i dette, hvorpaa hun uden at sige Farvel til Nogen, og uden at Nogen af Gaardens Beboere saae hende gaa bort, gik hjem til sine Forældre, Husmand Peder Jensen og Hustru af Hasmark, der boede 1500—1600 Alen fra Gaarden, idet hun medtog Lagnerne i Sengen. Efter at hun havde forladt Gaarden, opdagede Gaardejer Niensens Datter, Line Nielsen, at Lagnerne vare borttagne, og viste det sig, at Sengklæderne i den af hende benyttede Seng, navnlig Underdynen, vare tilsølede med Blod, ligesom der stod Blodpletter paa Gulvet i hendes Kammer. Da Gaardejer Nielsen, der, efter at Arrestantinden var gaaet bort, gik hjem til hendes Forældre for at see, om hun var kommen hjem, atter efter at være bleven meddelt, hvorledes Sengen og Kammeret saae ud, gik tilbage til Arrestantindens Forældre og foreholdt dem, at han troede, at hun havde født, vare Lagnerne allerede vadskede. Henimod Middag kom Arrestantinden tilligemed sin Fader til Gaarden for at hente sit Tøj, og blev det da bestemt, at Arrestantinden skulde lade sig undersøge af en Læge.

Samme Dags Eftermiddag kørte Arrestantinden tilligemed sine Forældre til praktiserende Læge Møller i Otterup, og da de ej traf ham, toge de med Toget til Odense, hvor de forgjæves søgte 3 derboende Læger; først den næste Dags Formiddag blev Arrestantinden undersøgt af Læge Møller i Otterup, hvilken Undersøgelse gav Anledning til, at Arrestantinden blev anholdt. Arrestantinden blev derpaa undersøgt den 3 December af Stads-læge Rommels og den 6 s. M. af denne og af Stiftsfysikus Trautner i Forening. Den af Stiftsfysikus afgivne Erklæring gaar i Overensstemmelse med, hvad der er udtalt af de to andre Læger, ud paa, at Arrestantinden havde født for nylig, at der Intet er til Hinder for at antage, at Fødselen kan være sket den 1 December, og at det maa antages ikke at have været nogen Abort, men at navnlig den rigelige Mælk i Brysterne og de udtalte Ar paa Underlivet gjør det i høj Grad sandsynligt, at Barnet har været fuldbaaret eller dog næsten fuldbaaret. I Skrivelse af 26 Januar 1893 udtaler derhos det kgl. Sundhedskollegium, at efter de foreliggende Oplysninger maa det ansees godtgjort, at Arrestantinden kort før sin Anholdelse den 3 December 1892 har født et fuldbaaret eller omtrent fuldbaaret

Barn. Denne Udtalelse har dernæst Kollegiet efter herfra at være bleven gjort bekjendt med de siden dets nævnte Skrivelse fremkomne Oplysninger fastholdt uforandret i Skrivelse hertil Retten af 6 Oktober d. A.

Arrestantinden har vedholdende benægtet at have født den 1 December 1892 eller i den nærmest forudgaaende Tid, og er det trods anstillet Undersøgelse ikke lykkedes at finde Liget af noget Barn, der kunde være født af Arrestantinden eller Spor af et saadant. Hun, der har paastaet, at hun den nævnte Dag kun havde stærk Blodgang, hvorfor hun ved sin Bortgang tog Lagnerne med sig, har forklaret, at hun en Nat i August s. A. pludselig fødte et Foster, der ikke var større end en Haand og uden Spor af Liv, hvilket hun svøbte i et Haandklæde og lagde ovenpaa et Skab, hvor hun havde det liggende, indtil hun en Gang i Oktober Maaned nedgravede det i Bunden af sine Forældres Askemødding uden at omtale dette eller, at hun havde aborteret, til disse eller nogen anden, dog at Arrestantinden i det næstsidste Forhør har forklaret, at hun en Gang i Oktober Maaned f. A. har fortalt Tiltalte, at hun havde aborteret, hvilket denne imidlertid med Bestemthed har benægtet, hvorimod han har forklaret, at han, da Arrestantinden lige til den 1 December f. A. vedblev at blive sværere og sværere. mange Gange er gaaet i Rette med hende om, at hun var frugtsommelig. Samtidigt med at hun aborterede, havde hun efter sin Forklaring stærk Blodgang, men der er intet oplyst om, at Arrestantinden paa det nævnte Tidspunkt har havt blodigt Linned.

Ligesom der nu paa det af Arrestantinden paaviste Sted ikke er fundet noget Spor af noget der nedgravet Foster eller Tegn paa, at Jorden har været opgravet, saaledes taler imod Rigtigheden af Arrestantindens Forklaring, der i det hele er ubestyrket, saavel den Omstændighed, at der ej af Gaardens Beboere er iagttaget nogen Lugt i hendes Kammer i den Tid, da hun vil have havt Fosteret gjemt i dette, som navnlig, at det ved de i Sagen foreliggende for Størstedelen beedigede Forklaringer maa ansees oplyst, at Arrestantinden efter Høst i 1892 blev sværere og sværere, saa at det var utvivlsomt, at hun var frugtsommelig, og at hun efter den 1 December s. A. atter var bleven smallere. Ligeledes have Gaardejer Niels Nielsen og dennes Datter Lise beediget, at Arrestantinden, der om Morgenen den 1 December vedblivende var svær, om Formiddagen, da Førstævnte saae hende i hendes Hjem, og om Middagen, da Sidstnævnte saae hende hente sit Tøj, atter var blevet smallere. Overfor det saaledes Foreliggende, hvortil kan føjes, at det ifølge en af Stiftsfysikus Trautner afgiven Erklæring maa betragtes som umuligt eller dog i al Fald som ganske usandsynligt, at Arrestantinden har aborteret i August eller September og paany aborteret kort før 6 December, kan det ej komme i Betragtning,

at Arrestantindens Forældre, af hvilke Faderen har erkjendt at have være straffet for Tyveri, medens Moderen har været arresteret under Sagen som mistænkt for falsk Forklaring i denne, ville have bemærket, at Arrestantinden, der inden August forekom dem at være bleven sværere, efter den Tid atter var blevet smallere, hvorimod der ved samtlige oplyste Omstændigheder maa ansees tilvejebragt et efter Frdn. 8 September 1841 § 1 tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestantinden den 1 December 1892 har født et Barn, der maa antages at være dødt, uden at der foreligger noget oplyst om, at Døden er indtraadt før Fødselen.

Hvad dernæst angaar Tiltaltes Forhold overfor Arrestantinden, har denne Sidste forklaret, at da hun og Tiltalte begyndte at have Samleje, vare de lige gode om det, og at det var nogen Tid, førend hun fyldte 16 Aar, at det første Samleje fandt Sted, samt at hun i Begyndelsen af Høst en Dag, da de mejede Sæd i August Maaned 1891, fortalte Tiltalte, at hun blev 16 Aar i September. Tiltalte, der har erklæret, at han ikke mindes, men ej heller tør benægte, at Arrestantinden i August 1891 udtalte sig som nævnt, har forklaret, at det første Samleje fandt Sted hen paa Efteraaret eller Eftersommeren 1891, forinden Arrestantinden fyldte 16 Aar, hvorhos han har forklaret, at han, da de begyndte paa at have Samleje, slet ikke vil have tænkt paa, om Arrestantinden var 16 Aar eller ikke, men Tiltalte har dog erkjendt, at han den Gang vidste, at Arrestantinden var meget ung, og at hun først blev konfirmeret i Efteraaret 1889. Efter det saaledes Foreliggende maa der gaaes ud fra, at det har været Tiltalte bevidst, at Arrestantinden, da han begyndte at have Samleje med hende, ej var fyldt 16 Aar.

For det af Arrestantinden og Tiltalte udviste Forhold findes disse at burde ansees, Førstnævnte efter Straffelovens § 194, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Sidstnævnte efter Straffelovens § 174 med simpelt Fængsel i 2 Maaneder. I Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen, der har anseet Arrestantinden efter Straffelovens § 194, sammenholdt med § 1, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og Tiltalte efter samme Lovs § 174 med ovennævnte Straf, medens Aktionens Omkostninger ere paalagte Arrestantinden, saaledes at Tiltalte in solidum med hende udreder $\frac{1}{4}$ af Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten, og hvis Bestemmelse om, at Udgifterne ved Aktens Beskrivelse og Indbinding og Omkostningerne ved den Tiltalte idømte Straf blive at henregne til Aktionens Omkostninger, mangler Hjemmel, være deels at stadfæste, dels at forandre.

Fredagen den 2 Februar.

Nr. 372. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Nicoline Marie Catharine Johansen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 December 1893: Arrestantinden Nicoline Marie Catharine Johansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wulff og Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Nicoline Marie Catharine Johansen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, under hvilken Arrestantinden Nicoline Marie Catharine Johansen tiltales for Tyveri, er det ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at hun, som i Oktober d. A. arbejdede paa et herværende Væveri, i nævnte Maaned i 2 Gange har frastjaalet Signe Olsen et kontant Beløb af ca. 4 Kr. og Hulda Magnussen, Hansens Hustru, et til 50 Øre vurderet Par Tøfler.

De stjaalne Penge beroede i en Portemonnæ, der laa i Lommen paa en Kjole, som hang frit fremme i et til Væveriet hørende Paaklædningsværelse, og Tøflerne stode frit fremme paa Gulvet i samme Værelse. Til dette havde Arrestantinden ved begge Lejligheder uhindret Adgang. Arrestantinden, der er født den 27 Januar 1858, er bl. A. anset: ved Rettens Dom af

15 Februar 1879 efter Straffelovens §§ 228 og 253, jfr. tildels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 24 Oktober 1885 efter Straffelovens § 230, første og andet Led, og efter § 253 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 31 Juli 1888 efter Straffelovens § 231, andet Led, og § 253 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og senest: ved Rettens Dom af 15 Marts 1892 efter Straffelovens § 253 og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Medfør af ovenstaaende vil Arrestantinden nu være at ansee efter Straffelovens § 232 for 4 Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 320.

Advokat Halkier

contra

Carl Vilhelm Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Hæleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Oktober 1893: Arrestanterne Fritz Theodor Sørensen og Carl Vilhelm Hansen bør straffes, Hansen med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og Sørensen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Juel, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Sørensen med $\frac{2}{3}$, dog saaledes at Arrestanten Hansen deraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{2}$, og af Arrestanten Hansen med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Vilhelm Hansens Vedkommende anførte Grunde, og idet en af denne Tiltalte efter Dommens Afsigelse afgiven ny Forklaring maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa- vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Vilhelm Han-

sen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanterne Fritz Theodor Sørensen og Carl Vilhelm Hansen henholdsvis for Tyveri og Hæleri og for Hæleri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag, ere de nærmere Omstændigheder følgende: —

Om Eftermiddagen den 10 April d. A. bleve Arrestanterne anholdte udenfor Assistentshuset i Anledning af, at en ikke under Sagen tiltalt Person, hvis Tilbagekomst fra Assistentshuset de afventede, og som samtidig anholdtes, umiddelbart forinden under mistænkelige Omstændigheder paa Assistentshuset havde pantsat 2 til ialt 14 Kr. vurderede Dyner. Arrestanterne have i Overensstemmelse med det iøvrigt Oplyste erkjendt, at Arrestanten Sørensen kort forinden deres Anholdelse havde formaaet den nævnte Person, som de traf i Vognmagergade, til at paatage sig at pantsætte de ommeldte Dyner, og at han, da de vare komne hen til Assistentshuset, havde overleveret Personen Dynerne til Pantsætning sammesteds, indsvøbte i et Tæppe, af hvilket Personen ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse, og som er vurderet til 2 Kr.; Arrestanten Sørensen fandtes ved Anholdelsen i Besiddelse af et Uhr og 3 Sølvsker, der ere vurderede til ialt 8 Kr. Samtlige fornævnte Gjenstande maa efter det Oplyste antages at være stjaalne samme Eftermiddag fra Poulina Jensine Allesøes aflaaede Lejlighed i Ejendommen Laxegade Nr. 25.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 50—51.

Fre dagen den 2 Februar.

Nr. 320.

Advokat Halkier

contra

Carl Vilhelm Hansen (Def. Hindenburg).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Arrestanten Sørensen har vel nægtet sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til disse Gjenstande og angaaende sin Hjemmel til dem forklaret, at han den nævnte Eftermiddag havde modtaget dem af en ham ubekjendt Mandsperson, der tiltalte ham i Silkegade og formaaede ham til at paatage sig at pantsætte Dynerne for ham mod som Vederlag herfor at erholde Uhret og Skeerne, men til denne af det iøvrigt Oplyste ubestyrkede Forklaring findes der ikke at kunne tages noget Hensyn, og da nævnte Poulina Allesøe har aflagt Tilhjemlingsed og bevist sin Ejendomsret til de ommeldte Gjenstande, foreligger der et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til med Hensyn til disse Gjenstande at dømme Arrestanten Sørensen for uhjemlet Besiddelse af de stjaalne Koster, efter Omstændighederne dog kun som Hæler. Om Arrestanten Hansen er det ved hans egen Tilstaaelse, der tildels er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste og for hans Vedkommende i sin Helhed vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen, godtgjort, at han har udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til det ommeldte Uhr og de ligeledes ommeldte Sker og Dynere, idet han den omhandlede Eftermiddag, efter i Vognmagergade at have truffet Arrestanten Sørensen bærende de nævnte Gjenstande, har, skjøndt han tænkte sig, at de vare stjaalne af Sørensen, dels paa dennes Anmodning baaret Uhret og Skeerne for ham paa Vejen hen til Assistentshuset, dels under Opholdet

uden for samme taget Uhret i Forvaring for Sørensen, medens denne en kort Tid fjernede sig for at købe en Sæk til Benyttelse ved Dynernes Pantsætning, dels endelig forinden disses Pantsætning udtalt til den Person, der besørgede samme, at han nok troede, at det var rigtigt, hvad Sørensen — efter Hansens og nævnte Persons Forklaringer — havde meddelt dem om sin Hjemmel til Dynerne, nemlig at han havde faaet dem af sin Moder.

Arrestanten Hansen sigtes endvidere for at have gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til en til 2 Kr. vurderet Kjole og en til 1 Kr. 50 Øre vurderet Nederdel, hvilke Gjenstande efter det Oplyste maa antages i Tidsrummet fra den 14 til den 16 Marts d. A. at være stjaalne fra et aflaaet Tørreløft i Ejendommen Kort Adalersgade Nr. 12. Arrestanten har vel nægtet at have været i Besiddelse af, eller overhovedet at kjende noget til disse Klædningsstykker, men ved de under Sagen afgivne tildels beedigede Vidneforklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses for tilstrækkeligt bevist, at han den 16 Marts d. A. har været i Besiddelse af dem, og at han samme og den følgende Dag har ladet henholdsvis Nederdelen og Kjolen pantsætte ved Hjælp af to forskellige Fruentimmer. Da de bestjaalne Thyra Alexandra Adolphine Holm og Vilhelmine Hedvig Rathmann, som paa den Tid, da Tyveriet maa antages at være begaaet, tjente i den nævnte Ejendom, derhos have aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort deres Ejendomsret henholdsvis til Kjolen og til Nederdelen, foreligger der et efter de fornævnte Lovbestemmelser tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten Hansen for uhjemlet Besiddelse af de ommeldte Klædningsstykker, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Samme Arrestant er endelig ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have overtraadt et ham den 16 Januar d. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det bl. A. paalagdes ham hver Mandag at melde sig til bemeldte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, og at anmelde enhver Forandring af Bopæl inden 24 Timer, efterat den havde fundet Sted, idet han i Tidsrummet fra den 13 Marts indtil sin Anholdelse under nærværende Sag ingen Melding har foretaget til oftnævnte Protokol og navnlig ogsaa har undladt at anmelde nogle af ham i bemeldte Tidsrum foretagne Bopælsforandringer.

Arrestanten Sørensen er — — — — —

Arrestanten Hansen er født den 9de Januar 1866 og bl. A. anset: ifølge Rettens Dom af 5 Marts 1887 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 25 Juni s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stk.,

med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 29 Oktober s. A. efter Straffelovens § 231, 2det Stk., samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Rettens Dom af 25 Oktober 1890 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og i Medfør af samme Lovs § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest ifølge Rettens Dom af 12 April 1891 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 232, jfr. tildels § 46, for 4de Gang forsøgt simpelt og for 4de Gang begaaet grovt Tyveri lempet Tillægsstraf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Som Følge, af det Anførte ville Arrestanterne nu være at ansee Hansen dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Nr. 49. Husholderske **Else Marie Pedersen** (Hansen)

contra

Prokurator **Weng** som executor testamenti i forhenværende
Gaardejer **Jens Peter Rasmussens** Dødsbo (Ingen)

betr. Betaling af tilgodehavende Løn.

Silkeborg Birks Politirets Dom af 3 Maj 1892: Indklagede, Sognefoged Niels Kudsk af Linaa, bør som Værge for den umyndiggjorte forhenværende Gaardejer Jens Peder Rasmussen til Klagerinden betale 525 Kr. med Renter heraf à 5 pCt. p. a. fra den 2 Juli f. A. at regne og til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden trende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 September 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Gaardejer Jens Peter Rasmussen efter den indankede Doms Afsigelse er afgaaet ved Døden og hans Bo taget under Behandling af Prokurator Weng i Skanderborg som executor testamenti, hvorfor Indstævningen til Høiesteret er rettet imod ham.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den, idet et Høiesteret forelagt, efter Dommens Afsigelse optaget Thingsvidne ikke vil kunne bevirke et andet Udfald af Sagen, være at stadfæste dog med en Tilføjning om, at Appellantinden for det tilkjendte Beløb faaer Udlæg i fornævnte Dødsbo.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Appellantinden erholder Udlæg for det hende tilkjendte Beløb i Gaardejer Jens Peter Rasmussens Dødsbo. Til Justitskassen betaler Appellantinden 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citantinden, Else Marie Petersen af Laven, i 1ste Instants ved en Politiret paastaet Indstævnte, Sognefoged Niels Kudsk af Linaa som Værge for den umyndiggjorte forhenværende Gaardejer Jens Peder Rasmussen, tilpligtet at udbetale hende Løn som Husholderske for bemeldte Jens Peder Rasmussen i 3½ Aar i Tiden indtil 1 Maj 1891 med 1050 Kr. tilligemed Renter af dette Beløb 5 pCt. p. A. fra Forligsklagens Dato den 2 Juli 1891 til Betaling sker. Da Indstævnte i sin nævnte Egenskab som Værge ved Politiretsdommen ikkun er tilpligtet at betale Citantinden 525 Kr. med Renter som anført, har hun nu indanket Sagen her for Retten, hvor hun principalt har paastaet Indstævnte pure dømt i Overensstemmelse med hendes ovennævnte Paastand, medens hun subsidiært har paastaet Sagens Udfald gjort afhængigt af, at hun edelig bekræfter, at der er tilsagt hende som Husholderske hos fornævnte Jens Peder Rasmussen en aarlig Løn af 300 Kr., saaledes at, saafremt hun aflægger saadan Ed, Indstævnte i sin nævnte Egenskab tilpligtes at betale hende det i den principale Paastand ommeldte Beløb, medens der i Mangel af Edens Aflæggelse tillægges hende en saadan Løn, som ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds

Skjøn maatte blive fastsat. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Ifølge Citantindens Anbringende tiltraadte hun i April Maaned 1885 Tjenesten som Husholderske hos Gaardejer Jens Peder Rasmussen i Laven for en aarlig Løn af 300 Kr., idet det var en Aftale mellem dem, at Lønnen ikke skulde udbetales hende hel- eller halvaarsvis, men blive henstaaende, indtil den var løben op til 1000 Kr., til hvilket Tidspunkt den skulde udbetales hende. I Henhold til denne Aftale blev der i Oktober Maaned 1887 for den indtil da fortjente Løn med paaløbne Renter og som Extragratiæ for tro Tjeneste af J. P. Rasmussen udbetalt hende et Beløb af 1000 Kr., der blev indsat paa en Sparekassebog, og det blev ifølge hendes Anbringende aftalt, at der efter 3 Aars Forløb atter skulde overdrages hende et Beløb paa 1000 Kr., som Rasmussen samtidig indsatte paa en Sparekassebog lydende paa hans eget Navn. Forinden dette skulde finde Sted i Oktober 1890, blev Rasmussen imidlertid paa Grund af Sindssygdом i September Maaned 1890 erklæret umyndig under Værgemaal af Indstævnte, Sognefoged Niels Kudsk, og denne hævede derefter Tyendeforholdet den 9 Juni 1891, ved hvilken Lejlighed han udbetalte Citantinden et halvt Aars Løn for Tiden fra 1 Maj til 1 November 1891 med 150 Kr. samt Kostpenge for 8 Uger. — Da han imidlertid nægtede at udbetale hende Lønnen for Tiden indtil 1 Maj 1891, har Citantinden under nærværende Sag indtalt den hende formentlig tilkommende Løn for $3\frac{1}{2}$ Aar indtil den nævnte Dag beregnet til 300 Kr. aarlig.

Indstævnte, der har anbragt, at det er ham ubekjendt, naar Citantinden har tiltraadt Tjenesten hos Rasmussen, og paa hvilke Vilkaar Tyendeforholdet er stiftet, har erklæret, at han ikke uden videre Bevis kan erkjende, at der er tilsagt hende en aarlig Løn af 300 Kr., og at det har været Aftalen, at den skulde forblive henstaaende, indtil den udgjorde 1000 Kr., og han har derfor, idet han har gjort gjældende, at den vedtagne Løn maa antages at være betalt til sædvanlig Tid, paastaet sig i sin Egenskab som Værgе frifunden for Citantindens Tiltale.

Ved Politiretsdommen er det antaget, at der tilkommer Citantinden Løn for det af hende angivne Tidsrum, men denne er, da det ikke er anset godtgjort, at der er tilsagt hende en aarlig Løn af 300 Kr., af Politidommeren i Medfør af Tyendelovens § 7 ansat til 150 Kr. om Aaret, og saaledes som Sagen, der ikke er kontrapaaanket, foreligger her for Retten, bliver der alene Spørgsmaal om, hvorvidt der tilkommer Citantinden mere end det hende saaledes tilkjendte Beløb.

I saa Henseende har Citantinden, foruden at paaberaabe sig, at Indstævnte i Løn for Halvaaret fra 1 Maj til 1 November 1891 har udbetalt hende 150 Kr., henvist til, at der i Ok-

tober 1887, som ovennævnt, er udbetalt hende 1000 Kr. for Tiden fra April 1885 til Oktober 1887, samt ført 2de Vidner, af hvilke det ene edelig har forklaret, at det en Aften — efter hvad Vidnet er sikker paa forinden Rasmussens Umyndiggjørelse, medens Vidnets Angivelse af Tiden, da det Omforklarede passerede, iøvrigt er meget vaklende — paahørte en Samtale mellem denne og Citantinden angaaende den Løn, Citantinden skulde have, under hvilken der fra Rasmussens Side var Tale baade om 250 Kr. og 300 Kr., uden at Vidnet dog, da Citantinden og Rasmussen talte i Munden paa hinanden, kunde blive klog paa, hvilket af de nævnte Beløb Citantinden skulde have i Løn, samt at Rasmussen ved samme Lejlighed udtalte, at Citantinden havde 1000 Kr. tilgode i Løn hos ham, hvorhos det andet Vidne ligeledes edelig har forklaret, at Rasmussen Dagen førend, han næstsidste Gang blev ført til Silkeborg Sygehus, til Vidnet udtalte, at det var hans Stilen, at Citantinden skulde have 1000 Kr., men nu kunde han ikke, da han var umyndiggjort.

Ligesom der ikke vil kunne lægges nogen Vægt paa, at Indstævnte har udbetalt Citantinden 150 Kr. for Halvaaret 1 Maj til 1 November 1891, idet han ikke derved paa bindende Maade kan anses for at have erkjendt, at der tilkommer hende Løn af en saadan Størrelse ogsaa for den tidligere Tid, saaledes kan der heller ikke ved de øvrige af Citantinden fremdragne Bevisdata anses at være tilvejebragt noget Bevis for Rigtigheden af Citantindens Anbringender angaaende Lønnens Størrelse, eller endog blot en saadan Formodning, at Sagen findes at kunne gjøres afhængig af hendes Ed, og idet der ikke findes Anledning til enten at forhøje den ved Politiretsdommen bestemte Løn eller at lade Lønnens Størrelse fastsætte ved uvillige Mænds Skjøn, vil Politiretsdommen, om hvis Forandring i Citantindens Disfavør der, som meldt, saaledes som Sagen foreligger her for Retten, ikke bliver Spørgsmaal, og ved hvilken Sagens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, være at stadfæste. Efter dette Udfald af Sagen, og da Indstævnte som meldt ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Sagsomkostninger sammesteds. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 359.

Advokat Hindenburg

contra

August Heinrich Trappehl (Def. Halkier),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 November 1893: Tiltalte August Heinrich Trappehl bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte August Heinrich Trappehl til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales August Heinrich Trappehl for Mishandling af sin Hustru. Ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende: Tiltalte, der blev viet til sin Hustru, Christine Rasmussen, den 6 September 1885, har i Tiden fra Efteraaret 1892 og til ind i Maj Maaned d. A. en halv Snes Gange øvet Vold mod sin nævnte Hustru, idet han i deres fælles Hjem hver Gang har tildeelt hende en Del Slag med flad Haand i Ansigtet samt ved flere af disse Lejligheder tillige kastet hende om paa Gulvet. Slagene efterlod Mærker, navnlig „blaa Øjne“, men der tilføjedes ikke Tiltaltes Hustru Saar eller egentlig Skade ved disse Voldshandlinger, der ere udøvede af Tiltalte, første Gang i Anledning af, at hans Hustru havde opsnappet et Brev til ham fra en Pige, til hvem han havde staaet i usædeligt Forhold, og de senere Gange, naar der opstod Strid imellem dem i Anledning af denne og en anden usædelig Forbindelse, som Tiltalte havde.

Endvidere har Tiltalte den 23 Maj d. A. øvet Vold mod sin Hustru under følgende nærmere Omstændigheder: Nævnte Dags Aften forlangte Tiltalte af sin Hustru, medens han opholdt sig sammen med hende i deres fælles Hjem, at hun skulde koge nogle Æg til ham; dette nægtede hun at gjøre, og i denne

Anledning opstod der en Ordstrid imellem dem, under hvilken Tiltalte tog sin Hustru i Armen og førte hende ud i Kjøkkenet, hvor han med flad Haand tildelte hende en 5—6 Slag dels paa Kroppen, dels i Hovedet. Tiltaltes Hustru tog derpaa 2 paa Kjøkkenbordet liggende raa Æg og kastede dem i Ansigtet paa Tiltalte, hvorefter denne paany tildelte sin Hustru flere, denne Gang en halv Snes, Slag med sin flade Haand i Hovedet. Han slog efter hendes Ansigt og tildelte Slagene saavel med Forsiden som med Bagsiden af Haanden. Ved en den 26 Maj d. A. foretagen Lægeundersøgelse viste det sig, at de sidst omtalte Voldshandlinger mod Tiltaltes Hustru havde medført omkring og i begge hendes Øjne, navnlig ved det venstre, en betydelig Decoloration, blaa og gul, med ikke ringe Blodudtrækning under Hud og Slimhinde samt lidt Svulst og Ømhed. Endvidere fandtes Pupillerne lidt inegale. Tiltalte vil ikke have tilsigtet at tilføje sin Hustru nogen blivende Skade, og efter det Oplyste maa det ogsaa antages, at Volden ikke har havt saadanne Følger.

Tiltalte, hvis opgivne Alder af 39 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, vil som Følge af det Anførte være at ansee efter Straffelovens § 202, 1 Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 7 Februar.

Nr. 312. Redaktør V. Secher (Alberti)

contra

Chefen for det kgl. Theater og Kapel, Kammerherre **Fallesen**
(Asmussen),

betr. en under en Forbudsforretning ved Kjendelse nægtet Anstand.

Kongens Fogeds Kjendelse af 25 September 1893:
Den begjærte Forbudsforretning vil være at fremme.

Høiesterets Dom.

Ved den af Appellanten udtagne Høiesteretsstævning har han under Paaberaabelse af Danske Lovs 1—6—19 indanket en af Kongens Foged i Kjøbenhavn afsagt Kjendelse,

hvorved der under en hos ham efter Rekvisition af Indstævnte paabegyndt Forbudsforretning nægtedes ham Anstand til at skaffe juridisk Bistand tilstede, og, idet han har gjort gjældende, at Anstanden med Urette er nægtet ham, har han paastaet bemeldte Kjendelse og dermed Forbudsforretningen kjendt uefterrettelig.

Da imidlertid Lovens 1—6—19 ikke hjemler Appel umiddelbart til Høiesteret af en saadan Anstandskjendelse, der ikke med Føje kan betragtes som en »Rettens Fornægtelse«, vil Sagen være at afvise, hvorhos der i Henhold til Indstævntes Paastand bliver at tillægge ham Kost og Tæring hos Appellanten med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betaler Appellanten, Redaktør Secher, til Indstævnte, Chefen for det kongelige Theater og Kapel, Kammerherre Fallesen, 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Kjendelses Præmisser ere saalydende: Da Rekvirenten ej kan være pligtig at finde sig i det Ophold, der vilde være forbunden med enhver af de begjærte Udsættelser, vil ingen af disse kunne bevilges.

Nr. 76. Forhenværende Porcellænshandler
E. J. Th. Kessner (Shaw)

contra

Vognmand N. P. Nielsen (Ingen),

betr. Erstatning for en foretaget Udsættelsesforretning.

Kongens Fogeds Dekret af 23 Juli 1889, hvorved Rekvisitus — Vognmand N. P. Nielsen — erklæres fra nu af udsat af den af ham beboede Lejlighed, Vognskur, Kontor, Foderloft, Stald, etc.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Maj 1892: Den ovennævnte Udsættelsesforretning bør være ophævet, og bør Indstævnte forhenværende Porcellænshandler E. J. Th. Kessner til Citanten, Vogumand N. P. Nielsen, i Erstatning betale 400 Kr. med Renter 5⁰/₀ p. a. fra 7 September 1889 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Der forelægges Overretssagfører William Jørgensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af et af ham den 4 April d. A. fremlagt Indlæg.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved bemærkes, at der efter den skete Indstævning ikke er Spørgsmaal om at forandre Dommens Fastsættelse af Erstatningens Størrelse til Fordel for Indstævnte,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 4 April 1886 lejede Citanten, Vognumand N. P. Nielsen, af Indstævnte, fhv. Porcellænshandler E. J. Th. Kessner, til Vognumandsforretning forskellige Lokaler i Indstævntes Ejendom Vesterbrogade Nr. 76, saasom Stalde, Vognskur m. m. for en halvaarlig Leje af 800 Kr. i det første Aar og derefter af 900 Kr., der skulde erlægges forud. I denne Kontrakt bestemtes det bl. a., at Fremleje eller Fremlaan af det Lejede enten i dets Helhed eller enkelteDele af samme ikke maatte ske uden Ejerens skriftlige Tilladelse, hvorhos der under samme Dato meddeltes Kontrakten en Paategning om, at Gaardens Renholdning og Kloakernes Rensning saavel som mulige Reparationer af Vandledningen — udrededes af Lejeren. Ved Kontrakt af 26 Maj 1886 lejede Citanten endvidere af Indstævnte en Beboelseslejlighed i samme Ejendoms Mellembygning for en halvaarlig Leje oprindelig af 200 Kr., ifølge Paategning af 18 Februar 1888 af 287 Kr. 50 Øre, der ligeledes skulde erlægges forud, og i denne Kontrakt bestemtes det bl. a., at Lejeren skulde besørge de til

Etagen hørende Trapper vaskede og renholdte samt lade Lokummerne vaske efter Omgang med de øvrige Beboere. I begge Kontrakter bestemtes det endelig, at Lejeren var pligtig til uden videre Varsel eller Opsigelse strax at fraflytte og ryddeliggjøre det Lejede, naar Lejen ikke prompte erlagdes til de bestemte Tider, eller naar han i noget andet Punkt misligholdt Kontrakten. Efterat Citanten havde opsagt de efter begge Kontrakter lejede Lokaler til Fraflytning Oktober Flyttedag 1889 og betalt Lejen til bemeldte Tid, fraflyttede Citanten inden Udgangen af Juni s. A. den af ham lejede Beboelseslejlighed og tildeels de af ham til hans Vognmandsforretning benyttede Lokaler, og under Paa-beraabelse af, at Citanten efter saaledes delvis at være fraflyttet det Lejede havde misligholdt Kontrakternes Bestemmelser, begjærede herpaa Indstævnte under 16 Juli s. A. Citanten ved en Fogedforretning udsat af det Lejede, hvilken Udsættelsesforretning blev foretagen den 23 s. M. Citanten har derefter indanket denne Forretning her for Retten, hvor han har paastaet den annulleret og ophævet samt Indstævnte tilpligtet at betale ham i Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde 5000 Kr. eller ialtfald et saa stort Beløb, som maatte fastsættes af Retten eller af uvillige Mænd, med Renter 5% p. a. fra Stævningens Dato 7 September 1889 til Betaling sker og Sagens Omkostninger. Indstævnte har paastaet Forretningen stadfæstet og sig frifunden samt tillagt Sagens Omkostninger.

Forsaavidt Citanten har søgt at begrunde sin Paastand paa, at der under Forretningen skulde foreligge uberettiget Kumulation, at Rekvisitionen om samme skulde være uklar og utilstrækkelig, samt at Forretningen skulde være afholdt paa urigtig Maade, findes der i disse Henseender ikke at foreligge Mangler, der kunne medføre Forretningens Ugyldighed, og Spørgsmaalet bliver herefter, om Citanten i Tidsrummet mellem hans delvise Fraflytning af det Lejede og Udsættelsesforretningen har misligholdt Kontrakterne paa en saadan Maade, som kunde beføje Indstævnte til at lade ham udsætte ved Fogden. Naar Indstævnte i saa Henseende har gjort gjældende, at Citanten i det nævnte Tidsrum har gjort sig skyldig i kontraktstridig Fremlaan af det ved Kontrakten af 4 April 1886 Lejede, er det vel oplyst, at Citanten dog kun i begrændset Omfang har tilladt Fremmede at benytte de af ham til hans Vognmandsforretning lejede Lokaler til Opstaldning af Heste og Anbringelse af Vogne, uden at han herfor har modtaget Vederlag, men hertil vil Citanten have anseet sig berettiget, dels som Følge af, hvad der er Skik og Brug mellem Vognmænd heri Staden, dels paa Grund af Indvilligelse heri fra Indstævntes Side. Ligesom nu hans Anbringende om, at Vognmænd heri Staden efter en her gjældende Koutume anse sig berettigede til at overlade hverandre Plads til Heste og Vogne i de af dem lejede Lokaler uden Hensyn til

Lejekontrakternes Ordlyd, er bestyrket ved en af Formanden for den herværende Vognmandsforening afgiven Erklæring, saaledes maa det ogsaa ved den af et under Sagen afhørt Vidne afgivne Forklaring, hvis Rigtighed ikke er modsagt af Indstævnte, anses godtgjort, at Indstævnte ved Indgaaelsen af Kontrakten af 4 April 1886 selv har givet Citanten Anvisning paa at tillade Fremmede at deltage i Benyttelsen af de lejede Lokaler og forinden det i Sagen omhandlede Tidsrum ikke fremkommet med Indsigelse mod, at dette skete. Naar hertil kommer, at Indstævnte end ikke har paastaet, at han, efter at Citanten tildeels var fraflyttet det Lejede, og forinden Udsættelsen har tilkjendegivet Citanten, at denne maatte ophøre med at lade Fremmede benytte de omhandlede Lokaler, uagtet Indstævnte maa antages at have været vidende om, at saadan Brug fandt Sted, findes Citanten ikke ved sit Forhold i denne Henseende at have gjort sig skyldig i noget Kontraktsbrud, som kunde beføje Indstævnte til at lade ham udsætte af det Lejede. Da det fremdeles ikke imod Citantens Benægtelse kan ansees godtgjort, at denne i det omhandlede Tidsrum med Hensyn til Renholdelsen af Gaard, Stalde, Kloakindretninger, Retirader eller de i Kontrakten af 26 Maj 1886 nævnte Trapper har gjort sig skyldig i nogen saadan Forsømmelse, som kunde berettigge Indstævnte til ensidig at hæve Lejemaalene forinden deres Udløb, og Indstævnte iøvrigt ikke har fremført Noget, som kunde lægges Citanten tillast som Misligholdelse af Kontrakterne, kan Indstævnte ikke ansees at have godtgjort, at han har haft Føje til at lade den omhandlede Udsættelsesforretning foretage, og denne vil derfor være at ophæve. Da der derhos maa gaaes ud fra, at Citanten har lidt Tab, Tort og Kreditspilde ved bemeldte Forretning, vil der herfor være at tillægge ham Erstatning hos Indstævnte, og findes denne at kunne bestemmes til 400 Kr. med Renter som af Citanten paastaet. Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at tilsvare Citanten med 80 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører William Jørgensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af et af ham den 4 April d. A. fremlagt Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retter.

Nr. 355. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Anna Johanne Olivia Johnsson (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 December 1893: Arrestantinden Anna Johanne Olivia Johnsson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Leth, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anna Johanne Olivia Johnsson til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, under hvilken Arrestantinden Anna Johanne Olivia Johnsson tiltales for Tyveri, er det ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold: I Tiden fra den 29 Marts til den 29 Juli d. A. har Arrestantinden begaaet henimod 40 Tyverier, ved hvilke hun har stjaalet en Del Beklædningsstykker, Lagener m. m., tilsammen af Værdi ca. 100 Kr., hvilke Gjenstande beroede frit fremme i Gaarde, paa Trappegange og paa uaflaasede Tørrelofter i forskellige Ejendomme. Til disse, i hvilke hun var gaaet ind for at see Lejlighed til at begaae Tyveri, havde hun fri og uhindret Adgang.

I ovennævnte Tidrum har Arrestantinden endvidere begaaet følgende Tyverier: En Dag i April d. A. stjal hun et til 2 Kr. 50 Øre vurderet Fag Gardiner, der hang frit fremme paa et aflaaet Tørreloft i en Ejendom her i Staden, idet hun stak

Haanden ind mellem Trømmerne i en ind til Tørreloftet førende Trømmedør. Til den paagældende Ejendom, i hvilken hun havde begivet sig ind i tyvagtig Hensigt, havde hun uhindret Adgang.

En Dag i Maj d. A. stjal hun fra en aabenstaaende Komodeskuffe et til 1 Kr. 50 Øre vurderet Stykke Drejel, der tilhørte en Kone, hos hvem hun da logerede. Kommoden henstod i Bestjaalnes Sovekammer, til hvilket Arrestantinden havde uhindret Adgang.

En Dag i Juli d. A. stjal Arrestantinden fra en uaflaaset Komodeskuffe en til 1 Kr. 50 Øre vurderet Chemise, som tilhørte en Datter af hendes fornævnte Logisværtinde. Kommoden henstod i det af Sidstnævnte til Arrestantinden udlejede Værelse, men var ikke overladt Arrestantinden til Afbenyttelse.

Endelig har Arrestantinden en Dag i sidstnævnte Maaned stjaalet en til 1 Kr. 80 Øre vurderet Guldring og et kontant Beløb af mellem 2 og 3 Kr. Det stjaalne beroede i en Portemonnæ, der laa frit fremme i et Kjøkken i en Ejendom her i Staden. Til Køkkenet havde Arrestantinden, som havde begivet sig ind i Ejendommen i tyvagtig Hensigt, fri og uhindret Adgang. Arrestantinden, der er født den 9 Februar 1873, er anseet ved Rettens Domme af 9 Juli 1889, 23 Januar 1892 og 25 Februar d. A., henholdsvis efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230, 1 Stk., og § 253 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage.

I Medfør af Ovenstaaende vil Arrestantinden nu være at ansee efter Straffelovens § 231, 1 Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 222.

C. K. Hansen (Halkier)

contra

Vexellerer Valdemar Reimann (Ingen),

betr. Betaling for en Fragt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 31 Maj 1893: Saa- fremt Indstævnte: Vexellerer Valdemar Reimann efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke i Sagsøgeren: Hr. C. K. Hansens Kontor overfor dennes

Kasserer Thorarensen har navngivet sig som Modtager af Varerne ifølge de ovenfor omhandlede 3 endosserede Konnossementer, bør Indstævnte for Tiltale af Sagsøgeren i denne Sag fri at være. Trøster Indstævnte sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Sagsøgeren betale 729 Kr. 89 Øre med Renter deraf 5% aarlig fra den 21 Maj f. A., indtil Betating sker. Sagens Omkostninger hæves i begge Tilfælde. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det antages, at der kun kan blive Spørgsmaal om at dømme Indstævnte efter Appellantens Paastand paa Grund af hans i Dommen omtalte Optræden i Appellantens Kontor overfor Kasserer Thorarensen. Da der imidlertid ikke af Appellanten er tilvejebragt noget Bevis for, at Indstævnte, skjøndt han opgav en Anden som den, der skulde betale Fragten, hvilket af Kassereren blev noteret, dog ved den paagjældende Lejlighed er optraadt paa en saadan Maade, at han derved kunde blive forpligtet til at betale den omhandlede Fragt, vil Dommen, om hvis Forandring til Fordel for Indstævnte der efter den skete Indstævning for Høiesteret ikke er Spørgsmaal, og i hvis Bestemmelser om Indholdet af den Indstævnte paalagte Ed og om Sagens Omkostninger der ikke findes Grund til efter Appellantens Paastand at gjøre nogen Forandring, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse bestemmes til 14 Dage fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, C. K. Hansen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 18 December 1891 ankom der hertil med det „Baltic-Linien“ tilhørende Dampskib „Polaria“ 50 Fade raffineret Fedt, for hvilke der den

25 November s. A. var udstedt Konnossementer, ifølge hvilke disse Fade skulle leveres her til Afladerne: H. O. Armour & Co. eller Ordre, eller hvem de maatte overdrage deres Ret, mod Betaling af Fragten, for hvilken Rhederiet skulde have Sikkerhed i Varerne. Ved Ankomsten bleve de 50 Fade tilligemed Fragtkonnossementet, da der ikke meldte sig nogen Destinatar, afleverede til Sagsøgeren: Hr. C. K. Hansen som Rhederiets Agent og af ham overensstemmende med Konnossementet oplagte paa det herværende „Kornterrings- og Oplagsmagazin“ for Kjøberens (Destinatarens) Regning. Endvidere ankom der den 25 Marts 1892 med det samme Rhederi tilhørende Dampskib „Italia“ 50 + 50 Fade raffineret Fedt, for hvilke der den 8 Marts 1892 var udstedt særskilte Konnossementer, ifølge hvilke disse 100 Fade, der hidrørte fra de samme Afladere, skulde behandles paa samme Maade, og bleve ligeledes disse 100 Fade, da der ikke meldte sig nogen Destinatar, ved Ankomsten tilligemed Fragtkonnossementerne leverede til Sagsøgeren, der ogsaa lod dem oplægge paa det nævnte Magasin, hvad fremdeles ogsaa skete med 250 Better Fedt, som i Slutningen af Marts 1892 ankom hertil ganske paa Maade fra New-York, kun at de i Hull vare blevne omladede fra den Damper „Francisco“, hvormed de vare blevne afsendte, til en Damper „Lorne“, der bragte dem hertil. Ved Ankomsten havde Sagsøgeren ladet Fragten m. m. opføre paa de 4 Fragtkonnossementer med 300 Kr. 15 Øre, 214 Kr. 87 Øre, 214 Kr. 87 Øre og 179 Kr. 47 Øre.

Efter hvad der foreligger, vare de 4 omtalte Partier Fedt ordinerede af det herværende Firma P. C. Bunch & Sønner, der ogsaa modtog de for Ladningsejerne bestemte Konnossementer, som ialfald for „Polaria“s og „Italia“s Vedkommende af Afladerne H. O. Armour & Co. vare endosserede til et Firma: Tietgens & Robertson i Hamborg og af dette Firma atter vare endosserede in blanko, og havde Firmaet P. C. Bunch & Sønner kort efter Modtagelsen givet disse 4 Konnossementer i Haandpant til Indstævnte: Vexellerer Valdemar Reimann, Konnossementet fra „Polaria“ altsaa sidst i December 1891 eller først i Januar 1892 og de tre andre Konnossementer sidst i Marts eller i Begyndelsen af April 1892, uden at Sagsøgeren dog fik nogensomhelst Meddelese om, hvem der sad inde med de endosserede Konnossementer, for hvilke Fragten m. m. altsaa ikke var betalt.

Efter hvad der af Indstævnte er anført, og hvad der stemmer med de af den ene af Indehaverne af Firmaet P. C. Bunch & Sønner under nærværende Sag som Vidne afgivne Forklaringer, henvendte Indstævnte, som ligeledes havde flere andre Konnossementer i Haandpant fra Firmaet, sig ved Begyndelsen af Maj f. A. til ham med Forespørgsel, om Fragten af dem var betalt, hvortil han svarede, at han ikke vidste, om Fragten var betalt, men at Firmaet vilde betale, hvad der endnu

maatte mangle deraf. Da Indstævnte derhos paa den Tid gjen- tagende havde ytret Ønske om at faa Konnossementerne rem- placerede med selve Varerne som Gjenstand for Pantsætningen, blev der truffet Aftale mellem ham og Firmaet om, at Varerne skulde besørges oplagte paa Korntørrings- og Oplagsmagasinet paa Indstævntes Navn, og at Indstævnte, da Firmaet i de Dage ikke godt havde Tid til at foranledige dette, selv skulde foretage de dertil sigtende Skridt, hvorom han blev underrettet af Firmaet, og navnlig ved Henvendelse til Sagsøgeren faa Konnossementerne forsynede med den i saa Henseende sædvanlige Udleveringspaa- tegning.

Det er derhos givet, at Indstævnte — som det maa antages, den 10 Maj f. A. — i den Anledning personlig indfandt sig i Sagsøgerens Kontor, hvor han forhandlede med dennes Kasserer, S. Thorarensen, som plejede at besørge den Slags Forretninger. Indstævntes Fremstilling gaar derhos ud paa, at han, som aldrig tidligere havde set nævnte Thorarensen, ved den Lejlighed aldeles ikke angav sit eget Navn — hvad han med Villie undlod, idet han vilde undgaa at skade P. C. Bunch & Sønners Kredit ved at lade det komme ud, at de belaaente deres Konnossementer —, men, idet han præsenterede de 4 omtalte, in blanco endosserede Konnossementer fra „Polaria“, „Italia“ og „Francisco“, udtrykkelig opgav det nysnævnte Firma som Modtager af Varerne, hvorpaa Kasserer Thorarensen, udenat der blev afkrævet ham noget Fragtbeløb, gav en Paategning, „pr. C. K. Hansen, S. Thora- rensen“ umiddelbart efter in blanco Endossementerne paa Kon- nossementet fra „Polaria“ og de to Konnossementer fra „Italia“, hvorimod han, idet Konnossementet fra „Francisco“ blev holdt tilbage paa Grund af Omladningen i Hull, istedet fik en Ud- leveringsseddel paa Varerne derfra, som efter hans egen Begjæ- ring blev udstedt in blanco, idet de første Bogstaver af Navnet: „P. C. Bunch“, som man allerede havde begyndt at indføre i Seddelen, af Hensyn dertil bleve udstregne. I Forbindelse her- med har Indstævnte anført, at han umiddelbart efter indfandt sig paa Korntørrings- og Oplagsmagasinet, hvor han, idet han afleverede de tre Konnossementer og Udleveringssedlen, begjærede de deri omhandlede Varer oplagte paa sit eget Navn, hvad ogsaa strax skete, og ses de tre Retten forelagte endosserede Konnosse- menter i den Anledning at være blevene forsynede med Paateg- tegning af Magasinets Mærke og Løbenumre samt af Navnet: „Vald. Reimann.“

Kasserer Thorarensen har derimod som Vidne forklaret, at den Person, som den omtalte Dag, den 10 Maj f. A., indfandt sig med Konnossementerne fra „Polaria“ og „Italia“, og som han aldrig havde set tidligere, — altsaa Indstævnte — ikke tillige havde Konnossementet fra „Francisco“ med, idet Udleverings- sedlen paa Varerne derfra var bleven udfærdiget paa en anden

Dag, samt at den paagjældende Person paa hans Spørgsmaal om, hvem der var Modtager af Varerne efter de tre Konnossementer, havde, hvad han med Bestemthed erindrede, svaret: „Reimann“ med Angivelse af Fornavnet: Vilhelm eller Valdemar — hvilket Navn dog ikke blev noteret nogetsteds —, men med Tilføjende, at Fragten skulde betales af Firmaet „P. C. Bunch & Sønner“, hvad der blev noteret, og at det var i Tillid til denne sidste Opgivelse, at Fragten, saaledes som det ofte skete, naar der opgaves Navne paa Personer, om hvis Soliditet, der ikke næredes nogen Tvivl, og som det oftere var sket overfor P. C. Bunch & Sønner, ikke blev krævet betalt strax, men at han iøvrigt var gaaet ud fra, at, hvor der saaledes opgaves, at en Anden end Varemottageren skulde betale Fragten, hæfede sidstnævnte dog for samme, hvis den ikke blev betalt af den i saa Henseende opgivne Person. Kasserer Thorarensen, hvis Fremstilling af Paategningen paa de 3 Konnossementer, som skulde indeholde fornøden Legitimation til Varernes Udlevering paa Magasinet, iøvrigt stemmede med Indstævntes, har derhos endvidere forklaret, at, da han et Par Dage efter vilde give Ordre om de paagjældende Fragtbeløbs Inkassation, kom han i Tanker om, at det ene af de tre paategnede Konnossementer, nemlig det fra „Polaria“, hidrørte allerede fra det foregaaende Aar og angik Varer, om hvilke der tidligere var blevet forespurgt fra Kornterrings- og Oplagsmagasinet, og at han i den Anledning lod telefonisk spørge hos Magasinet — hvad der paa anden Maade er bekræftet —, om disse Varer nu vare udleverede og da til hvem, hvorpaa der blev svaret, at de i Henhold til hans egen Udleveringspaategning vare udleverede til „Hr. Valdemar Reimann“, hvis Navn saa efter Eftersyn af dennes Adresse i Vejviseren blev optegnet paa Fragtkonnossementet, medens Navnet, „P. C. Bunch“ var blevet noteret paa de to Konnossementer fra „Italia“. Det er derhos oplyst, at en Assistent hos Sagsøgeren Tronier samme Dag efter Ordre af Kasserer Thorarensen præsenterede Fragtkonnossementet fra „Polaria“ for Indstævnte i dennes Kontor til Betaling af Fragtregningen, ved hvilken Lejlighed Indstævnte dog henviste om Fragtbeløbet til Firmaet P. C. Bunch & Sønner, men har nævnte Tronier tillige forklaret, at Indstævnte tilføjede nogle Ord, som han, uden at huske dem nærmere, opfattede saaledes, at, hvis Firmaet ikke betalte, sagde Indstævnte god for Betalingen, hvad Indstævnte imidlertid har benægtet, og hvad dennes da tilstedeværende Kontorist ikke vil have hørt.

Endvidere er det oplyst, at de tre Fragtkonnossementer fra „Polaria“ og „Italia“ i Løbet af de nærmest paafølgende Dage gjentagne Gange bleve præsenterede til Betaling af Fragtbeløbet for P. C. Bunch & Sønner, men uden Resultat, og at, da bemeldte Firma, der opgav sit Bo til Konkursbehandling den 7

Juni f. A., derpaa allerede kort efter Midten af Maj standsede sine Betalinger, blev Fragtbeløbet efter de samme 3 Konnossementer samt efter Konnossementet fra „Francisco“ afkrævet Indstævnte, som imidlertid vægrede sig ved at betale samme, — og Sagsøgeren anlagde derpaa strax nærværende Sag, hvorunder han oprindelig paastod Indstævnte dømt til at betale ham de omtalte, ovenfor nævnte 4 Fragtbeløb af 300 Kr. 15 Øre, 214 Kr. 87 Øre, 214 Kr. 87 Øre og 179 Kr. 74 Øre eller tilsammen 909 Kr. 36 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens og Forligsklagens Dato den 20 Maj f. A. foruden Sagens Omkostninger, men har Sagsøgeren senere nedsat Fordringen til 729 Kr. 89 Øre, idet han efter nøjere Undersøgelse har erkjendt det for antageligt, at Firmaet P. C. Bunch & Sønner virkelig ved Udstedelsen af Udleveringssedlen af Varerne ifølge det gennemgaaende Konnossement fra „Francisco“ var blevet meldt som de egentlige Modtagere af disse Varer, og at altsaa det for disse krediterede Fragtbeløb af 179 Kr. 47 Øre skulde betales af bemeldte Firma og ikke af Indstævnte. Indstævnte har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagsomkostninger, idet han derhos har ladet Sagsanlægget forkynde for P. C. Bunch & Sønners Konkursbo af Hensyn til sit eventuelle Regreskrav overfor Boet, hvilket kun delvis vilde kunne dækkes af det ved Indstævntes Realisation af de haandpantgivne Varer fremkomne Overskud, hvis Størrelse iøvrigt ikke er opgivet. Boet har dog ikke ladet møde under Sagen.

Sagsøgeren har til Støtte for den af ham nedlagte Paastand i det væsentlige fremhævet, at, ligesom Rhederiet og han paa dettes Vegne ifølge selve Konnossementerne havde Sikkerhed i Varerne for Fragten, saaledes fremgik Indstævntes Forpligtelse til at betale samme ogsaa deraf, at han, som anført, saavel overfor Kasserer Thorarensen som paa det omtalte Magasin, der indtil da laa inde med Varerne paa Sagsøgenes Vegne, havde opgivet sig selv som Modtager af Varerne, og har Sagsøgeren paaberaabt sig, at dette stemmede med de da efter dansk Ret gjældende Regler, der nu forsaavidt uforandret have fundet deres Udtryk i den danske Sølovs § 154, ifølge hvilken Ladningsmodtageren ved at modtage Godset bliver forpligtet til at betale Fragten, for hvilken der ifølge Sølovens § 276 derhos haves Søpanteret i Ladningen.

Overfor det saaledes af Sagsøgeren Anbragte har Indstævnte nu vel ikke godtgjort Rigtigheden af sin Paastand om, at han saavel i Sagsøgerens Kontor som paa Magasinet udtrykkelig forlangte Varerne udleverede i P. C. Bunch & Sønners Navn og opgav dem som Ladningsmodtagere, men, ligesom der ialtfald ikke kunde blive Spørgsmaal om Søpanteret, efterat Varerne vare udleverede, jfr. den nugældende Sølovs § 277, saaledes er der Intet fremkommet, som viser, at Indstævnte paa Magasinet

optraadte som den egentlige Varemodtager, idet han efter sin Fremstilling, der forsaavidt maa lægges til Grund, i ethvert Fald maa antages — som P. C. Bunch & Sønners Befuldægtigede — at have indskrænket sig til at begjære Varerne udleverede i Henhold til den de endosserede Konnossementer af Kasserer Thorarensen givne Paategning, der selv om den ikke maatte kunne betragtes som et nyt egentligt Blankoendossement fra Sagsøgeren, dog ubetinget hjemlede ham Ret til Udleveringen, udenat Magasinet havde at paasee videre paa Sagsøgerens Vegne og først derefter — i sin Egenskab af Haandpanthaver — at have begjært Varerne vedblivende oplagte paa Magasinet i sit eget Navn. Og, medøns det ikke af den Omstændighed, at Sagsøgeren gjentagende krævede Fragten betalt hos P. C. Bunch & Sønner, findes at kunne udledes, at han da erkjendte kun efter det Passerede at kunne holde sig til dette Firma for Fragten, saaledes findes der omvendt ikke at kunne lægges nogen Vægt paa Assistent Troniers ovenanførte Forklaring om, at han vil have forstaaet Indstævntes Udtalelse til ham derhen, at denne vilde indestaa for Fragtens Betaling. Spørgsmaalet bliver derefter kun, hvorvidt Indstævnte ved sin Optræden i Sagsøgerens Kontor overfor Kasserer Thorarensen maa siges at have opgivet sig som den egentlige Varemodtager og derfor eventuelt pligtig at betale Fragten. Imod Indstævntes Benægtelse er dette nu ikke bevist ved Kasserer Thorarensens enlige Forklaring i saa Henseende, men der maa dog siges derved at være tilvejebragt saamegen Formodning for, at det har været Tilfældet, at Sagens Udfald, som af Indstævnte subsidiært henstillet, vil blive at gjøre afhængigt af hans Ed, saaledes at han vil blive at frifinde, hvis han med sin Ed bekræfter, at han ikke overfor Kasserer Thorarensen har udtalt sig, som af denne paastaaet, i hvilket Tilfælde Sagens Omkostninger ville være at hæve, hvorimod han, hvis han ikke aflægger denne Ed, vil blive at dømme overensstemmende med Sagsøgerens endelige Paastand, dog at Omkostningerne ogsaa i saa Fald ville være at hæve, da Sagen oprindelig var anlagt for et en Del større Beløb.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 8 Februar.

Nr. 361. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Niels Christian Christensen og Niels Johansen
(Def. Jensen),

der tiltales: Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for uberettiget Næringsbrug og Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 November 1893: De Tiltalte Niels Christian Christensen og Niels Johansen bør straffes: Johansen med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Christiansen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og bør Tiltalte Johansen derhos bøde 40 Kr. til Københavns Kommunes Kasse. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Juul, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 21 December 1893 maa Høiesteret ansees at være bemyndiget til at tage Sagen i dens Helhed under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand, forsaavidt den for uberettiget Næringsbrug rejste Tiltale angaar, maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Varigheden af den Tiltalte Johansen idømte Fængselsstraf findes at kunne indskrænkes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Niels Johansen bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een

for begge og begge for een, til Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte Niels Christian Christensen og Niels Johansen anlagte Sag tiltales Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten, og Sidstnævnte for uberettiget Næringsbrug og Forledelse til falsk Forklaring for Retten. I August dette Aar blev der ved nærværende Rets anden Afdeling for offentlige Politisager indledet Undersøgelse mod Tiltalte Johansen som sigtet for at drive Næring som Værtshusholder i Ejendommen Larsbjørnstræde Nr. 15 uden at være i Besiddelse af den dertil fornødne Adkomst. I det i Sagen den 6 September dette Aar afholdte Retsmøde forklarede saavel sidstnævnte Tiltalte som Tiltalte Christensen, der mødte sammen med ham som Vidne, at den omhandlede Beværtning var Tiltalte Christensens, og at Tiltalte Johansen var hans Bestyrer, at Tiltalte Christensen hver anden eller tredje Dag kom ned i Beværtningen og fik det, der var i Kassen, og deraf gav Tiltalte Johansen saameget, at denne fik 8 à 10 Kr. om Ugen, at der ingensomhelst Overenskomst var sluttet om, hvormeget Tiltalte Christensen skulde have, at Tiltalte Christensen skulde betale det eventuelle Underskud, at samme Tiltalte havde købt Inventariet for 500 Kr. af Tiltalte Johansen, og at han i Løbet af 2 Maaneder havde havt mellem 30 og 40 Kr. ud af Beværtningen.

Under den fortsatte Undersøgelse, der foretoges dels i den nævnte Afdeling, dels i et af Rettens Kriminelkamre, til hvilket Sagen den 12 September henvistes, er det imidlertid ved de Tiltaltes egne med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelser godtgjort, at de ommeldte Forklaringer ere urigtige, idet Forholdet i Virkeligheden var det, at Tiltalte Johansen, uden at være i Besiddelse af den dertil fornødne Adkomst, havde siden en Gang i Begyndelsen af Juli dette Aar drevet den omhandlede Beværtning for egen Regning, medens Tiltalte Christensen i Følge derom mellem de Tiltalte truffet Aftale havde erholdt 10 Kr. om Maaneden af Tiltalte Johansen som Vederlag for at stille sit Borgerskab som Værtshusholder til hans Disposition, hvorfor Tiltalte Christensen selvfølgelig heller ikke skulde betale det eventuelle Underskud, saalidt som han havde købt Forretningens Inventarium af Tiltalte Johansen, at Tiltalte Christensen havde

afgivet den ovennævnte urigtige Forklaring mod bedre Vidende, og uagtet han, der af Dommeren var formanet til at tale Sandhed, var sig bevidst, at det var som Vidne, at han afgav Forklaringen, og at han havde afgivet den urigtige Forklaring om, at Beværtningen tilhørte ham, og at Tiltalte Johansen kun var Bestyrer af samme, ifølge en af sidstnævnte Tiltalte kort forinden derom rettet Opfordring til ham og i denne Tiltaltes Overværelse.

Tiltalte Christensen har endvidere udsagt, at han, hvis der var bleven affordret ham Ed, ikke vilde have beediget sin urigtige Forklaring, og Tiltalte Johansen, der har erkjendt, at han var paa det Rene med, at det var som Vidne, at Tiltalte Christensen mødte under Sagen, har udsagt, at han, da han rettede den nævnte Opfordring til Tiltalte Christensen, ikke tænkte paa, at der mulig kunde blive affordret Christensen Ed paa hans Vidneforklaring. Endvidere bemærkes, at Tiltalte Christensen allerede samme Dag, han havde afgivet den falske Forklaring, tilbagekaldte samme, da Sagen, efter først at være udsat, atter foretoges, og at Grunden hertil, efter hvad han har forklaret, var den, at han, der havde forstaaet, at Dommeren ikke fæstede Lid til hans falske Forklaring, mistvivlede om, at denne lod sig fastholde, og frygtede for at blive anholdt.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte, af hvilke Christensen er født den 30 Juli 1833 og Johansen den 22 Maj 1855, og som ikke ere fundne forhen straffede, være at ansee efter Straffelovens § 146, for Tiltalte Johansens Vedkommende sammenholdt med dens § 52, og for Tiltalte Christensens Vedkommende med dens § 23 efter Omstændighederne: Johansen med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Christensen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos Tiltalte Johansen — der har erkjendt, at han i den Tid, i hvilken han uden Næringsadkomst har drevet den omhandlede Beværtning, i ikke ringe Omfang dels har solgt Brændevin og bajersk Øl ud af Huset, dels har udskjænket saavel de nævnte Drikke som Kognak, svensk Banko og Portvin — endvidere vil være at ansee efter Lov 29 December 1857 om Haandværks- og Fabriksdrift m. m. §§ 75, 77 og 78 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 40 Kr.

Mandagen den 12 Februar.

Nr. 99. Enken Helene Andersen (Grüner)

contra

Kjøbmand A. C. Michelsen (Høgsbro),

betr. Opgjørelse af Mellemværende.

Kolding Kjøbstads ordinære Rets Dom af 24 September 1890: Saafremt Indstævnte, Kjøbmand A. C. Michelsen i Kolding, efter foregaaende lovlig Omgang inden sit Værnething ved sin korporlige Ed bekræfter, at det ved den den 18 August 1886 mellem Parterne indgaaede Overenskomst ikke var en Aftale, at Citantinden, Enkefru Helene Andersen i Kjøbenhavn, fremdeles beholdt^{te} tilgode hos Indstævnte det fulde Paalydende af Gjældsbeviset af 24 Juni 1885, og heller ikke en Forudsætning og Aftale, at de af Indstævnte indtil da havde Udlæg og kontante Udbetalinger til Citantinden samt Beløb for de hende tilsendte Varer bortfaldt, uden at kunne fordres afkortede i Gjældsbevisets Paalydende, bør han til Citantinden betale 344 Kr. 17 Øre med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra den 24 Juni 1888, til Betaling sker, men iøvrigt for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til Citantinden betale 6070 Kr. 43 Øre med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra den 24 November f. A. til Betaling sker samt 544 Kr. 44 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 9 December f. A., til Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter Dommens Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 September 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger maa det antages, at den i den indankede Dom ommeldte, den 18 August 1886 mellem Parterne truffne Overenskomst gik ud paa en endelig Ordning af deres hele Mellemværende i Anledning af den skete Forretningsoverdragelse. I det af Indstævnte ved denne Lejlighed udstedte, i Dommen ommeldte Gjældsbevis angaaende en aarlig Ydelse af 900 Kroner m. m. hedder det i

Slutningen, at alle de Regninger, der maatte fremkomme for Ting, leverede til Appellantindens private Forbrug, og som ikke vare fremkomne før den 1 Juli s. A., skulde være Indstævnte uvedkommende, og ligesom dette viser hen til, at de af hans indtil nævnte Tid ved havde Udlæg og kontante Udbetalinger til Appellantinden opstaaede Krav vare bortfaldne uden at berøre hendes Tilgodehavende efter det her under Sagen indtalte Gjældsbevis af 24 Juni 1885 for 6070 Kr. 43 Øre, saaledes taler herfor ogsaa den Omstændighed, at dette Gjældsbevis samtidig overleveredes Indstævnte for at stemples. Da nu derhos et under Sagen ført Vidne, der maa ansees fuldt habilt, har bevidnet, at det ved den trufne Overenskomst var en udtrykkelig Aftale, at Appellantinden fremdeles beholdt tilgode hos Indstævnte det fulde Paalydende af Gjældsbeviset af 24 Juni 1885, og at de af ham indtil da havde Udlæg og kontante Udbetalinger til Appellantinden samt Beløbet for de hende tilsendte Varer bortfaldt og under ingen Omstændigheder skulde kunne fordres afkortede i Gjældsbevisets Paalydende, og forskjellige Udtalelser i Breve fra Indstævnte af 1888 tillige bestyrke, at det nævnte Gjældsbevis endnu da var gjældende for sit fulde Beløb, saa vil Appellantindens Paa-stand om Indfrielse af Beviset med Renter være at tage til Følge, hvorved bemærkes, at der efter Parternes Procedure ikke her under Sagen bliver at afgjøre noget om Indstævntes efter den 1 Juli 1886 opstaaede Krav paa Appellantinden.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Kjøbmand A. C. Michelsen, bør til Appellantinden, Helene Andersen, betale 6070 Kroner 43 Øre med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra 24 November 1889 til 9 December s. A. og derefter 7 pCt. aarlig, indtil Betaling sker, samt 544 Kr. 44 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 9 December 1889. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under 24 Juni 1885 udstedte Indstævnte, Kjøbmand A. C. Michelsen i Kolding — der havde afkjøbt Citantinden, Enkefru Helene Andersen, nu boende i København, en hende den Gang tilhørende Kjøbmandsforretning i Kolding tilligemed den Ejendom sammesteds, hvori Forretningen dreves, for et Vederlag, der fastsattes til 21,570 Kr. 43 Øre, hvilket Beløb udgjorde Nettooverskudet af Forretningen, saaledes som dette ved en forinden Kjøbet foretagen Opgjørelse af Status var udfundet, samt imod at Indstævnte overtog forskellige Citantinden paahvilende Gjældsforpligtelser — i Anledning af dette Kjøb dels et Gjældsbevis, hvori han erkjendte at være bleven Citantinden skyldig en Sum af 6070 Kr. 43 Øre, som han forpligtede sig til at afdrage med 500 Kr. aarlig i de første 5 Aar, og derefter med 750 Kr. aarlig, indtil Gjælden var fuldt betalt, og hvoraf han derhos skulde betale en aarlig Ydelse af 6 pCt. saaledes, at deraf 6 pCt. af den til enhver skyldige Kapital skulde beregnes som Renter, medens Resten skulde afskrives som yderligere Afdrag paa Kapitalen, hvorhos det i Gjældsbeviset, der var paategnet af to Mænd som Selvskyldnerkautionister, endvidere bl. A. bestemtes, at saafremt Renter eller Afdrag, hvilke Ydelser begge skulde erlægges med Halvdelen hver 11 Juni og 11 December Termin, første Gang den 11 December Termin 1885, udeblev over Forfaldstid, kunde Kreditrix, uanseet den ellers betingede Uopsigefighed, strax forlange Kapitalen udbetalt, dels en Panteobligation, hvorved han tilstod at være skyldig til Citantinden en Sum af 15,500 Kr., som han forpligtede sig til at afbetale og forrente paa en i Obligationen nærmere bestemt Maade, hvorhos han til Sikkerhed for rigtig og skadesløs Opfyldelse af sine Forpligtelser efter denne Obligation ved samme gav Citantinden Pant i den ovennævnte Ejendom, og gik den mellem Parterne angaaende den ommeldte Handel sluttede Overenskomst, hvorom der blev oprettet et skriftligt Dokument imellem dem, iøvrigt nærmere ud paa, at forsaavidt den paagjældende Forretnings Status ved det næste Aars Opgjørelse ikke havde mindst det samme Overskud, skulde Citantinden være baade forpligtet og berettiget til atter at overtage Forretningen, medmindre hun foretrak at afskrive det Beløb, hvormed Nettoformuen i Aarets Løb var gaaet ned, paa de ovennævnte Obligationer med Halvdelen paa hver, samt at Citantinden, saafremt Nettoformuen ved bemeldte Opgjørelse viste sig ikke at overstige 6570 Kr. 43 Øre, skulde være berettiget til at lade Indstævnte beholde Forretningen mod at kvittere den nævnte Panteobligation for en kontant Udbetaling af 500 Kr. Da der ved næste Aars Opgjørelse af Forretningens Status viste sig Nedgang i samme, og Citantinden ikke var i Stand til igjen at overtage Forretningen, blev der under 18 August 1886 indgaaet en ny Overenskomst mellem Parterne, ifølge hvilken Citantinden ved en den nævnte Dato afgiven skriftlig

Erklæring forpligtede sig til, saa snart Indstævnte for hende eller en som hendes Befuldmægtigede betegnet navngiven Mand havde bevist, at han havde løst hende fra alle de Forpligtelser, som hidrørte fra den af ham overtagne Forretning i Kolding, navnlig ogsaa fra et af hendes Mand i sin Tid udstedt Gjældsbevis, og en af ham optagen Kassekredit, da uden noget Vederlag at kvittere den ovennævnte Panteobligation til Udslettelse af Pantebogen, medens Indstævnte paa sin Side under samme Dato udstedte et Dokument, hvorved han under visse i Dokumentet nærmere angivne Forudsætninger og eventuelle Indskrænkninger forpligtede sig til at tilsvare Citantinden i 10 Aar fra den 1 Juli s. A. at regne, en aarlig Ydelse af 900 Kr., som skulde erlægges med 75 Kr. den 1ste i hver Maaned, samt i de derefter følgende 5 Aar 10 pCt. af Overskudet af den ommeldte Forretning.

Under en derefter ifølge Klage til Forligskommissionen af 10 December 1888 af Citantinden mod Indstævnte anlagt Sag, paastod hun — idet hun gjorde gjældende, at Indstævnte Intet havde betalt i Afdrag paa den Kapital af 6070 Kr. 43 Øre, som han efter det ovennævnte Gjældsbevis var hende skyldig, og ej heller fuldt ud havde betalt de stipulerede Renter deraf, samt at som Følge heraf denne Gjæld var forfalden til Betaling — Indstævnte tilpligtet at betale hende dels den nævnte Kapital med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra 24 Juni 1888, indtil Betaling sker, dels i resterende Renter af bemeldte Kapital 28 Kr. 46 Øre — nemlig de i Tiden fra Gjældsbevisets Udstedelsesdag den 24 Juni 1885 til den 24 Juni 1888 paaløbne Renter, der af Citantinden vare opgjorte til ialt 1092 Kr. 69 Øre, med Fradrag af 1064 Kr. 23 Øre, hvormed Indstævnte paa denne Post var krediteret af Citantinden, idet 700 Kr. vare godskrevne ham som betalte, medens Resten maa antages at have været ham eftergivet — tilligemed Renter af det saaledes indtalte Rentebeløb, men da den ommeldte Sag ved Underrettens Dom af 13 November 1889 blev overensstemmende med Indstævntes derunder nedlagte principale Paastand afvist paa Grund af en Mangel ved Forligsprøven, har Citantinden nu under nærværende af hende ifølge Forligsklage af 9 December 1889 anlagte Sag — under Anbringende af, at Indstævnte frømedes Intet har betalt i Afdrag paa det ovennævnte Gjældsbevises Paalydende — paastaet ham tilpligtet at betale hende dels dettes Paalydende 6070 Kr. 43 Øre med aarlige Renter deraf 6 pCt. fra den 24 November 1889 til Forligsklagens fornævnte Dato og derefter 7 pCt., indtil Betaling sker, dels i resterende Renter af den skyldige Kapital 544 Kr. 44 Øre — nemlig de i Tiden fra 24 Juni 1885 til 24 November 1889 paaløbne Renter, der af Citantinden ere opgjorte til ialt 1608 Kr. 67 Øre, med Fradrag af det ovennævnte, Indstævnte under den tidligere Sag kredi-

terede Rentebeløb af 1064 Kr. 23 Øre — tilligemed Renter af det indtalte Rentebeløb, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, indtil Betaling sker, medens Indstævnte — der under den foregaaende Sag, hvorunder han tillige procederede Sagens Realitet, havde paastaaet sig frifunden mod at betale Citantinden 344 Kr. 17 Øre med Renter — under nærværende Sag har gjtaget denne Paastand, dog med den Modifikation, at han, der under 30 November 1889 vil have gjort Citantinden lovligt Tilbud af dette Beløb, kun tilpligtes at betale Renter af samme indtil nævnte Dag.

Ved Underrettsdommen er Sagens Udfald gjort afhængigt af Indstævntes Ed saaledes, at han, saafremt han edelig bekræfter, at det ved den ovennævnte den 18 August 1886 mellem Parterne indgaaede Overenskomst ikke var en Aftale, at Citantinden fremdeles beholdt tilgode hos Indstævnte det fulde Paalydende af Gjældsbeviset af 24 Juni 1885, og heller ikke en Forudsætning og Aftale, at de af Indstævnte indtil da havde Udlæg og kontante Udbetalinger til Citantinden samt Beløb for de hende tilsendte Varer bortfaldt uden at kunne fordres afkortede i Gjældsbevisets Paalydende, er tilpligtet at betale til Citantinden 344 Kr. 17 Øre med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra 24 Juni 1888, til Betaling sker, men iøvrigt er frifunden for hendes Tiltale i denne Sag, hvorimod han, hvis denne Ed ikke aflægges, er dømt til at betale Citantinden 6070 Kr. 43 Øre med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra den 24 November 1889, samt 548 Kr. 44 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 9 December 1889, alt indtil Betaling sker, og Sagen er nu af Citantinden indanket her for Retten, hvor hun har gjtaget sine i første Instans nedlagte Paastande, medens Indstævnte — næst at gjøre opmærksom paa, at det hidrører fra en Fejlregning, naar det Beløb, som Indstævnte under Proceduren for Underretten, som meldt, har erkjendt sig pligtig at betale Citantinden, der er opgjort til 344 Kr. 17 Øre, idet det, rigtig oppjort, kun udgjør 314 Kr. 7 Øre — har paastaaet Underrettsdommen stadfæstet med den af den nævnte Berigtigelse flydende Modifikation.

Det fremgaar af Akten i den ovennævnte den 13 November 1889 paadømte Sag — hvilken Akt Indstævnte har fremlagt under nærværende Sag, idet han har gjort gjældende, at Proceduren i hin Sag i det Hele lægges til Grund her under Sagen — at Indstævnte, efter at Citantinden ved Sagens Inkamination havde til Støtte for sin Paastand fremlagt Afskrift af det omhandlede Gjældsbevis, i det følgende Retsmøde, da han gav Tilsvaret i Sagen, næst at fremlægge en med Citantinden i Tiden fra 7 August 1885 til 28 September 1888 fært saakaldet Kontrabog, hvori hun uden at være krediteret for noget var debiteret dels for en Del hende efterhaanden leverede Varer, dels for kontante Beløb, som Indstævnte Tid efter anden skulde have

ydet hende eller udlagt for hende til et samlet Beløb af 8359 Kr. 82 Øre, gjorde gjældende, at med Undtagelse af en Del i bemeldte Kontrabog opførte kontante Beløb til samlet Sum 1875 Kr., som af ham vare ydede Citantinden til Opfyldelse af hans Tilsagn i det ovennævnte af ham den 18 August 1886 udstedte Dokument, vare alle de øvrige i Bogen opførte Præstationer ydede af ham til Fyldestgjørelse af hans Forpligtelser efter det under Sagen omhandlede Gjældsbevis, i hvilken Henseende han nærmere anbragte, at der mellem ham og Citantinden ved hans Overtagelse af hendes Forretning var bleven truffen en mundtlig Aftale, ifølge hvilken han skulde berigtige sine Forpligtelser efter det nævnte Gjældsbevis paa den Maade, at han efterhaanden, naar hun forlangte det, skulde forsyne hende med Varer og kontante Beløb samt gjøre Udlæg for hende, og Indstævnte gjorde derefter gjældende, at naar det fornævnte Beløb af 1875 Kr. og endvidere de 700 Kr., der, som meldt, under Sagen vare godskrevne ham af Citantinden som betalt Rente — og som maa antages ligeledes at være blandt de Beløb, for hvilke Citantinden i den fremlagte Kontrabog er debiteret — ialt altsaa 2575 Kr. fradrages i det Beløb af 8359 Kr. 82 Øre, hvortil Kontrabogen, som berørt, er opsummeret, var Resten heraf, som han har opgjort til 5754 Kr. 82 Øre — medens den, rigtig opgjort, udgjør 5784 Kr. 82 Øre — ydet af ham som Afbetaling paa det omhandlede Gjældsbevises Paalydende og maatte følgelig afgaa i det af Citantinden som hendes formentlige Tilgodehavende efter dette Gjældsbevis indtalte Beløb af 6098 Kr. 89 Øre, saa at kun det derefter udkommende Restbeløb, der efter hans Opgjørelse kom til at udgjøre det ovennævnte Beløb af 344 Kr. 17 Øre, som han, som meldt, har erkjendt at være Citantinden skyldig til Rest — medens dette Restbeløb efter rigtig Opgjørelse kun vilde udgjøre 314 Kr. 7 Øre — med Rette kunde afkræves ham af Citantinden. I sit første herpaa givne Tilsvar protesterede denne imidlertid i Henhold til D. L. 5—14—6 og 7 samt Frdn. 25 Januar 1828 imod, at — som det hedder i det paagjældende af Citantinden fremlagte Indlæg — det af Modparten saaledes fremdragne Mellemværende mellem Parterne inddroges under Sagen, idet hun nærmere gjorde gjældende, at det af Indstævnte fremlagte Regnskab — hvis Rigtighed hun derhos nægtede at anerkjende — formentlig ikke kunde ansees eller bringes til Afregning ligeoverfor det pure Haandskrift, hvorpaa hun støttede sin indtalte Fordring, og følgelig ikke kunde komme til Paakjendelse under samme Sag, men maatte gjøres til Gjenstand for et særskilt Søgmaal, hvorhos hun subsidiært gjorde gjældende, at Indstævnte ialfald efter den ovenfor nævnte mellem Parterne den 18 August 1886 indgaaede nye Overenskomst ikke kunde forlange nogen Del af den ommeldte Kontrabogs Paalydende afdraget i, hvad han efter

Gjældsbeviset var hende skyldig, idet han ved denne Overenskomst skulde paa anden Maade være bleven vederlagt for, hvad han efter Kontrabogens Udvisende indtil da havde ydet Citantinden eller udlagt for hende, og Summen af, hvad han efter den Tid havde præsteret til eller for Citantinden, end ikke udgjør saa meget, som hvad der tilkom hende dels i Renter af Gjældsbeviset, dels i Understøttelse i Henhold til det oftnævnte af Indstævnte den 18 August 1886 udstedte Bevis. Derimod undlod Citantinden — der hverken ved denne Lejlighed eller senere under Proceduren har oplyst Tilstedeværelsen af nogen anden Anledning, hvori de hende i Kontrabogen debiterede Præstationer, navnlig de kontante Udbetalinger til hende og Udlæg for hende, skulde være ydede af Indstævnte — at benægte, at der havde existeret en saadan Aftale mellem Parterne som af Indstævnte ommeldt, og vel fremkom hun, efter at Indstævnte i sit næste Indlæg havde erklæret det som uimodsiget in confesso, at en saadan Aftale var bleven truffen, i sit Gjensvar herpaa med en udtrykkelig Benægtelse af, at dette havde været Tilfældet, ligesom hun benægtede, at hun kunde ansees at have indrømmet saadant, hvorhos hun fastholdt og ogsaa under den fortsatte Procedure saavel under den tidligere som under nærværende Sag vedblivende har fastholdt sin Formening om, at de ovennævnte af hende paaberaabte Lovbestemmelser maa ansees at være til Hinder for, at Indstævnte kan fordrø Noget af Kontrabogens Paalydende ført til Afdrag i det af hende indtalte Tilgodehavende; men idet der maa gives Indstævnte Medhold i, at Citantinden ikke kan ansees ved sit ovenanførte første Tilsvær at have paa behørig Maade og med tilstrækkelig Bestemthed mod-agt, at en Aftale, som den af Indstævnte omforklarede, har foreligget, og hendes senere under Proceduren fremsatte Benægtelse heraf ikke mod Indstævntes Protest kan komme i Betragtning, findes der at maatte gaas ud fra, at der har været truffet en sliq Aftale mellem Parterne, saameget mere som det er lidet sandsynligt, at Indstævnte uden en saadan Aftale vilde have gjort saa betydelige Udlæg for Citantinden, hvilke ifølge Kontrabogens Udvisende alene i Tiden fra 7 August 1885 til 14 August 1886 løb op til over 5000 Kr., og ligesom det herefter maa antages, at de Præstationer af Varer og kontante Beløb, som Indstævnte derefter har ydet Citantinden eller udlagt for hende, forsaaavidt de ikke falde ind under de af ham selv, som meldt, i saa Henseende paaviste Undtagelser, ere ydede i Henhold til denne Aftale, og de altsaa maa blive at betragte som egentlige Afbetalinger paa hans Skyld efter Gjældsbeviset, hvoraf følger, at de af Citantinden paaberaabte Lovbestemmelser, der kun angaa selvstændige Modfordringer, ikke kunde være til Hinder for, at Indstævnte kan forlange Beløbet af de af ham paa den nævnte Maade erlagte Præstationer-

bragt til Afdrag i Citantindens Fordring, saaledes maa der endvidere, idet der intet Hensyn kan tages til den af Citantinden i al Almindelighed fremsatte Benægtelse af Rigtigheden af de i den fremlagte Kontrabog skete Tilførsler, gaaes ud fra, at disse — der ogsaa ifølge en Kontrabogen af Notarius publicus givne Paa-tegning med Undtagelse af, at et Par Poster ikke sees at være tilførte Journalen, stemme med de af Indstævnte førte autoriserede Handelsbøger — i det Hele ere rigtige.

Citantinden har imidlertid, som berørt, endvidere villet gjøre gjældende, at Indstævnte ialfald som Følge af den titommeldte mellem Parterne den 18 August 1886 sluttede Overenskomst maa ansees udelukket fra at forlange Noget af, hvad han saaledes har ydet, afdraget i det indtalte Beløb, og har hun i saa Henseende nærmere anbragt, at det var denne Overenskomst, ved hvilken, som meldt, Citantinden forpligtede sig til under visse Betingelser at kvittere den ovenommeldte af Indstævnte udstedte Panteobligation paa 15500 Kr., blev udtrykkelig forudsat og aftalt, at Indstævnte som delvis Vederlag herfor skulde kvittere Beløbet af, hvad han indtil da havde ydet Citantinden i Værer og kontante Udbetalinger samt udlagt for hende, og at dette Beløb under ingen Om-tændigheder skulde kunne fordres afkortet i det omhandlede Gjældsbevises Paalydende, hvorimod Citantinden fremdeles skulde beholde det fulde Paalydende af Gjældsbeviset tilgode hos Indstævnte. Denne har nu vel villet gjøre gjældende, at den ommeldte Panteobligation ikke var udstedt som Bevis for noget virkeligt Skyldforhold, men navnlig kun for at tjene Citantinden til Sikkerhed for, at Indstævnte indfrie de Gjældsforpligtelser, der hidtil havde paahvilet hende, men som Indstævnte ved Købet af Forretningen overtog, og at han derfor kunde fordre den kvitteret, naar disse Forpligtelser vare indfrie af ham, men mod Citantindens Benægtelse har han Intet oplyst til Bestyrkelse af dette Anbringende, der derfor ikke kan komme i videre Betragtning. Men paa den anden Side har Citantinden ikke mod Indstævntes Benægtelse tilvejbragt Bevis for sit ovenommeldte Anbringende om Indholdet af den mellem Parterne den 18 August 1886 indgaaede Overenskomst, hvilket Anbringende — hvorefter Indstævnte skulde være indgaaet paa, for at erholde den ommeldte Panteobligation kvitteret, foruden at tilstaa hende en aarlig Understøttelse for en længere Aarrække, hvad han maa antages at have gjort som Gjengjæld for Citantindens Tilsagn om at kvittere Obligationen, endvidere at kvittere de ovennævnte betydelige Beløb, som han indtil da havde betalt eller udlagt for Citantinden — ikke i og for sig kan ansees at have Formodningen for sig, hvorved navnlig bemærkes, at den Overenskomst, hvorved et slikt Arrangement skulde være truffen, efter det Anførte var motiveret ved en ikke nærmere oplyst, men som det maa antages betydelig Nedgang i

den paagjældende Forretnings Status, under hvilken Eventualitet Indstævnte, som berørt, ifølge den mellem Parterne ved hans Kjøb af Forretningen indgaaede Overenskomst, endog naar navnlig Nedgangen naaede en vis Udstrækning, skulde kunne fordre Panteobligationen kvitteret alene mod en Udbetaling af 500 Kr., samt at det nævnte Anbringende ogsaa maa ansees at staa i Strid med Indholdet af den ovenanførte af Citantinden den 18 August 1886 udstedte Erklæring, hvorved hun forpligtede sig til at kvittere Panteobligationen, idet, efter hvad der, sm ovenmeldt, udtrykkelig udtaltes i Erklæringen, saadan Kvittering skulde gives af hende uden Vederlag, alene imod at hun af Indstævnte frigjortes for de Forpligtelser, der — som det hedder

Erklæringen — hidrørte fra den af ham overtagne Forretning, hvorved ikkun kan antages at være sigtet til de Gjældsforpligtelser, der ved Indstævntes Overtagelse af Forretningen paahvilede Citantinden, men bleve overtagne af ham, medens der derimod ikke er Grund til, som af Citantinden gjort gjældende, hertil at henregne de af Indstævnte efter Forretningens Overtagelse til hende eller paa hendes Vegne erlagte Ydelser, hvorom Kontrabogen handler. Herefter findes der imidlertid ikke Føje til at dømme Indstævnte pure efter Citantindens Paastand, og idet der, som Sagen foreligger Overretten, ikke bliver Spørgsmaal om at forandre Underrettsdommen i Indstævntes Favør, maa det have sit Forblivende ved, at Sagens Udfald ved bemeldte Dom er gjort afhængigt af Indstævntes Ed, ligesom det endvidere maa have sit Forblivende ved, at Indstævnte, hvis han aflægger den foreskrevne Ed, er kjendt pligtig at betale Citantinden det af ham for Underretten som skyldig erkjendte Beløb af 344 Kr. 17 Øre med Renter. Da der derhos ikke er Føje til for det Tilfælde, at Eden ikke aflægges, at beregne Citantinden højere Rente af de hende i dette Tilfælde tilkjendte 6070 Kr. 43 Øre, end sket ved Underrettsdommen, vil denne Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instants ere ophævede, saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville ligeledes være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Færdig fra Trykkeriet den 22 Februar 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

37. Aargang.

Høiesteretsaaret 1893.

Nr. 52—54.

Mandagen den 12 Februar.

Nr. 75. Grosserer M. A. Warburg (Ingen)

contra

Fr. Lüders i Kremkau i Preussen (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Grosserer M. A. Warburg, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 284. Grosserer Cl. J. Clausen (Ingen)

contra

Handels- og Fabrikfirmaet Richard Garrett & Sons i
Leiston Works i Suffulk i England (Ingen)

Høiesterets Dom.

Appellanten, Grosserer Cl. J. Clausen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 384. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Peter Theodor Halvorsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri og Løsgænger.

Skovby Herreds Politirets Dom af 15 December 1893: Arrestanterne Frederik Johan Henrik Jensen og Peter Theodor Halvorsen bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte med Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, hvorhos de ville have in solidum at udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Januar 1894: Politiretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Wolff, betaler Arrestanten Peter Theodor Halvorsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret

betaler Tiltalte Peter Theodor Halvorsen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skovby Herreds Politiret hertil indankede mod Arrestanten Peter Theodor Halvorsen for Betleri og Løsgænger i anlagte Sag, der i første Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han i December Maaned f. A. har strejft arbejdsløs omkring over Størstedelen af Fyen — tildels i Forening med den Medtiltalte — ernærende sig ved Betleri og uden at søge Arbejde. Arrestanten er født den 3 Juni 1851 og har mange Gange tidligere været straffet blandt Andet for Løsgænger og Betleri, saaledes ifølge Høiesterets Dom af 1 September 1892 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Tvangsarbejde i 180 Dage og senest ifølge Silkeborg Birks Politiretsdom af 9 November f. A. efter samme Lovs § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom paany er anseet efter Lov 3 Marts 1860 § 1 og § 3 jfr. § 5, og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage findes passende, vil bemeldte Dom, saavidt paaanket er, være at stadfæste.

Nr. 56. Frederiksborg Amts Spare- og Laanekasse
(Jensen)

contra

Gartner N. Christensen (Ingen)

betr. Ret til at søge Dækning i et paa en Sparekassebog indstaaende Beløb.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 3 Juni 1891: Mod Udlevering af ovennævnte Sparekassebog Nr. 753 i „Hørsholms Distrikts økonomiske Selskabs Spare- og Laanekasse for Hørsholm og Omegn“ bør Kontrahentent, Gartner N. Christensen, til Hovedcitantent Frederiksborg

Amts Spare- og Laanekasse, betale Halvdelen af den endnu tilbagestaaende Del af det under Sagen omhandlede Laan efter Gjældsbevis af 19 Februar 1885, højst 350 Kr., med paaløbne, hidtil ubetalte, Renter deraf efter Sparekassens Bøger, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger i Hoved- og Kontrasøgsmaalet ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1892: Hovedcitanten, Gartner N. Christensen af Springforbi pr. Klampenborg, bør for Tiltale af Kontracitanterne, Frederiksborg Amts Spare- og Laanekasse, i denne Sag fri at være, og bør Kontracitanterne under en daglig Mulkt af 10 Kr. til Kjøbenhavns Amtsfattiggkasse for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, til Hovedcitanten udlevere den denne tilhørende Kontrabog Nr. 753 med „Hørsholms Distrikts økonomiske Selskabs Spare- og Laanekasse for Hørsholm og Omegn“. Hoved- og Kontrasøgens Omkostninger i begge Instantser ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de for Høiesteret fremlagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Kontrabogens Udlevering regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Frederiksborg Amts Spare- og Laanekasse, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontra-Appelstævning procederede, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birketing hertil indankede Sag paastod Kontracitanterne Frederiksborg Amts Spare- og Laanekasse i 1ste Instant sig kjendt berettigede til for et Tilgodehavende hos afdøde Lars Jensen af Sandviggaards Overdrev ifølge et af denne den 19 Februar 1885 udstedt Gjældsbevis for

et kontant Laan paa 700 Kr. at søge skadesløs Dækning i, hvad der som Kapital og Rente indestaar paa den Hovedcitanten Gartner N. Christensen af Springforbi pr. Klampenborg tilhørende Kontrabog Nr. 753 med „Hørsholm Distrikts økonomiske Selskabs Spare- og Laanekasse for Hørsholm og Omegn“ ved enten paa Bogen at hæve et saa stort Beløb, som er tilstrækkeligt hertil, eller ved at stille Bogen til offentlig Auktion efter Reglerne for Haandpantelaan. Hovedcitanten paastod sig i Hovedsagen frifunden, subsidiært mod at betale Halvdelen af det omspurgte Laan eller af det, som ikke deraf alt er dækket, højst altsaa 350 Kr., hvorhos han i Kontrasagen paastod Kontracitanterne kjendte pligtige til under en daglig af Retten bestemt Mulkt og inden en passende ligeledes af Retten fastsat Frist at udlevere ham bemeldte Kontrabog. Begge Parter begjærte sig derhos Sagens Omkostninger saavel i Hoved- som i Kontrasagen tillagte hos Modparten. Ved Underrettens Dom af 3 Juni f. A. dømtes Hovedcitanten til mod Udlevering af Kontrabogen at betale Kontracitanterne Halvdelen af den tilbageværende Del af det omhandlede Laan højst 350 Kr. med paaløbne Renter deraf efter Kontracitanternes Bøger, indtil Betaling sker, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes. Sagen er derefter fra begge Sider indbragt for Overretten under Nedlæggelse af de samme Paa-stande, som vare fremsatte for Underretten, hvornæst begge Parter have begjært sig Appellens Omkostninger tillagte hos Modparten.

Som det fremgaar af Sagen, havde tvende Parcellister samme Dag, som det ovennævnte Gjældsbevis udstedtes, underskrevet det som Selvskyldnerkautionister. Af disse opsagde den ene nogle Maaneder efter sin Kaution, og for at undgaa at faa Laanet opsagt henvendte nu Lars Jensen sig til Hovedcitanten, der var hans Svigersøn, med Anmodning om, at denne vilde hjælpe ham ud af Forlegenheden ved at overlade ham ovennævnte Kontrabog som Sikkerhedsstillelse for Laanet. Lars Jensen erholdt Bogen udleveret og leverede den derefter til Kontracitanterne, der beholdt den uden at forhandle med Hovedcitanten om, hvilke Forpligtelser denne paatog sig, eller at meddele ham, hvorledes den tidligere Kautionist havde været forpligtet. Da Laanet efter Lars Jensens i 1887 indtrufne Død skulde betales, begjærte Kontracitanterne Hovedcitantens Samtykke til paa Sparekassebogen at hæve den hele Laanesum med Renter, og da dette Samtykke nægtedes, anlagde de nærværende Sag. Under denne har Hovedcitanten her for Retten ligesom i 1ste Instants gjort gjældende, at han, da Svigerfaderen henvendte sig til ham, vel indgik paa eventuelt at lade Bogen anvende som Depositum paa Vilkaar, at han forinden fik Sikkerhed for Kapitalen i et Svigerfaderen tilhørende Hus i Sørup — hvilken Sikkerhed, efter hvad der er in confesso, ikke er given ham —; men at det, da

han leverede Svigerfaderen Bogen, var en Aftale eller dog en bestemt Forudsætning mellem dem, at Bogen overgaves Svigerfaderen, for at denne kunde forhøre hos Kontracitanterne, om den vilde blive tagen for god, idet Hovedcitanten, der end ikke var bekendt med Størrelsen af Svigerfaderens Gjæld, nøje vilde kjende de Forpligtelser, der vilde komme til at paahvile ham ved Bogens Deposition, forinden han indlod sig paa Forholdet, hvorhos Hovedcitanten endnu har bemærket, at han i al Fald ikke vilde kautionere for hele Svigerfaderens Gjæld, samt at han vilde forbeholde sig at kunne opløse Forholdet for eventuelt at kunne faa Bogen tilbage, naar han havde Brug for den.

Denne Hovedcitantens Fremstilling skjønnes nu ogsaa at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, idet der navnlig, forsaavidt Kontracitanterne have henvist til Hovedcitantens Forklaringer under en ifølge deres Foranledning forinden nærværende Sags Anlæg institueret offentlig Undersøgelse, ikke efter det paagjældende Forholds Beskaffenhed skjønnes at kunne tillægges de Udtryk, med hvilke disse Forklaringer ere tilførte Retsprotokollen, nogen afgjørende Betydning i modsat Retning.

Men herefter maa Hovedcitantens fornævnte Svigerfader, forsaavidt han ved den omhandlede Lejlighed maatte have givet Kontracitanterne den oftnævnte Sparekassebog i Haandpant for sin Gjæld, antages at have overskredet den ham af Hovedcitanten ved Bogens Overlevering givne Bemyndigelse, og da der ikke kan antages at ligge nogen Godkjendelse af en saadan mulig Pantsætning i den Omstændighed, at Hovedcitanten lod nogen Tid hengaa, forinden han henvendte sig til Kontracitanterne forat faa Bogen tilbageleveret, eller deri, at Hovedcitanten, — hvad der er in confesso — efterat Kontracitanterne havde nægtet denne Tilbagelevering, har søgt at faa Bogen ombyttet med en anden Sparekassebog med et mindre Paalydende, samt da derhos Kontracitanterne endelig ikke nærmere have godtgjort Rigtigheden af deres Anbringende om Omfanget og Beskaffenheden af den Hovedcitanten efter deres Formening paahvilende Forpligtelse, findes Hovedcitanten at maatte frifindes for Kontracitanternes Tiltale, medens Kontracitanterne ville være at dømme til inden nedennævnte Frist under en daglig Mulkt af 10 Kr. til Kjøbenhavns Amtsfattiggasse for hver Dag, de sidde Dommen overhørig, at udlevere Hovedcitanten den omhandlede Sparekassebog.

Sagens Omkostninger saavel i Hoved- som i Kontrasagen findes efter Omstændighederne at burde ophæves i begge Instantser. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 345. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Niels Christian Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Pengeafpresning og Overtrædelse af Straffelovens § 107.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 November 1893: Arrestanten Niels Christian Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Tvermoes, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian Pedersen til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Niels Christian Pedersen for Pengeafpresning og Overtrædelse af Straffelovens § 107 anlagte Sag sigtes han for Natten mellem den 28 og 29 Juni d. A. at have gjort sig skyldig i saadant Forhold overfor Uhr- og Instrumentmager Viggo Anastatius Gerion Høegh og Syerske Ellen Pettersson. Disse have herom edelig forklaret følgende: Da Høegh den ommeldte Nat mellem Kl. 12 og 12¹/₂ spadserede paa Østervold i Retning mod Sølgade sammen med Syerske Pettersson, som han kort forinden havde truffet paa Gaden, kom en noget lurvet udseende Person, som de beggø med Bestemthed have gjenkjendt i Arrestanten, løbende efter dem, og da han naaede

dem, greb han bagfra Høegh i Nakken, idet han samtidig udtalte, at han var Politimand, at de ikke maatte gaa sammen paa Volden, at Syerske Pettersson var en „Ludder“ og et løsagtigt Fruentimmer, og at de skulde med paa Stationen, men at han dog ogsaa kunde lade Naade gaa for Ret, hvis Høegh vilde betale ham nogle Penge. Han greb derhos Syersken i Armen og ytrede til hende, at hun var anholdt, men hun, der ikke vil have fæstet Lid til Arrestantens Foregivende om at være Politimand — hvad Høegh ej heller vil have gjort — rev sig løs og løb sin Vej, efter sin Forklaring af Frygt for at lide Overlast.

Om hvad derefter passerede har Uhrmager Høegh afgivet følgende Forklaring: Efter at Syersken havde fjernet sig, bibragte Arrestanten ham med knyttet Haand et Par Slag for Brystet og paa Armen, hvilke Slag efter hans Forklaring dog ikke have efterladt sig synlige Mærker eller andre Følger, og efter hans Opfattelse ikke tilsigtede at bevæge ham til at betale Arrestantens Penge, men kun at forhindre ham i at sikre sig Arrestantens Person, indtil Hjælp kom til Stede. Da Høegh nu raabte paa Politi, løb Arrestanten sin Vej i Retning af Østerbro, hvorpaa Høegh gik ned ad Volden ved Sølvgade, hvor han traf Politibetjentene Nr. 231, Olsen og 513, Hansen, til hvem han gjorde Anmeldelse om det passerede. Saavel Høegh som de nævnte Betjente have derhos edelig forklaret, at Betjentene samme Nat Kl. ca. 12 $\frac{1}{2}$ efter sket Anmeldelse fulgte med Høegh op paa Østervold og videre henad samme i Retning af Østerbro, at de, da de vare komne hen til Enden af Volden, mødte Arrestanten, der kom gaende op ad Voldskraaningen, og at Betjentene her paagreb Arrestanten, efter at Høegh havde gjenkendt ham som den Person, der kort forinden havde forsøgt at afpresse ham Penge.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i det ham paasigtede Forhold og overhovedet nægtet at have været paa Østervold den omhandlede Nat, forinden han umiddelbart før sin Paagribelse gik op ad Voldskraaningen, samt paastaet, at han da kom fra en Beværtning i Viborggade ad Strandpromenaden og Østerbrogade. Til denne Forklaring, der er ubestyrket, findes der imidlertid ikke at kunne tages noget Hensyn, og da Uhrmager Høegh og Syerske Pettersons fornævnte beedigede Forklaringer, særlig ogsaa for Identitetsspørgsmaalets Vedkommende, ere bestyrkede ved Sagens øvrige Oplysninger, maa det ansees for tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten den omhandlede Nat overfor Høegh og nævnte Syerske har udgivet sig for Politimand og truet dem eller dog Syersken med Anholdelse for paa denne Maade at afpresse Høegh Penge.

Forsaavidt Arrestanten endvidere sigtes for ved forskellige andre Lejligheder at have gjort sig skyldig i lignende Forhold i østre Anlæg, kan han derimod ikke mod sin Benægtelse ansees

for overbevist herom. Arrestanten er født den 26 September 1862 og bl. A. anset ifølge Rettens Domme af 22 Februar 1879, 4 Februar 1882 og 23 December samme Aar henholdsvis efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 15 Rottingslag, efter dens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter dens § 230, første og andet Led, jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 6 Juli 1885 efter Straffelovens § 237, jfr. § 47, sammenholdt med § 231, 1 Stk., samt for Overtrædelse af den for Birket gjældende Politivedtægts § 4, jfr. Lov af 4 Februar 1871 § 6 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ifølge nærværende Rets Dom af 14 August 1886 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at ansee efter Straffelovens §§ 245 og 107 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i et Aar.

Tirsdagen den 13 Februar.

Nr. 373. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Johan Henrik Drastrup (Def. Hindenburg),

der tiltales for Fornærmelser mod Politiet og Politiuorden.

Vordingborg Kjøbstads Extrarets Dom af 8 November 1893: Arrestanten, Bagersvend Johan Henrik Drastrup, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger derunder Salarium til Aktor, Prokurator Petersen, og Defensor, Sagfører Schwensen, 10 Kr. til hver.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 December 1893: Arrestanten Johan Henrik Drastrup bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og til Vordingborg Kjøbstads Politikasse bøde 10 Kr. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Jacobsen og Leth for Overretten betaler Arrestanten 15 Kr. til hver.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Polituorden, bliver Sagen at afvise fra Høiesteret, da den Bøde, som ifølge Lovgivningen kan idømmes for denne Forseelse, er under summa appellabilis. Forøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Sigtelsen for Polituorden afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johan Henrik Drastrup til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærstående fra Vordingborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Johan Henrik Drastrup for Fornærmelser mod Politiet og Polituorden. Hvad den sidstnævnte Del af Tiltalen angaar, kan det ikke, som i Underretsdommen antaget, mod Arrestantens Benægtelse ansees bevist, at han har raabt og støjet paa Gaden i Vordingborg, hvorimod det ved Arrestantens egen Forklaring, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er godtgjort, at han, som i bemeldte Dom anført, den 4 Oktober d. A. sammesteds har udvist uanstændig Opførsel ved efter at have taget sine Frakkeskjeder til Side at bukke sig og klappe paa sin Bagdel. Det er endvidere ved de under Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer mod Arrestantens Benægtelse godtgjort, at han, da Politifuldmægtig Wilhjelm og Politiaassistent Westergaard, der begge bar Uniformskaskjet, strax, efterat det foran Anførte var passeret, kom tilstede, og da Fuldmægtig Wilhjelm havde opfordret ham til at følge med til Politikontoret — hvad Arrestanten uden Vægning gjorde — dels undervejs betegnede de nævnte Politifunktionærer som „saadanne Karle“, dels, efterat de vare komne ind i Arresthuset, udskjældte Fuldmægtig Wilhjelm for „en Æsel“ og for „en Kamel“, der var vigtig for den Guld-snor, han havde om Hatten. Arrestanten, der er født den 17 November 1842, er mange Gange tidligere straffet bl. A. ifølge

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 16 Oktober 1875 efter Straffelovens § 100 og 101, jfr. § 39 og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, samt Frdn. 10 Decbr. 1828 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Juli 1881 efter Straffelovens § 100, jfr. §§ 98 og 101, samt Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 Decbr. 1828 § 13, jfr. 11, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Bregentved-Gisselfeld Birks Extrarets Dom af 22 December 1881 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98 og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. 5, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Oktober 1883 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, med lige Arbejde i 1 Aar, saaledes at deri var indbefattet den Straf, han iøvrigt havde forskyldt efter samme Lovs § 101 og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. §§ 2 og 5, ifølge Høiesterets Dom af 28 Oktober 1892 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ifølge Vordingborg Kjøbstads Extrarets Dom af 30 Juni d. A. efter Straffelovens §§ 100 og 101, Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 § 10 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte — og med Bemærkning, at Arrestantens Forklaring om ikke at have vidst, at Fuldmægtig Wilhelm og Assistent Westergaard vare Politifunktionærer, efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa forkastes — vil Arrestanten nu være at ansee efter Straffelovens § 101, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt i Medfør af den under 23 December 1871 udfærdigede Politivedtægt for Vordingborg-Nyraad Kjøbstad § 4, jfr. Lov 4 Februar 1871 § 6, med en Vordingborg Kjøbstads Politikasse tilfaldende Bøde af 10 Kr.

Nr. 379.

Advokat Hindenburg

contra

Ane Marie Jensen, Christensens fraskilte Hustru
(Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 24 November 1893: Arrestantinden Ane Marie Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt betale Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Prokurator Langballe,

10 Kr., og til Defensor, Kancelliraad Bredstrup, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 December 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærene til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. for Førstnævnte og 10 Kr. for Sidstnævnte. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ane Marie Jensen, Christensens fraskilte Hustru, til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestantinden Ane Marie Jensen, Christensens fraskilte Hustru — der er født i Aaret 1840 og tidligere, foruden en Gang for Overtrædelse af Straffelovens § 248 samt Betleri, har været straffet tre Gange for Tyveri, tildels i Forbindelse med Betleri og senest ifølge Høiesterets Dom af 20 Marts 1891 efter bemeldte Lovs § 231, første Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorefter hun ifølge Nørhald m. fl. Herreders Politirets Dom af 27 April sidstleden har for Betleri været anset med simpelt Fængsel i 10 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun afvigte 9 November om Eftermiddagen, da hun kom gaaende ad Landevejen gennem Hinge og fik Øje paa en paa Gaardmand Peder Lassen Pedersens Markvej indenfor Landevejsgroften henstaaende, bemeldte Pedersen tilhørende Trillebør — som Pedersen tidligere paa Eftermiddagen havde bragt ud til det nævnte Sted, for at en Bager, der ventedes at ville komme kjørende ad Landevejen, i den kunne aflægge nogle Brød til Pedersen, der til den Ende havde i Trillebøren lagt et Hestedækket til at svøbe om Brødene

— har fra Trillebøren taget det nævnte Dækken i den Hensigt at beholde det og bragt det til sit Hjem, hvor hun lagde det paa sin Seng som Overdyne. Dækkenet er bragt tilstede under Sagen og, efter at være vurderet til 1½ Kr., udleveret til Ejeren, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. For sit ommeldte Forhold vil Arrestantinden være at ansee for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdømmen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 349. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Peter Nielsen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 18 Oktober 1893: Arrestanten Peter Nielsen bør hensættes til Tugt-
husarbejde i 6 Aar, og Arrestantinden Nikoline Kristine Johansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; saa bør de og in solidum betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 November 1893: Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Peter

Nielsen til Høiesteretssagførerne Salomon og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instants tillige angik en anden Tiltalt, Nicoline Christine Johansen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, tiltales Arrestanten Peter Nielsen for Tyveri. Den 25 August d. A. anmeldte Husmand Niels Christian Andersen af Hallund Hede til Sognefogden, at der den foregaaende Dag, medens han var fraværende paa Høstarbejde i Ø. Hæbelstrup, og hans Hus, der er beliggende tæt op til Vejen imellem Hallund og Øster-Brønderslev, og hvori han paa den Tid boede alene, var afaaset med en for Indgangsdøren anbragt Hængelaas, var sket Indbrud og frastjaalet ham nogle Klædningsstykker m. v., der havde beroet i hans uafaaede Kiste, og som han til en den 31 s. M. optagen Politirapport nærmere har angivet at udgjøre et Par Benklæder, en Bomuldsbluse, et Par Strømper og et gammelt Skjørt, tilsammen af Værdi Kr. 7.25, samt en lille Haandlampe af Værdi 75 Øre og 6 Hønsæg, idet han i Henhold til de ham af en Nabokone meddelte Oplysninger henlede Mistanken for dette Tyveri paa Arrestanten og den i første Instants medtiltalte Nicoline Christine Johansen, og under den derefter imod disse indlede Uundersøgelse har den Sidstnævnte tilstaaet, at hun har været delagtig i det heromhandlede Tyveri, i hvilken Henseende hun har afgivet en Forklaring, der i det væsentlige gaar ud paa Følgende:

Den 24 August d. A. var hun og Arrestanten, med hvem hun i henved 4 Aar har levet sammen uden at være gift med ham, gaaet til Øster-Brønderslev for hos Sognepræsten at erholde nærmere Oplysning om, hvorledes de havde at forholde sig for at blive gifte, og da de ikke traf Præsten hjemme, begave de sig paa Tilbagevejen til deres Hjem paa Hallund Hede. Ankomne til Niels Chr. Andersens Hus gik de, efterat Arrestanten paa Spørgsmaal desangaaende havde af Nicoline faaet at vide, hvem der boede i dette, hen til Huset, og efterat have set, at Huset var afaaset, og at der ingen var hjemme sammesteds, opbrød Arrestanten, uden at de forud havde truffet nogen Aftale om at benytte Lejligheden til at begaa Tyveri i Huset, og uden at hun saa hvilket Redskab, han benyttede dertil, Indgangsdøren til Huset ved at udrydde Stabelen, hvori Hængelaasen var anbragt over en i Døren anbragt Krampe, og gik ind i Huset, medens hun, foruden at hun i nogen Tid var inde i Forstuen for at se, hvad Arrestanten foretog sig, hvad hun dog ikke

kunde, da Arrestanten havde lukket Døren imellem Forstuen og Stuen, iøvrigt efter Arrestantens Opfordring forblev udenfor for at holde Vagt og advare ham, dersom nogen maatte nærme sig. Da hun nu, medens hun stod udenfor Huset, saa den i Nærheden boende Niels Chr. Jensens Hustru, hvem hun kjender, komme trækkende med en Ko paa Vejen øst fra henimod Huset, meddelte hun dette til Arrestanten med Tilføjende, at han skulde skynde sig at komme ud, hvorhos hun, da Arrestanten, der havde ladet Indgangsdøren staa aaben, kun svarede, at hun skulde tie stille, lukkede Døren til, for at Jensens Hustru ikke skulde blive opmærksom paa, at der var nogen inde i Huset. Hun gik derpaa hen og satte sig i Vejgrøften, hvor hun blev siddende, indtil Jensens Hustru, med hvem hun i forbigaaende vexlede nogle Ord, var passeret forbi, hvorefter hun langsomt gik hen ad Vejen i østlig Retning. Arrestanten kom snart efter ud af Huset, og saae hun, der ikke var kommen ret langt fra dette, at han lukkede Døren og igjen bankede den udtagne Stabel ind i Dørstolpen, hvorefter han gik hen til hende medførende en Pakke, der indeholdt de ovenfor anførte, af Niels Chr. Andersen som stjaalne angivne Gjenstande, hvilke hun kunde indse, at han — hvad han iøvrigt ogsaa paa hendes Spørgsmaal erkjendte — havde tilvendt sig i Huset. De fulgtes nu ad til deres Hjem, idet hun en Del af Vejen bar Pakken indsvøbt i sit Shawl, og efter Hjemkomsten gjemte Arrestanten de stjaalne Genstande — med Undtagelse af Æggene, som de fortærede — i nogle paa Marken tæt ved deres Bolig staaende Havreneg, men da Sognefogden den næste Dag havde været hos dem og sigtet dem for Tyveriet, bleve de efter hendes Forslag enige om at levere de stjaalne Sager tilbage, hvad derefter ogsaa skete, idet hun den paafølgende Nat bar disse — undtagen Æggene, der, som meldt, vare blevne fortærede, og Lampen, som hun ikke kunde finde — hen til Bestjaalnes Hus og henkastede dem udenfor Døren, hvor Niels Chr. Andersen ogsaa efter sin Forklaring fandt dem den næste Morgen.

Arrestanten har vedgaaet, at han den 24 August d. A. sammen med fornævnte Nicoline Christine Johansen har været i Øster-Brønderslev for at tale med Præsten og om Eftermiddagen er i Følge med hende gaaet tilbage til deres Hjem, hvorved de kom forbi Niels Chr. Andersens Hus; men han har benægtet at have begaaet eller haft nogen Del i det heromhandlede Tyveri, idet han derhos tillige har benægtet, at han paa den paagjældede Tur var inde i Andersens Hus, endsige at han skaffede sig Adgang til samme ved at opbryde Døren, samt at han paa Hjemvejen havde nogen Pakke i Hænderne eller under Armen. Det er imidlertid af ovennævnte Niels Chr. Jensens Hustru, Else Marie Petrea Nielsen edelig forklaret, at hun, medens hun den 24 August d. A. om Eftermiddagen opholdt sig umiddelbart

udenfor sit Hus, der ligger omtrent 150 Alen nordost for Niels Chr. Andersens Hus, saae, at der kom en Mandsperson og et Fruentimmer, i hvilken sidste hun gjenkjendte Nicoline Christine Johansen, medens hun ikke kjendte Mandspersonen, der imidlertid efter hendes Formening maatte være den Person, som, efter hvad hun vidste, levede sammen med Nicoline, gaaende paa Vejen fra Brønderslev til Hallund i østlig Retning henimod Andersens Hus. Omtrent en $\frac{1}{4}$ Time senere gik Vidnet ad den samme Vej i vestlig Retning trækkende med sin Ko, og da hun nærmede sig Andersens Hus, saae hun, at Nicoline stod umiddelbart udenfor Husets Dør, hvorfra hun, da Vidnet kom endnu nærmere, gik hen og satte sig i Vejgrøften, Idet Vidnet derpaa passerede forbi Nicoline, ytrede denne, at hun havde sat sig, fordi hun, der havde været i Brønderslev, var træt, og da Vidnet, idet det passerede forbi Huset, lagde Mærke til, at Laasen og Krampen for Husets Dør, der var lukket til, vare aftagne, og Vidnet, som meldt, umiddelbart i Forvejen havde set Nicoline staa lige op ad Døren, fattede hun Mistanke om, at der var noget galt paa Færde, og vedblev derfor, idet hun trak videre vest paa med Koen, at holde Øje med Huset. Det varede da heller ikke længe, førend hun saae den Mandsperson, hun kort forud havde set i Følge med Nicoline, komme ud af Døren med en Pakke i Hænderne, som han imidlertid strax kastede fra sig for at have Hænderne frie til atter at anbringe Hængelaasen og Haspen, som han formentlig havde udrevet for at faa Døren oplukket, og da dette var gjort, tog Personen igjen Pakken og gik hen ad Vejen øst efter, hvor Nicoline, der strax efter, at Vidnet var gaaet fra hende, havde rejst sig og var gaaet hen ad Vejen, stod og ventede paa ham omtrent 150 Alen fra Huset. Endvidere har Husmand Jens Christensens Hustru, Else Larsdatter af Hallund Hede, edelig forklaret, at hun den titnævnte Eftermiddag, medens hun opholdt sig i sit Hjem, der ligger godt og vel 300 Alen øst for Andersens Hus og omtrent 40 Alen fra Brønderslev-Hallund Vejen, blev opmærksom paa, at Nicoline Christine Johansen, som hun nøje kjender, stod ude paa Landevejen og saae i vestlig Retning, som om hun ventede paa nogen, og at Vidnet da ved ligeledes at se hen i samme Retning saae, at en Person, i hvem hun med Sikkerhed gjenkjendte Arrestanten, kom gaaende vest fra med en Pakke under Armen, og, da han havde naaet Nicoline, gik videre i Forening med hende, idet han fremdeles bar den paagjældende Pakke. Det er derhos af et tredie Vidne, Husmand Niels Christian Christensens Hustru, Marie Christensen, edelig forklaret, at hun, medens hun den paagjældende Eftermiddag opholdt sig udenfor sit Hus, der ligger omtrent 100 Favne øst for Andersens Hus og i Nærheden af de to ovennævnte Vidners Hjem, lagde Mærke til, at der umiddelbart udenfor Bestjaalnes Hus opholdt sig et Fruentimmer, der

gik frem og tilbage udenfor Huset og nogle Gange bukkede s g til Jorden samt gik hen til Husets Dør, af hvilken det forekom hende, at Fruentimmeret gik ind, da Vidnet pludselig tabte hende af Syne, samt at Vidnet, der ikke reflekterede videre herpaa, da hun troede, at det var en Pige, der i Andersens Fraværelse førte Tilsyn med dennes Hus, vel omtrent $\frac{1}{4}$ Time senere saae Nicoline Christine Johansen og Arrestanten, hvem hun begge kjender godt, gaa sammen forbi paa Landevejen i østlig Retning, Arrestanten bærende en Tøjpakke under Armen. Endelig har Husmand Ole Chr. Nielsen forklaret, at han den titnævnte Eftermiddag, da han arbejdede paa sin Mark, talte med Arrestanten og Nicoline Johansen, der kom gaende vest fra og fortalte, at de havde været i den ovennævnte Anledning i Øster-Brønderslevs Præstegaard, og at Arrestanten vel ikke selv bar nogen Pakke, men at derimod Nicoline bar en stor Pakke, indsvøbt i et Shawl, under den ene Arm, og dette stemmer ogsaa med Nicolines Udsagn, hvorefter hun netop bar den titmeldte Pakke, da de undervejs talte med Nielsen.

Ved hvad der saaledes i det Hule er oplyst, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten — der er en tidligere mange Gange, navnlig for forskjellige Ejendomsindgreb, tiltalt og straffet Person, hvorm nærmere nedenfor — har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Indbrudstyveri hos Niels Chr. Andersen. Denne, der, som meldt, har faaet de stjaalne Gjenstande, med Undtagelse af Løpen og Æggene, tilbageleveret, har frafaldet Krav paa videre Erstatning under Sagen. Arrestanten, der er født i Aaret 1835, har tidligere, som meldt, oftere været straffet, 11. A. ifølge Høiesterets Dom af 21 November 1866 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, hvorefter han har været anset ved Overrettens Dom af 19 April 1870 efter samme Lovs § 98, jfr. § 100, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Aars og Slet Herreders Extrarets Dom af 1 August s. A. efter Straffelovens § 231, jfr. §§ 238 og 241, sidste Stykke, samt for Botleri med Tugthusarbejde i 4 Aar, ved Hellum og Hindsted Herreders Extrarets Dom af 18 Marts 1875 efter samme Lovs § 230, jfr. §§ 241 og 238, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, ved Overrettens Dom af 3 Juni 1878 efter § 232, jfr. §§ 241 og 238, med Tugthusarbejde i 4 Aar og ved Kjær Herreds Extrarets Dom af 20 November 1883 efter § 232 med samme Art af Siraarbejde i 5 Aar; han er derhos i to tidligere imod ham anlagte Sager, henholdsvis for Tyveri og Løsgænger og for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, ikkun frifunden for Aktors videre Tiltale samt ved Høiesterets Dom af 30 Juli 1883 i en mod ham for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster anlagt Sag frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Ak-

tionens Omkostninger. Arrestanten vil saaledes nu paany være at ansee efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 6 Aar.

Nr. 354. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Prince Alfred Harrigan (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksteds Politirets Dom af 8 September 1893: Arrestanten Prince Alfred Harrigan af Plantagen „Anguilla“ bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage, hvorhos han vil have at betale denne Sags Omkostninger og i Erstatning til Skolelærer Jacobs af „Friedensfeld“ D. 11, 10 Cts. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 14 Oktober 1893: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 120 Dage, og at den Skolelærer Jacobs tilkjendte Erstatning bortfalder. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Prince Alfred Harrigan til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Frederiksteds Politirets Dom af 8 September 1893 er Arrestanten Prince Alfred Harrigan — der er født her paa Øen den 13 Oktober 1865 og ved Christiansteds Politirets Dom af 17 Oktober 1888 anset med Straf af 60 Dages Tvangsarbejde for Tyveri, hvorefter han ved Høisterets Dom af 14 Marts 1892, efter ved Underrettens Dom at være anset med Straf af 1 Aars Forbedringshusarbejde for Forsøg paa Falsk og ved nærværende Rets Dom med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 10 Gange 48 Timer efter Lovgivningens Analogi for sit uforsvarlige Forhold ved uden Bemyndigelse at underskrive sin Faders Navn, blev frifunden for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger — for Tyveri anset med Straf af 90 Dages Tvangsarbejde, og er denne Dom efter Domfældtes Begjæring og tillige fra det Offentliges Side indanket her for Retten. Sagens Omstændigheder ere følgende: Tidligt i Foraaret 1892 anmeldte Max Plaskett, da af Plantagen „Rose Hill“, at der var ham frastjaalet et Gulduhr med Sølvkjæde, hængende paa Væggen i hans Dagligstue i Huset paa nævnte Plantage, og den 9 Juni d. A. anmeldte han, at han havde set Kjæden i Planter Smothergills Besiddelse, og at denne havde erklæret, at han havde erhvervet den kort før Julen 1892 fra Arrestanten, der samtidigt havde falbudt et Gulduhr. Efterat Arrestanten i det første, den 12 Juni d. A. afholdte Forhør, havde udsagt, at han i den Tid, han gjorde Arbejde paa „Rose Hill“, havde købt Uhret og Kjæden af en sammesteds arbejdende Person ved Navn Thomas David for D. 3, tilstod han i Forhøret den 14 s. M., at han en Dag, medens han arbejdede paa „Rose Hill“, blev af Plasketts Hustru kaldt op i Huset, hvor han var hende behjælpelig med at flytte et Bord, at han ved denne Lejlighed saae Uhret og Kjæden hængende paa Væggen, og at han da tilegnede sig disse Gjenstande. I Forhøret den 16 s. M. fragik Arrestanten imidlertid atter denne Tilstaelse, idet han vendte tilbage til sin første Forklaring om at have købt Uhret og Kjæden af Thomas David, og denne Forklaring har han siden stedse fastholdt; som Motiv for Tilstaelsen har han angivet Frygt samt Haab om at blive løsladt, hvis han tilstod. Kjæden afhændede Arrestanten kort før Julen 1892 til Planter Smothergill, af hvem han fik i Bytte en anden Kjæde foruden et kontant Beløb, efter Smothergills Forklaring D. 1.50, efter Arrestantens D. 1. Den fra Smothergill erhvervede Kjæde solgte han til en Trediemand for D. 0.85. Uhret gav han til Reparation til en Uhrmager, og blev det efter Arrestantens Begjæring den 29 April d. A. solgt ved offentlig Auktion for D. 10, hvilket Beløb anvendtes dels til at betale Uhrmageren, dels til at fyldestgjøre anden af Arrestanten skyldig Gjæld. Køberen var en Skolelærer Jacobs, der foruden de D. 10 betalte D. 1.10 i Omkost-

ninger, og har paastaet sig D. 11.10 erstattet af Arrestanten. Saa vel Uhret som Kjæden, tilsammen vurderet til D. 20, ere komne tilstede og udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning for Afsavn. Da intetstomhelst er fremkommet, som kunde svække Paalideligheden af den af Arrestanten i Forhøret den 14 Juni d. A. afgivne Tilstaaelse — i hvilken Henseende maa mærkes, at Thomas David, der forøvrigt er angivet at være en noget aandssvag Person, med Bestemthed har benægtet at have havt noget med Tyveriet at gjøre, og at intet er fremkommet imod ham — medens paa den anden Side Paalideligheden skjønnes styrket derved, at de faktiske Omstændigheder, under hvilke Arrestanten har tilstaaet at have begaaet Tyveriet, efter det Oplyste maa antages virkelig at have foreligget, skjønnes det ved Politiretsdommen retteligen antaget, at der efter Lovens 1—15—1 ikke kan tillægges Fragaelsen af Tilstaaelsen nogen Vægt, hvorhos endnu skal anføres, at ligesom efter Forhørsdommerens Udsagn Arrestantens Forklaringer ere vakkende og upaalidelige, idet han ofte aabenbart lader, som om han har Vanskelighed ved at forstaa tydelige Spørgsmaal og svarer Ja og Nej iflæng, saaledes frembyder Forhøret flere specielle Beviser herfor, saaledes hans Forklaring om at have tabt den fra Smothergill tilbyttede Kjæde, og hans Forklaring i Henseende til Opbevaringsstedet for hans Kuffert, medens han arbejdedepaa „Rose Hill“, samt den af ham efter 2 Deponenters Udsagn givne Fremstilling af at have kjøbt Uhret i Frederiksted. For sit Forhold vil Arrestanten, der, som anført, ved Politiretsdommen er anset med 90 Dages Tvangsarbejde, være at ansee efter Frdg. 11 April 1840 § 1, kfr. Andg. 6 Januar 1852 § 2 Nr. 2 og 3, med en Straf, der under Omstændighederne skjønnes passende at kunne fastsættes til Tvangsarbejde i 120 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger efter Politiretsdommens Bestemmelse. Naar Politiretsdommen derhos har tilpligtet Arrestanten i Erstatning til Skolelærer Jacobs at udrede D. 11.10, bemærkes det, at denne Erstatningspaastand som fremsat af en ved Forbrydelsen ikke direkte forurettet Person ikke kan gjøres til Gjenstand for Paakjendelse under nærværende Sag.

Nr. 377. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Frederik Søren Petersen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 25 November 1893: Arrestanten Frederik Søren Petersen bør straffes med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch og Defensor, Prokurator Nissen, 8 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 December 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Wolff og Seidelin for Overretten betaler Arrestanten Frederik Søren Petersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Søren Petersen til Høiesteretssagførererne Salomon og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts-Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Frederik Søren Petersen, der er født den 14 Juli 1850 og tidligere har været straffet ifølge Kallundborg Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Januar 1888 i Medfør af Straffelovens § 202 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og ved samme Kjøbstads Politirets Dom af 24 Januar 1889 i Medfør af Lov 3 Marts 1860 § 3 med 36 Dages Tvangsarbejde, samt ved Arts-Skippinge Herreders Extrarets Dom af 13 December 1892 i Medfør af Straffe-

lovens § 228 med 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød — aktioneret for Tyveri, og er det ved Arrestantens med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 15 November d. A. i et af fhv. Høker Peder Hansen beboet Gjæstekammer i Viskende Kro, hvortil Adgangen var fri, har tilegnet sig en paa en i Kammeret staaende Stol henliggende, bemeldte Hansen tilhørende, til 2 Kr. 75 Øre vurderet Uldtrøje. For dette sit Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 230, 1 Stykke, med en Straf, der ved den indankede Dom passende findes bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 14 Februar.

Nr. 378. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Hans Peder Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Holbæk Kjøbstads Extrarets Dom af 2 December 1893: Arrestanten Hans Peder Pedersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Christensen, og Defensor, Sagfører Ohlmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Januar 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Meyer, betaler Arrestanten Hans Peder Pedersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte Hans Peder Pedersen til Høiesteretssagførerne Jensen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holbæk Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Peder Pedersen — der er født den 5 Oktober 1865, og som tidligere er anseet ved nærværende Rets Dom af 8 Juli 1884 efter Straffelovens §§ 228, 253 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Krigsrets Dom, afsagt ved Ingeniørregimentet den 29 Oktober s. A. og allerhøjest stadfæstet den 10 November næstefter, efter Straffeløven for Krigsmagten § 84 og efter almindelig borgerlig Straffelovs §§ 230, 1 Stk., 251, 253, 257 og 275, jfr. § 270 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 17 Oktober 1885 efter Straffelovens § 231, 1 Stk, 251 og 257 med lige Arbejde i 18 Maaneder, ved Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 5 April 1887 efter Straffelovens § 253 og Lov 3 Marts 1860 § 2, jfr. § 1, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Høiesterets Dom af 2 August 1888 efter Straffelovens § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 Juli 1889 efter Straffelovens § 232, jfr. tidels § 64, for 4 Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med lige Arbejde i 2½ Aar — tiltalt for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Under et Ophold i Holbæk, hvor han logerede hos en Gjæstgiver, frastjal Arrestanten den 16 Oktober sidstleden tvende Medlogerende Malersvendene Oluf Carl Nielsen og Heinrich Laurits Hagel henholdsvis en til 20 Kr. vurderet Klædning, bestaaende af Jakke, Vest og Benklæder med deri værende 70 Øre, og en til 3 Kr. vurderet Overfrakke med et deri værende Beleb af ca. 1 Kr. 50 Øre. De nævnte Klædningsstykker, der laa frit fremme i et Værelse, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang, solgte han med Undtagelse af Overfrakken og begav sig derpaa til København. Her bestemte han sig paany til at stjæle og tilegnede sig den 19 s. M. fra en Vogn paa Grøntorvet ved Ørstedsparken en paa Kuskesædet henliggende, til 14 Kr. vurderet Overfrakke, tilhørende Gartner A. F. Schønning, Dagen efter fra Ekviperingshandler N. J. Nielsen en til 9 Kr.

vurderet Kappe, der hang som Skilt paa Muren udenfor dennes Butik, og den 23 s. M. fra en Vogn, der holdt paa Kulturvet, en til 6 Kr. vurderet Vinterfrakke tilhørende Gaardjer Th. Johansen, hvilke Koster han havde pantsat, da han sidstnævnte Dag blev anholdt. Med Undtagelse af de kontante Beløb ere samtlige stjaalne Gjenstande skaffede tilveje og udleverede til de Bestjaalne, som have frafaldet Erstatning. Foruden at begaa disse Tyverier har Arrestanten ved den 16 Oktober sidstleden at tage til Kjøbenhavn uden indtil sin Anholdelse den 23 s. M. at melde sig paa Politikamret overtraadt et ham, efter Udtaaelsen af den ham senest idømte Straf, til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige hjemsendte Personer med sædvanlig Straffetruel den 31 Marts 1891 givet Tilhold. For disse Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 232 for 5 Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, og den valgte Straf af Tugthusarbejde i 3 Aar findes passende.

Nr. 380.

Advokat Halkier

contra

Sophie Mathilde Schuchard (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 December 1893: Arrestantinden Sophie Mathilde Schuchard bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler

Tiltalte Sophie Mathilde Schuchard til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, under hvilken Arrestantinden Sophie Mathilde Schuchard tiltales for Tyveri, er det ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at hun den 1 November d. A. har frastjaalet Helene Johanne Christine Madsen et til 2 Kr. vurderet Par Sko, der stod frit fremme i Bestjaalnes Værelse, i hvilket Arrestantinden havde indfunden sig for at besøge en Mandsperson, med hvem Bestjaalne boede sammen. Arrestantinden, der er født den 15 December 1860, er bl. A. anset: ved Rettens Dom af 3 Maj 1879 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvilken Straf var fuldstændig udstaaet den 1 Juni nævnte Aar, og senest: ved Rettens Dom af 8 Juli d. A. efter Straffelovens § 228 ligeledes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Medfør af Ovenstaaende vil Arrestantinden nu være at ansee efter Straffelovens § 230, 1 Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Nr. 369. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Anna Marie Magdalene Breil (Def. Lunn),

der tiltales for Forsøg paa Vold samt Fornærmelser mod en Politibetjent i Funktion samt Polituorden, eventuelt tillige for den i Straffelovens § 180 ommeldte Forbrydelse.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 17 Oktober 1893: Arrestantinden Anna Marie Magdalene Breil bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør hun og udrede alle af denne Sag lovligten flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 December 1893: Arrestantinden Anna Marie Magdalene Breil bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Kaas, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver: At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anna Marie Magdalene Breil til Høiesteretssagførerne Shaw og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Anna Marie Magdalene Breil, der er født den 9 April 1871 og gjentagne Gange har været straffet for Ejendomsforbrydelser og for mod Politiets Advarsel at have søgt Erhverv ved Utugt bl. A. ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 Juli 1889 efter Straffelovens §§ 228 og 180 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og senest ifølge Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 8 Maj d. A. efter Straffelovens § 236 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende fra bemeldte Birks Extraret hertil indankede Sag for Forsøg paa Vold samt Fornærmelser mod en Politibetjent i Funktion samt Politiuorden, eventuelt tillige for den i Straffelovens § 180 ommeldte Forbrydelse, og er det i saa Henseende ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun den 25 September d. A., da en uniformeret Politibetjent anholdt hende paa en Trappegang i en Ejendom paa Frederiksberg som mistænkt for at søge Erhverv ved Utugt og opfordrede hende til at følge med ham paa Politistationen, har vægret sig herved, saaledes at Betjenten maatte anvende Magt for at faa hende afsted, og under Transporten hen ad Gaden skreget op, saaledes at hun samlede Opløb, samt brugt forskjellige gemene Talemaader og fornærmelige Sigtelser og Skjældsord overfor Betjenten, hvorhos hun

truede denne med Vold, hvis han ikke slap hende og forsøgte at slaa og bide ham, hvad dog ikke lykkedes hende. Hvad angaar Sigtelsen mod Arrestantinden for Overtrædelse af Straffelovens § 180 — for hvilken Forbrydelse det maa antages at være Aktionsordrens Mening at sætte hende under Tiltale, uanseen at Tiltalen forsaavidt kun betegnes som eventuel — fremgaar det af de foreliggende Oplysninger, derunder Arrestantindens egen Erkjendelse, at hun i ca. 14 Dage forinden hendes Anholdelse under nærværende Sag har, medens hun opholdt sig paa Frederiksberg, ernæret sig ved at drive Utugt for Betaling. Da Arrestantinden imidlertid, efter senest den 25 Marts 1889 til Kjøbenhavns Polities Advarsels-Protokol for løsagtige Fruentimmer at være under sædvanlig Straffetrusel advaret mod at søge Erhverv ved Utugt og derefter for Overtrædelse af denne Advarsel at være bleven anset ved den foran omtalte Dom af 20 Juli s. A., ikke efter udstaaet Straf er overensstemmende med § 4 i Lov om Foranstaltninger til at modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse af 10 April 1874 paany bleven advaret mod at søge saadant Erhverv, hvorimod det under 8 August 1889 af Kjøbenhavns Politi er bleven hende betydet, at hun fra nævnte Dato at regne var indskrevet i Politiets Protokol over offentlige Fruentimmer, vil der ikke kunne blive Spørgsmaal om nu at ansee hende efter Straffelovens § 180. I Henhold til det ovenanførte vil Arrestantinden være at ansee efter Straffelovens §§ 100 og 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvori tillige er indbefattet den Straf, som hun har forskyldt for Overtrædelse af § 4 i Politivedtægten for Frederiksberg Kommune af 27 Juli 1885, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken hun er anset efter Straffelovens § 100, jfr. tildels § 46 og § 180, kfr. Lov 10 April 1874 § 4, samt Lov 4 Februar 1871 § 6, jfr. den citerede Bestemmelse i Politivedtægten med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, være at forandre.

Nr. 375. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Julius Larsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 December

1893: Arrestanten Julius Larsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Lehmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Julius Larsen til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Julius Larsen for Tyveri anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om dels at have i Tidsrummet fra den 5 til den 14 f. M. i 3 Gange frastjaalet Vært-husholder Søren Christian Frederiksen, Bybud Hans Jørgensen og Student Johannes Jørgensen henholdsvis en Vinterfrakke, en Figurfrakke og en Sommerfrakke, hvilke til ialt 19 Kr. vurderede Klædningsstykker beroede frit fremme i Lokaler, hvor han i lovligt Ærinde var tilstede, eller hvortil han havde ubindret Adgang, og Student Jørgensen tillige et Par Handsker og et Cigarrør af samlet Værdi 1 Kr. 50 Øre, der laa i den stjaalne Sommerfrakkes Lommer, dels at have den 11 f. M. svingagtigt pantsat et Bordtæppe og 2 Olietrykbilleder af samlet Værdi 5 Kr., hvilke Gjenstande henhørte til Inventariet i et Værelse, som Arrestanten ugevis havde lejet af Mariane Jensen, Skrædersvend Berge Hustru. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, der er født den 6 Juli 1853 og senest anset: ifølge Høiesterets Dom af 29 Oktober 1891 dels i Medfør af Straffelovens § 64 efter dens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, dels efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar, nu være at ansee dels efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, dels — idet Aktionsordren ikke findes at være til Hinder derfor — efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Torsdagen den 15 Februar.

Nr. 351. Høiesteretssagfører Lunn

contra

1) Peter Rudolph Rostrup, 2) August Christian Larsen og 3) Carl Julius Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for at have ladet bringe Gods om Bord i Dampskibet „Hekla“, bestemt til at indsmugles i Amerika, Nr. 1 og 3 tillige for Rømning.

Sø- og Handelsrettens Dom af 1 November 1893: De Tiltalte, Peter Rudolph Rostrup, August Christian Larsen og Carl Julius Jensen, bør straffes med simpelt Fængsel hver især i 2 Maaneder og derhos En for Alle og Alle for En udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretsprokuratorerne Tvermoes og Jacobsen, med 45 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven,

Høiesterets Dom.

Ifølge de Høiesteret forelagte, efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger havde de Tiltalte Rostrup og Jensen, inden de forlode Skibet i New York, en Samtale med Skibets Fører, hvorved de tilstode det af dem tilsigtede Smugleri, og efter at han hertil havde yttret, at de vistnok vilde blive anholdte og rimeligvis ansete med en betydelig Straf, spurgte Jensen ifølge begge disse Tiltaltes Forklaringer ham, om det ikke var det bedste for dem, at de forlode Skibet, hvilket han besvarede med et Skuldertræk, idet han tilføjede, at han skulde gjøre for dem, hvad han kunde. Da nu disse Forklaringer efter det Foreliggende findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, maa det ansees betænkeligt at forkaste disse Tiltaltes Anbringende om, at de i Skibsførerens Optræden have seet et stiltiende Samtykke til, at de forlode Skibet, og de ville herefter ikke kunne dømmes som skyldige i Rømning.

Forsaavidt det endvidere er lagt samtlige Tiltalte til Last, at de have ladet bringe Gods ombord i »Hekla« bestemt til Indsmugling i Amerika, findes der ikke i den dagjældende Lovgivning Bestemmelser, som enten ligefrem eller analogisk ville kunne hjemle Strafs Anvendelse paa et saadant Forhold.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale, medens de dog findes solidarisk at burde tilsvare Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Peter Rudolph Rostrup, August Christian Larsen og Carl Julius Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være, dog at de, een for alle og alle for een, udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Sø- og Handelsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen 60 Kroner til hver samt til Sidstnævnte for havt Udlæg 20 Kroner.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag ere Peter Rudolph Rostrup, der er født den 7 August 1855, August Christian Larsen, der er født den 31 Juli 1853, og Carl Julius Jensen, der er født den 10 September 1867, og af hvilke ingen tidligere er idømt Straf, satte under Tiltale for at have ladet bringe Gods ombord i Dampskibet „Hekla“, bestemt til at indsmugles i Amerika, og Førstnævnte og Sidstnævnte tillige for Rømning. Under Sagen er der i saa Henseende ved de Tiltaltes egne Forklaringer og det iøvrigt fremkomne oplyst følgende:

Efter at den Dampskibsselskabet „Thingvalla“ tilhørende Damper „Hekla“, med hvilken alle de 3 Tiltalte havde faret i længere Tid, og paa hvilken de ogsaa da vare ombord: Tiltalte Jensen som 2den Styrmand, Tiltalte Larsen som 3die Maskinmester og Tiltalte Rostrup som Hovmester, var afsejlet herfra den 2 August 1892 for at gaa til Norge og derfra til New York, erfarede Selskabets Bestyrelse tilfældig, idet der ved en Fejltagelse blev præsenteret en Regning paa Sprit for Selskabet, at der var bragt 6 Fade (ca. 1000 Potter) Sprit ombord, som hverken vare opførte blandt Skibets Proviant eller dets Fragtgoods, og telegraferede Bestyrelsen da den 5 August til Kristianssand til Skibets Fører derom med Anmodning om at foretage Undersøgelse underhaanden, men med Tilføjende, at det ikke vidstes, til hvem de 6 Fade vare bragte ombord, ligesom Bestyrelsen den 6 August ved en Skrivelse direkte til Selskabets Repræsentant i New York underrettede ham om, at de 6 Fade vare indsmuglede i „Hekla“, og at det nu var bragt i Erfaring, at de vare be-

stemte til Hovmester Rostrup, samt anmodede Repræsentanten om at træffe alle mulige Forholdsregler for at hindre, at de 6 Fade Sprit bleve indsmuglede i Amerika, og bevirke, at de bleve opførte paa Skibets Papirer, samt at alt kom i Orden overfor Toldvæsenet i New York. Medens Skibets Fører ikke undervejs havde kunnet opdage noget om de 6 Fade Sprit, hvorfor han vil have troet, at Meddelelsen beroede paa en Fejltagelse, lykkedes det derimod som Følge af den direkte Underretning til New York strax efter „Hekla“s Ankomst dertil ved Henvendelse til Toldvæsenet dersteds og ved Udfærdigelse af et Tillæg til Ladningsmanifestet at faa Sagen bragt i Orden, saa at den blev uden nogensomhelst Følger for Selskabet og Skibets Fører.

Overfor denne, som ligeledes strax efter Ankomsten til New York afhørte Tiltalte Rostrup om de saaledes ombordbragte 6 Fade Sprit, vedgik han, at de vare bragte hemmelig ombord for at indsmugles i Amerika, og at de Tiltalte Jensen og Larsen havde været delagtige med ham deri, men endnu samme Dag forlod derpaa Rostrup og Tiltalte Jensen hemmelig Skibet uden at vende tilbage for at undrage sig de mulige Følger af den nævnte Handling, medens Tiltalte Larsen, der da var i Land, efter at være kommen ombord igjen paa Spørgsmaal derom nægtede al Medskyld med Hensyn til de 6 Fade og derefter fik Tilladelse til at rejse tilbage med „Hekla“ hertil, hvor han først blev afmønstret, hvornæst han tog Hyre med et andet Skib. Efterat Tiltalte Rostrup imidlertid senere var vendt tilbage hertil, fremkom der i November f. A. Begjæring fra Thingvallaselakabet om, at der maatte blive indledet Undersøgelse mod ham i Anledning af hans Rømning, idet det tillige angaves, af hvad Grund han var rømt, og blev den saaledes rejste Undersøgelse, der henstod i længere Tid, fordi de to andre Tiltalte vare fraværende, rettet ogsaa mod dem, efter at det først i April d. A. var lykkedes at faa opspurgt Tiltalte Larsen, og Tiltalte Jensen derpaa i Juni Maaned ogsaa var kommen tilbage til Danmark.

Ifølge Tiltalte Rostrups Tilstaaelse havde han allerede paa „Hekla“s nærmest foregaaende Rejse i Juni til Juli 1892 hemmelig faaet 4 Ankere Sprit, som han havde kjøbt her, ombord, hvor han opbevarede dem i sit Vadskerum, hvornæst han indsmuglede dem i New York og der solgte dem med en betydelig Avance. Paa Hjemrejsen fra New York talte han dernæst til Tiltalte Larsen, om denne ikke paa den næste Rejse kunde gjemme nogle Ottinger Sprit for ham. Larsen, der efter sin egen Forklaring paa sine Rejser med „Hekla“ i de sidste ca. 2 Aar (ialt en 12 à 13) hver Gang hemmelig havde medtaget en 25 à 30 Flasker Akvavit, næstsidste Gang endog 75 Flasker, og et Par Kasser Cigarer à 8 Kr., som han indsmuglede i New York og der solgte med Fordel, svarede bejaende paa det saaledes af Tiltalte Rostrup til ham rettede Spørgsmaal med Tilføjende, at

han nok kunde have Spritten i Maskinrummet, og efter Ankomsten til Svinemünde med „Hekla“ svarede han paa fornyet Spørgsmaal af Rostrup derom, at han vilde opbevare 6 Fade. Da „Hekla“ var kommet hertil, og Tiltalte Rostrup i Tiltalte Larsens Kammer og Paahør forhandlede med den paagjældende Vinhandler om Kjøbet af Spritten, blev Larsen af Frygt for Eftersyn af 1ste Maskinmester betænkelig ved at modtage Spritten i Maskinrummet og foreslog, at de skulde rette en Opfordring til 2den Styrmand, Tiltalte Jensen, om at modtage og opbevare de 6 Fade Sprit, hvad saa skete ved Larsen, og hvad Jensen gik ind paa, idet det blev en Aftale, at de alle tre skulde dele Fortjenesten ved Salget af Spritten, som Rostrup sagde vilde blive nogle Hundrede Kroner. Tiltalte Jensen, som ikke tidligere vil have medtaget Varer til Indsmugling i New York, besluttede sig saa til desuden at medtage til Indsmugling 4500 Cigarer i Kasser, saaledes at ogsaa disse skulde sælges til fælles Fordel i New York, hvad de to andre Tiltalte tiltraadte, da han meddelte dem det, hvilket for Larsens Vedkommende dog først skete efter Afrejsen herfra. Jensen var derhos selv tilstede, da Varerne efter Aftale bleve bragte ombord om Eftermiddagen, Dagen før Skibet skulde sejle, og sørgede for deres Nedstuvning i Lasten. Desuden gik han ind paa at modtage til Opbevaring for Tiltalte Larsen 30 Flasker Akvavit, som denne for egen Regning medtog til Indsmugling, men som Larsen ikke selv kunde gjemme, fordi han forinden af Tiltalte Rostrup havde modtaget til Opbevaring i sit Lukaf 50 Flasker Akvavit, som denne sidste yderligere vilde indsmugle for egen Regning.

Ligesom de Tiltalte Rostrups og Jensens Søfartsbøger indeholdt Paategning fra det danske Konsulat i New-York om, at „Hekla“s Fører begjærte dem straffede for den 18 August f. A. at være rømte fra Skibet, og ligesom hele Undersøgelsen er foranlediget af Thingvallaselskabets Bestyrelse, der dog inden Paa-talen havde erklæret ikke at have noget Krav paa Erstatning, saaledes foreligger der, efter at Sagen er bleven paastævnet, en udtrykkelig Udtalelse fra Selskabet om, at det bestandig har været dets Mening, at Sagen skulde undersøges og forfølges til Straf baade for Smugleriets og for Rømningens Vedkommende, og bliver det uden Betydning, at denne formelle Begjæring ikke var fremkommen allerede før Aktionen dekrettedes.

Efter hvad der ved Undersøgelsen er fremkommet maa der gaas ud fra, at hverken Tiltalte Rostrup eller Tiltalte Jensen har paategnet Bemandingslisten for „Hekla“s Rejse herfra den 2 August i den dertil bestemte Rubrik udfor de to Pladser i Listen, hvorpaa de vare opførte, uden at der er Grund til iøvrigt her under Sagen at komme ind paa de Forseelser, som i saa Henseende have foreligget, men, ligesom de nævnte to Tiltalte, som omtalt, allerede tidligere havde sejlet med „Hekla“, og lige-

som de selv for Skibets to forudgaaende Rejser havde paategnet Bemandingslisterne, der ere komne tilstede, saaledes have de begge erkjendt, at de ved at sejle med Skibet herfra den 2 August f. A. vare gaaede ud fra, at deres Forhyring med Skibet henholdsvis som Hovmester og som 2 Styrmand, i hvilken Stilling de ogsaa fungerede ombord, var stiltiende fornyet, hvorfor de ogsaa uden videre paa Rejsen oppebare den dem tidligere tillagte Hyre, for hvilken de kvitterede i deres Afregningsbøger, som dog ikke vare i deres egen Besiddelse, og de ville derfor, uanseet den manglende Paategning af Bemandingslisten, blive at straffe for Rømning og i saa Henseende at ansee efter §§ 12, jfr. § 17, i Lov om Disciplin m. m. i Handelsskibe af 23 Februar 1866, sammenholdt nu med Sølovens §§ 298 og 311.

Hvad dernæst angaar samtlige de 3 Tiltaltes Forhold med hemmelig at tage Varer ombord, som vare bestemte til Indsmugling i Amerika, — hvorved bemærkes, at der i „Hekla“s Bemandingslister var optaget den Bestemmelse, at Mandskabet forpligtede sig til ikke i Skibet at medtage Varer til Forhandling, og at Overtrædelse deraf straffedes med Varernes Konfiskation og Hyrens Fortabelse samt anden Straf efter Omstændighederne — skal det bemærkes, at de Tiltaltes Forhold i saa Henseende, hvis Søloven af 1 April 1892 paa det Tidspunkt havde været traadt i Kraft, vilde have faldet ind under dens § 307, jfr. § 311. Ligesom det nemlig findes utvivlsomt, at Udtrykkene i Sølovens § 307: „Gods, som udsætter Skib eller Ladning for Fare eller Risiko“, ogsaa har den Fare eller Risiko for Øje, som kan fremkaldes ved hemmelig og ulovlig at tage toldpligtige Varer ombord, hvilket endog udtrykkelig er udtalt i Motiverne til Søloven Side 42 til 43, jfr. Side 152—154, der fremhæver Tilfælde, hvor det medtagne Gods kan foranledige Anholdelse, Beslaglæggelse, Mulfter for Toldovertrædelse og deslige, saaledes maa det ogsaa, efter hvad der under Sagen er oplyst om den amerikanske Lovgivning, antages, at de Tiltaltes Forhold kunde have medført saadan Fare eller Risiko for „Hekla“, idet den vel kun sees at omtale Konfiskation af Skibet, naar Rheder eller Skipper har været meddelagtig i eller medvidende om Forsøget paa Indsmugling, og ellers kun paalægger Skipperen selv, ved Siden af den de egentlige Skyldige paadragne Straf, at betale Bøde for saadan Forseelse, men det maa siges at være selvfølgeligt, at Undersøgelsen og Afgørelsen af, hvorledes det i saa Henseende forholder sig, kan medføre i alt Fald midlertidig Anholdelse og Beslaglæggelse og derigjennem betydelig Fare og Risiko baade for Skib og Ladning. Indtil Søloven af 1 April 1892 traadte i Kraft, fandtes der nu vel ikke nogen udtrykkelig Straffebestemmelse for et Forhold som det her omhandlede, men ligesom det i og for sig maatte ansees for ulovligt, og Ulovligheden deraf derhos udtrykkelig var indskærpet ved den ovennævnte

Bestemmelse i Bemandingslisterne under Trusel om Straf efter Omstændighederne, saaledes findes Forholdet ikke, som af de Tiltaltes Defensor forment, at kunne antages i Mangel af udtrykkelig Straffebestemmelse at have været straffrit, jfr. ogsaa Bestemmelsen i § 7 i Lov om Disciplin i Handelsskibe m. m. af 23 Februar 1866, der ikke kan antages blot at have havt de i § 5 udtrykkelig nævnte Forseelser for Øje, hvorunder iøvrigt ogsaa er nævnt at skaffe Brændevin eller anden berusende Drik ombord. Men, idet de 3 Tiltalte derfor ville blive at ansee efter Forholdets Natur og Lovgivningens Grundsatninger for deres Forhold med de af dem i „Hekla“ ulovlig ombordbragte, til Indsmugling i New-York bestemte Varer, findes den af dem i saa Henseende forskyldte Straf, der for de Tiltalte Rostrups og Jensens Vedkommende derhos skjønnes at burde fastsættes under Eet med deres Straf for den kun ved nævnte deres Forhold foranledigede Rømning, efter samtlige Omstændigheder, derunder at saadant Forhold formentlig i lang Tid har gaaet upaataalt i Svang — hvorved der derhos for Larsens Vedkommende bliver at tage Hensyn til, at han i længere Tid har gjort sig skyldig i saadant Forhold, for Rostrups Vedkommende, at han ligeledes to Gange havde gjort sig skyldig deri og sidste Gang havde foranlediget de Andre dertil, og for Jensens Vedkommende, at han udevede en særlig betroet Virksomhed med Hensyn til det Gods, der blev indladet i Skibet, samt for alle Tres Vedkommende til, at de henhørte til det overordnede Personale i Skibet — at burde bestemmes til simpelt Fængsel for hver især i 2 Maaneder.

Hermed endte Høiesteretsaaret 1893.

Færdig fra Trykkeriet den 1 Marts 1894.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.